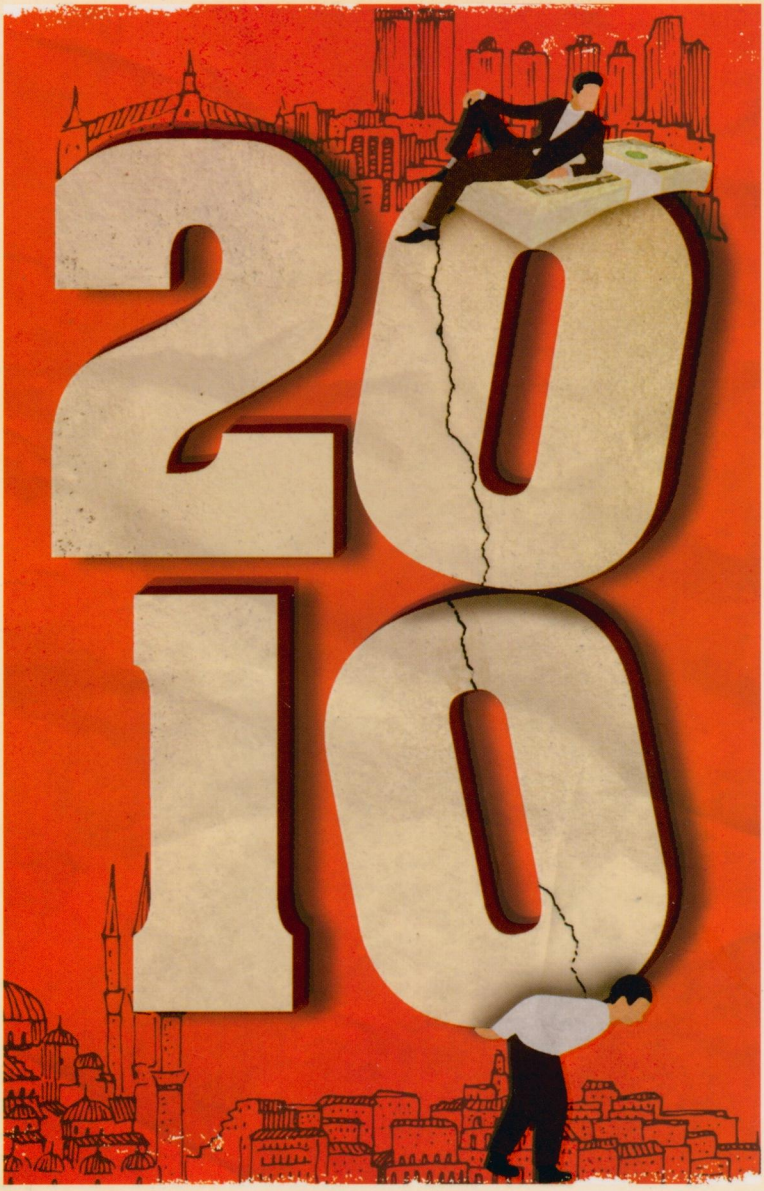
MEHMET EROĞLU

ROMAN

İNKILÂP

2010

2 Ağustos 1948'de İzmir'de doğdu. Ortaöğrenimi İzmir'de tamamladı. ODTÜ İnşaat Mühendisliği Bölümü'nden 1971'de mezun oldu. Aynı dönemde Dev-Genç Davası sonucunda, TCK'nın 141-142 maddesine muhalefetten 8 yıl ağır hapis ve 2 yıl sürgün cezasına mahkûm edildi. 1974 yılındaki genel aftan sonra mühendislik yapmaya ve yazmaya başladı. İlk romanı *Issızlığın Ortası,* 1979 Milliyet Roman Ödülü'nü kazandı. Bu roman, solcu ve antimilitarist unsurlar taşıdığı gerekçesiyle 12 Eylül sıkıyönetim döneminde yayımlanamadı. Romanları ancak 1984 yılından itibaren basılabildi. Milliyet Roman Ödülü'nün ardından Madaralı Roman Ödülü ve Orhan Kemal Roman Armağanı'nı da kazanan *Issızlığın Ortası* ve *Geç Kalmış Ölü*'yü sırasıyla, *Yarım Kalan Yürüyüş* (1986), *Adını Unutan Adam* (1989), *Yürek Sürgünü* (1994) adlı romanlar izledi. Mehmet Eroğlu 1994-2000 yılları arasında senaryo yazımı ve müzik çalışmaları nedeniyle romana ara verdi. Bu dönemin ardından sırasıyla *Yüz: 1981* (2000), *Zamanın Manzarası* (2002), *Kusma Kulübü* (2004), *Düş Kırgınları* (2005), *Belleğin Kış Uykusu* (2006) adlı romanları yayımlandı. Fay Kırığı Üçlemesi'nin ilk kitabı *Mehmet* 2009'da, ikinci kitap *Emine* 2011 yılında, son kitap *Rojin* ise 2013'te okurlarla buluştu. Yazarın Gezi Direnişi sırasında geçen *9,75 Santimetrekare* adlı romanı 2014'te, *Mermer Köşk* 2017'de, *Kıyıdan Uzakta* 2018'de, *İyi Adamın On Günü* 2019'da, *Kötü Adamın On Günü* 2020'de, *Meraklı Adamın On Günü* 2021'de, *Kendi Hayatında Ölme Vakti* 2022'de, *Ruhun Parmak İzi / Varlıklar-I* 2023'te, *Sakin Adamın On Günü* 2024'te ve *Son Gezegen / Varlıklar-II* 2025'te yayımlandı. Eroğlu'nun öğrencileri tarafından kitaplarından seçilmiş *Edebi Aforizmalar* (2016) adlı bir kitabı daha vardır. 2022'de Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nün sahibi Mehmet Eroğlu oldu. Mehmet Eroğlu'nun senaryo çalışmaları, televizyon için yazdığı dizilerin *(Sızı, Issızlığın Ortası, Tutku)* yanı sıra, 1996 yılında İstanbul Film Festivali'nde En İyi Türk Filmi ve FIPRESCI (Uluslararası Sinema Eleştirmenleri Federasyonu) ödüllerini kazanan *80. Adım* ve 1997 Antalya Altın Portakal Jüri Özel Ödülü ile 1997 Adana Altın Koza En İyi 3. Film Ödülü'nü kazanan *Solgun Bir Sarı Gül* gibi sinema filmi senaryolarını da içeriyor. Ayrıca, Mehmet Eroğlu kendi romanlarından uyarlanan *İyi Adamın On Günü, Kötü Adamın On Günü* ve *Meraklı Adamın On Günü* filmlerinin senaryosunu da yazmıştır.

2010 / *Mehmet Eroğlu*

© 2026, İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 44066

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Editör İsmail Afacan
Son okuma Ezgi Hotalak, Deniz Dursun
Kapak tasarım Gülay Tunç
Sayfa tasarım Gönül Kavak, Şenol Alanbay

ISBN: 978-975-10-5006-9

1. baskı Nisan 2026

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)

İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel:(0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks:(0212) 496 11 12
posta@inkilap.com
inkilap.com

MEHMET EROĞLU

2010

İNKILÂP 99. yıl

"En eski ve en kısa sözcükler 'evet' ve 'hayırdır',
kullanırken çok dikkat gerekir..."
Pisagor

I. BÖLÜM
(12 Nisan Pazartesi)

1

"Uyarıyorum: Cevabım hayır! Kader ya da tarih, ikisinden biri ya da ikisi birden yanlış karar verirse, cehennemin kapısı ardına kadar açılacak. Evet, tarihin körlüğü anlamına gelecek... Bellek ayrıntıları siler, anıları sadeleştirir diyorsanız, ben unutmayacağım... Umutsuzluğa kapılmayın! Mutluluk ve özgürlük için umut, yitirilecek son kaledir. Direnin, 2010 yılını, umudun yılı kılın!.. Fazıl Erol."

Emre, Avrupa Birliği konusunda araştırma yaparken adını daha önce hiç duymadığı yazarın karşısına çıkan demecini okuduğu bilgisayarı kapattı. Sanki sadece okumamış, adamı duymuştu da. Metnin tutkusu, öfkesi, sözcükleri sese dönüştürmüştü. Bir an kımıldamadan bekledi. Son cümle kulaklarında çınlıyordu: Umut!

Henüz bir kısmını tükettikleri 2010, zenginliğin, Avrupalı olmanın, vesayetlerden arınmış özgürlüklerin ve umudun yılı

olacakken, aksine tartışmaların ve bölünmelerin yılı olmuştu... Ya mutluluk? Eğer mutsuzluk, insanın doğal ve olağan haliyse mutsuzluğun kabulü, mutluluğun varlığı için bir umut olabilir miydi? Bir an, metindeki 2010'nun yerine Deliormanlıları koydu. Onlar için mutluluk ne anlam taşıyordu? Sorusunun doğru soru olmadığının farkındaydı. Deliormanlılar, ailece mutluluğu bilmiyorlardı, çünkü hiç tatmamışlardı.

Koridorun derinliklerinden gelen boğuk gürültüyü duyunca, masadan doğruldu. Ödevi daha sonra tamamlayabilirdi. Bilgisayarın yanındaki bakanlık genelgesini aldı, odasından çıkıp, karanlık dehlizi hızlı adımlarla geçerek, mutfak dedikleri ama aslında koridorun uzantısı sayılabilecek girintiye yürüdü. Ablasının tabakları yerleştirdiği, yarım daire şeklinde kesilmiş kalın bir sunta ve yer yer paslanmış profil ayaklardan yapılmış baba işi masa o kadar küçüktü ki, beş kişilik aile, buraya taşındıklarından beri hiç aynı anda bir arada yemek yememişti.

Ablası onu fark edince döndü, gülümsedi. Elindeki kâğıdı gösterdi. "Evde bakım yardımı için müracaat ederken, geçen hafta hazırladığımız o belgelerden başka, mahkemeden vasi kararı da almamız gerekiyormuş abla."

Kadın, bir süre bekledi ardından uzun süren bir tartışmayı sonlandırır gibi omuzlarını indirdi: "Tamam! Anladık, zahmetli bir iş. Uğraşma artık. Ne yapalım, şimdiye kadar nasıl baktıysak bundan sonra da öyle bakarız..."

Ablasını süzerken yine aynı duyguyla ürperdi: Sevecen bir saygı... Esma Deliormanlı'nın çektiği eziyet, becerikli ressam gibiydi: Yüzüne erken yaşlılıkla birlikte eğreti durmayan soylu bir ifade de yerleştirmişti. Yaklaşıp kadına sarıldı. "Merak etme abla... Atamam çıkınca, belki birini tutarız. Biraz rahat edersin."

Esma yararsız bir çabayla gülümsedi: Yanaklarındaki kaslar da bedenindekiler kadar yorgundu; gülümsemesi belirginleşmiyor, yüzündeki o zamansız yaşlılığı silemiyordu.

"Zaten kazandığın bütün parayı eve veriyorsun canım oğlum. Sen asistan ol, başka bir şey istemez..." Yıllardır yatalak bir kadına bakarken, bir yandan da üç kardeşine annelik yapan ablasının sesi yumuşamış, minnet dolu bir duaya dönüşmüştü. Ama sesinin tonu kollarından ayrılınca hemen değişti; şimdi eğimi dikleşen suyun akışı gibi adeta sıçrıyordu: Ritmi daha hızlı, tonu daha sertti: "Zerrin akılsızı da azıcık sana benzeseydi ya!" Konu ailenin en küçüğüne geldiğinde, hep olduğu gibi pusudaki öfkesi tutuşmaya hazırdı: "İşi gücü süslenmek, ruj, koku almak. Prenses sanki. Yeminle, para saklıyor... Yok arada öğlenleri biraz et yemeliymiş de... Yalancı!" Sözcük tokadı andırıyordu: "Aldığını süse, kumara harcıyor. Odasını arayacağım; para bulursam, o saçlarını dibinden kesmezsem bana da Esma demesinler!"

Ablasının annelere has, sahiplenici öfkeyle dile getirdiği azarı dinledikten sonra odasına döndü. Bir süre bir dosta dönüşen sessizliği soludu, ardından önündeki bilgisayara döndü. Vakıf üniversitesindeki salak mirasyedinin ödevini öğlene kadar bitirmeliydi... Düşüncesinin iki yüzlülüğünü fark edince utandı. Salak dediği çocuk, son altı ayda ev ekonomisine beş bin liraya yakın para aktarmıştı. Asgari ücretin altı yüz lira olduğunu hatırlayınca, utancı daha da arttı, yalnızlığını daha da koyultacak kulaklıklara uzandı...

Dakikalar sonra omzuna dokunan elin temasıyla kulaklıklarını çıkardı. Geri döndü; Zerrin, her şeyi içine alacak kadar büyümüş gözleriyle ona bakıyordu. "Kahvaltı hazır abi."

Üzerinde, "Ş" harfi olan ince gömleğinin, sokağa çıkar çıkmaz açılacağını bildiği düğmelerinin hepsi kapalıydı. Şim-

diden makyaj da yapmıştı. Işıltılı varlığı odayı aydınlatıyordu. Bilgisayarı kapattı. Zerrin onu kahvaltıya çağırmasına karşın nedense Ahmet'in yatağına oturmuştu. Kardeşine gülümsedi: "Babam gitti galiba."

"Makyajdan mı anladın?" Başını öne eğdi: "İsmail Deliormanlı hazretleri bugün erken çıkmış. Ablam fabrikaya müfettiş gelecekmiş, dedi. Geçen haftaki kaza maza mı, ne ise işte onu soruşturuyorlarmış." Zerrin'in aldırmazlığı irkilticiydi. Kardeşinin "kaza maza" diye adlandırdığı, gazetelere manşet olacak kadar önemli vinç kazasında dört işçi ölmüştü. "Sana bir şey söyleyeceğim abi!"

Kahvaltıya beklenildiklerini unutmuş, yatağa yayılıyordu. Eteği sıyrılmış, beyaz, uzun bacakları meydana çıkmıştı. Birden hâlâ küçük bir kız olarak davrandığı kardeşinin kabul etmek istemese de çekici bir genç kadına dönüştüğünü düşündü. Makyajla abartılmış gözler ve dudaklar, özenle şekil verilmiş saçlar... Ancak onun kadar güzel bir kızın süslenme hevesini anlamak mümkün değildi. İçi burkuldu. Zerrin'in bu hali, güzelliğin sadece tanımlandığı gibi, fiziki uyumluluk bütünlüğü değil, görgü, bir kültür olduğunu da kanıtlıyordu. Göz göze geldiler. İri yeşillikler, açılmış birer avucu andırıyordu. Öyle bakarken neden oyalandığını anlamak kolaydı: "Yine ne isteyeceksin?"

Zerrin, kıkırdadı: "Akıllı abim benim. Aslında bir değil, iki şey." Şimdi küçükken Ahmet'ten, onun meyve hakkını isterken kullandığı ses tonuyla konuşuyordu: "Bana biraz kontör gönderir misin? Bir de akşam, bilgisayarını yarım saat kullanabilir miyim?"

Piyango biletleri, kazı kazanla çarçur ettiği parayı kontöre harcasa! "Gönderirim ama bilgisayarı veremem," dedi. "Ya-

rın sabaha yetiştirmem gereken bir ödev daha var. Hem MNS[1] mi, her neyse, o şey bilgisayara virüs bulaştırıyor..." Hem... "Söylesene, öyle tanımadığın, yüzünü görmediğin insanlarla konuşmanın ne anlamı var?" Sandalyeden doğruldu. "Dikkatli ol, ablam haftalığından kendine para ayırdığına emin. Odanı arayacak, haberin olsun!"

Zerrin bir an odasına koşacakmış gibi kapıya baktı. Sonra sesini alçalttı: "Para, para, para... Sen ödevden kazan, Ahmet kargoculuk yapsın, ben tezgâhtarlık... Hepimiz onun için para makinasıyız. Asıl o para saklıyor... Ne varmış öğlenleri biraz et yesem? Bu çukurda her gün çorba, makarna, nohut tıkınıyoruz... Farkında mısın, iki haftadır kombiyi de yakmıyor. Geceleri donuyoruz."

Abartıyordu. "Nisandayız," dedi. Kardeşinin gömleğini işaret etti: "Böyle, yarı çıplak giyinirsen tabii üşürsün. Hadi kalk, ablam şimdi bağırmaya başlar."

Zerrin, bir adımda karşısına geldi. "Bahardayız ama yerin iki kat altındaki bu çukurda dört mevsim de kış abicim..."

Kardeşini geride bırakıp odadan çıktı. Önündeki dar ve karanlık geçit, terli bir varlıkmış gibi kokuyordu. Küflü nem, serinliği soğutmuş, havayı Zerrin'in kışına çevirmişti. Annesi ile ablasının birlikte yattıkları odanın kapısı açıktı. Koridordaki kokunun oradan yayıldığını biliyordu. Suç işliyormuş gibi içeriye baktı. Odanın loşluğu tavanı daha da alçaltmıştı. Sol duvara yaslanmış yer yatağında, yorganın altındaki kıpırtısız gölgeyi her fark edişinde, kulaklarına inip, mırıltıya dönüşen o düşünceyle durakladı: "Varlığı erimiş, sadece bir gölgeye dönüşmüş..." Mırıltı uzuyordu: "Kimsenin bakmadığı bir saat

1 Doğrusu MSN

kadar yararsız..." Burnunu tuttu. Ya ablası? Acaba bunca yıl sonra kokuya alışmış mıydı?

Arkasındaki kapı kapanınca utançla irkildi. Öykülere yakışan benzetmeyi, yarı komadaki annesine yakıştırmıştı. Adımlarını açarak odadan yayılan kokuyu ve utancı geride bıraktı...

Masada yerine, ablasının karşısına oturdu. Çayını alırken, Zerrin de geldi. Kahvaltı her zamanki gibi ölü sessizliği ile başlayıp öyle sürdü. Evin gerçek reisi, ikinci bardak çaylar bitinceye kadar masaya bir örtü gibi serilen sessizliği bölmedi: "Zerrin, masayı topladıktan sonra odaya gel! Annemi sileceğiz."

Zerrin donup kalmıştı. "Neden daha önce söylemedin abla! Baksana üzerime..."

Ablasının öfkeli sesi Zerrin'in sözlerini böldü: "Kim sana bu saatte giyin, süslen püslen dedi? Daha sekiz bile olmadı. Parfümcü dükkânın ondan önce açılmıyor... Hem ne olacak, soyunuver. Tekrar giyinirsin, taş atıp, kolun mu yorulacak?"

Zerrin, ablasının yaylım ateşini andıran sözlerinden korunmak ister gibi ellerini göğsüne götürdü: "Yine aynı hikâye. Ben kızım diye böyle yapıyorsun değil mi? Varsa yoksa erkekler... Bu delikte hep onlar kayrılır."

"Nankörlük etme kız! Kayrılan biri varsa o da sensin. Başka kimin kendisine ait odası var? Abilerin daracık bir yerde birlikte uyuyorlar. Ben? Annemle aynı odadayım. Baban dersen avuç içi kadar bir yerde..." Araya girmeye çalışınca ablası onu sert bir el işaretiyle susturdu. "Söyle bakalım! Başka kimden yardım isteyeyim? Kadını evirip çevirmek için iki kişi gerektiğini bilmiyor musun? Abilerini mi çağırayım?"

Zerrin, kısa kararsızlığın ardından gülümsedi: "Neden olmasın? Ahmet için ne fark eder?"

Esma'nın, toplu bedeninden beklenmeyecek çeviklikle uzanıp aniden attığı tokat, darbeyi alan Zerrin'den çok onu şaşırt-

tı. "Sus! Ağzını yırtarım senin... Kalk, üstünü değiştireceksen değiştir! Çabuk!" Zerrin ağlayarak odasına doğru koşarken ablası kontrol edemediği öfkesiyle arkasından bağırıyordu: "Utanmaz, o kadın seni doğururken bu hale düştü. O kadar aldır, doğuramazsın dediler... Nankör! İnsan biraz minnet eder!"

Ablası derin derin soluk alıyor, anlaşılmaz mırıltılarla söyleniyordu. Bakışları karşılaşınca, kadın gözlerini kapayıp açtı. Bu, masadan kalkabileceğinin işaretiydi; bardağını tezgâha bırakıp, mutfaktan çıktı. Küf kokusu iyice yoğunlaşmıştı.

Zerrin odasında, yatağa yüz üstü uzanmış, sessiz hıçkırıklarla ağlıyordu. Aceleci bir elin toparlamaya çalıştığı odayı süzdü: Etrafta düzenden çok dağınıklık vardı. Kız kardeşine dokunmamaya çalışarak yatağın kenarına oturdu. Sıra her kavgadan sonraki safhaya gelmişti: Evin en küçüğünü teselli edip, yatıştırmaya... "Hadi ağlama," dedi.

"Nasıl işe gideceğim şimdi? Yanağım moraracak."

Şeklini bozmamaya çalışarak elini kardeşinin saçlarına götürdü: "Ona çok kızma... O..."

"O bir anlamda hepimizin annesi sayılır palavrasına karnım tok abi... Ne olur, yine başlama."

Yine başlayacaktı. Ama nereden? Belki başından; öfkesinin sönmesi için zamana ihtiyacı vardı. "Sen doğduğunda, Ahmet üç, ben beş yaşındaydık. Deliorman'dan göç edeli dört yıl olmuştu. Gecekondu bile denmeyecek bir yerde yaşıyorduk. Burası kışsa, orası Sibirya'ydı... Donardık... Ablam üşümeyesin diye seni on yıl koynunda uyuttu." Hissediyordu: Sesi burkulacaktı. "Ablam senin, bizim için okulu bıraktığında senden daha küçüktü. Şimdi sen, bu yaşta, bir bebeğin, yatalak bir anne ile iki küçük çocuğun bakımını üstlendiğini düşün. Üstelik o, ailesinden ayrılmamak için sözlüsünü geride bırakıp, hiç tanımadığı, dilini yarım yamalak konuştuğu bir yere göçmüş birisiydi."

Zerrin defalarca dinlediği hikâye bitince yüzünü yataktan kaldırıp ters döndü. Kız kardeşinin gözlerine bakarak asla değişmeyecek kararı bir kez daha seslendirdi: "Üçümüz de hakkını ödeyemeyiz. Babamı da kat, dördümüz de."

"O, benden nefret ediyor abi. Annesine inme indi diye hep beni suçladı. Sürekli, senin yüzünden taliplerimi reddettim diyor, başıma kakıyor..." Bu da doğruydu. Ablasının, babasının takımında çalışan Rizeli tesisatçıyı geri çevirdiğini hatırlıyordu. "Mutsuzluğundan ben sorumlu değilim..." Eli koridoru işaret etti. "Onun... Beynine pıhtıyı ben mi attım?"

"Onun!" Zerrin, birazdan altını temizleyeceği kadına annem diyemiyordu. "Ahmet hakkında da öyle konuşmamalısın," dedi. "Hadi kalk! Bak sana kontör göndereceğim."

Zerrin hemen cevap vermedi, kararsızmış gibi bekledi. "Sen o odaya en son ne zaman girdin abi? Kokuyor... Çürümüş et, çiş ve... dışkı... Evet bok!"

Bir an karşısındaki kızın, nefret ettiğini söylediği ablasına ne kadar benzediğini düşündü: Onun öfkesi de bir türlü yatışmıyordu. "Mutsuzluğunu bana bulaştıramayacak. Onun gibi olmayacağım. İki aya görür gününü. Sen asistan olup gideceksin abi... Arkandan da ben: On sekizime bastığım gün, 17 Haziran'da sokakta yatarım ama yemin ederim, bu delikte bir gün daha geçirmem. Bak buraya yazıyorum... O Esma da babamla, Ahmet'le bir başına kalsın da görsün gününü. 2010 yılı kurtuluşumun, özgürlüğümün yılı olacak abi. Kuran'a el basarım ki olacak. Kimse beni ezemeyecek. Zaten falımda çıktı; hem de iki kere."

Zerrin'in öfkesi birazdan sönecekti ama ergenliğe ulaştığından beri içinde biriktirip büyüttüğü hıncın geçmeyeceği ortadaydı. "Ben çıkıyorum," dedi. "Sen de ablamı bekletme ve

dilini tut. Öğlenleri de kazı kazan oynamaktan vazgeç. Paranı ete harcasan hiç olmazsa bir işe yarar."

Zerrin hemen evet demedi, uzlaşma öneren bir sesle konuştu: "Akşam bilgisayarı da verecek misin? Verirsen, dua da ederim. Asistanlığın olsun diye... Bilirsin duam güçlüdür." Deli kız, söz vermeden başını salladı. "Öğlen Şermin'le buluşacağım. Telefon bakacağız. İkinci el de olsa da temiz bir Nokia varmış. Üst model. Benimki sizlere ömür. Bu çukura inince donup kalıyor."

Yine o kadın! "Akıllanmadın mı, geçen sefer de biriktirdiğin bütün paranı fotoğrafçılara harcattıran o değil miydi?"

"Ne var abi? Ajansa başvurmak için profesyonel bir stüdyoda çekilmiş, kaliteli fotoğraflar lazımdı. Sonunda verdiğim paraya değdi. Stüdyodaki fotoğrafları görseydin: Serenay Sarıkaya'da orada çektirdiği fotoğraflarla ajanslara müracaat etmiş."

"Dediğim gibi dikkatli ol," dedi. "Ablamın gözleri üstünde."

"Aman ayırmasın! Paramı ona kaptırmayacağım abi... Arasın da bulsun bakalım... Şamar oğlanı mıyım ben?" Şamar oğlanı! Haklı mıydı böyle demekte? Belki... Ablasının Zerrin'e duyduğu öfkenin yüklendiği annelik rolünü aşan, erkeksi bir yönü de yok muydu? Sanki yıllar geçtikçe evdeki rolü silikleşip, belirsizleşen babasının öfkesini de katmıştı kendisininkine. Esma, Zerrin'le ilişkisinde hem anne hem de babaydı. "Neden cevap vermiyorsun abi? Haksız mıyım?"

Belki dinleyicisi olmazsa, susardı. Odasına döndü. Bilgisayarı açtı; ince duvarın ötesinden Zerrin hâlâ söyleniyordu. Kulaklığa uzandı, yalnızlığını özlemişti.

Evet, ailece hiç tatmadıkları mutluluğun ne olduğunu bilmiyorlardı. Ama Deliormanlı ailesinin mutsuzluğunun nedeni-

ni biliyordu: Yoksulluk... Mümkün olsa Tolstoy'a böyle derdi. Ardından fısıldadı: "Fazıl Erol'a da..."

2

Kerim, adımlarını hızlandırdı. Yine geç kalmıştı. Neden daha yakın bir yerde buluşmuyorlardı? Mine, Ağa Kafe'yi, hukuk fakültesiyle edebiyat fakültesine eşit uzaklıkta olduğu için seçtiğini söylüyordu ama gerçek nedenin kahve içtikleri masanın manzarası olduğunu biliyordu. Bir keresinde görüntünün ona Kandilli'deki eski köşkü hatırlattığını ağzından kaçırmıştı. Anadolu yakasındaki Boğaz manzarasını Avrupa Yakası'nda bulmak! Güldü.

On dakika sonra kafedeydi. Havanın güzel oluşu, erken baharın tadını çıkarmak isteyenlerin tüm masaları doldurduğu terasta, Mine her zamanki yerinde oturuyordu. Geride, yüz, yüz elli metre aşağıda iki köprüsü de görünen Haliç, sağda da olağanüstü heybetiyle Süleymaniye... Bir kez daha İstanbul'da yaşamanın mutluluğunu hissetti.

Mine'nin yüzü beklediği kadar asık değildi. Sandalyeye yerleşirken kutsal pazartesi buluşmasına neden geç kaldığını anlatmaya koyuldu:

"Tam çıkıyordum, Fazıl aradı. Akşamüstü uğramamı istiyormuş. Onu bilirsin. Lafı bir türlü bitiremez..."

Mine uzanıp, onu öpmeyi unutan abisinin yanağını okşadı. Anlaşılan cep telefonu edinmemiş olmasından söz etmeyecekti. "Nasılmış, iyileşmiş mi?"

"Sesi fena değildi," dedi. "Provayı bitirmiş mi, akşam göreceğiz." Mine sormadan açıkladı: "Onun yaşındakiler için grip, yaşlılık provasıymış."

Mine, Teyze'si tarafından terbiye edilmiş, utangaç kahkahalarından birini attı: "Ben aradığımda sesi soğuk gibi geldi..." Masaya doğru eğilerek sordu: "Acaba son romanı için yazdığım değerlendirmeye mi kızdı?" Onay bekliyordu: "Bence tarz değiştirerek hata yaptı. Onu Fazıl Erol yapan, romanlarının odağına koyduğu insani direniş temalarıydı. Polisiye gerilim hikâyeleri de nereden çıktı?"

Abartıyordu. "Fazıl'ın edebiyat dergilerini okuduğunu sanmıyorum canım. Zaten bilirsin, 'Eleştiri işi, yeteneksizlere ait bir uğraştır,' der."

Mine, uzanıp, eline hafif bir tokat attı. "Fazıl kritiklerimi akademik buluyor olabilir ama yine de beni ciddiye alır. Unutma, yıllar sonra ilk röportajını kiminle yaptı?"

"İyi de Fazıl o söyleşiyi, Doçent Doktor Mine Ertuğ ile değil, hayatta en çok sevdiği canlıyla, Şeker Kız'ıyla yaptı."

Mine uzanıp tekrar eline vurdu. Bu seferkinin sertliği, şaka sınırını geçmişti. "Soyadımı tam söyle! Ertuğ'un bir de eki var: Kösten!"

Mine'nin, gülüşü kadar ölçülü, öfkesine aldırmayacaktı. Köstenler hakkında onun ne düşündüğünü başından beri biliyordu. Nejat'ı tanıştırdığı gün, elini uzatan sıska adamı görür görmez aklından geçen ilk düşünce, "sinsinin teki" olmuştu. Ne yapacağını kestiremediğiniz adamlardan: Gözlerinden düşmanlığı sezilmiyordu ama bunun bakışlarının içe dönüklüğünden ileri geldiğini fark etmişti... Nezaketen olduğunu gizlemeyen sahte ses tonuyla sordu: "Damat Kösten Bey nasıllar Mine?"

Mine, "İyi herhalde," dedi. "Yüzünü gören cennetlik." Belki kocasınınki cennetlikti ama onunki asılmıştı. "Bir Orta Asya'da bir Batı Afrika'da. Kıtadan kıtaya sıçrarken arada İstanbul'a da uğruyor. Kendilerini yarın bekliyoruz."

"Zenginlik dünyanın en obur kavramı, iştahı asla azalmıyor."

"Uzatma Kerim! Neyse, rapor verme kısmına geçelim lütfen!"

Geçiştiriyordu; pekâlâ... "Sakin bir haftaydı," dedi. "Vizeler bitti. Artık Emel'e daha fazla yardım edebiliyorum. Biliyorsun o, Ergenekon Davalarıyla ilgileniyor. Doğal olarak onun ceza davalarının yükü de bana kaldı. Galiba tütün işçileri ile ilgili bir davaya daha girecek, toplu müdahil olarak..."

"Aslan cengâver, antikapitalist Emel. Cepheden cepheye koşuyor."

Hayatta en çok sevdiği varlığı süzdü: Son derece doğal, herkesin kolaylıkla sevebileceği kusursuz biriydi o... Düşünce onu duraklattı: Kusursuz! Aslında kusursuzluk da bir kusur değil miydi? Evet, Mine gerektiğinden fazla doğaldı: Bu yüzden bazıları onu yapmacık biri sanıyordu. "Ya sen? Şeker Kız'ın programı nasıl?"

"Önce dergiye uğrayacağım, sonra da Ayla ile buluşacağım. Belki yemek de yeriz."

Bir Kösten daha! "Ayla ne yapıyor?"

Mine'nin yüz ifadesi küçümseme ile aldırmazlığın arasında kararsızdı: "Naim ve Hülya ile uğraşıyor. Hülya'nın en son marifetini görmüşsündür. Hemen hemen her gazetede yayınlandı... Neyse ki çok üstüne gitmediler. Naim de aynı, derslerle alakası yok."

Kız kardeşine baktı. On iki yaşından beri Ayla'dan uzak duramıyordu: "Kocan olmadı, kız kardeşi... Demek akşam yemeği menüsünde yine iştahlı biri var."

Mine onaylamadan gülümsedi: "Öyle deme, Ayla ne Nejat'a ne de kayınpedere benzer. Okuldayken ailesinin zengin olduğunu bile çok sonra öğrendik. Sözünü etmez, parayı

önemsemezdi." Kız kardeşine fark ettirmeden gülümsedi. Para sıkıntısı olamayanların parayı küçümsemesinin iki yüzlülüğün en mide bulandırıcı biçimi olduğunu düşünürken Mine atıldı: "Artık şu iştahlı lafından da vazgeçsen. Soyadımı söylemeyerek, ona anlamlar yükleyip yakıştırarak Köstenleri küçümsediğinin farkındayım. Ama ben de o ailenin bir parçasıyım." Omuzlarını silkti. "En azından şimdilik."

Anlamsız ve geç kalmış bir öfke! Alınmayacaktı; Mine'nin öfkesinin ona değil Nejat'a yönelik olduğunu fark ediyordu: "Peki ama bil ki 'iştahlı' yakıştırması Kösten Ailesi için kullanılan en masum sözcük."

"Bence Fazıl uydurdu o lafı... Ya da onun gibiler."

"Herkes muhterem kayınpederin Cemil Kösten'in Malatya'dan İstanbul'a göçmüş, sıradan bir mühendisken, sadece beş yıl içinde zengin biri olmasını bu iştaha bağlıyor." Mine'nin kuşkuyla kaşlarını kaldırmasına aldırmayacaktı. "Herhalde kayınpederinin Özal'la yakınlığını kullanıp, İstanbul Belediyesi'ni soyarak zengin olduğunu inkâr edecek değilsin... Şimdi iktidarın destekçisi ama o zamanlar ANAP'ın neferiydi. Hoş şimdi herkes iktidar destekçisi ya."

Mine bir süre konuşmadı. Sanki onun da Fazıl gibi kocasının ailesine karşı öfke duymasına şaşırmış gibiydi. Sessizliği şaşırtıcı soruyla böldü: "O zaman neden bir iştahlıyla evlenmeme karşı çıkmadın Kerim Ertuğ?"

Neden karşı çıkmamıştı? Mine'yi süzdü: Bu bir soru muydu yoksa engel olmadığı için bir sitem mi? O sinsi adamın kocan olmasını istemiyorum dese, evlenmekten vazgeçer miydi?

"Geçmişte kaldı... Hadi bir şeyler içip, manzaranın keyfini çıkaralım."

"Hayır, hayır... İtiraz etmemenin nedenini öğrenmek istiyorum."

Kuşkuyla kardeşini süzdü. Neden uzatıyordu? Sonunda, "Ne yapabilirdim?" dedi. Konuştukları günü hatırlıyordu. "Köşkten kurtulmak istiyordun... Bir yanda seni abisiyle evlendirmek için çıldıran Ayla, öteki tarafta bütün hayatı boyunca tepende dikilen Teyze'm." Artık itiraf edebilirdi: "O uzun süren hastalığını hatırlıyor musun, benim bu yüzden tekrar köşke taşındığım dönemi." Mine ihtiyatla başını eğdi. "Günlüğünü okudum. İntihar edecek kadar bunalıyorum diyordun." Mine şaşırmıştı ama araya girmedi. "Öte yanda, soyu Osmanlı ailesine uzanan, yüzlerce yıllık İstanbullu bir ailenin kızıyla evlenerek, ondan asalet payesi devşirebileceğini düşünen, bu yüzden ayaklarının dibine dünyayı sermeye hazır zengin bir damat adayı vardı." Mine'den anlayış bekleyen bir tavırla omuzlarını kaldırdı: "Ne, kendini öldürme düşüncesinden daha kötü olabilirdi? Susmak en iyisiydi. Susmasaydım seni..." Bir an şimdikinden daha fazla demeyi düşündü ama sonra vazgeçti: "Mutsuz ederdim."

Mine bir süre söylediklerini ölçüp biçer gibi sessizce bekledi. Ardından konuştu. Sesi hesap soran birinin sesiydi.

"Peki, neden şimdi karşı çıkıyorsun?" Merakla kız kardeşine baktı. Öfkelenmiş miydi? Öfkelenmişse, öfkesi de neşesi gibi terbiye edilmiş, ölçülüydü: "Ortadaki adam... İzninle, senin için de kullanılabilecek en masum sözcük de bu Kerim. Görünüşte Teyze'me boyun eğmezsin ama ona karşı da çıkmazsın. Köşkün yıkılmasına, yerine o çirkinlik abidesi blokların kondurulmasına sonunda evet demedin mi? Sen hayır deseydin, ben de evet demezdim... Daha devam etmemi ister misin?" Etme demedi. Çok uzun bir süre önce yapmaları gereken konuşmayı sonuçlandırıyorlardı: "Pekâlâ gelelim kadınlara, daha doğrusu Ayşin'e... Ona bayılıyordun." Omuzlarını silkti. "Kim bayılmaz ki; sadece sen değil hepimiz bayılıyorduk. Tam dört

yıl birlikte yaşadın ama onunla evlenmedin..." Yeterince uzun ve sert bakınca Ayşin'i bıraktı. "Ya Emel? Onu, bağlantılarını, dava seçimlerini, hayata bakışını onaylamazsın ama ortaklığını da bozmazsın. Fazıl'a fosil der, eleştirirsin ama çok da akıllı bulursun, hep kol boyunda durur, ondan asla uzaklaşmazsın. Ne zaman çağırsa da koşa koşa gidersin. Bak bugün de..."

Sesi camda ilerleyen çatlak gibi giderek tizleşen kız kardeşinin sözlerini kesti: "Bence tartışmaya Fazıl'ı da karıştırmamalısın."

"Neden? Onun dokunulmazlığı mı var?"

Vereceği cevabın sonradan kendisini de rahatsız edeceğini bile bile, "Hakkını yemeyelim," dedi. "O bize göz kulak oldu. Sadece Teyze'min eline kalsaydık sence halimiz ne olurdu? Ya ben! Hayatımı ona borçluyum. Beni o köşkten kurtarıp Galatasaray'a girmemi o sağladı."

"Doğru, aslı Doğu Almanya'dayken buradaki Vekil Baba'mızın hakkını yadsıyamayız."

Belki haklıydı... Mine'nin bakışlarındaki ışıltıyı fark edince irkildi. Gözlerinde birazdan yanaklarına sızacak damlaların habercisi ıslaklık vardı. Elini uzatıp kardeşininkini tuttu. "Kusura bakma... Dediğin gibi, Fazıl'la çok vakit geçiriyorum, bazen onun kadar düşüncesiz ve sivri dilli olabiliyorum."

Mine başını salladı: "Keşke Fazıl olabilsen. O beni asla incitmez..." Göz göze geldiler. Mine yapabileceği başka bir şey kalmamış gibi sustu. Artık sadece gizli gizli ağlayacaktı. Tıpkı yıllar önce, annesiz, babasız bir çocukken ağladığı gibi. Ne denli mutsuz olduğunu, kırılganlığı ele veriyordu. Avucunda duygusuz bir hareketsizlik içinde yatan eli, belli belirsiz bir hareketle okşadı: Mine başını salladı. "Biraz bekle. Şimdi sakinleşirim."

Öyle de oldu. Garson, Mine'nin el işaretiyle ısmarladığı kahveleri getirdiğinde karşısındaki tatlı kadın gülümsemiyordu ama gözyaşları da kurumuştu. Kahvelerini bitirip konuşmayı başlatmaya karar verdiğinde ona süs gibi yakışan soylu ağırbaşlılığını tekrar kuşanmıştı:

"Fen fakültesinde tanıdığın hoca var mı? Prof ya da doçent? Matematik bölümünden birisini arıyorum aslında." Sormasına izin vermeden devam etti: "Vakıfta bir bursiyerimiz vardı, orta okuldan beri desteklediğimiz bir çocuk. Üniversite giriş sınavında çok yüksek bir puanla, en yüksek bursu verdiği için Koç'un bilgisayar mühendisliği bölümüne girdi... Adı Emre Deliormanlı... Dünyalar güzeli bir çocuk; Adonis kadar... Ama ailece çok yoksullar. Koç'tayken, ikinci yıl talihsiz bir olay sonucunda üniversiteden atılmak üzereyken, vakıftan Müyesser Hoca'yla devreye girdik, rica minnet bizim üniversiteye transfer ettirdik. Ama sadece matematik bölümü kabul etti onu... Neyse uzatmayayım, geçen yıl mezun oldu ve hemen de Yüksel Hoca'yla mastır yaptı."

Şaşkınlıkla kız kardeşine baktı. Adonis ona az önceki hayal kırıklığını unutturmuştu. Sesinde bir aşığın tutkusu vardı. Düşüncelerini düzeltti: Doğuramadığı çocuğuna yönelttiği sevgi... "Senin Adonis'i Koç'tan neden atmaya kalktılar?"

Mine dudaklarını büzdü: "Parayla ödev hazırlıyormuş. Fizik, kimya, matematik, mühendislik bölümü için... Sonunda isimsiz tembellerden biri, ısmarladığı ödevin bedelini ödemek yerine onu ihbar etmiş..." Hak vermesini isteyen sesle davam etti: "Bilirsin doğrulukla haklılık arasında her zaman düz bir ilişki olmuyor. Emre'nin kalıcı işte çalışmayan kardeşleri ve yatalak bir annesi var." Ölçülülüğünün sınırlarına kadar yükselttiği bir sesle sordu: "Başka ne yapabilir?"

Bilmiyordu! "Şimdi sorun ne?" diye sordu.

"Yüksel Hoca onun mutlaka doktora yapmasını istiyor. Emre'de istekli, çünkü böylelikle İstanbul'da kalıp, ailesine göz kulak olabilecek... Onun için asistanlık kadrosu da açıldı ama birileri atamaya engel oluyor. Bölümden mi, dekanlıktan mı, rektörlükten mi, çözmeye çalışıyorum." Mine'nin sesi şimdi çaresizdi: "Emre kadar parlak bir beyni bulmuşlar, öpüp başlarına koymaları gerekirken, oyalıyorlar... Çıldıracağım!"

Adonis'in hikâyesi dokunaklıydı ama... "Yakından tanıdığım biri yok," dedi. "Yüksel Hoca'yı fazla Kemalist buluyor olabilirler. Fazla Kemalist ne demekse! Ama bu adamların böyle ölçütleri var. Kadrolaşacak diye, yeni öğrenci almasına engel oluyor olabilirler." Sordu: "Yüksel Hoca. İkna Odaları[2] fikrini destekledi mi?"

Mine, sorusuna başını sallayarak karşılık verdi: "Yok öyle bir şey! Adam o saçmalık ortaya çıkar çıkmaz rektör danışmanlığından istifa etti..." Ellerini yana açtı. "Hem kuzum, İkna Odaları tarih olalı yıllar oldu..." Sonra nedense birden sinirlendi. "Ne o bakıyorum sen de yenilere yamanmak isteyenler gibi, itham ederek konuşmaya başladın... Yoksa çark edip liberallere mi iltihak ettin?"

Tartışmayı uzatmadı. Yarım saat sonra kafenin çıkışında, Süleymaniye minarelerinin gölgelerinin birer direk gibi devrildiği sokakta birbirlerine sarılarak vedalaştılar. Birkaç adım atmıştı ki arkasından seslenen Mine'yi duydu. "Perşembe akşamı

2 1997 yılında İstanbul Üniversitesi'ndeki türbanlı kız öğrencilerin üniversiteye, türbanlarını çıkararak girmelerini sağlamak için giriş kapılarında kurulan ve öğrencilere baskı yapılan odalar. Bu uygulama sonradan 28 Şubat darbesi olarak adlandırılan ve Erbakan başkanlığındaki hükümetin istifasıyla sonuçlanan süreçle uyumlu bir uygulama olarak değerlendirildi.

Kandilli'ye gidiyoruz. Sakın unutayım deme... Geç de kalma! Teyze'm sonra acısını benden çıkarıyor."

Hayatlarındaki kutsal pazartesiler ve kara perşembeler... Mine'nin o uzaklıktan fark edip etmeyeceğini, fark ederse anlamını çözüp çözemeyeceğini bilmeden gülümsedi. Zihinlerinde onları güdecek ana ya da baba kavramı yokken Mine'ninkini "teyze" kavramı ele geçirmişti. Ama yemekte yalnız kalmak istememesinin asıl nedenini biliyordu: Hamilelik soruşturmasından kurtulmak.

Hava daha da ısınmıştı. On adım atmıştı ki yeniden geriye döndü. Mine ters yöne doğru yürüyordu. Oyun bozan diye mırıldandı: Neden durup dururken Ayşin'den söz etmişti? Ya liberallik ithamı... Kafası karışık diye düşündü: Daha önce onun Köstenleri, Ayla'yı böyle savunduğunu hiç görmemişti.

3

Emre, bilgisayarı kapattı. Saate baktı: 12.10. Ödevi söz verdiği saatte göndermişti. Hayrettin parayı perşembe günü yatıracağını söylemişti. Bu durumda parayı en erken cuma günü çekebilecekti. Gerindi, ev sessiz ve sakinken biraz yatıp uyuyabilirdi. Ya da... Düşüncesini yarım bırakarak doğruldu. Ortalıkta kimse yokken bu evde yapılacak en akıllı iş, yıkanmaktı.

Odadan çıktı. Koridordaki karanlığın siyahlığı, nereden sızdığı belirsiz ışığın altında koyu laciverte dönmüştü. İki sessiz adım onu eve sinen kokunun kaynağına, odanın aralık kapısına ulaştırdı. Mutfağa geçecekti ama içeriden yükselen anlaşılmaz mırıltılar onu durdurdu. Şaşırmıştı: Yıllar sonra Kevser Hanım'ın dili mi çözülmüştü? Kapıya yaklaştı... Mırıldanan, annesinin üzerine eğilmiş, ona kaşıkla yemek vermeye çalışan ablasıydı. İçi, adına minnet diyebileceği o duyguyla doldu. Bun-

ca yıl, bıkmadan, varlığı bir hayalete dönüşen birine kendini vakfetmek! Hayalet! Sese dönüşmeyen sözcük irkilticiydi. Zerrin gibi annem diyemediği yatalak kadın belki hayalete dönüşmüştü ama yine gölgesi vardı bu varlığın... Hem de ablasının hayatının üzerine düşen, gençliğini, bütün hayatını karartan koyu, inatçı bir gölge...

Mırıltı, duyulacak kadar yüksek sese dönüşünce, yan dönerek aralığa yaklaştı... Karmaşık sözleri çözmesi kolay olmadı. Ablasının konuştuğu dil artık evde konuşulmayan, hafızasından silinip gitmiş Bulgarca olmalıydı. Ne söylediğini anlamıyordu ama sözcükler bir duanın yakarış nakaratını andırıyordu. Merakla irkildi: Sesteki keskin acı, sözcükleri eritip, belirsizleştirse de bir süre sonra tekrarlanan "smürt" sözcüğü seçti. "Ölüm!"

Unutmadığı birkaç Bulgarca sözcükten birisiydi bu... Hayalet mırıltıya cevap verir gibi inleyince, sıçrayarak kapıdan uzaklaştı. Ablasının nakaratı, ölümün etrafında tekrarlanıyordu.

Mutfağa yürüdü. Ocakta bir yemek usul usul pişiyordu. Kombiyi yaktı. Yanda kahvaltı bulaşığı yıkanmış, kuruması için dar tezgâha sıralanmıştı. Bulaşık makinası yine bozulmuş olmalıydı. Ahmet haklıydı, ikinci el beyaz eşya almak enayilikti.

Banyoda suyun ısınmasını beklerken kenarları, sırları kalktığı için kararmış aynada kendini seyretmeye koyuldu. İrkiltici düşünce, o sırada aklına geldi: "Ablam annesinin ölmesi için dua ediyor." Sıçrayarak geri çekildi. Kapıldığı dehşeti, duyduğu utanç bastırdı. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilmişti? Duştan çıkar çıkmaz bir suçlu gibi koşar adım odasına gidip giyindi. Sokaktaki bahar, onu kışla birlikte tehlikeli, utanç verici varsayımlardan kurtaracaktı.

Ablası mutfağın yanındaki, salon dedikleri öteki girintide, loş ışıkta, iki büklüm, Fatma'nın getirdiği parça başı iş yapıyordu. Görüntü, bir ağıt gibi yüreğini burktu: Esma Deliormanlı'nın bütün hayatı gölgeli bir sessizliğin içinde, hiç dalgalanmadan, coşmadan geçmeye mahkûmdu. Cansızlığını kımıldatan tek şey, Zerrin'e duyduğu öfkeydi. Yıllar boyunca ablasının sevgi ve öfkesinin dışında, o sessizliğinin dibine çöken duygularını hiçbir zaman tam olarak kavrayamamıştı. Bunun nedeni, kavrayışının kısırlığı değil, ablasının duygularının, boğucu şefkat ve bıktırıcı ilgisinin altında ezilmiş olmasıydı.

Uzanıp, ışığı yaktı. Önündeki işe dalmış kadın irkilerek doğruldu. "Neden açtın?"

"Karanlık abla. Bence elektrikten değil, gözlerinden tasarruf et. Yoksa otuz beşine gelmeden gözlük takacaksın."

Esma boğuk bir sesle güldü. "Yalancı... Otuz altıya girdim ya." Ablasının doğum gününü hatırlamıyordu... Belki de hiç merak edip sormamıştı. Bu evde hatırlanan, ama kutlanmayan tek doğum günü, Zerrin'inki değil miydi? Ablasına yaklaştı ve yorgun kadına sarıldı. "Ne oldu? Dur!"

Esma Deliormanlı, sevmeyi bilir ama belki de alışmadığından, sevilmeyi bilmezdi. Sevgi gösterilerinin onu utandırdığını, yanaklarını kızarttığını görüyordu. Şu anda kollarında şefkatini, yanağının sıcaklığında yüreğini hissettiği, içine koku gibi çekebildiği sevgisi aklına takılan karanlık düşünceyi, utancı yok edecekti. Kollarını gevşetti, kızarmış yanağa bir öpücük kondurdu: "Ödev parasını ancak cuma sana verebileceğim... Kira beş gün gecikmiş olacak."

Esma onu hafifçe iterek doğruldu. "İki gün bekleyiversin Hasan Bey... Mızıldanacak ama bunca yıldır hiç ödememezlik etmediğimizi biliyor..." Doğruldu. "Hadi gel yemeğini ye. Barbunyayı seversin."

Ablasını, karşı koymaya çalışmasına rağmen, tekrar öptükten sonra bıraktı. İçindeki suçluluk duygusu biraz seyrelmişti. Mümkün olsa tamamen arınıncaya kadar bu yorgun kadına sarılmak isterdi.

Yarım saat sonra dışarıdaydı. Sokağa adım atmıştı ki, bir el onu kolundan yakalayarak durdurdu. Gözleri ışığa alışınca, titreyen havanın ardında ona bakan Ahmet'i gördü: Kardeşi, ondan önce konuştu: "Seni bekliyordum birader." Elini kaldırıp gösterdi: "Sigaram bitince telefon edecektim..." Sigarası bitmişti, yere atıp, üzerine bastı. "Biraz yürüsek?"

Düşey ışık Ahmet'in yüzüne beyaz bir maske geçirmişti. Elmacık kemikleri çıkık, yüzünü genişleten iri, kadınları kıskandıracak kadar alımlı bir çift meraklı göz... "Motorunun sesini duymadım," dedi.

Ahmet, "Markete bıraktım. Ablamın haberi olsun istemedim... Peder Bey beni sordu mu?"

"Erken çıkmış," dedi. "Bugün fabrikaya iş güvenliği müfettişi gelecekmiş."

"Vinç kazası için, değil mi? Boşuna zahmet. Hiçbir şey çıkmaz. Bu ülkede işçi, kadın ve eşcinsel cinayetleri sıradan vaka abicim! Bizlere telef olmuş gözüyle bakıyorlar; hayvanmışız gibi."

Caddeye çıkmaya hazırlanan kardeşini durdurdu. Onda hep hissettiği ama tanımlayamadığı, o soyut cinayet korkusu şimdi somutlaşmıştı. "Bir şey mi oldu?"

Ahmet cevap vermedi, omuzlarını silkti. Ama sonra fikir değiştirmiş gibi ona döndü. "Benimle askerlik şubesine gelir misin?"

Alamadı! "Raporu vermediler mi? Hani bu doktor mantıklı biriydi, kararı kesinleştirecekti?"

"Bu seferki de aileden biri gelsin buyurdu." Ahmet, biraz bekleyip, diline takılan sözcüğü çıkardı: "İbne olduğunu bir de o söylesin diyor." Kardeşini süzdü. Çilesi bitmeyecekti. "Tam gay pornosu çekmekten kurtulduk diyorduk, şimdi de bunu çıkardılar: Aileden birinin..." Alaycı bir tavırla sözcüğü vurguladı: "İbnelik teyit beyanını."

Elini kardeşinin kolundan geri çekti. İki yıl öncesine kadar askerlikten muaf tutulmak için durumlarını "Psikolojik ve ruhi rahatsızlığım var, " diyerek ifade etmek zorunda bırakılan eşcinsellerden, beyanlarını kanıtlamak için, ilişki sırasında çekilmiş fotoğraf ve video kaseti istenirken, sonradan bu uygulama değiştirilmiş, psikolojik testle yetinilme kararı alınmıştı. Söylemek istediği bu olmalıydı.

Kardeşine sarılmak istiyordu ama kendini tuttu. "Tamam gelirim," dedi. Saate baktı. "Yemek yedin mi?" Ahmet başını sallayınca seçenekleri sundu: "Lahmacun mu, dürüm mü?"

"Paralandın galiba?"

Elini bir çocuk kadar narin görünen kardeşinin omzuna attı: "Bir kişilik para var," dedi. "Ben az önce yedim."

4

Zerrin, öğle arası başlar başlamaz soyunma odasına geçip, pantolonunu çıkardı ve cuma gününden beri askıda onu bekleyen eteği giydi. Şermin, siyah pantolon, beyaz bluzla garsonları andırdığını söylemişti. Boy aynasında kendini süzdü, eteğini biraz aşağıya çekti. Bunun altına tabii stilletto giderdi ama ayağındakinden daha yüksek ökçeli ayakkabısı yoktu. Makyajını kontrol etti, pardösüsünü giydi. Pardösüsünün kolları yıpranmıştı. Ama ceket giyemezdi, bu kadar kısa etekle, bacaklarını

kapamadan otobüse binmenin delilik olduğunu bilecek kadar tecrübesi vardı.

Hızlı adımlarla dükkândan çıktı. Şanslıydı, durağa varır varmaz otobüs, sanki onu bekliyormuş gibi yanaşıp, tam önünde durdu. Otobüse binince şansının devam ettiğini gördü: Bu durakta oturacak yer bulması da mucizeydi. Ayaklarının arasına aldığı torbalar yüzünden bacaklarını açmış, koltuğunun yarısından fazlasını kaplayarak oturan yaşlıca bir kadının yanına sıkıştı. İlk dakikalar sakindi, ta ki ön tarafta, koridorda ayakta duran, yapışkan gözlerini üzerine dikmiş pis sakallı adamın onu izlediğini fark edinceye kadar. Bakışları karşılaşınca başını çevirdi. İki durak sonra adam koridorda önündekileri yararak yaklaşmaya başladı, bir dakika sonra da hamleyi yaparak üzerine abandı. Sürtünme faslı...

Başını kaldırıp, tepesinde sırıtan ablak yüzlüye, niyetini anlaması için dik dik baktı. Faydasız! Herifin de yanındaki kokarca gibi tındığı yoktu. Günah ondan gitmişti. Yaşlı Cadı'ya yaslanarak, sağ dirseğini olanca gücüyle adamın kasıklarına doğru savurdu... Tam isabet! Adam, inlemedi, bağırmadı da ama iki büklüm, kıvrıldı.

Yılışık herif, sıkışık kalabalığı yara yara uzaklaştı. Bunun ilk hamle olduğunu arkasından meydan dayağı yemesine neden olacak çığlığın geleceğini anlamıştı. Rahatsızlık veren iki şeyin birinden kurtulmuştu. Yoksulluk kokusu! Ona mecburen otobüsten ininceye kadar katlanacaktı. Bacaklarını pardösüsüyle örttü. Keşke burun deliklerini de gözler gibi kapamanın bir yolu olsaydı. Nasıl başaracağını bilmiyordu ama kurtulacağım diye mırıldandı; evden, Esma'dan... Gözlerini aralayıp kadına döndü: Bu kokudan...

On dakika sonra Şermin'in verdiği adresteydi. Ancak kararsızdı, önünde durduğu daracık dükkânın Şermin'in sözünü

ettiği bayi ile alakası yoktu. Telefonunu çıkardı, Şermin'in numarasını çaldırıp kapattı. Yarım dakika sonra Şermin aradı... "Seç Elektroniği buldum Şermin Abla ama burası senin dediğin gibi bayi falan değil; iki dükkânın arasında bir girinti."

"Dükkânın arkası da var..." Şermin'in sesi sert, sabırsızdı: "Bak iki karı fön bekliyor. Şimdi konuşamam, git Rıza'yı bul! Şermin gönderdi, taksit istiyorum de."

Telefon kapanınca vitrine yaklaştı, sergilenen telefonları inceledi. Neredeyse hepsi eski model ya da ikinci eldi... Cama yaklaşıp, içeriye göz attı. İnce uzun dükkânın dibindeki tezgâhta belli belirsiz bir gölge vardı. Kapıyı açacakken durdu. Yan taraftaki bayinin kepengine asılmış piyango biletleri ona gülümsüyordu. Bir ikramiye, orta boy bile olsa, onu çukurdan kurtarırdı. Haftada bir yenilenen umutla, bayinin köpek kulübelerinin girişine benzeyen açıklığına yürüdü. Ama iki adım sonra fikir değiştirdi. Bu ay piyangoya epeyce para harcamıştı. Kazı kazan diye düşündü. Bugünü onunla geçiştirecekti. Deliğe uzandı... Kazı! Yine ıska... Kâğıdı yere atarken kendine söz verdi: Piyangoya paydos... Sadece doğum gününde iki yarım bilet alacaktı. Yürüyüp, üzerinde kargacık burgacık harflerle "Açık" yazılı bir karton asılı kapıyı itti.

Dükkânın dibindeki tezgâhın arkasında sadece kafası görünen biri oturuyordu. Her kimse ya çok kısa boyluydu ya da kamburu çıkmıştı. Adam kapıdaki çana rağmen kımıldamamıştı. İki adım atıp seslendi: "Rıza Bey'i arıyordum."

Gölge nihayet doğruldu; boyu uzamıştı. "Rıza'yı buldun... Kim arıyor?"

Tezgâha yaklaştı. Sakalları hafifçe uzamış, kurnaz suratlı, kırklarında görünen adam meraksız gözlerle onu süzüyordu. "Ben Zerrin," dedi. "Şermin, sizi arayıp, geleceğimi söyleyecekti... Telefon..."

Adam, "Hangi Şermin?" diye araya girdi.

Şaşkınlıkla durakladı. Bu garip herifin geleceğinden haberi yok muydu? "Kurat Kuaför'de çalışıyor," dedi. "İki ay önce sizden telefon almış. Ben..."

Adam yine onu susturdu. Sesi sabun gibi kaygandı. "Hımm... Şu şişko, boyalı sarışın. Sen de mi orada çalışıyorsun?"

Sonunda ayağa kalkan sabırsız adama baktı. "Eskiden orada çalışıyordum. Şimdi Şaneli Parfümeri'deyim."

Adam yine hımladı, ardından tezgâhın arkasından çıktı. Hafif, büyümeye yüz tutmuş bir göbeği vardı. "Kızları güzel oldu mu, doğrudan parfümeriye transfer ediyorlar değil mi?"

Nasıl cevap vereceğini kestiremediğinden biraz bekledi. Sonra Şermin'in tembihi aklına geldi, pardösüsünü çıkardı. "Bendeki Nokia 2650'yi yeni bir modelle değiştirmek istiyorum."

"Demek sen Nokia'cısın?"

Adamın bacaklarına bakmasına aldırmayacaktı, yıllardır bedenine duyulan ilgiye aşinaydı; hele kısa etek giydiğinde. "Öyle sayılır," dedi.

Adam tekrar hımmlayıp, ona sürtünerek yanından geçti, raftan bir kutu aldı. Bu kez daha belirgin bir biçimde ona yaslanarak tekrar tezgâhın arkasındaki yerine döndü. Bu da kokuyordu. Ama onunki yoksulluk değil, bira kokusuydu. "Kaç yaşındasın sen?" Adamın sesi yılışıktı, gülümsemesi yüzündeki donukluğu değiştirtmiyordu. Dudaklarının iki yanında engel vardı sanki. Ağzı yayılmıyor, adeta yukarı doğru şişiyordu. "Doğru söylersen akıllılık edersin Zehra, kafa kâğıdına bakacağım çünkü."

"Zerrin," diye düzeltti. "İki ay sonra on sekizime gireceğim."

Adam onu suçüstü yakalamış gibi neşeli bir sesle atıldı. Sanki canlanmıştı: "O zaman kanunen telefon alamazsın şekerim." Ellerini iki yana açmıştı. "Ananın ya da babanın yazılı muvafakati gerekir."

Aklınca zora koşacak! Kokuyu daha keskin alacağını bile bile adama doğru adım attı. "Hat almayacağım, sadece telefonumu takas edeceğiz Rıza Bey."

Adam, zaten pek yayılmamış ağzını topladı: "Şu anda elimde pek Nokia yok ufaklık. Ufaklık diyorum, boyun posun yerinde ama yaş durumu itibariyle kanunen öylesin."

Şişko Şermin güya bu herif her türlü kolaylığı yapacak diye göndermişti onu buraya, ama kolaylık bir yana, adam bir yandan bacaklarını dikizliyor, bir yandan da dalgasını geçiyordu. Ama vazgeçmeyecekti: "Peki sizde ne var Rıza Bey?"

Adam dar omuzlarını havaya kaldırdı: "HTC Desire, iPhone 4, Samsung Galaxy... Üç akıllı kardeş. Hepsi kameralı..." Kendi cümlesini keserek sordu: "Kaç paran var?"

Sonunda takas edecek! Hah şöyle: Mevzuya gel... Bir an için düşündü. Sonra otuz beş lirasını saklayarak, "500," dedi.

Rakam, adamı gıdıklanmış gibi güldürdü. "Sana söylediğim telefonların en ucuzu 1100 lira."

Üstünü... "Taksit yapmıyor musunuz? Şermin, Rıza'ya benim arkadaşım olduğunu söylersen, yapar, dedi."

Adam, "Taksit için senet imzalanman gerek," dedi. "18 yaşın altındakiler senet imzalayıp, borçlanamazlar. Tabii kredi kartın da yoktur senin."

Şermin bu herife telefon etmedi! Göz göre göre onu başından savmıştı şişko karı. Yine de üsteledi. "Taksit yapmanın hiçbir yolu yok mu? Şermin, mutlaka yapar demişti."

"Dedim ya. Küçüksün..." Adam tezgâhın altından bira şişesini çıkarıp içti. Bir süre bir şey söylemeden boş boş onu

süzdü. Sonra tekrar konuştu: "Şermin'e yaptığım kolaylığı istiyorsun? Aynı şartlarla?" Dudakları gülmeye benzeyen o saçma hareketi yaptı. "Yasal işlem olmayacak yani. Öyle mi?" Sadede geliyor muydu kokarca! Başını öne eğdi. Adam, birasından uzun bir yudum daha aldı. Sonra uzanıp yandaki elektrik düğmesine bastı. "Peki arkaya geç bakalım. Sana kayıt dışı mal vereceğiz. Öndekiler faturalı."

Sadede geliyorlar mıydı? "Ama ikinci el istemiyorum," diyerek adamı uyardı.

Adam başıyla onayladı. Sevinçle adamın açtığı kapıya doğru ilerledi. Sonunda kuyuda çeken bir telefona kavuşacak mıydı? "Ben dış kapıyı kapatayım. Ne olur ne olmaz. Arkadayken iki defa soyuldum."

Kapıdan çok, küçük bir deliği andıran açıklıktan arka bölmeye girdi. Ama girer girmez durakladı. Adamın arka bölme dediği odacık, karşılıklı iki duvara çivilenmiş çelik telin üstünde kayan halkalara tutturulmuş plastik perdeyle bölünmüş, daha da küçültülmüştü. Dışarıdan kaçak getirilen telefonları saklamak için... Düşünce tedirginliğini yatıştırdı. "Geldim ufaklık." Geri döndü. Rıza da odadaydı. "Kaç taksit istiyorsun?"

Adamın sesi iyice kayganlaşmış, gözleri de kısılmış, kalın birer çizgiye dönüşmüştü. Birden odanın daha da daraldığını, sanki eve, çukura geri döndüğünü hissetti. "Bilmem siz kaç taksit yapıyorsunuz?" Kararsızlıkla sordu: "Altı? Sekiz?"

Adam, önemi yokmuş gibi başını omuzlarını kaldırarak iki yana salladı, ardından, "Taksit sayısı sana kalmış," dedi. "Altı taksit olursa dışarıdaki kutudaki ilk el HTC'yi sana altı yüze bırakırım. Tabii altı yüzü hemen ödeyeceksin. Sekiz taksit dersen, dört yüze olur... Bedava istiyorsan on iki taksit..."

Bedava mı? Adama baktı. Neden söz ediyordu bu ayyaş? Adam onu kolundan tutunca düşünceleri bölündü. "Tabii öde-

meler tamamlanmadan HTC'yi alamazsın Zehracık. Şermin, taksit tahsilatını anlattı mı sana?" Kolunu kurtarmayı düşünürken adam öteki eliyle perdeyi yana çekti. Dar bir somya! Korkuyla ürperdi, adam onu yatağa itiyordu. "Ben taksitleri öğle arasında tahsil ediyorum. En fazla yirmi dakka... Ama sen çok körpesin, yarım saati bulur ödemen."

Orospu Şermin onu resmen... Yapabileceği tek şeyi yaptı. Bağırdı: "Hayır! Bırak!"

Çığlıkları adamı durdurmadı. İri sayılmazdı ve sarhoştu ama elleri güçlüydü. Tekrar çığlık atacakken kendini yatağa savrulmuş buldu. Adam sağırlaşmış, pantolonunun kemerini çözüyordu. Üzerine abanan gövdeyi son gayretle geri itti: "İstemiyorum... Vazgeçtim telefondan!"

"Yok öyle şey! Buraya giren alsın almasın, ilk taksiti öder. O eteği boşuna mı giydin?" Adamın elleri kasıklarındaydı. Çırpınarak bacaklarını kapadı. Ama yararsızdı. Adam iki yana bastırarak bacaklarını ayırdı. Bir süre dinlenerek birlikte soluklandılar. Nasırlı el tekrar hareketlendi. Önce çorabını indirecekti. Dudakları ağzına yaklaşıyordu. Başını çenesine doğru eğerek, ağzını adamın ulaşamadığı kadar uzağa çevirdi. "Bacakların da ne güzelmiş?"

Tecavüz edecek! Kafasında çığlık çığlığa bağıran ses bunu söylüyordu. Bir yandan çorabını aşağıya sıyırmaya çalışan, bir yandan da boynunu öpen adamı olanca gücüyle geri itti. Dehşet içindeydi ama daha geride, bu benzersiz dehşet duygusunu bastıran başka bir korku vardı: Ablama ne diyeceğim? Böyle bir anda bile korkusunun odağında üzerine abanmaya hazırlanan alçak değil de evdeki Cadı'nın olması onu birden öfkelendirdi. Yatağın yanındaki komodinin üzerindeki içinde hâlâ izmaritlerin bulunduğu cam kül tablasını o zaman gördü. Son gayretle çırpındı. "Dur da bluzumu çıkarayım. İşverenin malı. Yırtılırsa..."

Adam hemen üzerinden kalktı. Yine sözünü kesmişti. "Eteğin kalsın, çıkarma... Çok beğendim."

Üzerindeki ağırlık kalkınca doğruldu. Adam pantolon ve külotunu aşağıya indiriyordu. Gözlerini kaçırdı ama adamın kasığındaki derin yarayı fark etti: Göz göze geldiler. Tekrar üzerine geliyordu. Ya şimdi ya... Hızlı bir hareketle yana dönerek, komodinin üzerindeki ağır cam kül tablasını alıp, üzerine eğilen adamın kafasına olanca gücüyle vurdu.

Çıkan ses toktu. Rıza, ağzı mühürlüymüş gibi sessizce yatağa yığıldı. Kurtuldum... Düşünce beyninde yankılanırken yine de bir süre kımıldamadı, kımıldayamadı. Neden sonra, adamın kendine geleceğini hatırlayınca yanına yığılan yarı çıplak bedeni iterek, ayağa fırladı. Yatakta bir kütük gibi yatan alçak şerefsizin şakağında iri bir şiş belirmişti. Öldü mü? Aklında uçuşan soruya küfürle cevap verdi: "Geber puşt herif... Verecek olsam, sana mı veririm?"

Soluğu yatışırken sıyrılan eteğini düzeltti. Külotu yırtılmış, çorabı kaçmıştı. Perdeyi çekti, fare deliğinden dükkâna geçti. Soluk soluğaydı... Elleri, dudakları birbirine eşlik ederek, birlikte titriyordu. Bir adım atınca bacaklarının, sanki iki dizinin arasında bir yay varmış gibi açılıp kapandığını fark etti; bacakları da titriyordu. Aceleyle pardösüsünü giydi. Dümen ortadaydı, güvendiği o orospu şişko, içerideki alçağa karı kız ayarlıyordu.

Kapıya yürüdü. Mandala uzanırken durdu. Kararsızlığı çok kısa sürdü. Geri dönüp tezgâhın üzerindeki HTC kutusunu çantasına attı ve kapalı levhasını değiştirmeden dükkândan çıktı. Boşuna gelmiş olmayacaktı. Yeni model, hiç kullanılmamış bir HTC'yi bedavaya almıştı; hem de salağın dediği gibi, hiç taksit ödemeden.

Hava daha da ısınmıştı. Saatine baktı. Geç kalacaktı. Tek kuruş harcamadığına göre taksiye binebilirdi. Hatta bir piyan-

go da alabilirdi... Başıboş düşüncelerini hemen terk etti. Doğum gününe kadar piyangoya paydos etmişti.

Yirmi dakika sonra, tuvalette bacaklarının arasındaki sızının kaynağını arıyordu. Öne doğru eğilerek sızlayan yeri görmeye çalıştı. Sol bacağının kasıkla birleştiği yerde uzun bir kırmızılık vardı. Kan gözükmüyordu ama iz boyunca ince deri, yer yer yüzülmüştü. Anlaşılan pis herifin tırnaklarını kesmek gibi bir adeti yoktu. Aynanın altındaki banttan kolonyayı aldı, tuvalet kâğıdına döküp, kırmızı izin üzerine bastırdı. Az kalsın bağıracaktı. Pantolonunu giydi. Makyajını inceledi. Biraz daha gecikirse Selin Şef kesin kapıyı zorlardı. "Siz de alçaksınız Selin Şef," diye fısıldadı. "Hem sigorta yaptırmaz hem de insanı kenefte basarsınız."

Öfkesini soluyarak salona geçti. Kampanya nedeniyle parfümeri bugün dolup taşıyordu. Şef, saat altıdan sonra dükkânın daha da kalabalıklaşacağını söylemişti. Enayi bol bu memlekette... Geri zekâlılar! Orijinal diye aldığınız her şey Paris'ten değil, yarısı uzak doğudan, öteki yarısı merdiven altındaki bir atölyeden geliyor... Düşüncelerini titreşen telefon böldü. Ekrana baktı. Şermin!

"Sana ne yapacağımı biliyorum orospu." Ama kabahat ondaydı: Şermin'in ona çektiği o yavşak, kazıkçı fotoğrafçı numarasından sonra yine bir kalleşlik yapacağını düşünmesi gerekirdi... Neyse akılsız kafasının cezasını bu kez Rıza çekmişti. Sessizce güldü. Rıza ve Şermin! Ahbap çavuşların ikisine de şapkalarını ters giydirmişti.

5

Emre binadan sarhoş gibi çıktı. Doktorun odasından ondan önce koşarak dışarıya fırlayan Ahmet az ötede, park et-

miş arabaların arasında onu bekliyordu. Sigarayı yakmıştı bile. Adımlarını açarak kardeşine doğru yürüdü. Ahmet, etraftan duyulmasına aldırmadan bağırmaya başlamıştı bile: "Gördün! Onların gözünde biz sadece 'ibneyiz...' Senin onaylaman da yetmiyor. Adam sırıta sırıta 'anan ya da baban gelsin' dedi yahu!"

Kardeşini uyardı: "Bağırma, bir de TSK'ya hakaretten tutuklanmayalım."

Ardından öfkeden tir tir titreyen Ahmet'in koluna girerek onu nizamiyeye doğru sürükledi. Kol kola kapıya vardılar. Nizamiyeden nüfus cüzdanlarını alırken kabindeki astsubay Ahmet'i uyardı: "Söndür sigaranı! Bu kapıdan ötede sigara içilmez levhasını görmedin mi? İzmariti de cebine sok." Ahmet ağzındaki sigarayı alırken asker bu kez ona döndü. "Sen de çık onun kolundan. Topal mı, tek başına yürüyemiyor mu?"

Dilini ısırarak görevlinin dediğini yaptı. Hüviyetlerini homurdanan onbaşıdan alıp yürüdüler. Ahmet yatışmamıştı. "Babama söyleyeceğim..." Baba sözcüğünü duyunca dehşet içinde kardeşine döndü. "O raporu onaylatmanın başka yolu kalmadı abi... İsmail, peder, bi zahmet buraya teşrif edecek. Deve kuşu gibi başını kuma sokmak yetmedi mi?" Ahmet sorusunun ardından silkinerek kolunu onun elinden kurtardı. "Kimseden saklayacak değilim... Geçen yıl, o duyar bu duyar diye gitmemiştim ama bu yıl, yeminle, hazirandaki yürüyüşe kesin katılacağım."

"Ne yürüyüşü?"

Ahmet, "Ne yürüyüşü olacak?" diye bağırdı. "LGBT bireyler ve onlara destek verenlerin yürüyüşü. Dünyadan haberin yok mu abi senin?"

Ahmet'in sözleri ateşin üstüne dökülen benzin kadar yanıcıydı. Konuştukça öfkesi harlanıyordu. Kolundan tutarak kar-

deşini sarstı. "Tamam ama şimdi sakin ol! Akşama birlikte ne yapacağımızı kararlaştırırız."

Uyarı nasılsa Ahmet'i susturdu. "Kusura bakma. Biliyorsun sana bağırmıyorum."

Farkındaydı: Ahmet ona değil, sağırlara, kulaklarını tıkayanlara bağırıyordu. Kardeşine sarıldı. Askerlik durumunun böyle sürüncemede kalması, yine doğru dürüst, kalıcı bir iş bulmasını imkânsızlaştıracaktı.

Kırk dakika sonra apartmanın kapısındaydı. Çukura inen girişi süzdü. İki kat aşağıya inecek, indikçe de yavaş yavaş o kokuyu duymaya başlayacaktı. Derin bir soluk aldı ve ciğerlerini boşaltmadan hızla merdivenlerden aşağıya indi. Kapıdaki metal "2" rakamı, üst vida çıktığından baş aşağı sarkmış, yine Arapça "ha" harfine dönmüştü. Her şey ters bugün diye düşünerek, rakamı düzeltti. Ablası salon dediği girintideydi, ışık yine kapalıydı. Yerde oturan kadına sarıldı. "Marifetli ablam..." Hoşuna gideceğini bilerek onu yanağından öptü. "İtiraz istemem, ışığı tekrar açacağım."

"Tamam evladım... Bu arada Ahmet'ten ses çıktı mı? Ben denedim ama benim alet buradan çekmiyor."

Yalandan başka verecek cevabı yoktu. "Ben aradım abla," dedi. "Bugün dağıtılacak çok paket varmış, gecikecek."

Sözlerini tamamlayınca, sırat köprüsünün üzerindeymiş gibi koridordan hızlı adımlarla, annesinin kapısına bakmadan, kendini odaya attı, yatağa uzandı. Ahmet'i ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı. "Ben söylesem..." Ahmet'e teklif etse, alacağı cevabı biliyordu: "Bu benim hayatım, benim kararım, sen karışma!" Başını salladı. Ahmet, geçen yıl da açıklamaya karar vermiş, babası "Ne var?" deyince, son anda "Ben bir LGBT bireyiyim," demekten vazgeçmişti. Aklına gelen düşünceyle

yataktan kalktı. Sorunun çözümü için, zor olsa da bir tek yol vardı. Geldiğinde bunu Ahmet'e söyleyecekti.

Rahatlamıştı. Ama bu rahatlık gözleri bilgisayara takılıncaya kadar sürdü. Önünde tamamlanması gereken bir ödev siparişi daha... İnternette araştırma yapması gerekecekti. "Türkiye Avrupa Birliği'ne neden girmeli?" Durakladı, bilgisayardaki gazete kupürünün altındaki ada baktı: Yine Fazıl Erol. Referandumda evet yerine hayır diyecek, umutsuzluğa kapılmayacak, unutmayacak o öfkeli adam... Bakalım o bu konuda neler diyormuş?

Yarım saat sonra ayağa kalkıp gerindi. Yine omuzları tutulmuştu. Derledikleri, yazacağı makale için yeterliydi. Her konuda olduğu gibi, aydınların arasında bu konuda da kutuplaşma vardı. Kendi hesabına Avrupa Birliği'ne girmenin yararlarına inanmıştı ama doğrusunu söylemek gerekirse, katılmanın lehinde görüş yayınlayan aydın ve yazarların demeçlerindeki eşitlik gözetmeyen, alttan alan dil ve üslûbu da garipsemişti: Öte yandan onları, "Avrupa muhipleri, zamane mandacıları, saf sömürge aydınları iş başında," diyerek yerden yere vuran Fazıl Erol'un suçlamaları da yakışıksızdı. Adamın aykırı görüşlerini hazırlayacağı ödevde kullanmayacaktı. Adamın üslubu rahatsız ediciydi. Yine de sivri dillinin, kavrayışının keskinliğini ve orijinalliğini hissediyordu. Zekâca akraba olanlara özgü bir andı bu.

Ödevin giriş bölümüne aydınlar bildirisini esas alarak başladı ve yarım saat boyunca ara vermeden çalıştı. Neden sonra dikkatini ninniye benzer ses böldü! Ayağa kalktı, duvarın üst kısmında, ışık almayan boşluğa açılan, ne işe yaradığı belirsiz vasistasa baktı. Kapalıydı, ninni oradan gelmiyordu. Odadan çıktı, koridordaki lacivert karanlığa girer girmez gizem çözüldü. Ses, ninni değil, iniltiydi ve ışıklıktan değil annesinin odasından

geliyordu. Korkuyla yaklaştı. İçeriye bakar bakmaz elektriğe kapılmış gibi geriledi. Ablası annesinin üzerinde iki büklümdü: Göğsü yaşamaktan yorulmuş gibi inip kalkıyor, yerdeki kadının kulağına sabah duyduğu ölüm ağıdını okuyordu.

Dehşet içinde odasına döndü, kapıyı kapattı. Yıllarca annesine gık demeden bakan Esma Deliormanlı, çıldırmanın eşiğine gelmişti. Az sonra duyduğu dehşet yatışınca, ablasının neredeyse iki aydır dışarıya çıkmadığını fark etti; işleri almak ya da geri götürmek için bile. Siparişleri trikocudan Fatma alıp geri götürüyordu.

Esma Deliormanlı bu evde verilmemiş bir mahkûmiyetin cezasını çekiyordu: Resmen hapisti.

6

Kerim'in bindiği taksi, Meclisi Mebussan Caddesi'nde yol aldıktan sonra yukarıya, Boğazkesen'e saptı, yokuşu tırmanmaya koyuldu, çok geçmeden tomtom kırmızısı cephesiyle uzaktan bile fark edilen tanıdık apartmanın önünde durdu. Binaya girdi, iki katı yavaş adımlarla tırmandı. Dışarıdaki mevsimsiz sıcak, loş, geniş merdivenlerde etkisini yitirmişti. Altı numaralı, tanıdık ahşap kapının önünde durdu, yandaki zile bastı.

Kapı her zamankinin aksine hemen açıldı. Fazıl, yüzünden hiç eksilmeyen o alaycı gülümsemeyle karşısındaydı. Uzun, yassılmış, ezik bir burun, sivri bir çene ve kalkık kaşlar; bunlar onu düz yüzlü kargaya benzetmeye yetiyordu. Üzerinde, adeta üniformaya dönüşen, her zamanki kıyafeti vardı: Dizleri parlamış kahverengi kadife pantolonu ve en az yirmi yıllık, yaz kış giydiği, sarı kırmızılı o parlak ropdöşambır. Ropdöşambırının uzun kolları, ellerini yemiş gibi duruyordu... Mezara da öyle

gidecekti herhalde. "Sen miydin? Ben akşam uğrarsın diye düşünmüştüm."

"Yanıldın," dedi. "Köşede kahvenin kokusunu aldım. Nasılsın bakalım?"

Fazıl, "Kahvenin on dakikası var, hadi gir," deyip kenara çekildi. "Berbat bir gece geçirdim ama kabul edersin ki, bu berbat bir gün geçirmekten daha iyi. Bu salgın iki yüzlü: Öğrenciler için okul tatili kılığında, yaşlılar içinse ölümün provası olarak çıkıyor karşılarına. Tabii bazen de yas dönemi olarak. Neyse, bak ölmedim." Uyarı ve abartılı sızlanmaları bitince salona yürüdü. Prova sırasında sarsıldığı yürürken, yük taşıyormuş gibi sendelemesinden anlaşılıyordu. "Ne o surat öyle? Daha beni görmeden asılmış; alındım doğrusu."

Pardösüsünü sandalyelerden birinin üzerine atıp, haftada en az üç kez oturduğundan, Fazıl'ın onun adını verdiği berjerine geçti. Boğaza kadar inen yokuşun üst kısmı ayaklarının dibindeydi. Tanıdık bir yerde olmanın, Fazıl'ın uzun sürmesine izin vermeyeceğini bildiği o huzurlu mutluluğunu yaşadı. Onunla mutluluk, sadece kadınlara bahşedilmiş bir ayrıcalıktı.

"Noldu evlat?"

"Hiçbir şey," dedi. "Dediğin gibi, herhalde seni göreceğim diye keyfim kaçtı."

"Hadi... Bilmez miyim, dört yaşından beri ne zaman aklın karışsa o yakışıklı yüzün böyle buruşur. Dur bakayım... Bugün pazartesi, Şeker Kız'la buluşma günü. O mu canını sıktı?" Başını hızlıca iki yana salladı. "İnkâr etme, bir şey canını sıktı ve sen o konuyu tartışmak istiyorsun. O nedenle erken geldin."

Kararsız bakışlarla karşısındaki, hayatını tek başına geçirmeye yeminli bir münzeviyi andıran muzip bakışlı adamı süzdü. Yine o duygu: Görünüşünün vahşi bir mahremiyeti vardı. Göz

göze geldiler; haklıydı, eninde sonunda anlatacaktı. Yıllardır anlatmıyor muydu?

"Şeker Kız'ın bana hiçbir önemli konuda taraf tutmadığımı söyledi. Seyirciymişim." Fazıl'a fırsat vermedi: "Ne diyeceğini biliyorum: Tarafsızlık, güçlüden yana olmaktır. Hepsi bu kadar da değil. Ardından da liberallerle birlikte davrandığımı ima etti." Öfkeleniyordu. "Bu liberallik yakıştırmasını ilk sen yapıştırdın üzerime. Şeker Kız'ın, neredeyse yeni yönetimi, rektörü desteklediğimi söyleyecekti."

"Destekledin mi?" Güle güle o mutluluk! Fazıl'a cevap vermedi. "Görüyoruz, okuyoruz, yeni rektörünüz de epeyce liberal ve demokratik maşallah." Ardından taşı gediğine koyduğunu ima ederek gülümsedi: "Sanırım aday yoklamasında ikinci olmuştu değil mi?" Başını eğerek onu onayladı. "Bakalım bundan sonraki rektör kim olacak? Soruyu açarsam evlat; acaba ileride rektör adayları için öğretim üyelerinin görüşlerine başvurulacak mı? Tabii ki başvurulmayacak, çünkü gerek yok... Artık tek seçicilik dönemi başlayacak. Ülkece buna alışmalıyız."

Konu dağılıyordu. Fazıl'ın sözlerini kesti: "İma ederken ciddi miydin? Sence ben liberal miyim?"

Fazıl cevap vermeden bekledi: Karşısındaki pek sevilmeyen ama düşüncelerine her zaman kulak kabartılan adamın onu kırmak istemese de ne düşündüğünü açıkça söyleyeceğini biliyordu. Öngörülüydü ancak bu öngörü tanrısal mıydı, yoksa kahinlere, şeytanlara ait öngörü müydü, işte bu tartışılırdı. Rahatsızca kıpırdadı. Küçümsenmeye hazırlıklı olmalıydı:

"İki tür insan vardır evlat: Birincisi hayatını 'belki' ve 'ya da' ile geçirir. İkincisinin hayatı ise kesin 'evet' ya da 'hayır'lardan oluşur. Sen, seninkini belirsizliklerle geçiriyorsun gibi geliyor bana."

Koltuğunda doğruldu: Aylardır ilk kez canı sigara istiyordu. Hazırlıklı olmasına karşın keyfi kaçmıştı: Onunkini de kaçıracaktı: "Sana kaç kere bana evlat demeyi bırak dedim."

Evet canı çok sigara istiyordu: Ömrü boyunca hayatını, sanki söylediklerinden, hayallerinden daha küçükmüş gibi hiç önemsememiş adamı süzdü. Vekil Baba'mız yazar Fazıl Erol! Aslında edebiyat çekiciliğine az şey katmıştı; belki de şana şöhrete itibar etmediğinden. Peki onu zirvede tutan neydi? Sadece inancı mı? Şeytan'ı kışkırtmanın hata olduğunu bile bile meydan okudu: "Hadi, sizi dinliyorum bay sivri dil, devam et!"

Fazıl omuzlarını silkti, "Önce birkaç tanım: Bir, liberaller inanç özürlüdürler, kendilerinden büyük bir şeye inanma yetileri yoktur. İki, güçlü inançlar onları yorar çünkü sebatları mevsimliktir... Bu arada zaman zaman sağcı görünmekten utananların da kendilerini liberal olarak adlandırdıklarını unutmadan tanımlara ekleyeyim..." Bu kadar lafı nereden buluyordu? "Üç, liberalliğin arkasında genellikle kişisel bir hayal kırıklığı ya da öfke vardır." Yazıyormuş gibi keyiflenmişti. Arkaya yaslanırken liberallik manzumesini bitirdi: "Bu kişilik özelliklerinden birisini veya birkaçını seç, senin olsun!"

Laf ebesi... Konuyu açtığına pişman olmuştu bile. "Bence grip boyunca kimseyi görmedin; yalnızlık başına vurmuş senin."

Fazıl omuzlarını kaldırdı: "Hıh! Yalnızlıktan asla sıkılmam. Yalnızlık demek insanın kendisiyle baş başa olması demektir. Benim için sorun yok: Çünkü eğlenceli insanımdır ben. Hem hastalık, sanıldığı kadar kötü de değil. Hazza benziyor; ikisi de bedenimiz olduğunu bize hatırlatmıyor mu?"

Onunla laf yarıştırmayacaktı. Susup onu süzdü. Yüzü karşıdan düz, hiç kabartısı yok gibi görünüyordu. Neredeyse kırk yıldır yüzünde bir damga gibi taşıdığı bu görüntü ona

sıkıyönetim savcılığındaki sorgulamadan miras kalmıştı. Birden aklına geldi: Fazıl sürekli gülümsemesini, bu ifadeyi yok etmek için icat etmiş olmalıydı. İyi de o yamulmuş, yassılmış kırık burunla nasıl nefes alıyordu? Sonunda, "Sen hariç, kimseye öfkelendiğim yok Fazıl Erol," dedi sonunda.

Fazıl başını salladı. "Bence eğer liberalsen, ya da sende olup da Mine'yi de beni de rahatsız eden o şey her ne ise, onun ardında derin, yerleşik bir öfke var?" Söyleyecekti; elini aldırma der gibi sallayarak söyledi: "Babana karşı hissettiğin o gizli kızgınlık... Geri dönmedi diye düşünüyorsan, haksızlık ediyorsun, dönemezdi."

Laf! Derin bir nefes alarak öfkesini yuttu: "Güldürme beni Fazıl. Partinizin genel sekreteri bile döndü... Kendileri daha mı önemli birisiydi?"

Fazıl sanki gerekçesini güçlendirecekmiş gibi sesini yükseltti: "Hayri dönemezdi. Mila 1986'da hastalandı. Onu, ölürken tek başına bırakamazdı."

Mila! "İnanmadığınız Allah'ın işine bak ki, Yoldaş Hayri sevgilisinden önce ölüverdi."

Fazıl yerinden kalkacak gibi ileriye doğru bir hareket yaptı. Sonra vazgeçti. Bir süre konuşmadan dışarısını seyretti. Tekrar konuşmaya başladığında hâlâ dışarıya bakıyordu ama sesi, o güne kadar duymadığı koyuluktaydı.

"Bak evlat! İyi olmanın, sadık olmanın, ütopik olmanın, âşık olmanın her zaman bir bedeli vardır; bu gibi insanların başı dertten kurtulmaz. Yoldaşım Hayri Ertuğ yukarıda saydıklarımın hepsine sahipti. Ben, bu niteliklerden ikisini bulduğum kişinin hemen elini öperim... Aklını başına al! Sen, kıçı kırık bir Osmanlı paşasının kendini prenses sanan torunu o Hafize Hanım'ın değil, ananın babanın oğlusun. Dilini tut, yoksa..." Lafın gerisini biraz düşündükten sonra getirdi. "Yoksa kahvene tükürürüm."

Yüzüne tükürülmüş gibi irkildi. Bir süre Fazıl'la birbirlerini süzdüler. Sonunda bir bilince sahip olduğundan beri boyun eğdiği adamdan gözlerini kaçırdı. Teyze'si de hakaretten payını almıştı. Mine ve şimdi de Fazıl: Bugün herkes keyfini kaçırmak için sıraya girmiş gibiydi. Neden sonra Fazıl'a seslendi: "Kahve olmuştur."

Fazıl iki dakika sonra salona döndü. Yalnız yaşayanlar kendilerine cesaret vermek için topuklarına basa basa, gürültüyle yürürler... Fazıl işte tam böyle yürüyordu. Uzattığı tepsiden, üzerinde Galatasaray arması bulunan kupayı aldı:

"Söyle bakalım avukat efendi! Yargıtay'dan haber ne zaman çıkar? Umarım kışa kadar beklerler. Unutma, ağustosta Eşendere'ye gidip, denize gireceğiz. Sözleşmiştik."

"Seninle olmak cehennemde olmaktan beter. Üstüne bir de ağustos sıcağı! Söz veremem."

Fazıl, "Sıcaktan ancak budalalar şikâyet eder," dedi. "Mezopotamya, Mısır, İyonya, Yunanistan... Sanat, felsefe ve dinler hep sıcakta doğmuştur..." Fazıl, sıcak övgüsünün ardından sorusunu kendisi cevapladı: "Bence karar yeni adli yıla sarkar."

"Tabii o sivri dilini tutmaz, yine verip veriştirirsen, bilemem. Farkında mısın? İki mahkûmiyet kararın Yargıtay'da bekliyor." Sesini yükseltti. "Ayrıca devam eden üç de soruşturman var... Tabii buna bir de yurtdışı yasağını eklemeliyiz."

"Yine dilime laf ettin evlat. Onu küçümseme, en önemli organımdır. Üç kere gömüldüm ben: İki kez politikada bir kez de aşkta." Çocuk gibi dilini çıkarıp aşağı yukarı oynattı. "Eğer bu sivri şey olmasaydı, gömüldüğüm o mezarlardan asla çıkamazdım."

Yüzündeki ifade gençleşmişti: Aslında gülmeye çalışıyordu. Ama ne zaman birini ya da bir şeyi küçümsemeye niyetlense, üst dudağı yukarı itiliyor, dişleri ortaya çıkınca da yüzü bir

çocuğunkine dönüşüyordu. Altmış küsur yaşında bir çocuk... Fazıl, gençlikle yetinmeyince güldü. Ancak kahkahasının ardından hastalığının henüz bitmediğini ele veren öksürüklerle sarsıldı.

"Neden hiç açık havaya çıkmıyorsun? Doktor sana spor yap, temiz hava al, yürü diyor, unuttun mu? Ya yediklerin!" Fazıl'ın kahvesinin yanındaki kurabiyeleri işaret etti. "Doğru dürüst yemeyi denesen? Böyle ıvır zıvır şeylerle hastalık geçmez!"

"Aslında düşünmeyi engellediğinden, yemek yemeyi sevmiyorum."

Fazıl sözlerini bitirince gün boyu yediği kurabiyelerin tabakta kalan kırıntılarını tek tek ağzına atmaya başladı. Onu merakla seyrettiğini görünce, "Tutumluluk babamdan geçmiş," dedi. "O da çok tutumluydu, ömründen bile tasarruf etti; kırk sekizinde öldü."

Kahkahasına engel olamadı. Hadsiz mizahi zekâ onu gafil avlamıştı. Kahvesini tazelemeye giden Fazıl'ın ardından seslendi: "Sana bir sorum var?" Soruyu ancak Fazıl geri döndüğünde tamamlayabildi. "Teyze'm nasıl oldu da senin gibi azılı, cezaevlerinin müdavimi, sivri dilli, azılı bir komünistin onca yıl köşke girmesine izin verdi? Neden ziyaretlerini engellemedi? Neden beni köşkten çıkarıp yatılı okula götürmene karşı çıkmadı?" Teyze'sinin Fazıl'a karşı gösterdiği müsamahanın ne kadar garip olduğunu şimdi fark ediyordu: "Babamdan, komünistlerden, dolayısıyla senden de nefret ederdi. Onu nasıl ikna ettin?"

"Sormak bunca yıl sonra şimdi mi aklına geldi?"

Öyleydi, şimdi aklına gelmişti. Aslında durum Fazıl'ın dediği kadar garipti. Çünkü o Teyze'sini tıpkı eski, artık kullanılmayan bir sözcük gibi, ancak karşısındaki telaffuz ederse hatır-

lardı. Ama altı ile on sekiz yaşı arası, tam on iki yıl boyunca, Vekil Baba'nın haftalık ziyaretleri o kadar doğaldı ki, sorgulamayı hiç düşünmemişti. Başını eğdi. "Öyle diyebilirsin."

"Sana iki neden vereceğim evlat. Karpuz seçer gibi birini seç. Bir: O zamanlar biliyorsun, gazetede yazıyordum. Annenle baban Berlin'e vardıktan sonra, Hafize Hatun'u görmeye gittim ve ona, her soyluluğun ardında bir rezillik olduğunu söyleyerek, övündüğü Paşa Dede'sinin, iddia edildiği gibi saray teşrifatçısı olmadığını, aslında Abdülhamit'in çok sevdiği atının boklarını iyi temizlediği için paşa yapılan bir seyis yamağı olduğunu açıklamakla tehdit ettim."

Kendini tuttu, gülmedi. Gerçek neden neydi? "Ya ikinci seçenek?" dedi.

"Hafize bana âşıktı, sizi ziyarete geldikçe beni görür, hasret giderirdi." Günah ondan gitmişti. Attığı kahkaha Fazıl'ı yerinden sıçratacak kadar güçlüydü. "Hey... Yavaş ol. Komşular yangın var sanıp, itfaiyeye haber verecek." Böyle demesine karşın o da gülüyordu.

"Teyze'm mükemmeliyetçidir," dedi. "Onun gibilerinin estetik algısının merkezinde, simetri yer alır. Bence sana o burunla asla âşık olmaz."

"Laf, o kendisine baksın. Bakışlarını hatırla!" Fazıl hep yaptığı gibi resim çizmeye başlamıştı: "Sabit fikirli, kafasında bir düşünceden başkasına yer vermeyen türden birisi gibi dik, kısık. Ya ağzı? Konuşurken az önce tükürmüş gibi bükülür hep. Sıradan, kendinden öteye geçememiş, yetersizin teki..." Fazıl birden öfkesini ona yöneltti: "Burnuma laf etme çocuk! O burun bir asalet timsalidir. Prusyalı asilzadelerin yüzündeki kılıç yarası gibi."

Geçiştiriyordu. Başını salladı: "Bana daha inandırıcı, üçüncü karpuz gerek Fazıl Erol..."

Fazıl, üçüncü seçeneği de söyleyecekmiş gibi dudaklarını kıpırdattı ancak sonradan birden ciddileşti: "Çarşamba geliyormuş."

Gelenin Teyze'sini ikna eden üçüncü seçenek olmadığı kesindi. Arkasından bir şey çıkacağını bildiğinden meraklı görünmemeye çalışmalıydı. Sordu: "Kim geliyor?"

Fazıl, "Seyfi Batın'ın cenazesi," dedi." İkindi namazının ardından defnedilecekmiş." Yüzündeki şaşkınlığı okumuş gibi açıkladı: "Parti Almanya'dayken bir ara merkez komite üyeliği yaptı. Babanın da yakın arkadaşıydı... Hayri'den sonra Mila'yı o defnetti." İyi de bunun onunla ne alakası vardı? "Beni cenazeye sen götüreceksin. Cenazeden sonra toplanacağız, eski..."

Fazıl'ın tekrar yarım bıraktığı cümlesini bitirdi: "Yoldaşlarla mı?" Fazıl başını eğdi: "Yahu salgın varken toplantı da neyin nesi? Aşı oldular mı ki?"

"Merak etme biz komünistler domuzlara alışığız, gribinden mi korkacağız, vız gelir."

Gülümsedi: "Bak sen, Fazıl Erol ilk kez AKP'li muktedirlerle aynı fikirde...[3]"

"Espriyi bırak... Herhalde çok içerim. Bu durumda birisinin beni eve geri getirmesi gerektiğini söylememe gerek yok sanırım..." Hayır demesine fırsat vermeden emri noktaladı! "İşlerini şimdiden ayarla! Mazeret istemem!"

Ortada Teyze'sinin nedeni belirsiz izni kadar garip bir durum daha vardı: "İyi de sen parti yönetimiyle küs değil miydin?"

Fazıl, "Parti başka, Seyfi başka," dedi. "Seyfi'ye küsmedim." Omuzlarını silkince tabaktaki siyah çörekotları robdö-

3 2009 yılının sonunda başlayan domuz gribi sırasında Sağlık Bakanlığı'nın uyarısına rağmen zamanın Başbakanı Erdoğan ve Cumhurbaşkanı Gül, domuz gribi aşısı olmamışlardı.

şambrının üzerine saçıldı. "Aslında o benim partiden atılmama muhalefet etti. Hoş, onu da benim arkamdan attılar ya. Hadi ben neyse. Ama Seyfi doğuştan komünistti. Babasının İspanya İç Savaşı'nda Cumhuriyet Tugayı'nda savaştığı söylenirdi."

Fırsatı kaçırmayacaktı. Fazıl'a eğilerek gülümsedi: "Klişeyi tekrarlayalım mı?" İzin vermesini beklemeyecekti, nakaratı seslendirdi: "Partili partisiz, Türk solunun tarihi, çekişmeler ve bölünmeler tarihidir." Geriye yaslanıp, Fazıl'ı bekledi: Hayret, tepki göstermemişti. Geldiğinden beri dördüncü kez saatine bakıyordu. "Birini mi bekliyorsun?"

Fazıl bakışlarını kaçırdı. "Sen dediğimi anladın mı? Çarşamba..." Fazıl, yüzünde beliren alaycı gülümsemeye aldırmadı: "Tanrı'nın evinde kısa bir süre mola vereceğiz." Kaşlarını kaldırdı. "Ne yaparsın, mecburiyet. Mezarlıklara kimse namazsız defnedilmiyormuş."

"Demek bugünkü davetinizin nedeni bu imiş: Cenaze refakatçiliği."

Fazıl, "Bir de benden duymanı istediğim bir şey var," dedi. "Bir bildiri yayınlamayı düşünüyoruz. Anayasa değişikliği ve referandumla ilgili; "yetmez ama evet" yaygarasına karşı."

Merakla doğruldu. Haber bu kadarıyla sınırlı olamazdı. İhtiyatla sordu: "Çoğul eki içinde başka kimleri barındırıyor?" Fazıl omuzlarını silkti. "Herkesi... İstersen sana da yer ayırırız." "Ufukta yeni bir dava," diye karşılık verecekken, Fazıl darbeyi sona saklamıştı: "Metni kaleme alacaklar arasında Emel de var."

Emel! Demek ikisi ondan habersiz... Düşüncelerini bırakıp pencereye yaklaştı. Sonra ani bir kararla Fazıl'a döndü. Hukukçu olan o değil, kendisiydi: "Referanduma sunulacak maddeleri hiç inceledin mi Fazıl?"

Fazıl, elini baştan savma bir hareketle yana savurdu: "Daha çok demokrasi, askeri vesayetin, yargı vesayetinin ortadan kalkması, 12 Eylül darbecilerinin yargılanması falan filan..." Koltuğundan kalkıp, sanki oradan konuşursa sesini duyuramayacakmış gibi ona yaklaştı: "Böyle diyeceksin biliyorum... Şöyle özetleyeyim: Davalar, değişiklik önerileri, şunlar bunlar... Bunların hepsi bir hesaplaşmanın sonuçları: Ergenekon Davaları demek, 28 Şubat'la, Cumhuriyet Mitinglerini[4] düzenleyenlerle, bunlara uzaktan yakından karışanların hesabının görülmesi demek. Şimdi pişirilen Bavul davasıyla da 1 Mart[5] tezkeresine karşı çıkan askerlerden, tezkerenin reddinin hesabı sorulacak..."

Yine komplo teorileri... Onu ikna etmenin bir yolu yok muydu? "Tezkerenin de, Irak'ın işgalinin üzerinden de yedi yıl geçtiğinin farkında mısın? Saddam bile tarih oldu."

Fazıl, farkında olup olmadığını söylemeden, tezkere daha dün reddedilmiş gibi devam etti: "Sence bu davaları kim açıyor? Zahmet etme, ben söyleyeyim. Tabii ki Amerikalılar. Yankee'ler daha 2003'de hangi generalleri istemediklerini açık açık söylediler. İşte şimdi günü geldi, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni yeniden

---

4 Cumhuriyet Mitingleri, 2007 yılında Milli Görüş kökenli siyasetçinin olası cumhurbaşkanı adaylığına karşı nisan ve mayıs aylarında düzenlenen mitingler. Üç büyük şehirde, katılımcı sayısı milyonları bulan bu mitinglerin ve Anayasa Mahkemesi'nin tezkere kararının geçtiği Meclis oturumunun, meclis salt çoğunluğunu temsil etmediği yolundaki tartışmalı karar sonucunda AKP'nin adayının seçilmesi engellenmiş, ancak Temmuz 2007'de yapılan erken genel seçimde AKP oy oranını artırarak, laik cephesini yenilgiye uğratmış ve AKP adayı cumhurbaşkanı seçilmiştir.

5 2003 tarihinde Meclis'te gerekli anayasal salt çoğunluğunu sağlayamadığı için reddedilmiş sayılan tezkere, Irak'ı işgal etmek hazırlanan Amerika'ya, Türkiye topraklarında 60000 asker, yüzlerce uçak konuşlandırma hakkı tanıyordu. Henüz birkaç aydır iktidarda olan AKP'nin üst yönetimi ve Meclis grubu bu konuda bölündü.

dizayn edecekler... İlk revizyonu NATO'ya girdiğimizde yaptılar, bu, ikinci düzenleme olacak."

Gülmek üzereydi! "Fazıl Erol, askerleri savunuyor! Rüyamda görsem inanmazdım."

"Askerleri hiç sevmem. Biliyorsun, beni iki kez yargılayıp, içeri tıktılar... Ama Amerikalıları daha da çok sevmem."

"Laf cambazlığı seninki," dedi. "Metne bak. Değişiklik önerilerinin eski maddelerden çok daha demokratik olduğu da ortada. Bireysel hakların artırılması, parti kapatmanın zorlaştırılması..."

Fazıl elini kaldırarak onu susturdu: "Onlar paketin parlak ambalajı evladım. Sizler gibi... Hadi saf demeyeyim, liberallerle, dava yorgunu Kürtlerin ağzına çalınmış birer parmak bal. Değişikliklerin gerçek amacının bu olduğunu mu sanıyorsun? Referandumun bir tek amacı var: Hukuk yapısını kökten değiştirmek!" Fazıl şimdi sadece otuz santim ötesindeydi. "Değişiklikler kabul edilirse, görülecek bir hesap daha var: Kapatma davası... İktidardaki zevat, 2007'de kapatılmanın eşiğinden döndüğünü unuttu mu sanıyorsun? İşte bunun öcünü de alacak."

Artık gülebilirdi. Karşısındaki inatçı komplocu, kendi ağzıyla tuzağa düşmüştü. "Sence sadece bir yıl önce yüzde 47 oy almış, Meclis'te kahir bir ekseriyete sahip olmuş bir parti, yargıda örgütlenmiş bir yapı tarafından nasıl kapatılmaya kalkışılır? Sen söyle bakalım, kapatma davasının özü neydi?"

Fazıl, "Özü mözü yoktu," dedi. "Saçmalığın dik alasıydı."

"Öyleyse! Şimdi bu gibi saçmalıkları önleyecek değişikliklere neden karşı çıkıyorsun?"

Fazıl cevap vermeden önce bir iki adım geriye çekildi. "Unutmayın sevgili avukatım, Anayasa Mahkemesi yine de AKP'yi kapatma kararı almadı ya da alamadı... Çünkü bir denge vardı... Şimdi o dengeyi tümüyle ortadan kaldırmaya ni-

yetliler." Ellerini özür diler gibi iki yana açtı: "Ben sağcıların, Amerika'nın, Batı'nın, özetle kapitalistlerin desteklediği, reklamını yaptığı her şeye kuşkuyla yaklaşırım."

"Anlamsız, irrasyonel bir Batı karşıtlığı! Tanrı aşkına, böyle değerlendirme kriterleri olur mu? Hem de tamamen hukuki bir konuda?"

Fazıl'ın yüzüne yine üst dudağını balık gibi hareket ettiren o gülümseme yerleşti. "Rasyonel ya da irrasyonel! Bildiğim, bu benim turnusol kâğıdım... Bu kriter şimdiye kadar verdiğim kararlarda çoğu kez beni haklı çıkardı. Bak evlat! Ne kadar süslü ne kadar tatlı meyvelerle dolu olursa olsun, çürük bir tek elma, tüm sepeti çöpe attırır..." Parmağı ile kafasına vurdu: "Pakette bir tek amaç var: Yargıyı ele geçirmek."

Ona cevap vermeyecekti. Yararsızdı; karşısında bütün hayatını sabit bir fikre bağlayarak geçirmiş bir adam duruyordu. Belki denildiği gibi zihni kıvraktı ama sağduyudan yoksundu.

"Biliyor musun Fazıl? Her olaydan, makul nedenin dışında bir sonuç çıkarma, her şeyin ardında kapitalist Batı parmağı arama âdeti, seni etrafa saçma sapan düşünceler serpen birine dönüştürdü. Bu yüzden seninle tartışılmıyor. Gelecek olarak geçmişini seçmek, senin hayatın bu... Ben geleceğe bakıyorum."

Fazıl ellerini iki yana açtı. "Evet evlat, benimle tartışma, çünkü sonunda, geri zekâlı olduğunu kabul edersin."

Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Ayağa kalktı. Buradan bir an önce çıkıp gitmeli, bu tatsız günü kendi başına bitirmeliydi... Merdivenlerde en alt basamaya geldiğinde, duyduğu öfke ve hayal kırıklığı içine sığmayacak kadar büyümüştü. Ancak öfkesinin nedeninin yukarıdaki çatlak adamdan çok Emel olduğunun farkındaydı. Her gün yan yana çalıştığı, kader birliği ettiği ortağı onunla konuşmadan doğrudan Fazıl'a gitmişti. Durakladı. Demek Emel de daha fikrini sormadan, tartışmadan,

referandumu destekleyeceğini düşünmüştü. Neden? Alnında mı yazıyordu?

Caddede yürümeye başlamadan, dönüp apartmanı süzdü. Pencere boştu, kimse görünmüyordu. Oysa Fazıl "evladı" yokuşa yöneldiğinde, uğurlar gibi arkasından bakardı. Yokuş yukarıya, eve doğru yürümeye koyuldu. On adım sonra içini yine o garip, tanımlamakta zorlandığı boşluk duygusu doldurdu. Keşke Fazıl'la son zamanlarda sık sık onu ele geçiren bu duyguyu konuşabilseydi... İkinci on adımın sonunda tekrar durakladı. Hissediyordu: Boşluk duygusu eve yaklaştığında ortaya çıkıyordu! Sonraki adımını atmadan soru zihninden kopup dudaklarına indi: Neden? Fazıl bir keresinde "Şık ama anısız bir ev burası," demişti.

Anısız ev! Düşündü. Haklı mıydı? Ne geçmişinin ne ailesinin ne de kadınların anısının barınmadığı bir yer; ne acı ne de tatlı... Midesi ağrıyacaktı. Bu eve ait hatırladığı iz bırakmış bir gün ya da gece yoktu... Dudaklarını aralayan ikinci soru da rahatsız ediciydi: "Ayşin kaç kez geldi?"

Kaç kez geldiğini hatırlamıyordu ama onda nadiren kaldığının farkındaydı. Nedense hep villada, onun geniş, parfüm kokulu yatağında uyurlardı. Ama bu kendi tercihiydi. Hayatı kolaylaştırıyordu. Ayşin'den büroya geçmek iki dakikasını alırdı. Adımlarını açtı. Önünde, dosyaları okuyacağı sıkıcı bir gece onu bekliyordu.

Fazıl yine onu kışkırtmayı başarmıştı. Kuşkuculuğu merak, önyargılı olmayı inanç, kurnazlığı önsezi olarak gören birisini ikna etmek mümkün değildi. Kendini beğenmesini, sanatçı narsistliği ile açıklaması gibi. Ama itiraf etmeliydi: Çoğu insanın aksine Fazıl'ın egosunu teşhir edişi rahatsız edici değil, hatta sevimliydi... Adımlarını açtı: Ona sorsalar, kişiliğinin en katlanılmaz tarafı, kusurlarını yüceltmesi derdi.

7

Mine, asansör kabininden çıktı, onu karşılayan adama Ayla'nın adını verince, yakışıklı yüzde, rezervasyon sahibinin önemini yansıtan bir tebessüm belirdi. Kerim haklıydı: Zenginliğe vurgu yapan bir soyadı, yüzleri bile aydınlatıyordu. "Buyurunuz Mine Hanım."

Pardösüsünü verip, adamı izledi. Ayla hem Haliç'i hem de Sarayburnu'nu gören masada onu bekliyordu. Bir süre, fondaki, geniş camlarla çerçevelenmiş manzarayı içine çekti. Sabah öteki uçtan seyretmişti şimdi sıra bu yakaya gelmişti... Sonra dönüp, ayağa kalkan Ayla'yı öptü. "Hoş geldin Mine'm..."

Kesinlikle Haliç'i Boğaz'dan daha çok seviyordu; Boğaz'da tarihin dokusu bu denli belirgin değildi. Oysa burada, camın arkasında, unutulmuş asırları ona dokunacak kadar yakın hissediyordu. Yakışıklı adamın çektiği, koltukla sandalye arası bir şeye otururken fısıldadı: "Çok hoş bir yermiş."

Ayla'nın yüzünde geniş bir tebessüm belirdi: "Henüz beş yıllık. Ama göreceksin çok yakında İstanbul'un..." Kısa bir süre, ölçüyü kaçırıp kaçırmadığını tartarak bekledi. "Hatta Avrupa'nın en iyi restoranlarından birisi olacak."

Uzanıp Ayla'nın elini okşadı. "Nasıl oluyor da yemeği bu kadar seven bir kadın yirmi yıldır hiç kilo almıyor?"

Ayla iltifattan mutlu olup olmadığını ele vermeyen bir ifadeyle, "Tabii ki genetik miras," dedi ve telaşla açıklamalarına devam etti: "Menü, bir tür füzyon mutfağı: İskandinav ve Türk yemekleri karışımı... Şef yarı Finli..."

Ayla menüdeki tabaklar hakkında sanki hazırlayıp pişiren oymuş gibi bilgi aktarmaya geçtiğinde sağındaki muhteşem manzarayı seyretmek yerine karşısındaki kadını dinlemek zorunda kaldığı için hayıflandı. Yine aynı şey oluyordu: Kö-

peklerini bonfile ile besleyen görümcesi zenginliğini sergilemez ama tüm nimetlerinden yararlanırdı. Evet, mütevazi olmasına mütevaziydi ama şimdiye kadar onun servet ve lüksten doğan zevklerden kendini mahrum ettiğini hiç görmemişti... Servetler ve servet sahipleri ile ilgili tüm haberleri de ilgiyle izlerdi. İşte şimdi, aylık özeti dinlemek zorundaydı.

Ona kızıyor olabilir miydi? İrkildi, sonra, dostluk kozasını delip asla ortaya çıkmayacak gizli öfkeyi bastırarak en yakın arkadaşım dediği kadına baktı. Evet, onu seviyordu ama bu, neden onu kendi tartısında tartmayı engellesindi ki? Gülümseyerek görümcesini tartıya oturttu: Öncelikle onun gibi bir yaşam için başkasının, yani kocasının ya da ailesinin refahının şemsiyesi gerektiği ortadaydı. Kösten soyadı burada devreye giriyordu. Ayla tarafından yapılan ve geri çevirdiği davetleri düşündü: Kışın İsviçre'de kayak, yılbaşında alışveriş için New York, yazın Yunan Adalarında yat gezileri, konserler için İtalya, Avusturya... Zenginliğin ortak zevk ve eğilimlerini asla sergilemiyordu ama hiçbirisini de ihmal etmiyordu.

Araya girmezse Ayla'nın menüdeki bütün tabakları anlatmaya hazırlandığını fark edince, değerlendirmeyi kesip gülümsedi. "Önce birer kadeh şarap alsak?" Pencereyi işaret etti. "Bak birazdan Süleymaniye'nin ardında güneş batacak. Görüntünün hakkını verelim derim."

Ayla gülümsedi. Az ötede göz göze gelmek için bekleyen garsona dönerek hafifçe başını eğdi: "Nasılsın? Nejat, dönmedi değil mi?"

Mine iyiyim demeden, "Yarın akşam," dedi. "Ya sen? Sen nasılsın?"

Ayla'nın yemeklerden söz ederken yüzünü aydınlatan o ışıltılı tebessümü söndü. "Hülya'nın yaptıklarından haberin

var değil mi?" Elleri iki yana açılıyordu. "Şu çıplaklığı yarım, sarhoşluğu tam bir halde, direkten aşağıya kaymaya kalkışması... Hem de etrafta bir sürü kamera varken... Babam tahmin edeceğin gibi çıldırdı. Ama kızını azarlayamaz... Nejat Bey'imiz de memlekette değil, tabii herkesi yatıştırmak, sorunu çözmek yine bana kaldı... Magazincilere neler vadettiğimi bilemezsin. Ama işe yarayacak mı bilmiyorum."

Ayla, öfkeli konuşmasını bölen sommeliere hiç duymadığı bir markanın adını verdikten sonra Hülya'nın, direk dansına geri döndü. "Senin Vekil Baba'nın bir lafını hatırlıyorum: 'Rezaletler şaraba benzer, yayımlanmadan önce olgunlaşmaları beklenmelidir' demişti. Olay henüz yeni. Bence biraz daha bekletecekler, o yüzden tüm fotoları yayımlamadılar... Hülya Hanım tabii evde hapis. Yani bütün gün başımda."

Nihayet ara vermişti. "Sen Fazıl'ın lafına aldırma," dedi. "Bence rezaletler şaraba benzemezler. Aksine dinlendirildikçe sirkeye dönüşür, kimse istemez, unutulur gider."

Dışarıda güneş iyice alçalmıştı... Bir süre eğik güneş ışığı altında boyutlarını yitirerek siluete dönüşen tarihi dokuyu izledi. Ayla'nın alışılmadık sessizliği sıranın kaçınılmaz olan derdine geldiğini haber veriyordu: İstemeye istemeye, her buluşmalarının değişmez konusunu tek kelimelik soruyla açtı: "Naim?"

"O da Teyze'si gibi; beni deli etmeye devam ediyor... İnanabiliyor musun, kasımdan bu yana dördüncü hoca da pes etti. Yani, babamın, 'Ne olacak, özel derslerle halledilir' teorisi de boş çıktı... Okul müdürü bana ne dedi biliyor musun?" Ayla müdürün kalın sesiyle devam etti: "Bakın hanımefendi, değil spor salonu yaptırmak, Cemil Kösten Beyefendi bu okulu satın alsa bile Naim'e sınıfı geçirecek bir matematik hocası bulamayız..." Ellerini iki yana açtı. "Varsa yoksa gitar, müzik."

Aslında... Düşüncelerini seslendirdi: "Bence Naim matematiği halledemeyecek bir çocuk değil," dedi. "Sorun matematikle bağ kuramaması."

"Söyledim ya Mine'm... Bağ kurduğu tek şey gitarı. Belki literatüre katkı olacak ama bence onda gitar fetişizmi var." Katkı ilginç olmasa da görümcesine gülümserken Ayla konuyu elinin sert bir hareketiyle kapattı. "Artık uğraşamam. Kesinlikle yeni hoca aramayacağım. Zaten hocalar sadece ödevleri yapıyor, o kadar."

Ödev! Olabilir miydi? Aklına gelen fikirle doğruldu. Neden daha önce düşünmemişti? "Ne diyeceğim biliyor musun Ayla? Sen uğraşma, gel bu sefer ben bir hoca önereyim, bir de onu deneyelim. Bakarsın olur." Ayla sormadan açıklamaya koyuldu: "Birisi var. Matematik mezunu, mastırlı bir genç. Tanıdığım en zeki insanlardan biri. Sadece zeki değil, çok da becerikli ve temiz yüzlü..." Kendini tutamadı, ekledi: "Adonis kadar da güzel bir çocuk. Şu anda asistanlık ataması bekliyor. Fakülte kararı çıkıncaya kadar Naim'e pekâlâ ders verebilir."

Ayla, şarabını yudumlayıp, umutsuz bir sesle, ince dudaklarının düz çizgisini esneterek durakladı. Daha da mı zayıflamıştı? Galiba yaşı ilerledikçe dudaklarının inceliği yüzüne, hatlarıyla uyumsuz bir sertlik oturtuyordu. İnce yüzlerin sorunu diye düşündü.

"İstiyorsan dene Mine'm! Ama bilesin bizimki hocalarla bağ kurmayı reddediyor." Omuzlarını kaldırdı: "Psikiyatrlara psikologlara bakılırsa... Ha bu arada Aylin'e de götürdüm, sorun, baba kaybıymış. En kolay teşhis. Bence laf! Babasız çocukların hepsi tembel mi? Bir sürü çalışkan çocuk yok mu? Bizimki derslerde, sorulara cevap vermeden, konuşmadan, boş boş bakıyormuş. Ödev dersen, o hocaların işi."

Ayla'nın sözlerini kesti: "Çocuğun adı Emre. Onunla konuşurum. Yarın olmaz... Çarşambaya ne dersin?"

Ayla tahmin ettiği gibi çok düşünmedi. "Olur canım. Ama durumu anlat, onu peşinen uyar."

Kadehini kaldırdı: "Peki uyarırım. Emre, Güngören ya da Bağcılar... O taraflarda bir yerde oturuyor." Ayla sorar gibi bakınca omuzlarını kaldırdı: Onun da kendisi gibi semt hakkında, uzak oluşunun dışında bir bilgisi yoktu. "Yani kendi başına Kanlıca'ya gelmesi yarım gün sürer. Gelse bile asla siteyi bulamaz. Onu ben getiririm sana. On birden sonra dersim yok. Saat iki desek?"

Ayla'nın yüzü, gizli bir ışık düşmüş gibi tekrar aydınlandı, kadehini havaya kaldırıp onunkine değdirdi. "İşte bu fikrin bu kısmını beğendim... İşe yaramasa da birlikte birkaç saat geçirmiş oluruz." Kadehi masaya bıraktı. "Öyle sıkılıyorum ki Mine'm!"

İlk karşılaştıkları günden beri adının ardına iyelik eki iliştiren Ayla'nın bunu, onu mülkiyetine geçirme isteğinden çok, duyduğu sevgi ve yakınlığı vurgulamak için yaptığını bilerek gülümsedi. Yakınlığını ifade ediş biçimi, aile köklerinin taşraya uzandığını ele veriyordu. "O zaman ikinci kadehlere geçelim," dedi.

Teklif Ayla'yı tekrar gülümsetti. "Şarapla birlikte erken akşam yemeğine ne dersin?"

Omuzlarını kaldırdı: "Benim için hava hoş," dedi. "Öğlen pek bi şey yemedim."

Kadehler tazelenirken tarihi yarımadanın üzerine inen kızıl tepsinin, el uzatsa dokunacakmış kadar yakına getirdiği Süleymaniye'yi seyretti. "Seni çok seviyorum BFF..."[6]

6 (İng.) Best Friends Forever: Sonsuza kadar en iyi arkadaş.

Çaresiz Ayla'ya döndü, gülümsedi. Babası, dayısı ve dedesi mühendisken, bütün Kösten servetinin matematikten fellik fellik kaçan bir gitariste kalacak olması, kaderin bir şakası olmalıydı. Neşesi acı veren düşünceyle kesildi: Nejat, buna razı olur mu?

"Ne ummuştuk ne bulduk?" Ayla sessizliğe tahammül edemiyordu. "Soruyu yakışıksız, hatta nankörce buluyor olabilirsin Mine'm ama sana bir itiraf: Ben sık sık kendime soruyorum; özellikle de aynaya bakarken... Kendini dışarıya kapamış bir çocuk; beni, kendini fazlasıyla dışarı açan çatlak bir kardeşe bekçilik yapmakla görevlendiren bir baba, Aykut'un ölümünden beni sorumlu tutan, torunuyla her türlü ilişkisini kesen bir kayınpeder..." Kocasının ölümünü inkâra devam eden kadının sesindeki dramatik ton yüzündeki ifadeye yansımamıştı... "Ah aşk! Neredeydin, neredesin sen? Biz seni on beşimizden beri arıyoruz. Neden bana hiç uğramadın?"

Ayla yakınmaya, onu da dahil ederek başlamıştı ama yine sadece kendinden söz ederek bitirmişti. Aşk ha! Fazıl'ın cümlesini tekrarladı: "Cehennemi mi merak ediyorsun?"

Ayla soruya cevap vermedi. O da görümcesini bırakıp şaraba döndü. Mükemmel olanı iyisinden ayırt edemese, sadece kötüsünü fark edecek uzmanlığı olsa da yudumladığı şarabın içiminin kolay olduğunun farkındaydı. Yıllardır iştahlı bir zenginle evli olmasına rağmen bir türlü seçkin bir damak tadı geliştirememişti. Bunu Kerim'e söylemeliydi. "Az pişmiş bonfileye ne dersin Mine'm?"

Gülecekti ama gülmedi. Sevgili arkadaşı zenginlikle ondan çok önce tanışmıştı ama hâlâ o Güneydoğululara özgü, etçil ağız tadından vazgeçmemişti. Her seferinde menüyü övüyor ama karar verirken sonunda başka yerde de yiyebileceği kırmızı et tabağını seçiyordu. Birden şarap konusunda da o kadar

bilgili olmadığını düşündü. Seçkin zevkini sommelierin tavsiyelerinden, okuduğu dergilerden edinmiş olması daha akla yakın geliyordu.

Sağında doğanın ve tarihin sergileyeceği manzaraya rağmen sıkıcı bir yemek olacak diye düşündü. Yine Ayla konuşacak, o dinleyecekti. Rahatsız olmuştu: Bunca yıl Ayla'nın hep etrafına karşı ilgili birisi olduğunu düşünmüştü ama şimdi bu izlenimin doğru olmadığını fark ediyordu. Ona BFF diyen, onun da en yakın arkadaşı saydığı kadının ilgisi benmerkezciydi: Hatta bütünüyle kendisine yönelikti.

Aklına gelen düşünce, neşesini, Sultanahmet'in verdiği huzuru bozuyordu... Garipti yıllar sonra Ayla ile olmaktan, ondan sıkılıyordu. Bakışlarını kaçırdı. Ayla'nın sorunu yetersizliğinden çok, yetersizliğinin kişiliğinin derinliklerinde değil, yüzeyinde yer almasıydı. Bu yüzden kendini çok çabuk ele veriyordu... İyi de onu böyle sıkıcı yapan, hemen algılanan bu yüzeysel sığlıksa neden bu kadar yıldır bunun farkına varmamıştı? Çok düşünmedi: Uzun arkadaşlıklar, alışkanlıklar insanı körleştiriyor, sırları saklıyordu. Ondan uzak durabilecekken aksine hayatına karışmak için, Naim gibi neden yeni başlıklar buluyordu? Aklına gelen cevap irkilticiydi. Kocasında bulamadığı sevgi ve bağlılığı onda aradığı için olabilir miydi? Belki de Fazıl dışında onu seven ya da sevgisini açıkça sunan tek kişi olduğundan... "Nasıl, sunum çok iyi değil mi?"

Düşünceleri bırakıp, "Evet," dedi. "Ama ben izninle kırmızı et yemeyeceğim."

Ardından gereği yokken özür diler gibi gülümsedi. Sıkıcılığının ötesinde bugün onu itici bulmasının nedeni acaba öfkeyi Nejat yerine kardeşine yönelten sinsi bilinçaltı mıydı?

Soruları bırakacaktı... Nedeni ne olursa olsun onu başka bir gözle süzüyordu bugün: Son derece biçimli, birçok kadının

sahip olmak için çok şey vereceği, kendine özgü bir çekiciliği olan bir beden... hayır, okul arkadaşı nedense bugün çekiciliğini yitirmişti; mutsuzluğu ona kötümser bir gözlük takıyordu.

8

Zerrin, masanın eğriliği yüzünden, yana yatan tabaktan taşmak üzere olan barbunyanın suyunun önüne kaşıkla bulgur çekerek, küçük bir set oluşturdu. Bir gün olur da et yerlerse, o gün dişini kıracaktı... Yan gözle ablasına baktı. Başka zaman olsa bunları asla ağzına koymazdı ama tokatla yarım kalan kahvaltıdan beri açtı. Öğlen de o ırz düşmanı yüzünden bir şey yiyememişti. Bacaklarını birbirinden ayırdı... Sağ kasığının altındaki o iz hâlâ yanıyordu. Olsun, yatağın altına sakladığı hazine için değerdi bu... "Babam neden bizimle yemiyor?"

"Keyfi yok... Ahmet geldiğinde beraber yerler."

Kendisi orada değilmiş gibi aralarında konuşan abisi ve ablasına bakmadan barbunyayı ağzında çevirdi. Yemek değil, yağsız, tuzlu, fasulye olmaktan bile vazgeçmiş bir şey.

Ablası, "Kazada ölenler gençmiş," diye açıkladı. "Karılarıyla çocukları gelmiş fabrikaya. Güya müfettişe, vardiya mühendisini şikâyet edeceklermiş... Babam da ortada kalmış. Fabrika müdürü babama, mühendis ne derse, onu tasdik et demiş..." Cadı, babasının keyifsizliğini de üstlenmiş gibi sıkıntıyla ekledi: "Galiba suçu ölenlere yüklemeye çalışıyorlar. Babam da görmediğimi nasıl söylerim diye düşünüyor."

Esma, Emre'ye cevap vermesine rağmen konuşurken ona bakıyordu. Göz saklambacı; Cadı ile oynaya oynaya ustalaştığı oyun. Bakışlarını yine ablasınınkilerinden kaçırdı. "Zor durum."

Emre'nin sözleri bir vızıltıyla kesildi. Mesaj. Ona kızmak için bahane arayan Esma'ya döndü. Bağırmasını ağzına tıkmalıydı: "Vallahi benimki değil. Demiştin, ben artık yemeğe getirmiyorum. Hem bu..." Çukurda diyecekti, dilini tuttu. "Kadar derinde çekmiyor ki."

"Bana geldi..." Telefon yasağından muaf olan Emre mesajı okuduktan sonra ablasına döndü. "Mine Hoca'dan, onu aramamı istiyor."

Esma'nın yüzü aydınlandı. "Tamam hadi git, ara... Belki müjde verecektir."

Emre, teşekkür eder gibi gülümseyip, masadan kalktı, çukurda telefonun çektiği tek yer olan kapı önüne gitmek için mutfak dedikleri girintiden çıktı. Bir yandan tabağındaki bulamacı ağzına tıkarken öteki yandan da korkulu bir merakla Emre'nin geri dönmesini beklemeye koyuldu. Eğer müjdeli haberi alırsa hemen evden taşınır mı? Soru beyninde yankılanarak dolaşmaya koyuldu. Onsuz bu evde ne yaparım? İştahı kaçmıştı. Kaşığı yana koydu. Ablası bunu bekliyormuş gibi atıldı: "Oyalanma! Çarşafları koridora asacağız..." Ona bakmayacaktı. "Makine yine bozuldu. Bütün gün çamaşır yıkadım."

Tekrar kaşığı aldı, artık çenesini tutamayacaktı: "Ahmet sana ikinci el almayalım demişti."

Esma'nın tokattan farksız çığlıklarına hazırlandı. Ama ablası bağırmak yerine, küçümseyerek başını salladı: "O zaman Emre Abi'n yeni bilgisayarı alamazdı. Bilgisayar almasaydı, para kazanamazdı, kira ödenemezdi. Öyle değil mi küçük hanım." Sesi sertleşiyordu. Neyse ki Emre, yanlarında belirdi. "Müjdeli haber mi var?"

Emre başını salladı: "Hayır abla... Ders verme konusu. Mine Hoca'nın yeğenine..."

Ablasının hayal kırıklığı ile daralan yüzünü süzdü. Tek sevdiği kişi Emre diye düşündü. İtirazı yoktu. Emre'yi kıskanmazdı. Ama Ahmet olsaydı itiraz ederdi. Esma Cadı'sı alamadığı müjdenin peşindeydi. "Bu da iyi haber... Öyle değil mi?"

Emre, "Öyle," dedi. Ama yüzü iyi değil, kötü haber almış gibi asılmıştı: "Babam dışarıya çıktı."

"Bira içecek..." Yine dilini tutamamıştı. Esma'nın öfkeyle açılan gözlerine aldırmadan açıkladı: "Ne var? Ne kızıyorsun? Sen de biliyorsun abla, ne zaman bu saatte çıksa, bira içer."

"Yarın müfettişler onu ifadeye çağırmışlar."

Emre'nin kaygılı sesle verdiği haber, ablasını bir kez daha susturdu. O da ablasına uydu, nedenini anlamadığı kaygının masaya örttüğü sessizliğe uyarak sustu. Zaten kendi dertleri kendine yetiyordu.

Kırk dakika sonra, öğlen asılıp kuruyan çamaşırların toplanmasının, yenilerin koridordaki ipe dizilmesinin ardından kendini odasına atar atmaz bir kez daha yeminini tekrarladı: "Bu boğucu, kokulu çukurdan vallahi de billahi de kurtulacağım..." Sırtını, dikkatle kapattığı kapıya yasladı, eteğini kaldırdı, bacaklarını ayırıp, eğilerek sızlayan yaraya baktı. Kırmızılık birkaç güne kabuk bağlayacaktı. Acaba iz kalır mı?

Dışarıdan ayak sesleri duyulunca korkuyla eteğini indirdi. Yastığın altından telefonunu aldı, yatağın üzerine çıkıp Nokia'yı ışıklığa doğru uzattı. Şermin kadanası iki kez daha aramıştı. Aramaları sildi, mesajlara geçti. Üçü de ondandı.

Sonuncuyu okudu: ***"Hırsız kaltak, telefonu geri vermezsen Rıza polise gidecek..."*** Hırsız ha! Hızla mesaja cevap verdi: ***"Hele gitsin... Ben de onu tecavüzden yargılatırım. Seni de pezevenklikten... Kasığımdaki yara izini de şahit gösteririm. Bi de yırttığı külot var elimde, saklıyorum... Buna ne dersin***

pezevenk orospu..." Yatağın üzerine çıkıp telefonu ışıklığa yaklaştırdı. Mesaj gitti işareti onu biraz yatıştırsa da tedirginliği tamamen kaybolmamıştı. Aklına gelen düşünceyle ikinci mesajı da yazdı: *"Benim iki de abim var. Bunu da o ırz düşmanına söyle... İnşallah vardır da cehennemde yansın kavrulsun."*

Rıza alçağı yırtınsa da HTC onun telefonuydu artık. Satış gerçekleşmişti. Güldü, taksitleri ödeme şeklinde anlaşamamaları o ayyaşın kabahatiydi... Yatağa uzandı, yeni telefon elini uzatsa alabileceği kadar yakındaydı... Birden korkuyla irkildi. Ya ablası odayı aramaya kalkarsa? Zıplayarak doğruldu. Esma Cadı'sı ona bin soru soracaktı. Elden düşmemiş, yepyeni bir telefona nasıl sahip olduğunu açıklayacak inandırıcı bir hikâye bulmalıydı. Yataktan indi, yan odaya geçti. Emre, her zamanki gibi bilgisayarının önündeydi, sesi duyunca döndü.

"Bilgisayar için mi geldin?"

"Hayır, onun yerine başka bir şey istiyorum..." Emre'nin kuşkulu bakışlarına aldırmadan yaklaşıp, ona sarıldı. Hızlı davranmalı, düşünmesine fırsat vermemeliydi. "Bir delilik yaptım, sıfır bir telefon aldım; HTC. Vallahi çok uygun taksitlerle. Sen ablama, ben aldım, ona hediye ettim der misin? Şimdi ben aldım dersem, bana etmedik laf bırakmaz."

Emre elini kaldırıp susturdu. "Yeni telefonlar dünyanın parası. En az sekiz yüz... O kadar parayı nereden buldun? Bir saçmalık yapmadın umarım."

Hayır dememişti. Umutla atıldı: "Vallahi dükkânda yaptığım makyajlardan gelen bahşişlerden... Telefona üç yüz verdim, gerisi de sekiz taksit." Bakışlarını Emre'nin gözlerine dikti. Henüz inanmamıştı; hikâyeye biraz ayrıntı eklemek gerekecekti: "Satan adam Şermin'in tanıdığı olmasa tabii alamazdım. Malları faturasız, kaçak galiba. Ondan böyle uygun."

Emre sözünü kesti: "Ablam inanmaz."

O da aynı şeyi düşünmüştü. Sıra planın ikinci ayağındaydı. "Ama sen söylersen inanır... Hadi abicim... Bak, kalan üç yüz lirayı da sana veririm, sen de ablama benden aldığını söylersin, belki yatışır... Ne dersin?" Emre hâlâ kararsızdı. "Bir de Neri'yi sana ayarlarım."

Emre şaşırmıştı: "Neri mi, o da kim?"

"Neriman," dedi. "Hani geçen hafta dükkâna beni almaya geldiğinde görmüştün ya... Kim bu, manken mi diye sormuştun. İşte o kız... Fena mı olur? Kırklık dullardan kurtulursun." Emre ona bakınca ekledi: "Aman abi... Fatma'nın, ablamın angaryalarını neden yaptığını bilmiyor muyuz sanıyorsun? Bir tek o Cadı'nın haberi yok geceleri Fatma'yı ziyaret ettiğinden." Emre cevap vermedi. "Neri de seni çok beğenmiş. Vallahi doğru söylüyorum. Artist olur abin dedi. Bir yanda manken öteki yanda artiz... Birbirinize çok uygunsunuz."

Beş dakika sonra yatağında sırt üstü yatıyor, Tarkan'ın şarkısını mırıldanıyordu: "Adımı Kalbine Yaz..."

Şarkının ortasına gelmişti ki, nedense birden Fatma ile Emre gözlerinin önüne geldi. Acaba Fatma onları seyrettiğini bilse ne derdi? Salak, diye mırıldandı. Kapıyı kapatmayı unutmuş... Sonra gözlerini yumdu; karanlıkta Neri ile Emre'yi yan yana getirdi... Kasıkları titreyince durakladı. Hayır, yara iyileşmeden alt tarafa el sürmeyecekti.

9

Mine, sanat eseri denilebilecek kapının yanındaki ekrana kodu girdi. "Küçük evlerde yaşanan büyük hayatları mı, büyük evlerdeki küçük hayatları mı" seçersin? "İşte soru bu..."

Kanadı itip, küçük hayatının kozasına, Nejat'ın övünerek her seferinde rakamı tam olarak belirttiği, 425 metrekarelik çatı

katına adımını attı. Koridorda önündeki sensörlü ışıklar, adımlarını izleyerek teker teker yanarken, arkasındakiler aynı ritim ile sönüyordu. Salona vardığında bir süre bekleyip etrafı sanki ilk kez görüyormuş gibi seyretti. Bu anormal büyüklük, onda sadece boşluk duygusu ve anlamsızlık yaratırken nasıl oluyor da Nejat'a mutluluk veriyordu? Bir süre düşündü: Hayır, bu geniş yerde mutluluğa, neşeye ait bir anı yoktu. "Bu yer"in acı ve hüzün de barındırmadığını hatırladı. Ruhu olmayan bir mabet kadar yankısız, sessiz bir mezardı burası.

İçki onu Fazıl gibi bir betimleme ustası mı yapıyordu? Güldü, yürüyüp, salondaki üç takımdan, ortadaki grubun tekli koltuğunun üstüne pardösüsünü bıraktı. Sorun bu mabette değildi. İçindeki boşluğu hiçbir şey dolduramamıştı: Bir aralar umutla sarıldığı tasarlanmış ölüm fikri, sonra akademi, ardından evlilik ve içi bir türlü dolmayan boş çocuk umudu... Artık baka baka usandığı ışıklı Boğaz görüntüsüyle ilgilenmeden bir süre bekledi. Saatlerdir kulaklarında uçuşan, dostluğuna sığınabileceği o sese her zamankinden çok ihtiyacı vardı...

Durakladı, daha uyumuş olamazdı. Telefonu alıp, L koltuğa uzandı. Hat, telefonu kapatmayı düşünürken canlandı. "Alo?"

Sorgulayıcı ses meraklı olmaktan çok, endişeliydi. "Korkma, kötü haber değil," dedi. "Benim."

"Şeker Kız'mış..." Fazıl'ın sesi, anında değişti, yumuşadı, kucaklamaya hazır bir çift şefkatli kola dönüştü. "Nerelerdesin sen?" Şimdi, çocukluğundaki Vekil Baba, haftalık ziyaretlerinde, Teyze'sinin gözlerinden uzakta, şeker verip, onu sorguya çekerken büründüğü o kollayıcı tonunu bulmuştu: "Tam sekiz gündür aramadın? Hesap ver bakalım!"

Demek kayıt tutuyordu! Acaba Kerim'e de sitem ediyor muydu onu ihmal ettiğinde. Sonunda itiraf edeceği gerçeği gizlemedi: "Çekindim; galiba bana kızdığını düşündüğümden."

"Kızmak mı?" Fazıl'ın sesi şimdi tekrar meraklanmıştı: "Neden kızacakmışım bakayım? Ne yaptın yine? Neyse, aradığına göre anlaşılan tehlikeyi göze almaya karar verdin."

"Az önce kapıdan eve girerken seni hatırladım... Daha doğrusu bir cümleni; birdenbire kulaklarımı dolduruverdi." O sormadan söyledi: "Hayatlar hakkında."

Fazıl, cümlesiyle ilgilenmedi. Onun bu tür şeylere alışık olduğunu bilirdi. Bir keresinde bir röportajında, cümleler yazıldıktan sonra başkalarının malı olur demişti. Fazıl, "Beni kızdıracak ne yaptın?" diye homurdandı. "Sen onu söyle! Çok mu içtin? Sesin hafif mayhoş."

Kerim'in dediği gibi yazısını okumamıştı. Birden küçümsenmiş gibi öfkelendi. Onu da öteki eleştirmenlerin yanına mı koymuştu? Sesini kontrol etmeye çalıştı: "Kalem'in son sayısında tarz değiştirdin diye seni eleştirdim..." Anlayış bekleyen sesle devam etti: "Ama haklıyım. Sen zaten kurgu ustası olarak kabul ediliyorsun, becerini polisiyle kanıtlamaya ihtiyacın yok... Hem son romanın felsefi nüvesi belirgin değil... Bol bol atıf..."

Fazıl güldü; gülüşü uyarıcıydı: "Şeker Kız, sana bir sır vereyim. Yazar dediğimiz fani bazı kitaplarını okurlar, bazılarını da yayınevleri için yazar. Anladın mı?"

"Desene havaya iki top atıyorsun: Okurlar ve yayınevi?"

Fazıl neşeli olarak başlayan sesi alaycı bir tona bürünmüştü: "Üçüncüsünü de havaya atıp tutuyorum" Ardından kimliği meçhul topu fısıldayarak açıkladı: "Yüz, iki yüz yıl sonraki okurlar için."

Onunla laf yarıştırılmayacağını unutmuştu. "Egosantrik ve kendini beğenmişin tekisin," dedi.

"Tabii ki öyleyim... Kendimi beğenmesem, kendime nasıl katlanırım?"

Bir süre sustular. Dergiden getirdiği, Nejat gittiğinden beri sehpanın üzerinde duran kitabı o sırada gördü. "Salim Yiğit. Bu aralar çok sözü ediliyor. Duymuşsundur... Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gecenin bu saatinde Salim Yiğit için mi aradın beni?"

"Lütfen, Merak ediyorum."

"Mine Ertuğ gibi edebiyat eleştirileri yazsam, 'Yeteneği henüz filizlenmemiş, biraz acıya ihtiyacı var,' derdim."

Fazıl da soyadını bile bile kısaltmıştı. Mutsuzluğunu yine aynı örtüyle örtü: Öfkeyle. "Ama okur senin gibi düşünmüyor," dedi. "İyi satıyormuş..."

"Havaya tek top atıyorsan bu çok normal." Fazıl, Salim Yiğit yanındaymış gibi sesini kısmıştı: "Kimse duymasın, on sayfa avans verip, okudum... Ihıh... Bana sorarsan, cümleleri olmamış ham meyveler kadar lezzetsiz ve sert. Aklında olsun, güneş meyveyi, acı edebiyatı olgunlaştırır." Acımasız sesle hükmünü verdi: "Salim Bey kardeşimiz anlaşılan temiz aile çocuğu, küçükken hiç sokakta oynamamış."

Roman yazarcasına imgelerle konuşmak. Belki abartılı ve yorucuydu ama her cümlesinin resim çizdiği de açıktı. Romanları da böyle değil miydi? Birden öfkesinin yok olduğunu fark etti:

"Sana bir şey söyleyeceğim Fazıl... Biliyor musun, kitaplarının bazılarında, mesela 'Unutulmuş'da, nedense babamın izlerini bulduğumu düşünüyorum." Fazıl'ın cevabını bekledi: Yanılmamıştı. Sessizliği gözlemini doğruluyordu. "Bu sana inandırıcı gelmeyebilir. Yüzünü hatırlamadığın, konuşmadığın, düşüncelerini dinlemediğin birisini nasıl olur da bir karaktere benzetebilirsin diyebilirsin... Sanırım bunun nedeni yirmi beş yıldır bize hep ondan söz etmen... Yok şöyle yürekli, yok böyle güvenilirdi diye..." Biraz daha bekledi Fazıl hâlâ sessizliğini koruyordu. "Ya annem,

o nasıl birisiydi? Annemle ilgili öykülerin hepsi Teyze'min kaleminden çıkma, resmettiği portrede kullandığı renkler öfkeyle bulanıklaşmış..." Cümlenin devamını da getirdi: "Kirletilmiş bir halde..."

"Betimlemelerini beğendim. On üzerinden sekiz."

Fazıl'ın sesi kararsız, biraz da yorgundu. Yan çizecek! Sesini yükseltti: "Lafı değiştirme lütfen!"

Araya penceresiz, karanlık bir sessizlik girdi. Fazıl neden sonra konuştu. "Anlaşılan mutsuzsun küçüğüm. Bak sana ne diyeceğim: Mutluluğu da mutsuzluğu da ciddiye alma; ikisi de geçici."

"Ya annesizliği, kocasızlığı, çocuksuzluğu!"

Ağlamayacaktı. İnatla Fazıl'ı bekledi: "Şeker Kız, sana kalk bana gel derdim ama misafir bekliyorum... Az sonra burada olur..." Şimdi, yirmi beş yıl önce ona annesinin ölümünü haber verdiği sesle konuşuyordu: "Unutma sen ölümlüsün ve hiçbir şeyin seni gerektiğinden fazla üzmesine, kemirmesine izin verme. Hele mutsuzcukluğun hiç!" Cevabını almadan devam etti. "Eğer yazsaydım, anneni şöyle betimlerdim bir tanem: Suna, öncelikle aydınlık, parıltılı bir kadındı... Kusuru, aydınlığı ile uyumsuz ciddiyetiydi. Zevkleri Teyze'ninki kadar kasvetli olmasa da yeterince havai ve neşeli de değildi. Ama bana sorarsan bu bağışlanabilir bir kusur... Evlilik konusunda da tıpkı ciddiyeti gibi gerçekçiydi: İlişkilerde, evlilikte aşkı bulabileceğine pek inandığını sanmıyorum... Hayri'yle, ona delice âşık olduğu için değil ama yaşanması, katlanılması ve güvenilmesi en kolay erkek olduğu için birlikteydi. Yanlış anlama! Suna, babana hiç kimseye karşı duymadığı saygıyı duyardı: Hayri'nin olağanüstülüğü bir erkek olarak ölünceye kadar hiçbir kadına hükmetmeyi düşünmemiş olmasıydı ve annen bunu

hepimizden önce fark etmişti..." Onun derin derin soluduğunu işitti. "Dahası da var ama onları ancak ziyarete geldiğinde dinleyebilirsin. Bak, akşam yemeğine de hayır demem. Tabii sen ısmarlarsan..."

Fazıl konuşmayı bitirince gözlerini kapayıp bir süre, hayranlığını hiçbir zaman gerektiği kadar coşkuyla ifade etmediği Vekil Baba'sının, belki yıllarca demlenen betimlemeleriyle karanlığın içine ışıltılı bir kalemle çizdiği resmi izlemeye koyuldu... Evet o denildiği gibi bir kurgu ustasıydı ama aynı zamanda, betimlemeleri ve imgeleriyle bir şair gibi konuşan bir söz kuyumcusuydu. Onu sevdiğini acaba en son ne zaman söylemişti?

Utancı onu güldürdü. Fazıl böylesine bir beceriye sahip olmasına rağmen hayatını kuralsız, Salim Yiğit'in aksine, üslupsuz sanat gibi yaşamayı seçmişti. Aynaya bakmasa da gülümsemesinin bütün yüzüne yayıldığını hissediyordu: Edebiyat despotu dediği Vekil Baba'sı, hanım evladı değil, bütün hayatını eve girmeyi reddeden, sokakta oynamayı seçerek yaşayan bir nesildendi. Güldü, zaten çocukluğunda da sığınacağı bir ev bulup bulamadığı tartışmalıydı. "Seni çok seviyorum Fazıl Erol. Hem de çok... Bunu biliyorsun değil mi? Hadi sana misafirinle birlikte iyi geceler... Ha, kendini çok yorma, hâlâ hastasın."

Telefonu kapattı. Yanaklarını esneten gülümseme dudaklarının kenarlarına toplanırken durakladı. Aklına gelen soruydu onu durduran. O soru, her şeyi başka bir renge boyayacak o soru: Fazıl, Suna'ya âşık mıydı? Eşiğinde durduğu keşfin önemi onu tepeden aşağıya titretti. Şimdi durup dururken nereden aklına gelmişti bu düşünce? Birden fark etti: İmgeli cümleleri değil, anılı ses tonu ele vermişti Fazıl'ı.

Mırıldandı: Yanılıyor olabilir miyim? Hayır, bu sezgi değil, bir keşifti: Daha sorar sormaz Suna'yı bir çırpıda resmetmesi

bir kanıt değil miydi? Merakla irkildi: Acaba Suna'yı da yazdı mı? Muhtemelen diye düşündü... Böylesi ayrıntılı, ancak üzerinde düşünülerek olgunlaştırılabilecek bir karakter tanımlamasını, telefonda, ayaküstü yapmış olamazdı.

Doğruldu. İlk karşılaşmalarında sorguya çekecekti onu. Belki romantize ediyordu ama kaçak anne babanın geride bıraktığı iki çocuğuna, hapiste olduğu süreler dışında, yıllarca, hiç aksatmadan, ancak ana babanın gösterebileceği sabırla göz kulak olmak! Bu, Hayri Ertuğ'la yoldaşlık bağının sağlamlığından çok, erişemeyeceği bir kadına duyulan aşktan kaynaklanan sadakati andırıyordu. Ayağa kalktı... Garipti, Vekil Baba'sının annesine âşık olabileceği varsayımı onu mutlu ediyordu.

Yatak odasına geçmeliydi. Günü düşündü: Bölüm sekreteri, dekan sekreteri, Kerim, Ayla, Emre şimdi de Fazıl ve az önceki keşfi... Mutluluk birden kayboldu. Ayla! En yakın arkadaşı, ortaokuldaki, ilk adet gördüğü o günden beri sırdaşı, Teyze'sinin tabiriyle görümcesi ve dostu... Yakınlıklarının sayısız bağı varken, bütün yemek boyunca beklediği soruyu, ona son randevunun nasıl gittiğini sormak aklına gelmemişti. Varsa Naim, yoksa Hülya... Bir insanın, hele bir kadının mahremiyetinin bu denli şeffaf olması rahatsız ediciydi. Ancak daha da incitici olan, hayatı, Köstenlerden ibaret sanması değil miydi?

İlginçti. O da ilk kez Kösten soyadından rahatsız mı olmuştu? Koltuktan kayarak yere düşen kitabı eğilip aldı, ulaşamayacağı kadar uzağa, ışıltılı, uzak ve giderek yabancılaşan Boğaz manzarasına doğru attı. Okumayacaktı; Fazıl'a güvenirdi. Ama güvense de şimdi ona da kızıyordu; hem de en az Ayla'ya kızdığı kadar:

"İnsan öleceği gerçeğine alışıyorsa, bunun yanında öteki mutsuzcukların ne önemi olabilir ki..." Yeni sözcük "mutsuzcuk". Her duruma uygun, açıklayıcı bir cümlesi olan, insana

ölüm düşüncesinden başka üzülme hakkı tanımayan, kendisi gibi düşünmeyen herkesi küçümseyen edebiyat despotu!

Öfkesi onu başka rahatsız edici bir yere itiyordu; karar köşesi... Belki artık üzülmek yerine jinekoloğu dinlemeli, taşıyıcı anne fikri üzerinde durmalıydı. Düşüncelerini bir adım daha ileriye götürdü. O da olmazsa evlat edinme... İrkildi, kararlılığı sendelemişti. Hazırlıksız iri bir adım atmıştı. Nejat! O bu düşünceye nasıl tepki verirdi?

Çalan telefon soruyu yarım bıraktı. Fazıl! Geri arıyor. Anlamsız bir mutlulukla koltuğa bıraktığı ahizeyi aldı. "Alo!" Hayır... Kerim'di. "Nasılsın? Ne yapıyorsun? Dışarıdayım. Sana uğrayayım mı diye düşünüyorum."

Fazıl onu aradı! Gülmek yerine, "Nejat'ı bekliyorum," dedi. "Erken dönmeye karar vermiş. Birazdan evde olur."

Telefonu kapatırken mırıldanıyordu: "Keşke sormadan gelsen."

Gelse, olasılıkla on dakika sonra yine bir konu bulur, tartışırlardı. Birden ona Fazıl'ın sırrını anlatabileceğini düşündü. Sonra bunun pek de anlamlı olmayacağını kabul etti. Kerim ona inanmayacak, tartışacaklardı.

Yatak odasına gidecekken gözü sehpanın üzerindeki fotoğrafa takıldı. Fazıl haklıydı, kocasının yüzü, çalakalem yapılmış bir portreyi andırıyordu. Ani bir kararla, kasabalı zevkini yansıtan gümüş oymalı çerçeveyi alıp, sehpanın altına bıraktı.

10

Nejat, eline bahşiş tutuşturduğu bellboyun arkasından kapıyı kapattı. Saate baktı. On! Kravatını gevşetip cebinden telefonu çıkardı, tuşa bastı. Hat hemen açıldı. "Hayırlı akşamlar Zekeriya Bey... Nasılsınız mirim? Aramışsınız... Evet az önce

indim... Perşembe sabah saat 11 nasıl? Tabii tabii görüşmede peder bey de olacak... Tanışma ve izahat... Bu seferlik bununla sınırlı tutalım... Anlaştık... Doğru... İstişare daha sonra... Önce niyet beyanı... Görüşmek üzere... Size de hayırlı akşamlar olsun Zekeriya Bey... Sağ olun, siz de sağlıcakla kalın."

Mesajlara baktı. Mine her zamanki gibi mesaj atmıştı. Öfkeyle mırıldandı: "Yarın dönüyoruz dedik ya!" Aynadaki yüzü gördü. Genişlemişti... Demek öfkelenince yanakları doluyordu. Sorununun Mine değil, Cemil Kösten olduğunu biliyordu. Perşembeye kadar peder beyi ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı. Ne zaman yukarı sıçraması gerekse donup kalırdı. Tıpkı, Hüseyin Ünsal'la onu buluşturduğu zamanki gibi. Sonradan o iş birliğinin Kösten İnşaat'ın tarihinde dönüm noktası olduğunu kabul etmesine rağmen, baraj işine ortak olmaları konusunda ne kadar zor karar verdiğini hatırlayınca, bu kez de babasına söylendi: "Dinozor..."

O sıçrayışta Zekeriya rolünü Aykut oynamıştı. Peki, bugün Ayla'nın yedi yıl önce oynadığı rolü kim devralacaktı? Soruyu cevaplamadı. Henüz bilmiyordu. Biraz daha votka... Mini bara yürürken kapı vuruldu. Hızlı adımlarla yürüyüp kapıyı açtı.

Melek! Kızıl peruk takmıştı. "Mesaj atmadın," dedi.

Genç kadın eşikte durarak gülümsedi: "Başkasını mı bekliyordun?" Sonra pardösüsünün önünü açtı. "Nasıl? Ismarladığınız gibi miyim beyefendi?"

Kırmızı jartiyer! Onu içeriye çekti. Düşündüğü kadar çekici değildi ama gözleri yeşildi.

II. BÖLÜM
(14 Nisan Çarşamba)

1

Kerim, içeri girdiğinden beri volta atan bir mahkûm gibi odada aşağı yukarı yürüyen Emel'i süzdü. Çelişkiler yumağı! Onu bu iki sözcükten daha iyi ne tanımlayabilirdi? Ellisine yaklaşmış olmasına rağmen yüzü alımlı, bedeni hâlâ çekiciydi. Gençliği yüzünde donup kalmış gibiydi. Onunla ne zaman tartışsa, hep aynı duyguyla karşı karşıya gelirdi: Tekrarlanan bir şaşkınlık. Böylesine narin olup da nasıl sert biriymiş gibi görünmeyi başarıyordu? Üstelik görünüşü bu kadar kadınsıyken... Ufak tefek sayılırdı ama buna rağmen bedeninin yaydığı güç etkileyiciydi. Farkında olduğu, sık sık da kullandığı bu güç en çok tartışırken ortaya çıkıyordu.

Göz göze gelince bakışlarını Emel'den kaçırarak pencereye çevirdi. Ağaçların yapraklarından aşağıya düşen kararsız damlalar, gece boyunca yağan yağmurun yine yola çıktığını haber

veriyordu. Arkadaki ayak sesleri kesilince geri döndü. Volta sona ermişti: "Söyler misin Kerim, seni rahatsız eden nedir?"

Nedir? Hiçbir mantıklı açıklamanın, öfkesini yürüyerek aşındırmaya çalışan kadının önyargılarını aşamayacağını bile bile, "Sorumluluk duygusunun ölçüsüzlüğü," dedi. "Bir sınırı olmalı."

Emel iki adım atarak ona yaklaştı. Şimdi karşısında kafasına inecek bir sopa gibiydi. "İnsanın sorumluluk duygusu, sadece kendisinin ya da ailesinin içinde yaşadığı dar alanı kapsamamalı, o sınırlar içinde kalmamalı, oraya hapsolmamalı." İtham eder gibi ekledi: "Dışına da taşmalı."

Ortağın, bencilliği de içeren, dar kavrayış imasına aldırmadı. "Neden seninle konuşurken Fazıl'la karşı karşıya olduğumu düşünüyorum? Benzediğin adamın başının beladan hiç kurtulmadığını hatırlatmama gerek yok herhalde."

"Önce şunu söyleyeyim Kerim: Fazıl Erol'a benzetilmeyi iltifat kabul ederim... Dünyanın, ülkenin hali böyleyken başka ne yapabilir, nasıl davranabilir ki?" Emel sopa olmaktan vazgeçerek geriledi. "Başı neden beladan kurtulmuyor biliyor musun? Çünkü onun benliğine işlemiş adalet duygusunun sınırları, senin benim kavrayamayacağımız kadar geniş... Şimdi tekrar soruyorum: Seni rahatsız eden ne?"

Neydi? Elini kaldırdı. "İlla cevap istiyorsan, dava seçimlerinle başlayabilirim."

Emel, alaycı mı, öfkeli mi olduğunu ele vermeyen bir sesle sordu: "Hangisinden söz ediyorsun? Malum, boy boy Ergenekon Davalarım var: Birinci, ikinci ve üçüncü... Üçleme torba dava... Sen de öğrencilerine anlatıyor olmalısın: Kanun yapmak, o metinleri yazmak bir sanattır... Torba yasaysa demek,

yasa yazamıyorum, 'Buyurun, size hukuk bulamacı ikram edelim' demek. İşte benim Ergenkonlara da aynı mantık hâkim. İdeolojik ufku dar, bulanık, içine akıllarına gelenleri tıktıkları torba davalar bunlar..." Yüzünü buruşmuştu. "Metnin dili bile mide bulandırıyor. Bu durumda ne yapayım? Davaları üstlenmeyeyim mi?"

Onu onaylamayacaktı. Yine de hakkını teslim eden bir sesle, "Bulamaç yerinde bir benzetme," dedi.

Narin kadın elini öfkeyle salladı: "Düşünsene, bir yanda astsubaylar ve generaller, öte tarafta İlhan Selçuk, Yalçın Küçük gibi gazeteciler, yazarlar... Doğu Perinçek, Veli Küçük, Hurşit Tolon... Daha sayayım mı? Hatta suçlananların arasında eski Ülkü Ocaklılar da var. Sen söyle! Yan yana gelmeyecek, hatta birbirinin gözünü çıkarmaya hazırlanan bir sürü sanık aynı tavada pişer mi?" Güldü; gülüşü ona yakışıyordu ama gözlerine küçümseme de yerleştiriyordu. "Yani bulamaç, birbiriyle tamamen uyumsuz malzemelerle pişirilmiş. Şimdi de Balyoz[7] soruşturması! Herhalde torbalar almaz oldu, sıra bavula geldi." Artık, başka çaresi kalmamış gibi gülüyordu. "Gazeteci, yazar, sivil muhalifler... Herkes de seyrediyor... Ah bu saf liberaller! Söyle, bunlara dur demek istememiz mi seni rahatsız ediyor?"

---

7 *Taraf* Gazetesi'nde 20 Ocak 2010'da yayımlanmaya başlanan haber dizisiyle açıklanan belgelerle sonradan Balyoz Davası diye adlandırılacak soruşturmalar başlatıldı ve soruşturma TSK mensuplarının tutuklanmasına yol açtı. Sayısız üst düzey komutan ve aydının yargılanıp mahkûm olduğu dava 2014 yılında, AYM hak ihlali kararına rağmen ancak 2023 yılında beraatla sonuçlandı. *Taraf* Gazetesi 2016 yılındaki darbe sonunda FETÖ ile bağlantılı olduğu gerekçesiyle, 44 gazete ile birlikte KHK ile kapatıldı. Gazeteye içinde gizli belgeler olduğu iddiasıyla getirilen bavulu alan ve belgeleri yine bavul içinde savcılığa teslim eden gazeteci, sonradan FETÖ Paralel Devlet Yapılanma Davası'nda 19 yıl 6 ay, MGK belgeleri ilgili davalarda da 17 yıl hapse mahkûm oldu. Balyoz Davası, "Bavul Davası" olarak da anıldı.

Ne mi rahatsız ediyor? Pekâlâ, "Bildiri konusunu önce bana açabilir, fikrimi sorabilirdin," dedi. "Güya en yakın arkadaşınım, üstelik de ortağınım. Bu arada dostun olduğumu da sanıyordum."

Emel şaşırmıştı. Gözlerindeki o kısık küçümseme şimdi dudaklarının kenarlarındaydı: "İyi de dostum, fikir benim değildi ki!" Ya kimin? İrkildi. Emel, onu inciteceğinin farkındaydı, sesini alçalttı: "Olaya Fazıl öncülük ediyor." Emel susunca utançla gözlerini kaçırdı. Ortağının yarım bıraktığı cümleyi kendisi tamamlayabilirdi: "Sana evlat diyen biri seni dışlamışsa bana susmak düşer!" "Hem, diyelim ki öncülük eden benim, fikir benden çıktı, 'Sen de katıl ortak' desem, imza verir miydin?" Tabii ki hayır. Emel, cevabı almış gibi başını iki yana salladı. "Gördün mü? Fazıl hem akıllı hem de düşünceli adam. Seni hayır deme mahcubiyetinden kurtardı."

Bir süre bakıştılar. Emel'in sessizliği, sıranın ona geldiğini anlatıyordu: "Fazıl'a da söyledim: Değişiklik metinlerini okumadın mı? Özellikle de karşı çıktığınız yargıdaki değişiklik maddelerinin hepsi Venedik Komisyonu'nun[8] kriterlerine uygun."

"Sorun o kriterlerin ne olduğu değil, sorun, yeni maddeleri kimin uygulayacağı Kerim... Demokrasi, demokratların elinde güvendedir." Emel'in sesi inceldi: "Eğer değişiklikler onaylanırsa yargının kontrolünün, hangi ellere geçeceğini ancak safdiller görmez."

---

8 Avrupa Hukuk Yoluyla Demokrasi Komisyonu ya da daha çok bilinen adıyla Venedik Komisyonu, Avrupa Konseyi'nin anayasal konularda danışma organıdır. Bir nevi Avrupa Konseyi bünyesinde "bağımsız düşünce kuruluşu" gibi çalışmaktadır. 1990 yılında 18 Avrupa ülkesinin taraf olduğu bir anlaşmayla kurulmuştur.

Onu, onları ikna etmek mümkün değil! Derin bir soluk aldı. "Ben safdil miyim bilmem ama sizlerin sabit fikirli ve önyargılı olduğunuza iddiaya girerim."

Emel'in gülümsemesi daha da genişledi: "Sana bir Fazıl Erol sözü ortak: Sabit fikir dirençtir. İnsana belki tartışma kazandırmaz ama kaybettirmez de!"

Doğru söylemişti: Karşısında dişi Fazıl vardı. "Sana bir Kerim Ertuğ sorusu: Hayatını, kararlarını sabit fikirlere bağlamak tutsaklık değil mi ortak?" Şaşırmış mıydı? Hayır! Daha çok hayal kırıklığı. Sordu: "Bildiriyle ne elde edeceğinizi sanıyorsunuz? Zafer mi?"

Emel yaklaştı. "Sana bir Emel Sepil cevabı: Bugün olmasa da bir gün kazanacağız. Anlamıyor musun, çünkü bu bir zorunluluk!" Kadının ışıltılı bakışlarıyla karşılaşınca gözlerini kaçırdı. Karşısında zaferin alkışını önceden izleyen bir haris mi, yoksa bir budala mı vardı, kararsızdı. "Konuyu noktalayalım mı Kerim? Ne dersin? Pazartesi gönderdiğin dosyaları istettim, onları..."

Tartışmayı kazanıp kazanmadığına aldırmadan bitirmesinin nedeni küçümseme! Düşünce, zihnini yaktı: "Sabit fikir konusunda anlaştık mı?" Emel, tartışmak istemediğini ele veren tavırla başını iki yana salladı. O ve Fazıl... İkisi de o ölümcül kusur ve sapkınlıktan mustariplerdi: Tarikat üyelerine has o kendini kurban etme isteği, ölümün kutsal şehveti... Öfkesinin Emel'i daha da kışkırtacağını bile bile sesini yükseltti: "İkiniz de tutkularınızın tutsaklarısınız, hem de gönüllü tutsaklar... Sen de Fazıl da."

Emel, hızlı adımlarla masanın önüne geldi. Az önce koyduğu noktaya aldırış etmeyecekti. "Ya sen Kerim?" Narin bedeninin neresine sığdırdığı anlaşılmayan güçlü ses irkilticiydi.

"Günde sadece beş sigara içerken, sigarayı bıraktın; insanlar bir yana, nesnelerle bile aranda tutkulu bir bağ oluşmuyor." Elleri iki yana açılmıştı. "Bana sorarsan, canlı cansız bir şeye bir kişiye bağlanma duygusu ödünü patlatıyor senin. Yüzün çok simetrik, tenin, bedenin mükemmel, gayet sağlıklı. Ama ya gözlerin? Gözlerinde, istersen daha da dramatik bir biçimde ifade edeyim, hayatında hiçbir tutkunun izi yok!" Emel, birden susunca cevap gözlerinin dibinde saklıymış gibi kadının bakışlarını aradı. Bu düşünceler şu anda, tartışma sırasında mı ortaya çıkmıştı? Hayır... Biriktirmiş... On beş yıl önce ilk adımı attıkları, bugüne kadar da yıllarca dikkatle gözettikleri dostluk sınırını geçtiğini o da fark etmişti. Göz göze geldiler. Emel, birden sakinleşti: "Kusura bakma, sinirlendim birden."

Özür dilemeye çalışan kadına gülümsedi. Söylediklerine alınmasına alınmıştı ama daha irkiltici olan, onu tanımlayan sözlerin Mine'nin, Fazıl'ın uyarılarını hatırlatmasıydı. Derin bir soluk alıp, düşüncelerini düzeltti: Hatırlatmaktan öte vurguluyordu. O da sesini alçalttı:

"Bak Emel, Fazıl'ı senden iyi tanırım: Şeytan kadar çekici, baştan çıkarıcıdır. Seni uyarıyorum!" Emel'in yüzünde onu daha da gençleştiren bir ifade belirdi. Şaşkınlık ve kararsızlık. "Onu masada hiç yemek yerken gördün mü? Yemekle değil, sadece öfkesi ve zekâsı ile karnını doyuruyor. Görünürde üstünlük taslamayan bir otoritesi var. Sakın aldanma! Gözlerinin gerisinde, bakışlarının derinliklerinde hep bilginin horgörüsü vardır... Zekâsı korkutucudur, sen de bilirsin birinden korktuk mu onunla ilgili anlatılan her şeye inanırız. İşte Fazıl da böyle bir şeytandır."

"Yani onun da tüyü var? Söylemek istediğin bu mu?" Emel, kendi sorusuna kendisi cevap verdi: "Fazıl Erol şeytan mı bilemem. Belki öyledir ama bana sorarsan onun içinde kendine ait,

Tanrı'nınkinden farklı düşünen bir şeytan var!" Şimdi masanın üzerine eğilmişti: İyi duymasını ister gibi sesini yükseltti: "Ufuk açıcı, sevecen bir şeytan... Böyle bir şeytanı hiçbir melekle değişmem... Bu yaşa kadar ne öğrendim biliyor musun? İnsanlar ikiye ayrılıyor ortak: Dünyanın anlamlı olduğuna inananlarla, inanmayanlar... Biz inananlardan yanayız." Sonra birden, sanki bir keşif yapmış gibi durakladı: "Hayret, Mine bir tarafa, hayatta en çok sevdiğin insan Fazıl'dır ama ona karşı gizli bir öfke duyuyorsun. Sanki..."

Babaya karşı duyulan öfke! Eksik bıraktığı buydu. Uyarır gibi hızla ayağa kalktı, kızaran yüzünü saklamak için arkasını dönüp, tekrar pencereye yürüdü. Konuşma biraz daha uzarsa Emel'in az önce vazgeçtiği o adımı atacağını, dostluk çizgilerini belirsizleştireceğini hissediyordu.

Dışarıda yağmur sıvılığını yitirmiş, ritmik bir sese dönüşmüştü. "Cengiz Bey'in torununu ne yapacağız?" diye sordu. "Bugün staja başlayacaktı değil mi? Pek anlamadım. Kız madem Fransa'da okuyup mezun olmuş, Paris'te mi, Lille'de mi baroya kayıtlı bir avukat, neden burada da denklik peşinde?"

Emel, tartışmayı unutacağını vadeden bir sesle cevap verdi: "Ulviye Hanım'ın vefatından sonra, üstat yalnız kalınca İstanbul'a dönmüş... Bir süredir buradaymış... Neyse, üstat senin ilgilenmeni istiyor... Özellikle belirtti." Madem kendisi ilgilenecekti, Cengiz Bey neden onu değil de Emel'i aramıştı? Emel nedeni açıkladı: "Onu bildiri konusunda aradım. Sanırım o da imzalayacak." Geriye döndü. Herkese ne oluyordu böyle? "Bir şey daha var..." Emel'in yüzü, bakışları, dudakları kararsızdı: "Ayşin dönmüş!"

Ayşin dönmüş! İyi de o zaman... O zaman neden dakikalarca anlamsız bir şekilde tartışmışlardı? Size ne oluyor? Çığlık atabilse böyle bağırırdı. Sadece, "Öyle mi?" diyebildi.

Emel, tartışmayı geride bıraktığını haber veren her zamanki yumuşak, kavrayıcı sesiyle devam etti: "Villadaki faaliyeti fark etmedin mi?" Etmemişti. Şaşkınlığını, öfkesini, merakını bastırmayı başarınca karşıya baktı. Karşı villada hareket görünmüyordu. "Temizletiyormuş. Bir süredir döneceğim diyordu..."

Nereden biliyordu? Yoksa... Tekrar geriye döndü. "Onunla da mı konuşuyorsun?"

Emel, önemsizmiş gibi omuzlarını kaldırdı: "Evet... Neredeyse her ay." Sormasına kalmadan açıkladı: "Kirayı geciktireceğimizi söylemek için. Ona, nisanla birlikte on sekiz aylık kira borcumuz var."

Bugünü unutmayacaktı. Emel'in bağlılığını küçümsediği o sigaralardan birini şimdi içmek istiyordu. Rastlantı olabilir miydi? Kuşkuyla irkildi. Evvelsi gün hem Mine hem de Fazıl durup dururken, onca zamandır aralarında yasak bir konu olarak üstü iki yıl önce kapanmışken, birden ondan söz etmişlerdi. Acaba o ikisi... Düşüncelerini bırakıp Emel'e döndü: "Demek ev sahibemiz birikmiş kiraları tahsile gelmiş!"

Emel, "Tahsile mi? Saçmalama," dedi. "Aklından geçirdiğine bak! Mazeret bildirdiğimde her ay ondan aynı cevabı alıyorum: Güle güle, istediğiniz kadar kullanın. Lütfen beni bunun için arama."

Bir zaman neredeyse her gün ziyaret ettiği villada, sayısız gece geçirdiği odaya baktı: Perdeler iki yıldır olduğu gibi kapalıydı. Yumruklarını sıktı. Aylarca beyninin içinde kafatasını delmek ister gibi yankılanan sözcük yine dirilecekti. Neden dönmüştü? "Ajansı tekrar açacak mıymış?" Emel, yine dar omuzlarını havaya kaldırdı. "Ne kadar borcumuz var?"

Emel soruya soruyla cevap verdi: "18 çarpı 1500 dolar... Ne ediyorsa o kadar."

Ne komik? Merak edip borcu hesaplamamıştı bile. "Yirmi yedi bin dolar! Çarpı, dolar paritesi, bir buçuk desek... 40,500. TL..." Kararını vermişti. Emel'e yaklaştı: "Ben bulurum." Ayşin'e borçlu olmak! "Keşke daha önce söyleseydin."

Emel'in şaşkınlığı önce alaycı bir tebessüme, ardından soruya dönüştü: "O kadar paran var mı?" Cevap bakışlarında saklıymış gibi bir süre onu süzdü. "Olamaz. İki aydır sana maaş ödenmedi." Ardından yasaklayıcı sesle atıldı: "Sakın Mine'den istemeye kalkma!"

Nasıl böyle bir şey düşünebilirdi? Başını iki yana salladı: "Merak etme, iştahlı Köstenlerin parası kasamıza girmeyecek." Emel'in sormasına izin vermeden noktayı koydu: "Bence buradan taşınmalıyız. Kirasını rahatça ödeyebileceğimiz, daha mütevazi bir yere..." İçinden bas bas bağırmak gelirken kira borcunu konuşuyorlardı. "Levent'teki bu villalarda bizimki gibi başka avukat bürosu var mı?"

Emel, "Bana göre hava hoş," dedi, ardından onun üzerindeki tulumu işaret etti: "Ama başka nerede böyle bir bahçe ve marangoz atölyesi bulabilirsin, sen düşün."

Ayşin'e borçlu olmak söz konusuysa öncelikler listesinde Mavna alt sırada yer alırdı. Duyduğu öfke, kabalığı dili yapmak üzereydi. "Çaresine bakarım," dedi. "Olmazsa her şeyi yakarım."

Emel odadan çıkınca, tahtanın üzerindeki 178 rakamını 180'ne çevirdi. Sonra telefona uzandı. On dakika sonra Emel'in odasına girerken daha sakindi. "Lütfen Ayşin'i ara, bugün ona 40,000TL göndereceğimizi ve en yakın zamanda da villayı tahliye edeceğimizi söyle."

Emel başını geriye çekti. Şaşkınlık işareti... "Nereden buldun o kadar parayı?" Sonra bilmeceyi çözen sesle mırıldandı: "Fazıl'dan... değil mi?" Gülümsedi. "Demek senin Şeytan, malını mülkünü ölümünden önce dağıtmaya karar verdi."

"Saf olma!" dedi. "O hiçbir şeyi karşılıksız yapmaz." Borcun karşılığında ne verdiğini açıkladı: "Kendimi on günlüğüne ona kiraladım. Merak etme, cehenneme seyahat, adli tatile rast gelecek. Anlaştık mı?"

"Cengiz Bey'in torunu aşağıda."

Emel'in sesi, anlaşıp anlaşmadıkları konusunda ipucu vermiyordu: O da, "Yarım saat sonra gelsin," dedi.

Odasına dönünce pencereye yaklaştı. Yan villa, iki yıldır nasılsa yine öyleydi: Unutulmuş, terk edilmiş bir mabet! "Ayşin dönmüş!" Emel'in sesi, komadaki anıları gömdüğü kıvrımlardan koparark beyninde yankılanıyordu. Titreyen ellerini ters çevirip parmaklarına baktı. O günlere geri mi dönecekti? Şaşkınlıkla seyrettiği parmaklarının güzel bir tenden değil, sadece dokunduğu sigaradan haz aldığı günlere... Oturdu, titreyen elleriyle koltuğun kolçaklarını sıkı sık kavradı. Neden dönmüştü; neden onu tekrar kötürüm bırakan, sesini alıp götüren, ayrılık dehşetinin içine ittiği o günlere geri döndürmeye çalışıyordu? Hüznün derinliklerine, tıpkı bir uçurumdan aşağı düşer gibi karanlıkların içine indiği günlere...

Eşendere'de, Fazıl'ın kulübesinde, tek başına kaldığı o iki haftayı; biyolojik bir varlıktan ruhsal bir varlığa dönüştüğü o on beş günlük sürgünü... Her şeyi hatırlıyordu: Sadece sağır da değildi; dilsizleşmişti de: Konuşuyordu ama hiç kimse bir şey duymuyordu. Onu terk eden kadının geride bıraktığı boşluğu yeni, daha önce tatmadığı bir acı doldurmuştu. Yaşıyor muydu yoksa yaşamı taklit mi ediyordu belirsizdi o iki hafta boyunca.

Bana eziyet etmek için döndü... Düşünce zihninde sönerken yerinden fırlayıp perdeyi kapattı. O günlere kesinlikle dönmeyecekti: Uykuya bayıldığı, uyumaktan başka bir şey düşünmediği, sürekli üşüdüğü, yaz güneşinin onu ısıtmadığı günlere... Ellerini başının iki yanına götürdü. Art arda derin soluklar aldı. Kararlıydı; tıpkı sigarayı bıraktığı andaki gibi.

Birbirinin ardından sökün eden düşünceleri ona, gece mezarlıkta tek başına kalan birisini hatırlatırken kapı vuruldu, gir demesine kalmadan eşikte yirmili yaşlarının ortasında bir kadın belirdi: "Füsun Katipoğlu!"

Kadını duydu, sağırlığı geçmişti. Anılarının arasında birdenbire beliren, onu Ayşin'in hayaletinden kurtaran kadını merakla süzdü. Onu babaannesinin cenazesinde görmüş olmalıydı ama hatırlamıyordu. Dikkatini çekmemiş olması şaşırtıcıydı çünkü kalabalığın arasında seçilecek kadar uzun boyluydu ve ilk anda algılanmasa da kendine özgü bir çekiciliği vardı. Güzellik mi? Uzun zamandır kadınlara bakarken hissetmediği tatlı bir şaşkınlıkla irkildi: İlk kez uzun sıfatını ilginçlikle birleştirmişti. Kadına oturması için sandalyeyi işaret etti.

"Geç kaldığımın farkındayım Kerim Bey. Ancak bunun nedeni bana verilen adresin yanlışlığı." Kadın pencereyi işaret etti: "Adres komşunuza aitmiş. Nazik Hanımefendi açıklayınca durum aydınlandı."

Ayşin'i mi kast ediyordu? Sessizlik onları iyice yabancılaştırmadan kadına gülümsedi. Ona teşekkür borçluydu. "Hoş geldin Füsun. Otur lütfen!" Kadın oturunca boyu kısaldı. Geriye kaykılmasından... "Sanırım Emel Hanım'la tanıştın?" Kadın başıyla onaylayınca devam etti: "Kısa bilgi: Pek kalabalık sayılmayız. Emel kıdemli ortak. Ona EMEK Avukatlık Bürosu'nun patronu da diyebiliriz. Büroda ikimizden başka

avukat olarak bir genç arkadaşımız daha var: Tuncer. Onunla aynı odayı paylaşacaksınız... Girişte, sekreterimiz Azade ve yemeklerimizi yapan Nuriye ile de karşılaşmış olmalısın." Füsun tekrar başını eğdi. "Bir de araştırmacımız, Bekir var... Bugün İstanbul dışında..."

"Evet Kerim Bey..."

Şaşkındı. Kadının varlığı tedirginliğini azaltmıştı. Neden? Ayşin'den sonra ilk kez bir kadını değerini veren bakışlarla süzdüğünden mi? Yine Ayşin! Öfkesini yuttu. Kalkıp perdeyi açtı. Karşı penceredeki gölgeyi fark edince hızla geri döndü. Kız onu bekliyordu.

"Gelelim neler yapacağına... Tuncer senden yardım isteyeceğimiz konuları anlatacak. Özel bir durum olduğunda, ayrıca konuşacağız."

Füsun hemen ayağa kalktı. Konuşmanın bittiğini anlamıştı. "Teşekkür ederim..."

Teşekkürün ardından odadan çıkmak yerine kımıldamadan bir süre bekledi. Toparlanışındaki aceleciliği yitirmişe benziyordu. Aralarına tekrar o anlamsız, iki tarafı tedirgin eden sessizlik hâkim olmak üzereydi. Füsun'un şaşırdığının farkındaydı: Tulum ya da tahta!

"Çarşamba günleri, 12 ile 14 arası, iki saat marangozluk molam var." Eliyle tahtayı işaret etti: "180 rakamı da sigara içmediğim günleri gösteriyor... Başka bir şey var mı?"

Kadın başını öne eğdi. Vardı: "Açık sözlü olabilir miyim?" Kadının istediği izni verdi. "Burada olmamın nedeni, bildiğiniz gibi dedemin isteğini yerine getirmek. Yani bir anlamda mecburiyet... Ancak, uzmanlaşmak istediğim konu, ceza hukuku olmasa da buradaki staj süresince bana verilen görevleri ciddiyetle yapacağıma emin olabilirsiniz." Nereye varmak istiyor-

du? "Dedemi tanıyor olmalısınız. Belki sizinkine de müdahale etmiştir; hayatıma yön vermek istiyor. Nasıl söylesem..." Bir süre düşündü sonra nasıl söyleyeceğine kararını verip, düşüncelerini seslendirdi: "Bir Tanrı gibi, danışmadan, sormadan... Herkesi planlarına alet etmeye çalıştığının da farkındayım."

Herkesi! Demek Füsun Katipoğlu göründüğü kadar naif değildi. Aksine gerektiğinden fazla açık sözlü ve lafı dolandırmayan türden biriydi. Kıza gülümsedi. "Hem Emel hem de ben, Cengiz Bey'i sadece bir meslek büyüğümüz olarak değil, kişi olarak da önemser ve sayarız... İkimiz de değişik zamanlarda olsa da stajımızı onun yanında yaptık. Emel'e benimle ortaklık kurması için izin ve akıl veren kendisidir." Genç kadın, gülümsemesine karşılık vermedi. "Bazı kişilikler kural dışıdır. Onlara kurallardan çok istisnalar yakışır... Bu tanıma uyan iki adam tanıyorum. Birisi Cengiz Bey'dir." Bu kadarı yeterli olmalıydı ama nedense arkasını da getirdi: "Bir şey ekleyeyim: Açık sözlülük sadece başvuracak başka yol kalmadığında işe yarar, aklında olsun!"

Füsun, sözün anlamını çözmeye çalışırmış gibi bir süre kımıldamadan bekledi sonra, "Teşekkürler Kerim Bey," dedi ve bu kez hafifçe gülümsedi: "Dedem de sizi ve Emel Hanım'ı çok önemsiyor. Dediğine göre büroda kalıp, ortak olma teklifini reddeden tek stajyer sizmişsiniz, Emel Hanım da Katipoğlu Hukuk Bürosu ortaklığından ayrılmak isteyen ilk avukatmış... Bu arada, öteki sıra dışı tanıdığınız kim diye sormuyorum."

Garipti. Kızın biraz daha kalmasını, konuşmayı sürdürmesini istiyordu. "'Tanrılar hayal kurmazlar, rüya da görmezler.'" dedi. "Bu da istisnaların yakıştığı söylediğim ikinci kişinin sözü... Şeytan'ın. Sanırım bu söz sana Tanrı'yla pek işim olmadığını anlatır."

Kadın cevabı tarttı, ardından selam vererek odadan çıktı. O boyuna rağmen kısa sayılabilecek, kesik adımlarla yürüyordu.

2

Emre yataktan kalktı. Saate baktı. Dokuz. Uzun zamandır, ilk kez bu kadar uzun ve derin uyumuştu. Yana baktı, yatak boştu. Ne Ahmet'in kalktığını ne de apartman aydınlığında bir uçak sesi gibi yankılanan motosiklet gürültüsünü duymuştu. Tuvalete gidip yüzünü yıkadı. Hızlı adımlarla odasına geri döndü, giyinip, derin bir soluk alarak, günün her saatinde siyahın bir tonuna bürünen koridora girdi.

Zerrin'in tanımıyla bu çukurun her köşesine sinmiş o kokuyu duymamak mümkün değildi. Annesinin odasının önünden geçerken daha da yoğunlaşan, adeta dumana dönen kokudan korunmanın tek yolu vardı: Nefes almadan yaşayabilen bir türe dönüşmek. Görünüşe bakılırsa bunu başarabilen tek kişi ablasıydı. O odaya en son ne zaman girmişti? Bir an kapıyı itip, zihnindeki yüzü gölgelenen talihsiz kadına bakmayı düşündü. Ama kısa bir kararsızlığın ardından bundan hemen vazgeçti. Ne zihninde ne de yüreğinde anne sevgisinin pekişeceği kadar birlikte yaşamamıştı onunla. Ablasıyla aralarındaki fark buydu: O odada geçirdiği on altı yıl, ablasının anne sevgisini sadakatle örülmüş bir zincire dönüştürmüştü.

Esma mutfaktaydı: İçini yine o duygu kapladı: Gölge bırakmayan, her sabah onu gördüğünde, ortaya çıkan ışık gibi bir acıydı bu. İçeri girmeden durakladı. Bekleyişinin bencillik de içerdiğinin, biraz sonra bu çukurdan çıkar çıkmaz sakinleşeceğinin, her şeyi unutacağının farkındaydı. Hüzünlenmişti ama hüznü yüreğine değil, sessizliğine hitap ediyordu. Utanarak iki

adım atıp, ablasına arkadan sarıldı. "Kusura bakma, uyuyup kalmışım."

Esma da ona sarıldı. "Yoruluyorsun da ondan. Kahvaltını ayırdım." Müjdeli sesle ekledi: "Bugün yumurta da var."

"Sana iki şey söyleyeceğim abla... Ama kızmayacağına söz ver." Ablasının hem bakışları hem de sorusu kuşkuluydu: Akşam Zerrin'in verdiği parayı uzattı. "Haklıymışsın, Zerrin para biriktiriyormuş... Al!" Üç yüz lirayı, eklediği yüzlükle karşısındaki şaşkın kadına uzattı. "Dört yüz lira. Telefon almayı düşünüyormuş. Ben gerek yok, dedim. Ödevini yaptığım çocuğun babası bayi imiş bana bir tane hediye etmişti, onu verdim." Ablası bağırmaya hazırlanıyordu. "Ne olur konuyu kapat abla. O daha çocuk, hayatta en önemli şey, telefon sahibi olmak sanıyor. Dükkândaki en eski telefon onunkiymiş... Utanıyormuş."

Esma kısa süren kararsızlıktan sonra parayı aldı. Yumurtanın lüks sayıldığı bir evde dört yüz lira reddedilemezdi. "İkinci şey neydi?"

"Ahmet, babamla konuşmak istiyor." Ablasının konunun nereye gideceğini sezdiğini, irkildiğini hissetti. "Askerlikten muaf tutulmak için babamın yardımına ihtiyacı var." Karşısındaki gözler iyice irileşmişti şimdi. Elinden tutarak ablasını geriye yasladı, ardından evvelsi gün Ahmet'le birlikte hastane ve şubede yaşadıklarını anlattı. "Yani babamın Ahmet'in durumunu doğrulaması gerekiyor."

"Allah yazdıysa bozsun! Ne o, koskoca adam askerlere gidip, benim oğlum..." Ablası sözcüğü söylemekten vazgeçerek sustu. Ancak sessizliği, telaşı kadar uzun ömürlü değildi: "Adamcağız utancından ölür. Zaten şu kaza ile başı dertte. Fabrika müdürü yalancı şahitlik yapması için tehdit etmiş onu." Esma başını eğdi. "Vicdanım var benim, diyor... Bir de Ahmet'in meselesini çıkarmayın başına."

Haklıydı. Ahmet biraz daha bekleyecekti: "Tamam abla, başka türlü halletmeye çalışırım."

"Ona da söyle, çenesini tutsun." Ablası konuşmasına izin vermeden devam etti: "Yeni gömleğini giy! Pantolonun da ütülü olsun. Mine Hoca'n seni temiz pak görsün. Zerrin'e de söyle, mesele kapanmadı... O üç yüz bin lirayı nereden bulduğunu soracağım ona... Ama bu seferlik hatırın için bir şey yapmayacağım. Çıkarken şu dizdiğim boncukları al, geçerken Fatma'ya veriver de trikocuya götürsün."

Esma Deliormanlı 2005'te kalmış, hâlâ paradan üç sıfır atamamıştı. Koridoru koşar adım geçerek odasına döndü. Fatma'ya uğramak! Ablası bunun ne anlama geldiğini bir bilse. Birden kadının önünde diz çökmüş, pantolonunun fermuarını indirirken başını kaldırıp ona bakışı gözlerinin önüne geldi. Derin bir soluk aldı. Yatağa girmezlerse pekâlâ olabilirdi.

3

Zerrin, bir telinin ucu çıkmış şemsiyeyi kimse görmeden kapatıp, dükkâna girdi. Geç kalmıştı. Hızla etrafı süzdü: Sadece o yeni kız ve Neri... Selin Şef görünürlerde yoktu. Hızlı adımlarla soyunma odasına geçti. Pardösünü çıkarıp, önlüğü giydi. Çantanın içinden bütün gece şarj olan HTC'yi bulup, cebine yerleştirdi sonra mutfaktan çay alıp salona geçti. Raflarla bölünen geniş salonda hâlâ üç kişilerdi. Sıkışık trafik! Anlaşılan yağmur, onlara sakin bir gün bağışlayacaktı. İçin için sevindi. Telefonu keşfetmek için akşama kadar vakti olacaktı. Akşam! Acaba Emre, Esma Cadı'sına HTC'den söz etmiş miydi? Karar verdi. Bu telefondan ilk mesajı Emre'ye atacak, ilk onunla konuşacaktı. Ekrana eğilmişti ki sesi duydu. "Zerrin... Bakar mısın?"

Neri! Telefonu cebine sokup, makyözlere ayrılan bölümün önünde duran kadına doğru yürüdü. Üzerinde yine yeni, daha önce hiç giymediği bir kıyafet vardı. Onu baştan aşağıya süzdü. Allah'ı vardı, ne giyse yakıştırıyordu. En kıdemli satış elemanı olduğu için o, terfi eder etmez üniforma benzeri önlükten kurtulmuştu. "Geldim şef."

Genelde Selin Şef'in dışında kimseye yüz vermeyen, nadiren onlarla konuşan kadının sarı saçlarının daha da beyazlaştırdığı yüzünde iltifatkâr bir gülümse belirdi: Ne kadar saklamaya çalışsa da şef olmadan böyle hitap edilmesi hoşuna gidiyordu. "Ne o? Yeni mi aldın?"

Neri'nin parmağı önlüğünün cebini işaret ediyordu. Durakladı. İltifatın nedeni belli olmuştu: Telefonu kadına uzattı. "Vay, HTC ha! Kaç para verdin buna?"

Soru aniden gelmişti, irkildi. Rıza kaç para demişti? Hatırlamıyordu. Aceleyle, "Bilmiyorum," dedi. "Abimden hediye."

Neri kaşlarını kaldırdı. Şaşırmış mıydı yoksa şaşırmış gibi mi yapıyordu, belirsizdi. "Hangisi? Şu artiz olan mı?" Kadını onaylayarak başını eğdi. "Seni çok seviyor olmalı..." Telefonu inceledikten sonra geri uzattı. "Bir arkadaş söyledi. Bunların taksitsiz fiyatı bin liranın üstünde. Nereden almış acaba? Sakın kaybetme... Ben de iPhone alacağım, yeni modellerden, peşin olarak... Taksit dert, öde öde bitmiyor."

Yeni iPhone! Ve taksitsiz! HTC'nin taksitsiz fiyatını da biliyordu! Biçimli kalçalarını, bacaklarını ortaya çıkarıp sergileyen dar, kısa etek giymiş çekici kadını süzdü. Telefonunun yeni olduğunu o kadar uzaktan nasıl fark etmişti? Yoksa Neri'nin alacağı iPhone'na da Şermin mi aracılık edecekti? Tabii!.. Şişko orospu, o sosyetik kuaföre geçmeden önce burada çalışmıyor muydu? Birbirlerini tanıyorlar! Gülümsedi, kadına yaklaştı. "Abimle sinemaya gitmek ister misin? Sen, ben o..."

Neri arkasını dönecekken durakladı. Bu kez hem şaşırmış hem de meraklanmıştı. Gözlerini kısarak onu süzdü. Birkaç saniye sonra yüzüne yayılan ışıltı, şaşkınlığını belirsizleştirdi. "Abinle ha! Neden olmasın."

İki bilet neredeyse yirmi liraydı. Geçen ay, *Eyvah Eyvah* oynarken sormuştu. Hızla hesap yaptı: Altı yüz bölü otuz... İki sinema bileti, günlük ücretime eşit diye düşündü... Acaba o kıdemli satıcı olarak kaç lira aylık alıyordu?

"Ama sen ısmarlayacaksın şef. Biliyorsun, ben on bir aydır asgari ücrete talim ediyorum. Sigortası da yok. Abim dersen, atama bekliyor." Gülümsedi: "Sense şefsin, satıştan prim alıyorsun. Patron sayılırsın yani."

Neri yine bir süre konuşmadan yüzüne bakmakla yetindi. Cesaretini cüretkâr bulmuş olacaktı. Sonra ona hak veriyormuş gibi başını olur anlamında önüne eğdi. "Tamam... Sen yeter ki o yakışıklı abini getir."

Cevap vermesine çan sesi engel oldu. İkisi de döndüler. Kapı açılmıştı. Selin Şef, sırılsıklamdı. Yerine geçmeden önce Neri'nin kulağına fısıldadı:

"Rıza'nın o şişko pezevengine söyle Şef, HTC'nin taksitlerini o ödesin. Zira askıntı patronu avucunu yaladı..." Neri, Rıza da kim diye sormamıştı. "Eğer vızıldamaya devam ederlerse ikisiyle de karakolda görüşürüz... Sen bil diye söylüyorum, ben parayı verdim. Ama Rıza fatura kesmedi." Kadına göz kırptı. "Galiba bütün malları kaçakmış."

Neri'nin yüzü kısa bir kararsızlıktan sonra genişledi. Kahkaha mı atacaktı? Atmadı, o da fısıldadı: "Bravo ufaklık." Sever gibi omuzuna vurdu. "Göstermiyorsun ama Rıza serserisini çarptığına göre sende iş var. Abin gelmese de sinema ısmarlarım sana."

Elini cebine sokup HTC'yi sıkıca kavradı. 2010 yılı yapılacaklar listesinin ilk sırasına yazdığını çizebilirdi, şimdi sıra ikincideydi: Nasıl olacağını bilmiyordu ama Esma'nın dırdırlarından, tokatlarından, makarnayla nohutlarından, çürümüş bir et parçasının altını temizlemekten, mutsuzluk kokteyli olan o dayanılmaz kokunun, kahve telvesi gibi dibine çöktüğü çukurdan kurtulmanın bir yolunu mutlaka bulacaktı... Geriye dönüp Neri'ye gülümsedi. Bu marifetli afet çekici olduğu kadar çapkındı da. Onunla arkadaşlığı ilerletmenin yolu Emre'den geçiyordu. Onu birlikte sinemaya gitmeye razı etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Aklına gelen soruyla irkildi: Acaba Neri tek başına mı yaşıyor? Ailesinden ya da sevgilisinden söz edildiğini hiç duymamıştı. Olsaydı duyardım diye düşündü. Beş kadının çalıştığı bir yerde hiçbir şey uzun süre gizli kalmazdı. Selin Şef, vitrini kontrol etmeye gidince, çabucak Emre'ye mesaj yazdı: *"...Senin sarışın mankeni ayarlıyorum... Sinemaya gideceğiz."*

Sonuna gülücük işareti koyup mesajı gönderdi.

4

Nejat, yüzünü buruşturup, arkasını dönerek pencereden dışarısını seyretmeye koyulan babasına yaklaştı. Bu adam nasıl olup da otuz beş yıl önce yüzlerce benzeri olan bir inşaat şirketini bugün sahip olduğu büyüklüğe ulaştırabilmişti? Herkesin bıkmadan tekrarladığı gibi, sadece Özal'ın hemşehrisi olduğu için mi? Ya o içgüdü? Öngörü? Başarının koltuk değnekleri nereye gitmişti? Kırılmış mıydı? Bulunduğu yerden endişeli soluk alışını duyabiliyordu. Beş yıl içinde kendi halinde, hayatı bo-

yunca ruhu hiçbir hırsla kamçılanmamış bir adama dönüşen peder nihayet konuşacaktı.

"Evladım, daha fazla risk almak gereksiz. Ortada yedi değil, yetmiş yedi kuşak sülalemize yetecek kadar paramız var. Soyadımız artık bilinen, zenginlikle birleştirilen bir ad..."

Cemil Kösten kendini çok zengin sayıyor olabilirdi ama o... "İzin verirsen bir düzeltme yapacağım baba. Biz, Köstenler olarak, sandığın gibi zengin değil, zengince bir aileyiz. Senin kastettiğin kategoriye dahil olabilmemiz, yani soyadımızın markaya dönüşmesi için Koç'un, Sabancı'nın, Eczacıbaşı'nın en az üçte biri bir büyüklüğe ulaşmak gerekiyor. Şu anda onların anca onda biriyiz..."

Cemil Kösten dışarıda Boğaz'ın üstünden hızla geçen yağmur bulutlarını seyretmekten vazgeçerek geriye döndü. Esmer yüzü asılmıştı. Uyarıcı sesi, oğlunun hayal etmediği zenginlik sınırını geçtiğini haber veriyordu: "Peki ne yapmalıyız sence?"

"Basit baba, daha evvel ne yaptıysak onu: Networking, yakın ilişki; bu iktidarla. Bırak büyümeyi, şu andaki halimizi korumak için bile gerekli olan bir adım bu."

Cemil Bey, ellerini onu geriye itmek ister gibi iki yana açtı. Masaya yaklaşacaktı. "İktidara yakın değil miyiz? Beş yıldır yapılan bağışlarla yeni bir şehir kurulurdu be evladım... Bak! Sırf yanlış anlaşılır diye, kırk yıllık dostla telefonla bile konuşmuyorum, konuşamıyorum."

Babasının işaret ettiği gazetedeki manşete baktı: Dalan[9] için yakalama emri çıkarılmıştı. "Bence çok akıllıca davranıyorsun onun gibilerin işi bitti baba. Savcı Öz'le geçen hafta Ticaret Odası'nın yemeğinde tanıştın: Ergenekon'a bulaşan, bulaşana se-

9 Özal döneminin ANAP'lı İstanbul Belediye Reisi.

lam veren adamın elinden kurtulmuyor. Arkası da sağlam. Adama zırhlı araç verdiler... Sadece büyümek değil, korunmak için de iktidara mümkün olduğu kadar yakın durmak önemli artık."

Cemil Bey omuzlarını kaldırdı: "İyi de dedim ya, daha ne yapacağız?"

"Yakınlaşıp daha da büyüyeceğiz, kalıcı olmak, soyadımızı markalaştırabilmek için bu şart: Nasıl büyüyeceğiz, işte soru bu? Bağış önemli değil, herkes yapıyor... Yeni yaklaşımlar bulmalıyız. Nasıl Ünsal'la ortaklık baraj işinde bize eşik atlattıysa, öyle bir hamle."

Cemil Kösten konuşmayı bitirmek istediğinde hep yaptığı gibi saatine baktı: Yüzünün kararması, kuşkulandığını ele veriyordu. "Randevu isteyen adamla mı ilgisi var yeni yöntemlerin? Kimin nesi bu zat?"

"Şöyle açıklayayım baba: Biliyorsun bizde kökleri yüzyıllarca geriye giden vakıf kurma geleneği var. Sence bu vakıf aşkı neden oluştu?" Cevabı kendisi verecekti: "Osmanlı döneminde, padişahın mala mülke, zenginliğe çökmesini engellemenin tek yolu, bütün servetini, kurduğun vakfa vakfetmekle mümkündü... Yani servetini korumak, hatta gizlemek isteyen, vakıf kuruyordu."

"İyi de artık başımızda padişah yok... Neden sırıtıyorsun? Var mı?"

Babasına cevap vermeden devam etti: "Yarın seni ziyarete gelecek kişi, Zekeriya Mucip Bey, Ziya Vakfı'nın yöneticisi... adını duymamışsındır, ama mensup olduğu topluluk oldukça varlıklı. Bize bir teklifle geliyorlar; New York'taki ve Almanya'daki projelerle ilgili." Nihayet Cemil Kösten'in kulakları açılmıştı. "Özetle, İstanbul Tower'ı ve Frankfurt'taki iş merke-

zini, Berlin merkezli bir şirkete satmamızı istiyorlar. Bunun için seksen beş milyon dolar ödemeye hazırlar."

"Seksen beş mi?"

Babasının şaşkınlığını, tadını çıkararak cevapladı: "Evet, sorduklarında ben satışlardan en az seksen milyon dolar bekliyoruz," dedim.

Sustu; babasının onu zengin biri yapan o kıvrak kavrayışıyla hesap yaptığını biliyordu. "Yani, hadi kârı da koy, yetmiş milyon edecek bir işe, seksen beş milyon ödemiş olacaklar..." Başıyla babasını onayladı. "Vay canına... Bu kadar paraları var mı ki?" Cemil Kösten, sorusunun cevabını beklemeden tekrar sordu: "Nasıl ödeyecekler?" Yine cevap beklemeden ekledi, artık kendi kendine konuşuyordu: "Parayı burada vermeyi teklif ediyorlar değil mi?" Sıra tekrar başını eğmeye gelmişti: "Akıllıca, buradaki paralarını dışarıya transfer etmiş olacaklar. Hem de kimsenin ruhu duymadan. Ne banka işlemi ne bir kayıt ne de onları dışarıya bağlayan bir ilişki. Buradaki bedel düşük gösterilecek."

Cemil Kösten basit bilmeceyi çözmüştü. Bir an babasını küçümsemekte acele ettiğini düşündü. Kazanma içgüdüsü hâlâ körelmemişti; hele kestirme yoldan. "Aynen öyle baba. Berlin'deki şirketi, Ziya Vakfı'na bağlamaları mümkün değil."

Cemil Bey mekanizmayı anlamıştı ama kararsızlığı tam yatışmış değildi. "Yine de bir sorun var. Uzun vadeli ama önemli bir sorun." Sorusuna yay biçimi alan kaşlarını da katarak aklını karıştıran şeyi açıkladı: "Alacağımız risk... Yarın öbür gün bunlar gidince, olay açığa çıkarsa, ki mutlaka çıkar, o zaman ne yapacağız?"

Gülümsedi. Bu sorunun cevabını önceden hazırlamıştı: "Bunun için kendimizi bugünden sağlama alacağız."

"Nasıl olacakmış o iş?"

"Daha öncekiler nasıl yaptılarsa, biz de öyle yapacağız. Yirmi yıl önce zenginleşenlerin baş vurduğu iki tedbir vardı. Birincisi banka sahibi olmak... Ama artık banka alıp içini boşaltmanın modası geçti. Hatırla, bir zamanlar Demirel'in yanında aile fotoğrafı çektirenlerin hemen hemen hepsi banka sahibiydi. Peki şimdi o adamlar nerede? Bir kısmı hapiste bir kısmı da kaçak..."

Cemil Kösten elini kaldırıp onun sözünü kesti: "Bak evlat. Eğer ortada bir baba, bir reis varsa, her zaman yanında fotoğraf çektirecek birileri olur."

Babasına aldırmadan devam etti: "Kendini sağlama almanın ikinci yolu fotoğraf çektirmekten daha sağlam, daha güvenilir bir seçenek baba. Biz de o yolu seçeceğiz. Gazete ve televizyon kanalı sahibi olacağız."

Cevabı Cemil Bey'i şaşırttı. Şaşırtacağını biliyordu. "Sen deli misin?" Cemil Kösten ilk kez sakinliğini yitirmişti. "Öyle bir oparasyon kaça patlar biliyor musun?" İçinden gülmek gelse de gülmedi. Babası hiçbir zaman operasyon diyemezdi. "Bizim etimiz budumuz ne ki?"

"Operasyon, bir milyar dolar civarında bitebilir," dedi.

Cemil Bey kısa süren kararsızlığın ardından, onun neşesine katılmış gibi ellerini birbirine vurarak onu alkışladı. "Bravo, desene artık yüzleri geçtik, milyar dolarlara ulaştık... Hey Malatya duy sesimizi. Köstenli Cemil, olmayan milyar dolarlarla gazete, televizyon alıyor."

Babasının sözlerini kesti: "Milyar dolarlar var baba, bizi bekliyor."

Babasının şaşkınlığı bu kez gözlerinde büyüdü. "Var mı? Nerede?"

"Bankalarda," dedi, sonra doğru telaffuz ettiğini belirtir gibi sözcüğü vurgulayarak, "Operasyon için kredi daha doğrusu krediler alacağız," diyerek cevabı tamamladı. Babasının yüzü dondu. "Tabii bankalara elimizi kolumuzu sallayarak gitmeyeceğiz. O safhada Ziya Vakfı bize yolu açacak... Eğer New York ve Frankfurt projelerinde el sıkışırsak, kamu bankaları bizi geri çevirmeyecek... Bunu garanti ediyorlar."

Cemil Bey uzun süre sessiz kaldı. Planının büyük ama uygulanabilir olduğunu anlamıştı: "Yine de bu işleri becermek oldukça zor; hem de çok..."

Babasına kumarbazın dışında her şey denebilirdi: Riski büyük oyunları asla seçmezdi. Ama bu kez, ayak direse de oyuna katılmak zorunda olduğunun farkındaydı. Yine de onu kuşkularıyla baş başa bırakmayacaktı: "Bence de zor ama Zekeriya Bey'e güvenebiliriz. Adam, mendilin altına fil saklayacak kadar becerikli." Babasının terazinin iki kefesine dönüşen gözleri birbirlerine yaklaşmıştı. Vereceği cevabı tartıyordu. Onu iyi tanıyordu: Kulaklarını kabartmış bir Cemil Kösten'in Zekeriya Mucip'i geri çevirmeyeceğini ama evet de demeyeceğinin farkındaydı. Son hamleyi yapma sırası gelmişti: "Vakfın bizi seçmesinin nedeni güvenilir olduğumuza inanıyor olmaları baba. Eğer tekliflerini geri çevirirsek sadece onları değil, onlarla birlikte birçok kişiyi de reddetmiş olacağız. Bu hamleyi, özellikle de gazete satın alma konusunu, mutlaka mührü elinde tutanlardan izin alarak yapmışlardır. Satış iznini ve kredi garantisini kendiliklerinden vermiş olamazlar. Çünkü öyle bol keseden atanlardan değiller." Derin bir soluk aldı: "Geri çevirme şansımız yok baba. Hayır, dersek 'Size karşıyız,' demiş oluruz. Çünkü mesaj aslında onlardan gelmiyor. Emir yüksek yerden."

Cemil Bey masanın yanındaki, ahşap kaplama ile gizlenmiş, serinleticinin içindeki kutudan bir Cohiba Behike alıp ma-

sasına geri döndü, çekmeceden çift bıçaklı giyotini çıkarırken konuştu:

"Şeytan bana ne diyor biliyor musun Nejat." Babasının ona "evladım" yerine adıyla hitap etmesinin, söyleyeceklerine dikkat etmesi çağrısı olduğunu daha on yaşında öğrenmişti. "Hiç düşündün mü? Biz bu paraları kimin için kazanıyoruz. Bu stresleri kimler için çekiyoruz? Hülya'nın yarattığı rezaletin farkında değil misin? Bu kaçıncı. Ya Naim? Bırak beni, annesiyle bile konuşmuyor. Varsa yoksa o tıngırdattığı gitar aleti... Ölünün arkasından konuşulmaz ama... babası gibi kaçık... Tövbe tövbe... Bir de tuttuk velede baba adını verdik... Ayla dersen başka alem: Bıraksan, evi eski, köhne şeylerle, tablolarla dolduracak..."

Cemil Kösten, purosunu, ucunu kesmek için giyotine yerleştirirken Nejat öfkesini zorlukla bastırdı. Babasının söylemek istediği ortadaydı: Senin mirasçın yok! Sesini kontrol etmeye çalıştı:

"Biz bu işi yapıyoruz, çünkü para kazanmaktan başka bildiğimiz bir şey yok... Ama dediğin gibi, düdük senin elinde baba ister çal ister çalma... Zekeriya Bey seninle tanışmak ve görüşmek için randevu istemişti, bir bahane bulur, geri gönderirim. Niyetimizi anlar herhalde."

"Dur dur... Öyle yapılır mı?"

Derin bir soluk aldı. Karşısındaki adamı ürkütmek, telaşlanmasını izlemek hoşuna gidiyordu. Cemil Kösten belki tanesi beş yüz dolar olan puro içiyordu ama henüz canı istediğine hayır diyebilecek kadar zengin değildi. Tüm varlığının gerekirse bir emirle elinden alınabileceğini, servetini bir kişiye yakın durarak elde eden birisinden iyi kim bilebilirdi? Alçak sesle sordu: "Nasıl yapacağız baba?"

"Madem istemiş... Görüşürüz tabii." Cemil Bey, usta bir hareketle giyotine bastı ve puronun başını uçurdu. "Reddedeceksek de bunu yavaş yavaş yapacağız."

Sonunda evet diyecek... "Bana güven baba. Bu da yeni bir baraj işi... Öyle düşün. Hem bu kez kafamızda dırdır edecek manyak bir ortak da yok. Yarından sonra saat 11 gibi sana getiririm, görüşmeden sonra da bir yemek ısmarlar, yolcu ederim..." Durdu. Cemil Bey'in yarasına parmak basacaktı. "Hülya meselesini merak etme. Halka ilişkiler o magazinciyi ikna eder. Fotoğrafların devamının basılmayacağından emin olabilirsin... Ama bu geçici. Bence onu bir süreliğine bir yere göndersek ya da tekrar bir yere kapatsak iyi olur." Sıra kinayeli gülümsemedeydi. "Ama kesin çözüm medya sahibi olmak. O zaman bütün magazinciler karşımızda hazır olda durur baba."

Odasına geçerken iyi ki genç değil diye düşündü. Yoksa bu Nazan denilen kadın, Cemil Kösten'in aklına yeniden baba olma fikrini de sokabilirdi. Metrese evet ama evliliğe hayır! Miras işini sadeleştirmeyi düşünürken bir de o kadınla uğraşmak... Uğraşmak! Neden bu meseleyle biraz daha yakından ilgilenmiyordu?

Odasına geçince Semra'ya Murat'ı çağırmasını söyledi... Koltuğuna oturup bir süre etrafı seyredip, öfkesini soludu... Elinde istediğini yaptırma gücü yokken, her kararı posası çıkmış bir adama onaylatması gerekirken böyle büyük odada, gösterişli masalarda oturmanın ne anlamı vardı? Yetkileri bu binanın, hatta odanın dışına ulaşmıyordu. Yumruğunu masaya vurmak üzereydi.

Kart zampara diye mırıldandı... Yine de Cemil Kösten'in haklı olduğu bir konu vardı: Her şeyin, bütün bu zenginliğin, babası Aykut kadar kaçık bir çocuğa kalacak olması... Hepsi

Ayla yüzünden! Asil aile, asil aile diye diye babasıyla birlikte onu bir kısırla evlendirmişlerdi. Doğruldu; bu konuyu da halledecekti. Her şey sırayla; önce bu iş.

Birkaç dakika sonra Murat karşısındaydı. Sert sesle, beş yılda sırdaşı olup çıkan adama aslında haftalardır aklında olan direktifi verdi: "Aile fertlerine tahsis edilen tüm arabalara takip cihazı taktır... Şoförlerinin haberi olması gerekmez. Sağdan soldan tehdit alıyoruz, herkesin yirmi dört saat nerede olduğunu bilmek faydalı olur... Nazan Hanım'a verilen arabaya da... O da aileden sayılır."

Murat, kısa bir süre bekledikten sonra, soru sormadan arkasını dönüp kapıya yürüdü. Onu biraz da bu anlayışlı sessizliğinden dolayı yanında tutuyordu.

5

Mine otelin önünde durur durmaz, Emre kaldırımdan inip, koşarak arabaya bindi. Saçlarında yağmur damlaları, yüzündeyse güzel hatlarını daha da belirginleştiren, her gördüğünde onu mitoloji kahramanına benzettiği o aydınlık gülümsemesi vardı. Koltuğa yerleşmeye çalışan genç adama gülümsedi: Yirmisini geçmişti ama onu gördüğünde içi hep aynı duyguyla, ancak bir çocuğa karşı duyulabilecek o koruyucu şefkatle kabarıyordu. "Çok beklettim mi?" Bağışlanmayı dileyen sesle devam etti: "Yağmurda trafik berbat oluyor. Islanmışsın... Nasılsın bakalım?"

"İyiyim hocam."

Genç adama gülümsedi: "Dekanlıktan henüz ses çıkmadı," dedi. "Ama takip ediyorum."

"Sağ olun hocam."

Emre'nin kısa cümlelerle konuşma adeti utangaçlığın mı yoksa saygının işareti miydi hâlâ çözmüş değildi. Adonis kadar güzel yüzü ve sıra dışı zekâsı, art arta gelen, adeta alın yazısına dönüşen talihsizlikler... Acaba Tanrı bu yolu seçerek, yaratılışında gözetmediği adaleti mi sağlıyordu? Arabayı hareket ettirdi. "Kanlıca'ya gideceğiz. Bu yağmurda yol uzun sürecek... Fırsattan istifade sana biraz bilgi vereyim."

"Sizi dinliyorum hocam."

"Ders vereceğin çocuğun adı Naim, on iki yaşında. Kocamın yeğeni, annesi Ayla ise benim neredeyse yirmi yıllık arkadaşım. Ta ortaokuldan... Naim, özel bir koleje gidiyor. Derslerinde pek başarılı değil; matematik de başarısız olduğu derslerin en başında geliyor. Destek için şimdiye kadar sayısız hoca denendi, sonuç alınamadı. Çocuk sadece gitar çalarken başarılı; müziğe karşı inanılmaz bir yeteneği var. Psikologlardan da yardım alındı. Ancak onlar da bir sonuç elde edemediler. Bilmen gereken bir şey daha var... Naim'in babası, altı yıl önce öldü. Bir yıl sonra da köpekleri Dodo... Psikiyatristler ve psikologlar içe kapanıklığını bu iki ölüme bağlıyorlar. Tedavi çabaları da bir sonuç vermedi... Biraz uzattım değil mi?"

"Hayır hocam. Bilgi her zaman yararlıdır."

"Öyleyse sana biraz daha bilgi: Kayınpederim, kocam, sanırım zaman zaman Ayla da oğlanın zekâ seviyesinden kuşku duyuyorlar ama ben müzikle bu denli güçlü bağ kurabilen birisinin böyle bir sorunu olabileceğine inanmıyorum. Belki de sadece inatçı."

"İnatçılık zaman zaman kendini kuşkuculukla gizler." Yan gözle gençliğinden umulmayacak kadar anlamlı bir tespiti dile getiren genç adama baktı. Kavrayışının, ona her konuda yol açan zekâsı ile değil, gözlem gücüyle ilgili olduğunu farkında-

dı. Emre, aklından geçenleri cevaplar gibi, "Siz de bilirsiniz, müzikle matematik akrabadır hocam," diyerek, kendi ölçüleriyle uzun sayılabilecek konuşmayı bitirdi.

Yol, tahmin ettiği gibi neredeyse bir saat sürdü. Araba, kıskançlıkla korunan sitenin içinde olmasına rağmen, öteki binalarla ilişkisini koparacak kadar geniş bir bahçenin ortasına yerleştirilen iri yapının önünde durunca, Emre'ye döndü. Onu uyarmalıydı.

"Zenginlik kendini nesnelerle ortaya koyar; nesnelerin ilki de genellikle oturdukları evlerdir." Kısa, alaycı, kendisinin Boğaz gören katını tanımın dışında tutan bir alaycılıkla: "Tabii bu köşke ne kadar ev denirse." Karşılarındaki, cephesi göz alıcı çiğ bir beyazla boyanmış binayı işaret etti: "Nasıl buldun bakalım?"

"Sanki iki bin yıl önce, Toskana'daki bir Roma villasının önündeyiz hocam..."

Başıyla onu onayladı: "Köstenlerle ilgili ilk öğrenmen gerekli şey, sandığından da duyduğundan da daha zengin olduklarıdır. Hoş zaten onlar da bunu her fırsatta, suratına çarpmadan, ustalıkla vurgularlar ya."

Emre, emniyet kemerini çözerken ona bakıyordu. Siz de bir Kösten'siniz diye düşündüğünden emindi. Arabadan inince bir Kösten olmadan edindiği adetini bozmadan, titizlikle korunan bir bahçede olduklarına aldırmadan, arabayı sanki sokakta bırakıyormuş gibi kilitledi. "Hoş geldiniz!"

İkisi de sese döndüler. Ayla, kapının önüne çıkmıştı. İki adımda yanlarına geldi. Üç gün önce birlikte yemek yemişlerdi ama kucaklayışı sanki üç aydır görüşmemişler gibi hasret kokuyordu. Koklaşma bitince yana çekilip Emre'ye ilerlemesini işaret etti. "İşte sana sözünü ettiğim akıllı çocuğumuz Emre."

"Merhaba Emre, ben Ayla... Gelin ıslanmayalım. İnce de olsa yağıyor."

Emre'ye döndü. Genç adam, görkemli antik Yunan tapınaklarının pronaos'unu[10] andıran mermer revakın önünde, yeni bir gezegene inmişçesine tedirgindi. Muhtemelen çevreyi kuşatan temizlik ve düzen, baharı andıran bu koku ve baktığı her şeyde izini görebildiği zenginlik onu içinde bulunduğu duruma yabancılaştırmış, algılarını ağırlaştırmıştı.

Durum içeride de devam etti. Ayla, Emre'ye Naim'le ilgi bilgi verirken neredeyse her söylediğini tekrarlamak zorunda kalıyordu. Emre sonunda eğer onunla konuşabilirse, durumu daha iyi anlayabileceğini söyleyerek Ayla'ya oğlunun nerede olduğunu sordu. Beş dakika sonra da hizmetçinin ardına takılmış, havuzun yanındaki alçak binada sabahtan beri gitarı ile oyalanan Naim ile buluşmak üzere dışarı çıkıyordu.

Ayla, Emre kaybolur kaybolmaz ona döndü. "Gerçekten dediğin kadar güzel ve sempatik bir çocuk Mineciğim. Ne kadar da genç görünüyor?" Tereddütlü bir sesle ekledi: "Ama biraz çekingen değil mi?"

Yoksul olanlar zenginlikle karşılaşınca ya öfkelenirler ya da ürküp sessizleşirler... Aklından geçeni bir kenara bıraktı. "Yalnız insanlar konuştuklarında, hep amaçlarından daha azını söylerler."

Cevap Ayla'yı duraklattı: "Müthişsin, Fazıl gibi konuştun." Övmesi yerine utandırmasını tercih ederdim diye düşünürken Ayla devam ediyordu: "Neyse asıl sorun, bu kadar genç birisinin bizimkiyle öğretmen öğrenci ilişkisi kurup kuramayacağı." Kahvesini önündeki sehpaya bıraktı. "Ona en fazla yirmi dakika veriyorum." Sesi inançsızdı: "Yarım saati geçer-

10 Tapınağın ön girişi.

se Yakomoz'daki yemeği ben ısmarlıyorum. Otuz dakikanın altı... Balıklar senden." Bahsi reddetmek Emre'ye inançsızlık anlamına geleceğinde başını eğdi. "Anlaştık. Gelelim sana..." Sana demişti ama Ayla söze onunla değil, abisiyle başladı: "Nejat nasıl? Ya da Afrika nasılmış diye mi sormalıyım?"

Bilmiyordu. "Bizimki meğerse iki günlüğüne New York'a geçmiş. Gecikmesinin nedeni buymuş. Baban işleri tamamen ona devrettiğinde, herhalde bütün zamanını yurtdışında geçirecek." Ayla'ya baktı. "Sence kayınpederin öyle bir niyeti var mı?"

"Bilmem ki... Son bir ayda belki yarım saat karşılıklı oturup konuştuk... Geçen hafta sadece bir kez geldi o da Hülya'ya bağırıp çağırmak için... Nejat öfkeleniyor ama ben Nazan'dan memnunum. Babamı yatıştırıyor kadın. Burada olsa, her an Hülya ile tartışma... Evde huzur kalmıyor..." Sesi koyulaştı. Söyleyecekleri memnuniyetini seyreltiyordu: "Artık eskisi gibi Naim'le de ilgilenmiyor."

Ne diyebilirdi? Teselliler arasında en saçma olanı seçti: "Üzülme, hepsi düzelir."

Ayla, sağ elini sallayarak sözü değiştirdi: "Nejat'la konuştun mu?" Ne konuşacaktı? "Kesin teşhis PCOS imiş öyle mi?" Demek... "Tabii ki pazartesi senden sonra Canan'ı arayıp bilgi aldım." Ayla araya girmesini engellemek için hızla devam etti: "Onu sana öneren kimdi? Prof ama benim arkadaşım, hayattaki en yakınımın durumunu benden saklayacak değildi herhalde." Büyük kahve kupasını sehpadan aldı: "Yemekte sen açarsın diye bekledim. Söz etmedin, ben de onu aradım."

Ayla'yı süzdü. Merak etmekte haklıydı. Doğuramadığı çocuk sadece onu değil, bütün Köstenleri ilgilendiriyordu. "Daha sonucu Nejat'a söylemedim," dedi. "Zaten o da sormadı."

Ayla uzanıp eline dokundu. "Asla dert etme Mineciğim... Görüyorsun, çocuk demek, sorun demek. Hülya'ya, Naim'e bak, karar ver."

Mine karşısındaki genç kızı andıran arkadaşını süzdü. Belki içtendi ama Kösten ailesinin bütün servetinin tek varisinin oğlu olduğunu da unutmuş olamazdı. "Sen gel de bunu abine anlat!"

Ayla elini geri çekti. Ne kastettiğini anlamış mıydı? Sonraki yirmi dakika boyunca havadan sudan, her konuşmalarının espri konusu olan, Ayla'nın sadık ve yılmaz talibi Sezai'den söz ettiler. Adam beş yıl önce, Irak'tan kaçırıldığı söylenen Picasso tablosunun sahte olduğunu kanıtlayarak, Ayla'nın satın almasını engellediğinden beri, sosyetenin yaslı dulu diye ad takılan Ayla'nın peşinden koşuyor ve sürekli geri çevrilmesine rağmen onu elde etme umudunu yitirmeden sürekli kur yapıyordu. Ayla ellerini havaya kaldırdı: "Sezai yüzünden kendimi Penelope[11] sanıyorum. Bir de dokuma tezgâhı da alırsam tam olacak."

Ardından söz, bir haftadır Hülya'nın üst katta süren hapis cezasına geldiğinde, Emre'nin salondan çıkışının üzerinden yarım saat geçmişti. Mine, otuz beşinci dakikada saatini işaret etti: "Yakamoz senden."

Ayla şaşırmıştı ama gülümsüyordu: "Evet, senin Adonis ilk engeli atlamış görünüyor. Ama en çok on beş dakika. İstersen Rubicon[12] da, iddiayı katlayalım."

---

11 Homeros'un *Odysseia* destanında Odysseus'un eşi. Odysseus'un on yıllık yokluğunda zorla saraya yerleşen ve onu, taliplerinin arasından eş seçmesini için zorlayanları oyalamak için, dokumakta olduğu kilimi bitirince, aralarından birisiyle evlenmeye söz verir ancak kararı ertelemek için gündüz dokuduğu örgüyü gece sökmesi ile tanınır ve sadakat simgesi olarak bilinir.

12 Dönüşü olmayan nokta anlamında kullanılan tabir. Cumhuriyet döneminde Roma'nın kuzeyindeki Rubicon Nehri, Cumhuriyet'i tehdit edebilecek askeri girişimleri engellemek amacıyla komutanların ordularıyla geçemeyeceği sınır

Keşke katlasaydı... Emre salona yaklaşık iki buçuk saat sonra, Ayla meraktan yerinden fırlayıp onlara bakmak için kalktığı sırada, yanında Naim'le birlikte döndü. Rekor sürenin ötesinde daha da şaşırtıcı olan, Emre'nin elini, kaçmasını engellemek ister gibi tutup onu adeta sürüklercesine Ayla'ya getiren Naim'in heyecanıydı:

"Hoş geldin Mine Teyze..." Naim, yarım yamalak selamlamanın ardından annesine döndü. Heyecandan sesi titriyordu: "Anne, Emre Abi'ye onunla yarın da yarından sonra da daha sonra da ders yapmak istediğimi söyler misin? Senin onayın olmadan, ikimizin buna karar veremeyeceğimizi söylüyor."

Gülümseyerek Ayla'ya döndü. Penelope, deyimin tam anlamıyla şaşkınlıktan dona kalmıştı. Bir süre sanki onayı o değil de Emre verecekmiş gibi genç adamı süzdü. Sonra oğluna döndü:

"Tabii canım... Tabii ki olur..." Şaşkınlığını yenince yerinden kalktı. "Hadi sen şimdi odana çık. Biz aramızda konuşup, dersleri ayarlayalım. Oldu mu?"

Çocuk, Emre'nin elini sıktıktan sonra salondan uzaklaştı, bir süre sonra merdivenlerden çıkan ayak seslerini duydular.

6

"Bravo Emre!"

Ayla Kösten elini sıkarken Mine Hoca da başparmağını havaya kaldırarak onu tebrik ediyordu. Emre, iki kadının iyi arkadaş olduklarını, geldiklerinde uzun yılların dostluğunun

---

olarak belirlenmişti. Bu sınırı geçmek savaş nedeni sayılmıştır. Jul Sezar bu nehri MÖ 49 yılında ordusu ile geçince Roma'da iç savaş çıkmıştır. Bezik oyununda iddiayı iki misline çıkarmak anlamına da gelir.

izlerini taşıyan kucaklaşmalarından anlamıştı. Mine Hoca sınıf arkadaşım demişti ama Ayla Kösten ondan çok daha genç görünüyordu. Mermer sütunların altında elini sıktığında teni, görünüşü gibi soğuktu. Ama şimdi! Tutuşu dostluk öneriyordu. Çekici ilginç bir kadın! Yine de onun fikrini bile sormadan oğluna haftalık ders sözü vermesi küstahlıktı. Öfkelenmedi. Zengin muhitlerde öfkesini bastırmayı Koç'ta öğrenmişti. Düşünceleri Mine Hoca'nın yumuşak, sevecen sesiyle bölündü. "Tam üç saat! O kadar saat ne yaptınız?" Koltuğu işaret etti: "Hadi otur ve anlat! Sana bir şeyler ikram edelim, acıkmışsındır."

"Teşekkürler hocam," dedi. "Bir şeye gerek yok..." Koltuğa oturdu ve Naim'le birlikte geçirdiği zamanı özetlemeye koyuldu: "Önce Pisagor'dan söz ettik. Ona eski Yunan'da müziğin ne kadar önemsendiğini ve matematikle ne denli yakın olduğunu anlattım..." Soruyu hoca sormuştu ama açıklamayı merakla bekleyenin Ayla olduğunu bilerek kadına dönüp devam etti: "Naim beste yapmak istiyormuş. Müziğin yaratılmasında ve yeniden üretilmesinde müzisyenler ile matematikçilerin birlikteliğinin önemini, özellikle de gitarın yapımında matematiğin katkısını anlattım. Tıpkı Pisagor gibi, teli iki kat uzatarak aynı notayı bir oktav arayla elde edebileceğimizi gösterdim. Oran 374 olursa notanın değeri..."

"Pardon, pardon. Bir dakika..." Susup, sözünü kesen Ayla'yı bekledi: "Bütün bunları... Yani anlattıklarını anlayabildi mi? Ne bileyim, oldukça karmaşık da."

Başını eğdi: "Gayet iyi anladı. Çünkü müziği biliyor. Şunları da öğrendi. Bir: Matematikte doğru olan, müzikte güzel olarak isimlendirilir. İki: Matematik olmazsa düzgün müzik yapılamaz. Üç: Matematik olmadan nota değerleri bilinmez ve ritim tutturulamaz..." Naim'e yaptığı gibi anlattıklarını vurgulamak

için başını önüne eğdi: "Nota, ritim, akor! Bunları bilen ve anlayan, matematiği de anlayabilir."

"İnanamıyorum... Gerçekten çok şaşkınım..." Hâlâ ayakta duran Ayla heyecanla ona doğru ilerledi. Yine dokunacaktı. "Bütün bunları... Yani daha önce sayısız kez ona müzikle yaklaşmayı denediler ama başaramadılar." Sırrı keşfetmiş gibi bağırdı: "Yoksa sen de müzisyen misin Emre?"

Tabii değildi. Yana dönüp, suçunu itiraf eder gibi Mine Hoca'ya baktı. "Geçen yıl, müzik parçalarının matematiksel modellemesi konusunda bir ödev hazırlamıştım da oradan kalma bilgiler," dedi.

Mine Hoca kucaklayıcı gülümsemesiyle onu bağışladı. Ayla ne yapacağına karar verememiş gibi ayakta bekliyordu. "Haftada kaç gün gelebilirsin Emre? Dört, beş..."

Kadının heyecanı ölçüsüzdü, belki altı da diyecekti ama hoca araya girdi. Kararsızlığının nedenini, yardım istediğini anlamıştı. "Aylacığım, söylemiştim, Emre'nin evi oldukça uzak bir yerde. Gelişi gidişi saatleri bulur. O yüzden."

Ayla, Mine Hoca'nın sözünü kesti. "Hiç sorun değil Emre, seni evinden şoför alır, dersten sonra da geri bırakır... Yeter ki sen uygun ol. Hemen çözeriz."

Şoför mü? Sessiz sorusunu, arkalarından birdenbire yükselen, sivri ve keskin ses susturdu: "Bakın şu işe... Hapishanemizde bir ziyaretçi..." Üçü de geri döndüler. Salonun girişinde yaşı kestirilemeyen bir kadın duruyordu. Üzerindeki o kadar dardı ki sanki elbise değil, kefen giyinmişti. Kadın, Ayla'nın araya girmesine izin vermeden, koşar adımlarla onun önüne geldi. "Bana kim olduğunuzu bağışlar mısınız güzel sesli lordum. Umarım adınız içimi hoş kokularla doldurur."

"Hülya!"

Çöküк yanakların ortasından iki yana fırlayan şakak kemiklerinin yüzünü ince uzun bir çadıra dönüştüren kadın, saman alevi gibi tutuşan öfkesiyle Ayla'nın önüne geçti. "Yine rename'lerimizi[13] unuttun! Ben Hayal, sen de Ayşe'sin ablacığım... Bu arada hoş geldin Mine, lütfen kusuruma bakma. Burada çok hoş bir koku buldum da!"

Garip kadın tekrar ona dönüp dik dik bakınca, nedensiz bir endişeyle, sanki af diliyormuş gibi mırıldandı: "Emre."

Hülya ya da Hayal, adını duyar duymaz derin bir soluk aldı. Yüzü gevşedi, sonra genişledi... Sanki yanakları deriyle değil, elastik bir maddeyle kaplıydı. "Hem adın hem de sesin harika genç adam... İç açıcı... Emre... Emre... Biliyor musun bu adı sabaha kadar tekrarlayabilirim. Lütfen bana bir şeyler söyle de sesinin de tadını çıkarayım Emre!"

"Hülya, rahat bırak onu!"

Hülya, Ayla'ya aldırmadan bir adım daha atıp, iyice yaklaşınca, Emre geriye çekildi. Garip mahluk sanki onu koklamak istiyordu: "Mesela iyi günler Hayal diyebilirsin."

İçine itildiği garip durumdan kurtulmak için, kadının isteğini yerine getirdi: "İyi günler Hayal."

Zayıf kadın gözlerini kapayarak bir süre art arda derin soluklar aldı, sonra geri dönerek tekrar salonun girişine doğru yürüdü. "Teşekkürler Emre... Bir şeyler yiyeceğim... Çünkü iştahımı açtın."

Sözlerinin ardından içeriye girdiği gibi yine koşar adım salondan çıktı. Evin her neresindeyse, sesi bir süre salona kadar geldi. Küçük bir ev köpeği kadar gürültücüydü. Garip ziyaretçinin ardından salona hâkim olan sessizliği Ayla böldü:

"Kusura bakmayın... Hülya biraz gariptir." Özür dileyen kadına gülümsedi. Kardeşinin geride bıraktığı utanç, üzerinde-

13 (İng.) Rename: Yeniden adlandırmak.

ki zenginliğin o soğuk kibrini kaldırdığından onu daha çekici yapmıştı. "Bakın ne diyeceğim." Ayla, bu kez de Mine'ye dönmüştü. "Alacağını hemen tahsil etmeye ne dersin? Saat beş... Hazırlandık, yola çıktık, altı buçuk gibi Yakamoz'da oluruz; üçümüz. Hem de şu ders işinin ayrıntılarını konuşuruz. Ne dersiniz? Anlaştık mı?"

Ders işi! Kadın, onun fikrini sormamıştı bile. Mine Hoca'ya baktı. Kadın düşünceli görünüyordu ama bakışları görümcesine karşı çıkmayacağını söylüyordu... Ayla hazırlanırken o, hocanın telefonla konuşmasından yararlanarak geniş pencereden adeta salonun içine kadar giren bahçeyi seyretmeye koyuldu. Belki gösterişli, lüks evler vurguluyordu ama zenginliği asıl öne çıkaran bahçeler derdi ona sorsalar... Bu binayı geçmişi, anıları olan bir köşke çeviren, bahçenin her köşesinde izlenen sıra dışı süs bitkileri, rengârenk çiçeklerle doldurulmuş tarhlar, toprak zemine yeşil bir halı gibi yayılmış bakımlı çimlerdi: Ortasındaki mermer kadın heykelinin elindeki testiden su dökülen havuz, bir Ortaçağ resminden koparılıp bahçeye yapıştırılmış gibi duruyor, zenginlik izlenimini güçlendiriyordu. Gerideki kameriye ve baharın habercisi, erken açan erguvan ağaçları... Sadece bahçeyi bu halde tutmak bile dünyanın parasına mal olmalı, diye düşündü. Tabloyu andıran enfes görüntüyü, üzeri yağmurun iğnecikleriyle delinen modern yüzme havuzu bozuyordu.

"Karnın acıktı mı Emre?" Mine Hoca'ya gülümsedi. "Ben kurt gibi acıktım."

Bir daha buraya davet edilirse, belki duvardaki yağlıboya tabloları da inceleyebilirdi.

7

Kerim, Fazıl yanına yerleşince motoru çalıştırdı. Şeytan'ının sessizliği kızgınlığının işaretiydi. "Söylenme, Emel son daki-

ka iş çıkardı, o yüzden geciktim. Uyardım, kızacağını söyledim. 'Fazıl beni sever, özürlerimi ilet,' dedi." Yana döndü. Fazıl'ın burnu bu açıdan daha katlanabilir görünüyordu çünkü yoktu. "Biliyor musun, somurtunca daha yakışıklı oluyorsun."

"Önüne bak!"

Konuyu değiştirse! "Cengiz Bey'in torunu yanımızda staja başladı," dedi. "Ama Türkiye'de zoraki misafir... Anladığım kadarıyla Cengiz Bey kansermiş. Kız, dedesinden sonra Fransa'ya dönmeye niyetli." Fazıl'a baktı: Tepki vermemişti. Neden? "Üstadın hasta olduğunu biliyor muydun?"

Fazıl, yasak savar gibi, "Duymuştum," dedi.

Nereden duydu? Emel! "Ne o? Yoksa sende mason musun?" Fazıl nihayet yana dönmüştü. Yine o burun! "Tabii ki değilsin," dedi gülümseyerek. "Masonlar senin gibi kronik Tanrı inkarcısını aralarına alırlar mı hiç?"

Fazıl mırıldandı: "Belki de kaderin verdiği randevudur."

"O da ne demek?"

Fazıl, "Hiç," dedi. "Herkes hayatında bir kez kaderin verdiği randevu ile karşılaşır." Sesi hüzünlenmişti. "Ama o kadar azımız bunu fark eder ki."

"Kaderin verdiği randevu! Günün bilmecesi mi bu?"

"Zamanı geldiğinde ne demek istediğimi anlarsın evlat? Şunu al!"

Fazıl'ın eline tutuşturduğu adres, Akmerkez civarındaydı. Önüne döndü. Onu kendi haline bırakacaktı. Bıraktı da ama Fazıl'ın kendi hali sadece iki dakika sürdü. "Parayı ne için istedin? Eşendere'de benimle on gün geçirmeyi göze aldığına göre, önemli bir nedeni olmalı."

Nasılsa öğrenecekti. "Ayşin dönmüş," dedi. "Ona borcumuzu ödemek için. Meğerse aylardır kira ödemiyormuşuz; haberim yoktu."

Kısa sessizliği Fazıl'ın ikinci izinsiz sorusu böldü: "Söyler misin evlat. Sahi, siz neden ayrıldınız? Hâlâ anlamış değilim."

"Yanlış kişiye soruyorsun," dedi. "Sorunun muhatabı ben değilim. Terk edip giden o."

"Yarı zamanlı sevgiliye dayanmak bir işkence..." Fazıl'ın sesi ne zaman bahsi açılsa, Ayşin'in, kulaklarını dolduran o öfkeli sözlerini bastırdı:

"Basın bülteni yayınlamadınız... Şimdi ünlü mankenler, film oyuncuları öyle yapıyor da." Ona doğru dönünce Fazıl, telaşla önüne bakmasını işaret etti: "Tamam, susuyorum... Yas evine neşeyle girelim dedim."

Yirmi dakika sonra açık kapıdan girdikleri yer kesinlikle "yas evi" değildi. Öncelikle önlerindeki konferans salonunu andıran, sigara dumanıyla kaplı geniş boşluğun evle alakası yoktu. Yas konusuna gelince, duvarları üzerlerinde iki çeşit orak çekiç işareti bulunan bayraklarla bezenmiş salondaki kalabalık, sanki mezarlıktan değil, kent dışından parti kongresine gelmiş, gruplaşarak tartışan delegelere benziyordu. Fazıl, "Komünistler arasına hoş geldin," dedi. "Paltoları vermeyelim, çıkarken bu kalabalıkta bulmak zor olur."

Fazıl'ın dediğini yaparak pardösüsünü kolunun altına aldı. Duvarlardaki afişlerde yer alan bayraklardaki çekiçler ortaktı, farklılık oraklarda ortaya çıkıyordu. Biri klasik oraktı, diğeri ise bir makinanın dişlisini andırıyordu. Fazıl onu, yeni TKP'nin amblemi diye açıkladı. "Sen hangisindensin? Eskisinden mi?"

Fazıl gülümseyerek, "İkisi de beni istemedi," diye cevapladı.

O da gülümsedi. "İkisinin de haklı olduğuna eminim," dedi.

Kalabalığın içine girer girmez yoğun bir selamlaşma seremonisi başladı. Selamlaşma bazen sadece bir el sıkışma, bazen uzun süre ayrı kalmış iki dostun kucaklaşmasını andıran sarılmalarla başlıyor sonra insana en sık sorulan soruyla devam ediyordu:

"Nasılsın? Sağlığın?" Fazıl bu sorulara genellikle "İyiyim," diye cevap veriyor, ardından beklenen soruyu soruyordu: "Ya sen?" Arada ısrarla onu süzenler çıkınca, Fazıl onu arkasından öne iterek, unvanını da iliştirip, "Bizim Suna ile Hayri'nin oğlu, Doçent Kerim Ertuğ, dostum ve avukatım," diyerek onun onurlandırıyordu.

On beş dakika sonra belleğindeki resimleri solmuş anne ve babasının, kalabalığın büyük bir kısmınca tanındığını ve adlarının ummadığı bir saygıyla anıldığını fark etti. Suna ve Hayri yoldaşların oğlu olmak ona burada ayrıcalıklı bir konum, çabasız bir saygınlık kazandırmıştı. Gerçeği söylemek gerekirse, şaşkındı. Düşüncelerini Fazıl'a aktaracaktı ki biri onlara seslendi. Fazıl adamı duyunca onu bırakıp yanına gitti. İkisi bir süre ayakta konuştular sonra yanına geldiler. Adam selamlamadan ve kendini tanıtmadan elini uzattı: "Merhaba Kerim! Annen de baban da çok dürüst, güvenilir, sonuna kadar vazgeçmeyen, iki saygıdeğer yoldaştı. Çok memnun oldum..." Acılı anılar, sesini yumuşatmıştı. "Çok da sevilirlerdi."

Sözlerinin ardından, onu başıyla selamlayıp, Fazıl'ın omzuna dokunarak yanlarından ayrıldı. Hareketlerine ve yüz ifadesine bakılırsa Şeytan'la arası iyi olmalıydı. O sormadan Fazıl açıkladı. "Asım Bengi."

"Asım yoldaş, kafa dengin herhalde?"

"Yoo! Birbirimizden hoşlandığımız bile söylenemez... Hatta partiye ilk katıldığımızda, karşılıklı birbirimizin sinirine gittiğimizi bile söyleyebilirim. Ama yine de iyi dost sayarım onu..."

Durakladı. "İyi de bu garip değil mi? Hoşlanmadığın birisiyle dost olmak!"

Fazıl başını salladı: "Değil. Dostluğumuzun nedeni birbirimize duyduğumuz karşılıklı hayranlıktı. Aynı mahzende, aynı seanslarda işkence gördük. Birimizin attığı çığlıklarla ötekini

korkutmaya, dehşete düşürmeye çalışırlardı. Bozuk akortlu, aksak ritimli çığlık düeti de diyebilirsin seanslara. Ama..." Fazıl, çığlık güzellemesine, o anın anısıyla kısa bir süre ara verip, ardından "ama"dan sonrasını getirdi: "İkimiz de 'öt ulan' dediklerinde *Enternasyonal*'i[14] söyledik... Dost olmamız için bundan daha iyi bir neden olabilir mi? Aklında tut, işkence, bu ülkede solcular için hep bir kardeşlik deneyimi oldu."

Kerim, Fazıl'ın yaşadığı o an gözlerinin önünde canlanınca irkildi. Onları öteki insanlardan ayıran, ayrı bir yere koyup farklılaştıran ortak bir yan vardı: Asla aşındıramayacakları, ruhlarında ve bedenlerinde taşıdıkları işkence anıları ve izleri...

Gözlerini Vekil Babalarından kaçırdı. Ne tür bir insandı bu Şeytan: Garip durumları dramatize etmeyi ondan iyi kim becerirdi? Ya babası, annesi... Onlara da işkence edilmiş miydi?

Fazıl onu kolundan tutup sürükleyince bir süre daha kalabalık içinde dolaştılar. Sonunda Fazıl içki bulmaya karar verince, dışarıya çıkacağını, onu arabada bekleyeceğini söyledi. Yeni bırakmış birisi için yeterince sigara dumanı solumuştu...

Sokak sessizdi, yağmur kesilmişti. Kalabalığın uğultusu ve dumanından uzak havanın kucaklayıcı serinliği makuldü. Bir süre sonra, insana şiirlerdeki imgeleri hatırlatan ışıkların yansıdığı ıslak kaldırımlarda gezinmekten vazgeçerek arabaya bindi. Fazıl'ı bıraktığı salondaki, çoğu erkek olan, yoldaşlar gömdükleri adamı anmaktan çok, 2010'dan kaçıp kurtulmak, otuz yıl önceki yaşamlarına dönmeye çalışıyorlardı...

---

14 Anarşist, komünist, sosyalist, demokratik sosyalist ve sosyal demokrat hareketlerin marşı olarak benimsenmiş uluslararası bir marş. İkinci Enternasyonal'de resmi marş olarak kabul edildiği 19. yy'dan bu yana sosyalist hareketin simgesi olmuştur. Marşın sözlerini anarşist Eugene Pottier yazmış, metni daha sonra Marksist Pierre De Geyter tarafından bestelenmiştir. Marş tarihte değişik dillere en çok tercüme edilmiş marşlardan biridir.

Yaşamak! Sözcük zihninde yankılanınca arkasından birisi onu itmiş gibi direksiyona doğru yaslandı. Yaşamak nedir? Sorunun peşinden gitmek istemese de düşüncelere, özellikle de kışkırtıcı, onu iyi bitmeyecek sona götürecek olanlara engel olmak mümkün değildi... Yaşamak, Fazıl için yazmak; Mine için doğurmak, Emel için haksızlıklara engel olmak; iştahlı enişte Nejat için daha da zenginleşmek; Teyze'si için Cumhuriyet idaresinin el koyduğu malları geri almak, onu evlendirip, Mine'nin başaramadığını elde ederek Paşa Dede'sinin soyunun süreceğini garanti altına almaktı.

Ya benimki? Soru, bir süredir hissettiği soğuktan daha irkilticiydi. Akademik gelecek! Hayır, artık ilgisini çekmiyordu. Marangozluk? Ayşin gittiğinde kızağa koyduğu Mavna olmasaydı bu işle uğraşır mıydı? Yine sessizlik... Sessizliğin kötü tarafı düşünceleri geri çağırmasıydı: Eğer yaşamak bir amaca yönelmekse, onunki neydi? Bir süre düşündükten sonra sorunun saçmalığına karar verdi: Yaşamak, yalnızlığa alışmak, alışamıyorsan katlanmaktan ibaret değil miydi?

Fazıl, neredeyse bir saat sonra ortaya çıktı. Arabaya biner binmez onun ayrılmasından sonra olanlar hakkında rapor vermeye koyuldu: İki kadeh daha içmişti ama iyiydi. Sağ olan bütün komünistleri görmüştü. Neşet, öfkelendiği bir gazeteciyi, "Amerikan casusu" diyerek salondan kovmuştu. Bu, akşamın son tartışması değildi: Referandumu destekleyenlerin dersini de kendisi, "Şimdi hepinizin adlarını kaydediyorum, on yıl sonra tek tek yayınlayacağım," diyerek vermişti.

Onun önceliği, dakikalardır zihninde evirip çevirdiği, konudaydı: "Beni buraya neden getirdin Fazıl? Çok içerim de sızarım falan gibi bahanelerden söz etmeye kalkışma. Sen dört değil, sekiz kadeh bile içsen bırak düşmeyi, sendelemezsin bile."

"Evlat, geçmiş dediğimiz, anılardan çok, cevaplanmamış sorulardır..." Amacı ve anlamı belirsiz bir cümle daha! Anlaşılan hazret bugün bilmece gibi konuşmaya kararlıydı. "Doğru onun için getirmedim. Annen ve babanı tanımanı, benim dışındakilerinden onları duymanı istedim diyelim. Suna ve Hayri, Teyze'nizin size anlattığından çok daha başka, çok daha değerli iki insandı... Sakın onları hafife alma. Kahrolurum... O zamanlar kendi içine eğilip bakmak ve kendine hayır diyebilmek bir yürek işiydi. Dünyaya bakmak ve dünyaya hayır demek de öyle... İkisi de bunu becerdi. Özellikle de baban." Neden bu kadar heyecanlanıyordu? "Annen neden onu seçti sanıyorsun? Kaypaklığın adının gerçeklere karşı esnek tutum benimsemek, yan çizmenin adının da özeleştiri olarak adlandırıldığı çağda, Hayri, bir milim bile esnemedi... Ancak öldüğünde adına dürüst, güvenilir sıfatları eklenen biri değildi baban. O sıfatlar onun için icat edilmişti." Methiye neredeyse na'atı andırıyordu. Fazıl sözlerini bitirince önüne dönerek omzuna vurdu. "Oldu mu? Boşuna surat asma! Beni sevdiğini biliyorum."

Cevap vermedi. Haklı mıydı? Emin değildi ama eğer onu seviyorsa, bunun tek nedeni, tanıdığı öteki insanlarda ender olarak karşılaştığı özelliği yüzündendi. "Can sıkıcı olmamayı bilmek..."Az bulunan bir özellikti bu. Fazıl, düşüncelerini böldü: "Peki, ben seni neden seviyorum, biliyor musun evlat?"

Dört kadehten fazla içmiş olmalıydı. Kerim, "Bilmiyorum ve sormuyorum," dedi.

"Annen babandan dolayı değil, avukatım olmandan dolayı hiç değil..." Sesini alçalttı: "Şefkatinde dengeyi kaçırmadığın, ölçülü olduğun için." Şimdi sesi o sinir bozucu, nasihat veren, ciddi tonuna bürünmüştü: "Yalnızca gerektiği kadar şefkat göstermek, seçkin bir dostluk örneğidir." Fikir birliğine varmış-

lar gibi tekrar omzuna vurarak devam etti: Trafik bir ölçüde hafiflemişti. Eve kadar konuşmadılar. Fazıl arabadan inerken ona sarılacakmış gibi baktı. "İnanmaktan korkanlar çok zor seviyor evlat... Ya da yeteri kadar sevemiyor. İnanmak, teslim olmak değildir. Aşkta da politikada da."

Bugün çarşamba değil, bilmece günüydü; Şeytan onca kadehin ardından bile hâlâ yenisini bulabiliyordu; hem de öncekiler cevaplanmamışken.

8

İki kadeh şarap! Emre dönen başını geriye yaslayıp, gözlerini kapadı. Bir süre çevre yolunda hızla yol alan arabanın sesini dinledi. Kendi başına geri dönmeye kalkacak olsa, iki saatten fazla sürecek dönüş, yarım saatte tamamlanacaktı. Gözlerini araladı. Şoförün önündeki ışıldayan ekrana baktı. İbre 120'ye yaklaşmıştı... Haftada dört, belki beş saat ders, her seferinde evden alınıp eve bırakılma sözü, en az bir öğün yemek! Bugün şanslı günüm diye düşündü. Eğer işler yolunda gider, ilk derste hevesli görünen çocuk vazgeçmezse, bir süre düzenli gelir demekti bu. Müjdeyi onu merakla beklediğine emin olduğu ablasına nasıl vereceğini düşündü. Eskisini atıp, belki iyi durumda bir bulaşık makinası alabilirdi ona.

Zenginliğini hissederek saatler geçirdiği köşkü hatırlayınca içi daha önce tatmadığı bir mutlulukla doldu. Ya Ayla! Kadının, lokantadan çıktıklarında elini nasıl uzun uzun sıktığını, nasıl baktığını hatırlayınca, garip bir istekle ürperdi. Bakışları teşekkür mü ediyordu, beğenisini mi dile getiriyordu emin değildi. Belki de bir suç ortaklığı önerisi! Kabahat işlerken yakalanmış gibi kulaklarına kadar kızardı.

On dakika sonra arabadan indi. Yağmur yine başlamıştı. İki adım atıp, köşedeki bakkalın, yarı açık vaziyette duran tentesinin altına girdi. Kasıkları uyanmıştı. Telefonu çıkardı. Bir mesaj! Ayla Kösten... Merakla mesajı açtı. "***You made my day...***"[15]

Sanki aşk mektubu almış gibi baştan aşağıya titredi. Bu kadar geç saatte cevap vermeli miydi? Bilinmeyen bir dünyanın kapısını açar gibi tuşlara basmaya koyuldu: ***"Siz de benimkini... Akşam için çok teşekkür ederim... Harikaydı..."***

Tuşa basıp mesajı gönderdi. Bir süre bekledi, sonra telefonu neden çıkardığını hatırlayıp, aceleyle mesajı yazdı. ***"Annen uyuduysa, gelebilirim..."*** İki, en fazla üç dakika! Fatma cevap vermezse eve geçecekti. Birkaç saniye sonra ekran aydınlandı. Yine Ayla Kösten... Mesajı açtı: ***"Çok sevindim... Yarın dersten önce yemek yesek... Aydın seni kaçta alsın?"***

Yemek! Yol bir saat sürse 11.30 dese... Hayır... Emre, titrek parmaklarla sadece, ***"11"*** yazıp mesajı gönderdi. Rüyada gibiydi. Şiddetlenen yağmur onu uyandırdı. Hızlı adımlarla dördüncü apartmana doğru yürüdü. Uyuduysa da Fatma'yı uyandıracaktı. Bu haldeyken sabahı bulamazdı. Ekran tekrar aydınlandı. Bu kez mesaj Fatma'dandı. ***"Kapıyı açtım. Sessiz ol, otomatı yakma..."*** Birkaç dakika sonra, arkasındaki karanlığın içinden çıkıp zemin kattaki daireye giriyordu.

"Sabah bohçayı kapıya bırakıp kaçmak da neydi öyle? Seni yerim diye mi korktun ha?" Kapıyı kapatan kadına cevap vermeden omuzlarından tutup onu geriye çevirdi ve kasıklarını kalçalarına yasladı, sonra hoşuna gideceğini bilerek, omzunu dişledi. Fatma inleyerek geri döndü. Gecenin karanlığında bile gözlerinin beyazlığı görünüyordu. Sesi boğuktu: "Haberin

15 (İng.) Günümü güzelleştirdin.

olsun, fazla mesaiye kalıyorsun... Hemen bırakmam seni..." Yavaş adımlarla yatak odasına girdiler. Fatma önünde eğilip, pantolonun fermuarını açtı: "Ooo. Çoktan hazırmışsın... Özledin mi beni?"

Gözlerini kapadı. Bir de konuşmasa... Sessizlik ve karanlık ona düşündüğü kadını getirebilirdi. Elini Fatma'nın saçlarına götürdü, parmaklarını aralarına geçirdi, sonra önünde hareket eden başının ritmini ayarladı. İtiraz etmeyecekti, bu gece mesaiye kalabilirdi.

İki saat sonra kendi çukurunda anahtarı kilide yerleştirirken fark etti: Kapının üzerindeki numara nihayet vida ile tutturulmuştu. Sessizce içeriye girdi. Burnundan silinip gitmiş mezarlık kokusu, anında yüzüne çarptı. Pardösüsünü, ardından ayakkabılarını sessizce çıkardı. Ablasının salon demekte ısrar ettiği girintiden İsmail Usta'nın yorgun horlama sesi geliyordu. Parmaklarının ucuna basarak koridora girdi. Ablasının odasının aralık kapısından dışarı taşan kızıl ışık, koridordaki lacivert solucanı ikiye bölmüştü. Kalp atışları yine yükseliyordu. Yaklaşıp, gözünü aralığa yasladı.

Korktuğu o şey, o görüntü, az ötesindeydi. Esma Deliormanlı yer yatağının üzerine eğilmiş yaşayan ölüyü seyrediyordu. Bir, belki de iki dakika boyunca, babasının öksürük nöbetine kadar, hiç kıpırdamadan annesinin yatağının başında bekleyen ablasını izledi, sonra öksürük sesiyle geriye çekildi, hızlı adımlarla odasına yürüdü. Kapıyı açıp ses çıkarmamaya çalışarak iki adım atmıştı ki, Ahmet'i duydu: "Rahat ol! Uyumadım..." Abajur yandı. "Bu saate kadar neredeydin?"

"Fatma'ya uğradım," dedi.

Ahmet sessizce güldü: "İyi yaptın, bu hafta iki kez yolumu kesti. Abin nerede diye... Mesajlarına cevap vermiyormuşsun. Ben de bizim evde telefon çekmez, televizyon da göstermez abla, herkes lafını ediyor ama biz *Aşk-ı Memnu*'nun tek bölümünü bile görmedik, Zerrin deliriyor dedim." Güldü. "Palavra sıkacaksan uzun olmalı."

Yatağa girdi: "Sen ne yaptın? Hava yağışlıydı. Zorlandınız mı?"

"Motokurye yağmurdan kardan korkar mı birader? Ne var yani; şunun şurasında verecek bir canımız var."

Ahmet'in sesine gecenin hüznü sinmişti. "Ciddi ol," dedi. "Bugün önemli bir gelişme oldu. Mine Hoca'nın yeğenine ders vermeye başlıyorum... Haftada dört, belki beş gün..."

Ahmet heyecanla fısıldadı: "Ooo... Ders ücreti ne kadar?"

Ders ücreti! Soru şaşırtıcıydı. Her ders verişinde ilk dile getirdiği şey saat ücretiyken bu kez aklına bile gelmemişti. "Ücret konuşulmadı," dedi. "Dersler normal saatlere sığdırılamayacak kadar uzun ve düzensiz olacak." Köşke Mercedes'le gidip geleceğini söylemeyecekti. Biraz düşünüp, karar verdi: Yarın ders konusunu dile getirmeyecekti. Ahmet haklıydı: "Zenginlerle fiyat konuşma, onlara cömertliklerini gösterme fırsatını ver." "Aile Köstenler," diye devam etti: "Çok zenginler... Kadın, yani ders vereceğim çocuğun annesi, sonra bize Boğaz'da balık ısmarladı."

"Ooo. Biraderin midesi protein gördü desene..." Ahmet'in sesi kendi karnı doymuş gibi mutluydu. Sonra birden ciddileşti. "Karar verdim. Babamla doğrudan, teke tek konuşacağım"

Uzandığı yataktan doğruldu. Bu iyi fikir değildi, iyiliği bir tarafa, berbat bir fikirdi. "Bırak önce ablam konuşsun," dedi.

Ahmet cevap verecekken kapı açıldı. Zerrin eşikte, elinde telefonuyla duruyordu. "İnanmayacaksınız ama bu HTC, iPhone'lardan iyi... Burada bile çekiyor. Mesaj da alıyor, foto da... Bak!"

"Kız, altına bir şey giysene, ne bu halin?"

Zerrin'in altında eteği yoktu: "Aman Ahmet! Tek kenefli evde beş kişi yaşarsa kim kimden neyi saklayabilir ki?" Annesini yaşayanlardan saymamıştı. "Bak!"

Emre, Zerrin'in uzattığı telefona eğildi. Ekranda şort giymiş, uzun bacaklı, çekici bir kadın vardı. Kardeşine döndü. "Kim bu?"

"Neri... Şu seni beğenen kız; artist dediğin yahu!" Zerrin telefonu kapattı. "Bir akşam üçümüz birlikte sinemaya gideceğiz, haberin olsun. Belki bu hafta sonu." Sır verecek gibi öne doğru eğildi. "Dinle, daha haberin iyi kısmını duymadın." Gülümsedi. "O ısmarlayacak."

Ahmet güldü: "Fatma duymasın." Zerrin'e işaret ediyordu: "Biraderin şanslı günü. Önce haftada beş gün ders verecek zengin bir çocuk buldu, şimdi de bir artist... Ohh! Dünya size güzel. Keşke ben de artistlik yapacak bir yakışıklı bulsam da onunla bir film çeksem!"

Zerrin şaşırmıştı. "Ne filmi?"

Araya girme zamanı gelmişti. "Hadi tamam, herkes yatağına," dedi. "Yarın erken kalkacağım."

Ortalık yatıştıktan yirmi dakika sonra yataktan doğruldu. Uyuması mümkün değildi. Koridora çıktı. Koridor her zamanki karanlığın içinde cansızdı. Acaba ötekiler de benim gördüğüm siyahlığı görüyorlar mı? Birkaç saniye bekledikten sonra düşüncelerini bırakıp, gürültü etmemeye dikkat ederek ilerledi. Ablasının odasından dışarı sızan o bıçaksı kızıl ışık sönmüş-

tü. Mutfağın karşısındaki girintiden taşan horultuların dalgalandırdığı karanlığı sessiz adımlarla geçip dış kapıya yanaştı. Cüretkâr merakını gidermeden uyuyamayacağını biliyordu. Kapıyı araladı. Burada çekiyordu: Telefonu pijamasının cebinden çıkardı ve açtı... İçgüdüleri onu yanıltmamıştı: Bir değil, üç mesaj gelmişti.

"Anlaştık..." Emre hızla dört dakika sonra gelen ikinciyi okudu: *"Bu kez başka yere gideceğiz, beğeneceksin... Konuşacak çok şey var..."* Üçüncü mesaj yarım saat sonra saat, bir buçukta atılmıştı: *"Galiba uyudun..."* Hızla cevap yazdı: *"Hayır. Uyumamıştım... Daha doğrusu uyuyamamıştım. Ama telefonum evde çekmiyor... Peki konuşuruz..."* Aptalca bir cevap olmuştu. Uzatmış, telaşa kapılarak gereksiz bilgi vermişti. Ayla Kösten'in gülücük işaretli cevabı, telefonu kapatıp, geri dönmesinden önce geldi: *"Anladım... Hadi şimdi git uyu! Yarın uzun bir gün olabilir..."*

O da gülümseme işareti yapmıştı. Telefonu kapattı. Nedeni ne olursa olsun, Ayla Kösten'le, daha tanıştıkları ilk gün, işte gece yarısından sonra mesajlaşmıştı. Gözlerini kapadı. Sanki sözcükler zıt anlam kazanmıştı. O "git" demişti ama o, emri gel gibi bir davet olarak algılıyordu... Merak, şaşkınlık, arzunun keşfi ve dileği... Gece, gizlilik demektir... Sonra o cümle aklına geldi. Sessizce mırıldandı: "Günahlar gecelerin koyu saatlerinde işlenir..."

Mutlulukla koridora daldı ve ablasının odasına bakmadan geçti. Ah bir de şu kokuyu duymasaydı...

III. BÖLÜM
(15 Nisan Perşembe)

1

Emre, derinlerden yankılanarak gelen sesle gözlerini açtı. Utangaç, cılız şimşek şaklaması... Neden sonra uykusunu bölen seslerin art arda tekrarlanan çığlıklar olduğunu kavradı. Birisi bağırıyor! Ablam! Nihayet öldü! Aklına gelen düşünce, mutluluğa dönüşerek zihninden kaslarına yayıldı. Ama... Yüreğini burkan yeni düşünce o yatıştırıcı mutluluk duygusunu yok etti: Cenaze! Bugün Kanlıca'ya gidemeyeceğim... Utanarak doğruldu...

Ahmet'in yatağı boştu. Yanda Zerrin'in odasının kapısı da açıktı. En son uyanan benim... Şarap mı gece yarısı mesajları mı? Suçlu hangisiydi?

Koridor hâlâ simsiyahtı; durakladı. Evdeki herkesin bir kurtarıcı gibi beklediği ölümün gerçekleşmiş olması, dehlizdeki koyuluğu azaltmamıştı. Çığlıkların yayıldığı girintiye vardığında şaşkınlık ve dehşet içinde durakladı. Ölümüne geç kalmış

hayalet dışında herkes oradaydı: Kıpkırmızı kesilmiş İsmail Deliormanlı, çığlıkları bastırmak için ağzını eliyle kapatmış ablası, dehşet içinde babasının havadaki eline bakan Zerrin ve yerde, toplanmamış yatağın üzerinde, ipleri kopmuş bir kuklayı andıran Ahmet. Kuklanın yanağını tutan eline destek olan kolu dışında, bütün uzuvları yorganın üzerine dağılmış gibi duruyordu.

Sormadan, ne olduğunu anlamadan, bütün çocukluğu boyunca edindiği koruma içgüdüsüne uyarak kendini babasının tekmesinin önüne attı... "Çekil!"

Çekilmeyecekti. Bir süre, hayatı boyunca hiç karşı gelmediği iri adamla, bilinç edindiklerinden beri karşı karşıya oldukları korkuya boyun eğmeden bakıştılar. Sonra İsmail Deliormanlı'nın iri, nasırlı tokadı havaya kalktı... Vuracak! İzin vermeyecekti: Uzanıp, güçlü kolu havada yakaladı. Ne yaptığını, niçin yaptığını bilmiyor, sadece içinde bulunduğu bu anın, anılarında yer almayan bir karşılaşma olduğunu hissediyordu. Basınç kulaklarına hücum ederken yirmi dört yıldır süren baskın bir otoriteye karşı çıktığını, ona meydan okumakta olduğunu kavradı. Bir an yüreği, her şeyi sonlandırma, babasına sarılma isteğiyle doldu. İtaat duygusu ilkel bir insan içgüdüsü müydü? Bilmiyordu... Ama itaat etmedi, gerilemedi, gerileyemedi: Kasları ona itaat etmiyordu. "Baba yapma!"

Titreyen İsmail Deliormanlı nihayet donukluğundan kurtulan Esma'nın uyarısına uydu. Havada tuttuğu kolun direncinin azaldığını hissedince bileği bıraktı, geri çekildi. İri adamın gözleri bir anlığına açılıp kapandı. O da bir dönemin sona erdiğinin farkındaydı. İsmail Deliormanlı'nın burnunun dibinde, artık bastıramayacağı bir başkaldırı başlamıştı... "Ben bir eşcinselim baba. Kabul etsen de etmesen de öldürsen de bu böyle."

Birdenbire canlanan Ahmet'in gözlerinde yaş yoktu. Bakışları fiziki güçten kaynaklanmayan ışıltılı bir meydan okumayla yanıyordu. İsmail Deliormanlı'nın bedeni tekrar Ahmet'in üzerine atılacakmış gibi gerildi, ardından gevşedi... Kararsızdı. Ne yapacağını bilmiyordu. Neden sonra ona doğru yaklaşan kızını iterek, mırıldandı. İleri geri sallanan kararsız bedeni, niyetini ele veriyordu: Kaçıp gidecekti. "Defol evimden!"

Nara kadar ürkütücü bir mırıltıyla evden kovulan Ahmet, şaşılacak kadar sakindi. "Sana bir daha asla baba demeyeceğim, zorba herif!"

İsmail Deliormanlı bir süre yerden kalkıp karşısına dikilen zayıf bedene bakmadan bekledi, ardından girintiden çıktı. Şiddet, çukuru terk edecekti; kapı çarpılıp kapatıldıktan sonra uzun bir süre kimse konuşmadı. Mutsuzluklarını çoğaltıp büyüten sessizlik, sonunda evin temel direği tarafından bölündü. "Bir yerine bir şey oldu mu evladım." Ahmet toparlanırken başını salladı. "Zerrin kızım, yatağı topla, sonra da sana zahmet, masayı kuruver."

Esma Deliormanlı'nın sesi, daha önce Zerrin'e hiç yöneltmediği kadar yumuşak ve sevecendi. Değişikliğin nedeni ortalığa çöken, isi andıran hüzün mü yoksa ortaya çıkan gizli şefkat miydi, belirsizdi. Belki de az önce sergilenen şiddet, aile bağları gibi sesleri de eritmişti...

Kırk dakika sonra sessizlik içinde başlayıp, sessizlik içinde sona eren kahvaltının ardından odaya döndü. Ahmet, eşyalarını iki sırt çantasına sığdırmayı başarmıştı. Gitme demeyecekti. Yıllar herkes gibi ona da kardeşinin inadının, bedenine sığmayacak kadar büyük olduğunu öğretmişti. Yatağa oturdu. Ahmet'in yanağındaki kızarıklık belirginleşmişti. "Nereye gideceksin?"

Ahmet ona dönmeden, "Hurşit'e," dedi. "Dernekten birinin kardeşi," diye devam etti. "Geçici bir süre için." Elini uzatıp onun kolunu tuttu. "Ablamı yatıştır. Yolumu kesmeye kalkmasın. Sabah sabah epeyce dram sergiledik. Bu kadarı yeterli bence."

Haklıydı; başını salladı, hazırladığı parayı uzattı. "Al bunu. Yakında yine destek olurum..."

Ahmet, yaklaşıp sıkıca sarıldı. Sesi o sırada duydular: "Bunu da al canım." Ablası eşikte, elindeki zarfı uzatıyordu. Ahmet, onu bırakıp ablasına da sarıldı. Başını sallıyordu. Parayı almayacaktı. Kardeşinin niyetini anlayan ablası heyecanla atıldı. "Hepsi ağabeyinin parası, yemin ederim." Söyleyecekleri bitmemişti: "Babandır, kusuruna bakma. Asabı bozuk. İşten atacaklarmış onu."

Faydasızdı. Ahmet, önce ablasının arkasında bekleyen Zerrin'le, sonra da geç kalmış ölüyle vedalaşıp, yardım önerilerini ret ederek, çantalarını aldı ve çıktı... "İlk kurtulan o..."

Ağlayan ablasını teselli eden Zerrin'in sözleriydi bunlar... Şaşkınlıkla birbirine sarılmış iki kadını izledi. Derin bir soluk aldı. On iki saatte iki sınır aşılmıştı. Başka şartlarda asla yaklaşamayacağı bir kadınla yemek yiyip sabaha kadar mesajlaşmış sonra da bugüne kadar gözlerine bile dik bakmadığı babasına el kaldırmıştı.

2

Kerim, bir yandan pencereden dışarıya bakıyor, bir yandan da Emel'i dinliyordu. "Onu daha ilk haftada icraya göndermek! Sence bu biraz hızlı bir giriş olmaz mı? Bırak, birkaç gün büroyu, çalışma arkadaşlarını tanısın... Hey beni dinlesene!

Ayşin'e bakıyorsan daha gelmedi. Kirayı soracaksan, onunla henüz konuşmadım, konuşup, öyle göndereceğim."

Emel sözlerini bitirince kapıyı açıp, odadan çıktı. Amacı ne? Yalnız mı, yoksa birisiyle mi döndü? Soruları bıraktı; hava bir türlü ısınmamıştı. Serinlik, baharı ağaçların dallarında tutuyordu. Cansız çimlere baktı. Yeşillik henüz toprağa inmemişti. Anlaşılan bahar yürüyerek değil eserek gelecekti; kokularla... Tıpkı şelaleden dökülen sular gibi kesintisiz bir şekilde zihninden akan sorular kapının vurulmasıyla kesildi. Kimin gireceğini bilerek, "Gel," diye seslendi.

Füsun, kapıdaydı. Kıyafeti dikkati çekecek kadar şıktı. "Beni görmek istemişsiniz."

Eliyle masasının önündeki kolçaklı sandalyeyi işaret etti. Dünkü izlenimi doğrulanıyordu: Karşısındaki yüzde henüz nedenini çözemediği bir neşe vardı. Merak etmedi; ona geçmişin gölgesine ışık düşürdüğü için teşekkür borçluydu.

"Bugün, icra takibine çıkacaksın Füsun. Deden de staja başladığım ilk gün beni icra takibine yollamıştı. Çevreyi tanımak, yaptığımız işi anlamak için atılacak ilk adımmış."

"Anladım Kerim Bey."

Kerim Bey! Anlaşılan aradaki mesafeyi daraltmayacaktı. "Bekir sana yardımcı olur. O bir anlamda hepimizin koruyucusudur. Yanından pek ayrılma. Çünkü icra takiplerinde bazen öngörülmeyen olaylar cereyan edebilir."

Nihayet merakını uyandırabilmişti ama genç kadın sakin bir sesle aynı cevabı verdi: "Anladım Kerim Bey."

"Bekir'e Minik takma adı, birazdan göreceksin, sıra dışı iriliği yüzünden verilmiş. Ama bedeninin görünüşüne, gücünü gösteren hareketlerine rağmen son derece yumuşak biridir. Hep severek bakar." Açıklamayı Fazıl'ın Bekir'i ilk gördüğünde

söylediği cümleyle tamamladı: "Onunla karşılaştığında insanı korkmak yerine, şaşkınlığa sürükleyen bu zıtlık olmalı."

"Anladım Kerim Bey."

Üçüncü kez aynı cevap... Yerinden doğruldu, uzun boylu kadına doğru ilerledi. Garipti, sessiz de olsa varlığı düşüncelerini pencereden uzaklaştırıyordu. Neden? Sessizliği dışlayıcı değildi, insanı içine çekiyor, yakınlaştırıyordu; neden bu muydu? Fark ettiği diğer şey, sustuğunda zarafetinin ön plana çıkmasıydı... Ama bu tavır! "Stajını burada yapma fikri dedene ait," dedi. "Sen de yetişkin biri olarak bunu kabul etmişsin. Eğer bitirmek niyetindeysen, açık sözlü olma alışkanlığını sürdürüp, bize bu küskün tavrını açıklamalısın."

Kadının şaşırdığını, şaşkınlığının onu kararsızlığa sürüklediğini görebiliyordu: "Haklısınız Kerim Bey. Bastırmaya çalışıyorum ama fark ettiğiniz gibi öfkeliyim. Tavrıma yansıyor olsa da bu kesinlikle size, sizlere yönelik değil." Sandalyede oturuşunu dikleştirdi. Boyu tekrar uzamıştı. "Sizi ya da sizleri rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Özre gerek yok," dedi. "Birbirimizi anlamak yeterli... Şimdi: Birincisi bu büroda birbirimize bey ya da hanım diye hitap etmeyiz. İkincisi..." Gülümseyerek eliyle kadının üzerini işaret etti: "Bu kadar şık giyinmeyiz. Hele icra takibine çıkıyorsak."

Füsun, cevap vermeden önce toparlandı. "Anladım Ke... Çok haklısınız." Sonun da o da gülümsedi. "Anladım, anlamadım... Kelime haznemin sadece iki sözcükten ibaret olduğunu sanacaksınız."

Ayağa kalkmıştı. Neredeyse mutluydu ve mutluluğu bir çocuğununkini andırıyor, anında değişebilecek kadar eğreti duruyordu yüzünde. Onu seyrederken, yeni bir şey daha fark etti:

Konuşurken kısılan gözleri, gülümsediğinde irileşiyordu. "Bence rahat olmalısın," dedi.

"Pekâlâ, O zaman hatırlatayım." Tahtayı işaret ediyordu. "Galiba değiştirmek gerekiyor. 181 olmadı mı?" Başıyla selam verdi: "Şimdi izninizle gidip, iri yarı koruyucumu bulayım. Dönüşte size ilk günlük raporu veririm."

3

Nejat, az ötedeki iki adamın konuşmasını araya girmeden tam yirmi dakikadır izliyordu. Babası, tanışma fikrine itiraz etmişti ama Zekeriya Mucip'in, şehri atlayıp, bölgeye atfederek kurduğu hemşerilik bağı ile ısıttığı sohbete katılmış görünüyordu. Bu, Zekeriya Mucip'le altıncı ya da yedinci karşılaşmasıydı, yine aynı düşünceyle irkildi: Yüzü garip! Her insan yüzünde rastlanılan belirginliğin onunkinde olmamasıydı belki de bu gariplik. Aynaya baktıkça kendisi de şaşırıyor olmalıydı. Tanrı yerleştirmiş, diye düşündü. Tam hırsız yüzü; sürekli değiştiğinden kimse onu teşhis edemezdi...

"Vergi mevzuatı bize sorun çıkaracak diye endişeye kapılmayın... O konuda bir sıkıntı olmaz muhterem Cemil Bey kardeşim. Bize yardımcı olacak sözü geçen, nüfuzlu Amerikalı dostlarımız var. Dışişleri'nde, Savunma Bakanlığı'nda çalışmış danışmanlar..." Adam ona dönerek açıkladı: "Listeyi Nejat Beyefendi'ye verdim. Tetkik ve tahkik edebilirsiniz."

Başıyla adamı onayladı: "Evet. Liste bende."

"Gelelim *Şafak* Gazetesi daha doğrusu, Şafak Medya Grubu'na... Biliyorsunuz bu gruba ait dört gazete ve iki televizyon kanalı var. Dergileri saymıyorum... Grubun sahibi Ayhan Beyefendi, eminim siz de tanıyorsunuzdur, hasta ve yorgun...

Evlatlarından da pek hayır yok... Kendisi de ifade ediyor: Kanallarını, gazetelerini yönetenlere söz geçiremiyor. Anlamsız muhalefetten, her hizmete karşı çıkmalarından kendisi de bıkmış vaziyette. Gazetecilerin çoğunluğunun kafası maalesef hâlâ tek şef döneminde. Rahmetli Özal da terbiye edemedi bu münafıkları. O yüzden, uygun bir alıcı olursa bütün grubu devretmeye hazır."

Cemil Bey, yutamayacağı kadar büyük lokmayı ağzına almak üzere olduğunu hissettiğinden olacak art arda yutkundu. "Anladım da Zekeriya Beyciğim... Bu iş gerçekten çok büyük bir proje... Nejat kredi mevzuunun halledilebileceğini de söyledi. Ancak bahse konu miktar o denli büyük ki, bütün varlığımızı ipotek etmek gerekecek. Onlar da kifayet eder mi bilmem!"

Zekeriya Bey anlayışlı, teselli eden bir sesle konuşmaya başladı: "Aman muhterem hemşerim. Tabii ki yeter; hem de bol bol... Mesele malınızın kaç para ettiği değil mi? Elimizde hassas, gramı ölçen terazi mi var? Geçerli kantar, sahibinin lafı değil midir? Belki mallarınız sandığınızdan daha değerlidir..." Sinsi dalkavukluğunu, dikkatlice seçtiği sözcüklerin ardına gizlemekte ustalaşmıştı. Ona döndü. "Mesela Nejat Bey kardeşimiz, Amerika ve Almanya'daki kulelerimiz 85 milyon dolar eder dedi. Bize göre en fazla 65, hadi 70 milyon ederdi ama peki tamam dedik. Dediğim gibi kantara mı vuracaktık?"

Hırsız yüzlü, taşı iyi gediğine koymuştu. "Doğru," diyerek adamı onayladı: "Malın ederini, en iyi satıcı bilir."

"İşte böyle muhterem hemşerim Cemil Beyciğim. Siz, işin o tarafını merak etmeyin. Finansman paketini sağlayacak bankaların yönetiminde de yakın dostlarımız var. Ricalarımızı asla kırmazlar." Zekeriya'nın sesi giderek geriliyordu. Sabrı taşıyor diye düşündü. "Bakın, bu oldukça olgunlaşmış bir proje. Siz

tensip buyurursanız, kısa zamanda sonuçlandırabiliriz. Elimizde iş bilir basın mensupları, televizyoncular da var, yani kadrolar da hazır." Cemil Kösten art arda yutkunuyordu. Lokma boğazında kalmıştı. "Ancak bu iş bir paket; iki kule işi de bu karara bağlı. Bunu da akılda tutmakta fayda var."

Akıllı görünmek için her konuda kesin, doğrulanmış fikirleri var gibi görünen adamlardan. Acaba bu herifin patronu nasıl birisi diye düşündü, sonra sorusunun saçmalığına güldü. Patronun kim olduğu belli değil miydi? Babasının kararsızlığı bönlüğe dönüşmek üzereydi. Araya girme zamanı gelmişti:

"Sağ olun Zekeriya Beyciğim." Adama konuşmasını bitirmesi gerektiğini anlatmak için yerinden doğruldu. "Merak etmeyiniz. Biz verdiğiniz malumatı dikkatle inceler, en kısa zamanda geri döneriz. Ayrıca, okulları, hastaneleri, millete, dünyaya sağladığınız hizmetleri, tek tek babama anlatacağım... halledeceğiz, müsterih olun."

Zekeriya Bey mesajı almıştı. Koltuğundan kalktı. "Cömert insandan iyi tüccar olmaz... Vaktiyle bir muharrir[16] böyle demiş. Ama yanlış. Dürüst olmayandan iyi tüccar olmaz. Biz, sizin gibi hem dürüstüz hem de cömert."

Zekeriya sözlerini bitirince ikisinin de ellerini sıktı. Yüzünün aksine, adamın sarsak yürüyüşü çok belirgindi: Sanki bedeninde kimsenin bilmediği eklemler vardı! Zekeriya'yı asansörün kapısında Murat'a teslim ettikten sonra odaya döndü. Cemil Kösten boğulmak üzereydi. Bir an içinden babasının sırtına vurup, boğazındaki lokmayı tükürtmek geldi. Düşünce onu gülümsetti

"Nejat, neden sırıtıyorsun? Adamı görmedin mi? Bu ne kendinden emin tavır yahu? Sanki arkalarında..." Aklına gelen

16 Balzac.

düşünceyle söyleyeceklerini değiştirdi. "Hani anlatırlar ya, Cizvitler varmış. Bana sorarsan bunlar tam olarak onlara benziyor. Tehlikeli yani." Derin bir soluk aldı: "Tekin birine benzemiyor. Fark etmedin mi, bakışları insanın üzerine kefen bezi gibi seriliyor."

Cizvitlerle, kefenle ilgilenmeden, "Dosyalarına baktım," dedi. "Gerçekten Amerika'da güçlü kontakları var. Bazıları eski CIA ve Dışişleri mensubu. Şimdi onlara danışmanlık..."

Babası sözünü kesti: "Bak söylüyorum, bunlar kulelerin üstüne koyduğun o 20 milyonu da geri alırlar bu işle... Komisyon olarak."

"Belki hepsini alırlar baba." Adamın gözleri açılırken devam etti: "Bizden çıkmayacak ki. Neden dert ediyorsun?"

"Yine de bu iş sorunlu oğlum."

"Değil baba," dedi. "Bir düşün bak. Özal'a dayandın, güvendin zengin oldun. O zamanki çapın, aldığın işlerin yanında minnacıktı. Şimdi, devasa bir grubuz... Devir değişti." Bu kez kendini de kattı. "Şimdi bunlara yaslanıp daha da zenginleşeceğiz. Koçları kim zengin etti? Savaş ve CHP. Ya Sabancıları? Demirel... Şimdi sıra yenilerde. Farkında değil misin? Eskiler birinci ligden düştü, düşmeyenler de sürünüyor. Şimdi bize gel, lige katıl diyorlar. Oyuna girmezsek, başkalarına gidecekler. Ha, ben yeteri kadar güçlüyüm, sağlamım diyorsan, Şafak Grubu'na, Ayhan Bey'e bak. Adamı pes ettirmediler mi? Üç yıl evvel böyle bir şeyin mümkün olacağına kim inanırdı?" Babası cevap vermedi. O da pes ediyordu. Sırası gelmişti. "Söylemek istediğim bir şey daha var baba." Cemil Kösten puro kutusuna uzanırken endişeyle durakladı. Keyfini kaçıracak konuların kokusunu, daha etrafa saçılmadan alırdı. Ellerini iki yana açınca, "Mine," dedi. "Ondan boşanmayı düşünüyorum."

4

Emre, zenginlik bu demek diye düşündü. Çocuk için bile şoförlü, ayrı bir araba, hem de bir Mercedes. Arkasına yaslandı. Acaba saat ücreti konusu bugün açılacak mıydı? Alacağı para ile yapacaklarını aklından geçirdi. Düşündükçe liste uzuyordu. Bir süre Ahmet'e de destek olması gerekecekti. Bulaşık makinası, gelecek ayı beklemek zorunda kalabilirdi. Hele ikinci el almayacaksa... Saate baktı. Neredeyse on ikiye geliyordu. Yağış ve trafik: Mercedes geceki kadar hızlı yol alamıyordu. Yolculuk neredeyse yarım saat sonra sona erdi, Aydın, onu yine Boğaz'a yakın bir lokantanın önüne bıraktığında...

İçeri girer girmez Ayla'yı gördü. Köşedeki masada, tablonun içine alıp, duvara asılabilecek bir manzaranın önünde sırtı girişe dönük, oturuyordu. İlk düşüncesi kadının çekiciliği değil kendi dünyası oldu. Onlar çukurda aydınlığa bakarken, birtakım insanlar bu manzaraları izleyerek yaşıyor, böyle yerlerde yemek yiyorlardı. Aceleyle pardösüsünü çıkarıp, kimin misafiri olduğunu söylediği genç kadını izleyerek Ayla'nın masasına yürüdü. Her adımda anlamsız heyecanı artıyordu. Akşamki mesajlardan sonra ondan bir daha ses çıkmamıştı. Saçmalamış, gece kendi kendine gelin güvey olmuştu... "Merhaba Ayla Hanım..."

"Ooo, geldin mi?" Gülümseme kadını hem gençleştiriyor hem de ince dudaklarını birbirinden ayırdığından sertliğini yumuşatıyordu. Bugün daha mı çekici görünüyordu? Belki de her şeyi boyayan, umut. "Yol uzun değil mi? Yoruldun mu?"

Mercedes'le yolculuk eden birisine yorulup yorulmadığını soran birisi, muhtemelen hayatı boyunca hiç otobüse ya da minibüse binmemiş olmalıydı. Onlar, acile yetişmek söz konusu olmadığında taksiye binmeyenlerdendi. Başını salladı ve kadının elini görünce karşısında bir okul çocuğu gibi dikildiğini

fark etti. Garsonun çektiği, koltuğu andıran sandalyeye aceleyle oturdu.

"Dün akşamdan beri nasılsın?" Ayla o cevap vermeden devam etti: "Ben çok ama çok mutluyum... Naim yıllardır ilk kez dün gece ödev yaptı ve bana da gösterdi." Elini uzattı, onunkini tutup hafifçe sıktı. "Bu, bizim için bir mucize. Sabah da uyanınca ilk işi, bana bugün yine birlikte ders yapacağınızı onaylatmak oldu." Demek gece art arda mesaj yazmasının, mutluluğunun nedeni buydu? Naim... Bir an kendini Zerrin'e benzetti. Uzun süre ufuksuz bir çukurda hapis kalmış hayal gücüne gem vurmalı, anlamsız ve hadsiz tasarılar yapmasının önüne geçmeliydi. "Evet, ne yiyoruz?" Ne yenirdi ki burada? Kadın yine onu beklemeden konuştu: "Tabii ne içersin diye sormuyorum..." Gülümsedi: "Çünkü dersin var."

Uzatılan menüden görünüşü iştah açıcı bir et tabağı seçip, başucunda açıklamalar yapan adama işaret etti: "Çok iyi bir seçim beyefendi."

Beyefendiliğe terfi edişini, karşısındaki hanımefendinin varlığına borçlu olduğunu bildiğinden adama bakmadı. Bakışları hâlâ karşısındaki kadındaydı. Kesin olan bir şey vardı: Ayla Kösten, Mine Hoca'dan çok daha genç gösteriyordu. Gözleri bir an için kadının hiç susmayan ince dudaklarına takılınca irkildi. Nedense önünde diz çöken Fatma'yı hatırlamıştı... Gizli bir soluk alıp, Boğaz'a döndü. Mümkün olsa kendisini çimdiklerdi. Az önce hayal gücünü dizginlemeyi kararlaştırmamış mıydı? Madem Ayla Hanım oğluyla mutlu oluyordu, o da Ahmet'in tabiriyle, protein bombardımanıyla mutlu olacaktı.

"Yemeğe başlamadan halletmek istediğim birkaç konu var Emre." Ayla, daha küçük porsiyonlu bir yemek seçip ısmarladıktan sonra tekrar ona dönmüştü: "Bunu alır mısın?" Kısa bir kararsızlığın ardından Ayla'nın uzattığı kutuyu aldı.

İçinde ne olduğunu anlayınca şaşkınlıkla irkildi. "Evet, telefon. Biliyorum, biraz uygunsuz ama kabul edersen çok memnun olacağım. Evde olduğunda da sana ulaşabilmeyi isterim Emre. Farkındayım her telefon her yerde çekmiyor. Ama bu yeni ve güçlüymüş."

"Sana ulaşabilmeyi isterim!" Gizli bir emir kipi! Ne için? Hangi maksatla? Tabii ki oğlu için... Kekeledi: "Bilmiyorum bu..."

Kadın hediyeyi geri çevireceğini anlamıştı. "Bak Emre, aslında bu hiç kullanmadığım şirket telefonlarından biri. Bunu sadece benimle haberleşmede kullan. Numarası da farklı. Kendi telefonunu değiştirmen gerekmiyor."

Bir süre düşündü. İki telefon taşımak. Bu saçmalıktı. Öte yandan ona istediğinde ulaşabilmek fikri, anlamsız olsa da kışkırtıcıydı. Konuşmayı sona erdirmek için, "Peki," dedi. "Ancak, dersler bittiğinde, size iade etmek koşuluyla kabul ediyorum."

Kadın tekrar uzanıp elini tuttu, bu kez sıkışı sanki önerdiği suç ortaklığını kabullendiği için teşekkürü andırıyordu; daha uzun ve daha güçlü. "Güzel, şimdi de ikinci konuyu halledelim. Aydın seni hafta içinde her gün evden alıp, eve bırakacak. Beş gün... Haziran ortasına, dersler bitinceye kadar böyle gidelim. Eğer Naim'e matematiğin dışındaki dersleri için de yardımcı olabilirsen, çok mutlu olacağım. Mine senin her konuda bilgili olduğunu söylemişti. Eğer birikimin üniversite öğrencilerine yetiyorsa, ortaokuldaki bir çocuğu kolaylıkla halledebilirsin."

Ayla sözlerinin burasında sustu. Göz göze geldiler. Ondan onay bekliyordu. "Şimdilik uygun," dedi. "Ancak bu arada asistanlık atamam gerçekleşirse, başka bir çözüm bulmak gerekir."

"Anlaştık. Onu o zaman düşünürüz. Şimdi bana banka hesap numaranı verir misin? Daha doğrusu elindeki o telefonla mesaj atar mısın?"

"Ders bitince istediğinizi yaparım,"

Gerçeğe geri dönmüşlerdi. Hizmeti parayla ödenen biriydi o... Duyguları çelişik, garipti! Dünden beri saat ücreti olarak ne ödeyeceklerini düşünmüş, alacağı parayla neler yapacağını bile planlamışken, şimdi neden kendini incinmiş ve küçümsenmiş hissediyordu? Belki saçmalıyordu ama tadı kaçmıştı. Et tabağı gelinceye kadar sessizce, doğduğundan beri İstanbul'da yaşamasına rağmen birkaç kez böyle, tadını çıkararak seyredebildiği Boğaz'la ilgilendi. Düne kadar sadece haritanın üzerindeki bir addan ibaret olan Kanlıca'ya ilk gelişiydi. Ya Beykoz... Beykoz'a da daha önce hiç gitmemişti. Tıpkı öteki milyonlar gibi... Yemek boyunca da pek konuşmadı. Ancak kadın soru sorduğunda sessizliğini terk edip kısa cevaplar verdi. Yemek sonundaki tatlı ikramını da anlamsız bir inatla reddetti.

Ayla Kösten'in arabası, markasını bilmediği, lacivert bir cipti. Araba yerden oldukça yüksekteydi, bu yüzden binerken etekleri sıyrılan kadının bacakları meydana çıktı. Telaşla, bir bahçeye izinsiz girmiş gibi, telaşla gözlerini kaçırdı. Ona, özellikle de bedenine baktıkça, gözlerinin önüne Fatma geliyordu. "Gemilerin var mı senin?"

Yola çıktıktan beş dakika sonra Ayla'nın sözleri erotik görüntüler, sadece onun duyduğu iç çekişleriyle koyulaşan dalgınlığını sona erdirdi. Şaşkınlıkla mırıldandı: "Gemi mi?"

"Evet, şu Karadeniz'de batanlardan. Ne oldu? Neden durgunlaştın?" Biraz bekleyip tekrar sordu: "Yoksa sevgilinle mi kavga ettin?"

Kadına döndü. Sıyrılan eteğini hâlâ örtmemişti. Bakışlarını kaçırdı. Fatma sevgilisi sayılır mıydı? Kadın merakla cevabı-

nı bekliyordu. "Sevgilim yok," Kardeşimle ilgili bir sorun var. Onu düşünüyordum." Sonra sanki özür dilemesi gerekiyormuş gibi, "Kusura bakmayın," dedi.

Özrü Ayla'yı gülümsetti. Gözlerini önünden ayırmadan elini yana uzatarak onunkini tutup, sıktı, sonra hafifçe okşadı. Anlaşılan dokunmadan konuşamayan biriydi. "Peki, hadi gülümse biraz. Nerede o dün akşamki güzel, neşeli çocuk? Özletme onu!"

Pürüzsüz serin eli hâlâ onunkinin üzerindeydi. Kalp atışlarının ritminin sıklaştığını, yanaklarının kızardığını hissediyordu. Göz ucuyla tekrar kadının bacaklarına baktı. Acaba böyle bir etek giyse, Fatma'nınkiler de bu kadar kışkırtıcı görünür mü? Birden yıllardır ziyaret ettiği kadını hiç çırılçıplak görmediğini hatırladı. Hep karanlıkta, çoğu kez, eteğini bile çıkarmadan sevişmişti onunla...

Oturuşunu dikleştirdi. Bugün üstündekinden utanmayacaktı: Akıllık etmiş, eski montu yerine, mevsimi gelmemiş olsa da pardösüsünü giymişti. Hava ısınınca ne yapacaktı? Ayaklarına baktı. Ucu lime lime olmuş, topukları aşınmış postaldan başka giyecek bir şeyi yoktu. Anlaşılan dersten alacağı parayı giyim kuşama harcayacaktı. Yanakları tekrar kızardı. "Yoksulluk utanılacak değil, kurtulunması gereken bir şeydir..." Bol keseden büyük laflar etmesini bilen Ahmet! Gelsin de utanmasın! "Yemeği beğendin mi?" Ayla'nın eli hâlâ elini tutuyordu. Hoşlanıyor! Düşüncenin yaydığı titreme bedenin sarstı. Yine hayal gücünün tuzağına mı düşüyordu? "Yoksa az pişmiş mi buldun?"

Ne çok soru soruyordu. Boğazındaki kalın düğümü yutarak, "Çok beğendim," dedi.

"Demek et seviyorsun? İyi, bunu aklımızda tutalım."

Biraz geveze, çok çekici, kışkırtıcı, hatta güzel bile sayılabilir ama aynı zamanda budala diye düşündü... Ancak bulabildiğinde tadanlar için herhangi bir et yemeğini beğenmemek söz konusu olabilir miydi? Herkesin kronik yarı aç olduğu bir evde, her türlüsü beğenilirdi: Çiğ olsa bile... Karnı tok, Boğaz'daki yemekten sonra lüks bir ciple, çekici bir kadınla, el ele köşke dönüyorlardı; daha ne isterdi? Ve...

Eli!.. Unutmuş olabilir mi? Hayır, olamaz... İnsanın birine dokunduğunun, ona temas ettiğinin farkında olmaması mümkün mü? Göz ucuyla baktı. Küçük beyaz el, sanki bedenine ait değilmiş gibi onunkinin üstünde duruyordu.

Ben kımıldatsam! Yine izinsiz o bahçeye giriyormuşçasına ürperdi. Sırtından, belki küçük ama geçtiği yeri dağlayan bir ter damlası beline doğru indi. Ya kadın parmaklarının hangi niyetle kıvrıldığını anlarsa? Ya gerçekten elini unutmuşsa. Olsun, yine de deneyebilirdi...

Ama denemedi. Koç'ta onun burslu olduğunu duyar duymaz, sanki bulaşıcı hastalık taşıyan birisinden kaçar gibi kendini geriye çeken o güzel kızın tattırdığı utancı bir kez daha yaşamak korkusu parmaklarını dondurdu. O akşamüstü lav içmişti...

Gerginlik on saniye sonra sona erdi. İşaret vermeden şerit değiştirip önlerine atılan minibüsten kurtulmak için birden frene basan Ayla, araca hâkim olmak için elini çekerek direksiyona götürdü.

İkisi de derin birer soluk aldılar. Ayla öndeki arabaya arkadan çarpmaktan son anda kaçındığı, o ise sonu utançla bitecek bir hareketi yapmaktan son anda kurtulduğu için. Yan gözle, iki elini de ortasında renkli bir Ortaçağ kalkanını andıran armanın bulunduğu direksiyonda tutan kadına baktı. Eli kadının

eli üzerinde ne kadar kalmıştı? En az üç dakika... Emin değildi. Ona hayaller kurduracak kadar uzun gelen dokunuş sadece üç beş saniye de sürmüş olabilirdi.

Yarım saat sonra köşke vardıklarında hâlâ sessizliğini koruyordu. Arabadan inerken arkadaki yazıyı okudu: Porsche Cayenne. Ayla'nın pasta, kahve önerisini gülümsemeye çalışarak geri çevirdi. Kendini felakete sürükleyecek bir eylemin eşiğinde hisseder, başı boş erotik tasarılarla doluyken onunla yalnız kalmak kesinlikle riskliydi. Derste Pisagor, armoni ve salınım bağlantısını anlatacağını, Naim gelmeden hazırlık yapması gerektiğini söyleyerek, kadından uzaklaştı... Işıkları açılmış, ısıtılmış havuz evine girdiğinde sırtındaki ter kurumaya yüz tutmuştu. Dün, yemekte alınmasını önerdiği tahta bulunup, yerine konmuştu bile. Çocukla karşılıklı oturacakları masa da hazırdı. Pardösüsünü çıkardı. Yandaki sehpadaki su şişesini açıp, yarısına kadar içti. Ortadaki muzlardan da yiyebilirdi. "Yemek ağır mıydı Emre?"

Az daha havaya sıçrayacaktı. Sesin geldiği yöne döndü. Hülya ya da Hayal duvara çizilmiş bir çizgi gibi ipince, köşede oturuyordu. Bir tehlikeden ötekine: Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu. Bir süre, sanki türünü bilmediği bir yırtıcıyla karşı karşıyaymış gibi kımıldamadan bekledi, sonra yavaş bir sesle cevap verdi: "Değildi, susamışım," dedi. Kadın birden sanki boğuluyormuş gibi ellerini kollarını sallamaya başladı. Telaşla ona doğru yürüdü. "Ne oldu? Rahatsızlandınız mı?"

"Hayır! Susma! Konuş Emre! Nasıl beceriyorsun bilemem ama sen söyledikçe, sözcükler lezzetleniyor. Adını tekrarla Emre."

Birkaç kez adını tekrarladı. Mine Hoca'nın lokantada onun hakkında söylediklerini hatırlamıştı: "Onda sinestezi[17] var. O bir

17 Çoklu duyum: Sinesteziye sahip olan insanlar renklerin, sözcüklerin tadını alır, müziklerin renklerini görebilir.

sinestet!" Neden buradaydı? "Siz de burada mı çalışacaksınız? Biz Naim'le başka..."

Kadın yavaş hareketlerle oturduğu yerden kalktı. Yine beyazlar içindeydi ama başında nedense kahverengi bir bere vardı. Bu haliyle paketinden çıkarılmış, filtreli sigarayı andırıyordu. Gülmemek için yutkundu.

"Hayır, oradan kaçtım... Farkında değil misin Emre?" Kadın eliyle köşkü işaret ediyordu. "O büyük evin içinde devasa bir hiçlik var... Hepimiz bu bomboş hiçlikte yaşıyoruz. İçine düşmekten korktuğum için arada buraya sığınıyorum. Ötekiler şanslı... Ama ben tek başımayım Emre."

Tek başına mı? Merakla sordu: "Ya Ayla Han..."

"Hayır, hayır... Onun adı Ayşe, Emre... Öteki ad midemi bulandırıyor. Lütfen kullanma Emre... Ayşe de ona, ya da Naim'in annesi de mesela." Tek sigara öyle çığlık atmıştı ki, duyulsa ona bir şey yaptığını düşünebilirlerdi. "Adı iğrenç ama talihli bir kadın Emre..."

Talihli mi? Bu kez adını karıştırmayacaktı ama Ayşe de demeyecekti: "Neden? Boşluğa düşmediği için mi?"

"Kocası erken öldü." Kadın parmağını başına götürmüştü: "Puff." Puff! Ne demekti bu? "Onu Nejat buldu."

"Mine Hoca'nın eşi mi?"

"Evet Emre. Abimiz... Onu gördün mü Emre?" İnce kadın artık korkutucu değildi: Daha çok korunmaya muhtaç birini andırıyor diye düşündü. Yüzündeki o savunmaz ifade birden beliren garip gülümsemesiyle silindi: "Abim çok tutumlu birisidir, öyle ki kötülüğünü bile bir cimri gibi harcar..." Oldukça iyi bir tanım, diye düşündü. "Evlenirim diye ödü kopuyor Emre." Kadın birden ayağa kalkınca ona çok yaklaştığını fark edip geriledi. "Kaç yaşındasın ufaklık? Yaşın yaşıma uygunsa, seninle evlenebilirim." İyice yakınına gelmişti. İnce, tırmalayıcı bir ses

çıkardı. "Sana tahammül edebilirim. Adın tat veriyor, sesin de kokuyor, hem de çok hoş kokuyor Emre."

Deli mi, çılgın mı? Aralarında ne fark var? Sorusu cevapsız kaldı, düşüncelerini, otoritesini hatırlatan, uyarıcı ses böldü: "Hülya, lütfen!"

İkisi de sese döndüler. Ayla, yanında gülümseyen Naim'le kapıda duruyordu.

5

Selin Şef ne kadar öyle demeyin dese de burası salakların dolup taştığı bir dükkândı. Hem de çoğu ayın sonunu zor getiren, taksitlerini bile ödeyemeyen budalaların battığı basbayağı başka bir batakhane... Rafın arkasına geçip telefonuna baktı. HTC sessizdi. Bu hengâme içinde üç kez aramış, Ahmet üçünde de açmamıştı. Mesaja da cevap yoktu. Kapıdan çıkışı gözlerinin önüne gelince içi yeniden burkuldu. Kim ne derse desin, onu kendince seviyordu. O çukurda bugüne kadar onu ağlatmayan tek kişi küçük abi değil miydi? Emre bile iki kez kulağını çekmişti... Çok kişiyi sevmek, çok dert demek. Bunu sabah, Esma ablasının sonu gelmeyen ağlamasını yatıştırmaya çalışırken keşfetmişti. Onun için üzülüyor muydu? Hayatta en çok öfke duyduğu birine acımak! Silkindi; başını da salladı. O her şeye ağlamaz mıydı? En çok kendini sevmedin mi sürekli ağlarsın. Vardığı sonuç buydu... "Zerrin Hanım, bakar mısınız!"

Zerrin, HTC'yi önlüğünün cebine attı. Gizlendiği rafın arkasından çıktı. Havaya kalkan eli fark edince dükkânın ön tarafına doğru yürüdü. Neri! Davetkâr bir ifadeyle gülümseyen kadına yaklaşınca bir içim su yine, diye düşündü. Evet, bedeni biçimliydi ama çarpıcılığının yarısını üzerindekilere vermek gerekiyordu. Bu kıyafetleri nereden buluyordu? Belki ailesinden

diye düşündü. "Naber Zerrin Hanım? Bugün saklambaç mı oynuyorsun? Sürekli arazi durumundasın."

"Yok şef," dedi. "Telefonu kontrol ediyordum, evde bir olay vardı da."

"Eee, abinden ne haber? Ne zaman kaçamak yapıyoruz?"

İyi; demek telefonunun değil, Emre'nin peşindeydi. Gülümsedi. "İyidir şef. Şortlu fotoğrafına bayıldı. Sinema da okey ama bu aralar hep ders veriyor. Akşamları geç geliyor."

Neri, "Belki hafta sonu," dedi. Sonra aklına gelmiş gibi elini uzatıp omzuna dokundu: "Üniversite mezunu değil mi?" Başını eğdi: "Desene hem yakışıklı hem de akıllı."

"Evet," dedi. "Çok akıllıdır. Hem de bildiğin gibi değil."

Tekrar arkaya baktı. Laflarken yakalarsa, Selin Şef'in elinden çekeceği vardı. Neri, "Korkma," dedi. "Eve gitti. Çocuğu hastalanmış. Yarına kadar patron benim."

İyi haber onu gülümsetti. "Eee, bakarsın yakında fultaym patron sen olursun." Neri'nin yüzü aydınlandı. Yanılmamıştı, Selin'in yerinde gözü vardı. "O zaman da belki Nurten'le beni sigortalı yaparsın."

"Kızım, sigortalı olmak kolay mı? Ben bile yedi ay bekledim."

"Yedi ay mı?" Düşen çenesini topladı. "Nasıl becerdin yedi ayda şef?"

"Kestirme yollar var kızım. Gözünü açıp, o yolları bulmak gerek... Neyse, bak ne diyeceğim. Akşam çıkarken bana takılsana. Meydandaki şu yeni açılan merkezi gezelim. Yabancı kahve satan yerler varmış." Teklif harikaydı ama aklına gelen düşünceyle kalakaldı. Neri kararsızlığını fark etmişti, omzuna vurdu "Korkma kız, kahveler benden."

"Hayır şef, ondan değil. Eve ne diyeceğim? Malum, başımda soluk aldırmayan Cadı gibi bir abla var."

"Depoda envanter çıkaracağız, şefin emri dersin." Neri anlamadığını düşünmüş olmalı, açıklamaya koyuldu: "Depo sayımı var dersin... Bak şöyle yaparız. Şimdi ben sana sayım var diye mesaj atarım, sen de sorarsa ablana iletir, emir büyük yerden dersin. Olmazsa telefon da ederim." Akla yakın diye düşündü. Sadece... "Yine ne oldu?"

"Kıyafetim," dedi. "Üniformayla gidemem ki... Yol kıyafetim de eski."

Neri düşündü, daha doğrusu düşünür gibi yaptı: "Bak ne yaparız ufaklık. Çıkınca bana uğrarız. Benim daralmış eteklerden sana bir şeyler uydururuz..." Onu geriye itip, ayaklarına baktı: "Kaç numara giyiyorsun? 36 mı?" Başını eğdi: "O da tamam, ben 37 giyiyorum ama mevsimlik, kışlık ayakkabıda o kadar fark etmez. İçine bir şey koyarız."

Sevinçle titredi. Gün kötü başlamıştı ama güzel bitecekti. "Anlaştık," dedi. Neredeyse kadını öpecekti. "Biliyor musun Neri, sen yakında İstiklal'e şef olursun, içime doğuyor."

"Dur kız, önce şube, sonra merkez. Hadi artık yerine dön!" Arkasına dönecekken tekrar Neri'yi duydu: "Zerrin Hanım!" Geri dönüp kadına yaklaştı: "Bak aklıma ne geldi? Şu senin yakışıklının numarasını versene... Birkaç resim daha göndereyim."

Gülümsedi: Sadece onun değil, Emre'nin de şanslı günüydü. HTC'yi çıkardı. Kestirme yol dediği neydi acaba?

6

Bugün çarşamba değil, perşembeydi ama Kerim, pazartesi sürdüğü verniğin ikinci kat uygulamasını hafta sonuna bıra-

kamayacağından atölyeye girmek zorunda kalmıştı. Eldivenleri taktı. Yine yağmur bastırmıştı, sundurmanın üstüne inen darbeleri duyabiliyordu. İkinci katın da kuruma süresi uzayacak diye düşündü. Acelesi yoktu... "Sen o ceviz kabuğunu bitirinceye kadar millet iki nükleer uçak gemisini denize indirirdi." Sanki karşısındaymış gibi mırıldandı: "Gel de şimdi gör Fazıl Efendi"... "Girebilir miyim?"

Bir süre kımıldamadan bekledi, ardından kimi göreceğini bilerek arkaya döndü. Eninde sonunda olacaktı ama o yine de olabilecek en kötü anı seçmişti. Maskeyi çıkarıp, plastik örtüye doğru yürüdü. Yüzü tam seçilmiyordu ama silueti! Endam! Fazıl'ın Farslar "sözcüğü onun için icat etmişler," dediği kadar vardı: Göz alıcı ve zarif varlığı, her zamankinden de belirgindi. Prova edilmemiş, doğal, içten güzellik... İtalya onu yeniden mi yaratmıştı? İtalya ve başka erkekler... Yutkundu, önce heyecanını ardından öfkesini yuttu ve uzun sessizliği sona erdirdi: "Mülk sizin efendim, izne ne gerek."

Bunca zaman sonra ilk cümlesi bu mu olacaktı? Espri yapmak istemişti ama sözcükler hıçkırıklar gibi boğazına takılıp kalmıştı. Şeffaf plastik örtüyü yana çekti. İşte karşısındaydı. Ayşin perde kalkınca duraklamadan uzanıp ona sarıldı ardından yanaklarına iki öpücük kondurdu. Seçtiği yeni konum! Demek iki eski âşık gibi değil, iki yeni dost gibi davranacaklardı? O da konan yeni sınırların içinde kalmaya dikkat ederek, onu öptü. Bir zamanlar yalnız kaldıklarında bir fırsatını bulup kolları arasına aldığı bedene, kalp atışlarını hissetmemesi için sarılmamıştı. Kokusunu değiştirmişti. "Nasılsın? Baktım sen gelmiyorsun, ben gideyim, ne yapıyor, nasılmış, göreyim dedim."

Keşke gözleri her zamanki gibi ışıldamasa, işte mutsuz diye mutlu olsaydım diye düşündü. Bir süre, aradan geçen ayların izlerini birbirlerinin yüzlerinde utangaç bir sessizlikle aradılar.

Sormak istediği çok soru vardı ama tabii ki hiçbirini sormayacaktı. Yana çekilip ceviz kabuğunu gösterdi. "İyiyim, gördüğün gibi bununla ilgileniyorum; Mavna ile." Eliyle işaret etti. "İçerisi kokuyor. Burada duralım, sundurmanın ucunda."

Ayşin gülümseyerek geriledi, o da arkasından dışarıya çıktı. Yağmur hafiflese de hâlâ dinmemişti. "Boya alerjimi unutmamışsın." Cevap vermesini beklemeden devam etti: "Mavna bir tekne için biraz garip bir ad değil mi? Hem adı kadar da hantal görünmüyor."

"Ad, sivri dilli Fazıl'ın yakıştırması," dedi. "Sen sormadan söyleyeyim, o da iyi."

Ayşin gülümsedi, gülümsemesi değişmemişti; her zamanki gibi yüzüne o ışıltı maskeyi geçiriyordu. "Öyleymiş, onunla konuştum... ama kendinden çok seninle, Mine'yle ilgili bilgi verdi: Sağlığın yerindeymiş. Profesörlük için bir yılın kalmış, artık balığa çıkmıyormuşsun, yelkeni de sporu da bırakmışsın, referandumda evet oyu kullanacakmışsın, Mine de mutsuz olmasının dışında iyiymiş."

İki seneyi iki cümlede özetlemek. "Geveze," dedi. "Anlatmadığı bir şey kaldı mı?"

"Grip olmuş. Uzun sürmüş ve..." Ayşin "ve"nin ardından biraz bekledi. Sonra gülümsemesi yeniden aydınlandı: "Sevgilin yokmuş." İki elini de dirseklerinden bükerek kaldırdı. "Ben sormadım, o söyledi."

Giriş cümleleri bitince araya, yağmurun darbeleriyle küçük parçacıklara bölünen bir sessizlik girdi: Dostluk safhası sona ermişti. İki gündür aklında olan soruya cevap ararken dimdik gözlerine bakacaktı. "Neden döndün?"

Ayşin'in önce baktığı gözleri, ardından tekrar elleri açıldı: "Ne aptalca bir soru bu? Türkiye benim ülkem, burası da evim..." Cebindeki paketten bir sigara çıkardı. Yakmadan ona

gösterdi. "Biliyorum, bırakmışsın, hayır bunu Fazıl değil, Emel söyledi, ama kusura bakma, benim şu anda ihtiyacım var." Ayşin, yaktığı sigaradan çektiği nefesi ters tarafa üfledi. "Komiksin... Gerçekten, hem de çok."

Neden? Düşüncesini sese dönüştürdü: "Neden?"

"Yanlış soruyu sorduğun için! Neden döndüğümü değil, neden gittiğimi sorman gerekmez miydi?"

Eğer elleri olmasa konuşamazdı. Ama ellerinin zarafetine hareket kattığını bildiği bir jestti bu. Kokusunu aldığı duman başını döndürüyordu. Aylardır zihninde evirip çevirdiklerini söyleyebilirdi:

"'Ben, beni yarı zamanlı seven, isteyen ve özleyen birisini istemiyorum...' Bunlar son sözlerindi ve sanıyorum gitme nedenini veciz bir şekilde açıklıyordu. O kadar açıklayıcı bir cümleydi ki bir an Fazıl sana sufle verdi sandım... Nasıl bir yarı zamanlılıktı, anlamış değilim, onca yıl her şeyi birlikte yaptık, neredeyse burun buruna yaşadık. Neyse, umarım İtalya'da umduğunu bulmuşsundur." Öfkesini kontrol etmedi: "Tam zamanlı olarak."

Ayşin cevap vermedi. Sigarasını içmeye devam etti. Arada başını sallıyordu. Onun, hep yaptığı gibi yine iç sesiyle, kendi kendine konuştuğunu biliyordu. Sessizliğine uydu. Vernikleme zamanını kaçırmak üzereydi. Ayşin bir yerinde, daha yarılamadan, artık ihtiyacı kalmamış gibi sigarayı yere attı.

"Biliyorum, Milano'daki hayatımı sana açıklamak zorunda değilim. Şimdi söyleyeceğimi sakın ima ettiğin şeyi yalanlamak için yaptığımı düşünme. Mahremiyetimizi eşitlemek için anlatıyorum. İtalya'daki iki yılımı sadece ve sadece tasarım ve derslerle doldurdum." Sesini bir, belki iki perde yükseltti: Açıklamanın onu mutlu edip etmediğini daha tartmadan, tekrar onu duydu: "Benim tam zamanlı sevgili sözü ile kastetti-

ğim, kendini fiziksel varlığının ötesinde, sevdiğine tam olarak sunacak biri idi. Bu cümle kesinlikle bana ait. Fazıl'la uzaktan yakından alakası yok. Aramıza sana ulaşmamı engelleyen, yabancılık yerleştiren o boş, sessizlikleri hatırla! Sanki yabancı kalmak için yemin etmiştin... Sen kendinle beslenebiliyordun: Yalnızlığınla, yabancılığınla, fakültenle, entelektüel zekânla... Ben ne yapabilirdim? Bana kendim yetmiyordu: Ben yanıma seni istiyordum; parçanı, bağışladığını, lütfettiğin kadarını değil, içinden gelerek, esirgemeden verebileceğin her şeyi..." İnanılmayı bekleyerek bir anlığına sustu. "Senden başka herkes bunun farkındaydı." Elini tokat atacakmış gibi ona doğru uzattı: "Seninle mutlu olma fikri çöldeki serapa dönüşmüştü. Ona doğru koştukça uzaklaşıyordu. İnsan umut etmekten yoruluyor Kerim, hem de çok."

Herkes farkındaydı! "Fazıl'a İtalya'ya gideceğini söylemiş miydin?"

Ayşin başını eğdi: "Evet, hem de sana söylemeden önce." Başka soru sormasına gerek yoktu, anlatacaktı: "Bana 'Kesinlikle gitme' dedi. 'Ensesinden tut, kolunu kıvır, başına silah daya, onu nikâh masasına götür, ne yaparsan yap ama gitme' dedi. Bunu yapabileceğime eminmiş. Ona kendimi küçültemem deyince, senin yapmadığını yaptı."

Ayşin'in sessizliği uzayınca sesindeki merakı gizlemeye çalışarak, mırıldandı: "Herhalde sormamı bekliyorsun. Pekâlâ, o başkalarının işine, olmayan burnunu sokmaya meraklı burunsuz Şeytan, ne yaptı?"

"Senin yapmanı beklediğim şeyi: Yalvardı..."

Yalvarmak! "Lüzumsuz adam," dedi. "Seni sever. Mutsuz olacağını düşünmüştür..."

Ayşin yine başını iki yana salladı. "Sen bana ne öğrettin biliyor musun Kerim? Akıllı, mantıklı insanların da budala

olabileceklerini... Hem budala hem de komiksin. Fazıl, senin mutsuz olacağını düşünüyordu. Ve asıl sevdiği sensin..." Gülümsedi, sonra itiraf etti: "Beni de sever, ama seni çok daha fazla sever. Hepimiz biliyoruz: Hayatta 'Şeker Kızı'yla, 'evladı' için yapmayacağı şey yoktur. Emel bir ara anlatmıştı: Burnunu kırarlarken bile ona işkence yapanlara yalvarmamış, marş söylemiş. Ama o adam senin için bana bir dilenci gibi yalvardı."

Ne diyebilirdi? Şeytan'a baş vuracaktı: "Sana Fazıl'ın, bir cümlesini tekrarlayayım. Hangi romanında olduğunu unuttum. Mine altını çizip bana göstermişti." Yutkundu. Söylemeli miydi? Buraya gelmişken artık duramazdı. "Eğer iki insan sadece geçmişten söz ediyorlarsa, ortak gelecekleri yoktur."

Ayşin hapşırır gibi bir ses çıkardı. Eliyle ağzını kapamıştı. "Seninle ortak gelecek tasarlamak için mi döndüğümü düşünüyorsun? Gerçekten budalasın! Başka kalacak yerim olsaydı, kesinlikle buraya adım bile atmazdım."

Bakışlarını kaçırdı. Büro meselesini de aradan çıkarmanın vakti gelmişti: "Emel, söylemiştir. Sana olan kira borcumuzu ödeyeceğiz ve en kısa zamanda villayı da tahliye edeceğiz. İkinci mekân..." Özellikle vurguladı: "Tam zamanlı çalışmalarınız için size gerekli olabilir."

"Siz!.. Açıkça soramıyorsun, ben söyleyeyim: Yalnızım Kerim, İtalya'dan tek başıma döndüm." Yine o başı. Sallanıyordu. İlginç olan o hareketin Fazıl'ın endam dediği, zarif, çiçeği andıran duruşunu bozmamasıydı. "Ben de aslında o konuyu konuşmak için gelmiştim. Az önce Emel'e gittim, borcunuz falan yok, istediğiniz kadar kalabilirsiniz dedim. Ama o, 'Beni ilgilendirmez, git onunla konuş' dedi."

Hayır, onun yakınında olamazdı. "Bu mekân, bu bahçe mütevazi bir avukatlık bürosu için çok lüks... Müvekkil profilimize de uygun değil."

Ayşin bir süre bekledi. Ardından heyecanlı bir sesle tekrar konuşmaya başladı: "Ne kadar zamandır buradasınız?" Cevabı kendisi verdi: "Yedi yıl?" Ardından tekrar sordu: "Peki neden?" Cevabı yine kendisi verdi: "Çünkü ben ısrar ettim." Ayşin'in boynu, başı yine bir dal gibi salındı. "Neden ısrar ettim?"

Anlaşıldı. Oyun oynayacaktı. "Nedenini biliyorsun," dedi.

"Çünkü beni soyulmaktan kurtardın. Hem de nüfuzlu kimseleri kızdırmak pahasına..." Vurgulayarak tekrarladı: "Üstelik de tek kuruş ücret kabul etmeden... O sırada Emel'le ortak olmuş, büro açmak üzereydiniz, ben de size buraya, yani kazandığın dava sonucunda benim olan bu ikizlerden birisine yerleşip, büro açın dedim. Öyle değil mi?" Astar çoktan kurudu diye düşündü. İkinci katın zamanı geçmişti. "O zaman sevgili de... ya da sen adına ne diyorsan, o da değildik."

"Yani!"

"Yani şu, budala adam! Büyü, küs çocuk gibi davranmayı bırak ve Emel'in işini zorlaştırma. Bu mesele sadece seninle benim aramda değil, Emel'den Azade'ye, Azade'den Minik'e kadar herkesi ilgilendiriyor." Arkasına dönerken tiz sesle ekledi: "Konu benim açımdan kapanmıştır. Yerinde olsam mızmız sümüklüler gibi davranmaya son verir, uzatmam. Seni avutamam; sen benim değil, Fazıl'ın evladısın..."

Ayşin, sözlerini bitirir bitirmez arkasını dönerek uzaklaştı. İnce yağmurun altında yürürken şiirlerde sözü edilen o kadınları andırıyordu. İnsan ayrılıkları iki kez yaşar: Olduğunda ve sonraları anılarında... Anıları silinmiş miydi? Şimdi, şu anda, o uzaklaşırken, bunu kavrıyordu. Derin bir soluk aldı. İşte korkutucu ilk karşılaşmayı atlatmıştı. Keşke sigara içebilseydi. İki şey yapmak istiyordu: Duyulmayacağını bilse haykırmak, yaşı

uygun olsa, Fazıl'ı dövmek. Keşke bir sevgili edinmiş olsaydı. O zaman...

Düşüncelerini yarım bırakıp geri döndü, sonraki üç saati Mavna'nın altında geçirdi. Beşte işi tamamlayıp dışarıya çıktığında hâlâ yağmur yağıyordu. Koşarak odasına girdi. Burayı terk edelim diyordu ama hangi avukatın odasında kendine ait, banyosu vardı? Duş alırken bunu düşünüyordu.

Kurulanıp Emel'in odasına geçtiğinde saat beş buçuktu. Azade onu kapıda yakaladı. Mine aramış, ulaşamayınca ***"Beni sen al, birlikte gidelim... Saat altıdan sonra evde olacağım..."*** "Ne yaptınız?"

Duş alırken düşünüp vardığı sonucu bildirdi: "Burada kalıp kalmama kararı sana ait. Ama kira borcumuzu mutlaka ödeyelim. Belki kirayı TL'ye çevirip sabitlemek daha iyi fikir. Dolara güvenilmez..." Sonra ekledi: "Ve benimle işin yoksa erken çıkacağım? Mine'yi alıp, Kandilli'ye gideceğiz."

Altıya çeyrek kala boşalan bürodan çıktı. Yağmurun eti budu yoktu ama inadı sürüyordu. Hızlı adımlarla arabaya bindi. Eğer trafik sıkıştıysa, Mine'ye yine geç kalmış olacaktı.

Füsun'u bahçe kapısından çıkarken gördü. Kaldırma yanaşıp, park etmiş bir arabanın yanında ayakta duruyordu. Kornaya bastı. Genç kadın, merakla yaklaştı. O uzun bacaklarla o kadar kısa adımlar atması gerçekten şaşırtıcıydı. Camı indirdi. "Araba çalışmadı. Sanırım..."

Kadın sözlerini yarım bırakıp doğruldu ve arkaya döndü. Dikiz aynasından bakınca Ayşin'in rallilerden sağ kurtulmuş, o ünlü eski cipini gördü. Bahçeden çıkmak için onu bekliyordu. Tehlikeden kurtulmak isteyen birisinin hızıyla uzun boylu kıza seslendi: "Seni bırakayım!"

Füsun, itiraz etmeden, bindi. Arabayı hareket ettirirken tekrar dikiz aynasına göz attı. Ayşin onları seyrediyordu. Nedense görüntüsü içine anlamsız bir mutluluk yaydı. Füsun durumu açıklıyordu. Ona dönüp gülümsedi. Yüzünde saçlarında yağmur damlaları vardı. İlginç olan ıslaklığın yüzünü değiştirmesiydi. Bu yüzde keşfedemediği, ilk bakışta kavranamayan bir şey, bir ifade vardı. "Arabaya Minik yarın bakar... Nereye? Ben Beşiktaş'a doğru gitmeye çalışacağım."

"Teşekkürler, ben uygun yerde inerim." Geriye göz attı: "Ev sahibemizi beklettik." Füsun, "Çok nazik biri," diye devam etti. "Çok da güzel ve inanılmayacak kadar zarif."

Acaba ne kadarını biliyordu? "Bir aralar Türkiye'nin yarısı senin gibi düşünüyordu," dedi.

"Ya siz?"

Soru o kadar hızlı ve açıktı ki... Anlaşılan Azade gevezesi dilini tutmamıştı. Sonunda, "Ben de öyle düşünürdüm," dedi.

Işığa gelmişlerdi. Yana döndü. Füsun, eliyle önüne düşmüş saçlarını iki yana topluyordu. Birden, klasik güzellik tanımının neden gözle ve kaşla betimlediğini kavradı. Bu keşif şaşkınlığını daha da artırdı. Demek yüzündeki, onu ilk gördüğünde hemen tanımlayamadığı şey buydu: Anında kavranamayan, ancak açık alnının ortaya çıkmasıyla algılanan gizli çekicilik.

"Dönünce size ilk gün hakkında rapor verecektim ama ev sahibemizle konuşuyordunuz atölyenizin önünde, o yüzden rahatsız etmedim. Haciz işlemleri yürek burkucuydu. Torunun borçları nedeniyle yaşlı bir kadının evindeki eşyalar haczedildi."

"İşimizin bir parçası," dedi. "Hukukun özü, varlığı bu ülke de tartışma konusu olan adalet. Merhamet, pek revaç gösterilen bir kriter değil."

"Evet... Ama sorun, adaletin zenginliğin, mülkün bekçiliğine dönüşmesi."

Hem ilginç ya da güzel hem de kendine özgü adalet yorumu olan bir kadın vardı yanında. Kişisel alana ilk onun girdiğini bilerek, çekinmeden, merakına Cengiz Bey'in ölümünü katmadan sordu. "Neden Fransa'ya dönmek istiyorsun?"

"Kendi nedenlerim var."

Kadının kısa cümlesinin içindeki "kendi" sözcüğünü ötekilerden ayıran şeyi fark etti. Cümle kurarken, konunun anlamını belirleyen sözcükleri özellikle vurgulüyordu. Buna rağmen gözleri ilgisizdi, hatta kendine bile. Böyle iri gözleri olan birisi için boşa harcanan bir eylem. Gözler, yüzü... Düşünceler birbirinin ardından sökün edince şaşkınlıkla irkildi. Ona ilgi mi duyuyordu? Ancak duyduğu ilginin içinde filizlenmeye hazır tedirginlik tohumlarını barındırdığının da farkındaydı. Ayşin'le de öyle olmamış mıydı? Henüz birbirlerini tanımıyorlarken aynı yöne doğru yol aldıklarını hissetmişti.

On beş dakika sonra Füsun arabadan inerken rahatsız edici olsa da kabul ediyordu: Sokağa adımını atan uzun boylu kadının hem tazeliği hem de aydınlığı etkileyiciydi. Tazeliği zarif, aydınlığı ise ışıltılı ve saf... Fazıl olsa onu böyle tanımlardı.

7

İki palto, üç pardösü, etekler, ceketler, gece elbiseleri, dört çift çizme, belki on tane stiletto, saten, ipek gömlekler, üst raflarda kazaklar, büstiyerler, braletler, taytlar, pantolonlar, jeanlar, kapriler, fularlar. En az altı şapka, sayamadığı kadar çok bere...

Zerrin, Neri'nin açtığı sürgülü kapının arkasındaki hazineyi nutku tutulmuş bir vaziyette seyrediyordu... "Kız hâlâ bir şeyler seçemedin mi?"

Geri döndü. Kırmızı bir iç takımı ve jartiyer... Soluk kesici! Şef, film artisti gibiydi. Emre akıllılık ederse, bu güzelliği şimdi onun seyrettiği gibi seyredebilir, hatta daha da derinden keşfedebilirdi... Dolabı işaret etti: "Bilemedim şef, aptallaştım: Herkes senin gibi kombin ustası mı?"

Neri başını sallayarak yaklaştı. "Sana kalırsa sabahı buluruz burada." Hayret, göğüsleri giyinikken durduğundan daha küçük görünüyordu. Dolgulu sutyen kullanıyor! Karnında da küçük bir iz vardı. "Çıkar üzerindekileri... Elimde ne var? Böyle düşüneceksin. Tabii ki önce o uzun bacaklar... O zaman kısa etek, eteğe uygun bir kazak, altına çizme ya da stilletto. Artık hangisinin kalıbı uyarsa... Ya yüz? Siyah saçlar, bembeyaz bir ten ve tabii nereden aldığın meçhul o yeşil gözler... Öyleyse onları öne çıkaracağız! Dudakları abartma, gözlerini örtmesin." Neri onu dolaba doğru itti. "Hadi çabuk ol!"

Aklından geçeni seslendirdi: "Şu stilettoyu gözüme kestirdim ama yağmurda canı çıkar!"

Neri alaycı bir çığlık attı: "Kız, kim sana yürüyeceğiz dedi..." Yakına gelince fark ediliyordu: Gözlerinin altı kırışmıştı. "Bu memlekette iki fıstık bu halde yürüyebilir mi hiç? On adım attırmazlar. Çiğ çiğ yerler bizi."

Az öncekinden sonra yine taksi mi? Şef tayfası günde iki üç kez taksi parası verecek kadar kazanıyor muydu? Hızla soyunmaya başladı ama yarı yolda durakladı. Yıkana yıkana esnemiş, genişlemiş iç çamaşırları, kopçası üç kez dikilmiş sutyen! Hepsi ortaya çıkacaktı. Kızarmış yanaklarını saklayarak Neri'ye döndü. "Şef, bir kombin yapalım, ben banyoda giyineyim... Sağımı solumu da sileceğim."

İki dakika sonra temiz, çukurdakiyle kıyaslanmayacak büyüklükteki banyodaki küçük havlulardan birisini ıslatıp, boynunu, koltuk altlarını, siliyordu. Rafta duran deodorantı

aldı, kokladı. Erkek kokusu! İlginç! Merakla aynanın yanındaki dolabı açtı. Bir tıraş makinası, iki diş fırçası ve bir kutu... Prezervatif! Kutuyu eli yanmış gibi geri bıraktı. Yeni eşyalarla döşenmiş daireyi gördüğünde aklına gelen, "Bu kadın bu semtte, böyle bir evin kirasını tek başına nasıl karşılıyor?" sorusu cevaplanmıştı...

Banyodan çıktığında şefi karşısında buldu. Bu kadın çıplak dolaşmamalı diye düşündü, güzelliği kesinlikle giysi ve makyajla desteklenmesi gereken bir afetti.

"Vay kız! Az buz fıstık değilsin!" Neri, yanağından bir kesme aldı: "Abin kadar güzelsin." Harika kokuyordu, Neri'nin parfümünün, dükkânda satılan uydurma kokulardan biri olmadığını hemen fark etti. Şef elini uzatarak çenesinden tuttu, yüzünü gözden geçirdi: "Gel bakalım, seni biraz süsleyelim."

On dakika sonra aynada kendine baktığında gözlerine inanamadı. Aynadaki kız ona benziyordu ama karşısındaki görüntü on sekiz yaşında bir yeni yetmeye değil, resmen yirmilerinde bir kadına aitti.

"Eğer erkek olsaydım, kesinlikle seni kaçırmazdım." Bakışları aynada karşılaşınca başını çevirdi. İrkilmişti. Şefin bakışları tanıdıktı: Sokakta, otobüste, dükkânda karılarına koku almaya gelmiş, ağzı salyalı erkeklerin gözlerinde gezinen o bıçaksı bakış... "Kesinlikle hafif bir makyaj gerekiyor sana. O doğal güzelliğinin biraz inceltilmesi lazım. Bir de koltuk altlarının lazer epilasyona ihtiyacı var."

Kadına cevap vermedi. O da biliyordu ağda, jilet ile uğraşmamayı ama epilasyon fiyatını nasıl karşılayacaktı? Giderek hınçlanıyordu. Bu kadın, şeflik tasladığı o leş dükkânda asgari ücrete, sigorta falan olmadan çalıştığını bilmiyor muydu? Yine de alttan aldı: "Anlaşıldı şef, ilk fırsatta. Ama farkındasın..."

Neri çözümü ondaymış gibi eğildi: "Evet, asgari ücrete talim ediyorsun... O zaman düşün! Bu durumda elinde seni ora-

dan kurtaracak ne var? Tahsil, meslek?" Soruya verecek cevabı yoktu, "Senin, benim, bizim gibilerin nesi var ufaklık?" Beklemeden nutku sürdürdü: "Tabii ki güzelliğimiz... Bunu unutma ve gözünü aç, sonra da güzelliğinin değerini ödeyebilecek erkek bulmaya bak! Bulduğun erkek, eşittir para ve gelecek olmalı... Gerisi hava cıva. Laflara aldırma, bu devirde kendini kurtarmak için her şey mübah kızım." Durakladı: "Sahi sen bir ara manken ajansına müracaat edecektin değil mi? Kızlar konuşuyordu."

Şermin söz etmiş olmalıydı. Omuzlarını kaldırdı: "O işten bir şey çıkmadı... Ambalajım iyi imiş ama dil, dans bilmemem dezavantajmış... Sesim de pek o kadar yok. Bir de liseden terk olduğumu söyleyince kadın bana Muhterem Nur, Türkan Şoray zamanları geçti dedi... Türkan Şoray'ı biliyorum da Muhterem Nur da kim dedim. Kadın fena bozuldu."

Neri neşeyle güldü, ardından saatini işaret etti. "Geç kalıyoruz. Hadi!"

"Zor taksi bulacağız. Yağmur var, tam da milletin..."

Neri sözlerini kesti: "Ne taksisi kızım? Bizi götürecek biri bulunur elbette."

O biri, on dakika sonra Neri'nin telefonunu çaldırdı. Koşar adım aşağı indiler. Evin önünde yabancı marka bir araba duruyordu. Neri işaret edince arabanın arka koltuğuna bindi. O, ön koltuğa, kafasının tepesi açılmaya yüz tutmuş, bükülmüş ensesinden kilolu olduğu anlaşılan şoförün yanına oturur oturmaz, hafifçe geriye dönerek onları tanıştırdı: "Kazım..." Sonra adama baktı: "Bu da bizim Zerrin'imiz."

Adamın yaşını ele vermeyen tombul, sevimli bir yüzü vardı. Onun da küçük gözlerinde de o tanıdık, bildik bakış geziniyordu. "Memnun oldum," dedi.

Neri açıklamaya devam etti: "Kazım, bizim patron Kamil Bey'in kardeşi."

Şimdi Neri'yi yedi ayda sigortalı yapan kestirme yolun nereye çıktığı anlaşılmıştı. Evine, kıyafetlerine, para harcamasına bakılırsa kestirme yol onu yakında Şaneli'nin İstiklal'deki merkez şubesine de götürecekti. Elindeki paketi yana bıraktı. Ayakkabı ve kıyafetlerini tekrar Neri'ye dönerlerse geç kalacağını düşündüğünden yanına almıştı. Birden tadı kaçtı: Hayatında ilk kez akşam dışarıda yemek yiyecekti ama Esma korkusu peşini bırakmıyordu.

8

"Ne yapayım? Yağmurun trafiği ne hale getirdiğini görmüyor musun?"

Teyze Hazretleri "Perşembeleri beni ziyaret edeceksiniz, birlikte," dediğinden beri, her ziyaret öncesi aynı tartışmayı yaşıyorlardı. Mine'yi telaşlandıran tabii ki Teyze sevgisi değildi; düpedüz ona çocukluğundan miras kalan, hâlâ aşınmamış korkuydu Kerim kardeşine döndü.

"Mazlum işkencecisine âşık olurmuş..." Araba, köprüye çıkış kuyruğuna girdiğinden neredeyse durmuşlardı. "Bence zincirlerinden boşanmalısın. Kurtul artık şu Teyze korkusundan!" Mine cevap vermedi; sessizliği yenikti. Mine'nin arabaya bindiğinden beri söylemeyi düşündüğü şeyi seslendirdi: "Bugün Ayşin'i gördüm. İtalya'dan kesin dönüş yapmış."

Mine, hafifçe, haberin önemini azaltarak omuzlarını kaldırdı: "Biliyorum, beni aradı."

Onu da mı? Merakını ele vermemeye çalışarak sordu: "Neler anlattı?"

"Döndüğünü, yerleşmeye çalıştığını, yeni fikirleri, projeleri olduğunu... Haftaya yemek yiyeceğiz. O, ben ve Ayla. Bize pro-

jelerinden söz edecek." Ona döndü. "Ne o şaşırdın mı? Zaten sürekli konuşuyorduk. Yani döneceğini biliyordum."

Evet şaşırmıştı; ama şaşkınlığını sorunun ardına gizledi: "Milano'dayken mi?" Mine sakin bir şekilde başını öne eğerek salladı. Emel'den sonra şimdi de Mine! İkisi de iki yıl boyunca ona bundan hiç söz etmemişlerdi. Sormalı mıydı? Kararsızlığı uzun sürmedi: "Gitmeden önce sana niyetinden söz etmiş miydi?" dedi. Daha açık sormalıydı: "Yani sana benden ayrılmayı düşündüğünü söyledi mi?"

Mine, "Evet," dedi. "Önce Fazıl'la yemek yemiş, sonra da benimle buluştu."

Ayşin'in dört saat önce dediği kadar budalaydı. Hayatının dönüm noktalarından birisinde, belki de kaderi belirlenirken, etrafında olup bitenlerden hiç haberi olmamıştı. Neden? Şeytan kulağına fısıldadı: "Çünkü kendinle gerektiğinden çok meşgulsün." Arabayı hızlandırdı. Peki o! "Sen ne dedin, benden ayrılmayı düşündüğünü söylediğinde?"

"Fazıl, yapma demiş; hatta duygusal baskı yapmış... Ben, çok üzülürüm ama senin kararın dedim... Neden diye soracaksan söyleyeyim. Bir: Kusura bakma, bence seninle gelecek tasarlamak zor. İki: Bir kadın, sevgilisinden, kocasından ayrılmayı düşünüyorsa, ayrılmalı. Çünkü onu o noktaya getiren nedenler konusunda çoğu kez haklıdır ve karar vermeden önce ayrılmamak için elinden geleni de yapmıştır." Mine, tepki göstereceğini anlayınca atıldı: "İyi de sen ne yaptın Şeker Kız diyeceksen sana şöyle cevap verebilirim: En azından bir gelecek resmi tasarladım ve denedim... Sen, kalemi bile eline almıyorsun canım abiciğim."

Bir süre konuşmadılar. Nihayet köprüye çıkmayı başarmışlardı. "Ben ikiz villadan çıkalım diyorum ama Emel kalma

taraftarı. Eğer Ayşin'le her gün birbirimizi görebilecek kadar yakın olursak, yanlış anlamasından çekiniyorum."

Mine güldü. "Hayır, anlamaz! Ayşin artık o eski, kırılgan Ayşin değil. Hem..."

Anlamaz! Kesin yargı! İyi de neden susuyordu? "Hem de ne?"

"Senin terk edip gidenleri asla affetmediğini biliyor."

Yine Suna ve Hayri meselesi! Affetmiyor muydu? Cevabı bilmiyordu. Ya o? "Sen affettin mi?"

Mine bir süre düşündü, sonra ısınan, cansızlığını yitiren sesle cevap verdi: "Ben uzun süredir meseleye çocuklarını terk edip kaçan anne baba olarak bakmıyorum... Onları anlamaya çalışıyorum. Bir anne ve babayı, ama özellikle anneyi, çocuklarını bırakacak kadar ele geçiren duyguyu, inancı, adı her neyse o sadakatin, adanmışlığın gizlerini çözmeye çalışıyorum."

Hüzünlü sessizliği köprüden çıkarken o böldü: "Belki de bizi sevmeye, yani yeterince sevmeye vakitleri olmadı."

Mine başını iki yana sallıyordu. Henüz silmiyordu ama iki damla sol yanağından aşağıya ışıldayarak süzülmeye koyulmuştu bile. "Fazıl şanslıymış, o, bizi sevmek için bol bol vakit buldu."

O kadar bol değil!.. Kardeşini düzeltti: "Hapisten artan vakitlerde."

"O da onlar gibi, adanmışlardan biri." Mine'nin sesi güçlenmişti: "Bazen Vekil Baba'mızın kıymetini yeterince bilmediğimizi düşünüyorum. O bizi karşılıksız seven tek kişi, bizlerse o zaten sevmeye mecburmuş gibi sevgisini tepe tepe kullanıyoruz."

"Desene Fazıl dışında bizi kesintisiz, koşulsuz sevecek kişi bulma konusunda yoksuluz."

Mine "Öyle görünüyor," dedi. "Şanslarımızı denedik; sen Ayşin'le ben Nejat'la... Ama kaybettik."

Nejat ve Ayşin aynı kefede! Sessizlik sitenin bulunduğu yokuşun başına kadar onları düşüncelerinin içinde tuttu. Sonunda, arabanın tırmanışı bir işaretmiş gibi, dakikalardır zihninde yankılanan o soruyu sormak için yana döndü.

"Emel, bağlanma korkusu çeken, tutku yoksunu biri olduğumu düşünüyor. Fazıl'a bakılırsa baba dayağı yemeyen, her şeye itiraz eden birisiyim. Ayşin, bugün bana budala ve kendini sakınan, sevdiğine teslim edemeyen birisin dedi. Sense gelecek tasarlayamayan bir ressam olduğumu düşünüyorsun." Hafifçe güldü: "Sırada o ünlü soru var: Ne yapmalı?"

Mine hemen karşılık verdi: "Bilmiyorum abi. Ama galiba bir sarsıntı gerekiyor."

Aynı soruyu Fazıl'a sorsa, Şeytan'ın "Âşık olun, durup dururken içinizden seni seviyorum demek geçen birisini, kıskanacağınız birini arayın", diyeceğine emindi... İyi de aşkı Ayşin'le denememiş mi, ona, kimseye söylememişken, seni seviyorum dememiş miydi?

Söylemişti... Bazen cinsel hazzın sürükleyip getirdiği o gevşekliğin ardından, genellikle de o sorduğunda. Hatırlayınca irkildi: Ayşin, daha sonra sadece sorduğunda duyduğundan mı, "Seni seviyorum," cevabını talep etmekten vazgeçmişti. Ya kıskançlık! Birlikte oldukları kırk beş ay boyunca onu kıskandığını da hatırlamıyordu. Ayşin, şöhretinin zirvesinde bir modelken, ülkenin en tanınmış çapkınlarının nasıl peşine düştüğü magazin sayfalarında tefrika edilirken bile bir kez olsun, kıskançlıkla bağdaştırılabilecek bir tepki göstermemişti. Neden? Kıskançlık, tek başına sahip olma güdüsünün sonucudur... Sahiplenmekten kaçınanlar, sahiplenmekten mi korkarlar... Ne-

dense birden aklına Füsun geldi. Bakışlarını kardeşininkilerden kaçırdı. Yüzü de kızarmış olmalıydı.

Az sonra site bütün sevimsizliği ile karşılarına çıktı. Yokuş boyunca homurdanan arabayı yere çizilmiş sarı çizgilerle belirlenen dar şeritlerin arasına soktu. Park yerinden ayrılmadan önce, yağmura aldırmadan, bir süre önünde yükselen yamacı seyre koyuldu. Bir an, on iki yaşına kadar hemen hemen her geceyi çatısı altında geçirdiği, on ikisi ile on sekizi arasında hafta sonları okuldan evci çıktığında kaldığı, tatsız çocukluğunu, renksiz ergenliğini barındıran eski konağı görür gibi oldu: Cuma akşamları sırtında çantası, yokuşu tırmanır, şimdi arabayı park ettikleri bu noktada soluklanmak için durur, yolunu gözleyen Mine'nin ona koşmasını izler ve ardından derin bir soluk alıp, köşke sinmiş, sahipsiz, bakımsız evlerin sürekli misafiri olan hüzne eşlik eden, tozlu bir sessizliğin içinde onu bekleyen asık suratla karşılaşmaya hazırlanırdı. "Hadi Kerim kıpırda... Zaten geç kaldık."

Beş dakika sonra tehdit edici bir sopayı andıran Teyze Hanım, buruş buruş olsa da neredeyse yarım asırdır değişmeyen yüz ifadesiyle onları karşıladı. Mine her zamanki gibi cömertti, ona uzatılan buruşuk yanakları içtenlikle öptü. Teyze Hanım, Galatasaray'a başladığından itibaren onunla fiziksel teması kesmişti. Karşı cinsten iki kişinin on ikisinden sonra öpüşüp sarılmasının uygun olmadığını düşünürdü.

Duruşuna karşın artık iyice yaşlı görünen kadının elini sıktı. Sivri ve kavgacı dili, hayatın ona sunduklarının, hak ettiğinden daha az olduğunu mu kanıtlıyordu? Yıllardır bitkinliğine iyi gelen tek ilaç vardı: Öfke... Onun neden sürekli mutsuz olduğunu ilk kez on beşinde keşfetmişti. Çünkü Teyze Hanım, mutsuzluğunun dışında her şeyden sıkılıyordu. Garipti ama alıştığı hatta kutsadığı o ruh hali giderek ona mutluluk veren bir uyuşturucuya dönüşmüştü.

Az kalsın gülecekti. Teyze Hanım'ı en iyi tanımlayan cümleye, Fazıl'ın mevsimlerinin sayfalarında karşılaşmıştı: "Ruhunun güzelliğe, cennete açılan kapıları çok dar, bu yüzden bütün hayatı bir cehennemde geçti..." Sorsa inkâr edeceğini biliyordu ama Fazıl'ın o cümleyi karşısındaki kadından ilham alarak yazdığına emindi. "Teyze'n bana âşık!" Fazıl'ın iki gün önce söylediklerini hatırladı: Gülümsemesi az daha kahkahaya dönüşecekti. "Bugün keyfin yerinde galiba Kerim Bey evladım..."

Mutluluğu bir kusur, kişilik zaafı olarak gören kadına cevap vermeden Mine'nin arkasından daireye girdi. Mimarın salondaki geniş pencerenin içine ustaca sığdırmayı başardığı, Boğaz'a kadar inen ışıklı yamaç manzarası, sitenin dışarıdan görünüşünün yarattığı o koyu kasveti dağıtıyordu. Ama bu rahatlatıcı duygunun geçici olduğunu biliyordu. Birazdan, yıkılıp giden eski köşkte yaşanmış hayatlara tutunmaya çalışan inatçı anılarla döşenmiş salonun derinliklerine doğru ilerledikçe, Teyze Hanım'ın hazineymiş gibi sakladığı eşyalarla karşılaştıkça, bu ferahlatıcı izlenimin kaybolacağını biliyordu. Fazıl'ın evinde barınmayan yaşlı ev kokusu, burada, yenisinde bile, buram buram tütüyordu.

Yemek, geç kalmalarının Teyze Hanım'ı nasıl üzdüğünün deklare edilmesiyle başladı ve on dakika sonra, önce Mine'nin suçu kabullenmesi, ardından özür dilemesiyle sakin bir havaya büründü. Kendi payına onu sakinleştiren, her yemekte olduğu gibi neredeyse elli yıldır Teyze Hanım'ın yoldaşı olan Afife Hala'yla gizli âşıklar gibi bakışıp, değiş tokuş yaptıkları üstü örtülü gülümsemelerdi. Sıkıntısı taşıma kapasitesini aşmaya yaklaştıkça ya da Teyze Hanım'ın sivri diline öfkelendikçe gözlerini hemen, akrabalıklarının nereden geldiğini bunca yıldır çözemediği Kastamonulu sevimli kadına çeviriyordu.

Sıra her yemeğin değişmez gündem maddesi olan, Mine'nin hamileliği, onun da bir türlü evlenecek bir "kız" bulamadığı konusuna geldiğinde sıkıntıdan patlayacak raddeye gelmişti. Bu perşembe ziyaretlerini iptal etsek ne olur? Birden aklına gelen düşünceyi onaylatmak ister gibi Mine'ye döndü. İşte sözünü ettiği onları değiştirecek, o kadar şiddetli olmasa da o sarsıcı hamlelerden biri...

Sıra tatlıya geldiğinde Teyze Hanım, ona döndü: "Etiket kuralları... Biliyorsun yemekte bazı şeyleri yapmamalıyız! Belki neden gülümsediğini bize de açıklarsın Kerim Bey evladım."

Günah ondan gitmişti. Kof, içi boş asalet iması... Yetmiş yıldır karşısındaki muşmulayı ayakta tutan koltuk değneğiydi bu iddia. Ona dedesinin ya da dedesinin babasının bir seyis yamağı olduğu iddiasını hatırlatarak sarsıntının şiddetini daha da artırabilirdi. Kardeşinin uyarıcı bakışlarına aldırmadan, gülümsemesini bütün yüzüne yaydı:

"Sizi de güldürüp kabalığıma ortak etmek istemem. Ama ısrar ediyorsanız anlatabilirim." Meydan okuyuşu Teyze'nin öfkesini uyarmış, onu gençleştirmişti. Gözleri de iyice inceydi artık. "Pekâlâ, aklıma atlar, seyisler geldi..."

Teyze, bir süre devam etmesini, sözlerinin arkasını getirmesini bekledi. Yüzü, öfkeli asıklığı bir yana, ifadesizdi. Fazıl ona şaka yapmış olabilir miydi? İlk deneme boşa gitmişti. Teyze, Mine'ye dönmüştü. "Abinin senin gittiğin şu psikiyatrist mi, psikolog mu her kimse, ona gitmesi gerekiyor galiba."

"Neden psikiyatriste ya da psikoloğa gideyim ki Teyze? Kim kendini daha iyi tanımak ister? Hem psikoloji dediğimiz hep aynı sorularla yapılan bir incelemeden başka nedir ki? Zeki insanlar bunu yüzeysel bulurlar."

Teyze, Mine'ye doğru eğildi: "Hiçbir şey anlamadım..." Sonra ona döndü. Muşmulayı andıran kadının geçmişe yönelik

öfkesiyle bilediği dilinin bıçağa dönüşeceğini, on yıllardır bitiremediği hesaplaşmayı şimdi onunla sürdüreceğini biliyordu.

"Annen de gençken böyle laflar ederdi. Senin gibi isyankardı. Ne oldu? Evlenmeden hamile kaldı, adımızı lekeledi. Babanın tek iyiliği sonunda onunla evlenmek oldu. Peki daha sonra ne oldu?" Öç alan kısa kahkahası, ağzından sıçrayan tükürüğe benziyordu. "Gurbette, sefalet içinde öldü."

"Ama sevilerek öldü Teyze... Sevgi, en büyük zenginlik değil mi?" Teyze Hanım gibi o da birden araya giren Mine'ye döndü. Mine bakışına karşılık verir gibi, sakin bir sesle, "Nejat'tan boşanıyorum!" dedi.

"Ne!"

İşte, sarsıntı bir yana her şeyi havaya uçuracak bomba buydu. Demek Fazıl'ın Şeker Kız'ında hissettiği, sesinden hâlâ tam olgunlaşmadığını sezdiği, ona araştır dediği olay, boşanma fikriydi. "Kim istiyor? O mu, sen mi?"

Mine, çatalı masaya bıraktı. "Bu önemli mi Teyze?" Sonra sorusunun cevabını verir gibi omuzlarını silkti. "Kaçınılmaz son bu. Nejat, kayınpederin aksine, elinde olanlarla yetinmek niyetinde değil. İşleri, şirketi daha da büyütecek..." Sözlerinin burasında, bundan sonra söyleyecekleri komik gelmiş olacak, hafifçe güldü: "Peki Nejat bunca zenginliği kimin için biriktirecek?"

Teyze'sinden önce sordu: "Doktorların kararı kesin mi?"

"Tek yol evlat edinmek..." Mine soruyu yine Teyze Hanım'a yöneltti: "Ne dersin Teyze? Sence Nejat, tanımadığı, soyunu sopunu bilmediği, rastgele birilerinin çocuğunu, kendi çocuğu ve mirasçısı olarak kabul eder mi? O etti diyelim, kayınpeder ne der? Tabii sırada Ayla da var. Yeni varisin, Naim'in payını küçülteceğini biliyor."

Teyze'si sessizdi; yüzü kapkaraydı. Aklına gelen düşünceyle ürperdi. Bu kötücül ihtiyar da ailenin elde kalan mülkünün evlat edinilen bir çocuğa miras kalması düşüncesinden dehşete düşmüştü. Yine Teyze'sinden önce araya girdi: "Ayla yakın arkadaşın."

"Ama Ayla da bir insan ve anne abi... İnsan denen mahlukun ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilemezsin. Hele çocuğunu koruduğunu düşünen bir annenin..." Mine sözlerini bitirince Teyze'sine döndü: "Artık buraya gelmeyeceğim Teyze... Beni görmek isterseniz, dışarıda, size yakın bir yerde buluşuruz. Çocukken, gençken köşk beni bunaltırdı, bu bloklar köşkten de iç karartıcı."

Aynı gecede bir değil, iki kişiyi boşamıştı. Garip kaçmayacağını bilse, uzanıp onu yanağından öpecekti. Sarsıcı adımlar değil, bombalar atmıştı, hem de art arda iki tane... Ya ben diye düşündü.

9

Zerrin, içinden, adım adım ilerleyip sonunda kalçalarına yaslanan bacağı tekmeleyip masadan kalkmayı geçirse de önündeki karabiberli bifteği henüz yarılamadığı için kendini tutuyordu. 2K'nın küçüğü, Kazım, masaya oturduklarından beri ataktaydı. Tuzu alma bahanesiyle Neri'ye doğru uzanıp, yılışık heriften biraz uzaklaştı. "Demek bizde çalışıyorsun?"

Aklı sıra patron olduğunu hatırlatıyordu. "Evet ama sigortalı değilim," dedi. Biraz gülümsedi. "Yani geçiciyim."

Patronsan, önce sigortalı yap, belki o zaman bacağıma dokunursun! Salak herif mesajı almış mıydı? Fotoğraf iyice aydınlıktı şimdi: Onun için kestirme yol bacaklarından geçiyordu.

Öfkelendi. Herif bifteğin içine etmişti: Yolun sonunu hatırladıkça midesinin bulanması da cabası! "Şimdiki çocuklar sabırsız Kazım. Her şey bir günde olsun istiyorlar."

Kazım, "Çocuk mu?" dedi. Der demez tekrar bacağını yaklaştırdı: "Kaç yaşındasın sen?"

Ya sen hödük? Yirmi beş, otuz? Belki de otuz beş. Şişkoluğun, yüzleri olduğundan daha genç gösterdiğini biliyordu. Bu da bir şeydi: Herif zayıf olsa daha da sevimsiz görünecekti. "İki ay sonra on sekizime gireceğim," dedi, sonra bifteğine döndü; midesi bulansa da et fırsatını kaçıramazdı.

"Dur kız, boğulacaksın... Yemeği çalan mı var?"

Neri'ye cevap vermedi. Masadaki önemli kişi o değil, Kazım'dı. Ama şefe sürekli "ablacığım" dediğine bakılırsa içinde yüzdüğü lüksü Neri'ye sağlayanın yanındaki hödük olmadığı ortadaydı. Neri, ona göz kırpınca içi tekrar öfkeyle doldu. Çakma şef de o şişko Şermin gibi onu pazarlamaya çalışıyordu. İkisinin arasındaki fark, hizmet ettikleri müşteri profili diye düşündü: Hırdavatçıyı andıran dükkân sahibinden, üç şubesi olan parfümeri ortağına... Yana dönüp Kazım'a sırıttı. Biraz pas vermeliydi ama ölçüyü kaçırmadan... Bu ablak yüzlü, bir şey vermeden bacaklarına dokunmayı hayal edemeyeceğini anlamalıydı. Ya sigortayı hallederse! Korkuyla irkildi. Esma'nın yüzü gözlerinin önüne gelivermişti. Aradı mı?

Merak etmesine rağmen bifteği mideye indirmeden telefona bakmadı. Son lokmanın ardından HTC'yi çıkardı. Arayan yoktu. "Ne o sevgilinden mesaj mı bekliyorsun?" Yine küçük K! Sevgilim yok diyebilirdi, demedi, gülümsemekle yetindi. "Bana da verir misin numaranı?"

"Şef sana vermiştir... Yoksa vermedi mi?"

Küçük patron bir kahkaha attı. Salak, naz yaptığını sanmıştı. "Yamansın geçici eleman..." Yana döndü. "Ne dersin

ablacığım, kalkalım mı? Abim dokuz, dokuz buçuk demişti. Anca geçeriz."

Abisi! Fotoğraf şimdi belirgindi. Neri'nin kestirme yolu, büyük ortağa çıkıyor olmalıydı. Aceleyle menüye baktı. O tiramisuyu yemeden yemeği bitirmiş sayılmazdı. Neri'nin toparlamasına fırsat vermeden Kazım'a döndü: "Tatlı yemeden mi kalkacağız?"

Şişko kararsız gözlerle onu süzdü. Sonra garsona işaret etti, eder etmez de sandalyesini yanaştırdı. Bu seferlik itiraz etmeyecekti; tiramisu için, şişkonun bacağına birkaç dakika tahammül edebilirdi...

Saat dokuza on kala lokantadan çıktılar. Kazım, Neri'ye işaret edince şef arkaya geçti. Herifin niyetini anladığından pardösünün önünü hafifçe açtı. Şefin arkada somurttuğunun farkındaydı. Arabayı ters tarafa doğru dönünce küçük patrona sordu: "Nereye gidiyoruz?"

Adam sırıttı. "Florya'ya ineceğiz eleman. Sensin Bar'ı beğeneceksin..." Hafifçe arkaya döndü: "Öyle değil mi ablacığım?"

Neri cevap vermedi. Anlaşılan küçük K'ya da öfkelenmişti. Oysa haber heyecan vericiydi: Bir hödükle de olsa hayatında ilk kez dışarıda adam gibi bir yerde akşam yemeğine çıkmıştı, şimdi de bir bara gidecekti. Birden yine aklına Esma geldi. Ya öğrenirse! Yüreği ağzına yükseldi. İçecekler konusunda dikkatli olmalıydı. Fatma'nın yeğeninin, partide kola içtikten sonra başına neler geldiğini unutmamalıydı. Kazım ona sırıtınca, adama bu gece harcayacağı paranın karşılığını vermek için bacak bacak üstüne attı. Boşuna endişeleniyordu. Bu salak, kızların içkisine ilaç katacak kadar uyanığa benzemiyordu.

Bir apartmanın bodrumundaki Sensin Bar ne umduğu kadar büyük ne de kaliteliydi. Tavan, sanki az önce yangın söndürülmüş gibi isle kaplıydı. Köşede gitar çalıp, şarkı söyleyen

çocuğun da sesi berbattı. Kazım'ı tanıyan garsonun gösterdiği yer, geniş mahzen benzeri mekânın neredeyse hiç ışık almayan dip köşesindeydi. Bu kesimde yan yana sıralanmış localardaki çiftler sarmaş dolaş, işbaşındaydı. İçeriye girerken duyduğu merak ve sevinç yerini tedirginliğe bırakıyordu. Tedirginlik çok geçmeden Kazım'ın bacaklarını dikizlemekle yetinmeyip, elini omzuna atmasıyla da korkuya dönüştü. Şişko onu güya çaktırmadan okşamaya başladığında, beklenen misafir de locada belirdi. Büyük K! Üç dükkânın sahibi, patron Kamil Bey, kırklarına yakındı. Kardeşinin aksine zayıf ve uzun boyluydu. Ürkütücü, sinsi görünüşü olmasa, yakışıklı bile sayılırdı ve kesinlikle yanındaki yılışık heriften daha zevkliydi. Üzerindekilerin seçimi, Neri'nin kombin uyumundaki ahenkle yarışabilirdi.

Onları tanıştıran Kazım'ın işaretiyle hafifçe doğrulup, adamın kemikli, iri elini sıktı. Büyük patronun sol elinin, yüzük parmağındaki beyaz çizgi loş ışıkta bile belirgindi. Adam evli... Kamil, yüzü aydınlanan Neri'nin yanına oturup onu dudaklarından öpünce irkildi. Şef, yol arkadaşının evli olduğunu biliyor mu? Soru daha zihninde sönmeden saflığına güldü. Tabii ki biliyordu. Neri için önemli olan adamın evli olup olmaması değil, onu şefliğe terfi ettirecek olması değil miydi?

İki dakika sonra Kazım sohbetten vazgeçip elini göğsüne doğru indirmeye kalkınca, omuzunu silkip adamın elini itti ve öne doğru eğildi. İşler kızışıyordu. İlk kez, gecenin sonunun tatsız bitebileceğini hissediyordu. Pişman mıydı? Hayır, pişman da sayılmazdı ama kombin ustasının onu ikram etmeye niyetlendiği adamın kalitesini, abiyle kıyasladığında, hiç beğenmemişti. Kendini hakarete uğramış hissettiğinden olacak, bir yandan Kazım'ın şimdi de kalçalarına inen eliyle boğuşuyor öte yandan, arada onu alıcı bakışlarla süzen sinsi büyük K'ya karşılık

veriyordu. Ne de olsa, sigorta meselesi onun elindeydi. Ancak yanındaki tehlike her geçen dakika büyüyordu: Burada daha fazla kalmak, artık iki eliyle birlikte atağa geçen kel şişkoya cesaretlendirecek, yolun sonuna ulaşabileceğini düşündürecekti. Kamil ise karşıda işi bayağı ilerletmişti. Külotu görünen Neri'yi resmen kucağına almıştı... Harekete geçme zamanı... Üzerine abanan salağı itip HTC'yi çıkardı. Ortalığa sordu: "Burasının tam adresini bilen var mı?"

Soru en çok Kamil'i şaşırttı: "Adresi ne yapacaksın?"

Patron, Neri'yi kucağından indirmiş, ona doğru eğilmişti. "İki abime de mesaj atacağım," dedi. "Boş olan gelip beni alsın diye." Saati gösterdi. "Onu geçti, eve dönmem on biri bulur. On sekize girmeyenler için eve dönüş saati. Eee, yarın iş de var... Tabii bir de ablamla meselesi."

Belki gerektiğinden fazla uydurmuştu ama mazeretlerinden biri olmazsa öteki işe yaradı. Kamil, Neri'ye baktıktan sonra Kazım'a döndü. "Pekâlâ birader, neden sen götürmüyorsun kızcağızı? Şimdi gece gece abileriyle uğraştırma onu." Büyük K sözlerini bitirince gülümsedi. Gülümseyişi yüzünün sinsi görünüşünü siliyordu: "Gelecek sefer, arkadaşında kalacağını söyle abilerine." Neri'nin omuzuna attığı eli kendine doğru çekip, şefi sıkıştırdı. "Mesela Neri de..."

Masadan kalkarken Neri ile göz göze geldi. Öfkeli bakışlarına rağmen kadının için için mutlu olduğunun farkındaydı. Meydan ona kalmıştı. On beş dakika sonra tuvalette makyajını silip, üzerini değiştirmiş, Kazım'ın yanında oturmuş, eve doğru yol alıyorlardı. Sağı solu mıncıklanmıştı ama karnını iyice doymuştu. Özetle geceyi kazasız belasız atlatmış ve önemli iki şey öğrenmişti: Evet, gözleri de çok iltifat almıştı ama en çok bacakları etkiliyordu erkekleri, hem de Neri'nin yanındayken

bile. Ve... ve insanlar Nerilerle evlenmiyor, onları evlere kapatıyorlardı. O anda karar verdi: Kimsenin kapatması olmayacaktı. Hele yanındakiler gibi hödüklerin asla...

Bir şeyler anlatan Kazım'a cevap vermedi. Dokunmadan, bacaklarını istediği kadar seyredebilirdi: Nasılsa onları son kez görüyordu.

10

Emre, bakışlarını kaçırdı. Babasının en son gözlerinin yaşardığını Zerrin doğduktan hemen sonra, odadaki ebenin, baygın yatan annesini uyandıramadığı için telaşla dışarı fırlayıp "Hastaneye götürün," dediğinde görmüştü. Hatırlıyordu: O gümüş damlaların babasının gözlerin çevresinde biriktiğinin farkına vardığı o anı; bebeğin ve ablasının çığlıklarının birbirine karıştığı sahneyi.

"Bizi yerimizden yurdumuzdan eden Jivkov[18] domuzu gibi komünist oldu bir şey demedik. Ama askerin karşısına geçip, nasıl benim oğlum..." Babasının yüzü sözcük sadece dudaklarını değil, beynini de yakıyormuş gibi, acıyla büzüldü. "Her neyse. Zaten kahveye gidemiyorum..." Gözyaşları ve acı, öfkeye dönüşmüştü: "Hep o berber çırağı yüzünden, oğlanı bu yola o düşürdü. Bu..."

---

18 Bulgaristan'da yaşayan Türk asıllıların 1984 yılında rejim aleyhine başlattıkları direniş Jivkov tarafından bastırıldı ve asimilasyon politikaları sertleştirildi. Adlarını değiştirmeyen ve Türkçe konuşanlar, kamplara hapsedildi. 1989 yılında komünist rejim, mahkûm olan Türklerin sınır dışı edileceğini bildirmesinden sonra dönemin başbakanı Turgut Özal'ın devreye girmesiyle Türkiye Cumhuriyeti sınır kapıları Türk mültecilere açıldı. 1989 yılında yaşanan bu göç olayı II. Dünya Savaşı sonrasında Avrupa'da gerçekleşen en büyük göç olayı olarak tarihe geçti. 1990 yılı sonu itibarıyla 360 bin Türk asıllı Bulgaristan vatandaşı Türkiye'ye göçtü.

"Baba!" Sesinin gerektiğinden sert çıktığının farkındaydı ama durmayacaktı, sınır sabah geçilmişti. "Bu işte kimsenin kimseyi ayartması ya da bir yere düşürmesi diye bir durum yok. Sana ayıp da gelse, garip de gelse bu olağan bir şey. Ne yaparsan yap, bir şey değişmez. Baskı onu..."

"Sus!" Babası ona bakıyordu ama bağırdığı, dakikalardır ağlayarak yalvaran Esma ablasıydı. "Para vereyim, gitsin! Burada kalamaz. Zaten derdim başımdan aşkın... Sus dedim Esma, duymadın mı? Hepinize söylüyorum: Artık üç hafta izinliyim. Geri döndüğümde de herhalde çıkışımı verirler."

Olay, dert, felaket, ablası nasıl adlandırırsa adlandırsın, hepsi birbirinin ardına sıraya dizilmiş, aynı zamanda ortaya çıkıyordu. "Yalan ifade vermediğin için mi?" İsmail Deliormanlı başını eğdi. "Sendika yok mu baba?"

Babası garip bir sesle güldü: Hıçkırığı, belki de öksürüğü andırıyordu çıkardığı ses. "İş yeri temsilcisi kazadan beri müdürün odasından çıkmıyormuş oğlum."

"Mahkemeye gideriz," diye araya girdi. "Öyle kolay mı işçi çıkarmak? Kanunlar var baba. Gerekirse Mine Hoca'nın abisi avukat, hem de üniversitede doçent, ona gideriz."

"Emre oğlum, mahkeme, avukat para demek. Nerde biz de o para?"

"Ben bulurum," dedi. Evin bütçesi ondan sorulduğundan, ablasına bakarak açıklamaya koyuldu: "Henüz ücreti belli değil ama yeni ders işi en az üç ay sürecek gibi görünüyor. Arada ödev de gelir. Sonra da asistanlık..."

İsmail Deliormanlı cevap vermedi yerinden doğruldu. "Esma, hadi kızım, yatağımı yayıver de yatayım." Sözlerinin ardından koridora yürüdü. Önce karısına bakacak, ardından

tuvalete gidecek, bir süre gizlediği gözyaşlarını dökerek, sessizce ağlayacaktı.

Babası uzaklaşınca oturduğu sedirden doğruldu. Odasına dönme zamanı. Ablası onu durdurdu. "Emre beni dinle. Paranı önce kendine ayır. Artarsa, Ahmet'e de destek çıkarsın. Avukatı mavukatı bırak, baban işini halleder. Olmazsa yeni iş bulur."

Ah abla! Bir an ona almayı düşündüğü yeni bulaşık ve çamaşır makinasından söz etmeyi düşündü. Ama hemen vazgeçti. Tartışmayı yeniden başlatmak niyetinde değildi. Uzlaşmış gibi birbirlerine gülümsediler. Esma Deliormanlı! Acaba hayatında hiç genç kadın olmuş muydu? Otuzlu yaşları yaşamadan hayat onu kırkına taşımıştı bile. Bir adım atıp, gözlerindeki yaşları kurulamaya vakti olmayan, evlerinin, hayatlarının temel direğine sarıldı. "Seni çok seviyorum ablacım."

Esma şaşırmıştı. Ablasının şaşkınlığına, kararsızlığına aldırmadı, kollarının arasında giderek küçülen kadının yanaklarından öptü. Bir süre, gözyaşları birbirine karışırken, belirsiz geleceklerinin karanlığını üzerlerine çökerken, birlikte dua edermiş gibi ağladılar. Uzaktan, tuvalet kapısının sesi gelince kollarını çözdü. Eve geldiğinden beri dilinin ucundaki soruyu sordu: "Zerrin nerede abla?

Ablası burnunu çekti. "Depo sayımı varmış, bilmem ne çıkaracaklarmış. Müdürü aradı, haber verdi... Saatin kaç?"

Demek saati de bozulmuştu: "On buçuk."

"On biri geçirmesin dedim arayan kadına... Ahmet'le konuştun mu?" Başını eğdi. "Nasıl?"

Yaklaşan babasına duyurmadan, mırıldandı: "İdare ediyormuş, yarın akşam buluşacağız."

İsmail Deliormanlı, yanlarına gelince ona da iyi geceler dileyerek odasına yürüdü. Koridorda, hayaletin aralık kapısı-

nın önünde adımlarını hızlandırıp artık sadece ona ait olan dar boşluğa girdi. Garipti ama oda Ahmet'in gidişiyle ferahlayacağına, daralmışa benziyordu. Masaya oturdu. Neredeyse doğduğundan beri aynı odada yatıp, aynı odada birlikte uyandığı hüzünlü ve narin varlığın hayatında ne büyük bir yer kapladığını şimdi belirginleşen yalnızlığıyla fark ediyordu. Sonunda bütün akşam cebinde titreşen yeni telefonu çıkardı, açtı. Ayla Kösten'den dört mesaj: İlki üç saat, sonuncusu yirmi dakika önce gelmişti. ***"Dersten sonra neden beni görmeden gittin?"***

İkinci mesajı açmadan elindeki telefon birden çalmaya başladı. Neredeyse havaya sıçrayacaktı. Bu, bu odada duyulan ilk telefon sesiydi. Bir süre şaşkınlıkla elindeki, bir yandan titreyen bir yandan daha önce duymadığı bir melodiyi ortaya saçan garip nesneye baktı. Sonra sesin dışarıdan da duyulacağını düşünerek telefonu açtı. "Alo!"

Ayla Kösten, cevap verişindeki şaşkınlığı onu tanımadığına verdiğinden, sabırsız bir sesle konuşmaya başladı: "Benim, Ayla... Neden şaşırdın? Numaramı kaydetmedin mi?"

Üç kısa cümle. İlki uyarı, öteki ikisi soru. Yutkundu: "Pardon. Tabii ki kaydettim."

"Güzel, mesajları açtığına göre, artık meşgul değilsin."

Telefonun başında mı bekliyordu? "Özür dilerim..." Neden özür diliyordu ki? Telaşı, ardından bedenine ve sesine inen gerginlik, az sonra öfkeye dönüşecekti. "Dışarıdaydım... Duymamışım."

"Şimdi neredesin?"

Sorgulanıyorum... Ona da mı hesap verecekti? Biraz bekledi; direnci kırılıyordu: "Şimdi evdeyim."

"Harika. Demek ki bu telefon işe yarıyor. Demek ki istediğimizde konuşabileceğiz. Çok sevindim."

Doğru söylüyordu. Kadının ısınan, yumuşayan sesi, sevincini yansıtıyordu. Her yere ulaşabilen, her çağrıya cevap veren bu alet ona istediğini verecekti. Böylelikle her an elinin altında olacağım diye düşündü.

"Evet!" Sesindeki yeniklik mide bulandırıcıydı. Süklüm püklüm, boyun eğen cevaplar. Bu kadınla hep böyle, itaatkâr dille mi konuşacaktı? "Bir şey mi söyleyecektiniz?" Sonra kadının onu terslediğini düşünmesinden korkarak, açıkladı: "Yani dersten sonra görüşseydik."

Ayla, "Evet," diye atıldı. "Önce şunu söyleyeyim, Naim hayatından çok ama çok memnun. Yarınki dersi de sabırsızlıkla bekliyor... Galiba mitoloji konuşacakmışsınız. Şunu da ekleyeyim, yatmadan önce yine ödevlerini yaptı. Üstelik sadece matematik ödevini değil, ötekileri de."

Ne diyebilirdi? Davetkâr sessizlik, kadına cevap vermesi gerektiğini hatırlatınca, "Ben de memnun oldum," dedi.

"İyi... Sadece bunu söylemek için aramadım seni. Aslında dün yemekten sonra sırası gelmişti ama telefonu aldıktan sonra yüzünü asınca, çekindim, söyleyemedim."

Çekindim, söyleyemedim! Şaşırdı; Ayla Kösten seçtiği sözcükler, daha da önemlisi daha da ısınan sesi, eşitlik vadediyordu. Bu kez yutkunmadı: "Sizi dinliyorum."

"Diyecektim ki, madem haftada beş gün Beykoz'a geleceksin, yani bir işte, tam zamanlı çalışan biri gibi bütün haftanı bize ayıracaksın, öyleyse neden Kösten Şirketler Grubu'nun bir çalışanı olmayasın?" Konuşmasının temposunu hızlandırarak açıklamaya koyuldu: "Ben yönetim kurulu üyesiyim. Aslında merkez ofiste..." Güldü. "Şimdiye kadar hiç kullanmadığım bir odam, danışmanlar, sekreterler için bana ayrılmış bir bölüm var... Neyse, uzatmayayım. Seni danışmanım olarak atamak istiyorum."

"Danışman mı?" Şaşkınlığı soru halini aşıp, kahkaha dönüşecek kadar büyüktü. Ama gülmedi. "Ne danışacaksınız? Matematik değil herhalde?"

Ayla, onun gizlediği kahkahayı atarak cevap verdi: "Matematik mi, Allah korusun! Danışmanların yüzde doksanı hiçbir iş yapmaz Emre. Ofise bile uğramazlar. Ama senin durumun farklı. Tam zamanlı bir işin olacak, ofisi de pool-house, havuz evi diye düşün. Bu şekilde devam etmek hem daha uygun hem de senin için daha avantajlı olur diye düşündüm." Cömert sesi sanki öneriyi geri çevirmesine fırsat vermeden avantajlarını sıralamaya koyuldu: "Sigortanı başlamış olur, ayrıca, özel ve kapsamlı sağlık sigortan olur. Bizde sendika yoktur ama sosyal haklar geniştir. Yiyecek yardımı birçok ıvır zıvır sosyal yardım falan..." Kadın farkında olmayabilirdi ama o, "ıvır zıvır" diye tanımladığı "birçok sosyal yardımın" birkaç asgari ücrette bedel olduğunun farkındaydı. İyi de neden sevinmiyor, neden rahatlamıyordu? Kadın açıklamasını soruyla noktaladı: "Anlaştık mı?"

Bağlantılı, şartları başkası tarafından belirlenen yeni bir iş biçimi! Bu, şimdiye kadar alışık olmadığı bir deneyim olacaktı. Ama! "Ama haziranda okullar kapanıyor," dedi. Hem... "Belki atamam da çıkar."

"Her iki durum da danışmanlık yapmana engel değil Emre... Bak ne diyeceğim, yarın yanına nüfus cüzdanını ve iki fotoğrafını al, Aydın'a ver, o, işlemler için merkeze iletecek."

Onun için planlar yapmış, sabırsız biri olmasına rağmen telefonunun başında, karşıdaki hattın canlanmasını beklemişti, şimdi de o planı uygulaması için neler yapması gerektiğini anlatıyordu. Ayla Kösten erkek olsa, ona Noel Baba derdi. Teklif, baş döndürücü olmasına baş döndürücüydü ama bir yandan da

cömertliğin nedenini merak etmiyor değildi. Naim? Sadece müziksiz dünyaya kapılarını kapatan bir çocuğa ulaşabildiği için mi? Birden öğlen arabada, elinin üstünde konan beyaz, yumuşak eli hatırladı. Elimi tuttu... Elini o kadar hızlı geri çekti ki, telefonu masaya düşürdü... "Emre, ne oldu?"

Ah bu cüretkâr, insanın başını derde sokan hadsiz hayal gücü. Burcu, ödevini hazırladığında para almadığı, bedelini gülümsemelerle ödeyen o narin kız... Bu kez, hata yapmayacaktı. "Telefonu düşürdüm," dedi.

"O zaman anlaştık mı?"

"Anlaştık Ayla Hanım."

"Üff... Bir de hanım demesen Emre?" Kadın, onu gençleştirmeyen nazlı bir sesle devam etti: "Kaç yaşındasın ki sen?"

Yine el ele tutuşmuşlar gibi ürperdi. Sanki şimdi karşısında, istediğini elde etmek için naz yapan Zerrin vardı. Bir yaştan bir şey çıkmaz diye düşündü: "Yirmi dört."

"Aramızda sadece on yılcık var. Bu fark da beni hanım ya da teyze yapmaz... Anlaştık mı?"

Hattın öteki ucundaki kadının dilinde "Anlaştık mı?" sorusunun, karşılıklı bir uzlaşmayı kapsamadığını, "Dediğimi yap," anlamını taşıdığını üç gün içinde öğrenmişti. Uzatmadan, "Anlaştık," dedi, sonra isteği yerine getirdi. "Ayla."

"Bak, ne güzel... Odan nasıl bir yer Emre?"

Flörtöz, naz yapan bir sesten sonra şimdi de erotik konuşmaların kapısını açan yeni, kışkırtıcı bir soru? Bunu bilerek mi yapıyordu yoksa içgüdüsel bir merak mıydı onu böyle sorulara iten? Bu soruyu sadece merak diye almaya karar verdi. Noel Baba'nın torbasından çıkanları biçimli, istek uyandıran bir bedenle, yumuşak bir elin çekiciliği için tehlikeye atamazdı.

Durumu açıklığı ile ortaya koymanın vakti gelmişti. Ayla, ettiğinin farkında olmasa da flörtün bu çukurda yeşermeyeceğini anlamalıydı.

"Odam kot altında," dedi. Acaba köşkte yaşayanlar kot altı teriminden haberdar mıydı? "Yani yerin iki kat altındayız. Dairenin sadece bir odasının penceresi var. Diğer iki oda, ışığı, aydınlık denilen ama bizim çukur diye adlandırdığımız bir boşluktan alıyor."

Araya giren açık sözlü sessizlik, Ayla'nın, çizdiği resmi tam olarak olmasa da dış hatlarıyla gördüğünü haber veriyordu. "Peki şimdi ne yapıyorsun? Ya da yapacaksın?"

Yanılmamıştı. O ne kadar engel olmaya çalışırsa çalışsın, hattın ucundaki kadının kendine sınır koymayan, gemsiz merakı nedeniyle, sürdürdükleri konuşmanın uzak durması gereken sona doğru yöneleceğini hissediyordu. Israrcılığın, zenginlere has bir karakter özelliği olduğu unutmamalıydı. "Biraz kitap okuyacağım," dedi. Yandaki Mine Hoca'nın verdiği kitaplara göz attı. En üstte yeni bitirdiği... *"Kızıl ve Kara*'yı bitirmek üzereyim."

Ayla, kendi sabrının ölçüleriyle oldukça uzun sayılabilecek düşünceli bir sessizliğin ardından konuştu: Sesi az önceki ısısını yitirmişti: "Hımm..." Hımmı, yeni sorusu izledi: "Yoksa sen Julien Sorel misin?" Ardından uyardı: "Sakın ha... Hem o senden gençti, çocuktu."

"Sakın" sözcüğünü duyunca ne kötü bir örnek verdiğini kavradı. Eğer o Julien Sorel ise, Ayla da kendini Madam de Rênal[19] yerine koymuş olabilir miydi? Soru tedirgin ediciydi.

19 Stendhal'in *Kızıl ve Kara* romanın kahramanı Julien Sorel tarafından, ders verdiği çocuğun, baştan çıkardığı kendisinden yaşlı annesi.

Ne kadar dikkatli olursa olsun bu kadınla konuşmak, kısa süre içinde mutlaka tehlikeli bir patikaya sapıyordu. Gülerek, "Ben de onu pek sevmedim," dedi.

"Demek roman da okuyorsun? Şimdiki gençlerde az rastlanan bir özellik bu." Hanımefendi az önce önemsemediği yaş farkını vurguladığının farkında değildi. Ayla konuyu kapattığını hissettiren enerjik bir sesle devam etti: "Peki yürüyüş yapmayı sever misin? Özellikle doğa da."

İçinden, bu semtte yaşayan birisi için doğa, Mars kadar uzak demek geçti ama kendini çabuk topladı. Kadının sorularını engellemenin bir yolunu bulmalıydı. Çizdiği resmi büyütüp daha belirginleştirse! "Doğrusunu söylemek gerekirse hayır," dedi. "Yürüyüşten hoşlanmam."

"Aaa neden?"

Taksiye binmenin, uçağa binmek kadar büyük bir hovardalık sayıldığı bir mahallede doğup büyüyen, dolu geçen otobüsler ve minibüsler yüzünden on iki yaşından beri sürekli yürüyen birisine sorulacak bir soru değildi bu. "Bilmem, sevmiyorum işte," dedi.

"Oysa sporcu, atletik bir bedenin var. Tığ gibisin."

Demek o da bedeninin farkındaydı. "Lisede voleybol oynadım," dedi. "Üniversitede fırsat buldukça spor yaptım."

Tığ gibi olmasının asıl nedenini söylemekten vazgeçti. Açlık konusu fazla dramatik kaçacaktı. Ayla, hemen atıldı. "Harika... Ben de haftada üç gün, bir PT[20] ile çalışıyorum. Havuz evinin arkasında küçük bir spor odamız var... Sabahları erken gelirsen sen de yeniden başlayabilirsin."

Yeni bir daveti engellemek için araya girdi. "Vakit olursa."

---

20 (İng.) Personal Trainer: Kişisel antrenör.

"Umarım olur... Ama seni mutlaka yürüyüşe alıştırmalıyız. Yürümek sadece sağlık için elzem olan bir şey değil. Ne kadar çok bilim insanı, filozof önemli keşiflerini, derin düşüncelerin izlerini yürüyüş sırasında bulmuş, sıralasam şaşırırsın... Cumartesiye ne dersin? Sen ben ve tabii Naim."

Kısa kesmenin yolu ne olabilirdi? "Cumartesi kardeşimle buluşmam gerek," dedi. "Artık bizimle yaşamıyor."

"O zaman pazar... Anlaştık mı?"

Yine aynı söz! Bu kaçıncı? Hayır, bu kez anlaşmamışlardı. Resminin çerçevesini de çizme zamanı gelmişti. "Yürüyüş kıyafetim ve ayakkabılarım pek uygun değil."

Ani sessizliği, yeni işverenin şaşırdığını mı ele veriyordu? Yumuşak ama sahiplenici ses yanıldığını söylüyordu: "Hiç sorun değil Emre. Belki biliyorsundur, bizim hem kadın hem de erkek voleybol takımımız var. Bütün aile, Köstenspor eşofmanları ve formaları giyer... Köşkte bir düzine var. Sen de artık bir Kösten Grubu elemanısın."

Neden sonra telefonu kapattıklarında ekrandaki rakamı gördü: Konuşma tam kırk dört dakika sürmüştü. Ancak kontörü bitme derdi olmayanların göze alabileceği kadar uzun bir süreydi bu.

Ayağa kalktı. Üst üste iki günü, çekici bir kadınla kapatıyordu. Mırıltıya dönüşüp dudaklarına inen cümleyi, "Çok da zengin," diye genişletti. Soyunmadan sırtüstü yatağa uzandı. İnanması zor, ancak rüyasında görebileceği bir durumu yaşıyordu. Başkası adına ödev hazırlayan, buldukça ders veren sıradan işsiz bir akıllı çocuktan, yönetim kurulu üyesinin danışmanlığına! İyi de dört gün önce söyleseler, karşılığında sağ kolunu verebileceği teklif onu neden huzursuz ediyordu?

Kararsızlık! Bulduğu cevap bu oldu. Hangisini istediğini bilememek: Çekici kadını mı, yoksa dolgun ve sürekli olacağını umduğu geliri mi? "İkisini de istemek suç mu?" Dudaklarından dökülen sözleri başkası duyacakmış gibi irkildi. Tabii ki suç değildi ama başka, yabancısı olduğu bir dünyada yaşayan bir kadına doğru atılacak yanlış bir adım, evi, ablasını, Ahmet'i, hatta yakında işsiz kalacak babasını rahatlatacak bir geliri tehlikeye atabilirdi. Matematik hocalığı, yol almak için belki rüzgârsız ama kesinlikle daha güvenli sulardı.

Tekrar geriye yaslanıp, gözlerini kapadı. Uyuyabilse! Bir süre bir şey düşünmemeye çalıştı. Ama sonunda arabadaki o görüntü gözlerinin önünden kaybolmadıkça bunun mümkün olmadığını kabullenip doğruldu. Eski telefonunu alıp, pardösüsünü giydi, koridora çıktı. Hayaletle ablasının yattığı oda, koyu bir karanlık içindeydi. Aralık kapıdan dışarıya sadece o tanıdık koku yayılıyordu. Dış kapıdan çıkınca, merdivenlerin ilk basamağında tekrarlana tekrarlana nakarata dönen mesajı yazdı: ***"Uyuduysa, beş dakikaya gelirim."***

Cevap, iki kat yukarıda, apartman kapısından çıkarken ekranda belirdi. ***"Gel..."***

Tutkuyla irkildi. Fatma'nın kelime haznesinin en erotik sözcüğüydü bu kısa emir... Beş değil, üç dakika sonra Fatma'nın apartmanının önündeyken, bu kez yeni telefon titredi. Yine o! Açıp açmamakta kararsızdı. Sonunda mesajı okudu. ***"Verimli bir sohbetti. Yarın senin için bazı romanlar hazırladım..."*** Sonra gülücük işareti ve bir satır daha: ***"Pazar günü mutlaka yürümeliyiz. Hava açık olacakmış. Naim yıllardır açık havaya çıkmadı... Fırsatı kaçırmayalım..."***

Evet demeden, gülücük işareti yapıp, iyi geceler dileyen mesajı gönderdi. İkinci mesaj, Fatma'nın kapısında geldi. Bu kez açmayacaktı. İyi geceler diledikten sonra mesajları son-

landırmak gerektiğini Zerrin bile bilirdi. Tam o sırada sokak, caddeden sapan bir arabanın farlarıyla aydınlanınca, girintiye yaslandı. Öndeki koltukta bir kadınla adamın oturduğu araba elli metre ileride, onların apartmanının önünde durdu ve arabadan ince, uzun boylu bir kadın indi. Zerrin! Epeyce uzakta olmasına rağmen apartmana giren kadının o olduğuna emindi. Kardeşinin silüetini ne kadar uzakta olursa olsun, tanırdı.

Daire 3'ün kapısı her zamanki gibi açıktı. Fatma antrede onu bekliyordu. Önünde eğilmeye hazırlanan kadını omuzlarından tutup, ayağa kaldırdı, sonra parmak uçlarına basarak onu yatak odasına sürükledi. Geceliğini sıyırırken Fatma kıkırdıyordu: "Ne oldu sana böyle... İki hafta ortadan kayboldun, şimdi de her gece..."

Yedi yıldır gülmesine alışamamıştı. Onu susturdu: Acaba... "Hiç kısa eteğin var mı senin?"

Fatma tokat yemiş gibi geriye çekildi. "Bana bak, şey yapıyoruz diye orospu mu sandın beni?"

Sert bir hareketle kadının çiçekli pazen geceliğini sıyırdı, arkasından sutyeni çıkardı. Fatma, ne zaman görse bol olduğunu düşündüğü külotundan çoktan kurtulmuştu. Kadının omuzlarını ısırdı. Bu bedeninin kilidini açan ilk adımdı. Fatma yine eğilmeye niyetlendi ama bu kez ona izin vermeyecekti. Omuzlarından tutup kadını yatağa itti. Bu gece, kendisini değil, bir başka kadını oynayacaktı. Yatağın baş ucundaki abajuru açtı. Soluk ışık deniz kabuğu şeklindeki ampulden dışarı dökülür dökülmez Fatma elleriyle göğüslerini kapattı. "Söndür şunu!"

Kısa etek giymeyi orospuluk sayan Fatma, şimdi de çıplaklığından utanıyordu. Utangaçlık sürekli giydiği, hiç çıkarmadığı bir elbise gibiydi. Ama o elbiseyi bu gece çıkaracaktı... Kadının üzerine eğildi. Elleri yakalayıp iki yana açtı: "Utandın mı?" Fatma'nın cevabını açılıp kapanan kirpikleriyle eşlik eden

hafif baş hareketi verdi. "Utanma daha dizlerine bakacağım." Aşağı doğru kayarken ekledi. "Bir gün kısa etek de giyeceksin... Unutma!"

Yasaklı kadına doğru eğildi. On dakika sonra artık gözlerinin önünden kaybolmayacağını bildiği görüntü ile boğuşmaktan vazgeçmiş, kasıklarını titreten ritme teslim olmuştu. Keskin hazzı ondan önce kucaklayan Fatma inleyerek kulağına fısıldadı: "İçime gelme. Bi daha o kasaba gitmem. Yeminle, bak, bu sefer doğururum, sen de bi güzel bakarsın."

11

Mine'nin yemekte masaya bombayı bıraktığı andan sonra başlayan sessizlik arabada da sürmüş, köprüye kadar ikisi de ağzını açmamıştı. Kerim, arada göz ucuyla onu süzdüğünde, Mine'nin alt dudağını hafifçe ısırdığını, iç içe geçirip tek yumruk haline getirdiği ellerinin başparmaklarını birbirinin etrafında döndürdüğünü görüyordu. Derin düşünceler. Mine on yaşından beri ne zaman sıkılsa onu sarsan olayın ardından bir süre susar, sonra dakikalarca konuşurdu... "Sence Teyze'min tepkisi ilginç değil mi? Evet, ah vah demesini beklemiyordum ama Nejat'a hak vermesini de garip buldum."

Nereden çıkarmıştı bunu? "Ben Nejat haklı dediğini duymadım," dedi.

Mine hafifçe güldü: "Teyze'm kriz anlarında sessizliği ile konuşur. Hatırlasana." Doğruyu söylüyordu, itiraz etmedi. Mine köşkte ondan daha uzun yaşamış, muhtemelen kimsenin bilmediği dili o arada öğrenmişti. "Peki, sen hak veriyor musun?"

"Ne biçim söz bu?" dedi. Köprüden çıkıyorlardı. Mine, parmaklarındaki düğümü çözmüştü. "Haberi verirken oldukça soğukkanlıydın. Hatta objektiftin." Hafifçe, kabalaşmamaya dikkat ederek güldü. "Çok olmasa da kocalarının boşamak istediği kadınlarla karşılaştım. Hemen hemen hepsi ihanete uğradıklarını düşünüyordu ve kocalarına karşı saklamadıkları öfke ile doluydular. "Düşüncesini söyleyecekti: Nejat'a hak veriyor gibi davranan sendin bence."

Mine başını anladığını belirtmek için aşağı yukarı sallarken cevap verdi: Parmakları yine birbirinin içine geçiyordu. "Hak vermiyorum, ama onu anlıyorum. Sakin davrandıysam neden bu. Nejat'ın yapısını, hırslarını biliyorum." Hırsı paylaşıyormuş gibi sesini kısarak devam etti: "Hayatının odağında Kösten İmparatorluğu kurma hayali var. Ve tabii doğal olarak bu imparatorluğu varisine bırakmak isteyecektir... Sen onun yerinde olsan ne yapardın?"

Soruya cevap vermeyecekti. Öyle de yaptı. Nejat'tan söz ediyorlardı, o sırasını pazartesi savmıştı. "Bence bay küçük Kösten'deki hırs değil, hınç Mine. O kadar çelimsiz, sıska birinin ayakta kalabilmesi için bir iskeletten daha fazlası olması gerek. Galiba o hıncı sağlıyor ona bu gücü."

Mine birden yana dönüp, onaylamadığını belli etmek istediğinde yaptığı gibi bacağına vurdu. "Kendinden utanmalısın Kerim. Bir insanın fiziki eksiklerini ona karşı kullanmanın, kusurlarıyla alay etmenin ayıp olduğunu bana kim öğretti? Hem de kulağımı çekerek."

Kim? "Teyze'min öğretmediğine eminim... Fazıl?"

Bacağına ikinci tokat indi. Bu ilkinden daha ciddiydi. "Hayır, sen! Bahçeden erik çalan alt mahalledeki Recep'e topal deyip, taş attığımda."

Yirmi yıl sonra Recep'i adam yaralama davasında savunduğunu ona söylese miydi? Söylemedi. "Seni anlamak gerçekten zor Şeker Kız. Daha üç gün önce kocana iştahlı dediğim için bana sitem ediyordun. Neyse... Boşanma konusundan Ayla'ya söz ettin mi?"

Mine başını salladı. "Sadece size anlattım..." Sonra birden sesi buluş yapmış gibi heyecanla titredi. "Aslında çok şaşırmadınız, çünkü sizler de böyle bir gelişmeyi bekliyordunuz. Bilinçli ya da bilinçsiz..."

Kardeşine baktı. Haklıydı, daha evliliklerinin başında bu iş uzun sürmez diye düşündüğünü hatırlıyordu ama bunu itiraf etmeyecekti. İtiraf yerine, "Saçmalama," dedi. "Bilinçli ya da bilinçsiz öyle öngörüm ya da hissim yoktu."

"Çünkü Kerim Bey hep kendisiyle meşguldür."

İnkâr ederek hata etmişti. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak. Peki, "Şimdi soruyorum: Boşanma gerekçesi ne? Çocuk, geçimsizlik, uyumsuzluk."

Mine, "Daha bir şey konuşmadık," dedi. Ardından derin bir soluk aldı. "Yani henüz boşanmak istediğini ilan etmedi."

"Ne?" Deli miydi bu kız? "Yani henüz bir varsayım üzerine konuşuyoruz."

Mine, "Ama muhtemelen yakında gerçeğe dönüşecek bir varsayımdan," diye cevap verdi. "Mantığın varacağı sonuç bu... Nejat, senin deyiminle sıskadır, hırslıdır ama son derece mantıklıdır."

"Sevgilisi ya da ilişkisi var mı? Sakin ol, öyle de bakma! Abin değil, avukatın olarak soruyorum... Varsa, bunu bir şekilde hissetmiş olmalısın. Başka kadınla ilişki kuran kocanın karısına karşı... Ne bileyim ilgisi azalır işte."

Daha önce aralarında hiç sözü edilmemiş konulara giriyorlardı. Katılaşan kararsızlığı aralayan Mine oldu. "Cinsellikten söz ediyorsan, o bölümü neredeyse kapattık gibi... Ama bunun nedeni Nejat'ın var olup olmadığını bilmediğimiz sevgilisi değil bence. Nejat, belki inanması zor ama, çocuk umudumuz var iken son derece aktif bir partnerdi. Umut giderek tükenmeye yüz tutunca, yatak sohbetlerinin de sonu geldi."

Kocadan talep gelmeden, eşin sezgilerine ya da mantık çıkarımlarına dayanan bir boşanma vakası! Kardeşine baktı: Artık dudağını ısırmıyordu. Yoksa... "Peki sen boşanmak istiyor musun?" Mine'nin cevabı neden sonra hafif bir baş eğişi ile geldi. Demek yanılmamıştı. "O zaman sana abi ve avukatın olarak da tavsiyem şu: Bırak konuyu Nejat açsın. Seninle konuştuğu zaman muhtemelen evi de terk edeceğini ekleyecektir. Sen o zaman benimle konuşmasını söyle ona. Gerisini ben hallederim."

"Gerisi?" Mine'nin sesi şaşkınlıkla uzamıştı.

Bu kız hiç akıllanmayacak mı? "Hakların," dedi. "Madem bay iştahlı Kösten boşanmak isteyecek, bunun için bir bedel ödemeli." Hafifçe, ölçüyü kaçırmadan sesini yükseltti: "Öyle yağma yok! Saraydan gelin aldık diye övünüp, sonra da pardon olmadı demek yok."

"Pazarlık mı? Beni küçültme abi."

"Ne küçültmesi," diye atıldı. "Eğer boşanmanın bir bedeli olmazsa, o zaman evlilikleri sadece çocuk doğurmaya mı endeksleyeceğiz? Çok erkeksi bir yorum olur bu. Ortaçağ'da mı yaşıyoruz? Neden güldün?"

"Evlilik konusunda böyle klasik, ahlakçı fikirlerin olduğunu düşünmemiştim..." Mine'nin şaşkınlığı neşeliydi artık. "Farkında mısın? Bundan böyle paşa soyumuzu sürdürme gö-

revi sana düşüyor sevgili Kerim Ertuğ. Yani Teyze'mden çekeceğin var. Hazreti hatunun kendileri beni gözden çıkarıp, emekli etti bu gece. Eh, hazır Ayşin de döndü."

Sert sesle, "Ayşin'i unut," dedi.

"Neden kızıyorsun? Yaşın genç, belki yeni aday çıkar... Bak ne diyeceğim. Saat daha on buçuk... Hadi bir çılgınlık yapıp Fazıl'ı basalım; habersiz. Ama lafa dalarsak, eve dönmem, sende kalırım haberin olsun." Mine, cevap vermediğini görünce eğlenmeye devam etti: "Beni kızdırma, boşandığımda sana taşınırım ona göre."

Eğer telefonu çalmasa gevezeliğini sürdürecekti. Mine telefonu çantasından çıkardı. Ekrandaki adı gösterdi: Arayan Ayla'ydı. Onlar konuşurken o düşüncelere daldı. Garipti, az önce çocuktan söz edildiğinde, Ayşin'i değil, Füsun'u hatırlamıştı.

Mine düşüncelerini böldü: "Ayla, çok mutlu. Bin kez teşekkür etti. Bizim Adonis, Naim'in kabuğunu kırmış. Oğlan ödevlerini yapıyormuş, sonraki dersi dört gözle bekler olmuş. Tek sorun, Emre'nin çok uzak bir yerde yaşıyor olması dedi. Bir de bizimkini çok çekingen buluyormuş. Bir şey önerirken alınacak diye korkuyormuş. Haftaya yemek yiyeceğiz. Yemekler iki etti. Ayşin'i de unutmamalıyım..."

İçinde bir miktar şaşkınlık da olan bakışlarla kardeşini süzdü. Boşanmayı unutmuş gibiydi. "Ne diyorsun, Fazıl'ı basıyor muyuz?"

Ciddi miydi? Bu gece yalnız kalmak istemiyor! Düşünce hayır demesini engelledi. Eğer teklifi reddederse, Fazıl'ın daha sonra bunu burnundan getireceğini biliyordu. "Ya yalnız değilse?" dedi. "Önce arasan."

Mine onun yüzünü buruşturduğunu fark etmiş olmalıydı. "Ne o, babamızın evine gitmek için izin mi alacağız?"

Baba evi! Olmazsa kardeşinki. Bu gece ikisinden birinde uyuyacaktı. Kardeşinin neşesini taklit ederek bağırdı. "Hazır ol Fazıl Erol, Şeker Kız'ın seni basmaya geliyor."

"Bak ne diyeceğim abi? Seninle pazartesi buluşmalarına da ara versek, ne dersin? Bu işi resmi temasa dönüştürüyor. "Görmek isteyen ötekini arasın... Meraklanma henüz seni boşamıyorum."

Anlaşılan Şeker Kız gerçekten bir şeyleri değiştirecekti. Nedense rahatsız olmuştu. Değişimlerden hoşlanmadığı, alışkanlıklarından kolay kolay vazgeçemediği için mi?

Mine belki itiraz etmesini bekliyordu ama o da itiraz etmeyecekti.

IV. BÖLÜM
(10 Mayıs Pazartesi)

1

Hâlâ bilmiyordu! Emre nasıl olup da o anda öyle davrandığını da açıklayamıyordu ama galiba kader Julien Sorel'e verdiği o cesareti, ondan da esirgememişti. Eğer ders vermeye başladığının üçüncü günü bankadan gelen mesaj olmasa, pazar günü davete uyar, o yürüyüşe gider miydi? Büyük olasılıkla gitmezdi. Gördüğünde, gözlerini yuvasından eden rakam, neredeyse altı ayda kazanabileceği toplam paranın da üzerindeydi. Akşam Beykoz'dan dönüşünde, ablasına müjdeyi verip ona sarılışını, sonra da evin eksiklerini birlikte alt alta sıralayışlarını, yorgun kadının itirazlarına rağmen pahalı markaları seçişini hatırlayınca, içi tekrar o mevsimsiz sıcaklıkla ısındı. Zavallı kadın, duyduğu her yeni şeyi merak edip incelemek yerine, sadece şaşırıyordu. Yenilik onun için şaşkınlık demekti...

"Ben belirlemedim. yönetim kurulu üyelerinin danışman maaşları bu seviyede imiş!"

Utanarak bankaya yatan paranın aylık mı yoksa daha uzun bir süre için mi ödendiğini sorduğunda, Ayla, rakamın şaşırtıcılığını önemseme der gibi, durumu bu sözlerle açıklamıştı. Maaşının anormalliği onu utandırmasına utandırmıştı ama paranın çukura refah, içinde yaşayanların sıkıntılarına çözüm seçenekleri getirdiği, dibe çökmüş kasveti seyrelteceği de ortadaydı: Ablası göreceli konfora, Zerrin istediği kadar kontör ve etli yemeğe, Ahmet, reddetmek istese de her ay düzenli bir ek gelire kavuşacaktı.

İsmail Deliormanlı... Tek sorun, işten çıkarıldığını beceriksizce saklamaya çalışan babaydı. Karısı hayalete dönüştüğünden beri yoldaşı gibi hep yanında yürüyen keder, şimdi tırmanıp, omuzlarına binmişti. Mutsuzdu; hem de çok. Bunu, mutsuzluğu ile doğru orantılı olarak artan bira tüketimi ele veriyordu. Eskiden asla evde içmezken, şimdi çöp kutusunda sık sık boş şişelere rastlıyordu. Ona doğrudan para veremediği için, ablasını aracı olarak kullanıyordu.

İki bin yıl öncesine gitmesine gerek yoktu: 18 Nisan 2010! Artık onun miladı bu tarihti. O pazar sabahı her sabahki gibi Aydın onu evden almıştı. Köşke vardıklarında Ayla ile Naim spor kıyafetleri içinde onu bekliyordu. İkisi de önemli bir ziyaretçiyi karşılıyor gibi sabırsızdı. Ayla, işaret eder etmez, yerinde duramayan Naim onu havuz evinin arkasındaki spor odasına sürüklemişti. Üç takım eşofman, dört forma, bir yağmurluk ve mont, üç şapka; köşede de dört ayakkabı. Maaşında karşılaştığı ölçüsüzlüğün spor kıyafetlerinde de sürüyor olması onu pek şaşırtmamıştı.

Naim, aynı renk giyinme konusunda ısrar edince, çok sevmese de kırmızı eşofman takımını seçmişti. Piknik sepetiyle arabanın başında onları bekleyen Ayla, eşofman renkleriyle ilgili değildi. O, çocuğunun mutluluğu ile sarhoştu. Hava da aileye

hâkim olan neşeye eşlik etmeye karar vermiş gibiydi; Ayla'nın olacağını söylediği kadar iyiydi. Polenezköy'e varıp arabadan indiklerinde, kışın ardından ilk kez güneşin yakıcılığını hissetiler.

Ayla'nın "doğayla bir olma" diye tanımladığı yürüyüş, gecikmeden başladı. Naim, yaşıyla uyumsuz çocuk neşesiyle mutlu, Ayla ise her zamankinden daha çekiciydi. Üzerindeki dar tayt, onu akranı olacak bir yaşa geri taşımıştı. O da Naim kadar neşeliydi. O! Arada coşkuya katılsa da daha çok merakla inceliyor, yanındaki kadının yüzünde bir ışık parıltısı gibi titreşen neşenin bütünüyle oğluyla ilgili olup olmadığını kestirmeye çalışıyordu. Bir kısmının, küçük bir parçasının bile onun varlığından kaynaklandığını bilse ne denli mutlu olacaktı.

Yürüyüş başladıktan yirmi dakika sonra Ayla, peşlerinde belli bir mesafeden onları ellerindeki sepetle izleyen korumaya, yolda rastladıkları, bir gölgeye sığınmış bankı işaret ederek, oturup beklemeleri söyledi. Naim, önlerinde koşarken onlar konuşmadan, iki yandaki ağaç dallarının, birbirine kavuşarak uzun bir zafer takına dönüştürdüğü gölgeli yolda çocuğu izlediler... Sessiz yürüyüş, ancak bir kişinin geçebileceği dar ve dik bir patikaya dönüşünceye kadar sürdü. İlerleyiş düzeni mecburen değişti ve Naim önde, o ortada, Ayla, ise arkada tepeye doğru tırmanmaya koyuldular. İki yandaki çalılar kıvrılarak yükselen yokuşta zaman zaman birbirlerini gözden kaybetmelerine neden oluyor, öyle anlarda Ayla bağırarak öndeki Naim'e onları beklemesini söylüyordu.

İnanılmaz an, kaderin attığı o cesur adım, yokuşun ortasında, arkasındaki Ayla'nın hafif çığlığıyla gerçekleşti. Yardım isteyen sese döndü. Kadın, dikleşen patikanın yüzeyini kaplayan toprağın kayması yüzünden düşme tehlikesi atlatmıştı. Düşünmeden elini uzattı, Ayla elini tutunca da geriye dönerek

onu yukarıya doğru çekmeye koyuldu. Yarım dakika sonra patikanın eğimi dikliğini yitirip, düzleşince, tekrar geriye döndü ve kadını bir kol hareketiyle yukarıya çekti.

Ayla hafif bir çığlıkla birlikte onu çeken güce uyarak yanına sıçradı. Bir anlığına da olsa neredeyse dudak dudağa geldiler. Son anda başını çevirse de dudakları hafifçe Ayla'nın terlemiş boynuna dokundu ve orada bir süre kaldı.

Temas belli belirsizdi ancak etkisi onu tepeden tırnağa titretecek kadar şiddetliydi. Sonunda olmuştu: Ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın, cüretinin ele geçirdiği Julien Sorel, Madam de Rênal'i öpmüştü. Julien'in dudakları, çıplak kola konmuştu, onunkisi ise boyunda sonlanmıştı ama sonuç aynıydı: İki gündür aklından çıkmayan kadını öpmüştü.

Yüzünün kıpkırmızı kesildiğini, alnından terler boşaldığını hissediyordu. Ayla onun aksine sakindi, sanki teması hissetmemiş gibi gülerek teşekkür etmiş, ardından sesini duydukları Naim'e onları beklemesi için tekrar seslenmişti... Kaderin ikinci randevusu, ilkinin üzerinden çok geçmeden, sadece birkaç dakika sonra gerçekleşmişti: Patikanın yeniden dikleşmesi üzerine geri döndüğünde, kadını elini uzatmış, onu yukarı çekmesini beklerken bulduğunda... Davete uyararak uzanmış, kadını tekrar yanına çekmiş, bu kez, geçen seferkinin aksine başını çevirmemişti...

Dudakları kadının ince dudaklarının yanına konduğunda, günlerdir savrulmamak için sıkı sıkıya tutunduğu sağduyusunun buharlaşıp uçtuğunu hatırlıyordu. Kadının bedenini de hissediyordu; artık endişeli değildi, sadece meraklıydı: Kollarımın arasındaki sıkıştırdığım bu kadın nasıl tepki gösterecek?

Sakin, az önceki gibi, her şey normalmiş gibi... Eğer zihninden geçirdiği soruya cevap verecek olsa, Ayla'nın tepkisini

bu sözlerle tanımlardı. Kadın yine gülümsemiş, yine teşekkür etmiş ve yol vermesini, gülümsemesini sürdürerek beklemişti.

Üçüncü engele geldiklerinde yüzü ve teni ateş almıştı; gözleri de dağlanıyordu. Bedeni ağustos güneşi altında kalmış gibi kavruluyor, şakakları, kalbi kulağının yanına taşınmış gibi, her atışında sert darbelerle sarsılıyordu. Öndeki çocuğu unutmuştu. Var olan, canlı olan, yaşayan tek varlık arkasındaki ayak sesleriyle, soluk alışını duyduğu kadındı. Durup geriye döndü. Ayla, yine sakin, kolu bir davet gibi öne uzanmış, onu bekliyordu...

Onu sert bir hareketle yanına çekti ve sağ kolunu beline dolayıp, dudaklarını birkaç santim ötesindeki dudakların üzerine bastırdı. İşte olmuştu. Şimdi kadının hem dudaklarını hem de bedenine yaslanan göğüslerini, hafifçe ileriye itilmiş karnını hissediyordu. Burunları birbirinin içine girmişti... Üç, dört, beş... Belki de yanılıyordu, sadece bir saniye sürmüştü. Belki de daha uzun; bilmiyordu, emin değildi... Çünkü zamanın var olmadığı bir boşluğa daldığını hissediyordu. Hayal alemi dedikleri bu mu? Gerçeklik duygusunu yitirmişti.

"Hı! ahh! hah!!!" Ya da bunlara benzeyen, hafif, incitmekten çekinen, ölçülü bir şaşkınlık ifadesi; güçsüz bir çığlık. Ayla'nın tepkisi bununla sınırlıydı. Sanki öpücüğü, söz etmeyeceği bir sırrı saklarcasına ketumdu. Bir an göz göze gelmişler ardından tekrar tırmanmaya koyulmuşlar ve az sonra da tepede, bağırarak sallanan kollarıyla kırmızı bayrağı andıran Naim'in yanına çıkmışlardı.

Gözleri kararıyordu. Yokuşta zorlanan arkasındaki kadın değil, sanki oymuşçasına, bulduğu ilk düzlüğe oturdu... Tepedeki sessiz beş dakikanın ardından, ancak Ayla'nın hiçbir şey olmamış gibi davrandığını, yürüyüşün başındaki o taze neşesini koruduğunu fark etmesiyle kendine gelebildi. Az ötede oturan,

ilk öpücüğün daha da çekici kıldığı kadın belki balık hafızasına sahipti, yokuş boyunca tekrarlanan dokunuşların ne anlama geldiğini hatırlamıyor olabilirdi ama o, attığı cüretkâr adımın iriliğinin farkındaydı: Ayla Kösten'i öpmüştü. İlk ikisi belki teşebbüs safhasında kalmıştı ama üçüncü öpücük hem kuşku bırakmayacak kadar belirgindi hem de kadına yasladığı bedeniyle, eylemin amacını açıkça ortaya koyuyordu.

Sorulara cevap vermek... On beş dakikalık mola boyunca sadece bunu başarabildi. Tam sakinleşmişti ki, Ayla kalkalım mı diye soruverdi. İşkence tekrar başlayacaktı. Ya inişte ne olacak? Soru, birkaç dakika sonra Naim'in yine öne geçerek onlardan uzaklaşmasıyla daha da korkutucu bir hale geldi. Ayla bu kez de arkada yürümeyi seçmişti. Soru cümlesinin, birbirinden koparak dağılan sözcükleri cam parçaları gibi zihninde yankılanıyor, beynini kesip biçiyordu. Ayla'yı ilk yokuşun altında duydu. "Emre beni tut!"

Geriye döndü, Ayla kollarını açmış, hızla üzerine geliyordu. Yapılacak bir tek şey vardı; onu yaptı ve kollarını açtı, Ayla da yavaşça ona çarptı. O da istiyor... Bu kez hiç beklemeden kollarını aşağıya indirerek, kadının beline sardı. Yine yüz yüze, kadının ılık nefesini hissedebileceği kadar yakındılar. Bakışlarını gözlerine çevirdi, niyetini anladığını fark edince, dudaklarını kadının dudaklarına yasladı ve bekledi; onun öpüldüğünü, belinden kavrandığını, erkeğin bedenine doğru sıkıca çekildiğini ve arzulandığını iyice hissettiğine emin oluncaya kadar da geri çekilmedi.

İşte hiçbir şüpheye mahal bırakmayacak bir şekilde öpüşmüşlerdi. Bunu kavradığını hissedince kollarını çözdü... Ayla bu kez şaşkınlığını ele verecek bir ses çıkarmadı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı, o kadar. Cüreti yerini hayal kırıklığına bırakmıştı. Öpüşmenin, öpülmenin ya da istekle kucak-

lanmanın bu kadında herhangi bir karşılığı yok muydu? Heyecanını değiştiren sorunun ardındaki bu düşünce oldu: Hayal kırıklığı hissettiği o ateşi birden söndürmüştü; artık terlemiyor, delice çarpan kalbinin darbelerini kulaklarında duymuyordu. İstek, gerilim, ardından gelen derin, soğuk, onu daldığı hayal sarhoşluğundan çekip çıkaran, ayıltan o hayal kırıklığı!

Evet, Ayla Kösten'i belirgin bir biçimde iki kez öpmüştü, ama şimdi arkasında dikkatle yokuştan inmekte olan kadın, ikisinde de ne öpücüğüne karşılık vermiş ne de geri çekilmişti; cinselliği uyanmamış, meraklı bir ergen gibi sadece beklemişti.

Hayır demeden kayıtsız bir katlanış! Yoksa oğluna mutluluk veren gezintiye katılmasının karşılığını hocasına böyle mi ödüyordu? Kararsızlık, düşüncelerini de bedenini de ele geçirmişti: Yokuşun kayganlaştığı iki noktada geriye dönmedi. Ayla ona seslendiğinde durdu, kollarını iki yana açarak, çarpan kadını yavaşlatan elastik bir yastık gibi bekledi. Öpüşmemişler ama her iki kısa koşunun ardından da Ayla arkasından ona sıkıca, tıpkı onun sarıldığı gibi, sarılmıştı.

Gezinin kalan kısmı hadisesiz, Naim'i mutlu etmekle geçmişti. Ancak hava kararırken çukura geri dönebilmiş ve tabii gece uyuyamamıştı. Beklemesine karşın Ayla o gece ne aramış ne de mesaj göndermişti. Bir ara yine Fatma'ya gitmeye düşünmüş ama fikirden hemen vazgeçmiş, bunun yerine Zerrin'in Neri'sinin şortlu fotoğrafını iliştirdiği mesajına, kadının bacaklarını överek cevap vermişti.

Ama o gecenin unutulmaz olayı ne sabahki gezi ne de Ayla'nın tedirgin edici sessizliğiydi; gece yarısından çok sonra su içmek için mutfağa giderken karşılaştığı görüntüydü. Koridorda, her yere sinmiş o kokuyu içine çekmemek için soluğunu tutarak yürürken, ablasının odasının aralık kapısının arasından gördükleri... Esma Deliormanlı yataktaki hayalete eğilmiş,

her zamanki gibi mırıldanıyordu. Ablasının belki de her gece tekrarladığı bu mırıltıların artık dua olmadığını, ölmediği için yataktaki yarı cesedin kulağına üflenen lanet cümleleri olduğunu anında kavradı. Zavallının düştüğü tuzağı hissedince, inancı kesinleşti: Tanrı yoksulları sevmiyordu.

Sonraki üç gün boyunca her şey olağan bir seyir izlemiş, ardından o gün gelmişti: 21 Nisan Çarşamba... Saat altıya çeyrek kala ders bittiğinde, sabah erken saatlerde başladığından beri hiç dinmeyen yağmur o denli şiddetlenmişti ki, o gece eve dönmesinin mümkün olmadığı ortaya çıkmıştı. Hülya, eskiden havuz evde yaşadığını hatırlatınca, onun önerisine uyulmasına karar verildi: Perdeler indirilecek ve piyanonun yanına bir yatak yerleştirilecekti...

Öyle de yapıldı. Saat on buçukta, Naim de yatmaya gidince, kalacağı havuz evine geçti. Salonda, gizlice Ayla'yı seyrederek geçirdiği son yarım saat boyunca sessiz ve gergindi. İlk kez geceyi, aynı çatı altında olmasa da ona oldukça yakın bir yerde geçirecekti. Bu durum Ayla'yı da kışkırtıyor muydu? Tepkisinin izlerini kadının hareketlerinde, yüzünde, sesinde aramak sinirlerini geriyordu. Polenezköy gezisinden sonra aralarında hiçbir şey olmamıştı. Ne bir dokunuş ne arada dize, sırta dostça konan bir el... Sanki üç gün önceki o öpüşmeler, bedenlerin birbirlerinin içine girecekmiş gibi birleşmeleri hiç gerçekleşmemiş, zihinlerde uçuşan cüretkâr hayallerdi.

Havuz evine geçip yatağa girdiğinde saat on birdi. Çukurdaki o dar, nemli odadan sonra, kokusuz, geniş bir yerde, yayları batmayan bir yatakta yatıyordu. Telefonunu kontrol ederken mutlu olması gerektiğini düşünmüştü. Neri, şortlu olandan sonra şimdi de bikinili bir fotoğrafını , ***"Beni arasana,"*** mesajına neden cevap vermiyordu? Pekâlâ hafta sonu onunla buluşabilirdi. Artık istediği yere gidebilirdi, sinemayı da yemeği de

onun ısmarlamasına gerek yoktu. Ama artık gerçekleştiğinden kuşkuya düştüğü üç gün önceki o öpüşmeler, bedenini, düşüncelerini ele geçirmişti. Öfkeleniyordu ve bu öfke Ayla'ya yöneliyordu... Mesaj, anlamsız öfkesi iyice mayalandığında, on bir buçukta geldi. *"Ne yapıyorsun? Uyudun mu?"*

Tam üç gün sonra ilk mesaj... Ayla'nın bu mesajları yatakta yazdığını biliyordu. Birden ondan ilk mesajı aldığı gecenin o büyülü anını hatırladı. Yanılıyor olabilir miydi? Anlamanın, uykularını kaçıran gerilimi sona erdirmenin tek yolu olduğu açıktı. Yatağa bıraktığı telefona uzandı... *"Gelsene!"* Bir süre cevabı seyretti, sonra sonunu silip, amacını bir budalanın bile anlayabileceği daveti, tek sözcüklü emire çevirerek, uçurumdan aşağıya atlar gibi parmağının bir hareketiyle gönderdi. *"Gel!"*

Belki yattıkları mekanların yakınlığı, belki her zaman gizli şehveti barındıran gece, belki de gerginlikten kurtulma isteği ona ihtiyacı olan cesareti vermişti ama bu cesaret uzun ömürlü değildi. Birkaç saniye sonra kendini ayağa fırlamış, yatağın başında titrerken bulmuştu. Yine de yürüyüp, kapının kilidinin açmayı başardığını hatırlıyordu. Başarmasına başarmıştı ama o öpücüklerden daha açık, daha cüretkâr davetin ardından kopabilecek rezalet hakkında bir fikri yoktu. Bir süre, çalınmamış, aralanmamış kapının önünde ayakta dururken, buradan da kovulmanın utancını daha gerçekleşmeden yaşamıştı. Mine Hoca'ya ne diyecekti? Koç macerasının ardından taşıyamayacağı, ilkinden daha da ağır ikinci utanç... Julien Sorel'den nefret ediyordu.

Sonra ölüm gibi her şeyi kökten değiştiren o an; kaderin, insanla aynı fikirde olmasının ne harika olduğunu hissettiği, kapının itildiği saniye...

Dışarıda kukuletalı, uzun bir yağmurluk giymiş bir silüet... İnanması zordu ama arzuladığı kadın karşısında, uyulması

gerekmeyen bir emre uymuş ve gelmişti. Bir süre, ne yapacaklarını bilmeden, kararlılıkları sanki sadece o ana, kapının eşiğine kadar sürmüş gibi bakışmışlardı. Ayla, gücünü kırk metrelik bir yürüyüşte tüketmişçesine hareketsizdi. Ama sadece gücünü değil, iradesini de yitirmişti... Ya o? Sonra olanlar...

Öğleden sonra denizden kopup gelen rüzgâr ölmek üzereydi. Öksürük gibi kesik kesik esiyordu. Dışarıdaki sükûnet onu telaşlandırmadı; çünkü bu onun beklediği rüzgâr değildi: Varlık bilinci edindiğinden beri kendini hep okyanusta rüzgârsız kalmış bir gemi gibi hissetmiş, hedeflediği başarılara erişebilmesi için Tanrı'nın lütfunun onu itmesine ihtiyacı olduğuna inanmıştı. İşte o lütuf, o rüzgâr, sonunda tam arkasında esiyordu.

Elini uzatıp Ayla'yı içeriye çekti, kapıyı kapatıp, kilitledi ve onu yatağa götürdü. Bir sarhoş gibi yalpalıyor olsa da günlerdir aklından çıkmayan kadını yönetiyor ve yönlendiriyordu. Yatağın kenarında durdular. Ayla'nın üzerindeki yağmurluğu çıkarmasına yardım etti. Bir kez daha farkına varıyordu: İnsan denen mahluk içgüdülerine hiç direnmeden, rahatlıkla boyun eğiyordu: Kanıt, soluk alışını dinlediği bu kadındı.

O benim olmalı... Polenezköy'deki yürüyüşten beri aklındaki tek şey bu değil miydi? Bir kez daha kanıtlanmıştı: Basit olan güçlüdür... Amacının basitliği onu güçlü, tekliği ise kararlı biri yapmıştı. Sunağın eşiğinde bir kurban gibi hareketsiz bekleyen kadın, ayakkabısız ondan en az on beş, belki de yirmi santim daha kısaydı, o nedenle başını kavrayıp hafifçe geriye büktü. "Geldin."

"Evet."

İsteği ve teslimiyeti ele veren tek sözcüklü bu cümle bundan sonra aralarında olacak her şeyi özetliyordu. Gerginliğini hissettiği kadını önce uysalca, daha sonra şiddet vadeden istekle öptü. Tırmanış sırasında sessiz kalan dudaklar, bu kez kı-

pırtılıydı. Onu yatağa yatırıp, dikkatle, acele etmeden soydu. Fatma'nın gürültülü utangaçlığının aksine Ayla'nın sessizliği sakinleştiriciydi... Haz devşirirken kimin kılavuz olacağı birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Şimdiye kadar sadece iki kadınla yatmıştı ama ondan daha deneyimli olduğunu, kumandayı ele alması gerektiğini hemen anladı... Anın tadını çıkarmak: Yapacağı ilk şey buydu. Geceler boyu içinde biriken, sadece şehvetin özsuyu ile büyümediğini bildiği duygularını hızlı bir boşalmayla, doya doya yaşamadan heba etmek istemiyordu. Kollarının arasındaki kadın şimdiye kadar elde ettiği her şeyden daha değerliydi. Ulaşılmaz olana ulaşmıştı, ele geçirilmez gibi görüneni, duranı fethetmişti.

Gizlerinin içine girmeye hazırlandığı kadını anlamak, keşfetmek için dikkat gerekiyordu: Biçimli, göründüğünden de diri bedenin aksine, haz alışverişi sade ve gösterişsizdi; adımlarını onaylamıyor, ondan da onay istemiyordu: Paylaşmıyordu da. Bir süre sonra fark etmişti: Altında ezdiği bedenin cinsel mutluluğu şaşılacak kadar utangaç ve ketumdu; onun sona ulaştığını ancak iç çekişlerinden, bedeninin gevşemesinden çıkarıyordu. Özetle, Ayla'nın teslim oluşu koşulsuz ve sessizdi ama tutkusuzdu da.

Bir süre sonra direnmekten vazgeçti ve onu tek başına bırakarak, kasıklarının bencilliğine teslim oldu. Hazzın merdivenlerindeki tırmanışı tepeye varırken, Fatma'nın parmaklarıyla sırtına damgaladığı iniltili krampları hatırladı. Neden sonra yana devrildiğinde Ayla'yı duydu. "Hoşuna gitti mi?"

Çekingen, beğenilmeme korkusu taşıyan soruyu ondan duymak, sevişirken edindiği şaşkınlığı daha da derinleştirdi. Endişelenmesi, bu soruyu sorması gereken o değil miydi? İşte o zaman yanındaki kadının uzun cinsel perhizini az önce onunla

bozduğunu, yalnızlığının üzerine bir kılıf gibi geçirdiği yıllanmış utangaçlık kozasını parçaladığını anlamıştı.

"Evet, ya senin," diye sormadan, cevabı, uzun ve mutlu bir öpücükle vermişti ona. Yanındaki kadının beğenilmeme endişesi durumu kesinleştirmişti: Yatakta efendi, kılavuz o olacaktı. Keşfettiği yeni kıtaya ayak basan bir gezgin kadar mutlu ve mağrurdu. Sonradan hatırladığında utansa da danışman maaşından da ötesini hayal edebileceğini, kollarının arasında tuttuğu kadını bir hare gibi çevreleyen zenginliğini, refahın konforunu paylaşabileceğini ilk kez o zaman düşünmüştü.

Neredeyse yirmi gün... Üç hafta içinde Ayla ile kaç kez seviştiklerini hatırlamıyordu. Sorsalar sayısız kez derdi. Önceleri havuz evi, daha sonra Ayla'nın Emirgan'da kiraladığı dairede... Artık haftanın beş günü ders bitiminde köşkten çıkıp Kanlıca İskelesi'ne iniyor oradan vapur ya da tekne ile Emirgan'a geçiyor, kısa bir yürüyüşün ardından da eve varıyordu...

Kocasının ölümünün ardından, Ayla'nın altı yıl boyunca kimseyle ilişki kurmamasının nedeni o evde ortaya çıkmıştı. Utanç! Fotoğrafları, sık sık magazin dergilerinin sayfalarını süsleyen bu parıltılı kadının, yatağa girdiklerinde bedeninin kilidinin nasıl açılacağını seviştiği erkeğe açıklamaktan utandığı için onca yıl peşindeki taliplerden uzak durduğunu artık biliyordu. Bu keşfi, bir rastlantıya, Ayla'nın da Fatma gibi omzunun ısırılmasından hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmesine borçluydu. İlk sevişmelerinin hemen ardından havuz evinde yan yana yatarken düşündüklerinin ne denli saçma olduğu, bu ilk ısırıkla ortaya çıkmıştı: Ayla'nın cinsel mutluluğu hem tutkulu hem de sesliydi, sadece uyanması için kamçı gerekiyordu.

İlk günler sevişirken bedenine yapmasını istediği şeyler onu şaşırtsa da bir süre sonra başka bir gerçeği keşfetmesine yol açmıştı: Çıkılan her cinsel yolculuk, kendi hazlarını, kendi

kurallarını, kendi gizlerini içeriyordu. Ayla'nın cinselliği de bu şaşırtıcı gizlerle doluydu; bu da sevişmelerine benzersiz bir heyecan katıyordu...

Acıyla uyandırılması gereken cinselliğinin giz ve ketumiyetine karşın Ayla'nın karakter özellikleri oldukça belirgindi: Dostlarından mülküne kattığı bir şeymiş gibi söz edişi; zenginliğini göze sokmayışı ama onlar kadar varlıklı olmayanları, farkında olmadığı bir küçümseme refleksiyle ölçmesi; liberal gibi görünmesine karşın resmen sağcı ve insanı şaşırtacak kadar milliyetçi oluşu gibi.

Ve de inanılmaz alışveriş merakı... Sadece on günde bir gardırobu dolduracak kadar çok eşyası olmuştu. Ayla neredeyse her akşam eve elinde paketlerle geliyordu. Ona hiç kravat takmadığını söylemesine karşın, dolapta en az bir düzine kravat asılıydı. Aynı model ve biçimdeki gömleklerden, "Ne yapayım, her renk sana yakışıyor," diyerek ikişer, üçer tane alıyordu. Adlarını duymadığı markalardan üç bot, dört ayakkabı sahibi olmuştu. İlk başlarda mutlu olsa da artık eve döndüğünde salonda yeni paketler gördüğünde yanakları utançla kızarıyordu. Aslında sadece bir bot ve pardösüye ihtiyacı vardı ve onları da kendisi alabilirdi. Konu cömertlikten çok, Ayla'nın onu görmek istediği biçime sokma isteği ve onay beklemeyen kararıydı.

Ama asıl ilginç olan, şakacı sorular ve imalarla yavaş yavaş inşa ettiği, sonunda dört başı mamur bir şekilde karşısına diktiği kıskançlığıydı. Belli ki zenginliğinin beslediği o her şeye, her şeyiyle sahip olma dürtüsünden kaynaklanan bu tedirgin edici özellik, genellikle birlikteyken, eski telefonuna mesaj geldiğinde ortaya çıkıyordu. Ayla'nın sormasa da irkildiğini, gözlerinin açıldığını fark ediyor, ancak okuyup ona laf arasında mesajın kimden geldiğini söylediğinde rahatlıyordu. Bu yüzden

Fatma'nın telefonla ona ulaşmasını engellemişti. Duyanı, dinleyeni sonunda öfkelendirecek kadar çok vurgulayarak tekrarladığı ekler, sahiplenme duygusunun onda içgüdüsel bir refleks haline geldiğinin kanıtıydı: "Sebzemi yedim, vitaminimi aldım, kahvemi içtim, gezintimi yaptım..." Her eyleminin öznesi olan adları, sıfatları, yüklemleri sonuna iyelik eki ekleyerek kendisine ait kılıyordu. Genç danışmanı da dahil, her şey onundu...

Birlikte yaşamanın, neredeyse gece gündüz beraber oldukları için böyle düşünüyordu, ortaya çıkardığı başka gerçekler de vardı: Bir keresinde, belki kimseye söylemediğinden, belki de yatışan cinsel hazzın sarhoşluğu ile ona sevgilim diyecek olmuş, Ayla hemen onu düzeltmişti: "Daha değil. Sen benim Adonis'imsin... Danışmanım Adonis."

Danışman Adonis! Mitolojiye katkı olabilecek tanımı duyunca, gülümsemekle yetinmiş, tanımı kabullenir görünmüştü. Oysa ona, eğer sevgili değillerse, neden sahiplenmeyi sevişme anlarının, yatağın sınırlarının dışına da taşıdığını pekâlâ sorabilirdi. Ama sormadı. Ayla'nın açık sözlülüğü belki inciticiydi ama resmi de bütün açıklığı ile ortaya koyuyordu: Altı yıl boyunca kendine sevgili edinememesinin nedenlerinden birisi de sessizliğini kolayca satın alabileceği kadar yoksul bir Adonis bulamamasıydı belki de. Espri bir tarafa, ilk fırsatta ona Adonis yakıştırması nereden aklına geldiğini sormalıydı. Ayla'ya göre Adonis, Fatma'ya göre koç yiğit, Neri'ye göre artiz...

Attığı kahkaha şoförü irkiltti. Adam geriye dönünce toparlandı. Aslında tedirgindi. İçinde ne zaman bu derinleşen boşluğu hissetse, hep kötü bir şey olurdu. Ablama döndüm diye düşündü. Düşünce onu daha da tedirgin etti.

2

"Önce Cemil Kösten'in Nazan Kuşan'ıyla ilgilenelim!"

Nejat, mırıldanarak Murat'ın masasına bıraktığı zarflardan üsttekini aldı. Yirmi günlük araç takip kayıtları, nihayet bir rapora dönüşmüştü. Zarfı açtı. Kırmızı kalem ile daire içine alınarak işaretlenmiş apartman fotoğrafının üstüne yapıştırılan postite, "konut Naci Katım'a ait" notu düşülmüştü! Katım! Uydurma bir soyadı olmalıydı. Alttaki fotoğraflara baktı. Yakışıklı sayılabilecek bir adamın en az yirmi yıl arayla çekilmiş iki fotoğrafı... Daha aşağıda durumu belirginleştiren açıklama: Eski film oyuncusu. Lakabı: Clark Naci. Lakabı, Clark Gable gibi bakışından almış olmalıydı.

Açıklama onu güldürdü. Fincana uzandı. Kahve soğumuştu. Fincanı bırakıp notları okumaya devam etti: ***"Nazan Kuşan haftada en az iki kez bu evi ziyaret ediyor, kırk beş dakika kaldıktan sonra ayrılıyor. Naci Katım, mahalle marketindeki çalışanların ifadesine göre son iki aydır pek ortalıkta görülmemiş..."*** Adamın oynadığı filmlerin listesi de verilmişti. Altıncı ile sekizinci filmler işaretlenmişti...

Demek bunlarda birlikte rol almışlardı. Sararmış gazete kupürüne baktı: ***"Nazan Kuşan'la Naci Katım arasında yeni bir aşk mı doğuyor?"*** Tarih, 1999... Kupürün fotokopisini zarfın içine bırakırken birbirlerine yakışmışlar diye düşündü. Telefonun butonuna bastı. "Semra, kahvem soğumuş."

Az sonra Semra yeni fincanla odaya girerken ikinci raporu da okumuştu. Bu da şaşırtıcıydı. Ayla ondan en son beklenecek şeyi yapmış, yıllar sonra bir sevgili bulmuştu, hem de kendinden on yaş genç bir çocuk. Ve bu... eğilip adı okudu, Emre

Deliormanlı'yı kendine danışman olarak atamış, bununla da yetinmeyip, oğlanı Emirgan'da bir eve kapatmıştı.

Sürpriz! Bütün aile, eğer Ayla bir gün bir adamla ilişki kuracaksa, bunun Sezai denen o galerici mi, antikacı mı ne iş yaptığı meçhul adamdan başkası olmayacağına emindi oysa.

İyi de ilişkisini neden gizliyor? Sorusuna sorularla cevap aradı. Yaş ve sosyal seviye farkı! Sezai ile niyeti ciddi de oğlanı ondan mı saklıyor? Belki de babamı kızdırmamak için diye düşündü. Ayla, Aykut'un ölümünden sonra azılı bir Kösten düşmanına dönüşen eski kayınpederini, bunca yıl sonra bile öfkelendirmekten çekindiğini tabii ki biliyordu.

Zarfı çekmeceye koyarken bıyık altından gülümsedi. Cemil Kösten de eski dünüründen hâlâ çekinirdi. Hüseyin Ünsal'ın iki önemli referansı vardı: Rizeli ve imam hatipli olmak. Zamanı gelince bunu babasına hatırlatmanın bir yolunu bulmalıydı. Belki o zaman Şafak gibi bir medya gruba sahip olmanın önemini kavrardı.

İmza konusunda hâlâ ayak sürümesinin tek nedeni korkaklığı mı yoksa... "Babam olman, seni budala etiketinden kurtarmaz be adam," diye mırıldanarak düşüncesini tamamladı. Dinozor hâlâ yirmi yıl öncesinde yaşıyor, bu asırda gazetenin, televizyonun sahibinin elinde gerektiğinde kamçı gerektiğinde ise hançer olduğunu kavrayamıyordu.

Ayağa kalktı pencereye yürüdü. Vakıfla ilişkiler Zekeriya Bey'in seviyesini de aştığına göre sıra Amerika'ya gidip, gerçek karar vericilerle tanışmaya geldi diye düşündü... Adamdan da sıkılmıştı. Hep tevazu gösteriyordu ama bu tevazu derin değildi. Ama önce... Düşünceleri sese dönüştü. "Adama protokolü imzalatman gerek Nejat Bey," diye mırıldandı. Çıkmaz sokakta sıkışmış kalmıştı. Babasını ikna edemiyordu ne Şafak konusunda ne de boşanmada...

Aslında boşanma konusunun aciliyeti yoktu. Hatta olayı bir süreliğine, Şafak işi rayına oturuncaya kadar dondurmak daha akıllıca olurdu. Zekeriya Bey, karısının Osmanlı sülalesiyle uzaktan da olsa ilişkili olmasının onu vakıf gözünde ayrıca saygıdeğer kıldığını söylediğinden beri Mine'yle konuşmayı sürekli erteliyordu. Derin bir soluk aldı. Osmanlı Hatun şimdiye kadar anlamış olmalı diye düşündü. Odaları ayıralı neredeyse bir yıl olmuştu.

Kırk dakika sonra Etiler'de ara sokağa saklanmış küçük kafeye giriyordu. Nazan ondan önce gelmiş, duvar dibindeki masaya yerleşmişti. Uzaktan kadını görür görmez babasının zevkini bir kez daha takdir etti. Cemil Kösten, yirmi yıl boyunca ona çocuktan başka bir şey vermeyen zayıf, kara kuru bir kadınla aynı yatakta yattıktan sonra az ötedeki göz alıcı hurinin kolları arasında cenneti tatmış olmalıydı. Nazan'ın kırklarının ortasında olduğunu biliyordu ama yıllar kesinlikle ona dokunmadan geçip gitmişti.

Kadının karşısına oturdu, lafı uzatmayacaktı. Elindeki zarfı ona doğru itti. "Nedir bu?"

Gülümseyerek, "Neden açıp bakmıyorsun?" dedi.

Nazan kısa süren kararsızlığın ardından zarfı açtı. İlk fotoğrafın onu şaşırttığını fark etti. Ama kadın, ötekileri tepki göstermeden tek tek inceledikten sonra hepsini tekrar zarfın içine yerleştirdi. "Demek beni izletiyorsun?"

"Hayır, izletmiyorum," dedi. "Ama belli ki izleyen birileri var."

"Peki o birileri seni nasıl buldu?" Gülümsemesi kuşkuluydu... Omuzlarını silkti. "Peki, bir soru daha: Fotoğrafları çeken bu birileri, neden bunları Cemil'e değil de sana verdi?"

"Herhalde bana satmanın, babama ya da magazin basınına satmaktan daha kârlı olduğunu düşündü."

Nazan zarfı onun önüne itti. "Boşuna para vermişsin. Bunların hiçbir değeri yok. On beş yıllık eski haber bunlar."

Demek direnecekti? Buna hazırlıklıydı: "Ünlü işadamı... pardon, artık magazinciler bile dillerini düzelttiler, 'ünlü iş insanının birlikte olduğu eski güzellerden, kara gözlüm adıyla bilinen Nazan Kuşan, unutamadığı sevgilisine mi döndü?' Ya da şöyle bir manşet! 'Cemil Kösten boynuzlanıyor mu? Nazan, Clark Naci Katım'a mı dönüyor?'"

Kadın üçüncü kez başını salladı. Yüzündeki küçümseme sinir bozucu ama düşündürücüydü. Neye güveniyor? Murat'ın atladığı bir şey mi var? "Sen gerçekten Cemil'in mi oğlusun?" Nazan sorusunun cevabını biliyormuş gibi başını iki yana sallıyordu: "O kibar ve şefkatlidir. Sense küçük..." Yeni bir sıfat arıyordu: "Çiroz bir solucanı andırıyorsun." Kadın, sözlerine tekrar ara verip çantasından telefonunu çıkardı. Yüzündeki o ifade şimdi dudaklarında toplanmıştı: "Bak, Naci Katım bu."

Bakmaya niyeti yoktu ama Nazan telefonu suratına dayamıştı bile. Ekrandaki fotoğrafta hasta yatağında, burnundan oksijen verilen, koluna serum bağlı, sıska sıfatının, tombul sayılacağı kadar zayıf bir adam vardı. Eti kalmamış yüzü, iskelet başını andırıyordu.

"Naci kanser. Son evrede. Kimsesiz, yapayalnız..." Demek Murat'ın atladığı buydu. "Ne dersin, senin magazinciler bunu görünce unutulmayan sevgiliden söz ederler mi? Ya Cemil?" Kadının güveni yerine gelmişti. "Onu bu zavallıyla boynuzlayacağıma inanır mı?"

Plan geri tepmişti. Zarfı önüne çekti. "İyi, o zaman sorun yok." Yine de bir açığı olmalıydı. Yoksa konu seninle ilgili deyip çağırdığında buraya gelir miydi? "Telefondaki fotoğrafı bana gönderirsen, haberi yayınlamaya kalkıştıklarında magazincilere iletirim."

Nazan'ın dudaklarındaki bükümler birden şekil değiştirdi. Küçümsemesi öfkeye dönüşüyordu: "Siktir git oradan. Rezil şantajcı."

Tokat yemiş gibi geriledi. Yanaklarının yandığı hissediyordu. Şey olmalı... Kimsesiz, yapayalnız! Eski sevgilisinin halini anlatırken kullandığı sözcüklerin başka anlamları da var mıydı? Birden kasları gevşedi. Onu seviyor...

Öfkesini bastırarak kadına doğru eğildi: "Bana bak şırfıntı, bana öyle asil kadın numarası yapma... Cemil Kösten o adamı hâlâ sevdiğini, aylardır bakımını üstlendiğini, haftada üç kez onu evinde ziyaret ettiğini öğrendiğinde..." Cümleyi yarım bıraktı. Omuzlarını kaldırdı. "Ona para da veriyordun; babamın, bizim paramızı. Bunları duyunca o kibar ve şefkatli adam sence ne der?" Kadın sessizleşmişti. Doğru sinir ucunu yakaladığını düşündü. "Belki o zaman Malatyalı olduğunu hatırlar. Ne dersin?"

"O adam gibi adamdır!"

Geriye yaslanabilirdi. Dizginleri ele geçirdiğini hissediyordu. Bir deneme daha! "Hem düzenli ziyaretlerin, Clark Naci'nin hastalığı öncesinde de sürmediği ne malum?"

Nazan, koltuğunda geriye çekildi. Sırıttı: Can alıcı noktayı bulmuştu. "Bunun yalan olduğunu biliyorsun sinsi herif!"

Kuyruğuna basılmış gibi tıslamıştı. Kadının, çaresizlikten kaynaklandığını bildiği öfkesinin onu rahatsız etmediğini, aksine zevk verdiğini hissetti. Fırsatı kaçırmayacaktı: "Belki yalandır ama magazinciler her zaman haberin doğruluğundan çok çıkaracağı patırtıyla ilgilidir, değil mi kara gözlüm?" Sıra son darbedeydi. "Doğru olmasa bile yalanı doğruya çevirecek şahitler bulunur... Mahalle sakinleri, banka hesapların, telefon kayıtların, hatta eski hizmetçiler. Bunlardan para seven bir ikisi, Cemil Kösten kadar şefkatli ve sadık olmayabilir."

Sustu; araya giren sessizliğin anlamını biliyordu: Konuşmanın sonu, pazarlık perdesinin aralanışı... Nazan teslim olduğunu ele veren soluğun ardından sordu: "Ne istiyorsun?" Sözcüğü tükürür gibi sorusunun sonuna ekledi: "Solucan!"

Sıra şartlara gelmişti. "Anlayış ve iş birliği," dedi. "Hem senin hem de babamın huzuru ve geleceği için. Tabii Clark Naci'nin de!"

Beklemediği karşılık Nazan'ı şaşırmıştı; bir süre onu süzdü, sonra kuşkuyla sordu: "Neymiş bu iş birliği?"

"Sevgilini Bodrum'a yerleşmeye ikna etmen," dedi. Biraz sırıtabilirdi. "Tabii sevgili derken Naci'den söz etmiyorum."

"Sadece bu kadar mı?" Kadın sormuyor, şaşkınlığını ifade ediyordu.

"Evet, sadece o kadar. Bodrum'a yerleşin, bir tekne, isterseniz bir de hastane. Kışın Avrupa Amerika, yazın Akdeniz'i gezin!" Zarfı çantaya koydu. "Ben de bunun karşılığında Clark Naci'nin bakımını ve ölümünden sonra cenazesinin patırtıyla kaldırılmasını ayarlayayım."

"Pek anlamadım... Yani isteğini."

Biraz öne eğildi. Söylediklerini dinlerken kadının gözlerinin içine bakmasını istiyordu: "Ben ne dediğin gibi şantajcıyım Nazan ne de varoşların kraliçesinin rahatını bozmak niyetinde olan bir yılan. Babam İstanbul'dan ayrılmalı; olay bu, anladın mı?" Nazan anlayıp anlamadığını söylemedi. "Senden o reklam anlaşmasının ardından babamı nasıl baştan çıkardıysan, aynı beceriyi onu işi bırakmaya ikna ederken de göstermeni bekliyorum." Geriye çekildi. Boğazını temizledi: "Ancak bu teklif süreli, Bodrum'a taşınmak için bir ayınız var... Nasılsa Kösten Sitesi'nde villanız hazır, tekne ve hastaneyi daha sonra da alabilirsiniz." Toparlandı. "Şimdi izninle. İki banka genel müdürüyle görüşmem var. Belki sevgilin sana söz etmiştir. Bir

medya grubu alacağız." Karşısındakini rahatsız ettiğini sayısız kez Mine ve Ayla'dan duyduğu, o annoying[21] kahkahalarından birini attı: "Hadi neşelen, iş olursa, bakarsın eski filmlerini yayınlar, seni tekrar meşhur ederiz."

3

Her şeyin bir başlangıcı varsa, bu, o gün, daha doğrusu o akşamdı: Teyzelerde yenilen yemekten dönüşte, sonradan sırat diye adlandıracağı köprünün üzerinde Mine'ye ne yapması gerektiğini sorduğunda Şeker Kız'ın "Bir amaç, bir sarsıntı gerekiyor," diye cevap verdiği an... O akşam, tam üç kez, anılmamışken, hatırlatacak bir durum yokken, Füsun'u düşünmüştü. İşte o dakikayı, her şeyin başladığı an olarak işaretleyebilirdi.

Ve o günün sonrasındaki ilk pazar: Dışarıda insana birazdan havanın açacağını umut ettiren, sırasını savmaya niyetli, ağırbaşlı bir yağmurun kulübenin üzerinde aksak ritimle tıpırdadığını hatırlıyordu. Onu duyduğunda mavnanın ıskarmozlarıyla boğuşuyordu. "İyi pazarlar!"

Kerim, en sadık dostu, yalnızlığını yitirme korkusuyla geri dönmüş, döner dönmez de duraklamıştı: Masum bir tazelik ve ışıltı... Füsun atölyenin kapısında onu süzüyordu. Elindeki zımparayı bırakıp ona doğru, sanki uzun süredir gelmesi beklenen bir sevgiliye kavuşacak gibi yürürken, neler olacağını bilmeden ama olacakları sezerek, gülümsemişti. Masumiyet onda hep fikir tembelliğini çağrıştırırdı. Ama naylon perdenin önündeki kadının doğallığı enerji saçıyordu. Füsun eliyle geride sırılsıklam uzanan bahçeyi işaret ederek, "Eğer bir şeye, kimseye tapacak olsaydım güneşe tapardım," demişti. Bu berbat havadan

21 (İng.) Sinir bozucu.

dolayı evde kalacağına, Emel'in verdiği dosyaları tamamlamak için büroya gelmişti.

Bir süredir, ne zaman ikiz villaların bahçesine girse peşinde olduğunu hissettiği Ayşin'den kurtulmanın sevinciyle onu elinden tutup mavnanın başına sürüklemiş, eğer tokmaklarken ıskarmozu dik tutarsa, cesaretinin karşılığında onu yemeğe götüreceğini söylemişti. "Beğendiğim her şeyden iki tabak yerim, haberiniz olsun!"

Öyle de olmuştu. O iştahla öyle ince bir bedeni nasıl olup da koruduğu meçhuldü. Yemek sonrasında içkiye dayanıklı olduğu da ortaya çıkmıştı. İçkiye evde devam etme fikrine de hiç duraksamadan evet demişti.

Füsun, tanıdığı öteki kadınlara benzemiyordu. Yüzü, neşesi, çekiciliği ve kışkırtıcılığı sürprizlerle doluydu. Araya mesafe koyan gülüşü kendi başınaydı, dudaklarını ve gözlerini katmıyordu. Neşesi umut vericiydi; çekiciliğiyse talepkâr olmayan, insanı tedirgin etmeyen bir çekicilikti.

Kadehler ilerledikçe genç kadının sezgisinin entelektüel değil içgüdüsel olduğu ortaya çıkmıştı. İhtiyatlıydı, zekâsını ışıltılı neşesinin ve masum görünüşünün ardına saklıyordu. Asıl sürpriz, kışkırtıcılığının niteliğiydi. Baştan çıkarıcılığı bakışları ya da bedeninden çok düşüncelerinde saklı olduğundan: "Dinlenmek beni her zaman yormuştur... İnkâr edilse de aşkı cinsel çekicilik tetikler... Yürek çarpıntısıyla başlayan her aşkın hemen karşısındakiyle yakıcı, kirli bir bütün olma tutkusuna dönüşmesinin nedeni de bu değil midir? Her aşk kendini yok edecek tohumları içinde taşır. Sevgililik zor... Siz ne düşünüyorsunuz?"

Bir süre sonra onu dişi Fazıl'a benzetmiş, bu düşünce onu öfkelendireceğine, güldürmüştü. Konuşmanın nasıl olup da aşk konusuna geldiğini hatırlamıyordu. Belki bir kadınla bir erke-

ğin baş başa sürdürdüğü her sohbette, mutlaka sözü edilen bir konu olduğu için.

"Sevgiliyle tartışmak zordur; fikrine evet, vardığı sonuca hayır diyemezsiniz..." Füsun, o anda onu nereye sürükleyeceğini düşünmediği cevabına karşılık, "İyi de sevgiliniz değilim ki," demişti. Bir yeni yetme gibi kızaran yanaklarını kadından saklamaya çalışırken Füsun'un ikinci sorusu gelmişti. "İlk günden beri neden gözleriniz hep üstümde? Biraz etrafa da baksanıza." Sesi, buraya, cevabı öğrenmek için gelmiş gibi, meraklı değildi. Niyet araştırmıyordu. Öyleyse neden sormuştu? Biraz daha kızaracaktı. Bakışlarını kadından kaçırarak, "Dikkatle bakmak, sonradan işe yarıyor..." demişti alelacele. Aslında bu yalandı. Karşılıklı bilmece sorma oyunu oynadığı kadının varlığı, Ayşin'leyken sık sık doyurduğu ama uzun süredir gözleri kapalı olan hayal gücünün önündeki perdeyi aralamıştı...

Füsun, açıklamayı gülümseme ile kabullenmiş, boşalan kadehini uzatmış ve yanlış anlaşılmak istemeyen birisinin telaşıyla, "Yalnızsam içkiyi ikinci kadehte bırakırım," demişti. Üçüncü kadeh boyunca da konuşmuşlardı. Aslında daha çok o konuşmuş, Füsun dinlemişti. Çok geçmeden, içkinin dilini serbest bıraktığını, kadehlerin karşısındaki muzip kadını silgiye dönüştürdüğünü ve sürekli gözlerinin önünde gezinen Ayşin'in endamını sildiğini, varlığının Ayşin'i unutturduğunu hissetmişti.

Bir süre sonra kabul etti: Her açıdan ilginç biriydi karşısındaki, saatlerdir sohbet ettiği kadın. Bunu ona söylediğinde aldığı cevap şaşırtıcıydı. "Orgazm umudu çoğu insanı yalancı yapar." Bu kadar kestirmeden mi gidecek? Düşüncelerini kadının neşeli sesi bölmüştü: "Hatırladınız mı Kerim Bey, açık sözlülük, sadece başvuracak başka yol kalmadığında işe yarar demiştiniz..." Kadehi yana bırakmıştı. "Sizi beklemeye kalkar-

sam, bir şişe daha içmemiz gerekecek... Tamam mı? Karara vardınız mı?"

Onu soyunurken seyrederken kızarmıştı. Uzunluğu aldatıcıydı, şaşılacak kadar kıvrımlıydı bedeni. Onu ilk kez öperken, Mine'nin üç gün önce sözünü ettiği sarsıntı diye düşünüyordu. "Aslında seninle neden yatıyorum biliyor musun?" Füsun, ona ilk kez sen diye hitap ediyordu. Cevap, neden diye sormasını beklemeden gelmişti. "Bana benzediğin için. Mantıklı ve sadesin... Seninle ilişki de ilişkiyi bitirmek de sorun yaratmaz."

İlginç kadının söylemek istediği, "Coşkun değilsin," olmalıydı... Kesinlikle Fazıl'a benziyor diye düşünmüş, sonra bu düşüncelerden kurtulmaya karar verip, çıplaklığından ummadığı kadar zevk aldığı kadını utanç duymadan, istekle öpmüştü. "Aşk gün ışığından kaçar, gecenin saf, sessiz fısıltısı olmayı yeğler..." Biçimli bedene doğru eğilirken aklından Fazıl'ın binlerce kez tekrarlanan bu cümlesi geçiyordu... Ama o gece, Ayşin'le "gecenin saf, sessiz fısıltısı" olmak yerine, "karşısındakiyle yakıcı, kirli bir bütün olma tutkusuna" teslim olacaklardı. Füsun, haz merdivenlerinin son basamaklarına vardığını hissettiğinde, "Sesim ya da sessizliğim," demişti "seç birini..." Onun erkeksi merakı açgözlüydü: "İkisini de," demişti, "ikisini de istiyorum."

Her şey, o her şey ne ise ne kadar kolay olmuştu? Sanki olağan, olması gereken, henüz görmeseler de öyle olacağını bildikleri sonuca ulaşmışlardı. Tıpkı sonunda birleşmeleri kesin olan iki akarsuyunun buluşması gibi.

Saatine baktı: 10 Mayıs Pazartesi... Üç haftadır, ilk seferden sonra kararlaştırdıkları gibi haftada iki kez buluşuyor, peynir eşliğindeki şarap seansı sırasında sohbet ediyor, ardından sevişiyorlardı: pazartesi ve perşembe akşamları. Artık Kandilli ziyaretleri sona ermişti...

Sıkıntıyla gerindi. Eğer bu gece Füsun'la buluşacaksa, önce biraz sonra gelecek Mine'den, sonra da bilmem kaçıncı bildiri toplantısından çıkacak Fazıl'dan kurtulması gerekecekti. Mine telefon ettiğinde sonunda boşanmayı konuşacaklarını sanmıştı ama konu başkaydı... Bakalım Adonis söylendiği kadar yakışıklı mıydı? "Girebilir miyim?" Başını çevirdi. İçindeki kasveti dağıtan ışık kapıdaydı. Füsun, toplantı salonunu işaret ediyordu. "Çok hararetli tartışmalar var. Sesleri duyuyor musunuz? Ben onların hepsinin aynı fikirde olduğunu sanıyordum."

İş yerinde ona hâlâ siz diye hitap ediyordu. "Solcuların fikir birliğinde oldukları tek sorun, fikir birliğinde olmadıklarıdır," dedi genç kadına.

Füsun gülümsemeden, ciddi bir yüzle yaklaştı. "Peki... Sizce bu, onların haklılıklarını gölgeler mi?"

Hâlâ gülümsüyordu. Uzunluğu, ciddiyetini güçlendiriyordu. Keyifle geriye yaslandı, çıplakken ne denli istek uyandırıcı olduğunu bildiği bedeni süzdü. Bu akşamı onu görmeden geçirmek istemiyordu... "Bu gece şarabı evde içeceğimize, yemeğe çıksak..." Füsun sormadan açıkladı: "Fazıl, toplantı bitince beni bırakmayacak, yemeğe götürecektir. Sen de katıl."

Füsun omuzlarını kaldırdı. Şaşırmıştı. "Yemekte bulunmamı hangi çerçevede açıklayacaksınız?"

Hâlâ arada Fransızca düşünüyordu. "Fazıl ünlü bir yazardır. Herkes onunla tanışmaya, hele birlikte yemek yemeye can atar... Neden böyle bir istekte bulunmuş olmayasın?" Omuzlarını kaldırdı. "Ben de onun da tanıdığı ve saydığı birinin torununa ayrıcalık yapmış olabilirim. Hem Fazıl, çekici kadınlarla birlikte olmaya bayılır. Hele bir de hazırcevapsa."

Füsun ellerini iki yana açtı. "Bakalım Fazıl Erol da beni çekici bulacak mı?" Kaşlarını kaldırdı. "İltifat mı bekleyeceğim?"

Bu yönünü seviyorum diye düşündü: Öneri mantıklı ise, nazlanma huyunun olmamasını. "Hayır, çenesi düşer ve hiç susmazsa bil ki gösteriş yapıyordur. Bu da seni beğendiğinin edebi ilanıdır."

"Harika... Onun gibilerle sohbet etmek ufuk açıcı gelir bana."

Yanılmamalıydı: "Onunla sohbet edilmez, dinlenir... Sadece onun fikri vardır ve Fazıl, keskin zekâlıların en belirgin yeteneğine sahiptir: Sivri bir dile!"

"Anlaşılan onu çok seviyorsunuz." Füsun yargısının nedenini, sormasına kalmadan açıkladı: "İnsan ancak çok sevdiği bir insana bu kadar yakından bakar."

Mutluluktan başka bir neden yüklediği gülümsemesi dudaklarına yayılmıştı. Öyledir, severim demedi, çıkmak üzereyken arkasından seslendi: "Emin değilim ama belki Mine de katılır bize... Kız kardeşim."

4

"Ben dosyada yazılı olanları kısaca özetleyeyim: Türkiye'de kurulan ilk e-ticaret şirketi Yemeksepeti'ydi. Wholesale'in[22] ilk örneklerden olan Hepsiburada'ysa, iki yıl önce bir anlamda yeniden kuruldu. Çoğu kişi, Amazon'u taklit ediyorlar, yeni bir şey yok, dedi ama bu kurucuların ve yatırımcıların öngörülerinin keskinliğini gölgelemez. E-ticaretin geleceğini sezdiler. Biz de onları izleyeceğiz ama sadece bildiğimiz konuya, kadın giyimine, aksesuarlara ve kozmetiğe yoğunlaşacağız. Retail[23] yani. Bu sektör bakir. Ürünleri üreticiden direkt tüketiciye ulaştıra-

22 Toptan.
23 Perakende.

cağımız ucuz, şık, bol seçenekli, ısmarlayıp, beğenmezse iade edebileceği user friendly[24] bir sistem kuracağız. Web sayfamızda yerli ve yabancı mankenler kullanacağız; giysilerin tasarımcılarına gerekirse biraz sermaye verip, onları teşvik edeceğiz... Gelelim bunun için gereken yatırım sermayesine: Kuruluş için ilk ağızda, üç yüz elli ile dört yüz bin dolara ihtiyaç var. Bu arada şunu da eklemeliyim, yatırımdan en az beş yıl kâr beklenmemesi gerek... Ben yaklaşık iki yüz bin dolar toplayabilirim... Bizimkilerden kalan, ablamın da katacaklarıyla birlikte ulaşabileceğim üst rakam bu. Doğal olarak ilk yatırımcılar, ileride hisse oranları azalsa da beş yıl boyunca yönetim kurulunda yer alacaklar. Yine diğer ortaklar, sermaye artırımı neticesinde hissem azınlıkta kalsa bile, ilk beş yıllık süre boyunca benim şirketin CEO'su olarak görev yapacağımı kabullenmiş olacaklar..."

Ayla, Ayşin'in uzattığı dosyayı aldı. İçeri girdiğinden beri ona her baktığında zihninde beliren düşünceyi sessizce mırıldandı: Demek bu proje için İtalya'dan geri döndü! Göz göze gelince, "Anlattıklarını gayet ilginç buldum Ayşinciğim," dedi. "Ama ailenin dışındakilere yüzde elliden fazla hisse vermeyi kabullenmeni anlamadım. Neden villalardan birisini satıp projeye yatırmıyorsun?" Biraz bekledi. Ardından, Sezai'nin sık sık, soyadından aldığını söylediği kuşkucu tarafını konuşturdu: "Riskini mi azaltmak niyetindesin? Doğal olarak akla bu geliyor. Çünkü, eğer plan tutarsa, gelecekteki büyük kârlardan vazgeçmiş oluyorsun."

Ayşin kararlılıkla başını salladı. "Hayır, projeye güvenim tam... Villanın birisi şirketin merkezi olacak, ötekini ise..." Sesi zayıfladı, sonra cesaretini toplamış gibi cümlesinin sonunu getirdi. "Satamam."

---

24 (İng.) Kullanıcı dostu, kullanımı kolay.

Neden? "Kerimler kullanıyor, o nedenle mi?" Ayşin cevap vermeyince hafif bir çığlık attı. "Aman Tanrım, onu hâlâ seviyorsun." Karşısındaki nefes kesici güzelliğin şaşkın sessizliği onu doğruluyordu. Lafını sakınmayacaktı: "Kerim'in ne kadar budala olduğunu şu anda bir kez daha anladım."

Ayşin, hafifçe gülerek tekrar başını salladı: "Sadece Kerim değil, işin içinde Emel de var... Hem onlar olmasaydı o villaları amcamdan kurtaramazdım. Sadece villaları değil, dolandırıcı herif her şeyimizi alacaktı elimizden." Ardından nedeni güçlendirmek için sesini yükseltti: "Üstelik şirketin kuruluş işlemlerini ve sonraki hukuk danışmanlığını onlara vermeyi düşünüyorum. Yakında olmaları çok pratik olur diye düşünüyorum."

Bir süre konuşmadılar. Koltuğunda geri yaslandı, neden olmasın diye düşündü. "Vazgeç bu ıvır zıvır, eski şeyleri satın almaktan, kendi başına bir şeyler yap, bir iş kur," deyip durmuyor muydu? Pekâlâ bu projeyle gidebilirdi babasına.

Sadece önerdiği hisse oranı! Oran Köstenlerin bir ortaklıkta hiçbir zaman azınlığa düşmeme prensibini ihlal edecekti ama bu yıl yeni tablo almaz, iki kermese de sponsor olmazsa, gerekli katkı payını Cemil Kösten yerine kendi başına bile karşılayabilirdi.

Önce Emre, sonra bu iş... Naim de kozasından çıkmıştı. İçi mutlulukla doldu. Kendini yeniden yaratıyordu. Uzatmayacaktı: "Ayşinciğim, projeye memnuniyetle katılırım." Karşısındaki yüz aydınlanınca bir kez daha kadının çekiciliği ile ürperdi. Onu markanın yüzü olarak tahayyül ediyordu. "Eğer başka yatırımcı bulamazsan, kalan meblağı da sağlamaya çalışırım."

"O zaman harika Ayla. Bu işlerde soyadı önemli, biliyorsun.

Mini buzdolabından çıkardığı beyaz şarabı kadehlere koyarken gülümsedi. "Bilmez miyim, Sezai, sık sık 'zenginlerin soyadı tek başına sermayedir' der."

"Ancak bir prensip kararı daha var: Hiçbir ortak şirketin yüzde ellisine sahip olamayacak. En fazla, yüzde otuz beş, kırk olmalı diye düşünüyorum."

Çok düşünmedi. "Ona da okey!" Ayşin uzattığı şarabı aldı. İlk yudumun ardından sordu: "Sezai hâlâ baş suitorın[25] mı?"

Suitor! Gülümsedi. "Evet. Kilim dokumuyorum ama ben de hâlâ Penelope'yi oynuyorum."

Ayşin kadehini kaldırdı. "Bütün Penelopelerin şerefine."

Bir an içinden hayır diye bağırmak geçti. Artık sabırlı, çilekeş kadın değildi o... Ayşin'e baktı. Düşünceler; karşısındaki güzel kadına kendini kanıtlama isteği, olup bitenlerle dolup taşması, hepsi sarhoşluğuna karışıyordu. Çok birikmişti, Mine söz konusu olmadığına göre, birilerine anlatmak için yanıp tutuştuğu sırrı fısıldayabileceği en uygun kişi o değil miydi? Doğruldu:

"Sana bir şey anlatmak istiyorum Ayşin..." Bekledi. "Aslında ablana anlatmalıyım ama Aylin psikoloğum. Bana şu anda psikolog değil, heyecanımı paylaşacak, gerekiyorsa beni azarlayacak bir dost gerek." Yutkunarak devam etti: "Hem ortak olacaksak, sırdaş da olabiliriz değil mi?" Güzel kadın bir süre düşündü, sonra sırdaşlığı kabullendiğini belirterek kadehi havaya kaldırdı. "Artık Penelope değilim Ayşin... Yani perhizden de çıktım..." Öne eğilerek, sesini alçalttı: "Nasıl, ne kadar sürecek bilmiyorum ama şu anda tam bir cinsel Odyssey[26] içindeyim... Bilemezsin Ayşin! Pardon, tabii sen bilebilirsin ama bu benim için yepyeni bir deney. Anlatmazsam çıldıracağım. Lütfen beni yanlış anlama. Farkındayım, çok konuşuyorum ama asla boşboğazın teki değilim..." Şarabı bir dikişte bitirdi. "Hayatımda ilk kez bir erkekle orgazm oldum. Hem de defalarca. İlk kez is-

25 (İng.) Talip.
26 (İng.) Uzun, serüvenli yolculuk.

tendim... Hayır, Sezai'nin ya da ötekilerin istediği gibi değil. Bu çocuk, paramı değil, bedenimi, beni istedi, istiyor..."

Ayşin'in açılan gözlerini görünce sustu. Boşboğazın tekiydi. Ayşin, kararsız bir sesle mırıldandı: "Çocuk mu? Kaç yaşında bu... Aşığın ya da sevgilin?"

Yüzünün kızardığını hissediyordu, ama aldırmayacaktı: "24? Belki 23... Hayır, sevgilim değil." Peki neyin? Görebiliyordu: Karşısındaki kadının gözlerinde bu soru vardı. "Aslında sevişmelerimizin ilk yarısında o benim kölem oluyor, ikinci yarısında da ben onun..." Biraz bekledi. Ama artık point of no return'ü[27] geçmişti. "Fahişesi oluyorum." Ayşin donup kalmıştı. "Bir şey söylemeyecek misin? Delisin... Aklını başına al... başını belaya sokacaksın gibi bir şeyler."

Ayşin başını salladı. "Ayla Kösten! Seni kıskandım."

5

Cemil Kösten içeriye girdiğinde onları iki yeni yetme gibi gülüşürken buldu. Kendini ilk toplayan Ayşin oldu. Ayağa kalkarken adamın da esmer yüzünde rengini açmayan bir gülümseme vardı. "Vay, güzellere bakın..." Adam iki adımda yanlarına gelip, önce kızını sonra da onu öptü. "Demek gurbetten geri döndün ha?"

"Evet, efendim."

"Ben de bizim kız aylar sonra merkezimizi şereflendirmiş, onun için dayayıp döşediğimiz odasına nihayet uğramış, bir bakayım demiştim." Adam sözlerini bitirirken onlara oturmalarını işaret etti. "Ne o, bir şey mi kutluyorsunuz?"

27 (İng.) Dönüşü olmayan nokta.

"Evet baba." Ayla izin ister gibi yana dönüp ona gülümsedi. "Ortaklığımızı. Birlikte bir şirket kuruyoruz."

Cemil Kösten şaşkınlığını yine aynı sözle belirtti: "Vay... Yeni şirket mi?" Sonra ellerini iki yana açtı: "Kızım bizde tam yirmi iki tane var. Seçin birini, sizin olsun!"

Ayla'dan önce atıldı: "Bizim ki e-commerce... yani e-ticaret şirketi olacak; online." Ayla'ya baktı. "Babana da kısa bir sunum yapayım mı?" Gülümsedi. "Bakarsın, yeni bir ortağımız olur."

Cevap beklemeyecekti. Şarap şişesinin altındaki dosyayı aldı... Beş dakika sonra da sehpaya bıraktı ve onu sunum boyunca dikkatle dinleyen esmer adama döndü. Şimdi sıra, fırsatı ayağının dibine gelmeden sezme yeteneğini kimsenin inkâr etmediği Cemil Kösten'deydi.

"Fikir hoş Ayşinciğim. Ama aklımın almadığı şu..." Adamın gözleri üzerindeydi; bakışları karşısında onu kandırmaya çalışan bir işportacı varmış gibi kuşkuyla doluydu. "İnsan sadece güzel kadınların, yakışıklı erkeklerin üstünde, bileğinde, ayağında fotoğraflarını gördüğü şeyleri eliyle tutmadan, giymeden, incelemeden, ölçüp biçmeden alır mı? Belki alır, ama çoğu bir iki defa kullanıp, üstüme, ayağıma olmadı diye iade etmez mi?"

Aynı argüman! "Tabii ki böyle sahte alıcılar çıkacak Cemil Bey" dedi. "Ama bunlar orta ve uzun vadede ihmal edilebilir bir oranda kalacaklar. Bugüne kadar yurtdışında da yapılan bütün gözlemler ve istatistikler bunu doğruluyor. İnceleyip, ölçüp biçme konusuna gelince..." Adamın kolundaki saati işaret etti. "O Rolex'i... Ya da mutlaka sizde de vardır, evdeki Patek Philippe'iniz, onları nereden aldınız?"

Cemil Bey koluna baktı, ardından cevap verdi: "Birisini Dubai Duty-Free'den ötekini de Nejat'a ısmarladım. İsviçre'ye gittiğinde yerinden aldı."

"Yani ikisini de güvenilir kaynaktan ve emin olduğunuz kişiler aracılığı ile aldınız... İşte bizim işimizin özü de bu. Fiyatın karşılığındaki kalitede ürünler sağlamak ve Dubai ve İsviçre'deki satıcı kadar güvenilir olmak... Türkiye'de e-ticaret yeni değil ama henüz ölçeklenmiş de değil. Türkiye'de ilk kez alıcının giyip beğenmezse, üzerine olmazsa iade edebileceği rahat bir sistem kurmayı hedefliyoruz. Avrupa'da ve Amerika'da bunun karşılığı var. Türkiye'de henüz yapılmadı."

Cemil Bey ikna olmamıştı. "Sen söyledin az önce, Hepsiburada var... Onlar varken sizi niye tercih etsinler?"

"Hiçbiri moda perakendesine odaklanmış yapılar değil. Biz ürünü üreticiden doğrudan alacağız. Avantajımız hız, seçicilik ve doğru kurucular olacak. Hepsiburada teknoloji mağazası gibi. Biz ise zevkli, orta üst ve üst gelir grubuna uygun vitrinler kuracağız."

Cemil Kösten bir süre bekledi. Sonra gülümsedi. "Sen mimar değil miydin Ayşin?"

Neden mimar olduğunu düşünmüştü acaba? "Hayır, ben moda tasarımı bölümünü bitirdim... Araya bildiğiniz mankenlik macerası girdi ama o sırada dört yıllık üniversite eğitimini tamamladım. Ardından Milano'da, modanın başkentinde, Bocconi Üniversitesi'nde MBA[28] yaptım."

Açıklamanın sonunda Cemil Bey nihayet tatmin olmuş gibi başını sallıyordu. Ayla atıldı: "Ayşin'in anneannesi İtalyan'dı baba. Unuttun mu?"

"Pardon, ben sanıyordum ki..."

Adamın cümlesinin sonunu nasıl getireceğini biliyordu, bu kez o araya girdi: "Hayır, çoğu kişi öyle sanır ama anneannem Musevi değildi. İtalyan Konsolosluğu'nda görevliyken, babam

28 (İng.) Master of Business Administration; İşletme Yönetimi Yüksek Lisansı.

dedeme rastlamış. Aslen Padovalı bir öğretmenin kızı. Babası, yani anne tarafından büyük dedem, İstanbul'da öğretmenlik yaparken, o da konsoloslukta çalışmaya başlamış."

Açıklamalarının ardından araya umut vermeyen, kuşkucu bir sessizlik girince Ayla babasına döndü. "Bu iş tutar baba. Öyle hissediyorum. Bir işe girerken his, sezgi her zaman önemlidir demez misin? Ayşin'in yüzü, Kösten soyadı, şirketin ciddiliği ve güvenirliği konusunda iki önemli koz... Hemen dikkat çekecektir."

O da baskıyı sürdürecekti. "İzninizle, Ayla'nın dediklerine şunu da ekleyeyim Cemil Bey. Resmi araştırmalara göre, internet kullanımının artmasıyla, önümüzdeki on yılın sonunda e-ticaretin toplam ülke ticaretinin yüzde yirmisine ulaşacağı öngörülüyor. Dünyadaki trend de böyle. Öncüler pastanın çoğunu yiyecek; ne demişler, erken yola çıkan çok yol alır."

Ortadaki yeni pastanın Cemil Bey'in ünlü iştahını artırıp artırmadığı belli değildi ama yine gülümsemeye başlamıştı. "Anlaşılan dersinizi çalışmışsınız kızlar..." Adam kamburunun ortaya çıkmasına aldırmadan omuzlarını kaldırdı: "Size ortak olmam ama karşı da çıkmam... Biraz yardım ederim." Eliyle kapının ötesini gösterdi: "Başlarken merkezin imkânlarından yararlanın. Bak burada kocaman bir ofis var. Duydum, danışman almışsın Ayla, bir sekreter, birkaç da memur al. Ofis, personel ve reklam bir yıl boyunca benden." Şişeyi işaret etti. O da içecekti. "Şirkete ad düşündünüz mü?"

"Double A nasıl baba? İkimizin baş harfleri..."

"Çıh! Başka bir ad bulun. Viski mi satıyorsunuz?"

Araya girdi: "Double Ay daha güzel ve belirleyici. İkimizin adı da Ay ilė başlıyor... Viski çağrışımını engellemek için ay'ı

moon yaparız..." Adı söyledi: "Double Moon... İsterseniz Çift Ay da deriz."

Cemil Bey elini kaldırınca sustu: "Bakın kızlar ben olsam Çifte Vitrin ya da sadece Vitrin, derdim."

Ayla ona baktı, ardından uzanıp babasının kolunu tuttu. "Ticaret senin kanında var baba. Bravo. Kararlaştırılmıştır. Adımız Vitrin." Cemil Kösten onaylayarak gülümsedi. "Baba bir ara eve uğrasana. Naim sana çözdüğü matematik sorularını gösterecek... Sınavdan ilk kez kırık not almadı."

Bakışlarını neşelenen adamdan Ayla'ya çevirdi. İki tür Kösten vardı. Esmer ve açık tenli... Sonra Nejat'la Hülya'yı hatırlayınca, bir de zayıflar diye düşündü.

Ayrılma zamanı! Ayla'ya sarıldı. Evet, beyaz Kösten kategorik bir güzelliğe sahip olmasa da eksikliğini bedeninin çekiciliği ile gideriyordu. Genç âşık onu forma sokmuştu.

6

Emre, birkaç hafta önce Mine Hoca'yı beklerken onu sundurmanın altından kovarak yağmurun altına iten adamın açtığı kapıdan içeriye girdi. Fark yaratan pardösü mü? Belki adamın gözlerine bakışı, belki kendinden emin, dik yürüyüşü... Elindeki küçük bavulu x-ray cihazına koydu, metal dedektöründen geçirip yürüyen merdivenlerden lobiye çıktı. Lobi kalabalık değildi. Masalardan cam kenarında, meydanı görenlerden birisini seçerek oturdu. Yaklaşan garsona parmaklarıyla geleceklerin sayısını işaret edince, adam başını sallayarak geri çekildi...

Ahmet, söz verdiği vakitte merdivenlerde göründü. Zayıflamış, kendine dikkat etmeli! İlginçti, kardeşini görür görmez ablası gibi tepki vermişti. Sevgi herkesi, saf kaynağına, anne

sevgisine götürüyordu... Elini kaldırınca Ahmet hızlı adımlarla ona doğru yürüdü. Oturunca sordu: "Zerrin gelmedi mi?"

"Rahat konuşalım diye ona buluşma saatini yarım saat geç verdim." Ahmet konuşmaya başlamadan menüye eğilirken sordu. "Anlat bakalım, on beş gündür neler yaptın?"

Ahmet önemli bir şey yok dercesine omuzlarını silkti: "Motoru iade ettim. Sabah akşam buradan Bağcılar'daki merkeze git gel olmuyor... Seni Taksim'e naklederiz dediler ama henüz bir ses çıkmadı. Zaten sendikalaşalım diye imza verdiğimden beri sepetlemek için bahane arıyorlardı. O yüzden şimdilik boşum... Okuyorum, öğreniyorum, genellikle derneğe gidiyorum..." Dernek! Ahmet kararsızlığını fark etmişti: "Neden durakladın? Aklından Bay Deliormanlı duymasın diye geçirdin, değil mi?"

Alınganlığı daha artmıştı. Elini kaldırıp garsona yaklaşmasını işaret etti. Adam gelince Ahmet'e sormadan, ona en büyük etli tabağı, kendisi için füme balıklı bir salata ısmarladı. "Birader lüks yerlerde zenginler gibi salata yer olmuş. Burjuvalaşıyor muyuz ne?"

Alınganlığa ek: Fevri ve öfkeli! "Ablamı pek aramıyormuşsun," dedi. Ahmet cevap vermedi: "Ablamın ne günahı var, iki üç günde bir onu ara!"

Ahmet geriye yaslandı. Güzel, narin yüzündeki yumuşak çizgiler keskinleşmişti. "Bak bak! Birader bize emir veriyor... Eee, maaş veren, emir de verir değil mi?"

Alınganlık ve fevriliğe budalalığı da eklemeliydi. "Ablam tam üç buçuk aydır o çukurdan çıkmadı. Güneşi unuttu... Onu rahatlatıversen ne olur? Sadece kendi derdiyle meşgul olanlara ne diyordun sen?" Belki çukurun anısı, belki ablasına duyduğu sevginin uyanışı, belki de ikisi birden Ahmet'i susturdu. "Peki, şimdi anlat bakalım neler yapıyorsun dernekte?"

Ahmet, "Söyledim ya, öğreniyorum," dedi. "Hareketin geçmişini, şimdiki halini... Hiçbir şey bilmiyormuşum." Öne doğru eğildi. Heyecanlanmıştı: "Biliyor musun? 27 Nisan 1987 bizim miladımız."

Demek onun da miladı vardı. "Kim doğdu?"

Ahmet de gülümsedi. Gülümsemesi narin yüzünü genişletiyordu: "LGBT hareketi o gün, Gezi Parkı'nda, LGBT bireylere karşı, zulmün vahşet seviyesine ulaştığını söyleyen dört LGBT birey, baskıları protesto etmek için açlık grevine başladığında doğdu... O zamandan beri, neredeyse yirmi beş yıldır mücadele ediliyor. Hem de kimlerle, kaç cephede?" Sol avucunu ters çevirip, sağ elinin işaret parmağı ile açık parmaklarını teker teker kıvırmaya başladı: "Polisle, ahlakçı mahalle sakinleriyle, babalarla, mahkemelerle ve kamuoyu denilen bataklıkla. Dernek, kapatılma belasını yeni savuşturdu... Saç kesme, hortumla dayak, kediyle aynı çuvala tıkılıp işkence, cinayet... LGBT hareketinin geçmişi kısaca bu birader." Sonra heyecanla atıldı: "Eşcinsel evliliklere Hititlerin, eski Yunanlar hatta Romalıların izin verdiğini biliyor muydun?"

Kitabi olsa da gerçekten çok şey öğrenmişti. Edindiği bilgilerden çok kardeşinin heyecanı onu şaşırttı. Evden ayrılması sanki ufkunu açmıştı... Ahmet onu bekliyordu. "Hayır," dedi "Bilmiyordum."

"Bir de üç bin yıl sonra bizdeki komedi duruma bak! Yapayalnızız. Dayanışan kimse yok. İHD[29], LGBT'ye karşı kayıtsız, geçmişte de çok ahlakçıymışlar. Solcular ise ürkek... Aralarında LGBT bireyleri kapitalizmin ajanı olarak görenler bile var. Solcu LGBT'ler kendilerini gizliyor... Okumuşlar, entelektüellerse eşcinselliği dizi filmlerde içki içen, batılı beyaz, zengin erkek ma-

29 İnsan Hakları Derneği.

cerası olarak algılıyorlar... Ama haklılar. Her şey gibi bu konu da sınıfsal."

Evet on beş günde zayıflamıştı ama içini onu adeta canlandıran yeni tutkuyla doldurmuştu. Bir süre kardeşini giderek artan şaşkınlıkla süzdü. Bilinçlenme dedikleri bu olmalıydı.

Ahmet yemek gelinceye kadar, hevesle dernekte öğrendiklerini aktardı: Haziran sonundaki, yedincisi düzenlenecek Onur Yürüşü'nün hazırlıklarından, TCK'ya nefret suçlarıyla ilgili madde eklenmesinin yanı sıra, Anayasa'da genel ahlak gibi muğlak ifadelerin yer almaması gerekliliğine kadar... Tabii şu dile getirdikleri arasında 'pembe tezkere' denilen rezaletin sona erdirilmesi de vardı... Yanında kaldığı Hurşit'i, Marksist diye tanımladı. Ondan çok şey öğrendiği ortadaydı. Duyduğu heyecan etini yemesine engel olunca araya girdi: "Tamam heyecanlısın ama şimdi sus da önündekini ye."

Ahmet uyarısının ardından yemeğe döndü. Ama sessizliği uzun sürmedi: "Sen ne yapıyorsun? Bana maaş, ablama beyaz eşya, Zerrin'e para, İsmail'e harçlık... Söyler misin Allah aşkına, sana bu kadar parayı neden veriyorlar? Oxford'ta profesör müydün ki? Ha, bir de lojmanın varmış..." Açıkladı: "Zerrin söyledi."

Ne diyebilirdi? "Ders verdiğim çocuğun annesi aynı zamanda şirketin yönetim kurulu üyesi," dedi. "Boş bir danışmanlık kadrosu varmış, beni oraya atadılar."

Ahmet bir süre kuşkulu bakışlarla onu süzdü. "Üniversitede asistanlık beklerken holdinge danışman ha! Piyango vurdu desene. Aslında hepimize vurdu..." Bir süre sustu. Sonunda kararsızlığını yenerek sordu: "Bay Deliormanlı'yı işten attılar mı?"

Yeminini tutuyordu. Ona babam demeyecekti. "Açıkça söylemiyor ama öyle görünüyor," dedi. "İki saat sonra bir avukatla randevumuz var. Fabrikayı mahkemeye vereceğiz."

"Kapitalizm, sömürü, kadın, eşcinsel ve işçi cinayeti demektir birader. Aklında olsun."

Zerrin birdenbire yanlarında belirmese Ahmet antikapitalist nutkuna devam edecekti. "Ooo... Bakıyorum kimse beni beklememiş..." Zerrin, Ahmet'ten sonra ona sarılırken gözü tabağına ilişti. "Ben de ondan istiyorum..." Keskin parfümü ucuz olmalıydı. Artık ucuzu pahalısından ayırt edebiliyordu. "Haberin olsun abicim, tatlı da yiyeceğim." Zerrin otururken bir yandan da etrafı gözden geçiriyordu: "Yahu burası amma da muhteşemmiş... Filmlerdeki gibi..." Sonra ona döndü. "Sen de ne şıksın! Neri görse, ağzının suyu akardı."

Zerrin'e oturması için koltuğu gösterdi. Rüküşlüğe adım kalmış, bayağılığı çağrıştıran bir şıklığı vardı. Tabii asıl göz alıcı olan, yıllardır, birlikte olduklarında onu hep rahatsız etmiş olan davetkâr cinselliğinin de önüne geçen, benzersiz güzelliğiydi; güzelliğin esirgeyici olmadığını, kendini etrafa saçan, cömert bir güzellik olduğunun farkındaydı. Kabul etmeliydi, masadaki yeşil gözlü, alımlı genç kadın artık ailenin küçük kedisi değildi. Ablası, Zerrin'in kadınlığının filizlenip boy attığını, bir çiçek gibi açılmaya hazırlandığını ondan çok önce sezmişti.

Zerrin, yemeği gelinceye kadar şikâyet etti. İşten, ablasından, çukurdan ve tabii parasızlıktan... Bugün için, pazartesi diye izin vermek istememişler ama ***"Sağlık sorunum var,"*** yazıp, mesaj atmış, işe uğramadan doğruca buraya gelmişti. Taksim'in göbeğindeki bir otelde yemek yeme fırsatını dünyada kaçıramazdı. "Selin Şef işten atar dediler, ama iplemedim. Atsa ne olur? Sigortasız köleyiz bizler zaten..."

"İşçiler iktidar olmadan değişmez bunlar. Örgütlenin kızım!"

Zerrin, Ahmet'i duyunca, güldü: "Abicim ne diyor bu manyak? Babam sendikalıydı da ne oldu?" İlk lokmanın ardından beğenip beğenmediğini söylemeden bu kez de ona döndü: "O çekçekte ne var?"

Soru Ahmet'i de meraklandırmıştı. "Birkaç parça giysi," dedi. "Ahmet'e getirdim. Şirkette danışmanlar için giyim yardımı varmış." Utanıyordu ama devam etti: "Gömlek, ayakkabı, biraz bol gelir ama benim eski pardösü... Onları koydum. İç çamaşırı falan filan."

Şaşkın sessizliği Zerrin böldü: "Ooo hayat erkeklere... Bize ne var? Kuru öpücük mü?"

Ceketinin cebindeki zarfı çıkardı. "Senin giysiler bu zarfın içinde." Kardeşi elini uzatınca zarfı tekrar cebine yerleştirdi. "Ama önce bir söz vereceksin. Aslında iki tane."

Zerrin, cevap vermeden önce yan gözle Ahmet'e baktı: "O ne sözü verdi?" Biraz bekledi. "Babamla barışacak mı?"

"Asla!"

Zerrin öfkeyle doğrulan Ahmet'e baktı: "Neden aslaymış? Koskoca adam hastaneye gider de benim oğlum şey der mi sandın?"

Ahmet çocukken yaptığı gibi Zerrin'e doğru eğilip, parmağını salladı: "İsmail efendinin kalın kafası 1990'da demirli. Güya işçi... İşçi mişçi değil o. Özal'a tapan, komünizmin şerrinden kaçmış Bulgaristan göçmeninin teki! Ne var? Kendisi öyle demiyor mu? Antikomünist, milliyetçi, homofobik. Şimdi görsün kapitalizmin işçi severliğini."

"Babam da zenginlerden hoşlanmaz ki. Özal zengin taraftarı değil miydi? Neden ona tapsın?"

Ahmet elini kaldırıp Zerrin'i susturdu: "Bak ufaklık. Sınıfsal ve ideolojik bir tabana basmayan zengin karşıtlığı koftur,

içi boştur." Ahmet güya Zerrin'e cevap veriyordu ama dümdüz ona bakıyordu. "Bu sadece tepkidir ve yatışır."

"Susun!"

Sesi yüksek değildi. Ancak otoritesini hatırlatacak kadar sertti. İkisi de sustu. Konuşmanın tadı kaçmıştı. Ahmet az sonra Zerrin'in tatlısı gelince üstünkörü vedalaşıp, bavulu alarak çıktı. Teşekkür etmemişti. Cebinden zarfı çıkardı:

"Pazar günleri iki saat evde kalıp..." Anne diyemedi. "Ablamın yerine ona göz kulak olmanı istiyorum; sadece iki saatliğine. Zaten ablam daha fazla dışarıda kalmaz. Haftada bir gün, biraz gün ışığı, güneş alsın."

Zerrin konuştuğunda sesi kırıktı: "Parayı veren patron oluyor değil mi?" Eli, kabulden önce geldi. "Ver... Tamam." Alınca zarfı açtı, paraları içinden çıkarmadan parmaklarının ucuyla saydı. Umduğundan fazla olmalıydı ki, gülümsedi. "Haberin olsun, Fatma seni sorup duruyor. Nerede abin diye. Telefonun çalmıyormuş... Mahalleye geldiğinde yolunu kesecek haberin olsun."

"İş için Eskişehir'e gitmiş de ya da telefonu bozulmuş."

Zerrin, geriye çekilip onu süzdü. Aslında süzmüyor, yargılıyordu: "Ayıp ya! Neden açık açık artık seninle işim bitti, varoşlardan şehir merkezine taşındım, klasım arttı demiyorsun?" Zarfı çantasına koydu. "Neyse, zaten onunla neden yatıyorsun hiç anlamadım." Aklına gelen düşünce yüzünü aydınlattı: "Gel seninle bir foto çekilelim, dönünce Neri'ye gösteririm. Yeni ceketinle çok yakışıklısın, ağzı sulansın."

Gülmemeye çalıştı ama başaramadı. "Ablama söylerim, ağzına biber sürer haberin olsun."

Zerrin'in yüzü anında asıldı. "Bulsun da sürsün... Şunun şurasında bir ay kaldı. 17 Haziran'da on sekizim, artık bana

karışamaz. O çukurdan kurtulacağım abi. Fal baktırdım, bu yıl benim şanslı yılımmış. Ne dilersem olacakmış." Asık yüzü yeniden aydınlanıyordu. "Senin lojmana, yanına taşınsam? Yemek de temizlik de yaparım vallahi."

"Emirgan'dan Bağcılar Meydanı'na kaç saatte gidersin biliyor musun? En az iki saat. Bir de bunun dönüşü var."

Zerrin, "İşi boş ver," dedi. "Üç kuruşa, sigortasız adam çalıştırıyorlar. Yenisini bulurum." Sonra işi bir kenara bıraktı. "Lojmanın Emirgan'da ha? Biliyor musun abi, güya doğma büyüme İstanbulluyum ama Emirgan'ı görmedim, Bebek'i de." Aklına gelince ekledi: "Kız Kulesi'ne de hiç gitmedim."

İçi burkuldu. Aslında bu Zerrin ve Fatma gibiler için o kadar da garip bir şey değildi. Bir ay öncesine kadar kendisi de Boğaz tanıyor muydu ki? Ya ablam? Esma Deliormanlı, Boğaz bir tarafa, yüz metre ötedeki caddeden bile habersizdi.

"Ne oldu? Yüzün asıldı; kötü bir şey mi söyledim abicik?"

Zerrin'e baktı. İçinden yerinden kalkıp ona sarılmak, İstanbul'da bir taşralı gibi yaşadığı için ondan özür dilemek geçti. Ama kalkmadı. "Hayır," dedi. "Bak ne diyorum. Bir gün seninle birlikte vapura binelim, Boğaz'da aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya gidip gelelim. Ne dersin?"

Zerrin onu çocuklaştıran sesiyle sordu: "Vapur Bebek'e de uğruyor mu abi?"

Bilmiyordu, yine de, "Tabii," dedi. "Her yere uğruyor."

"Kız Kulesi'ne?" Emin değildi; başını iki yana salladı. Zerrin, "Olsun," dedi. "Ona da başka zaman gideriz değil mi?"

Öyle yaparız diyecekti, telefonu çaldı; Ayla'nınkiydi. Bir an açmamayı düşünse de tekrar arayacağını bildiğinden düğmeye bastı. "Alo, merhaba..."

Ayla'nın sesi neşeliydi: "Neredesin, ne yapıyorsun canım?"

Zerrin'e baktı, sonra alçak sesle iki soruya cevap verdi: "Taksim'deyim, kardeşlerimle buluştum..."

"Ooo, peki. Benim işim bitti eve geçeyim mi? Sen ne zaman dönüyorsun?"

Bir soru daha! "Biraz daha işim var, ancak altı ya da yedi gibi."

"İş mi? Ne işi?"

Bu kez soru değil, "Senin bizden, benden başka işin olamaz," diyen gizli bir emirdi sözleri. Rahatsızca kımıldadı. "Mine Hoca'yla buluşacağım."

Ayla devam etmesini engelledi: "Ne? O mu buluşmak istedi?"

Sesi bu kez telaşlıydı. "Hayır, abisiyle tanıştıracak beni." Kendini onun sahibi mi sanıyordu? Az daha gülecekti. Tabii, öyle sanıyordu. "Babamla ilgili bir sorun var," dedi. "Ona danışacağım."

Ayla'nın yeni emri, uyarıcı sessizliğinin ardından geldi: "Peki! Yine de geç kalmamaya çalış. Naim hazır gezideyken zamanımızı kullanalım."

Evet demeden telefonu kapattı. Zerrin onu bekliyordu. "Kimdi, kadındı değil mi?"

Sırıtmasına aldırmadan, "İşveren," dedi.

"Öyle mi? Ne bileyim sanki samimiymişsiniz gibi konuştun." Garson profiterol tabağını alıyordu. Hangi ara yemişti hepsini? "Ne olur bana da seninki gibi bir patron bulsana. O zaman belki biz de çukur yerine lojmanda kalır, giyecek yardımı alır, böyle sigortasız, asgari ücrete talim etmekten kurtuluruz."

Zamanı dolmuştu. "Birazdan kalkmam gerekecek," dedi. "Bu arada vermeni istediğim ikinci söz, hemen gidip piyango bileti almayacaksın."

Zerrin beklediğinin aksine hiç itiraz etmedi. "Söz," dedi. "Vallahi de billahi de doğum günüme kadar piyango bileti yok

7

Ahmet, çekçeğin çıkardığı sesleri sürükleyerek etrafından akıp giden kalabalığın arasından, zikzaklar çizerek ilerliyordu. Öfkeliydi. Garip olan, öfkenin onu mahallelinin deyimiyle "ibne" diye adlandıran Zerrin'e değil, Emre'ye yönelik olmasıydı. O olmasa sokakta kendini satmaktan başka çaresi kalmayacağını biliyordu ama bu gerçek yine de içinde kabaran kızgınlığı yatıştırmıyordu. Ailenin parlak, çalışkan ve başarılı çocuğu... Sıfatlara ablasının tabiriyle, "hayırlıyı" da eklemeliydi. Onurlu fakirlik: Emre'nin yüzüne taktığı maskenin adı buydu. Yalancı, diye mırıldandı... O maskenin altında, Zerrin'inki gibi hırslı, bencil, tutkulu birisinin gizlendiğini biliyordu... Yokuşun başına gelince durdu. Düşüncelerinden dolayı utanmalıydı ama utanmıyordu işte. Hurşit'e anlatsa, "Kendi çaresizliğini başkalarına yüklemeye kalkışma yoldaş," diyecekti. Durup, bir sigara yaktı. Ayaklarının arasına aldığı bavula baktı: Çekme faslı sona ermişti, bundan sonra taşımak zorundaydı. Gömlekler, ayakkabı, pardösü, iç çamaşırı... Milletle birlikte bir süre rahat edeceklerdi.

Sigarayı bitirince, bavulu kaldırıp aşağıya doğru yürüdü... On beş dakika sonra, sokaktan geçenlerin nasıl olup da yıkılmadığını merak ederek duraklayıp seyrettikleri köhne binanın önündeydi. Zerrin görse, birinden çıkıp ötekine inmişsin diyeceği apartmanın kapısından içeriye girdi. İki kat aşağıda başka çukur onu bekliyordu, hem de burada Esma Deliormanlı gibi bir melek de yoktu. Kapıyı dört kez vurduktan sonra anahtarla

açtı. İçeriye girer girmez durakladı. Hurşit'in yanında iri yarı, öfkeli bakışlı biri duruyordu.

"Bu Coşkun yoldaş!" Bakışlarını genç adama çevirince irkildi. İçindeki titreme tanıdıktı. On yıl önce, ışıklarını kapatıp onu dükkânın arkasındaki loşluğa götüren berber Levent'in elini tuttuğu andaki gibi. "Coşkun arkadaş, 1 Mayıs'ta Mecidiyeköy'de Şişli'de polis barikatını yaran gruptaydı."

Geleceğe uzatır gibi elini uzattı. "Selam Coşkun!"

8

Nejat, Melek'in üzerine eğildi. Neden hep onu tercih ediyordu? Kemiklerinin batmasına aldırmadığı, onu çıplak gördüğünde yüzünü buruşturmadığı için mi? "Beyefendinin canı bugün tatlısını öğlen mi istedi? Bak, siparişini yerine getirdim; yeşil lensi taktım."

Aslında sabah böyle bir niyeti yoktu. Onunla olma fikri, Nazan'ı görünce aklına gelmişti. En son ne zaman bir kadınla yatmıştı? Bir kadın değil, son sekiz aydır sadece bu kadınla yatıyordu. Hatırlamaya çalıştı. Amerika'dan, vakıf yöneticisi ile görüşmeden döndüğü gece; nisanda yine onunla... Tarihi çıkaramadı. Kırmızı jartiyer giymesini istemişti, bunu hatırlıyordu. Yeşil gözlü Melek! Asıl adı neydi acaba? Öğrenci olduğunu söylemişti ama bir fahişenin sözlerine ne kadar güvenilirdi ki. Murat! O bulmuştu, belki araştırmasını söylerdi... Kadının boynunu öptü. Kokusunu seviyordu. Kendisi mi getirmişti? Eskiden Mine için seçtiği parfümden hep iki tane alırdı. Biri ona, diğeri yattığı kadına. Böylelikle sorun çıkmaz demişti Murat.

Acaba Nazan yatakta nasıl? Aklından geçen düşünce onu heyecanlandırdı. Sırtüstü yatarak Melek'in başını elleriyle tut-

tu. Nazan'ın becerileri Cemil Kösten'i ikna edebilecek miydi? Evet lensli gözleri yeşildi ama Nazan'ınki kadar iri değildi. Kadının başını aşağıya, beline doğru bastırdı.

9

Zerrin, otelden çıkarken elinde tuttuğu zarfa baktı. Taksiye binip binmeme konusunda kararsızdı. En az on beş lira! On beş lirayla bir bluz alabileceğini düşününce vazgeçti. Marş marş! Geldiği gibi dönecekti: Önce metro, sonra metrobüs... Bugün zırhlıydı: Eteği kısa değildi, üzerindeki kot ceket de uzundu.

Metro çıkışına doğru yürüdü. Cadı'nın dediği gibi, Emre biradere gerçekten piyango çarpmıştı. Ahmet'e giyim kuşam, ona buna para, otellerde yemek... Piyango! Almamaya söz vermişti... Aklına gelen düşünceyle, geri döndü, caddenin girişindeki bayiye gitti. Adam sorunca, kazı kazanı işaret etti. Heyecanla madeni paranın ucuyla ince şeyi kazıdı. Tabii ki yine ıska... Çınlamayı, beş dakika sonra, metroya inen merdivenlerinin başına geldiğinde duydu. Aşağıya akan kalabalığın önünden yana çekilerek, telefonu çıkardı. Neri! Mesajı okudu.

"Selin Şef çıkışını verecekmiş... Kamil'e engelle diye mesaj attım, 'ben ona karışmam' dedi. Güya senin hakkında hırsız diye haber uçurmuşlar ona... Birazdan Selin'den mesajı alırsın... Bil diye haber veriyorum."

Bir bu eksikti! Kazım ve Kamil biraderler! Alçaklar diye mırıldandı. Seni becermek isterler ama ne sigortalı yaparlar ne de kollarlar. Geri döndü. Kalabalık, homurtuyla akan taşkın bir suyu andırıyordu. Ya Neri! Yalancı şırfıntı! Hırsızlık iftirasını onun atmadığı ne malumdu? Onun güzel kızları çekemediğini, dükkâna gelen bakımlı kadınların arkasından söylediği laflardan biliyordu. Ondan da kurtulmak istediğine emindi.

Kamil'in attığı mesajları herifin telefonunda görmüş olabilir miydi? Pis karı diye mırıldandı. Güya Kamil'de gözü yoktu; "Gözüm, abinde," demişti... "Abimin günahını alamazsın," diye mırıldandı öfkeyle. "Gözün çıksın!"

Öfkesi geçince, korkuyla ürperdi. Bir ay kala kurtuluş hayali, başlamadan güme gitmek üzereydi. Hani falda şanslı olduğu çıkmıştı? Çukurdan kurtulamayacağım, Esma'nın avucunda kalacağım... Ağlayacaktı, nedenini bilmeden geri dönüp, otele doğru yürüdü. Belki Emre hâlâ oteldedir. Onu düşünmek rahatlatıcıydı. Hesabı öderken cüzdanının kabarıklığı gözlerinin önüne geldi. Kim bilir ona da Ahmet'e tosladığı gibi her ay bir asgari çıkabilirdi... Biraz rahatladı. Zaten o sahte koku imalathanesinde geleceği yoktu. Bir ihbar! Kazım'la Kamil biraderlerin sahtekârlıklarının ortaya çıkması buna bakardı.

Yeryüzü tenhaydı. Hava da açmıştı. Yürürken, neye mal olursa olsun çukurdan kurtulacağım diye düşünüyordu. Falcı şansının mutlaka kapıyı çalacağını söylemişti; zamanı o da bilmiyordu ki. Daha önünde bir ay vardı.

10

Ayşin taksiye bindiğinde başı dönüyor, hafifçe midesi de yanıyordu ama hiçbir şey duyduğu mutluluğu gölgelemeyecekti. Katılım üst limiti iki yüz bin dolar olan bir ortak bulmuştu! Hem de ilk görüşmede... İki yıldır tasarladığı proje için en önemli engeli aşmıştı: Güçlü bir soyadı ve geleceğinden emin olduğu sermaye katkısı. Şirketi kurma işlemlerini başlatmalıydı. Kerim! Hayır, onunla değil, Emel... Konuşması gereken oydu. Kira karşılığı şirketin kurulması işlemleri! İki taraf için de kabul edilebilir bir çözüm...

Geriye dönen şoföre, Levent deyip arkaya yaslandı. Aylin'i arasa! Telefonu çıkardı. Birden Ayla'nın itirafını hatırladı. Şimdi daha da garip buluyordu sözlerini. Kendinden daha genç bir erkekle sonu belirsiz, cinsel serüvene yelken açmak! Köle sahibesi ve fahişe kılığında... Tanımlama onu güldürdü. Aslında kadını takdir etmiyor değildi. Yatağında, yanı başında, başına kurşun sıkan bir kocanın lanetinden sonunda kurtulmayı başarmıştı.

On beş dakika sonra taksiden inerken karşı kaldırıma park etmiş arabanın yanındaki genç adam dikkatini çekti. Uzun zamandır onunki kadar güzel bir erkek yüzü görmemişti. Vitrin için harika bir erkek yüzü olur diye düşünürken Mine'yi fark etti. Adamın arkasındaki kadın oydu; ikisi birlikteydi. Bir süre bahçe kapısına doğru yürüyüşlerini izledi. Yakışıklının boyu da uzundu. İçini çekti. Adam ona Kerim'i hatırlatmıştı. Dişleri sıktı. İşte mutluluğunu gölgeleyecek bir şey bulmuştu yine.

11

"Beni bu genç avukatla tanıştıracak mısın?"

Kerim başını dosyadan kaldırdı. Fazıl, arkasında Emel, eşikte durmuş içeri girmeden onlara bakıyordu. Füsun ayağa kalkarken, onu tanıttı. "Füsun Katipoğlu."

Fazıl açıklamanın gerisini dinlemeden, hızlı adımlarla yaklaşıp elini uzattı. "Nasılsınız?" Füsun'un konuşmasına izin vermeden devam etti: "Dedeniz nasıllar?"

Numaracı Şeytan diye sessizce mırıldandı! Emel yanında kim olduğunu söylemiş olmalıydı. "Olabildiğince iyi efendim..." Füsun, Fazıl'ın uzattığı eli sıkarken gülümsüyordu. "Çok memnun oldum. Benim için onur. Dedem sadık okuru-

nuzdur, bense maalesef sadece bir romanınızı okuma fırsatı buldum."

Fazıl, Emel'e döndü. Burnu hep olduğu gibi gülümsemesini çarpıtmıştı: "Gördün mü Emel, bak, beni takdir eden gençler de var."

Fazıl'ın sitemini anlamamış gibi, "Otursanıza," dedi.

Emel koridoru işaret ederek başını salladı. Füsun da toplanıyordu: "Ben listeyi tamamlarım Kerim Bey." Fazıl'a döndü: "Tekrarlamak isterim: Çok memnun oldum."

Bir dakika sonra odada ikisi kalmıştı: Fazıl birden, "Ondan hiç söz etmedin," dedi. "Akşam, onu da yemeğe davet edelim. Dedesi nasılmış, konuşuruz. O da imza verecek."

Düşüncelerini mi okuyordu? "Peki," dedi. "Başka emriniz var mı?"

"Sorularım var! Mine'nin de burada olduğunu söylediler. Neden gelmiş? Şimdi nerede?"

Emel bütün haberleri vermişti. "Bir öğrencisinin babası ile ilgili bir konu vardı," dedi. "Onu konuştuk... Şimdi mavnaya bakmaya gitti."

"Güzel. Birazdan onu bulurum. Sonra da eğer..." Eliyle pencereden görünen binayı gösterdi. "Buradaysa, Ayşin'i ziyarete gideriz."

Yine şeytanlık peşinde: "Sakın onu da yemeğe davet etmeye kalkışma!"

Fazıl durakladı. Yanılmamıştı; davet etmeyi düşünmüştü. "Sesin kararlı mı yoksa sert mi, bilemedim evlat. Ya Şeker Kız? Onu davet edebilir miyim?"

"O konu seninle Mine'nin arasında," dedi.

"Yani hep olduğu gibi, bu konuda da tedbirlisin. Öyle tedbirli ki elinde beş as olsa bile rest demeyenlerdensin sen... Mine ne diyordu sana, bay tarafsız mı?" Kışkırtmalara kapılmaya-

caktı. "Aklında olsun Kerim Ertuğ, tarafsızlık çoğu kez hastalık belirtisidir. Ne hastalığı olduğunu söyleyeyim mi?" Söyle demeden açıkladı: "Tutku eksikliği."

Kendi ayağı ile tuzağa düşmüştü. "Ya siz tutkulu taraflılar... Metin üzerinde mutabık kalabildiniz mi?" Sessizlik Fazıl'ın yüzündeki alaycı ifadeyi sildi. "Fazıl Erol, sen ki, betimleme ve imge üstadı sayılıyorsun, herkesi iki paragraf etrafında toparlayamadın mı? Sorun ne?"

"Bilmiyorum, belki de yan yana geldiğimizde sorunu değil, aramızdaki farklılıkları vurgulamaya kalkışma adeti... Metin sert oldu, hayır, yumuşak oldu... Şu partinin, hayır bu grubun dilini andırıyor... Terminolojileri, sözcükleri bile klikleştirdiğimiz, partilerimize ait kıldığımız için bir türlü anlaşamıyoruz..." Sesi giderek gücünü yitiriyordu: "'Cephe' dersek biri anlaşılıyormuş, 'güç birliği' dersek öteki parti... Bugün üzerinde anlaştığımız tek konu, anlaşamadığımız konular oldu. Haftaya yeni metin önerileriyle gelecekler. Bakacağız..." Derin bir soluk aldı. "Ama herkesin anlaştığı ortak bir şey var, benden söylemesi: 'Yetmez ama evet' diyenleri kınama isteği öfke şehvetine dönmüş, haberin olsun. İleride çok başınız ağrıyacak... Bilesin, ben de o şehveti paylaşanlardanım. Sana ne dedim, hatırlıyor musun?" Ona o kadar çok şey söylemişti ki, hangisi olduğunu nasıl hatırlayabilirdi? Liberallik konusu mu? Omuzlarını kaldırınca Fazıl devam etti: "Amerikalılar 1 Mart tezkeresinin hesabını soruyor demiştim. Önce askerlere dava, bak şimdi de Deniz Baykal'ı emekli ettiler."

"İstifa etmiş mi?" Fazıl, başıyla istifayı onayladı. Bakışlarına bakılırsa "emekli etme" sözlerinin arkasında ima ettiği başka şeyler vardı: "Yoksa sen hâlâ bunlar yedi yıl geride kalmış bir hesaplaşmanın sonucu mu diyorsun?" Fazıl yine

başını eğdi. Komikti: "Biraz sağduyu, bak eleştirdiğin adam 1 Mayıs'ta yasağı kaldırıp, Taksim'i tekrar açtı,"[30]

Fazıl, "Ya da açmak zorunda kaldı," dedi. "Madem işçilere yakın bir iktidar olduklarını iddia ediyorlar, TEKEL işçileri[31] meselesindeki inatlarına ne diyorsun?"

Yararsızdı: Onunla sonu gelmez özelleştirme politikası konusunu tartışmayacaktı. "Adamlar ağızlarıyla kuş tutsalar yaranamayacaklar, içtenliklerine inandıramayacaklar sizi."

"Sana akıllı bir adam lafı: Davranışla desteklenmeyen içtenlik, topaldır, bütün grevleri yasaklayanlara inananlar da safdillerdir."

"Sen mitinge katılmadın mı?"

Fazıl, "Tabii ki katıldım," dedi. "Tekrar kapamadan, eski anıları tazeledik, yeni anılar edindik. Hele şu referandum geçsin, görürsün, ilk fırsatta Taksim'i yeniden yasak bölge ilan edecekler." Rakamı kontrol ediyormuş gibi bir süre gözlerini tahtada tuttu. "O nasıl?"

Ayşin mi? Hayır! "Mine mi?" Fazıl başını eğdi: "Seni bastığımız gece anlattıklarından başka beri bir gelişme yokmuş," dedi. "Nejat artık eve ender uğruyormuş, uğradığında da bizim kızın evde olmadığı saatleri seçiyormuş. İlginç olan hâlâ boşanmadan söz etmemesi. Bence bu sinsi herifin çekindiği bir şey var."

Fazıl, "Babası mı?" dedi.

---

30 1 Mayıs 1977'de 34 kişinin öldüğü olaylardan sonra Taksim Meydanı tam 32 yıl süreyle 1 Mayıs'ta işçilere, sendikalara, sivil toplum kuruluşlarına kapalı tutuldu. Meydan yıllar sonra ilk kez 1 Mayıs 2010 tarihinde, Anayasa Referandumu öncesinde, AKP tarafından tekrar kutlamalara açıldı. Ancak 2 yıl sonra, 2013'de aynı iktidar tarafından işçilere ve öğrencilere yeniden yasaklandı. Yasak halen sürmektedir.

31 Tütün İşletmelerinin özelleştirilmesine karşı çıkan, işletmelerde çalışan işçilerin 15 Aralık 2009 tarihinde Ankara'ya doğru yürüyüşle başlattıkları ve aylarca süren, kamuoyunda yankılar uyandıran direniş.

"Sanmıyorum," dedi. "Nejat, Cemil Kösten'i idare edecek, ona istediğini yaptıracak kadar beceriklidir. Ünsallarla ortaklıklarını bitirme konusundaki becerisine bakılırsa, senin sıskanın kötülük anlayışının hayal gücüyle dolu olduğunu söyleyebiliriz."

"Desene kurnazlıkla donatılmış bir açgözlülük, zekâ ile kötülüğün başarılı bir sentezi."

Dahası da vardı: "Onu sevimsizleştiren ne biliyor musun? Bir kere mahkemede tanık oldum. Tartışırken ikna etmeye değil karşısındakini sürekli olarak sanki ringdeki bir rakipmiş gibi yenmeye çalışması." Nejat'a duyduğu öfkeyi dökecekken bahçedeki Mine'yi gördü. Ayşin'le birbirlerine sarılmış, gülüşüyorlardı. Fazıl'a işaret etti: "Şeker Kız'ın bahçede... Yanında da Ayşin var."

Fazıl doğruldu. "Harika, bir taşla iki kız... Yemeğe giderken buluşuruz." Ayağa kalktı. "Bu arada, bakıyorum artık günleri saymaktan vazgeçmişsin." 198 yazan tahtayı işaret ediyordu. Rakam, tebeşir uçtuğundan soluklaşmıştı. "Anlaşılan evladın hayatında artık sigaradan daha önemli şeyler var." Gülümsemeye çalıştı. "Ne acaba?"

Şeytan! Keşif atışı yapıyordu. Kapıya varmadan arkasından seslendi: "Unutma! Ayşin'i davet etmek ve yemekte evlat demek yok! İkisi de yasak!"

Fazıl'ın ayak sesleri merdivenlerde duyulmaz olunca Emel'in odasına yürüdü. Onu öfke içinde söylenirken görmeyi beklediğinden şaşırdı. Sükûnet içinde günlük işlerini bitirmek sanki onu sakinleştirip mutluluk veriyordu. Bildiri metni üzerinde anlaşamamalarına şaşırmıştı. Çünkü Emel'in bir meselenin ana fikrini açık ve basit bir şekilde ifade edebilen biri olduğunu biliyordu. Ama toplantıdaki konuşmaları anlatmaya koyulduğunda, Emel'in göründüğü kadar sakin olmadığı açığa

çıktı. Sesi dikenli tele dönüştü. İnsan onu dinlerken kırbaçla dövüldüğünü düşünürdü. Sözcükleri ise neşter gibiydi, sırlarını ortaya çıkarmak için yöneldiğini kesip biçiyordu.

Sonunda elini kaldırıp ortağını susturdu: "Sana bir liberalden öğüt: Bu işi bırak! Fazıl'ı da ikna et. Her şeyi dramatize etmek, her olayı kurgusal bir komplo tasarısına yerleştirmek... Farkında değil misin, o edebi körlükten mustarip. Bu iş başarısızlığa mahkûm."

Emel irkildi hem şaşkınlıkla hem de gizli öfkesiyle. "Başarısızlıklarımla da barışığım ben. Bu az sayıdaki becerilerimden birisi... Ve Fazıl'a laf söylemek de haddim değil."

Fazıl ve Emel... İkisi de aynı hamurdan yoğrulmuştu. "İyi de bu beceri işine yarıyor mu?" Emel cevap vermedi. "Sizinki gibi propaganda yapılmaz ortak. Halkımız evvel Allah vazgeçmez dediğim dedik türünden, vazgeçmez sağcı. Düşünce özgürlüğü değil, ekmek ister. Eğer bir şey vadedeceksiniz, onlara iktidar gibi ekmek, olmadı pasta vadedin."

Emel, bu kez cevap verdi: "Onlar vadederler ama hep çoğunu kendileri yer."

12

"Bana neden Mine'yle buluşacağını sabah evden çıkarken söylemedin?"

Emre, Ayla'yı süzerek oturduğu yerden doğruldu. Demek asık yüzlülüğünün nedeni buydu? Göz göze geldiler. Bakışlarında alışık olduğu o çağıran, onu olduğundan çekici kılan ışıltı yoktu. Dudakları daha da incelmişti. "Söylemem mi gerekiyordu?"

Ayla gerekip gerekmediğini söylemedi: "Neymiş bu babanla ilgili durum?"

Neden bu kadar telaşlanmıştı? "Onu tazminatsız işten çıkardılar," dedi. "Yıllardır çalıştığı fabrikada iş kazasında ölen işçi aleyhine şahitlik yapmadığı için... Hakları nedir, işverene karşı neler yapılabilir diye hocanın avukat abisinden yardım istedim. Anlatabildim mi?"

"Hım!"

Anladığını değil, yanıldığını ele veren bir itiraftı bu ses... Hevesinin kaçtığını hissetti. Belki bütün resmi göstermek gerekti ona. "Sadece babam değil. Kız kardeşimi de işten çıkarmışlar. Yani evde çifte kriz var." Saatlerdir zihninde filizlenen düşünceyi söylemenin zamanı gelmişti "Sanırım birkaç gün onlarla kalırsam iyi olacak."

"Hayır! Gidemezsin!"

Gidemez miyim? Çığlık atan kadına baktı. Delirmiş olmalı! Kendini ne sanıyordu? Gardiyan mı? Soru daha zihninde sönmeden kavradı: İsmail Deliormanlı'yı işten atanlarla, karşısındaki bu yeni kadının arasındaki benzerlikti onu şaşırtan. Yutkundu. Sesini kontrol etmeye çalıştı. "Neden? Burada hapis miyim? Yoksa danışman patron ilişkisi mesai saatlerinin dışında da mı geçerli?"

"Hayır, tabii ki..."

Ayla'nın sözlerini kesti: "Hem Mine Hoca ile görüşmemin ne sakıncası var?"

Cevap kararsız sessizliğin ardından geldi: "Ne bileyim? Bir an aramızdakileri öğrenmiş sandım."

Patron, kapatmasının kimliğinin ortaya çıkmasından korkuyor. Düşünce, midesini bulandıracak kadar irkilticiydi. Sesini yükseltti: "Çıkarsa ne olur? Evli değilsin, bildiğim kadarıyla nişanlın da yok." Ayla'nın yaklaşmasına izin vermeden geriledi. "Dediğim gibi, birkaç gün onlarla ilgilenmem doğru olur. Bana ihtiyaçları var."

"Ya bizim! Benim, Naim'in..."

Sesi değişmişti: Tonu sertliğini, heceleri ritmini yitirmişti; toz gibi dağılıyordu. Teslim oluyor! İlk kez ondan daha güçlü, alışverişlerinde elinde daha çok koz olanın kendisi olduğunu hissetti. Bir an Julien Sorel'in Madam de Rênal'e karşı duymuş olabileceği o ikircikli öfkeyi hissetti. Şimdi efendi oydu. "Dediğim gibi. İkisi de..."

"Merak etme, hallederim."

Bu kez yanına gelen kadının ona dokunmasını engellemedi. Halledebilirim... Belki gerçekten halledebilirdi ama nedense bu güç onu memnun etmek yerine, öfkesini daha da artırdı. Bakışları birbirine kenetlendi. Böyle anlarda Ayla'nın gözlerinin ne barındırdığını artık öğrenmişti: Sevişmenin ikinci bölümündeki her şeye hazır o kadın! İçinden onu tokatlamak geçti. Ama tokatlamadı. Bu onu ödüllendirmek olurdu. Öfkesi daha da mayalandı.

"Demek halledeceksin?" Ayla heyecanla başını salladı. "Fabrika müdürüyle mi konuşacaksın? Ya Zerrin?" Güldü. "Onun patronunun kim olduğunu bilmiyorum."

Ayla atıldı: "Tabii ki onlarla konuşmayacağım! Sabah, Cafer Bey'e telefon edeceğim. Kösten Holding Makine Grubu'nun genel müdürü. Baban hemen işe başlayabilir... Hem de ister yarın, isterse yarından sonra." Ellerini onun beline dolamıştı. "Kardeşin telefonlara bakabilir mi?" Telefon mu? Ayla, beklemeden devam etti: "Bilgisayar kullanıp, telefonlara bakması yeterli. Yeni bir işe başlıyorum... Daha doğrusu ilginç bir projeye ortak olacağım. O nedenle merkez binada bana ayrılan bölüme yeni elemanlar alınacak. Kardeşin neden sekreter olarak işe başlamasın..."

Gerçekten halledebiliyordu. Biraz bekledi. "Uzaktan gelecek; sabahları vaktinde işe yetişemez."

Ayla bedenini ona yasladı. Şimdi sesi kendinden emindi. İşsizlerin en büyük hayalini, iş bulma hayalini gerçek kılmanın elinde olduğunun farkındaydı. "Çalışma saatleri esnek... Kimse geç geldin, erken çıktın demez. Sadece bana bağlı olacak."

Mırıldanmadığı cümle belki sessizdi ama beyninde yankılanıyordu: "Babamı da Zerrin'i de tıpkı benim gibi rehin alacak." Ne yapmalı? Gururuna boyun eğip çıkıp gitmeli mi yoksa teslim mi olmalıydı? Ona hayır demenin Zerrin'e, babasına hayır demek anlamını taşıdığının farkındaydı. Midesine inen öfke, bulantısını artırıyordu. Derin bir soluk aldı... Yoksulların gururu uzun ömürlü olmuyordu. Teslim bayrağı! Ama karşısındaki kadına ödeteceği fatura, Julien Sorel'inkinden daha kabarık olacaktı. Elini uzattı, parmaklarını Ayla'nın saçlarının arasına geçirip, sert bir hareketle onu kendine çekti. Kulağına fısıldadı. "Yarım saat boyunca adın Fatma!" Saçlarını biraz daha çekti. "Anladın mı?"

Ayla acıyla gözlerini kıstı: "Fat...ma... Adım..."

Geriye büküp kadının başını aşağıya, beline doğru itti.

Kırk beş dakika sonra Ayla'nın yıpranmış sesi, onu içinde yüzdüğü haz dalgınlığından geri çağırdı. "Fatma kim?"

Yana döndü. Ayla'nın yüzü, burnunun dibindeydi. Terli yorgunluk, bedenindeki gençliği yüzünden silmişti. Kımıldayınca kolunun kadının altında kaldığını fark etti. "Hiç kimse," dedi.

Belki onu hafifçe öpmeliydi ama içinden gelmiyordu. Oysa şiddet ve acının ardından biraz şefkatin onu yatıştırdığını öğreneli epeyce olmuştu. Ne garipti... Cinsel yolculuklar insanın gizlediği ne çok sırrı açığa vuruyordu... Ayla ikna olmamıştı: "Her kimse seni çok etkilemiş olmalı. Hiç bu kadar..."

Onu susturmalıydı. Uzanıp yıpranmış dudaklarını öptü. "İstersen fahişeme başka adlar da verebilirim." Ayla ona merakla bakıyordu. "Mesela? Neriman?" Ayla hafif bir çığlık atınca, sordu: "Beğenmedin mi?"

"Bilmem. Fatma, Neriman... Biraz domestik değil mi bunlar?"

Züppe! "İstersen Neri diye kısaltabiliriz," dedi.

Ayla tekrar durakladı. Kuşku bakışlarındaki yorgunluğun yerini almıştı: "O da kim?"

"Hiç kimse," dedi.

Sırtüstü, birbirlerine bakmadan, konuşmadan yattılar. Hava kararmak üzereydi. Karnı acıkmıştı. Yemeğe çıksalar! Bir süredir birlikte dışarıda yemek yemediklerini düşündü; özellikle de akşamları. Neden? Yana dönüp, tavanı seyreden Ayla'ya baktı. Birlikte görülmekten çekiniyor. "Şimdiye kadar kaç kadınla birlikte oldun?"

Şaşkınlıkla geriledi. Aslında bu soruyu onun sorması gerekmez miydi? Dirseğine yaslanıp yorgun kadına eğildi: "Gerçek anlamda bir..." O sormadan söyledi: "Merak etme, onun adı domestik değil..."

"Ne?"

"Ayla."

Hızla yayılan mutluluk, sonra merak Ayla'nın yüzündeki yorgunluğu sildi. "Gerçekten mi?" Sesi yargısız ama umutluydu: "Yatakta yaptıklarına bakılırsa, epeyce... ne diyeyim, deneyimli, sanki bu şekilde çok yapmış biri gibisin."

"Hayal gücü," dedi. "O benden önce seninle sayısız kez sevişti."

Önce şaşkın sessizlik, ardından neşeli, sevecen bir ses: "Canım! Ne şeker şeysin sen!"

Parmağını uzatıp Ayla'nın dudaklarına bastırdı. Soru sırası onundu, o kibar olmayacaktı: "Ya sen kaç erkekle yattın?"

"Hey!" Ayla ardından tepkisinin anlamsızlığını kavramış gibi sakinleşti. Cevap yine de epeyce sonra geldi: "Sadece seninle."

Saçmalık! "Naim'i leylekler mi getirdi?" Sonra kabalıktan çok, konuya Naim'i karıştırmaktan utanarak konuştu: "Yani sen evliydin, altı yıldır da bekarsın."

Ayla cevap vermeden önce öteki tarafa döndü. Yüzünü saklayacaktı. "Aykut hastaydı." Kısacık cümle onu yormuş gibi soluk soluğaydı. "Hem de çok. Naim'in olması bir mucize."

"Kocan nasıl..."

Daha sorusunu bitirmeden Ayla hıçkırır gibi kesik bir ses çıkardı: "Hayır... Ondan söz etmek istemiyorum."

Yüzünü göremiyordu. Koca konusunu kapatacaktı. Ya öteki adamlar? "Sezai?" dedi.

"Onu da nereden duydun?" Ayla tekrar ona dönmüştü. "Hülya gevezesinden mi?"

Kerim, "İnternete Ayla Kösten diye yazdığında seninle ilgili yüzlerce haber çıkıyor," dedi. "Üçüncüsünden itibaren hepsi senin aşk hayatınla, birlikte görüldüğün erkeklerle ilgili."

"İnternete bakma! Sözü edilen erkeklerin, inan çoğunu tanımıyorum bile." Yıpranmış dudaklarında gezinen parmağını kışkırtıcı bir biçimde emdi. "Sezai'ye gelince, iki kez elimi tuttu. Bir de sonuçlandıramadığı bir öpme teşebbüsü. Hepsi bu. O dostum... Sanat danışmanım da diyebilirsin."

İyi de danışmanlar onun lügatinde sadece maske değil miydi? Merakla sordu: "Bana ne danışıyorsun?"

"Söylemiştim. Burada danışman değilsin." Ayla emdiği parmağı dışarı itip, ısırdı: "Hele yatakta hiç."

Sırası gelmişti. "Neyim? Ya da sen benim neyimsin?"

"İlle bir ad mı takmalıyız? Böyle iyi değil miyiz?" Cevabın onu yatıştırmayacağını anlamıştı: "Erkek arkadaşım, sevgilim demek pek uygun... hayır, uygun doğru sözcük değil, gerçekçi demeliyim, evet gerçekçi gelmiyor bana."

Neden? "Yaş farkı mı, yoksa..." Uygun sözcüğü aradı: "Yoksa aramızdaki sosyal seviye farkı mı?"

"Tabii ki yaş meselesi."

Sesi inançlıydı. Ama... "Birkaç hafta önce 'bana artık Ayla de. Aramızdaki yaş farkı o kadar çok değil,' demiştin. Hatırladın mı?"

Tabii ki hatırlamıştı. Bir süre bakıştılar. Ayla sessizliği ona doğru eğilerek böldü. "Sana ne oldu bu akşam? Nerede benim o dünya tatlısı Emre'm?"

Sahtekâr! "Ben buradayım," dedi. Ya sen? Artık durmalıydı. Yine de bu kadının bir şeyi öğrenmesi gerekti: "Neyin olduğumu bilmiyorum," dedi. "İstemediğinden ad koymadık. Ama neyim olmadığını biliyorum!" Bir süre Ayla'nın gözlerini bekledi. Bakışları karşılaşınca mırıldandı: "Ayla Kösten, kesinlikle sahibim değilsin."

Ayla'nın, yüzünün kasıldığını görebiliyordu. Cevap, belki sahiplikten vazgeçişi itiraf eden davet şeklinde geldi: "Çıkıp bir şeyler yiyelim mi yakışıklı? Ne dersin?"

Kocası öldükten sonra kimseyle birlikte olmamıştı çünkü çevresindeki erkeklerden hiçbirisine, sevişirken, "Canımı acıt, beni tokatla, göğsümü ısır, kulağıma edepsiz şeyler fısılda," diyemezdi. Yatakta acı çekme isteği, cezalandırılmamış suçluluğunun mu yoksa haz duygusunu örten kılıfın duyarsızlığının mı sonucu? Her seferinde teninin örselenmesini istemesinin nedeni de bu mu?

Yolda Ayla'ya bakarak bu soruların cevaplarını aradı... Ama bir süre sonra açlığı düşüncelerinin üstünü örttü.

13

"Yapacak daha iyi bir iş bulamadın mı diye sorunca, edebiyat ölüme karşı bir güven sağlıyor bana dedim savcıya." Fazıl, o yüzle ciddi olunabilirmiş gibi başını eğdi: "Faniler belki kadere boyun eğer ama edebiyat asla. Direncimi edebiyata borçluyum."

Günlerden sonra hava ılık ve yağmursuzdu. Kerim, böyle, herkesin, sanki işaret verilmiş gibi hep birlikte kendini dışarı attığı güzel bir gecede, denize yakın masa bulabilmelerinin nedeninin, yanındaki geveze Şeytan'ın lokanta ve meyhanelerdeki ünü olduğunun farkındaydı. Füsun hayatından memnun görünüyor, dikkatle Fazıl'ı dinliyordu. "Savcı ne dedi? Dava açtı mı?"

"Tabii ki açtı. Hatırlıyorum, iddianamesi ölüme çeyrek kala yapılan o uzun konuşmalara benziyordu. Söze, ağır ceza talep edilmesi gereken, uslanmaz bir komünist olduğumu söyleyerek başladı ve uzun süre susmadı. Tabii herkes sıkıntıdan öldü. Neyse Allah'tan iddianamenin sonu tehditkârdı da salondakiler uyandı: 14 yıl hapis, iki yıl sürgün, karımın beni boşama hakkı elde etmesi vs. Hâkim söyleyecek bir şeyim olup olmadığını sorunca iddianameyi kurgu açısından eleştireceğimi söyledim."

"Kurgu açısından mı? Ciddi olamazsın."

Fazıl, Mine'ye döndü: "Haklıydım, adamın konuyu ele alış biçimi kompozisyon bilgisinin olmadığını gösteriyordu. Giriş anlamsız uzundu, gelişme bölümünde tehdidi allayıp pullayıp, geliştirmemiş, pat diye doğrudan sona atlamıştı. İlkokulda öğ-

retiyorlar bunları." Bu kez kendini tutamadı, o da Mine ile Füsun'un kahkahalarına katıldı. "Tabii 'sayın hâkim, mütalaayı hazırlayan savcı ilkokula gitmemiş' demedim ama daha bekarken, savcının müstakbel karımı benden ayırmaya çalıştığını söyledim. Neyse, sanırım hâkimin de mizah anlayışı gelişmişti. İlk celsede beraat ettim."

"Hiç müstakbel karınız oldu mu?"

Fazıl Füsun'a dönerek başını salladı: "Evlilik bana göre değil. Bir insanı yirmi, otuz, Allah korusun belki elli yıl tanımak... Kim evliliği överse övsün, bunun katlanabilir bir yanı yok. Nasılsa cehennemde epeyce sıkılacağım, acele etmenin ne anlamı var? Zaten kendimi bildim bileli evliyim." Füsun'un kiminle diye sormasına izin vermeden, "Vicdanımla," dedi.

Lafazan Şeytan'ın dramatik vurgusundan sonraki sessizliği yine Füsun bozdu: "Üniversiteden atılmışsınız, öyle mi?" Herkes ona bakınca açıkladı: "Şimdi internet diye bir şey var, oradan araştırabiliyorsunuz."

"Evet, genç hanım... Yanındakiler bilir ama senin için internette yazılmayanları da ekleyerek, özgeçmişimi şöyle özetleyebilirim: İzmir'in küçük bir ilçesinde doğdum. Hâlâ, yani hapiste ya da kaçak olmadığım dönemler dışında, her yaz oraya giderim. Hukuk okurken tutuklandım ve 141/2'den dört yıl yattım. Sonra da askere alındım. Tabii sakıncalı olduğum için Sivas'ta katillerle birlikte er olarak tamamladım kutsal vatani görevimi... Yanındaki denizcinin askerliği kadar zor olmasa da oldukça ilginç bir... siz ne diyorsunuz ha... deneyimdi... Yirmi altı yaşına geldiğimde yapayalnız bir işsizdim. Parti ve ailemden kalanlar beni reddetmişti... Yapabileceğim başka iş olmadığı için yazmaya başladım."

"Kerim Bey'in askerliği neden zordu?"

Merakla onu süzen Füsun'a bakmadı. İçinden yanındaki Şeytan'a küfür etmek geliyordu. "Kerim, deniz piyadesiydi avukat hanım; şu elit denenlerden. Donanma vatanı savunmasında bütün şan şöhret karacılara kalmasın, denizciler de pay alsınlar diye onun grubunu Hakkâri'ye gönderdi. Doksanların ortasında oraları pek gidilecek yerler değildi."

"Demek tekne merakı oradan geliyor... Deniz piyadeliğinden."

"Hayır, abim yelkene sekiz yaşında başladı. Laser'de dereceleri var."

Füsun ne Fazıl'a ne de Mine'ye dönmüştü, hâlâ ona bakıyordu: "Teyze'm zorladığı için," dedi sonunda. "Aslında sudan çok hoşlanmazdım."

"Madalyanız da mı var? Askerlik döneminden söz ediyorum."

"Benim yok ama Hüseyin'in vardı." Füsun'un soracağını bildiğinden, "Miniğin oğlu," dedi. "Askerde beraberdik."

"Savaştan edebiyata geri dönüyoruz!" Mine kadehine uzanmıştı. "Eleştirsem de hikâyeyi önemsemese de Fazıl Erol büyük yazardır. Şerefine kadeh kaldırıyorum."

Fazıl selamlamaya utanmış gibi karşılık verdi: "Sağ ol Şeker Kız ama unutma: Körler arasında, topal her yarışta birinci olur."

Fazıl'ın sözleri masaya yeni kahkahalar serdi. Füsun'un onu bırakmaya niyeti yoktu. "Henüz tanıştığınız birisine bu denli merak duymak belki kabalıktır ama sormadan edemeyeceğim, öyküyü neden önemsemiyorsunuz? Hele Mine Hanım, hikâye ile ilgili doktora yapmışken."

Fazıl'ın kabalığa aldırdığı yoktu: Uzanıp kadehini Mine'ninkine vurdu. "Şeker Kız, söyleyeceklerime öfkelenecek ama bana sorarsanız, öykü, lezzetli bir yemeği çay kaşığıyla ye-

meye benzer... Üstelik de yemek çoğu kez yarım porsiyondur." Beklediği gibi Mine itiraz edecekti, Fazıl onu susturdu: "Bak, şiir başkadır, şiir, gül yaprağı gibidir; Dionysos'un içkisidir." Ardından gül yaprağı aklına getirmiş gibi birden konuyu değiştirip Mine'ye dönerek sordu: "Ayşin nasılmış? Ben de ziyaret edecektim ama."

Bakışlarını, uyarıyı anlasa da kulak asmayacağını bilerek, Fazıl'a dikti. Durup dururken, onu rahatsız edeceğini bile bile, hem de Füsun'la arasında olanları tahmin etmişken yapmıştı bunu. Böyle yemeğe katılmak budalalıktı. Arada Mine de olsa bir daha asla diye düşündü.

"Gayet iyiydi. Heyecanlıydı, yeni bir projeye başlıyormuş. E-ticaret." Mine, Fazıl'a dönmüş e-ticareti açıklamaya koyulmuştu: "İnternette, kıyafet, aksesuar gibi şeyler satacaklarmış. Her şeyi planlamış."

"Hoppala... Ben de Ayşin'i akıllı birisi sanırdım."

"Öyle demeyin üstat. Bence Mine Hanım'ın sözünü ettiği proje çok akıllıca bir girişim." Füsun, ciddi bir yüzle Fazıl'a neden araya girdiğini açıklamaya koyuldu: "Ben Fransa'dayken La Redoute'tan çok alışveriş yaptım. Sanırım yakında Türkiye'ye de geliyor." Durup açıkladı: "Moda devi."

"Dünya amma da değişti?"

"Ve Fazıl Erol da bunu nihayet fark etti!"

Fazıl ona döndü. Sinirlenmiş miydi? "Olabilir ama 'evet'in de 'hayır'ın da anlamları değişmedi." Ardından onunla işi bitmiş gibi tekrar Füsun'a döndü: "Ya siz bu konuda ne düşünüyorsunuz avukat hanım? Bu nasıl bir girişim?"

Füsun ciddileşmişti, "Referandumu mu kastediyorsunuz?" diye sordu. Fazıl başını eğdi. "Sanırım ben oy kullanmayacağım, yani kullanamayacağım. Kayıtlı değilim. Ama kullanacak

olsaydım, hayır derdim. Ben hayatta 'hayır'ların 'evet'lerden fazla olması gerektiğine inananlardanım."

Fazıl ellerini birbirine çarptı: "Brava sana... Bu arada eğer müracaat edersen kayıt olabilirsin."

"Bilemiyorum... Belki o tarihte burada olmayabilirim."

Demek dedesine dört ay vermiyor. Füsun'a doğru eğilip, Fazıl'dan önce araya girdi: "Neden hayır oyu kullanırdın?

Gece kollarının arasına almayı umduğu kadın, bir süre, soruyu şaşırtıcı bulmuş gibi onu süzdü, ardından sesini özür diler gibi alçaltarak cevap verdi: "Bir kadın olarak, bir dini ideoloji olarak kullanan bir partiye asla güvenmem."

Aynı terane! Araya girdi: "AKP dinci değiliz, biz muhafazakârız diyor."

Füsun itiraz etti: "Sanmam. Ne Fransa'daki cumhuriyetçilere ne de Alman Hıristiyan partilerine benziyorlar. Kökleri de İslamist. Evet ve hayırın geri planında niyet ile doğruluk uyuşmazlığı var."

"Akıllı kadının hali başka oluyor... Seni alkışlıyorum Füsun: Doğruluk bir lüks değil, gerekliliktir."

Fazıl, Füsun'a iltifat ederken, nedense Mine'ye bakıyordu. Mine omuzlarını silkti: "Eğer bana soruyorsan, ben de hayır diyeceğim Fazıl." Füsun'a döndü. "Kadın hakları konusunda haklısın. Adım gibi eminim: Eğer Avrupa Birliği sevdası olmasa, AKP 2004'te zinaya hapsi tekrar geri getirirdi. Muhafazakârlığın amentüsü, kadına konan yasaklar değil mi?"

Önce Füsun, sonra Mine, Fazıl'a tartışmayı sürdürmesi için gereken cesareti vermişlerdi: "Bana bakmıyorsan, etrafa bak Kerim evlat! Bütün sağcılar evet oyu kullanacak. Tarikatların başındakiler neler söylüyor, kulak kabart!

"Öyleyse liberallerin evet ya da hayır demesi bir şey fark ettirmeyecek," dedi kendisini katmadan. "Neden onlara bu kadar yükleniyorsun?"

Fazıl, "Doğru!" diyerek başladı: "Fark etmeyecek. Onların cirmi yok. Ama teşebbüse meşruiyet katıyorlar. Kafalarını eğmişler, AKP de onları ideolojik koç başı olarak kullanıyor." Sesi öç alır gibi incelip, bıçaksı keskinliğe dönüştü. "Tabii bir de tarihe not düşmek diye bir vakıa var. Geleceğin hainlerini demeyeyim ama saflarını... hayır, saf da hafif kaçar, miyoplarını belirleyelim." Hafifçe ona yaklaştı: "Bak sana eski bir hikâye anlatayım: 1970'lerde bizim goşistlerin arasında bir moda vardı. Olaylar ve pratik, teorik analizlerinin öngörülerine uymazsa, hemen günah çıkarır gibi özeleştiri yaparlar, ertesi gün yeni günahlar işlemek için yola koyulurlar, birkaç ay sonra yine özeleştiri yaparlardı." Fazıl, melodik bir sesle nakaratı birkaç kez tekrarladı: "Yanılgı özeleştiri, yanılgı özeleştiri. Bakalım bugünün saf miyopları, foyalar açığa çıkınca neler söyleyecekler?"

Ya ötekiler? Fazıl'ın sözünü kesti. "Hadi liberaller goşistler gibi yanılıyorlar diyelim, Kürtlere ne diyeceksin? Solcular ya da laikler onları demokratik taleplerinde desteklediler mi ki, şimdi referandumda hayırın ardında saf tutsunlar diye bekliyorlar. Bak, beğenmediğin o AKP, Kürt Açılımı diyor. Şimdiye kadar hangi siyasetçi bu iki sözcüğü yan yana getirmeye cesaret etti?"

Fazıl, açıklamayı kabullenmiş gibi başını eğdi: "Kürtler konusunda doğru söyledin evlat. Onların mazeretleri var. Solla Kürtlerin arasındaki güvensizliğe gelince, solun ürkekliği, Kürtlerin solculuğunun, milliyetçi damarları yüzünden solgunlaşmasında yatıyor bence. Tabii Türk kökenli solcuların da milliyetçi reflekslerini yadsımıyorum... Ama konunun bunların ötesinde bir önemi var. Çünkü Kürtlerin hem esamesi okunur hem de cirmi büyük... Ancak yine de bir yanlışı daha büyük bir yanlışla düzeltmeye çalışmak! Bu konuda kuşkularım var; buna benim kitabımda politik saflık denir." Soluğu tükenmişti, derin bir nefes aldı: "Yaptıklarımız kadar, yapmadıklarımızdan da sorumluyuz... Bazen yapmadığımız iyiliklerin günahları, iş-

lediğimiz günahlardan çok daha büyük olur. Tıpkı vermediğimiz doğru kararların faturalarının, cehennemden daha yakıcı olması gibi. Kürtler sağ olsunlar, tartışmalı bir boykot kararıyla tarafsız kalacaklarını söylüyorlar ama bu son tahlilde güçlüden yana tavır koymak demek." Masayı süzdü: Herkes kımıldamadan dikkatle Şeytan'ı dinliyordu. Kabul etmeliydi: Bağışlayıcılık, inanç ve tutku Fazıl'ın sözlerine güçlü bir ritim katıyordu. Öfkesi, sesine bir çekiç iliştirmişti, konuştukça dinleyenleri sert darbelerle sarsıyordu. "Her şey o kadar açık ki. 1 Mart tezkeresinden sonra yeni Türkiye için tasarlanan Amerikan planı adım adım uygulanıyor. Ergenekon, Balyoz Davalarıyla 1 Mart'ta yanlarda görmedikleri askerleri halledecekler. Sonra da bürokrasiyi: Her ne kadar inkâr etseler de referandumla yargı, siyasetçilerin kontrolüne girecek. Ardından HSYK vasıtasıyla sıra Yargıtay ve Danıştay'a gelecek... Okudunuz ya da duydunuz, bugün de 1 Mart tezkeresinin reddinde başrolü oynayan Deniz Baykal istifa etti... Son sözüm şudur: son tahlilde AKP'nin demokratik niyetler taşıdığına inanan politik olarak böndür."

Fazıl'ın sözleri, üçünü de kalın bir kefen gibi örttü. Sessizlik uzayınca bakışlarını Füsun'dan Fazıl'a çevirdi. Tartışmayı uzatmak istemese de sıra ona gelmişti.

"Söz ustası Fazıl Erol'un, siz öngörülerini diyebilirsiniz, ben sabit fikirlerini diyorum, dile getirdiği konuşmanın her zamanki gibi etkili olduğunu kabul etmekle beraber, fikrim değişmedi. Kerim Ertuğ olarak, sizlerin aksine, ben referandumda, evet diyeceğim."

Fazıl karşılık vermedi: Hayal kırıklığı mıydı onu susturan? Tabii ki değildi. Sadece cevabını süslemek için bir süre susmuştu. "Müzikle ilgilenmenin çeşitli yolları vardır evlat. Liberaller, söylenilen şarkıyı dinleyip, koroya katılırlarken, bazılarımız ya

alet çalar ya da beste yaparlar." Sesini fısıltıya dönüştürdü: "Islıkla olsa bile."

Islıkmış! "Gelecek olarak geçmişini seçmek. Bazılarımızın hayatı da teması bu demode besteden ibaret."

Fazıl ellerini iki yana açtı: "Tanrım, zekâ ve sağduyu neden birlikte var olamaz?"

Süslü cümleler sadece Şeytan'ın tekelinde miydi? "Bazılarımızın fikirleri tembel, sadece zihninde barınıyor, asla dışarı çıkıp hayata karışmıyor Fazıl Erol."

"Hey! Anladık, iki sivri dilli, âşıklar gibi atışıyor... İyi de buraya kavga etmeye mi geldik? Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen!"

Mine yardım ister gibi ona dönmüştü. Fazıl'ın sırtına hafifçe vurdu. "Hadi bir şeyler ısmarla kötü adam."

"Unutmayın Kerim Bey! Özgürlük için az miktarda da olsa kötülük ve içki gereklidir."

Peki! Elinin işaretiyle ağzını kapadı. Her zamanki gibi son sözü Şeytan söyleyecekti.

14

"İşte böyle. Yol uzun ama işe yetişecek diye bir derdi yok abla. Biraz erken çıkar... Hem işler yolunda giderse, belki kışa doğru hep beraber buradan taşınırız. Kâğıthane, Kasımpaşa taraflarına."

Esma Deliormanlı konuşmadan önce Zerrin'i süzdü. Bakışları ikna olmadığını ele veriyordu. "Bilemedim Emre oğlum... Oralar pahalı semtler değil mi?"

Ya Emirgan'ı görse diye düşündü. Zerrin on dakikadır sessizce dinlediği konuşmanın arasına girdi; dayanamamıştı:

"Abla sevineceğine neden itiraz ediyorsun? Bak, sonunda sigortalı, doğru dürüst bir işe gireceğim. Her ay başı maaşın garanti olduğu, zamanında alacağım bir işe."

Esma, Zerrin'e aldırmadan, taşınma konusuna geri döndü: "Benim trikocuya da uzak oraları. Hem senin bu ders verme işin ne kadar sürecek? Ataman çıkarsa ne olacak? Asistan maaşın yeter mi bütün bunlara?"

"Onu o zaman düşünürüz abla," dedi. "Artık triko işini de unut. Çalışmana gerek yok. Bak gözlerin ne halde." Zerrin'i işaret etti: "Ufaklık haklı. On sekizine girerken mükemmel bir iş buldu; Türkiye'nin en büyük şirketlerinden birisinde. Sağlam bir kapı; kapanır mı, işten çıkarırlar mı derdi olmadan çalışabileceği bir yer."

"Ya babam? Onu nasıl razı edeceğiz?"

Derin bir soluk aldı. O da Zerrin gibi giderek öfkeleniyordu. Havaya, koridora, odalara, oturdukları mutfaksı yere, hayatlarına çöken çukurun karanlığı Esma Deliormanlı'yı kör etmişti. Hücresinden çıkmaya korkan bir mahkûm...

"Babamı ikna etmek senin işin abla," dedi sonunda. "Onun işi de hazır. Kösten Makina'da... Aklı varsa, yıllarca sürecek bir davayı beklemek yerine, temiz temiz yeni işe başlar. Ya da burada kalır, bira içmeye devam eder."

"Peki annem? Annemiz! Onun nasıl kımıldatırız? Altı yıldır hiç hareket etmedi."

"Abla!"

Esma Deliormanlı şaşkınlıkla geriledi; sanki tokat yemişti. O da durakladı. Ona ilk kez bağırmıştı. Göz göze geldiler. Göz! Hayır, karşısındaki yıpranmış yüzün ortasındaki iki siyah delik gözden çok, umutsuzluğun kapılarıydı. İçinden bir şey boşaldı; hareket etmesine fırsat vermeden atılıp, ablasına sarıldı.

"Ablacığım, gel inat etme!" Sabun kokulu iki yanağına özür diler gibi öpücükler kondurdu. "Her şey daha iyi olacak. Bak bu pazar Zerrin evde kalacak, sen de çıkıp iki saat gezeceksin. İstersen Bakırköy'e istersen Florya'ya git. Biraz deniz havası al!"

"Deniz mi?" Ablasının sorusunun ardında bilinmeyen, esrarengiz, hiç görmediği bir şeye duyduğu merak saklıydı. "Oraya nasıl giderim ben tek başıma?"

"Ben gelebilirsem, ben götürürüm. Olmadı, Ahmet'e söylerim o seni meydandan alır, birlikte inersiniz. Daha olmadı, taksiye biner öyle gidersin abla."

"Taksi mi? Sen beni ne sandın? Karun mu?" Ablası dehşete kapılmıştı. "Bana bak Emre, anladık, iyi maaş alıyorsun ama paranı böyle taksilerde falan çarçur edersen sonunda yaya kalırsın. Bak, benden söylemesi."

"İtiraz istemem," dedi. "Pazar günü sahile iniyorsun! Cumartesi de babam evdeyken gözlükçüye gidip, gözlüklerini değiştiriyorsun. Tartışma bitti."

Araya giren sessizlik ilan ediyordu: Ablası artık karşı koymayacaktı; koyamazdı da. Yoksulluk direncinin bir sınırı vardı. On beş dakika sonra Zerrin odasına geldi. Yanakları al aldı: "Hem çok sevinçliyim abi hem de çok öfkeli. Allah dualarımı kabul etti, bu çukurdan kurtulacağım. Ama ablam beni delirtecek. Bu ne inat yahu?"

Zerrin'e cevap vermedi. O, Esma Deliormanlı'nın başına geleni biliyordu: Yaşama gücü denen şey ne ise, işte onu yitirmişti. Yatalak hayalet zavallıyı bu çukurda yaşayan garip, ruhu olmayan bir türe dönüştürmüştü. Yaşayan ölü... Zerrin'e, "Ona vakit ver!" dedi. "Bu arada, seni neden işten çıkardılar?"

"Sigortasız çalıştırıyorsunuz bizi diye patırtı ettim. Öteki iki kızı da kışkırttım hakkınızı arayın diye. Onlar da bir gün

geç geldim diye bana yol verdiler." Doğru mu söylüyordu? İnanmakta kararsızdı. "Vallahi abi. Başka ne olsun?" Birden konuyu değiştirdi: "Dinle, internetten senin Köstenlere baktım. Vallahi o ne genel merkez öyle? Beşiktaş'ta değil mi?" Başını eğdi. "Bu arada benim patroniçeyi de araştırdım; senin de tabii. Ayla Kösten Ünsal. Ünsal evlilik soyadı mı?"

"Herhalde," dedi.

"Hoş kadın. Neri kadar olmasa da idare eder. Belki dudaklarına biraz şişkinlik gerekiyor ama kalite suratından ve tabii giysilerinden akıyor kadının."

Aklı neden hep dağınıktı bu budalanın? "Bak, yeni bir işe başlıyorsun, burası eski dükkânına benzemez. Akıllı ve edepli ol, lafına ve davranışlarına çok dikkat et. Bu arada işe başlayabilmen için, sana henüz söylemediğim bir koşul daha var." Zerrin'in yüzündeki yeşillik endişeyle büyüdü. "Sekreterlerin maaşı nedir bilmiyorum. Ama ne kadar olursa olsun, dörtte birini eve vereceksin."

"Ne! Ama neden?" İnler gibi mırıldandı: "Ben ayrı eve çıkmayı düşünüyorum abi."

"Onu şimdilik unut," dedi. "En azından..."

Bekleyince Zerrin onun cümlesini tamamladı: "O toprağın altına girinceye kadar değil mi?" Sustu. Sessizlik akla kötü, karanlık düşünceler ekiyordu: Sonunda ağlamaklı, "Beşte birini," dedi. "Vallahi bir kuruş fazla vermem." Üzgün yüze baktı. Güzellik nedir diye sorsalar Zerrin'in gözleri derdi. Kimden almıştı o yeşilliği? Hayalet! Birden annesinin gözlerinin rengini hatırlamadığını fark etti. Sadece gözleri değil, yüzü de solup gitmişti anılarından. "Son sözüm bu abi. Duydun mu?" Her anlaşma bir uzlaşmadır... Gülümseyip, kardeşinin yanağını okşadı. "Ahmet'e bahsettin mi benim işten? Diyorum ki, belki ona da bir şey ayarlarsın. Anladığım, bu Köstenlerde iş çok."

"Ahmet'in kafası bu sıralar başka şeylerle meşgul. Hem bilirsin o kapitalistlerden pek hoşlanmaz."

Zerrin, dudaklarında beliren küçümsemeye bir de küfür ekledi: "Salak manyak!" Bulsa, çocukken yaptığı gibi öfkesini Ahmet'ten çıkaracaktı. "Neyse, yeni kıyafetler almam gerek." Sanki o anda aklına gelmişçesine susup, konuyu değiştirdi: "Bana biraz borç verir misin abi? Sonra geri öderim. Yeminle bak. Her şeyim paçoz, en yenisi dükkânın, yakası damgalı gömleği."

Ablaları kapıda belirince ikisi de sustular. "Baban geldi!"

"Geliyorum abla." Ablası uzaklaşınca Zerrin'e döndü: "O zaman anlaştık. Maaşının beşte biri ablama gidiyor; bu pazar evde nöbet tutacaksın. Şimdi bana nüfus kâğıdını ve varsa iki fotoğrafını ver. Yoksa, yarın sabah git, çektir. Kıyafet için acele etme. Önce, çalışacağın yerde ötekiler nasıl giyiniyorlar, bak, ona göre alırsın!"

Zerrin hayal kırıklığı ile yüzüne bakıyordu. "Baş üstüne komutan. Emirlerinize uyacağım. Orada benim şefim mi olacaksın? Selin Şef'e fotoğrafımı göndereceğim yeni ofisimden. Çatlasın..."

İsmail Deliormanlı, yıllardır tek misafir gelmemiş salondaydı. Anlattıklarını dinlemişti ama cevap vermek yerine oturduğu sedirde uyukluyormuş gibi sürekli önüne bakıyordu. Bira yüzünden diye düşündü. Kokusu buradan bile duyuluyordu. Sonunda sessizliği böldü: "Ne diyorsun baba?"

İsmail Deliormanlı onun orada olduğunu unutmuştu, başını kaldırdı. Bakışları boştu. "Efendim? Ne sordun?"

Demek üç bira sınırını aşmıştı. "Sana bulduğum işten söz ediyorum," dedi.

"Gerek yok Emre." Ne diyordu? Belirsiz de olsa, gülümsüyordu. Aylar sonra ilkti bu. "Düşündüm, ben memlekete geri döneceğim oğlum... Senin, Esma'nın doğum kâğıtları da oradan."

Bulgaristan'a dönüş! Şaşkınlıktan bir süre konuşmadı. Ne zamandır düşünüyordu bunu? Şaşkınlıkla öfke arasında sallanan bir sesle sordu: "Baba ne diyorsun sen? Geri dönmek de nereden çıktı?"

"Öteki kardeşini istemem. Sordum, Zerrin'i yanımıza alabilirmişiz. Dönenler Avrupa'nın vatandaşı da olacaklarmış. O zaman nerede istersen iş bulursun... Almanlar, İngilizler iş beğenmiyormuş. Memlekete dönenler öyle diyor."

Zerrin'i de araştırdığına göre dönmeyi uzun zamandır düşünüyor olmalıydı. Çıldırmış! Birden birkaç hafta önce ödev hazırlarken karşılaştığı, aydınların Avrupa Birliği bildirisini hatırladı. Bu tür uzak hayallerin, umutsuz insanları ikna edebilmesi şaşkınlık vericiydi.

"Bak baba, her söylenene hemen inanma, Bulgar vatandaşlarının Avrupa Birliği içinde serbest dolaşma hakları da çalışma hakları da kısıtlı. Söylenenlerle uygulama arasında fark var. Hem..."

İsmail Deliormanlı sözünü kesti: "Neyse oğlum, zaten hemen mümkün değil..." Başı hafifçe de olsa koridora dönmüştü. "Biliyorsun çünkü..." Çünkü, annen ölmedi, ölemedi demek yerine babası, "Bu memleket bize uygun değil," diyerek tamamladı cümlesini. "Komünistler kötüydü ama işçi çıkarmazlardı."

Eğer telefon çalmasaydı, konuşma devam edecekti. Ses, ikisini de susturdu. Ayla! Sıkıntıyla babasına baktı, yorgun adam omuzlarını silkince odasına döndü. "Nasılsın?"

Nasıl olduğunu sormak için mi aramıştı? Hayır! Danışmanını kontrol ediyor. Düşünce damarlarına, belki anlamsızdı, ama öfke yayıyordu. "Üç saattir iyiyim," dedi.

İkinci soru alaycıydı: "Fatma ile birlikte değilsin değil mi?"

Madem devam etmek istiyordu... "Hayır," dedi. "Ona birazdan uğrayacağım."

Kuşkulu gülüş; ardından sessizlik, daha sonra soru geldi: "Sizinkilerle konuştun mu? Sevindiler mi?"

Kontrol bitmişti, sıra minnettar olması gerektiğini hatırlatmaya gelmişti herhalde. Hissediyordu: Boyun eğişi, az önce anlamsız bulduğu öfkeye haklılık kazandıracaktı. Dilini ısırır gibi, "Evet," dedi. "Sevindiler. Özellikle kardeşim. Babam biraz daha beklemek istiyor." Konuşmanın uzamasına engel olmalıydı. "Şimdi onunla konuşuyordum. Sonra da uyuyacağım."

Karşılık, hayal kırıklığı ile uzayan sessizliğin ardından geldi. "Peki tatlı çocuk, iyi geceler."

Tatlı çocuk! Telefonu kapatıp, odadan çıktı. Dediği gibi, yarım kalan konuşmayı tamamlamalıydı... Karanlığın ve kokunun birbirine karışıp kıvamlı, yapışkan macuna dönüştüğü koridorda birkaç adım attıktan sonra Zerrin'i gördü. Karanlığın üzerine çizilen aydınlık silüetiyle hayaletin odasının önünde, aralık kapıdan içeriye bakıyordu. Yanına gelince, Zerrin gelenin o olduğunu bilerek, ancak kendi kendine konuşur gibi, başını çevirmeden mırıldandı: "O ölürse, babam Bulgaristan'a geri dönecekmiş abi. Esma ablamı da götürecek. Kendisi söyledi."

Demek onun için yeni olan haber, daha önce evde konuşulmuştu. Zerrin'in sesi buz gibiydi. Yarı çıplaktı ama artık üşümediğini biliyordu. Kardeşini süzdü: Küçümsemiyor, ayıplamıyor, merak ediyordu. Duygusuzluğu ne bu çukurdan kurtulma

isteğinden ne de ablasına duyduğu öfkeden kaynaklanıyordu: Hiç annesi olmamıştı, bir hayaleti sevmek de mümkün değildi... "Babam?" diye mırıldandı.

Zerrin aynı soğuk sesle, bakışlarını odadan ayırmadan cevap verdi: "Sızmış..." Biraz bekledi, düzeltti: "Uyuyakalmış."

Odaya geri döndü. Bunca yıl bu dipsiz kuyuda yaşadıktan sonra şimdi o da tıpkı Zerrin gibi, kurtulma duygusuyla dopdoluydu. Dışarı çıksa! Fatma'yı aramayı düşündü ama bundan çabuk vazgeçti. Canı onu da çekmiyordu. Yatağın üzerinde ayağa kalkıp, tavana yakın yerdeki vasistası açtı. Ama hemen kapattı. Aydınlıktaki hava çukurun içindekinden daha ağır, daha nemliydi. Soyunmadan yatağa uzandı. Ya Neri? Onun evi nasıldı? Telefonu çıkardı. Saate baktı. On bire geliyordu. Hiç konuşmadığı bir kadınla gecenin bu saatinde buluşma fikri saçmalıktı. Ne diyecekti? Zerrin! Belki onu neden işten çıkardıklarını sorabilirdi. Neri, telefon çalar çalmaz, kavrayıcı, zorluk çıkarmayacağını haber veren bir sesle açtı. "Ooo, sensin... Nihayet arayabildin de sesini duyabildik."

Demek aramasını bekliyordu. Ne söyleyecekti? "Merhaba," dedi. "Nasılsın?"

"Anlaşılan son fotoğrafımı beğendin. Bu arada neden sen de göndermiyorsun?"

Kadın, soruları duymuyormuş gibi onu dinlemeden konuşuyordu. On beş dakika sonra telefonu kapattığında suçluluk duygusu içindeydi. Suçluluğuna bir miktar tedirginlik de katıldığının farkındaydı. Neden böyle bir budalalık yapmıştı? Hem de bir ay önce hayalini kurduğu her şeye... Hayır, şeyden de ötesine kavuşmuşken. Ama sohbet, tedirginliğin yanında bilgi de getirmişti. Zerrin'in işten atılmasına aldığı yeni telefonla ilgili bir şikâyetin yol açtığı iddiası da vardı. Telefonu yana bıraktı; sabah soracaktı.

15

Gece yarısında bile bu enerji! Kesindi; Ayşin kadar alımlı değildi ama yatakta ondan çok daha talepkâr ve enerjik olduğu ortadaydı. "Yoruldun mu?"

Kerim tuttuğu soluğu verdi, itiraf mı edecekti? "Dört saat Fazıl'ı dinlemek, okkalı bir dayağa bedeldir," dedi. Elini göğsünün üzerindeki Füsun'un başına götürdü. Sevişme sonrası saçlarını okşamak hoşuna gidiyordu. "Belli mi oluyor?"

Füsun başını hafifçe kımıldattı. "Kulağım tam kalbinin üzerinde. Dakikada kaç attığını bile sayabilirim. Bu arada, sen kızdın ama ben Fazıl Erol'a bayıldım. Onunla hiç şikâyet etmeden dört yıl aynı hücrede hapis yatarım."

Parmaklarını Füsun'un saçları arasında gizli geçit ararcasına dolaştırdı. İyi de... "Neden üç ya da beş değil de dört yıl?"

Füsun, "En derin tutkunun bile ömrü bu kadarmış," dedi. Onay beklermiş gibi sustu, gelmeyince Fazıl'a geri döndü: "Dedemin ondan söz ederken kullandığı sözcüklerden anlamalıydım. O, kolay kolay insan beğenmez. Bence senin Fazıl Erol'da insan yeteneklerinin en göze çarpanı var: Değerli olan her şeyin tadını çıkarma becerisi."

Şeytan bir hayran daha kazanmıştı. Öfkelenecekti: "Gevezenin tekidir," dedi. "Belki hayran olunacak ama asla o'na benzemek istemeyeceğiniz bir adamdır kendileri..." Artık susmalıydı; susmadı: "Bana sorarsan yeteneklerinden tam olarak faydalanamayan talihsiz bir yazar derim." Merakla onu dinleyen genç kadının omzunu öptü: "Talihsizliği bakış açısını daraltan ideolojik körlüğü."

"Sana katılmıyorum. Bu arada harika anekdotları var."

"Sır tutmanın erdem olduğuna inananlardan değildir, bu yüzden herkes hakkında söyleyecek lafı var."

Füsun başını kaldırdı. Şimdi yüzünü görebiliyordu. "İkinizi de çok seviyor." Biraz bekledi, gülümsedi: Tekrar konuştuğunda sesi yargılı ve ciddiydi: "Siz de onu öyle."

"Mine'yi bilmem ama beni karıştırma," dedi.

Füsun göğsünden kalkıp yana uzandı. "Kabul et, sana evlat demesinin nedeni ortada: O senin baban; biyolojik olmasa da öyle."

Başını iki yana salladı. "O Mine'nin Vekil Baba'sı. Ben..."

Füsun elini uzatıp dudaklarına bastırdı: "Sus ve inkâr etme! Belki farkında değilsin ama konuşurken, tıpkı erkek çocuğun babasıyla boy ölçüşmesi gibi sürekli ona meydan okuyorsun."

"Sana kur yapmasına öfkelenmiş olamaz mıyım?"

Füsun, "Saçmalama!" dedi. "Bu arada tartışmanıza... daha doğrusu biçimine bayıldım. Bence o senin bilincini ve kavrayışını keskinleştiriyor. Farkında değil misin? Sürekli seni kışkırtıyor." Elini uzatıp burnuna dokundu. "Fazıl Erol'un zihni, her kilidi açan bir maymuncuk gibi."

Derin bir soluk aldı. Haklıydı. Kalbi hâlâ hızlı atıyordu. Terlemişti de. Yana döndü. Bu akşam onu neden çok istiyordu? Göz göze gelince gülümsedi. "Dediğim gibi. Fazıl'la sohbet denizde yolculuk gibidir. Manzara güzeldir, sürekli yenilenir ve değişir ama sonunda başının dönmesi kaçınılmazdır. Dikkatli olmazsan miden bile bulanabilir."

Füsun konuşmadan onu süzdü. Fazıl'ı, muhtemelen söylediklerini düşünüyordu. Sonunda bir karara varmış gibi konuştu: "Kabul et... Hayata karışmak konusunda söyledikleri ilginçti." Şimdi yüzükoyun dönüp dirseklerinin üzerine yaslanmıştı. "Seni kastetti değil mi? Evet, eminim, o sözler sanay-

dı. Ben de seni ilk gördüğümde, işte kendini karadaki bir tekneye hapseden adam diye düşünmüştüm." Dar, arkaya çıkık kalçaları, uzun bacaklarını taçlandırıyordu. Çıplaklığından utanmaması, bedeninin güzelliğini cömert kılıyordu. "Denize açılmayacaksan teknenin ne yararı var?" Kendini tekrar yatağa bıraktı ve konuşmayı noktalar gibi yargıyı tekrarladı: "Bu konuda tarafsız kalamam: Bence Fazıl Erol sıra dışı bir adam. Ne demişti? 'Tarafsızlık, sonunda haksızlık tarafına eğilecek bir tahterevallinin ortasında, dengede durmaya benzer.' Bence bu laf da sanaydı."

"Herkesle alay edip, kimseyi gücendirmemeyi başarır. Bunu nasıl beceriyor sanıyorsun?" Cevabı bekletmedi: "Çünkü o şeytanın ta kendisi."

"'Her insan, hayatının bir safhasında ihanete uğradığını düşünür; yalnız olanlarda bu düşünce sürekli bir duygudur...' Güzel bir söz değil mi?" Ardından ne gelecek diye düşünürken Füsun beklemeden sordu: "Sana kim ihanet etti?"

Ona ne olmuştu bu akşam? Merakla genç kadına baktı. Gergin, hafifçe kızarmış yanaklar, örselenmek bir yana tazelenmiş dudaklar ve parlak bakışlar. Sevişmek onu yormuyor, aksine yeniden yaratıyordu. Gülümsemeye çalıştı: "İhanete uğradığımı nereden çıkardığını sorabilir miyim?"

"Yalnızlığından!" Cevap vermedi. Füsun sessizliğin sürmesine izin vermeyecekti: "Bir soru daha? Ev... hayır, villa sahibemizle aranızda bir şey mi var ya da vardı?"

"Sevişme sonrası yatak sohbetleri tehlikedir..." Fazıl bu konuda haklıydı. Geçiştirmeye çalıştı: "Ofis dedikoduları mı?"

Füsun başını salladı: "Hayır, sizi iki kez uzaktan izledim. Tartışıyordunuz, yine de çok yakındınız."

Bunları uzaktan, sadece onları izleyerek mi keşfetmişti. Göz göze geldiler. Ona yalan söylemeyecekti. "Uzun bir ilişkimiz oldu... İki yıl öncesine kadar."

Füsun, meraksız bir sesle, "Sonra?" dedi.

Sonra! "Birden parlak kariyerini bırakıp, ajansını kapattı, beni bıraktı ve İtalya'ya gitti." Nedenini de söyledi: "MBA yapmak için."

Füsun'un bakışları sır vermiyordu; cevabı dudakları verdi: "Kerim Ertuğ bu yüzden mi kendini ihanete uğramış hissediyor?"

Geri çekilir çekilmez tekrar Fazıllaşmıştı. Fazıl'ın maymuncuğu asıl onun zihnindeki kilidi açmıştı: "Sence öyle mi görünüyorum?"

Füsun omuzlarını silkti. "Bence eğer o geri dönmeseydi, benimle ilgilenmezdin." Yataktan kalkma zamanı gelmişti ama Füsun susmuyordu: "Bir de not: Bağımsızlık ve sadakat duyguları birlikte var olamıyor."

Ayağa kalktı. Yataktaki kadını süzdü. "Ya sen? Sen neden benimle ilgilendin? Ya da ilgime karşılık verdin?"

Sakinliği, sinir bozucuydu. Daha da garibi, konuyu düşünmüş ve bir neticeye varmıştı: "Sanırım birkaç neden sayabilirim. A: Bana benziyorsun. Karşısındakini keşfetmeye kalkışmayanları beğenirim, özellikle de erkekse. B: Akşamları sürekli babaannemi dedemi düşünüyordum. Başka düşüncelere ihtiyacım vardı, galiba biraz da edepsizce olanlara..." Biraz bekledi. Çıplak bedenini inceledi. Gülümsedi ve erkekleşti: "C: Çok uzun zamandır bir erkekle yatmamıştım, senin de etkileyici bedenin vardı."

O konuşurken elinde tuttuğu şortu giydi. Yatağa yaklaştı. Kalkmaya niyeti yok muydu? Bakışlarına bakılırsa karar-

sızdı. "Başlamışken itirafları tamamlayalım," dedi çıplak bedene doğru eğilerek. "Babamla annem, ben ve Mine küçük birer çocukken bizi bırakıp, TKP'nin, yani Türkiye Komünist Partisi'nin çağrısına uyarak Doğu Almanya'ya gitti... İhanet arıyorsan bence asıl ihanet orada. Geçmişimizde... Aslında böyle söylüyorum ama durum komik. Annemle babamın anıları çok silik. Fotoğrafları olmasa onları hatırlamam mümkün değil. Yani ihanet edenler sadece geçmişe ait, belirsiz resimler."

Füsun gülümsedi; gülümsemesinde anlayış ve hüzün vardı: "Bir Fransız deyişi var: Anılar aslında birer sadeleştirmedir. Unutuşun kapısını aralayan, birer aldanış."

O da yataktan doğrulmuştu. Karşısındaki çıplak bedeni süzünce karşılaştığı yenilikle şaşırdı. Daha önce fark etmemişti. Göğüsleri çocuk emzirmiş gibi hafifçe sarkıktı. Ama bu ona yakışıyor, vücudunu kusursuzluğun kusurundan kurtarıyordu. Kusursuzluğun kusurlu olması durumu! Böyle bir tanım da nereden aklına gelmişti? Fazıl etkisi diye düşündü. Ama sonra, kadın giyinirken aslında bu tanımın eskiden yatakta çıplaklığını seyrettiği Ayşin'e uygun olduğunu kavradı. İrkildi: İkisini kıyaslıyor olabilir miydi? "Ne oldu?" Füsun'un sorusu onu irkiltti. Demek şaşkınlığı iyice belirginleşmişti. "Daha önce çıplak kadın görmemiş ergen çocuklar gibi bakıyorsun."

Suçüstü yakalanmıştı. "Ne zaman Fransa'ya geri dönüyorsun? Deden kötüledi mi?"

"Görünüşünde büyük bir farklılık yok ama sanıyorum artık direnmekten vazgeçti. Bana nasıl gömüleceğini, Mason kardeşlerinin cenazeden sonraki törenlerini, kardeşlik zinciri, akasya ağacı dikilmesi gibi ritüelleri anlatmasından çıkarıyorum."

Araya giren, bir şeylerin bitmek üzere olduğunu haber veren sessizliği, belki de daha ilk seviştikleri gün ona sorması

gereken soruyla böldü: "Neden geri dönmek istiyorsun? Buradaki imkânlar, kurulu büyük bir büro varken..."

Füsun'un cevabı hızlı ve kesindi: "Dedim ya, kendime özgü nedenlerim var."

Nedenler! Sürekli tekrarladığı kısa cevap, kararlılığını ve belki itiraf etmeyeceği bir sırrı gizliyordu. Çözülen her sırrın, gerçeğin değerini düşürdüğünü bile bile üzerine gitmeli miydi? Bir süre bakıştılar. O süre boyunca düşündü, sonra vazgeçti: Aslında sessizliği, sırrın gizini fısıldamıyor muydu? Başka erkek!

Füsun'un sözleri onu geri çağırdı: "Biliyor musun geçmişin bayağı ilginçmiş: Yelkencilik, savaşa katılmış bir deniz piyadesi. Cesur bir kahramanla sevişiyormuşum da haberim yokmuş."

"Benimki tedbirli bir cesaretti," dedi. "Beni hiç tehlikeye atmadı."

Füsun kaşlarını kaldırdı: "Emin misin? Yoksa alçakgönüllü mü?"

"İnsan savaşta kimseyi aldatamaz," dedi. "Kendisini bile."

Füsun sorularını tüketmemişti: "Minik'in madalyalı oğluna ne oldu?"

Kollarımda öldü demek yerine, "Madalya kazandı dedim ya," dedi; yakında gidecekti, yeteri kadar bilgi edinmişti.

16

Mine, içeriye girer girmez o ağır kokuyu aldı. Beyefendi teşrif etmişti! Çantasını tırnağın üzerine bıraktı, ayakkabılarını çıkararak yavaş adımlarla salona yürüdü. Nejat'ın çelimsiz bedeni geniş cam duvarın önündeki uzun divanda kaybolmuştu. Salonda sadece sürdüğü o koku vardı.

"Hoş geldiniz Mine Hanım!" Elini selamlar gibi havaya kaldırmıştı. Bileği parlayıp söndü. Gösterişli saatin markasını hatırlamaya çalıştı. Patek Philippe... ve bir şey, bir ad daha. Hatırlayamıyordu. Hatırladığı, Nejat o meretin fiyatını söylediğinde ağzının açık kaldığı idi. "Epeyce geç olmadı mı hanımfendi?"

Acele etmeden ince adamın karşısına geçti: "Bu gece teşrif edeceğinizi bilseydim, zatı şahaneleriniz için hazırlık yapardım."

"Sarhoş musun?" Kösten Jr. koltuğun içindeki belirsizliğinin farkına varmış gibi ayağa kalkmıştı. Ne kadar zayıf!.. Altı yıldır ona bakıyordu ama zayıflığına hâlâ alışamamıştı. Düşünce onu güldürdü. Nejat neden güldüğünü sormadı. Merakı akşamı nerede geçirdiğinde kalmıştı. "Kiminleydin? Kerim? Fazıl?"

"İyi tahmin," dedi. Sonra aklına gelen düşünceyi seslendirdi: "Yoksa beni takip mi ettiriyorsun?"

Nejat, tekrar oturdu ve oturur oturmaz denize gömülmüş gibi yine divanın içinde kayboldu: "Saçmalama. Başka kiminle olabilirsin ki?"

"Ayla olabilir... Belki etrafımda senin tanımadığın insanlar da vardır. Ne biliyorsun?"

Nejat'ın yüzü değişti. Gülmenin işe yaramadığı birkaç surattan biri diye düşündü... Denizaltı! "Nautilus!" Attığı çığlık Nejat'ı tekrar görünür kıldı. Doğrulmuş koluna bakıyordu. Patek'in modelini hatırladıysam o kadar sarhoş olmamalıyım diye mırıldandı. Yine de tedbirli adımlarla yürüyerek koltuğa oturdu. Uzun bir süre, bir belki de iki dakika boyunca konuşmadan birbirlerini süzdüler. Bu gece ortaya çıktığına göre... Zamanı geldi diye mi düşünmüştü? "Seni dinliyorum Bay Nejat Kösten! Konuşabilirsin!"

Nejat'ın sivri omuzları havaya kalktı: "Ne hakkında?"

O da omuzlarıyla karşılık verdi: "Buraya neden geldin?"

"Burası benim evim. Bura..."

Arkasından ne geleceğini biliyordu: "Eveet, beş mi, yoksa altı milyon euro mu verdin? Şimdi..."

Nejat onun hesap yapmasına izin vermedi: "En az on milyon eder."

Beyefendi evin fiyatını çoktan güncellemişti. Acaba her sabah servetinin ne kadar arttığını hesaplıyor mu? Çarpılan surata baktı. "Biliyor musun Nejat, az önce görünce aklıma geldi: Bence sen kesinlikle gülmemelisin. Hani bir zamanlar image makerın vardı ya. O seni bu konuda uyarmadı mı?"

Nejat cevap vermedi. Ama yüzündeki o çaresiz gülümseme kaybolmuştu: "Öfkelisin! Anlaşılan sakin sakin iki laf edemeyeceğiz."

Sakin! "Peki imaj mevzuunu bir kenara bırakıyorum... İşler nasıl?"

"İyi," dedi. "Her şey normal."

"Demek Kösten cephesinde yeni bir şey yok," dedi. "Anlaşılan Kösten Junior son ayda yeni bir zafer kazanamadı."

"Yakında görürsün. Bekle ve seyret!"

Zafer! Çenesini açacak sihirli sözcük buydu. "Desene iştahınız hâlâ yerinde... Ya da seninki açık. Ya babanınki?" Nejat cevap vermeyince onu kışkırtmaya devam etti. "O artık eskisi kadar obur değil galiba."

Nejat eliyle küçümseme işareti yaptı: "Patırtı kopunca neyi başardığımı anlarsın... Neyse, birkaç parça eşya almam gerek. Bu hafta art arda seyahatler var... Önce Ankara sonra muhtemelen yurtdışı."

Patırtı dediği, Fazıl'ın yemekte sözünü ettiği şu medya devri miydi? Onu irkilteceğini bildiği için soruyu ayaklanıncaya

kadar bekletti: "Şafak Medya Grubu'nu satın alacağınız söylentisi doğru mu?" Karşı koymayan, inkâr etmeyen sessizlik! Kerim spekülasyon dese de demek Fazıl'ın söylediklerinde gerçeklik payı vardı. "Babanı nasıl ikna ettin? Yoksa söylentiler senin fantezilerinden biri mi?"

Nejat konuşmayı sürdürmek istemiyormuş gibi bakıyordu ama konu becerilerinin sorgulanması olunca dayanamayacaktı: "Cemil Kösten'in burnu keskindir. Paranın kokusunu her zaman almıştır."

"Sence Şafak Grubu yutamayacağınız kadar büyük lokma değil mi?"

"Büyük lokma yutmadan büyüyemezsiniz Mine Hanım. Hele bu devirde hiç... Büyümeyelim de..." Herhalde zayıf ya da sıska diyecekti ama vazgeçti. "Böyle mi kalalım?"

Ya Fazıl'ın yemekten sonra takside aracılar hakkındaki imaları? "Peki babanın kimlerle iş birliği yaptığından da haberi var mı?" Yine o edilgen sessizlik! "Fazıl, o adamların karanlık dedi. Casus olduklarını iddia edenler bile varmış... Bilirsin onun kulağı deliktir."

"Bunların hepsi Kemalistlerin uydurması. Ona bakarsan Fazıl'ın da Rus casusu olduğunu söyleyenler var."

Güldü: "Senin kadar cahil adamlar nasıl olup da dünyayı yorumluyor ve kararlar alıyorlar, aklım almıyor Nejat Kösten... Kaç kere gittin, gördün. Artık öcü Rus mu kaldı? Ruslar dostumuz bile sayılır. Onlar olmasaydı hangi müteahhit zenginleşirdi? Üstelik Sovyetler Birliği döneminde de Fazıl her zaman Ruslara karşıydı. Onu TKP'den neden attılar sanıyorsun? Evlenirken sana bunları anlatmıştım, unuttun mu?"

Nejat bakışlarını kaçırdı: Dersini bilememiş, azar işitmiş çocuğu andırıyordu. Ama pısırıklığı uzun sürmedi, bir süre sonra taşra kabadayısı tavrıyla başını kaldırdı: "Neyse ne...

Söyler misin, Kösten Holding'in işleri ne zamandan beri ilgini çekiyor senin?"

Budala! "Henüz boşanmadık. Başın belaya girerse, doğal olarak bu beni de ilgilendirir." Nejat'ın itilmiş gibi tekrar divana oturuşunu izledi. Boşanma sözcüğü önünde patlayan bir el bombası gibi onu divana savurmuştu. Bir an ona acıdı; unutmamalıydı, o da bu evliliğin öteki kurbanıydı. "Biliyor musun Nejat. İkimizin başını da Ayla yaktı. Bizimle ilgili bir senaryo yazdı, biz de ona uyduk." Bekledi. Kocası hâlâ sessizdi, kararsızdı. "Neden boşanmak istediğini açıkça söylemiyorsun? Yok Ankara'ymış, yok Amerika'ymış... Çocuk mu kandırıyorsun? Otellerde fahişelerle buluştuğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Boşanma sözcüğü bombaysa fahişe de okkalı bir şamardı. Nejat'ın zayıf bedeninin ileri geri sallandığını görebiliyordu. "Ne o? Galiba sen beni takip ettiriyorsun?"

Tam isabet! Budala kekelememişti ama sesi kısılmıştı. Keşif atışı: Kerim'in emin değilsen başvur dediği o şey! Daha ilk mermi budalanın foyasının açığa çıkmasını, kendini ele vermesini sağlamıştı... Fahişelerin açtığı kulvardan ilerleyecekti:

"Takibe ne gerek var! Böyle bir şeyin gizli kalacağını mı sanıyordun?" Ayağa kalkma sırası ondaydı. Doğruldu. Geciktirmenin anlamı yoktu. Kerim'i dinlemeyecekti: "Bak, şimdi neler olacak?" Rubicon geçilmişti; baskını gerçekleştirmeliydi. "Bir: Boşanma davasını sen açacaksın. İki: Benimle bir daha bu konuyu konuşmayacaksın, bu andan itibaren muhatabın Kerim'dir. Abim olarak değil, avukatım olarak... Üç: Şartlarımı kabul edeceksin, yoksa içinde epeyce fahişe hikâyesi olan uzun, çok çekişmeli, rezaletin paçandan aktığı bir dava ile uğraşırsın, haberin olsun. Evlilik sözleşmesi yapmadığımızı hatırlıyorsun değil mi? Yani yedi yılda ne kadar zenginleştiysen, yarısını alacağım... Sakın boşanmak isteyen ben değilim, karımdır, safsa-

talarına başvurma. Kösten İmparatorluğu'na veliaht doğuramıyorum diye boşanmak istediğini biliyorum." Bekledi. Alçak, inkâr etme nezaketini bile göstermiyordu. Neşesi öfkeye dönüşmüş, dudaklarını yakıyordu. Artık bitirebilirdi: "Ve dört: Şimdi pılını pırtını topla, defol git buradan."

Göz göze geldiler. Nejat saldırıya uğrayacakmış gibi omuzlarını yaklaştırarak kaldırmıştı. Cesareti de bedeni gibiydi; çelimsiz ve belirsiz. Neden sonra ince dudaklar kıpırdadı: "Peki ama biraz beklemek gerek."

Beklemek! Neden? Cevap, sorudan hemen sonra dudaklarına indi: "Şafak Medya işlemleri yüzünden değil mi?" Aptal! Bağırdı: "Hemen Kerim'i arayacaksın ve onun önereceği protokolü imzalayacaksın! O zaman davayı açmak için beklerim, ama uzlaşma imza altına alınmalı. Vakit kazanmaya kalkışırsan, dediğim gibi magazin basının sakızı olmaya hazırlan." Kapıyı işaret etti: "Giriş kodunu değiştireceğim, bir daha bu on milyonluk mekâna giremeyeceksin, o yüzden geride bir şey unutma!"

Yarım saat sonra kapı kapanınca oturmayı akıl etti. Şaşkındı. Nasıl başarmıştı? Sanki onlarla başarmış gibi bir süre titreyen ellerine baktı, sonra başını salladı. Bilmiyordu. Fazıl haklıydı. İyi içkinin çözemediği sorun yoktu. Geniş cama döndü. Gece yarısını geçmişti. Bir an kararsız kaldı, sonra telefonu aldı. Hat, ikinci çalışında açıldı. Karşı taraftan abisini duymadan konuşmaya başladı:

"Acil diye aradım... Hayır, iyiyim. Sıcağı sıcağına haber vereyim dedim: Nejat ya da avukatı seni birkaç gün içinde boşanma protokolü için arayacak." Abisi konuşmadan devam etti: "Ne koparabilirsen kopar. Fazıl haklıymış, Şafak Medya'yı alıyorlar, rezalet çıkarırım, ona göre dedim, ödü koptu."

Ahizeyi yerine koyarken yalnızlığını tatlandıran hınç yüklü bir kahkaha daha attı. İçki sorunları çözmekle kalmıyor, neşelendiriyordu da insanı. Sabah uyandığında ağlayacağını biliyordu ama şimdi neşesinin tadını çıkaracaktı. Arkaya yaslanırken bugüne, bu ana kadar kendini uzak tutmaya çalıştığı hazları kucaklamayı öğrenmeliyim diye düşündü. Seyahat! Koleksiyon... Belki de yeni bir uğraş... Durakladı: Öğretmeyi bırakıp, yazmayı denese?

V. BÖLÜM
(18 Mayıs Çarşamba)

1

Zerrin saatine baktı. Yine geç kalacaktı. Yanında oturan adamın açtığı gazete neredeyse ağzına girecekti. Manşetleri okudu: ***Kutlamalar devam ediyor: Bursaspor'un, Süper Lig'in 2009-2010 sezonunun şampiyonu olmasıyla Süper Lig'de şampiyonluğu bulunan takım sayısı 5'e çıktı...*** Alttaki haber daha küçük harflerle yazılmıştı: ***Zonguldak Karadon maden ocağında meydana gelen göçükte ölen işçilerin sayısı 30'a yükseldi...***

Bir şehir sevinirken bir şehir yas tutuyor... Ahmet olsaydı böyle derdi. Gülümsedi. Evde eksikliğini hissetmiyordu. Hatta faydası olmuştu: Ablası yumuşamıştı, onunla uğraşmıyordu artık. Deniz kıyısına gittiğinde evde nöbet beklediği için böyle davranıyor olabilir miydi? Bilmiyordu, kesin olan şuydu: Cadı Esma gitmiş, yerine yaşlı sessiz bir kadın gelmişti. Belki de herkes gibi o da hayaleti beklemekten yorulmuştu. Eğer hayalet ölür-

se, henüz açıkça söylememişti ama emindi, ablası da babasıyla birlikte Bulgaristan'a dönecekti.

Geriye yaslandı ve eliyle, neredeyse burnuna girecek gazeteyi itti. Adam telaşla toparlandı. Merkezle varoşların farkı diye düşündü. Metrobüs Mecidiyeköy'e yaklaştıkça yolcular kibarlaşıyordu... Ayla Kösten'in özel asistanı! İşe başlayalı altı gün olmuştu ama bu süre içinde sadece bir kez görmüştü onu. Güler yüzlü sayılırdı; üzerindeki her şey, küpelerinden saatine, ayakkabılarına kadar buram buram kalite kokuyordu. Çantasının en az yirmi bin edeceğine, bin lirasına bahse girerdi. Kibardı da ne beklediğini kısaca anlatmış, ardından onu, Nejat Bey'in asistanı Semra diyerek tanıştırdığı, öğretmen suratlı kadına teslim etmişti.

Ayla Hanım binadan ayrıldıktan sonra, Semra onun odasına çok ender olarak geldiğini, ancak şimdi yeni bir proje için, personel alımı yapmayı düşündüklerini anlatmıştı. Sen, yeni personel alımının ilk adımısın demişti.

Semra'yla iyi geçinmesi gerektiğini daha gün sona ermeden anlamıştı. Çünkü merkezin gerçek patronu Nejat Bey'di, bu da onun personelini benzer pozisyondaki ötekilerden daha önemli kılıyordu. "Bizimki genellikle haftada üç gün gelir," diyen Cemil Bey'in sekreteri Nazlı bile, Semra'nın otoritesini kabullenmiş gibi davranıyordu. O yüzden, "Burada genellikle pantolon tercih ederiz," deyince ikinci gün Semra'nın sözünü dinlemiş, pantolona dönmüştü. Semra dedikoduyu sevmiyordu. Bu yüzden haberlerin çoğunu Nazlı'dan almıştı. Merkez binada asıl dikkat etmesi ve çekinmesi gerekenin Nejat Bey olduğunu da ondan öğrenmişti. Öğrendiği diğer şey, Ayla ve Nejat Kösten'in kız kardeşi Hülya Kösten'in garipliğiydi. Birkaç hafta önce yayınlanan direk dansı fotoğrafları inanılmazdı... Onu en çok şaşırtan şey, yönetici asistanlarının hepsinin haftada en az iki

kez saçlarını yaptırma zorunluluğuydu. Bunun için maaşlarından ayrı bir para ödeniyordu. Bu genel sekreter Murat Bey'in emriydi.

On dakika sonra metrodaydı; on beş dakika sonra da merkezin bulunduğu sokağın başında. Acaba patroniçe bugün gelecek mi? Bilmiyordu. Ayla Hanım'ın ne zaman ortaya çıkacağı meçhuldü. Kardeşinin aksine Nejat Bey'i her gün görüyordu: Genellikle kahve için executive mutfağa gittiğinde, arkasında Murat Bey, odasına giderken.

Özetle Kösten Holding merkez binası cennetten farksızdı. Yemek, kaliteli insanlar, parasız internet, serinlik ve Boğaz'a kadar uzanan çok geniş bir gökyüzü... Ne hayalet ne de o koku... Birkaç kez dayanamamış ve manzarayı arkasına alarak çektiği selfileri Neri'ye göndermişti. Fotoğrafları Selin Şef'e de postalamayı düşünmüştü ama sonra kadının onu ciddiye aldığını düşüneceği aklına gelince, alacağı küçük intikamdan vazgeçmişti. Nasılsa Neri ona fotoğrafları gösterirdi. Yönetim katında herkes şık ve bakımlıydı. Karar vermişti: Maaşını alır almaz ilk iş bir lazer epilasyonu yaptırmak olacaktı.

Yeni maaşının kaç lira olacağını, kaç kazı kazan kuponu alabileceğini düşünerek yürürken gördü onu. Yandan önüne atlayarak, birdenbire karşına dikilen adamın önce adı yoktu, ardından, göz göze geldikleri o süre boyunca harfler teker teker kopup diline indi... "R...ı...Rı...z...a... Rıza!"

"Peşini bırakacağımı mı sandın..." Küfür ardından geldi: "Orospu!"

Bir an geri dönüp kaçmayı düşündü. Sonra vazgeçti. Sokakta bir şey yapamazdı. "Çekil yolumdan! Irz düşmanı!"

Aklına sadece bu gelmişti. Adam ona doğru adım atınca geriledi. "Kaltak... Çaldığın telefonu geri ver. Yoksa sarayına gider, ne mal olduğunu anlatırım herkese."

Onu nasıl bulmuştu? Şaşkınlığı birden öfkeye dönüştü. Adamın kolundan çekip çıkarmaya çalıştığı çantasını kurtarıp, havaya kaldırdı "Yaklaşırsan kafana yersin!" Küfür de edecekti, merkeze yakın olduğunu hatırlayınca, "Defol," demekle yetindi.

Alçağın hamlesi birden art arta gelen korna sesi ile kesildi. İkisi de yana dönünce büyük siyah arabayı gördüler. Mercedes'in kime ait olduğunu, ancak ön taraftan inen Murat Bey'i görünce anladı. Rıza, kendini toparlayıncaya kadar korkutucu suratlı iri adam, ırz düşmanıyla arasına girmişti bile. Adam ona dönmeden emretti: "Sen yürü!"

Yürüyecekti ama bedenini ele geçiren kararsızlığın içinde donmuştu. "Buraya gel!" Yana döndü. Büyük arabanın arka camı açılmış, Nejat Bey ona bakıyordu. Bu kez bedeni emre itaat etti. Koşarak arabaya bindi. Yanakları yanıyor, zorlukla nefes alıyordu. Binince, arabanın içini kaplayan ağır koku da midesindeki bulantıyı artırdı. Başını önüne eğdi, yanındaki adamın yüzüne bakmaya cesareti yoktu. "Devam et!"

Araba, komutun ardından hareket etti. Neden sonra, Mercedes merkezin altındaki garaja girerken başını kaldırdı. Yoğun koku yanındaki, onu süzen zayıf adamdan yayılıyordu. Dudakları kurumuştu, zorlukla mırıldandı: "Teşekkür ederim efendim."

Mercedes durunca arabadan çıkıp, merdivenlere koştu. Ancak ikincide, onca katı merdivenlerden çıkamayacağını anladı. Asansörü bulması epeyce zamanını aldı. Beş dakika sonra masasına oturduğunda terden sırılsıklamdı. Rıza'nın kim olduğunu, ondan ne istediğini sorarlarsa ne diyecekti? Sakin olmalıyım... Düşünceyi dua gibi art arda mırıldanarak tuvalete yürüdü. Aynadaki yüz kıpkırmızıydı. Bir kabine girdi, gömleğini

çıkararak koltuk altlarını kurulayıp sildi, ardından dışarı çıkıp, yüzünü soğuk suyla yıkadı, makyajını alelacele tazeledi...

Masasına döndüğünde aklına, yolunu kesenin o alçak olduğunu anlar anlamaz zihninde uçuşan o soru geldi: Burada çalıştığımı nasıl öğrendi? Neri'den başkası olamazdı; Kösten Holding'den haberi olan sadece o vardı. Öfkeyle irkildi. O müzevir, Şermin'e, o şişko pezevenk de bu tecavüzcü alçağa söylemişti.

Neri... Her gün en az bir kere Emre'yi ona ayarlamasını söyleyen birisi, arasını iyi tutmak varken neden böyle bir şey yapsın? Düşündü. Kıskandığı için mi? Sanmıyordu; işten ayrıldığına, artık Kamil'den uzak olduğuna göre kıskanmasına gerek yoktu. Emin olduğu tek şey vardı: Rıza'nın tuzağında Şermin'in parmağı olduğu... Masasındaki telefon açlığını hatırladığında çaldı. Günler sonra ahizeyi ilk kez kaldırdı. "Alo..."

"Zerrin!"

Semra! Nejat Bey'in sekreteri! Yürek çarpıntısıyla, "Evet," dedi.

2

Nejat yanılmamıştı, kızın gözleri yeşildi ve kesinlikle dosyasındaki fotoğrafta olduğundan çok daha güzel, çok daha alımlıydı. Belgelerine baktı, yaşı, onu gördüğünde edindiği izlenimi doğruluyordu. "Daha on sekizine girmemiş."

Murat her zamanki o tonu değişmeyen, yansız sesle karşılık verdi: "Personele bizzat Ayla Hanım telefon etmiş. Şimdilik geçici görünüyor. İki üç hafta sonra, on sekizine bastığında girişini yapacaklar." Murat'a baktı. Kararını beklediği açıktı. "Soyadlarına ve baba adlarına bakılırsa Zerrin Deliormanlı, Ayla Hanım'ın danışmanı Emre Bey'in kız kardeşi."

Önce adamı, sonra kız kardeşini! Demek Ayla... Düşüncelerini telefonun melodik ses böldü. Ahizeyi kaldırdı: Semra! "İçeri gönder."

Kapı açıldı, kız karşısındaydı. Uzun boyluydu, bedeni bir manken kadar alımlı görünüyordu. Yanakları kızarmıştı. Korkmuş diye düşündü; bu iyi haberdi. Kadınların karşısında, Mine'yle iken hiçbir zaman hissetmediği, üstün durumda olduğu düşüncesi onu her zaman rahatlatırdı: "Biraz yaklaş, Murat Bey'in yanına kadar."

Kız iki adımda masanın önüne geldi. Bol bir pantolon ve çok giyildiği belli olan bir ceket... Vücut hatlarını saklamaya çalışmıştı ama kıyafeti bacaklarının uzunluğunu, belinin inceliğini, göğüs ve omuzlarının biçimini gözlerden saklamıyordu. Kadın güzelliğinin yarısı endam, yarısı göz ve bakıştır... Hele gözleri böyle yeşilse diye düşündü. Arabadaki kızdan çok farklı biri vardı karşısında: Belki henüz reşit değildi ama bedenindeki tüm hatların çok önceden kadınlaştığı ortadaydı. "Buyurun efendim."

Bedeni, gözleri gibi sesi de hoşuna gitti. Yumuşak ve davetkâr. "Şu az önceki olay..." Eliyle metrelerce aşağıdaki sokağı işaret etti: "Yolunu kesen adam, Murat Bey'e telefon satıcısı olduğunu, senin onu yaralayarak dükkânından bir telefon çaldığını söylemiş. Yani seni hırsızlıkla suçluyor."

"Yalan!"

Bakışı, sözlerini bitirmeden atılan kızı susturdu. Uyarıcı sesle, "Adam, kafasındaki yarayı Murat Bey'e göstermiş," dedi. "Kül tablasıyla vurmuşsun, bu yüzden beyin kanaması geçirmiş, iki hafta hastanede yatmış. Hastane raporu da varmış."

Sözlerini bitirirken irkiliyordu: O denli iri gözlerin daha da irileşebilmesi şaşırtıcıydı. Melek'in lensli gözleri bunların ya-

nında çizik sayılırdı. Henüz bir üslubu yoktu ama karşısındaki mahlukun güzelliği çarpıcıydı. "Vurdum ama..."

Kız, bundan sonra söyleyeceklerini duymasını istemiyormuş gibi yan gözle Murat'a bakınca, eliyle adama işaret etti: "Çıkabilirsin." Dert sahibi olamayacak kadar genç görünen kızın gözlerinin içine baktı. "Şimdi otur, gizlemeden neler olduğunu anlat!"

Kız oturur oturmaz konuştu: "Şöyle oldu efendim..." Sesi artık titriyordu. Ağlayacak! Birden o yeşil pınarlardan doğacak gözyaşlarının alev almış yanaklarından aşağıya dökülmesini istediğini hissetti. "Doğru, ondan telefon almaya gittim. Bir tane de beğendim, fiyatında da anlaştık. Sonra, taksit yapmasını istedim. O alçak da ba... na... taksit için... şey..." Evet ağlayacaktı. "Sarkıntılık etmeye kalktı. Başına o zaman vurdum..." Hayal kırıklığıyla toparlandı. Kızın tutuşan öfkesi gözyaşlarını engellemişti. İçi gülme isteği ile doldu birden. "Bayılınca, korkup kaçtım. Telefonun çantamda olduğunu çok sonra fark ettim... Geri dönmedim. Haklıyım. Dediği gibi hırsız olsaydım, polise gitmez miydi? Gidemedi. Çünkü tecavüz..."

Elini kaldırıp masumiyetini kanıtlamaya çalışan kızı susturdu. Kız muhtemelen doğru söylüyordu. Zerrin, artık bir adı vardı kızın, güçsüz görünüyordu ama kurbana da benzemiyordu. Yüzünün Ortaçağ ressamlarının Madonnalarını andıran saydamlığına, küçük parmağının bükülüşündeki zarafete rağmen, konuştuğunda, saklayamadığı bir ruh sertliği olduğu fark etti. Ama her şeyi taçlandıran gözleri her şeyi örtüyordu...

O zaman hissetti. Kızdan yayılan, tanımlayamadığı bir şey, onu ele geçiriyordu. Garipti, yıllardır ilk kez bir kadın karşısında böyle heyecanlanıyordu. Belki henüz on sekizine girmemişti ama birçok hemcinsinin hayatı boyunca asla sahip olamayacağı bir kadınsılığa şimdiden eriştiği açıktı. İstekle titredi:

Karşısındaki, geleceğini iki dudağı arasında tuttuğu kızın körpe kadınlığı, alımlı, şehvetli bedeninden önce gözlerinde resme dönüşüyordu. Evet, sihir en öndeki gözlerinden yayılıyordu. Aslında ağzıyla değil gözleriyle konuşuyor, diye düşündü.

Titremesini engellemek için ellerini birbirinin içine geçirdi. Onu masanın öteki tarafına çeken gücün, sadece güzellik olmadığının farkındaydı. Masumiyetini kavrıyor, dahası kızın damarlarında akan öfkeyi, korkuyu, hırsı ve cinsel özü de hissedebiliyordu. Birden, ona tecavüz etmeye kalkışan sabahki adamın dükkanında duyduğu şehvetinin de kavuruculuğunu hissetti. Kasıkları gerilince arkaya yaslandı. Şimdi onları anlıyor, hatta hak veriyordu: Cemil Kösten'in Nazan Kuşan'a, Ayla'nın Emre adındaki o çocuğa duyduğu tutkuyu...

Sonunda, "Anlaşıldı," dedi. "Şöyle olacak: Murat Bey, adamla konuşacak ve onun seni bir daha rahatsız etmemesini sağlayacak." Biraz bekledi. "Ama sen de bir daha böylelerine muhatap olmayacaksın. Anladın mı?"

Kızın yeşil gözlerinde birden alevler belirdi. "Anladım... Çok teşekkürler Nejat Bey. Yemin ederim benim bir suçum yoktu. Ben sadece..."

Konuştuğu dilde çok sesli harf varmış gibi sözcüklerinin ucunda ziller çalıyordu. Buna rağmen elini kaldırıp kızı susturdu. "Anlaşıldı, şimdi işinin başına geri dön!"

Kız sözünün kesilmesine alışkın değilmiş gibi irkildi, sonra toparlanıp ayağa kalktı, kapıya doğru yürürken onu, kızı izledi. Ağlamak üzereyken, öfkeliyken, korkmuşken olduğu gibi, yürürken de seyretmek bir şölendi onu. Uzaklaşmasına karşın çekim gücü azalmıyordu. Gösteriyi, kızın tam kapıyı açacakken geriye dönmesi sonlandırdı. "Sizden bir şey isteyebilir miyim Nejat Bey?" Sormuyor, istiyordu! Başını eğdi. "Bu olaydan Ayla Hanım'a bahsetmesek!"

Pazarlık! Düşünce, engellediği kahkahasını serbest bıraktı. Belki bu kız da Ayla, Mine gibi çıkardığı sesten rahatsız olacaktı ama aldırmayacaktı. Onun yanında kendini, öteki kadınlarla birlikteyken olduğundan çok daha rahat hissediyordu; parasını cömertçe ödediği Melek'le olduğundan bile. Dahası budalalığın ona güzel bir çift göz gibi yakıştığını düşünüyordu. Sonra birden durakladı. Pazarlık edenin satacak bir şeyi vardır! Neden olmasın, ona Ayla'nın neler yaptığını, kimlerle konuştuğunu pekâlâ haber verebilirdi. Gülümsedi. "Bahsetmeyelim," dedi. "Ama o zaman, bana borçlanırsın."

Kızın yüzü gevşedi. İlk kez gülümsüyordu. Nedense bir anlığına aralarındaki çekimin iki yönlü olduğunu hissetti ama bu düşünceden hemen vazgeçti. Onun gibi birisinin böyle bir kadına çekici gelmesi akla yakın değildi. "Anlaştık Nejat Bey, size borçlandım. Asla unutmayacağım."

Kız sözlerinin ardından odadan çıktı. "Anlaştık!" Kızın hadsizliğin eşiğindeki cüretkârlığı, şaşkınlık verici olsa da rahatsız edici değildi. "Unutmayacağım"a gülerek, "asla" eklemek! Belki de bakışlarıydı bir oyunun parçası yapan hadsizliğini... Kız, sanki arkadaşıymış gibi açıkça onunla flört etmişti. Bu küstahlığı yapan başka birisi olsa, onu çılgına çevirecek davranış, az önce olduğu gibi yine onu mutlu etti. Neden? Kızın beğenilme hevesi yapmacıklıktan uzak, doğal olduğundan mı? Birden canı kadın istedi. Melek'i arasa!

Ama düşünceden hemen vazgeçti. Mine, fahişelerle otellerde buluştuğunu söylediğinden beri bundan uzak duruyordu. Kız... İlk kez adını fısıldadı, "Zerrin" onu kışkırtmıştı. On sekiz yaşında bile değil; yarı yaşımda... Acaba erkek arkadaşı var mı? Çalan telefon onu hayallere sürükleyen soruları böldü. "Avukatınız Rasim Bey!"

Biraz bekleyip, telefonu öyle açtı: "Alo Rasim Bey... Paylaşım listesini finalize edebildiniz mi?"

Tok ses cevap verdi: "Evet Nejat Bey ettik... Listede sorun yok, zaten ne istedilerse verdiniz. Sorun..." Sorun? "Kerim Bey son dakikada yeni bir istekle geldi. Bu talep Mine Hanım'ın özel şartıymış. Eğer kabul etmezseniz anlaşma tümden geçersiz sayılacakmış."

Mine'den yeni talep! Endişeyle irkildi. Sonra boşanmanın eşiğine gelmişken bile ondan hâlâ çekindiğini hissedince öfkelendi: "Neymiş talebi?"

"Mine Hanım, koleksiyonunuzdaki saatlerin tümünün, evliliğiniz boyunca alındığını söyleyerek, yarısını istiyormuş."

"Ne!" Birkaç saniye sonra kendini ayağa kalkmış, bağırırken buldu. "Onlar bana ait... Şahsi eşya... İsteyemez. Hem hepsi erkek saati."

Rasim'in cevabı neden sonra, o susunca geldi: "Kerim Bey'in elinde, sanıyorum Mine Hanım vermiş, Tower'daki dairenize ait sigorta poliçeleri var. Sigorta kapsamındaki değerli eşya listesi içinde, tabloların, antika eserlerin yanı sıra on bir saatin markaları, ne zaman alındıkları ve değerleri de yazılı... Kerim Bey, saatlerin şahsi kullanımınızın ötesinde, servet biriktirme amacıyla alındığını ileriye sürüyor." Adam bir süre kararsız kaldı, ardından hüküm veren sesle devam etti: "Bence ileriye sürdüğü gerekçe mahkemede kabul görebilir. Özellikle tüm koleksiyonun neredeyse 5 milyon euroya sigorta ettirildiği düşünüldüğünde."

Alçak Mine! Öç alıyordu. Öfkesine rağmen çok düşünmedi. Bugün kimse keyfini kaçıramayacaktı. "Pekâlâ, onlara değerlerine göre ikiye ayıran bir liste yapar veririz."

"Bir ayrıntı daha var."

Sabırsızlıkla bağırdı: "Daha ne istiyor Allah'ın kısır karısı!"

Rasim Bey neden sonra cevap verdi: "Mine Hanım, onun payına düşecek saatler arasında Patek Philippe Nautilus'un mutlaka yer almasını şart koşuyormuş!"

Attığı çığlık onu da korkuttu...

3

Kerim, arabayı hareket ettirdi. Hafta boyunca büroya uğramayan Füsun'u bugün görme fırsatı bulabilecek miydi? Anlaşılan Cengiz Bey iyice ağırlaşmıştı, belki bir ara onu Emel'le ziyaret etmeliydi... Fazıl'ın uzun boylu akıllı avukat dediği kadının varlığını abartıyor muydu? Aklına gelen düşünceyi savuşturmak için başını iki yana salladı. Hayır, Füsun onu Ayşin'den korumuyordu... Sol şeride geçmeliydi. Aşkta alınganlığın, kıskançlığı gizleyen bir perde olduğunu biliyordu... Ayşin de hep öyle yapmaz mıydı? Kıskançlığı kendine yediremez, olay yaratmak yerine belirsiz bir şekilde küserdi... Ayşin, Ayşin, Ayşin... Kendini iki senedir ağzına almaktan kaçındığı adı tekrarlarken buldu. Bir aralar, ne zaman ona seslense, cümlenin içinde bir mücevher gibi çınlayan ismini tekrarlamaktan başka bir şey gelmezdi aklına. Ona karşı hissettiklerinin bir tek adı vardı: Aşk. Şimdi, artık birleşme umudu yokken bunu itiraf edebilirdi.

Füsun'un Fransa'ya dönme ısrarı merakını kışkırtıyordu. İki defa sormuş ikisinde de aynı cevabı almıştı: "Kendime özgü nedenlerim var..." Buradaki zenginliği, kırk yıl içinde bin bir emekle, bugünkü haline getirilmiş bir hukuk imparatorluğunu terk edip gitmesinin ardında bir erkekten başka ne olabilirdi? Aklına başka bir neden gelmiyordu... Peki o zaman neden başka bir erkekle ilişki kurmuştu? O garip duygu onu ne zaman

bu soruların peşine taksa, sonunda yine aynı sonuca varıyordu. Geri dönme isteğinin ardında bir erkek olamaz. Öncelikle çok az erkek, iki yıl uzaktaki bir sevgiliyi beklerdi... Füsun açısından, uğruna buradaki her şeyi bırakıp Fransa'ya geri dönmesini sağlayacak kadar sevdiği bir erkeği, dönüşüne bu kadar kısa süre kalmışken başka bir erkekle aldatması ise hiç mantıklı değildi. Neden her ne olursa olsun ortada bir gerçek vardı: İstanbul'u terk edecek...

İlginç olan daha önce, Ayşin gittiğinde ok gibi yüreğe saplanan sözcük bu kez o denli sivri değildi. O günleri hatırladı; onu yitirdiğini, artık onun olmadığı gerçeğini, duyduğu bir şarkının nakaratında ya da bir şiirin dizesinde yeniden keşfettiği zamanları.

Garip, duymaya alışık olmadığı bir zil sesi yükselince şaşkınlıkla irkildi. Ses dışarıdan değil, yeni aldığı cep telefonundan geliyordu. Arayan Füsun değil, Mine'ydi. "Aramıza hoş geldiniz efendim... Yeni telefonunuz hayırlı olsun."

Uyardı. "Trafikteyim Mine!"

"Nejat'ın avukatı az önce telefon etti. Protokolü, anlaştığımız şekilde hazırlamış. Yani saatini de aldık. Evet derken, yüzünün halini görmek isterdim... Neyse, Rasim Bey, bizi protokolü imzalamamız için saat üçte bürosuna davet etti. Ben de öğleden sonra senin büronda işim olduğunu, adama oraya gelmesini söyledim."

Sadece Nejat'a değil, avukatına da eziyet edecek diye düşündü. "Bizim büroda ne işin var?"

"Sizinle işim yok. Ayşin'e uğrayacağım. Benimle konuşmak istiyor."

Meraklı görünmemeliydi: "Konu ne imiş?"

Mine, "Gelince konuşuruz," dedi. "Meşgul müsün? Neden sen de gelmiyorsun?"

Bu da nereden çıktı? Davet, onun mu yoksa Ayşin'in miydi? "Bana ne gerek var?" dedi.

"Kadın, şirket kuruluşu ile ilgili belgeler verecek, incelet diyor. Sence kime inceletirim? Fazıl'a mı? Tabii ki seni kastetmiş olmalı." Emel'e ver diyecekti ama onun 26 Mayıs'la[32] meşgul olduğunu hatırlayınca sustu. "Son bir haber: Emre'nin babası dava açmaktan vazgeçmiş, Bulgaristan'a dönecekmiş."

Bulgaristan! Fazıl duysa, memleketin haline bakılırsa akıllıca bir karar derdi...

4

"Küçükken, yani Tanrı'ya inanırken, cenneti hiç sevmezdim Emre. Orası kötü yer derdim. Herkesi içine çekip yutan bataklık gibi... Çünkü ne zaman bir sevdiğim kaybolsa, ortadan yok olsa; 'Ne oldu nereye gitti,' diye sorsam, 'Cennete gitti,' derlerdi Emre. Önce Tombik, ardından Lisa... Köpeğimle kedim, sonra da annem. O cennete gider, bu cennete gider ama bir türlü geri gelmezlerdi. Bu yüzden cennetten hiç hoşlanmaz, sadece merak ederdim Emre."

Gün mayısa yakışan bir gündü. Akşamüstü gölgeleri havuza düşmüş, adım adım önünde oturdukları yere doğru ilerliyordu. Bakışlarını kırk metre ötedeki kameriyeden, birkaç dakika önce gelip yanına oturan Hülya'ya çevirince onunla ilk karşılaştıklarında zihninde uçuşan düşünceyi hatırladı: "Zayıf sözcüğü sanki onun için icat edilmiş..." Nasıl toprak bazı tohumları asla beslemezse, anası da onu karnında hiç beslememiş

32 TEKEL işçilerini desteklemek ve kamu özelleştirmelerini protesto etmek için ülke çapında alınan genel grev kararı. Bu karar daha sonra Türk-İş'in geri çekilmesiyle uygulanamadı.

olmalıydı... Hülya, onun dönmesinden cesaretlenerek konuşmasını sürdürdü:

"Belki de acıyı barındıramayan, dışlayan, unutmayı yeğleyen yani reddeden bir belleğim var Emre. Bana sorumsuz ve utanmaz diyorlar ya, bana yakıştırılan sıfatların kaynağı bence bu. Acılı anıları dışlayan, olmadı öğüten bir belleğin ne zararı var? Bünyem reddediyor; acıya alerjim var benim..." Kadının onay beklediğini hissedince başını eğdi. "Ama bu bellek, cenneti hatırladığımda olduğu gibi, rahatsız ediyor beni... Çocukluğu bugüne bağlayan anılardan söz ediyorum Emre."

Hülya'ya fark ettirmeden saatine göz attı. Ayla, Sezai denilen adamla neredeyse elli dakikadır kameriyede birlikteydi. Üniforması üzerinden sarkan komik yüzlü uşak, kadehleri iki kez tazelemişti. Koyu bir sohbet diye düşündü; samimiydi de... Adam arada elini Ayla'nın sırtına atıyor, o da bundan rahatsız olduğunu belirtmek bir yana, adamın yakınlığına gülerek karşılık veriyordu.

"Emre, Emre beni dinle..." Tekrar yanındaki ince kadına döndü. Varlığı belirsizdi ama sesi şaşılacak kadar güçlüydü. "Adını sık sık tekrarlamam seni rahatsız ediyor mu?" Belki bazen diyecekti ama artık adının, bu sinestezin ağzında nokta gibi, her cümlesini sonlandıran tatlıya dönüşmesine alışmıştı. "Adın... bir bilsen..." Ağzını şapırdattı. "Emre, tiramisu bugün!"

"Eğer tatlı seviyorsan ne güzel."

Kısa cevaplar Hülya'nın konuşma coşkusunu bastırmayacaktı: "Ortaokuldayken bir oğlan vardı. Ona bayılıyordum Emre ama sesi... Öyle olağanüstü bir dramatik tonu vardı ki 'Dün gece beni sivrisinek ısırdı,' dese 3. Dünya Savaşı başlamışçasına korkudan altıma ediyordum Emre."

Şaşkınlıkla ama gülümseyerek kadına döndü. Şaşırmıştı, çünkü yaptığı benzetme zeki bir beynin mahsulüydü. Birden aklına geldi: "Peki ya Sezai adı?"

Hülya kameriyeye baktıktan sonra omzunu silkti: "Adının tadı, kendisi gibi yavan... Bana sorarsan, asıl renksiz olan, karakteri Emre." Kaşlarını kaldırarak onu cesaretlendirdi. "Babama bakarsan paramızı emen parazitin teki; Ayşe'ye yapışmış kene. Bence resimden şöyle böyle anlıyor Emre... Ne zaman tablo yorumlamaya kalkışsa, hep alıntılarla kompozisyon yazan birisi gelir aklıma. Hiçbir düşüncesi kendisinin değil... Kullandığı bütün sıfatlar içeriksiz, o yüzden sıfatları tek başına değil, güçlendirmek için hep tamlama olarak kullanıyor Emre... Kumaş ya da ıvır zıvır yerine tablo, antika satan bir tezgâhtar o bence."

Kadına gülümsedi. Evet çok zayıftı, elmacık kemikleri yanaklarını delecek kadar belirgindi ama adını reddeden bu kadının, Ayla'nın çizdiği o çılgın, hasta kadın tablosundan farklı biri olduğunu hissediyordu. Düşüncelerini seslendirdi: "İlginç görüşler."

Hülya, sözlerinden enerji almış gibi enerjik bir sesle, tekrar konuşmaya başladı: "Aslında tezgâhtardan da öte kadın güzelliğinin dalkavukluğunu yapan biri. Bu da trajikomik, çünkü hiç anlamadığı bir diğer konu da kadınlar Emre. Ama sebatkâr..." Kim diye sormasına kalmadan Hülya, "Onun aramızdaki adı sebatkâr talip Sezai'dir Emre," dedi. "Bence sonunda Ayşe'yi onunla evlenmeye razı edecek... Eminim, çünkü müşkülpesent kadınlar sonunda ayak altında kim kalmışsa ona el uzatır Emre."

Birkaç dakikadır giderek şekillenen, portresini başka çerçeveye oturtan düşüncesini seslendirdi: "İnsanları iyi tanıyorsun."

Hülya, zafer kazanmışçasına gülümsedi: "Sana psikoloji mezunu olduğumu söylemiş miydim Emre?" Hayır ne o ne de Ayla bundan söz etmemişlerdi. "Midem bulana bulana dört yıl boyunca onca iğrenç ada, tatsız tuzsuz terime, gıcırtılı seslere katlanıp fakülte bitirdim. Hayattaki en büyük başarım bu. Herkesi bir olmasa da iki bakışta tanırım Emre."

Öyle mi? "Peki abin? O nasıl birisi?"

Gülümseme yüzünü sevimlileştirmiyordu ama aydınlatıyordu. Hülya neşeyle karşılık verdi: "O sürekli fatura öder Emre: Zenginliğin her ay her gün, hatta her dakika ödenen büyük ve acı faturası, servet kaybetme kaygısıdır." Kadının yüzündeki gülümsemeyi andıran ifade kayboldu: "Kötüdür de. Ne..." Abisinin adını tamamlamadı. "Aklında olsun Emre! Abimin kötülüğü başkalarınınkine benzemez, katıksız ve saftır... Sırrı da vardır: O benim kadar çelimsizdir ama çelimsizliğine rağmen karşısındakinde tedirginlik duygusu yaratır. Sırrı ve gizli silahı budur." Başını iki yana salladı: "Ve şanslıdır Emre."

Susmasının, anlamı açıktı: Sormasını bekliyordu: "Neden?"

"Çünkü kendini tanımıyor. Tanımaya kalkışsa ona Allah'tan başka kim yardım edebilir ki Emre?" Çelimsizliği ile çelişen, yaygaracılara özgü, coşkun kahkaha ikisinin arasında dalgalanınca kadına kuşkuyla baktı. Neşesi saf değildi, hüzünlü gibiydi, sanki mutluluğunu değil mutsuzluğunu ele veriyordu. "Bir de şu var Emre: Onunla konuşmak bir süre sonra mutlaka otobiyografi okumaya dönüşür. Neden mi? Çünkü, hep kendisinden söz eder. Övünme şehveti vardır onda. Çok para harcar, cömert sanırsın ama cömertliği ben merkezcidir Emre..." Hülya devam etmeden, karara varmamış gibi bir süre bekledi, ardından yansız bir sesle devam etti: "Babam da öyleydi ama

Nazan onu yatıştırdı. Cemil Bey artık zararsız; tek işi bana kızmak. Ne o Emre? Neden öyle bakıyorsun?"

Demek yüzünden belli oluyordu? "Beni şaşırttın," dedi kadına etkilendiğini eklemeden. "Hem de çok; ben sanıyordum ki..."

"Bu Hayal, kafadan çatlak, aklı bir karış havada drug addict'in[33] biri değil mi?" Belirsiz, ancak yüzüne uzun uzun bakanın fark edeceği gülümsemesi dudaklarına geri döndü: "Son sınıfta Nejat'ı inceleyerek hazırladığım ödevden kalma değerlendirmeler bunlar. Hoca biraz edebi buldu ama A almıştım Emre... Evet deliyim. Ama yeterince..." Bir adım atıp sanki onu koklayacakmış gibi yaklaştı. "Unutma, delilik akıllılığın yakın akrabasıdır... Yani seninle çok yakınız."

Karşısındaki kadının dudaklarından çıkan ses genç birine uygun değil gibi geldi ona. Daha çok yaşlılara yakıştırdığı alaycı bir sevecenlik vardı gülüşünde. Sırada bir kişi kalmıştı. O sormadan Hülya açıkladı:

"Bana sorsalar Ayşe'yi iyi birisi diye sınıflandırmam Emre. Ama onda, abiminki gibi geniş, yaratıcı kötülük etme yeteneği var da diyemem. Anneliği gibi beceriksiz bir kötülük onunki." Biraz düşündükten sonra hükmünü verdi: "İyiliği de kötülüğü de sıradan, iki becerisinin de bir üslubu yok Emre... Budaladır da... Çoğu insan, sonradan geçecek hevesi, hayatlarına yön verecek amaç zanneder. Ayşe'nin resim merakı da öyle. Çok da kıskançtır. Bana sorarsan bunun nedeni mülkiyet duygusunun aşırılığı Emre."

Karşısındaki garip görünüşlü, insanı sürekli şaşırtan bu kadın kelimenin tam anlamıyla sıra dışı, inanılmaz biriydi. Baktığını, kefesinde keskin gözlem gücü olan bir teraziyle tartıyor-

33 Uyuşturucu bağımlısı.

du. Belki dedikleri gibi çılgındı ama onu dinledikçe çılgınlığının içerdiği anlamın oldukça derin kökleri olduğu fark ediliyordu.

Kuşku yoktu, artık ona başka gözle bakacaktı. Ailenin portesini üç paragrafta çizivermişti... Tam Ayla'nın kocasının nasıl öldüğünü soracaktı ki Naim'i okuldan getiren arabanın avluya girdiğini gördüler. Kadının gülümsemesine karşılık vererek oturduğu yerden doğruldu. Mesai başlıyordu: Önce matematik sonra oğlanın bestesi... "Babama söylesem, bizi evlendirse, ne dersin Emre?"

Yana döndü. Yine şaka! "Ne o, karakter sınavından geçer not mu aldım?" Kadın cevap vermedi. Yüzü ciddi olduğu zamanki gibi kararmıştı: "Şaka yapma Hayal, derim."

"Peki önümüzdeki günlerde hava düzelince H ile Adalar'ın etrafında tur atmaya ne dersin Emre? Babam, terk etmeden üniversiteyi bitirince bana bir tekne aldı. Adımı da verdi..." Kadın adı tekrarlamadan, çabucak devam etti: "Orada senin karakter analizini de tamamlarım Emre, olur mu?"

Sonra sustu. Dakikalardır unuttuğu Ayla, oğlunun okuldan döndüğünü gördüğünden olacak, Sezai ile samimi sohbeti bitirmiş, onlara doğru yaklaşıyordu. Yan gözle Hülya'ya baktı. Ablası onu öfkelendiriyor muydu? Sessiz sorusunu cevapladı: Hayır, korkutuyor... "Merhaba, ne yapıyorsunuz?"

Hülya ondan önce cevap verdi: "Emre'ye ailemizi tanıtıyorum Ayşe... Gelecekte ihtiyacı olacak."

"Neden ihtiyacı olacakmış?"

Hülya'nın cevabı kararlı ama kararlılığını esneten neşeli bir haykırışla geldi: "Çünkü babam bizi evlendirecek Ayşe." Bunları söylerken Ayla ona vuracakmış gibi geri çekilmişti. "Kız, evde kaldın deyip durmuyor muydu?"

Sözlerini bitirir bitirmez koşar adım uzaklaştı. Ayla havada dalgalanan beyaz bir tüyü andıran ince kadını izlemeden ona döndü. "Anlaşılan ilginç bir sohbet olmuş."

Gece, "Senin kölenim," diye mırıldanan asık suratlı kadını süzdü: "Sizinki kadar samimi olmasa da aydınlatıcıydı. Epeyce bilgi aldım."

"Ne gibi bilgilermiş bunlar?"

Ayla irkilmişti, sesi de tedirgindi: Neden? Zihninde kurulan bağ sorusunu cevapladı: Kocası ile ilgili olduğunu sandı! Hülya ile yalnız kaldığında bu konuyu deşmeye karar erdi. "Kardeşin meğerse psikoloji mezunuymuş. Belki deli dolu ama asla çılgın değil. Herkesi analiz etmiş. Analizlerinin de zekice tespitlere, mantıklı varsayımlara dayandığını söylemeliyim... Atılgan, neşter gibi kesip biçen bir gözlem gücü var."

Ayla bir süre onu süzdü, ardından istemeden de olsa onaylarcasına başını salladı: "Evet... Hatta babama bakılırsa üçümüzün arasında zekâsı en parlak olan oymuş... Nejat'a öfkelendiğinde onu böyle azarlardı."

İlginç bir bilgi daha: Kötü abi o kadar zeki değilmiş! "Nejat mühendis değil mi?"

"Öyle de iki özel üniversite değiştirdikten sonra ancak yedinci yılda mezun oldu..." Sonra birden yeterince konuştuklarına karar vererek onu gözlerden uzak olabilecekleri havuz evinin içine doğru itti. Eli pantolonuna uzanıyordu. Epeyce içmiş olmalıydı. "Başka neler anlattı bizim kaçık?"

Ayla'nın elini tuttu. "Senin sonunda Sezai ile evleneceğini söyledi."

Ayla elini geri çekti. "Kıskanç salak!"

"Samimiyetinize bakılırsa bu mümkün görünüyor. En azından adam açısından."

Ayla gülümsedi. Durum hoşuna gitmişti. "Beni bir sergiye sponsor olmaya ikna etmeye çalışıyordu. Ama bu aralar bu tür işlere ayıracak param yok. Unuttun mu, e-ticaret işine giriyorum." Ardında mutlu bir sesle, onaylaması ister gibi sordu: "Ne o kıskandın mı?"

"Hayır," dedi. "Sadece bir an, ben bir kadına karşı aynı samimiyeti göstersem ne yapardın diye düşündüm."

"Saçmalama!" Hanımefendinin neşesi anında sönüvermişti. Yine o her zaman filizlenmeye hazır küçümseme! Hem yüzünde hem de sesinde. Ayla, "O Sezai," dedi.

"Benimki de..."

Dilinin ucuna Neri adı geldi ama son anda kendini kontrol etti. Onu kıskanmış mıydı yoksa arada Ayla'nın ilişkilerindeki -bilinçsizce de olsa- hatırlattığı alt üst konum mu onu öfkelendiriyordu? "Neden vazgeçtin? Söyle bakalım senin Sezai kimmiş, öğrenelim?"

Ayla'nın dudakları titriyordu. Yanılmamıştı: Karşısındaki kadının küçümsemesi iki adımın ardından öfkeye dönüşüyordu. Tekrar konuşmadan onu uyardı: "Oğlun geliyor." Ayla geriye döndü. Naim, elinde gitarı, okul kıyafetlerini kırmızı eşofmanla değiştirmiş, yaklaşıyordu. "Bugün matematikten ilk kez yedi almasının mükafatı olarak müziğinin matematiksel modellemesini yapacağız."

Ayla, "Dersten sonra bir yere ayrılma. Birlikte çıkacağız," dedi, sonra yanlarına gelen Naim'in başını okşayarak eve doğru hızlı adımlarla uzaklaştı.

Dudağını ısırdı: Bu kadının emir vermesinden nefret ediyordu. Bir ilişki küçümseyenle küçümsenenin, saldıranla kendini savunanın arasında sürüp gider mi? Düşüncelerini bırakıp, yanına gelen çocuğa sarıldı. Birlikte içeriye girdiler.

5

Zerrin, dördüncü kez, masasından kalkarak mutfağa doğru yürüdü. Eğer onu görecekse bu ancak atrium dedikleri, iki katı birbirine bağlayan spiral merdivenin bulunduğu açıklıkta

olabilirdi. Nejat Bey'in üst kata çıkacağını, odasına girmeden önce, "Beni neden çağırdı?" diye sorduğunda Semra'nın asık suratla, bilmediğini, aslında o saatte babasıyla randevusu olduğunu söylediğinde öğrenmişti. Eğer küçük Kösten Cemil Bey'i görecekse, üst kattaki büyük odaya buradan geçerek gidecekti.

Yavaş adamlarla ve yenilenen umutla, açıklığa geldi... İri yapraklı, ağacı andıran bitkilerle süslenen geniş, dairesel boşluk ıssızdı. Hayal kırıklığı! Yarım dakika bekledikten sonra hızlı adımlara odasına döndü. Kendi kendine gelin güvey mi oluyordu? Hayır, Esma'nın tehditkâr tembihleriyle edindiği o uyarıcı içgüdü yanılmış olamazdı. On üçünden beri erkek gözlerinde karşılaştığı o bakışları gayet iyi tanıyordu: İlk kez coğrafya öğretmeni, sonra Hanife'nin abisi, Market Kemal'in oğlu, tecavüzcü Rıza alçağı, işçi düşmanı Kamil ve Kazım biraderler...

Kuşkusu yoktu: Nejat Kösten'in bakışları da bacaklarına uzatılmış eller gibi istekliydi. Hem falcı söylememiş miydi kısa vadede yoluna büyük bir kısmet çıkacağını... Nejat Kösten beni istiyor! Kamil gibi, Kazım gibi... Aklından geçirdiği düşünce onu baştan aşağıya titretti. Ama bu adam, öncekilerle aynı kategoriden değildi. Neri'ye anlatsa, o akıl verse... Hayır! Kimseye güvenemezdi. Hele o sinsi, ispiyoncu Neri'ye hiç.

Düşünceler zihninde birbirinin üzerine devriliyordu. Bu kez durum farklıydı: Sadece adamın istekli bakışlarıyla gelin güvey olmuyordu; ilk kez bir erkeğin, nedenini bilse de bakışı ve ilgisi hoşuna gitmişti... Telefonunu çıkarıp yüzüne baktı. Makyajı bozulmamıştı. Derin bir soluk aldı. Şimdiye kadar ona alıcı gözüyle bakanlar arasında, istediklerinin karşılığını ödeyebilecek tek kişi, az önceki ince sesli, ağır kokulu adamdı. Evet, çok zayıftı, çirkin bile sayılırdı ama Karun kadar da zengindi. Bu, onu dünyanın en şişman, en yakışıklı adamı yapardı; hatta peri padişahının oğlu diye mırıldandı.

Peri padişahının oğlu... Hayır, o, Hanife, Şermin gibi aşka inanmıyor, Neri'ye hak veriyordu: Erkek, sevgili ya da koca, eşittir gelecek ve para... Bu formülü aklından hiç çıkarmayacaktı. İnsan, bu adamın paralarını üst üste istiflediğinde değil çukurdan, cehennemden bile kurtulabilirdi... Sessizce güldü. Kurtulmak ne kelime, Eyfel'in tepesine çıkabilirdi. Umutla titredi: Esma'dan kurtulmak! Düşüncelerini, umutlarını telefonun sesi böldü. Ekrana baktı. Ahmet! "Ne haber ufaklık?"

Dost ses bir an için içini ısıttı. "İyilik," dedi. Sonra haberlerin onun için hiçbir zaman iyi olamayacağını bilse de sordu: "Senden?"

Ahmet, "Şöyle böyle... Bakıyorum sen de sermayeye teslim olmuşsun!" Sivri dilli! "Hayırlı olsun." Sadece bunun için mi aramıştı? "Deliormanlılar Bulgaristan'a geri dönüyormuş, öyle mi?" Ahmet, cevabını beklemeden asıl merak ettiği şeyi sordu: "Annem nasıl?"

O da her şeyin hayalete bağlı olduğunu farkındaydı. Ölemedi gitti demek yerine, "Durumda bir değişiklik yok," dedi. "Ablama sorsana."

Ahmet, "Sordum," dedi. Esma'nın ne dediğini söylemeden, sadece onunla konuşurken çıkardığı o kadınsı sesle kıkırdadı. "Ama o daha çok senden söz etti. Hatta... Bana 'Git bak bakalım, nerede, kimlerle çalışıyormuş,' dedi." Güldü. "Haberin olsun değil on sekizine, otuz sekizine girsen de ondan kurtuluşun yok ufaklık."

"Görürüz," deyip havadan sudan birkaç laf ettikten sonra telefonu kapattı.

Kızmıştı ama Ahmet'in haklı olduğunu biliyordu. Evden ayrılmayı başarsa bile ablasından gerçek anlamda kurtuluşu, ancak onun Bulgaristan'a dönmesiyle mümkündü. Düşünceler hep aynı sonda buluşuyordu: hayaletin ölümünde. O yok ol-

madan kimse Bulgaristan'a dönmeyecekti. Telefon tekrar çalınca adeta yerinden sıçradı. İç hat! Yoksa... Nazlı'ydı. "Cemil Bey'in kestirme saati. Kahveye geleyim mi?"

Demek Nejat Kösten bu saatlerde üst kata çıkmayacaktı... Adamı görmeyi planlarken, bir gevezeyi dinlemeye mecbur kalmak! Keyfi kaçmıştı. Ama sonra bu binadaki en iyi haber kaynağının o olduğunu hatırlayarak, neşeli bir sesle cevap verdi: "Bekliyorum."

Haklıydı. Yarım saat sonra Nazlı üst kata döndüğünde, dedikoducu kızdan önemli bilgiler almıştı: Merkezde çalışan, üst kademe yöneticilerinin bekar sekreterleri ikişer, üçer birleşip, yakınlarda birlikte bir daire tutuyor ve böylelikle sabahları işe erken gelmek ve akşamları geç çıkmak sorun olmuyordu. Nazlı, gülerek bekar kızların amacını da açıklamıştı: Bu binada bekar, özellikle mühendis ve ekonomist koca adayı bulmak... Adaylarla tanışmak, karşılaşmak için en iyi yer ise, öğlenleri yaklaşık iki yüz kişinin yemek yediği kafeteryada gözünü açmaktan geçiyordu. Bu nedenle yemekleri kaçırmamak ve aşağı inerken makyajı tazelemek önemliydi. Lazer epilasyonu için ona bir adres verdikten sonra Murat Bey hakkında sorduğu soruya kararsız bir sesle, tek sözcükle cevap vermişti: "Korkutucu!" Nazlı, adamın Nejat Bey'in gözü kulağı ve kolu olduğunu eklemişti. Ama verdiği en ilginç haber, Ayla Kösten'le ilgiliydi. Dedikodu kumkuması, onu sevimlileştiren bir ifade ile, son zamanlarda gazetelerde, magazin mecmualarında pek sözü edilmeyen sosyete simasının, kocasının ölümünden sonra ilk kez bir sevgili edindiğini söylemişti.

Çok şaşırmış gibi, aslında şaşırmıştı, kimden öğrendiğini sorduğunda, Nazlı sır verecekmiş gibi yaklaşarak, "Şoförlerden," diye fısıldamıştı. Ayla Hanım, yıllar sonra tekrar geceleri araba kullanmaya başlamıştı. Kadın, "Üstelik de haftada

en az dört gece eve dönmüyormuş," diye eklemişti. Söylentiler Ayla Hanım'ın oğlu ve kız kardeşiyle yaşadığı köşkte görevli şoförlerden buraya, merkezdeki şoförlere ulaşmış, oradan da Nazlı'nın kulağına kadar gelmişti. "Kim acaba?"

Merakını gülümsemesinin ardına saklayan Nazlı'nın yüzünü görünce, kadını ziyaret amacı ortaya çıkmıştı: Buraya patroniçesinin yeni sevgilisinin kimliğini öğrenmek için ağzını yoklamaya gelmişti.

Hiçbir bilgisi olmadığını anlatmak için omuzlarını silkmişti. "Nereden bileyim Nazlı? Hanımefendi buraya hiç uğramıyor." Telefonu gösterdi. "Bu da hiç çalmıyor."

Nazlı başka soru sormadı. "Bizimki uyanır birazdan," diyerek çıkmıştı.

6

"İşte böyle canım... Emin ol, bu çok feasible[34] bir proje... İlk davranan öne geçecek. İçinde yaşadığımız çağa, Bilgi Çağı diyorlar ya, Bilgi Çağı demek, dijital çağ demek. Her şey bu gerçeğe uygun olarak değişecek, zaten değişiyor da. Ticaret de alışveriş de ve tabii moda da." Sesi şimdi özür dileyen bir tondaydı: "Evet, bu adamları beğenmiyoruz ama piyasaya istikrar denilen, eksikliği en çok hissedilen güveni geri getirdiler. Değişime ayak uydurdular. Sürekli büyüyoruz." Mine, dakikalardır tutkulu bir şekilde ona projesini anlatan Ayşin'i süzdü. O da onun karşısına oturan herkes gibi aynı düşünceyle irkiliyordu: Ne güzel bir kadın. Acaba Fazıl ne demişti? "Hey! Neden gülüyorsun? Beni dinlemiyor musun?"

İhtiyar kurt! Onun gibi baktıysa etkilenmemiş olamazdı. "Dinliyorum Ayşin... Sadece aklımda bir şey var. Merak... Fa-

34 (İng.) Yapılabilir, mümkün

zıl ne dedi?" Ayşin şaşkınlıkla durakladı. "Seni ilk gördüğünde," diye devam etti: "Güzelliğin hakkında."

Ayşin omuzlarını kaldırdı. "Nereden çıktı bu şimdi?"

Yanakları da kızarmıştı. Utancı şaşırtıcıydı. "Hadi," dedi. "Ben onu bilirim, başına silah dayasan dili durmamıştır onun."

Ayşin'in cevabı az sonra geldi: "'Güzelliğini, zarafetini betimlemek için şairlerin yeni sıfatlar bulması gerek'..."

Yanakları kızarmıştı. "Bak gördün mü," diye atıldı. "Unutmamışsın! Başka? Bu kadar mı?"

"Niyetin ne senin Mine? Beni utandırmak mı?" Hayır, sadece merak. Hep başka kadınlara dağıtılan, ona pek ayrılmamış iltifatları duymak istiyordu. Cevap vermedi. Az sonra Ayşin, anıların koyulttuğu bir sesle mırıldandı: "Bir kez de Eşendere'de bizi yatakta yakalamıştı, yanımıza geldi. Kerim'in yüzünü yastıkla kapayıp bana, 'Gecenin onardığı, mutluluğun yeniden yarattığı kadınlardansın,' dedi." Ardından silkindi. Utancını yapmacık bir öfkeyle gizlemeye çalışıyordu. "Merakın giderildi mi?"

Giderilmişti. Aslında onu hiç kıskanmamıştı. Ayşin'in güzelliği gündelik, hatta dünyevi değildi, kıskançlık kavramının dışında kalıyordu. Fazıl'ın dediği gibi, "bazı kadınlarla rekabet edilmez, güzelliği kabullenilirdi." "Kusura bakma canım. Şimdi konuya dönelim. Bence düşünce ve öngörün etkileyici. Yalnız anlamadığım bir konu var: Benden ne bekliyorsun?"

Ayşin hiç beklemeden, "Ortak olmanı," dedi. "Aslında olmanızı demek istiyorum. Senin, Kerim'in, hatta keşke mümkün olsa Fazıl'ın."

Geriye yaslandı. Şimdi anlaşılıyordu. Davet, aslında ne ona ne de Fazıl'aydı. Ayşin'in istediği... "Neden Kerim'e kendin söylemiyorsun?"

"Ben direkt söylersem, sence ne der Mine?" Ayşin haklıydı. Kadını ilgiyle izledi. Hayır, hiçbir şey güzelliğini bozamıyordu.

Gözlerini açıp, dudaklarını büzmesi, yüzünü buruşturması. "Onu istiyorum çünkü varlığı bana hem güven verecek hem de akıl danışmak için ondan iyisini bulamam. Zaten Emel şirketin kuruluş sözleşmesi üzerinde çalışıyor. Bunu bir aile yatırımı olarak değerlendirmeli."

Onca yıl kurmadıkları, kuramadıkları aileyi bir şirketle denemek! Hem güzel hem de mantıklı. Madem ciddiydi, o zaman sıra sorulara gelmişti: Önce aklındaki iki soru: "Ortaklık için ne kadar yatırım gerekiyor? Bir de başka ortaklar var mı?"

Ayşin, heyecanla öne doğru eğildi. "Eksik olan yatırım miktarı iki yüz bin dolar... İkinci soruna cevap: Evet, ortaklık için Ayla'ya da teklif götürdüm. Hem parası..." Ayşin, kısa kararsızlığın ardından kendine hak verir gibi omuzlarını havaya kaldırdı: "Hem de soyadı var... Aslında bugün onu da davet etmiştim ama işi varmış. Oğluyla ilgiliymiş."

Ayşin gülümseyince o da gülümsedi: "Ben de kaç kez buluşalım dedim, bana da aynı cevabı verdi. Onu tanımasam beni atlatıyor diyeceğim ama. Neyse... Gelelim ortaklık meselesine. Sence uygunsa, Ayla kadar hisseye talibim." Omuzlarını silkti: "Merak etme, sonra ne yapar ne eder, yarısını da Kerim'e devrederim. Böylelikle..."

Ayşin'in yüzü aydınlandı ama ardından durakladı. İlginçti, endişelenmek onu sevimli yapıyordu. Oysa çoğu güzel kadının sevimli olmayı başaramadığını biliyordu. "Epeyce paradan söz ediyoruz Mine. Bulabilecek misin?"

Haberi verebilirdi. Gülümseyip ellerini iki yana açtı: "Az önce beni dolar milyoneri yapacak bir sözleşme imzaladım canım. Merak etme... Bu bilgi şimdilik gizli, ancak yeri geldi, sana söyleyebilirim." Birkaç hafta önce dile getirmekten utanacağı, kendini eksik hissettirecek haberi verdi: "Nejat'la boşanıyoruz." Eliyle, pencereden görünen yan villayı işaret etti. "Az

önce Kerim'in bürosunda beni zengin biri yapacak protokolü imzaladık."

Ayşin hemen tepki göstermedi. Ama sonra gözleri irileşti, dudaklarından bir kahkaha fışkırdı: "Siz kızlara inanamıyorum!" Sözlerine güç verir gibi başını sallıyordu: "Yenge görümce ikiniz de birbirinizden yamansınız."

Ne demek istiyordu? "Ne açıdan yamanmışız?"

Ayşin sesini alçaltarak ona yanaştı. "Benden de sana bir sır. Tabii aramızda kalacak!" Başını önüne eğdi. "Ayla da sonunda bir sevgili bulmuş... Hayır hayır, Sezai değil, ondan epeyce küçük, genç birisiymiş. Ama anlaşılan genç adam bizimkinin başını fena döndürmüş."

Genç biri! Bıçaklanmış, ihanete uğramış gibi durakladı. Bunca gündür benden kaçmasının nedeni bu! Sonra o soru: "İyi de bana ne oluyor?" Aklından geçen soruyu Ayşin tekrarlayınca, "Hiç," dedi. "Şaşırdım bir an..." Ayla'nın böyle bir şeyi ona değil de Ayşin'e anlatmasının tabii ki tek nedeni vardı: Meçhul genç sevgilinin, Emre'nin ta kendisi olması. Gülümsemeye çalıştı. "Bak ne diyeceğim Ayşin. Nejat'la imzaladığımız mal paylaşımı protokolüyle, saat koleksiyonunun yarısını da aldım." Hınçla gülümsedi. "Kerim iyi iş çıkardı. Koleksiyonun bende kalan kısmı iki, belki üç milyon euro eder." Ayşin'in gözleri açılmıştı. "Evet, inanılmaz ama doğru. Bizimki Ayla gibi tablo değil, saat biriktirdi..." Kösten kardeşlere duyduğu öfkeyi içinden söküp atacak o bıçaksı gülüşe sıra gelmişti. "Onları bu yeni sitede... pardon sitemizde satmaya ne dersin?"

Ayşin kısa bir süre bekledi. Ardından şaşırmaktan vazgeçerek başını eğdi. "Luxury brand line[35] için harika bir başlangıç olur. Sertifikaları var mı?"

35 (İng.) Lüks marka bölümü

"Var tabii: sertifikaları da faturaları da..." Artık kendini tutamayacaktı. Kahkaha dudaklarından kurtuldu. "Bakarsın benim ex[36] Nautilus'unu geri satın almaya kalkar. Koleksiyonun en nadide parçasıydı. Bazı geceler onu kasadan gizlice çıkarır, dakikalarca seyrederdi. Saat sapığı!"

Ayşin ellerini havaya kaldırdı: "Harika... Şimdi bir kadeh keskin votkayla güçlendirilmiş bir likör ne dersin? Reçete, İtalyan bir barmenden."

Neden olmasın. Biraz erken başlayabilirdi. Başını eğdi: "Bu akşam Fazıl'la yemek yiyeceğim. Daha doğrusu yiyeceğiz, Kerim ısmarlıyor. Sen de gelsene. Hem ortaklığımızı bizimkilere deklare ederiz hem edebiyata katkıda bulunursun. Fazıl seni masada karşısında görünce kim bilir yeni ne betimlemeler bulur."

Ayşin'in gözleri bir anlığına parıldadı. Ardından kararsızlıkla gölgelendi. "Bakarız, yani bilemedim..."

Bilememiş! Hâlâ Kerim! Ayağa kalkıp votkayla güçlendirilmiş kokteyl hazırlayan Ayşin'in yanına yürüdü. Deli miydi bu kız? "İtalya'da..." Ayşin ona dönünce, bir an ne diyeceğini unutmuş gibi durakladı. Sınırı aşıyor muydu? Aldırmayacaktı: "Yani kokteyl tarifinden öte hiç..." Ayşin boş gözlerle onu süzmeye devam edince baklayı ağzından çıkardı. "Yani hiç yakışıklı bir İtalyan..." Ayşin'in iki yana kararsızlıkla sallanan başı onu susturdu. Ciddi olamazdı, tanıdığı birçok kadının hayatının şiirsel bir örgüsü, esintisi yoktu ama Ayşin'in olmadığını düşünemezdi. Hafif bir çığlık attı: "Ciddi olamazsın! İnanmıyorummm!"

Ayşin içkiyi ona uzattı. O neşeli değildi. "İnan!"

"Nasıl olur. Sen ve..."

---

36 (İng.) Eski koca, sevgili anlamında.

Ayşin elini kaldırıp onu susturdu: "Hayatım boyunca sadece iki erkekle oldum." Omuzları havaya kalktı: "Birincisi, adını bile hatırlamadığım bir oğlandı. Bekaret denilen saçmalıktan kurtulmak için yattım onunla. Güzel sanatlardaki ikinci sene... Geç kalmadan tamamlamam gereken dönem sonu projesi gibi. Yalapşap bir şeydi." Biraz bekleyip, cümlesini bitirdi: "İkincisini de biliyorsun."

Ayşin'in gözlerine baktı. Neden sonra dudakları düşüncesini seslendirdi: "Sana gerçekten inanmıyorum!" Dudakları yalan söylüyordu, ona inanıyordu. "Yıllarca ülkenin en çok arzulanan kadını seçilen sen, sadece bir erkekle mi?" Sadakat onda bir seçenek değil, bir erdemdi. Fazıl haklıydı: Kadının, eğer öyle adlandırılacaksa, ihaneti ya da başka erkeği seçmesi, bedensel değil zihinsel bir şeydi. Ayşin omuzlarını tekrar kaldırarak silkti ve başını eğdi. İçinden ona sarılmak geliyordu. Sarılmadı ama içinden geçeni mırıldandı: "Hödük!.." Ayşin'in şaşkın gözlerini görünce atıldı: "Sana değil, ona söylüyorum: Kerim, tam bir hödük!"

Ayşin, Kerim'in hödüklüğünü onaylamadı. Yüzünde beliren neşesiz tebessümün nedenini açıkladı: "Biliyor musun Mine? Kerim bana hayatına giren erkekler kimdir diye bir kez bile sormadı. Herküllerle, Yunan ilahları gibi adamlarla yirmi gün Guatemala cangıllarında ralli yaptım, neredeyse bir ay onlarla yaşadım, hiç kıskanmadı, tek bir soru bile sormadı."

"Hem de basında o kadar haber, dedikoduya rağmen." Aklına gelen soruyla doğruldu. "Peki sen sordun mu hödüğe?"

"Sordum tabii. İşe erken başlamış... İlk kez sizin Kandilli'deki köşkün alt mahallesinde ayağı aksak bir kabadayı varmış, onun kız kardeşiyle. On dört ya da on beş yaşındayken."

Demek Recep'in ablasıyla. Vay sinsi! Ayşin'e gülümsedi. Kerim'in meraksızlığının nedenini biliyordu aslında: cevaptan korktuğundan... Evet hem hödük hem de ödlekti.

7

Ayşin, Mine çıktıktan sonra pencerenin önünden ayrılmadı, kokteyli yudumlayarak dışarıyı seyretmeye devam etti. Mutluydu. Milano'da geçirdiği ilk haftanın sonunda aklına düşen, o zamandan beri filizlenen projenin gerçekleşeceğine artık inanıyordu. Eksik olan son bir taş kalmıştı: Kerim! Onu da Fazıl'a gerek kalmadan Mine'nin yardımı ile yerine koyabilme şansı doğmuştu... Hödük! Hafifçe gülümsedi. İki villanın içinde yer aldığı bahçedeki çiçek tarhlarını, oturma gruplarını birbirine bağlayan, kayrak taşlarıyla kaplı patikadan uzaklaşan kadını izledi. Yeni bir dolar milyoneri! Onun için seviniyordu: Kösten soyadıyla baş başa kalmaktan kurtulacaktı. Sehpaya yürüyüp bardağı bıraktı, sonra tekrar pencereye döndü. Mine binaya girmişti. Neden Ayla'dan söz ettiğinde o garip tepkiyi vermişti? Birden, boşboğazlık ettiğini düşündü. Bekir, devasa cüssesiyle binanın arka kapısından çıkıyordu. Ardından Kerim gözüktü. İki adam kısa bir konuşmanın ardından birbirlerinden ayrıldılar. Yine tekneye gidiyor... Ani bir kararla odadan çıktı.

Az sonra barakaya doğru yürüyordu. İki yandaki ağaçlardan yükselen dallarının birbirlerine el uzattığı yol, gökyüzündeki âşıkların yolunu, burçlar kuşağını andırdığını düşündü. Derin bir soluk aldı. Bahar takvimle değil, eserek geliyordu; kokularla. Ardından durdu. Neden romantikleşiyordu birden?

Kerim barakada, teknenin başındaydı. Duruşu, sorduğu soruya cevap alamamış birini andırıyordu: Hafif öne eğilmiş,

omuzlar kalkık... Derin bir soluk aldı. Boya kokusu kalmamıştı. "Merhaba!"

Kerim, yavaşça döndü. "Merhaba!"

Sesi ne sıcak ne de soğuktu. Şaşırmamıştı da. Ona doğru yürüdü, şimdi yan yanaydılar. Sonunda sessizliği, geçmişte de olduğu gibi, o bozdu. "Mine, sana teklifimden söz etti mi?" Kerim başını hafifçe öne eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

Kerim, "Artık zengin bir kadın sayılır," dedi. "Parasını istediği gibi harcayabilir."

Bakışları da sesi gibi uzaktaydı. "Öğrenmek istediğim senin proje hakkındaki düşüncelerin."

Kerim omuzlarını silkti. "Bana biraz cüretkâr bir plan gibi geldi ama zamanımız bu gibi fikirlerin para ettiği bir dönem." Tekrar tekneye dönecekti. "Dosyayı Emel'e vermişsin. O da projeyi yenilikçi bulmuş... Şirket sözleşmesini hazırlıyor..."

Demek o ilgilenmeyecekti. "Mine başka bir şeyden söz etmedi mi? Yani projenin oluşturulması hakkında." Kerim başını salladı. Anlaşılan Mine, onu da ortak olarak istediğinden de söz etmemişti. Geçmişte birkaç kez onu tokatlamak istemiş hatta bir keresinde de vurmuştu. Şimdi aynı tokadı savurmak istiyordu: Belki de beklememeli, tokatlamalıydı. Ama tokatlamak yerine sordu: "Burada ne yapıyorsun?"

Kerim, "Hiç," dedi. "Sonra sesini hafifçe yükseltti: "Eserimi seyrediyor ve sessizliğin tadını çıkarıyorum."

Budala! "İnsanlar sessizliği iki nedenden dolayı severmiş," dedi. "Birincisi, bunu kendileriyle konuşmak için bir fırsat olarak görürmüş... Ne mutlu onlara? Ya da yalnızlığın da ötesine çekilmek için." Kerim'in gözleri merakla açılmıştı. Başarmıştı: "Ama böyleleri fakir olurlarmış. Çünkü sessizliklerinden başka paylaşacak bir şeyleri olmazmış."

Kerim bir süre onu süzdü, sonra önüne dönerken mırıldandı: "Bir Fazılzede daha... Bu Şeytan'ın zehirlemediği kimse kalmadı."

"Seni neden bir türlü zehirleyemedi Kerim?" Cevabı beklemeyecekti. "Kabuğun kalın olduğundan olabilir mi"

"Anlaşılan kavga etmek istiyorsun. İnkâr etmeye kalkma, bu ses tonunu bilirim."

Sadece kavga değil, canını da acıtmak istiyordu. "Senden iki soruya cevap vermeni bekliyorum. Mine beni bu akşamki yemeğe davet etti." Bekledi; yüzü tepkisizdi. "Gelmem seni rahatsız eder mi?"

Kerim başını salladı. "Etmez, neden etsin?" Elini salladı. "İkinci soru lütfen?"

"Bekir'i bana verir misiniz? Geçen gün karşılaştım, bana sizden artık eskisi kadar iş alamadığını söyledi."

Şaşırmış mıydı yoksa endişelenmiş miydi, çıkaramadı. Ama Kerim'in yüzündeki ifade çabuk kayboldu: "Ne oldu? Yine tehdit falan mı var?" Başını salladı. "Yoksa eski çapkınlar iş başında mı? Tabii dönüşün duyulmuştur."

Yumruğunu sıkarak tokadı avucuna hapsetti. Yine de tedbir alarak, elini pantolonun cebine soktu. "Peşimdekilerle baş edebilirim. Sadece güvenebileceğim birisi sürekli yanımda olsun istiyorum. Mümkünse on beş, yirmi saat. Arabada, büroda, toplantılarda gidip gelişlerimde."

Kerim, bir süre sessiz kaldı. Sonra konuştu. Sesinin tonu değişmiş, canlanmıştı: "Olabilir. Emel'le konuşurum. İtiraz edeceğini sanmam, zaten giderleri azaltmaya çalışıyor. Tabii Minik de isterse." Güldü, gülüşü sivri, iğneleyiciydi. "Tabii seni kim istemez?"

Hâlâ onu terk ettiğine inanıyordu. "Sen istemedin Kerim Ertuğ, unuttun mu?"

"Kim kaçar gibi İstanbul'u terk etti?"

Gülse miydi? Gülmedi. "Ben senin koymaya cesaret edemediğin noktayı koydum." Milano'ya uçarken yanındaki ablasına söylediği cümleyi tamamladı: "Biliyorum, herkes benimle evlenmeyi düşünmediğin için senden ayrıldığımı sanıyor. Bu yanlış... Evet, bu nedenle hayal kırıklığına uğradım ama gerçek neden başkaydı." Gerçek nedeni fısıldadı: "Yarım porsiyonlardan bıkmış, öteki yarıları özlemekten yorulmuştum. Hep yarıları benimleydi; aklının, bedeninin ve ruhunun." Buradaki işi bitmişti. Büroya geri dönebilirdi. Ancak... "Akşam yemeğe o genç stajyer de gelecek mi?"

Kerim, "Bu üçüncü soru," dedi.

Keşke eli cebinde olmasaydı. Gülümsedi; tokadı uzaktan da atabilirdi. Mavna yazısını işaret etti: "Bence değiştir, kendi adını ver! Seni andırıyor, ikinizin de denizle karşılaşmaya cesaretiniz yok..." Küçümsemeyi gizlemeyerek güldü. "Karaya demirlemişsin Kerim Ertuğ, kim senin bir zamanlar harika ayı bacağı[37] attığına inanır?"

İnanır dedikten sonra, kavganın ortasında, daha birbirlerini hafifçe incitmiş, kavganın yararlı kısmına, gerçekleri dile getirme safhasına geçmemişken birdenbire, sanki kavganın nedenini unutmuş gibi sustu. Ve kapıya yürüdü.

8

Tuzağa düşmüştü. Mırıldandı: "Eğer bu Şafak işi olmasaydı sana yapacağımı görürdün." Derin derin soludu... Sakinleşmeli, artık üzerinde durmamalıydı. Rasim, protokolü imzalatmış,

37 Rüzgârın arkadan alındığı (pupa seyir) durumlarda yelkenlerin farklı kontralarda açılması.

iş bitmişti ya, önemli olan buydu. Merdivenlere yönelecekken, bir an atrium'un ortasında durdu. Sol kanada girse, o ufaklığı görebilirdi. İçini kaplayan, birazı merak, bir kısmı heyecan ve çoğu duyduğu şehvetten doğan o garip duygu kokteyli kızgınlığını anında bastırdı. Bu kez öfkeyle değil, neşeyle mırıldandı: "Saatlerin de Mine'nin de canı cehenneme."

Yıllardır ilk kez iş dışında bir şey onu heyecanlandırıyordu. Merdivenlere yürüdü... Cemil Kösten, sanki önemli birisini karşılamak ister gibi ciddi bir yüzle onu ayakta bekliyordu. Merakla babasının yüzüne baktı. "Gel bakalım Nejat Kösten!"

Oğlum ya da evlat gibi ona doğal bir rütbe veren sözcükler yerine adıyla hitap ediyorsa keyfi yerinde demek! Ya duruşu? Bay Cemil Kösten, önemli olduğunu düşündüğü bir açıklamanın eşiğinde hep böyle yapardı: Ayakta, sağ el kruvaze ceketinin içinde, baş hafifçe geride! Malatyalı Napolyon pozu. Az kalsın gülecekti. "Geldim baba," dedikten sonra imparatorun işaret ettiği koltuğa oturdu.

"Sana söylemek istediklerim var Nejat."

Biraz ilgi, durumun önemine uygun olabilirdi. Sesini kalınlaştıracak meraklı ve endişeli bir ton aradı: "Umarım sağlığınla ilgili değildir baba."

"Hayır... Ama uzun vadede sağlığıma faydalı olacak. Tansiyona, damar sertliğine."

Malatyalı Napolyon, kahkaha atarken emperyal duruşunu yitiriyordu. Nitekim masadaki viskisini almak için geri dönünce, aralarındaki genetik benzerliğinin en belirgin unsuru, yandan gizlenemeyen kamburluğu ortaya çıktı ve görüntü, askerliğini torpille, levazımcı olarak yapan adamı tekrar yorgun şantiye mühendisine çevirdi.

"Hepimizin geleceğini ilgilendiren önemli ve büyük kararlar aldım Nejat. Benim, senin, bütün ailenin ve tabii şirketin

de." Babası biraz bekledi, boğazını tırtıllı bir öksürükle temizledi. "Bodrum'a taşınıyorum. Daha doğrusu Nazan'la taşınıyoruz. Eee artık yat alıp gezme, balık tutma zaman geldi... İşlere hazır ol!"

Havaya sıçramamak için kendini zor tuttu. Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu ama işte sonunda olmuştu. Bravo Nazan! Yüzme bile bilmeyen bir adamın kafasına yat alma fikrini bile sokmuştu. Aslında o varoş kraliçesini değil, onu korkutmayı başardığı için, kendini tebrik etmeliydi... İçinden kabarıp dudaklarına yükselen sevinci bastırıp şaşırmış görünmeliydi. "Ciddi misin baba?"

"Evet Nejat. Çoktandır düşünüyorduk... Yani düşünüyordum, biliyorsun."

Nasıl durursa dursun, faydası yoktu. Malatya'dan politikacı çıkıyor ama Napolyon çıkmıyordu. Özal'ın ayaktaki görüntüsünü hatırlayınca kıkırdadı. Ya İnönü! Ailecek sevmeseler de Napolyon'a benzetilebilecek tek Malatyalı oydu ama o da çok zayıftı. Babası ile göz göze geldi. Artık sevinmiş görünebilirdi. Aslında şu anda hissettiklerini sevinmekle ifade etmek, duruma uymayan, basit bir tanım olurdu. Tam anlamıyla zafer kazanmıştı. On üçünden beri hayal ettiği, yirmi yaşından bu yana da geliştirdiği plan nihayet sonuç vermişti.

İktidarın tek sahibi olmak! Artık Malatyalı kalmaya yeminli adamın payından koparabildiği parçalar ile yetinmek zorunda değildi. Ayağa kalkıp, kamburunu saklamaya çalışan babasına doğru yürüdü ve adama sarıldı. "Hayırlı olsun!" Kulağına doğru eğildi: "İkimize de."

Cemil Kösten, köpeğini okşar gibi birkaç kez sırtına vurduktan sonra onu hafifçe geriye itti. "Gelecek hafta ya da sen bak, daha erken bir tarihte, yönetim kurulunu toplayıp işleri

resmiyete dökelim." Gülümsedi. "Belki bana, onursal yönetim kurulu başkanı diye bir title[38] uydurursunuz."

Aynı şakacılıkla karşılık verdi. "Şeref duyarız baba."

"Şimdilik karardan kimseye söz etmeyelim. Ayla'ya ben söylerim. Şirket çalışanlarına ve basına kurul toplantısından sonra açıklarız." Kadehini kaldırıp, gösterdi. "Sana da bir kadeh! Ne dersin?"

Belki iyi fikirdi. "Olur baba," dedi. Cemil Kösten, mini barı andıran sehpaya yürürken karar verdi. Madem önemli kararların alınıp açıklandığı gündü, o da trende uyacaktı: "Benim de verilecek önemli bir haberim var baba."

Cemil Kösten, kadehi doldurmak için kaldırdığı şişeyi, üstü yeşil camla kaplı yüksek sehpaya bırakıp geri döndü. "Umarım iyi bir haberdir."

"Kısa vadede olmasa da uzun vadede kesinlikle iyi." Lafı dolandırmayacaktı: "Boşanıyorum."

Cemil Kösten, kısa bir kararsızlığın ardından ona doğru yürüdü. İkram edeceği içkiyi unutmuştu. Sesi hem meraklı hem de endişeliydi: "Mine kabul etti mi?" Soruyu başını eğerek cevapladı. "Emin misin Nejat? Tam kuleleri satarken."

Karşı çıkmamış, neden diye sormamış, o da hemen vakıf işinin akıbetini düşünmüştü. "Boşanma protokolünü şimdi yapacağız ama işlemler vakıf projesinin imzaları ikmal edildikten sonra sonuçlandırılacak." Ardından babasının en çok merak ettiği haberi verdi: "Boşanma sessiz olacak. Rasim Bey, protokole özel hayat ve boşanma ile ilgili basına, üçüncü kişilere açıklama yapmama, karşı tarafı suçlama yasağı gibi birçok madde ekledi. İşi sağlam tutuyoruz." Babasının bildiği nedeni

38 (İng.) Unvan

de açıkladı: "Onunla olmuyor; her şeyi denedik. Kösten İmparatorluğu için varis gerekli baba. Yoksa her şey..."

Devam etmeden sustu. Gerisini Cemil Kösten getirebilirdi. Ama gelen karşılık onu şaşırttı: "Naim çok gelişme göstermiş Nejat. Ayla öyle diyor. Buldukları yeni hoca harikalar yaratıyormuş." Ardından gevşeyerek bir güldü. "Hülya da aynı şeyi söylüyor. "Hatta oğlanla bir fotoğraf çekip göndermiş, altına da 'Baba, bizi evlendirsene,' demiş. Deli kız! Ama zevkli, zira oğlan az buz yakışıklı değil."

İyi haber: Mine mevzuu kapanmıştı; hem de umut ettiğinden çok daha sorunsuz ve çabuk. Cemil Kösten, az önce ikram edeceğini söyleyip, unuttuğu viskiyi doldurmaya giderken iyilerin arasına sıkışan kötü haberi düşündü. Ne olursa olsun, Hülya denilen kaçığın Ayla'nın kapatmasıyla evlenmesinin önüne geçmeliydi. Köstenlerin, daha onunki doğmamışken, yeni varislere ihtiyacı yoktu. Ayla ve Hülya! İki kız kardeşe, aynı sevgili. Manyak kız, yine ablasını çıldırtacak yeni bir şey bulmuştu...

Babasının uzattığı kadehi alırken düşüncelerini komedi unsurlarından ayıklayıp, sadeleştirdi. Sonuç: Ayla ile yakışıklı danışmanının arası bozulmamalıydı; en azından Hülya'nın bu saçma hevesi geçinceye kadar. Viskiyi yudumladı. "Amerika seyahatini yönetim kurulu kararını açıkladıktan sonraya erteleyeceğim baba. Yeni title daha etkili olur. Ne dersin?"

Babası onu Napolyon'un karikatürü yapan elini uzatıp, omzuna koydu: "Sen Kösten CEO'su ve yönetim kurulu başkanısın. Neden onlar gelmiyor? Hatta bırak herifler banka kredilerini de çıkarsınlar. Kredi çıktı mı ister kullanırsın ister kullanmazsın."

Akıllıca önerilerdi. Ama yine de keyfi kaçtı: Zaferi gölgelenmiş gibi hissettiğinden... İnatçı Napolyon hem tacı bırakmaya karar veriyor hem de ona yardımcısına nasihat eder gibi

talimat veriyordu... On dakika sonra aşağı inerken düşünüyordu: Abi, kız kardeş... Emre ve Zerrin Deliormanlı, üç Kösten kardeşin de ilgisini çekmişti. Rastlantı mı yoksa kader mi?

Odasına yönelmek yerine ani bir kararla sol kanada saptı. Zaferini nasıl taçlandıracağını bulmuştu.

9

Emre saate baktı. Arkaya yaslandı. Kendini şanslı saymalıydı. Eğer Büyük Reis'in beklenmedik ziyareti ortaya çıkmasaydı, Ayla'nın, Hülya'ya duyduğu öfke nedeniyle bütün gece başını etini yiyeceğini, Naim'in gelmesiyle başlatamadığı tartışmayı sürdüreceğini biliyordu. Zengin çocukları, kızgınlıklarını yoksullar gibi biriktirmeyi bilmiyordu. Bağırıp çağırmadan yatışmıyordu... Titreyince telefonu çıkardı. İki mesaj: İlki her zamanki gibi nerede olduğunu soran Ayla'dandı. Çabucak, "***Taksim'deyim,***" diye cevap yazdı. Tuşa basacakken durdu. Bu kısa açıklamayla yetinmezdi. Art arda geleceğini bildiği soruların önünü kesmek için mesaja, "***Kardeşimleyim, Ahmet'le. Gecikmeyeceğim... Eve dönünce haber veririm,***" cümlesini ekleyerek cevabı gönderdi.

Asıl sorun ikinci mesaja ne cevap vereceğiydi. Mine Hoca! "***Uygun olduğunda beni arar mısın?***"

Kabahat işlerken yakalanan çocuğun telaşıyla telefonu çabucak cebine soktu. Utanç... Aklına geldikçe birlikte gelecek hakkında yaptıkları planlara ihanet ediyormuş gibi yanakları kızarıyordu. Keşke açıkça söyleyebilseydi: Başını salladı. Yapamazdı, yıllardır ona göz kulak olan, attığı her adımda elini tutan kadına artık o tasarıyla ilgilenmediğini söyleyecek cesareti bulamayacağını biliyordu...

Kuşkuyla durakladı. Atama kararı fakülte kurulundan çıkmış olabilir miydi? Her şeyi bırakıp, asistanlığa talim etmek! İki ay önce erişilmez bir hayal olan olasılık, şimdi kaçınmak istediği bir zorunluluğa dönmüştü... Yine de onu aramalıyım... Düşüncesini şekillendirmeye koyuldu. Mazeret! Evin durumunu, Ahmet'i, babasını bahane edebilirdi... Midesi yandı: Yalan ve gerçek olmayan mazeretlerle, aralarında, onu burs kazandığını tebliğ etmek için vakfa çağırdığı gün filizlenen dostluğu lekelemeyecekti... Utancını ve düşüncelerini birdenbire yükselen alaycı ses böldü: "Selam afili yakışıklı!"

Başını kaldırdı. Ahmet karşısındaydı. Ama! "Yüzüne ne oldu?"

Ahmet, önce karşısına otururdu, hafifçe havaya kaldırdığı omuzlarıyla cevap verdi: "Küçük bir tartışma. Asıl senin yüzüne ne oldu? Tokat yemiş gibi kıpkırmızı."

Beden utancı gizleyemiyordu! Ahmet'e doğru eğildi: "Kiminle tartıştın?" Aklına gelen düşünce korkutucuydu: "Polis mi?"

Ahmet, "Hayır," dedi. "Bir arkadaşla tartıştık."

Arkadaş! Bundan öncekini de hatırlıyordu. Sesini alçalttı: "Sevgilin mi var?" Ahmet vermekten kaçındığı cevabı sessizliği ilan ediyordu. "Hurşit dediğin çocuk mu? Neden hep böyle zorbaları seçiyorsun?"

"Hadi Emre, geçelim bunları... Bugün de çok şıksın. Holdingin cömertliği devam ediyor herhalde."

Geveze budala! Giderek kani oluyordu, Zerrin bu sersemden daha güçlüydü. "Neden aradın? Arkadaşın rahatsız mı..."

Ahmet, sözünü kesti: "Hayır, ben de onun kafasında şişe kırdım. Kendimi korumasını bilirim. Konuyu hallettik, barıştık, merak etme!"

Ne gömlek ne de ceket! Ona verdiklerini giymemişti. "Söyleyecek misin neden aradığını."

"İnsan abisini özlemiş olmaz mı?"

Yalan söylüyordu Cevap vermeden, bakışlarını karşısındaki yüzde renk değiştirmeye başlamış morluklardan kaçırarak gözlerine çevirdi. "Sen öyle gel, bir yemek yiyelim diyen tiplerden değilsindir."

Ahmet birkaç saniye sonra direnmekten vazgeçti. "Şöyle bir durum var! Polis beni arıyor."

Neden? "Askerlik meselesi mi?"

Ahmet, "Bilmiyorum," dedi. "Belki yoklama kaçağı diye belki de..." Gizlemekten vazgeçecekti: "Coşkun biraz solcu." O da kim? Biraz solcu ne demek? Ahmet onu bekletmedi: "Birlikte olduğum çocuk. Beni de..."

Derin bir nefes verip geriye yaslandı. Hurşit değil, Coşkun'muş... Kronik başını belaya sokma hastalığı. Bu budala on yaşından beri bu alışkanlıktan kurtulamamıştı. "Coşkun ne yaptı? Silahlı bir iş mi?"

Ahmet atılıp sözünü kesti. "Silah milah yok! TEKEL işçilerinin direnişi için afiş asarken polislerle çatışma olmuş. Galiba ikisini tartaklamış bizimki." Sırıttı. "Biraz iridir de." Bağıracakken Ahmet fırsat vermedi: "Tamam abi, ama bir şey deme... Hem bu gönül işi. Ne yapalım, biz senin gibi mantıklı değiliz." Bir de sırıtıyordu: "Yardımın gerek."

İkisi de bir süre bekledi. Karşılıklı ölçüp biçiyorlardı. Nasıl bir yardım? Aklına ilk gelen soruyu sordu: "Para mı?" Ahmet başını eğdi. "Ne kadar?"

"İkimizi Çanakkale'ye götürecek, bir süre de karnımızı doyurmaya yetecek kadar desek." Sonra lokantayı süzerek, alaycı sesine takınıp, ekledi. "Merak etme, doyuracağız dediysek de karnımız buradan çok daha ucuza doyar."

Üstü başı söylediklerini doğruluyordu: "Sana verdiklerime ne oldu? Ayakkabılara, montlara?"

"O mallar bizim muhitte pek moda değil birader."

Yüzü gözü dağılmış, yoklama kaçağı, polis, sevgilisinin peşinde, aklı sıra eğlenip, iğneliyor. Sırası gelmişti: "Ahmet, başının katmerli dertte olduğunun farkındasın değil mi?"

"Farkındayım tabii. Bir de Esma ablam var! Onu unutma. Polis, eve gelip beni sorduğundan beri günde iki kez beni arıyor." Ahmet devam etmeden biraz bekledi. Aklına bir şey gelmişti: "Onu rahatlatmalısın abi. Yatıştır ki Bulgaristan'a rahatça dönsün." Öfkesiz, yansız, onay bekleyen bir sesle ekledi: "Gitmeli ama..."

İkisi de yarım kalan cümleyi tamamlamaya kalkmadı; ölümsüz hayaletin adını ağızlarına almadılar. Gözlerini Ahmet'in araştırıcı bakışlarından kaçırdı. Neredeyse iki dakika konuşmadılar. Sessizliği Ahmet böldü: "Ağlamak istiyorsan ağla abi... Ayıp değil."

Budala bu kez haklıydı. Keşke onun gibi kolayca ağlayabilme yeteneği olsaydı... Yutkundu ama ağlamadı. "Zavallı Esma Deliormanlı. Ellerinden ayaklarından zincirli. Dört taraftan: Babam, annem, Zerrin ve sen!"

Ahmet kendini savunur gibi atıldı: "Beni sayma."

Evet, keşke ağlayabilseydi. Midesine saplanan bıçağı hissediyordu. Esma'yı o çukurda, kendi cehenneminde, elbirliğiyle yalnız bırakmışlardı. Suçu kabullenen bir sesle mırıldandı: "Zerrin'i ikna edebilirsem, ablamı bu hafta sonu da dışarıya çıkarmayı düşünüyorum." Biraz bekledi: "Sen de gelsene."

Ahmet gülümsedi. "Bu yüzle mi?" Ardından ellerini birbirine vurdu: "Hadi, biraz protein ısmarla da güçlenelim."

Elini kaldırdı. Garson zaten onları bekliyordu. Hiç et yiyecek hali yoktu... Telefon, Ahmet bonfilesini bitirmek üzereyken

titremeye başladı. Ayla diye düşündü. Bir an bakmamayı düşündü ama sonra, her an ölüm haberi almaya hazır olanlar gibi, hemen fikir değiştirdi. Telefonu çıkardı.

Zerrin'di; merhaba bile demeden konuşmaya başladı: "Abi... Beni dinle, çok vaktim yok. Bu akşam buradaki kızlarla yakınlarda bir yere gideceğiz, bana hoş geldin kahvesi ısmarlayacaklar, ardından da salata yiyeceğiz. Ne olur, beni idare et. Ablam sorarsa, birlikte sinemaya gideceğiz falan dersin. Olur mu? Ben şimdi ona mesaj atacağım."

Telefonu göğsüne bastırdı. "Zerrin," diye fısıldadı Ahmet'e. Telefonu tekrar kulağına yaslayarak sordu: "Kimmiş bu kızlar?"

"Yönetim katı sekreterleri abi; patron takımının. Hadi ne olur? Kızlardan biri bizim tarafta oturuyor. Arabası var, akşam seni bırakırım dedi."

Ona inanmalı mıydı? İnanmıyordu: "Yine ne işler peşindesin?"

"İş miş yok abi... Biraz değişiklik, biraz hava." Zerrin'in sabırsız sesi sertleşti. "Tabii sen köşklerde yaşıyorsun, halimizden anlamazsın."

O da haklıydı: "Pekâlâ, şimdi ablama telefon edip, Zerrin'le sinemaya gideceğiz diyeceğim. Sen mesaj falan yazma..." Uyardı. "En geç on birde evde ol..."

"On bir buçuk... Film uzundu derim."

Zerrin istediğini elde ettiğinden emin, telefonu kapatmak üzereydi. Atıldı: "Kıyak yapmamı istiyorsan bir şartım var. Bu pazar da evde kalacaksın. Ablamı Emirgan'daki lale bahçesine götüreceğim."

Küskün sessizliğin ardından sertlikten şimdi de öfkeli bir esintiye dönüşen ses cevap verdi: "Bir de bana pazarlıkçı dersin. Dinle, ben de sana bir kıyak yapayım... Köşkte ve burada

merkezde Ayla Hanım'ın herkesten sakladığı yeni bir sevgilisi olduğu dedikoduları dolaşıyormuş. Aklında olsun. Dedikodunun kaynağı da köşkteki şoförlermiş..."

Zerrin, başka bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapattı. Verdiği haberle pazarlığı bitirdiğinin farkındaydı. "Birader eğer önündeki makarnayı yemeyeceksen, yazık olmasın, paket yaptıralım, ben götürürüm. Orada Afrika'ya yetecek kadar kalori var."

Yarım saat sonra Ahmet'e sarılarak onu yolcu etti. Kendine sadece taksi parası ayırmıştı. Yavaş adımlarla kalabalığın içinde yürümeye koyuldu. Aklında Zerrin'in kucağına bıraktığı bomba vardı. Yürüyüş, belki bahar, onu sakinleştirdi. Omuzlarını silkti. Bu Ayla'nın sorunu idi. Telefonu çıkardı, pazarlığın üstüne düşen kısmını yerine getirecekti.

10

"İşte böyle kızım, sana haberi ben vermek istedim."

Ayla, karşısında oturan kamburu çıkmış adamı süzdü. Tabağına neredeyse hiç dokunmamıştı. Yemekten çok viskisiyle meşguldü. Az sonra da nasıl pişmesini istediğini uzun uzun anlattığı bonfileyi tamamen unutacak, purosunu tüttürmeye başlayacaktı. Nejat'la Hülya'yı sonunda iskelete dönüştüren kronik iştahsızlık kesinlikle karşısındaki adamın genetik mirasıydı. Kısa sürecek bir mutlulukla ürperdi. Onlara benzemediği için kendini şanslı saydığı anlardan birini daha yaşıyordu... Ajia'da açık hava mevsimi başlamıştı. Ne garip... Daha iyi en az on mekân varken, yıllar içinde Cemil Kösten için Boğaz'da yemek yemek, bu yalıya gelmekle bir olup çıkmıştı. Babasının cennet tarifi, suya doğru uzanan bir çıkıntıdan ibaretti. Mutlu adamın sıska omzunun ardında kalan Emirgan'a baktı. Bu bek-

lenmeyen davet olmasaydı şimdiye Emre'yle buluşmuş, onunla... Cemil Kösten'in cevap bekleyen bakışlarıyla karşılaşınca, "Anladım baba," dedi.

Cemil Kösten, beklediği tepkiyi alamadığından olacak, merak dolu bir sesle sordu: "Peki ne diyorsun kızım?"

Ne diyebilirdi? "Aslında bunu bekliyordum. Sadece zamanlaması... Sence çok erken değil mi?" Cemil Kösten'in yaşlı ördekler diye alay ettiği eski arkadaşlarını kastederek, "Öteki patronlara bak," dedi. "Senin yaşında bırakan var mı?"

Babası kamburunu dikleştirdi. "Öyle de kızım, babamın de dedemin de yetmişini geçmediklerini hatırla. Hem Nazan da taşınalım diyor. Burası yorucu bir kent. Yazın Yalıkavak, kışın da Nice ile New York arasında gidip geliriz."

İlginç diye düşündü. Son görüşmelerinde Nazan İstanbul'dan ayrılma niyetinden hiç söz etmemişti. Lokmasını aceleyle çiğnedi. Cemil Kösten haklıydı, bonfile o kadar iyi değildi: "Ne zaman taşınmayı düşünüyorsunuz?"

"Yalıkavak'ta hazırlıklar, diğer şeyler... Herhalde her şey haziran ortasında biter." Cemil Kösten ona doğru eğildi. "Bak Ayla farkındayım, dediğin gibi ani oldu, ama bir gün olacaktı." Eğilmenin kamburunu daha da belirginleştiğini hatırlamış olacak, doğruldu. "Sen on beş yıl önce 'Ben asla şirkette çalışmayacağım,' dediğinden beri, bugün gelecekti."

Babasının onu ikna etmek istediği ortadaydı. İkna etmek isteyen öder. Belki biraz daha kararsızmış gibi davranmalıydı. "Öyle de baba, dediğim gibi, neden böyle birden, hiç anlamadım."

Cemil Kösten içkisine uzandı, ancak içmeden, avuçlarının arasına aldığı kadehi ısıtır gibi çevirmeye koyuldu: "Kızım, sorun şu. Bizim ülkede, müteahhitlik... sanayicilik de öyle ya, devletle, yani hükümetle yakın ilişki kurmaktan geçer. Müteah-

hit ve sanayici ile hükümet etle tırnak gibidir. İkisini birbirinden ayırdın mı kan çıkar." Benzetme onu buluş yapmışçasına heyecanlandırmıştı: "Demirel, 1965 ile 1985 arası Sabancılara, onun gibi fabrikatörlere yürü kulum dedi, on beş yıl içinde hepsini sanayici yaptı. Enflasyon arşıâlâdayken, pompala ucuz krediyi, ver teşviki... Hepsi şiştiler. Ispartalı'nın yanındakiler, yakınları hepsi banka sahibi oldular. Allah rahmet eylesin, inkâr edecek değilim, Özal da bizleri kollayıp yarattı... Ama bugün! Bak incele, Demirel, Özal döneminin müteahhitlerinin hangisi şu anda birinci ligde. Bırak ligde olmayı, çoğu hapiste, bazıları da kaçak." Sesini alçalttı: "Devir yine değişti: Bugün ortada bir sürü yeni oyuncu var." Babasının sesindeki yenik ton, onlardan biri olmadığını ele veriyordu. "Hükümettekiler artık kafa dengim değil Ayla. Ben Şişli'de değil, Yamaç Mahallesi'nde doğdum. Yani yoksullara komşuyduk. Dedem, sonra babam, onlara mal satan bir esnaftı. Orada herkes muhafazakârdır..." Açıklamaları onu coşturmuştu: "Evet, örtünmeye, kapalı başa karşı değilim ama yahu devletin kilit yerlerindeki adamların karılarının, ibreti alem için, bir tanesinin bile başı açık olmaz mı? Olamaz mı? Rahmetli Özal da inançlıydı, Nakşibendi'ydi ama bunlar gibi değildi, bu kadar ayrım yapmazdı. Dört akım diye yola çıktı, öyle de sürdürdü." Babası boğazı kuruduğundan olacak, tekrar viskisine döndü. Yakın dönem zenginlik ve sermaye birikimi analizine dönüşen uzun açıklamasına nokta koyacaktı: "Nejat bu adamların dilinden anlıyor, daha da önemlisi onlara tahammül ediyor. Ama benden pes!"

Nutku andıran konuşmayı yine uzun, arada küçük teknelerin düdükleri ile bölünen bir sessizlik izledi. Cemil Kösten her yarım saatte bir yaptığı gibi mesajlarına dönecekti. O da göz ucuyla mesajlarını kontrol etti. Emre: Yine bir kardeş! Bu çocuğun derdi bitmiyordu. Ardından Mine'nin mesajını gördü:

"Beni arar mısın? Konuşmak istediklerim var." Şimdi değil. Telefonu yana bıraktı. Konuya geri dönme zamanı gelmişti. "Hisselerini de devredecek misin baba?"

Adam irkildi: "Tabii ki hayır. Elim ayağım tutarken asla böyle bir şey yapmam."

Derin bir nefes aldı. İkinci etaba geçebilirdi: "Nejat'ı bilirsin baba, abilikten çok patronluk taslamayı sever; bizi korumak için tedbir de almalısın: Yani düzenli, musluğu onda olmayan para akışı sağlaman gerek. Özellikle de ben, yeni bir iş için yatırım yapmaya hazırlanırken Nejat'ın insafına kalmak istemem."

Cemil Kösten'in yüzü aydınlandı. "Tabii ki kızım... Bunu düşündüm hem merak etme, Mustafa da yönetim kurulunda olacak. O demek, ben demek. Kararlarda kararsız kalırsan ona bakarsın."

Mustafa Amca! Yirmi yıllık sağ kol. Bu iyi haberdi. "Özel bir soru sorabilir miyim baba?" Cemil Kösten gülümseyerek başıyla istediği izni verdi: "Nazan'la evlenmeyi düşünüyor musunuz?"

Adamın yüzü birden ciddileşti. "Yok canım!" Kamburunu sırtından atmak ister gibi omuzlarını silkti. "Biliyorsun, Nazan'ın çocuğu yok. Ama iki kardeşi, üç yeğeni var. Ölüp gittikten sonra bir sürü çulsuzu miras yoluyla şirkete ortak yapacak göz var mı bende?" Ardından sanki Nazan onu dinliyormuş gibi hemen çark etti: "Tabii ona, geleceğini emniyete alacak kadar mülk ve para bırakacağım." Cemil Kösten kadın erkek ilişkilerinde moderndi ama iş para ve miras konusuna gelince hemen Malatyalı oluyordu. "Ya sen sosyetenin güzel, gözde bekarı Ayla Kösten? Senin niyetin ne kızım? Unutma, kocası olan zengin kadın, bekar olandan daha güçlüdür. Özellikle de erkek kardeşe karşı."

İrkildi. Soru onu gafil avlamıştı. Yıllar önce onu Aykut ile evlenmeye ikna etmek için çıktıkları yemekte de sormuştu bu soruyu. "Tabii ki hayır baba, bu aralar evlenmeyi düşünmüyorum. Nereden çıktı şimdi bu?"

Adam gülümsedi. "Ne bileyim. Sezai son zamanlarda köşkten çıkmıyormuş."

O çatlak manyağın başının altından çıkıyordu bunlar. "Sence kaynağı Hülya olan bilgiye ne kadar güvenilir baba? Sezai ile iki ayrı vakfın yönetim kurulundayız. Ayrıca yıl sonunda yoksul çocuklar için kermes düzenleyeceğiz. Düzenlediği bir müzayedeye var, ona da katılacaktım. Ama Vitrin kararından sonra vazgeçtim, o beni ikna etmek için peşimde."

Cemil Kösten düşüncelerini ele vermeyen yüzle ona bakıyordu. "Seninle anlaştık... Ama Hülya konusu da var. Biliyorsun ona göz kulak olmak gerek... Ben yokken bu işi tabii ki sen üstleneceksin!" Zaten neredeyse beş yıldan beri bu görevi yürütmüyor muydu? "Bu arada Hülya, Naim'in inanılmaz geliştiğini söyledi. Dün akşam, sen evde değilmişsin, beni aradılar. Telefonda üçümüz birlikte uzun uzun konuştuk. Hatta ikisi Naim'in bestelediği bir şarkıyı söylediler." Biraz bekledi. "Anlaşılan yeni hoca oldukça iyi çıktı."

İçgüdüleri dikkatli olması gerektiğini söylüyordu: Başıyla karşısındaki kambur adamı onayladı. "Aynen öyle baba. Çok iyi bir sinerji oluştu."

"Çocuk çok yakışıklı da... Hülya, birlikte çektikleri bir fotoğraf göndermiş." Fotoğraf ha! Neden gülüyordu? "Altına da baba bizi evlendirsene yazmış deli şakacı..." Ürpererek sırıtan adama baktı. Gülümsüyordu ama şaka yapar gibi bir hali yoktu: "Nazan'la beni haftaya tekne gezisine çağırdı. Adalar'a kadar bir tur. Aslında iyi olur. Tekne Kalamış'ta yatıyor, biz de mürettebata dünyanın parasını veriyoruz..." Birden ciddileşti.

"Emre'ydi adı değil mi? Adı tatlı gibi geliyormuş ona... Ne dersin? Emre Hoca da geliyormuş..."

Karşısındaki budala, ciddi ciddi evliliğin mümkün olduğuna inanıyor... Teknede damat adayını kendi ölçüleriyle tartacak... "Saçmalama baba," dedi. "Bir kere Emre daha çocuk, Hülya'dan küçük. Sonra, işi gücü yok. En önemlisi sosyal durumu, ne bileyim..." Sonradan utanacaktı ama devam etti: "Ailesi gecekonduda yaşıyor..."

Cemil Bey omuzlarını silkerek sözlerini kesti: "Söyledim ya. Malatya'da bizim evimiz de Yamaç Mahallesi'ne yakındı."

"Sen Malatyalı olabilirsin baba ama biz İstanbulluyuz ve babamız, ailemiz seninkilerden çok daha zengin ve çok daha tanınmış."

Cemil Bey bir süre konuşmadı. Sert, öfkeli sesi, abartılı tepkisi onu şaşırtmış, susturmuş olmalıydı. Sinsi alçak, yine elimdekini istiyor diye düşündü... On yaşından beri ne zaman onunla karşı karşıya gelse, bedenini ele geçiren öfke damarlarına, tenine yayılıyordu.

"Tamam Aylacığım. Hemen olacak demedik... Merak etme, senin hocayı Naim'den uzaklaştırmaya niyetimiz yok. Sadece fikrini alayım dedim. Haftaya biraz daha yakından bakıp tanıyayım bu paylaşılmayan çocuğu."

Cemil Kösten purosunu yaktı. Sırf bu mereti içebilsin diye dışarıda oturuyor, bu serinliğe tahammül ediyorlardı. Önündeki tabağı itti. İştahı kaçmıştı.

11

Zerrin titreyen eline baktı. Tekrar denedi: Yine başaramadı, parmaklarına hâkim olamıyor, ruju bir türlü dudaklarına götüremiyordu. Ya baş dönmesi! Cehennemine, çukura geri

dönünceye kadar neler olacağını kestiremese de bunun belki de hayatının en önemli gecesi olduğunun farkındaydı... Aynaya yaklaştı. Gözleri hâlâ iriydi, küçülmemişti... Elini indirip gözlerini kapadı.

İnanılmaz olay, 16.45'te başlamıştı, bir saat sonra işten çıkacağını düşünürken. Saatten emindi, çünkü Nejat Bey odadan çıkar çıkmaz baktığında saat tam 16.47'ydi. İki dakikada gerçekleşen mucize... Hayır, mucize olup bitmemiş, geçip gitmemişti, hâlâ sürüyordu.

Gözlerini açtı. Adamın varlığını, o daha odaya girmeden, ağır kokusunu alınca fark etmişti. Sabahtan o ana kadar, karşılaşmak umuduyla en az on kez Atrium'a çıktığı kişi, karşısında duruyordu. İlk düşüncesi, uzun boyunun zayıflığını daha da belirginleştirdiği olmuştu. Nasıl ayağa zıpladığını hatırlamıyordu. Gözleri yerinden fırlamış olmalıydı ki, adam, "Ne o, o kadar korkutucu muyum?" demek zorunda kalmıştı. Ruju tekrar dudaklarına götürdü. "Bana borcunu ödemek ister misin?" Ruju yavaşça, dışarıya taşırmamaya dikkat ederek dudaklarına sürdü. Herkesin esas patron dediği adam, bir metre ötesinde yarım kalan bir oyunu devam ettirmeye niyetli oyun arkadaşıymış gibi ona bakıyordu. İçi cız etmişti... Önemli bir şey olacağını hissettiğinde hep olduğu gibi. Ama bu cız hepsinden daha sert daha belirgindi; şimdi derinlere bir yere çekilmişti ama titremesi hâlâ sürüyordu...

16.46'da "Evet" demek istemiş ama ağzını açamadığından sadece gülümseyebilmişti. Ama adam, gülümsemesinin şifresini hemen çözmüştü: "Evet, seninle oynarım, borcumu da öderim," O, gözlerinin ve dudakların dilinden anlıyordu. "Bugün bir olayı kutlayacağım... Yanımda gülen yeni bir yüz istiyorum."

Gülen yüz! Dilini çözen, gelecekte birlikte oynayacakları yeni oyunlara ilişkin ipuçları veren bu sözlerdi... Adamın neyi kutlayacağını sormadan, gizli davetin örtüsü açılmadan, "Kutlamalara bayılırım," deyivermişti.

Dudaklarını boyamayı bitirdi, iki adım geriye çekilerek aynada kendini süzdü. Gülümsemeyi ihmal etmemeli, hep dudaklarında tutmalıydı. Ceketini düzeltti. Pantolonunu gözden geçirdi. Keşke Semra'ya kulak asmasa da siyah minisini giyseydi. Çukurdan sonra bir de yedinci katın Cadı'sı...

Adam telefon konuşmasını bitirmiş olmalı diye düşündü. 18 Mayıs 2010, saat 20.00; adını bilmediğim çok lüks bir restoranda, Türkiye'nin en zengin adamlarından biriyle yemek yiyorum. Ah mümkün olsa da birini arayıp, olanları anlatabilseydi...

Kapıyı açıp lavabodan, geleceğe doğru ilk adımını attı. Kendini hiç olmadığı kadar değerli hissediyordu. Tabii ki Nejat Kösten'in neyin peşinde olduğunu biliyordu ama o farklıydı. İlk kez alacağının bedelini cömertçe ödeyebilecek birisi vardı karşısında. Hem de Neri'nin Kamil'den aldığının çok çok daha fazlasını. Böyle düşünmesine karşın, tedbirli olması gerektiğinin de farkındaydı. Durakladı, adam karşısındaymış gibi mırıldandı: Bir gecelik kutlama malzemesi değilim... Salona girdi. Sağa sapıp, hızlı adımlarla, çevredekilerle göz göze gelmemeye dikkat ederek ilerledi. On dakika önce garsonun eşliğinde yürüyüp oturdukları masa hiçbir yerden görünmüyordu. Demek ki küçük Kösten buraya daha önce de gelmişti...

Evet, telefon konuşmasını bitirmişti. Bir an şaşkınlıkla durakladı: Bu adam bu kadar ince ve dar bir göğüse, kalbini ve ciğerlerini, o küçük yüzüne, gözleriyle ağzını nasıl sığdırmıştı? Garson oturması için sandalyeyi çekerken adam, gülümseyerek

mırıldandı: "Kaç dakika oldu? Kaçtın sandım." Sesi, alçaltınca belirgin bir biçimde kalınlaşıyordu.

Sessizce gülümsemenin sevimlilik işareti olduğunu söylemişti ablası, Sevimli değil, güzeldi. Dudaklarına biraz gülüş ve neşe iliştirmeye karar verdi. Kıkırdadı: "Deli miyim? Kutlamayı kaçırır mıyım?" Sandalyeye oturdu. Garson geriye çekilince o da fısıldadı: "Telefonla konuşuyordunuz."

Garson tekrar yaklaştı. Elinde bir şişe vardı. Nejat Kösten başını salladı; adam bunun üzerine sadece onun önündeki kadehini doldurdu. İçki gazoz gibi köpükler saçıyordu. Garson uzaklaşınca, adama doğru eğildi: "Ben neden içmiyorum? O ne ki?"

Adam, "Dom Pérignon Vintage... Yani şampanya," dedi. "On sekiz yaşının altındakilere içki vermek suçtur."

Şampanya ha! Acaba Neri hiç şampanya içmiş miydi? İçmişse de böyle adı olanı tatmadığına emindi. Bu fırsatı kaçıramayacaktı. Gülümsemesini tazeledi. "Ama ben içmezsem kutlama eksik olur. Çünkü kutlamalar tek başına yapılmaz. Şerefe deyip kadeh tokuşturmak gerekmez mi?"

Adam sözcüğü ilk kez duyuyormuş gibi şaşkın bir sesle, "Tokuşturmak ha!" dedi. Sonra kendininkinden onun önündeki kadehe biraz şampanya aktardı, ardından kadehini kaldırdı. "Akıllısın da. Hadi bakalım tokuşturalım kadehleri, şerefe..."

Önündeki ince uzun kadehi kaldırıp, adamınkine hafifçe dokundurdu. "Şerefe!" Bir süre "akıllı"ya eklediği "da"nın anlamını düşündü. Hem güzel hem de akıllısın... "Da"nın ardındaki gizli iltifatı budalalar anlamazdı. Gülümsemesi genişledi. Dom adlı şampanya hafifti. Bütün şişeyi içebilirdi. Adamla göz göze gelince sordu: "Peki, neyi kutluyoruz?"

Nejat Kösten bir süre düşündü. "Özgürlüğümü desem!"

Anlamamıştı. "Esir miydiniz ki?" Şaşırmış gibi yapıp ekledi: "Sizi tutsak etmeye kimin gücü yeter ki?"

Soru adamı ciddileştirdi: "Daha fazla özgür olacağım diyelim."

Başka soru da soracaktı ama garson ve arkasındaki komi, masaya yaklaşmışlardı. Beyaz ceketli, papyonlu garson tepsiden aldığı küçük tabakları masaya yerleştirerek uzaklaştı.

"Şampanya, bazı özel peynirlerle eşleşir. Ama ben özellikle tuzlu salamura balıklarıyla eşleştirmeyi tercih ederim. Sen peynir dersen, peynir de isteriz." Başını salladı. Hayır, onu izleyecek, o ne yerse onu yiyecekti. Sadece ortadaki kandil gibi bir camın içine konmuş küçük siyah şeylerin ne olduğunu bilmiyordu. Nejat Kösten merakını hissetmiş gibi açıkladı. "Havyar. Daha önce yememişsindir..." Kabalık yapmadığını belirtmek istercesine açıkladı: "Ben ilk yediğimde, hem de berbat bir şeydi, yirmi üç yaşındaydım."

"Ben şanslıyım. Bakın, sizden beş yıl önce tatmış oldum."

Adamı taklit ederek ekmeksi bir şeyin üzerine sürüp, havyarı ağzına attı, bir süre onun yaptığı gibi damağı ile ezdi. Hayır, bu şeyi sevmemişti. Hem çok tuzluydu hem de çukuru andıran bir kokusu vardı. İlk fırsatta et yemek istediğini söyleyecekti. "Nasıl buldun?"

"Beğendim," dedi.

Adamın kolundaki pahalı görünümlü saatin kadranı bileğinin inceliğine göre büyüktü. Bir an keşke lokantanın, masanın fotoğrafını çekebilseydim diye düşündü. Neri'yi, o şişko domuz Şermin'i çatlatabilirdi. Hele şampanya ve havyar... "Evin nerede?" Adamın sorusu büyüyü bozdu. "İşe nasıl gelip gittiğini merak ettiğim için soruyorum."

Varoşta oturduğunu söylemeyecekti. "Oldukça uzaktayım," dedi. "Yol epeyce sürüyor..." Tekrar gülümsedi. "Ama taşınmayı planlıyorum. Yakına bir yere."

"Tek başına mı?"

"Öyle düşünüyorum," dedi. "Şartlarıma uyarsa, belki birkaç haftaya."

Nejat Kösten, birkaç haftanın nedenini bulmuş gibi sözünü kesti: "Yani on sekiz yaşına girince." Başını eğdi. "Peki şimdi kimlerle yaşıyorsun?"

"Ablam ve babamla. İki abim var ama onlar artık evde değiller."

Adam bir süre onu süzdü. Balıklar da tuzluydu. Şimdilik masadaki en hoş şey, adında dom olan şampanyaydı. "Sık sık yemeğe çıkar mısın?" Araştırma başlamıştı. Gözlerini şaşırmış gibi açarak yanaklarına doğru itti, başını iki yana salladı. Adam araştırmayı bir adım daha ilerletti: "Arkadaşlarınla!"

"Pek arkadaşım yok," dedi. Oturuşunu dikleştirdi. Gözlerini, en güzel göründüğü yere, tekrar kaşlarının altına çekerek cevap verdi: "Liseden ayrılmak zorunda kaldım. Çalışmak için... Evde de hasta, sürekli bakıma ihtiyacı olan bir annemiz var."

Adam bir süre konuşmadan onu süzdü, ardından, başından beri aklından geçtiğini bildiği soruyu sordu: "Ya erkek arkadaş?" İşte konuya gelmişlerdi. Adamın umut ettiği cevabı vermek için başını iki yana salladı. "Peki bu akşam kaça kadar iznin var? Seni merak etmezler mi?"

Beceriksizce araştırıyor! Doğruyu söyleyecekti. "On bir, en geç on bir buçuğa kadar." Sıra ona gelmişti. Kadehte kalan şampanyayı içti: "Ya sizi... Sizi merak etmezler mi?" Adam so-

rar gibi kaşlarını kaldırınca ekledi: "On sekizinizi geçtiniz ama, evlisiniz."

Adam kısa bir süre düşündü. "Doğru, evliyim." Sırıtışı sinir bozucuydu. "Ama sen yine de daveti kabul ettin?"

"Borcuma ve sözüme sadığımdır," dedi. "Sabah, 'Bana borçlandın,' dememiş miydiniz? Borcunu geri istemeye niyetliler söyler bunu." Adam birden kahkaha attı. O nasıl bir sesti? Hayatında bu kadar kötü gülen birini duymadığını düşündü; sırıtışından da sinir bozucuydu. Ama bu çekici tarafını örtmüyordu: Soyadını... Adama gülümseyerek karşılık verdi: "Tabii, siz sık sık böyle yemeklere çıkıyorsunuz." Adam, olmayan omuzlarını kaldırdı. O da bir adım atabilirdi. "İş insanlarıyla," diye başladı. Adam başını eğdi. "Eşinizle..." Suratı asılmıştı ama adam yine başını eğdi. "Ya başka kızlarla?"

Sınırı ilk o aşmıştı, ben sadece eşlik ediyorum diye düşündü. Cevap beklediğinden çabuk geldi: "Evet, ancak senin kadar küçüklerle değil."

Demek açık sözlüydü. "Peki bu küçük bir kızı neden yemeğe davet ettiniz?"

Bu sorunun da cevabı hazırdı. Adam, "Çünkü beni neşelendiriyorsun," dedi. "Ve çok söyleyen olmuştur, bir kez de ben tekrarlayayım: Her yere yakışacak, yanındakini süsleyecek kadar da güzelsin."

İşte sonunda az önceki "da" ekinin ardında saklı olan iltifatı açıklamıştı. Buna karşın adamın rahatlığı sinir bozucuydu. Ona ötekilere benzemediğini anlatmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Teşekkürler. Evet sık sık güzel olduğumu söylerler." Gülümsemekten vazgeçti. "Ama şimdiye kadar söyleyen hiç birisiyle böyle yemeğe çıkmadım. Hiç kimseyle de şampanya içmedim." Bir süre, adam gözlerini kaçırıncaya kadar bakıştılar. Sonunda adama gülümsedi. Tek kullanımlık bir kız olmadığımı

anladı, diye düşündü. "Bir şey isteyebilir miyim? Daha doğrusu iki şey." Adam eliyle iste işareti yaptı. "Bir, biraz daha şampanya istiyorum. İki..." Masadakileri işaret etti. "Hepsi iyi ama ben pek tuzlu şeyler yiyemem... Biraz et alsam, mümkün mü?"

Yirmi dakika sonra iyi eşlik edip etmediğini sormadan, ikinci kadeh şampanya ile bonfilesini yiyordu. Neri yanında olsa, ona hissediyorum, yakında çukurdan kurtulacağım derdi... Adama sırıttı. Bir ara lavaboya gidip mesajlara, cevapsız aramalara bakmalıydı.

12

"Bence iklim, yatırım için gayet uygun. Bakın, Türkiye, 2002'den beri sürekli büyüyor. Evet geçen yıl küçüldük ama bu yılın ilk altı aylık rakamları, 2010 yılını da büyüyerek kapatacağımızı gösteriyor. Bir ülke böyle sürekli büyüyorsa, o ülke yatırım için uygundur. Bence zamanlamamız bu açıdan da iyi."

Kerim, masada heyecanla açıklama yapan Ayşin'i izliyordu. Değişiklik şaşırtıcıydı. O alımlı, göründüğünden daha naif olan kadın, tutkulu, ne istediğini bilen bir iş insanına dönüşmüştü. Onu, dudaklarına iliştirdiği alaycı gülümseme ile dinleyen Fazıl'ın da zihninden benzer düşüncelerin geçtiğinden emindi. Mine de bütün ilgisini on dakikadır konuşan müstakbel ortağına yöneltmişti. Eskiden güzelliği ve zarafetiyle ilgi odağı olan kadın, şimdi bambaşka bir kimlikle konuşuyordu karşılarında. Onun hep sağduyulu, akıllı adımlar atan biri olduğunu biliyordu ama kabul etmeliydi, İtalya onu değiştirmiş, başka bir Ayşin yaratmıştı...

Soru düşünceleri dağıttı: Değişmeyen sadece ben miyim? "Karaya demirlemiş tekne..." Sadece ben miyim? Ya Fazıl? O da hâlâ kırk yıl önceki yerinden bakmıyor muydu dünyaya?

Kendine öfkeleneceğine başkasına yönelt öfkeni... Şeytanı taşlayabilirdi. Araya girdi: "Yani Fazıl Bey, gelin, AKP iktidarının başarılı olduğunu itiraf edin. Ayşin'in açıklamasının özeti bu."

Fazıl'ın, kafasına yediği taşa aldırdığı yoktu. "Hazır olda hareketsiz beklemek. Evet, AKP iktidarı bunu gayet iyi başardı evlat."

"Ne demek istediğini anlamadım?" dedi.

Fazıl, onu bırakmış, Mine'ye dönmüştü: "Ne çabuk unuttunuz? Kapitalistlerin büyüme, istikrar, yatırım ortamı dedikleri bütün bu ıvır zıvırı, batı sermayesinin kadrolu elemanı Kemal Derviş'e borçlular. Derviş, AKP'nin eline, acı faturası geçmiş hükümet tarafından ödenmiş bir program verdi. Şimdi AKP'nin ekonomik başarısı dediğiniz şey, sadece o programa dokunmamaktan ibaret. Yani eleştirdikleri IMF programı karşısında kımıldamadan, hazır olda durmak... Özetlersek: Değişen bir şey yok. Ekonomik faturayı işçiler ve dar gelirliler, siyasi faturayı da Ecevit hükümetinin koalisyon ortağı olan partiler ödedi, methettiğin AKP'ye de sıkıntıların kaymağını yemek kaldı..." Fazıl, elini sallayıp bu kez de Ayşin'e döndü. "Neyse, sen ve Mine, sizler en az nefret ettiğim kapitalistler olacaksınız."

Laf kalabalığı! Şeytan'a gülümseyen Ayşin'e seslendi: "Kurtuldunuz, Fazıl iktidara gelince sizi asmayacak."

"Öyle, elim varmaz. Ama senin için aynı şeyi söyleyemem evlat..." Şeytan şimdi lütfeder gibi ona dönmüştü. "Hele bir askerleri haklayıp sustursunlar, referandumu da geçirsinler, sen o zaman taşra nobranlığını, hoyratlığını gör. O zaman ekonomik iklim miklim de nasıl uçup gidiyormuş görürsünüz."

Elini kaldırıp devam etmeye niyetlenen adamı susturdu: "Emel'le seni dinlerken ne hatırlıyorum biliyor musun? Bozuk plağı. Neden plağı değiştirmiyorsunuz? İşiniz gücünüz toplantılar, basın bildirileriyle esip gürlemek değil mi? Eylem? Sıfır."

Devam edecekti, bacağında hissettiği darbe onu susturdu. Mine masanın altından tekme atıyordu. Gözleri de öfkeyle tutuşmuştu. Fazıl sakindi, kızmamıştı, aksine neşeliydi.

"Lafını tart da öyle söyle evlat. Benim gibi eylemci var mı? Eylemciyim, çünkü düşünüyorum: Düşünmek eylemdir, yazmaksa isyan... İşe gelince: Benim, bizim gibilerin bu dünyada önemli işleri var."

Susunca Mine Vekil Baba'sına kurtuluş için ip uzattı: "Ne işi Fazıl?"

"Düşünebiliyor musun? Şimdi herkes zengin olmaya çalışıyor. Gerektiğinden çok para kazanmanın ahlâk dışı, utanç verici yönlerini unuttuk... Dönemimizi adlandır deseler, kendini severlik dönemi derdim... Kerim Beyciğim, lütfedip bırakınız, bazılarımız da vatanı kurtarmayı hayal etsin!" Tek kişinin taşımayacağı kadar şiddetli nefret ve tek kişinin taşıması gerektiğine inandığı bir tutkuyla konuşuyordu. "Nasıl yaşıyorum biliyor musun?" Cevabı kendisi verdi: "Öç alma umuduyla."

Genişleyen ama onları uzaklaştırmayan, aksine birbirine yaklaştıran sessizliğin ardından Mine kolunu yanındaki Fazıl'ın omzuna attı: "Seni öpebilir miyim?" Ardından Fazıl'ın dağınık yüzüne gürültülü bir öpücük kondurdu; sonra bir öpücük daha. "Bu da Ayşin için... Biliyor musun Fazıl, eğer sen olmasan, senin gibiler olmasa Tanrı bu gezegende yapayalnız kalırdı." Şarap kadehini kaldırdı. Hareketleri, içtenliği gibi akıcıydı. "Ama gel şimdi sağlığa, güzelliğe ve domuz gribini alt ettiğin için sana içelim." İstemeye istemeye Mine'nin çağrısına uyarak kadehi kaldırdı. Geride, Boğaz'ın öteki yakasında Selimiye, ışıklarla aydınlatılmış bir sabun kalıbını andırıyordu. Ona kalsa burasını seçmezdi ama Fazıl nedense Kuruçeşme'de bir yere gidelim demişti. Mine sordu: "Dördümüz en son ne

zaman birlikte akşam içmiştik? Üç kişilik, iki kişilik buluşmalar hariç. Benim düğünüm olabilir mi?"

Ayşin, Mine'ye bakarak, "Hayır," dedi. "2007'de... Sanırım temmuz sonuydu. Fazıl'ın Eşendere'deki kulübesinin tamiri bitmişti. Sen, daha doğrusu siz, tekneyle gelmiştiniz. Nejat, hastalandığı için teknede kalmıştı."

Ayşin'in sesi cümleler art arda sıralandıkça akıcılığını, berraklığını yitirdi. Kısa bir an için, dördü de o geceyi hatırlayarak sustular. Ayşin'in bakışlarını utanç ve o gecenin anılı hüznü gölgelemişti. Birden her şeyi hatırladı: Yıldızlı, sessiz geceyi, o salaş balıkçı lokantasındaki yemeği, geveze Fazıl'ın durup dururken sözünü etmekten kaçındıkları evlenme konusunu açışını, Ayşin'in ona birkaç saniye boyunca baktıktan sonra gözlerini kaçırarak susuşunu...

İrkildi. Acaba Ayşin ondan ayrılmayı, İstanbul'dan uzaklaşmayı ilk kez o zaman mı düşünmüştü? Yemek sonrasını da hatırlıyordu. Gece yatakta konuşmamış, sevişme isteği onu terk etmiş gibi sırtını dönüp uykuya dalmıştı... Yoksa, ilk uyuyan kendisi miydi? Şaşırtıcıydı, o da hüzünlenmişti; hem de haz veren bir hüzündü bu. İlk kez ayrılmalarında kendisinin de payı olduğunu hissettiği andı bu...

Masadakilerin fark etmesine aldırmadan silkindi. Saçmalıyordu. Tekrar anılara geri dönmemeliydi. Üstünü neler ödeyerek örtmüşken, tehlikeli, her şeyi karıştıracak, geriye doğru atılmış bir adım olurdu bu... Hele Füsun varken. O da gidecekti ama aynı şey değil. Garipti, ona öfkelenmiyordu.

"Bu arada, bir açıklamam var..." Kaygılı düşüncelerini dağıtan Mine'ye minnetle baktı. "Daha doğrusu, sana Fazıl. O ikisinin haberi var." Şeytan'ı yine art arda, iki kez yanağından öptü. "Bugün boşanma protokolünü imzaladık."

Fazıl'ın yüzü aydınlandı. O çarpık yüzüne öylesine geniş bir gülümsemeyi sığdırabilmesi şaşırtıcıydı. "Aslan Şeker Kız'ım nihayet kaleyi terk ediyor ha?"

Mine, Fazıl ona sarılırken Ayşin'e açıkladı: "Fazıl, Teğmen Drago[39] olmaktan vazgeçtin demek istiyor. Klasik, ananevi hatırlatmasıdır bu."

"Umarım başkaları da kalesini terk eder Şeker Kız."

Başkası! İrkildi: Benim kalem, karaya demirlemiş o tekne! Düşünce dehşet vericiydi. Bu gece neden her anı, her laf sinirini bozuyordu? Ayşin'e baktı. Göz göze geldiler. Hayır, nedense ona kızamıyordu.

"Biz adli tatil başlamadan önce, temmuz ortası gibi, evlatla o kulübeye gideceğiz..." Şeytan omzuna vurunca mecburen yine o çarpık yüze döndü: "Anlaşmıştık. Unutma." İsteksizce başını eğdi. Fazıl ardından ellerini çırparak Mine ile Ayşin'e sordu: "Neden siz de gelmiyorsunuz?"

"Adli tatil mi? Ne alakası var?"

"Yolculuk benim mahkûmiyet kararının Yargıtay'dan onaylanmamasına bağlı Ayşinciğim. Onaylanırsa, Yunanistan'a kaçmak istiyorum. Artık hapis yatamam. Sakız'a geçiş planları yapmam gerek."

Konu uzayacaktı. Söylenmesi gerekeni o söyledi: "Saçmalama!"

Fazıl, "Diğer iki seçeneğe göre bu en makulü bence," diyerek üsteledi.

"Diğer iki seçenek nedir Fazıl?"

---

39 Teğmen Drago, hayatı ertelemenin, kendini kandırmanın ve eylemsizliğin ele alındığı, *Tatar Çölü* romanının trajik kahramanı. Karakter, uzun askerliği sırasında eline fırsat geçse de bir türlü tayin olduğu ücra Bastiani Kalesi'ni terk etmez, edemez ve sonunda hayatı boyunca beklediği kahraman olma fırsatını yakaladığında da hastalanarak ölür."

"İlki açlık grevi Ayşinciğim."

Evet, kesinlikle saçmalıyordu. Araya girdi: "Hatırlatırım, açlık grevinde içki içilmez."

"O zaman geriye sadece intihar seçeneği kalıyor."

Mine ilk itiraz eden oldu. "Söyledim ya, sen olmazsan Tanrı bu gezegende yapayalnız kalır Fazıl. Düşünebiliyor musun, canı sıkılmış bir Tanrı'nın bizlere neler yapacağını."

Fazıl Mine'ye gülümsedi, ardından ona döndü: "Evlat, teknen o zamana biterse, onu kullanırız. Yelken ve motor, yarım saatte Sakız'dayız."

Yine iğneliyor! "Teknede motoru yok say," dedi. "Çok güçsüz... Unuttun mu, bir tekne eğer yelkenliyse, sadece limana giriş çıkışlarda motor kullanır."

Cevabı, Mine'nin de Fazıl'ın da ilgisini çekmedi. Ayşin, birlikte yaptıkları Marmara turlarını hatırlamış gibi başını hafifçe öne eğdi. Garson, Fazıl'ın ısmarladıklarını masaya getirdiğinde konuşma bölününce, Sakız'a kaçma konusuna geri dönülmedi.

On dakika sonra masayı yine Mine canlandırdı. Konu bu kez CHP'de yaklaşan Genel Kurul, seçilecek yeni başkandı. Fazıl'ın fikrini merak ediyordu. Fazıl, CHP konusunda hep olduğu gibi, karamsardı. Daha doğrusu, Kılıçdaroğlu ile ilgili değildi. O, Deniz Baykal'ın nasıl istifa ettirildiği üzerinde duruyordu.

"Adamın yatak odasına kamera yerleştirmek kesin gizli servis işi... Muhtemelen yabancı." Sözlerini tamamlarken ona döndü ve belki onuncu kez aynı hükmü tekrarladı: "Söylemiştim, asker sivil fark etmez, CIA, ilgililere 1 Mart tezkeresinin faturasını ödetiyor."

"Bence de."

Şaşkınlığı daha da arttı. Fazıl'ı doğrularken, itiraz etmesini engellemek için ona bakan Ayşin'e gülümsedi. Demek sadece

ekonomi ile değil, siyasetle de ilgileniyordu. Mine'yi o sırada duydu. Kulağına eğilmişti: "Eve gidince kendine şu soruyu sorar mısın abiciğim." Sonra soruyu mırıldandı: "Ben bir hödük müyüm?"

Kardeşine döndü. Ne demek istiyordu? Telefon o sırada titremeye başladı. Mesaj! Haberi, Füsun'un mesajını okuduktan sonra verdi. "Cengiz Bey vefat etmiş."

13

Emre saate baktı. Mine Hoca'yı hatırladıkça göğsünde hissettiği o suçluluk duygusu giderek kabarıyordu. Sorumluluğunu yerine getirmemek, ona anne sevgisi gibi karşılıksız olarak sunulan güvene layık olmamak... Mesajının üzerinden on saat geçmesine rağmen onu aramamıştı. Arasa da ne diyecekti? Hele Zerrin'in haberinden sonra. Dedikodular ve bu mesaj! İkisi birbiriyle bağlantılı olabilir miydi? Bir süre konuyu kafasında evirip çevirdi. Sonunda üzerinde durmamaya karar verdi. Tekrar saatine baktı. On bir çeyrek! Zerrin eve dönmüş olmalıydı. Bir an onu aramayı düşündü ama sonra vazgeçti.

Yatağa girip abajuru kapattı. Hak vermese de onu anlıyordu. Anlayış! Zerrin'e gösterdiği hoşgörünün altında hep bu duygu vardı. Sadece ona mı? Aslında Ahmet'e de babasına da gösterdiği hoşgörünün nedeni biliyordu: Kaderin ona bağışladığı talihi, ailenin öteki fertleriyle, esirgenenlerle paylaşmak; Deliormanlıların seçilmiş kişisi olmanın gizli utancı. Önce Ahmet, ardından kendisi, bir nedenle o çukurdan çıkmışlardı. Zerrin'in de oradaki günlerinin sayılı olduğunu biliyordu.

Durakladı, bütün aile için sayılı sözcüğünün artık sadece bir anlamı kalmıştı: Geç kalmış ölünün mezara girmesi... Gü-

rültüyü o sırada, Zerrin'e mesaj yazarken duydu. Telefonu bıraktı, doğruldu. Dış kapı! Yataktan kalktı.

"Emre! Benim..." Ayla! Koridora çıktı. Hani bu gece gelmeyecekti? Salonda karşı karşıya geldiklerinde Ayla açıkladı: "Nazan rahatsızlanmış, babam köşkte kalmaktan vazgeçti. Naim de uyumuş, ben de fırsatı kaçırmadım. Sabah o uyanmadan dönerim."

Yalnız uyuma, onsuz düşünme planlarına elveda: "Hoş geldin."

"Ne o, ağladın mı?"

Eli yanağına gitti; ıslaklığı sildi. "Bir şey kaçmış olmalı."

Ayla her zaman yaptığı gibi sarılıp onu öpmemişti. "Seninle konuşmak istiyorum."

Anlaşıldı! Yarım kalan tartışmayı sürdürmeye niyetliydi. Ayla üzerindeki pardösüyü çıkarırken o, pencerenin önündeki tekli koltuğa oturdu. "Seni dinliyorum."

"Konu Hülya... Sana önce onun nasıl biri olduğunu anlatacağım. Çünkü onu iyi tanımalısın. Tanı ki, davranışlarını anla..." Ayla oturmak için karşısındaki divanı seçmişti. "Hülya, bütün çocukluğu boyunca zayıf ve hastalıklı olduğu için sürekli babam tarafından şımartıldı. Şımarıklığı, ergenliğinde serpilip büyüdü, ardından serkeşliğe ve pespayeliğe dönüştü..." Anlaşılan dört başı mamur bir karalama nutku dinleyecekti. "Üniversiteden sonra da iyice çıldırdı. Son rezaletini biliyorsun. Özetle dengesiz, hadsiz biri olup çıktı. Babamın ve Nejat'ın yıllardır bir işi de bu kaçığın arkasını toplamak, onu karıştığı belalardan kurtarmaktır... İki defa köşkten çaldığı arabalarla kaza yaptı. Arabaların ikisi de benimdi. Birisinde az kalsın bir kadını öldürüyordu." Öfkelendiğinde ağzının iki yanında ince çizgi beliriyor, bu da çenesini öne çıkarıp sivriltiyordu. "Erte-

lenmiş bir mahkûmiyeti var. Babam onu psikiyatri kliniğine yatırarak kurtardı. Başı bir daha belaya girerse bu kez onu kimse kurtaramaz."

O çekici kadın gitmiş, yerine nevrotik biri gelmişti. Sakin bir sesle sordu: "Bunları bana neden anlatıyorsun?"

Ayla şaşırarak durakladı. Sonra ellerini iki yana açarak bağırdı: "Anlatıyorum çünkü ondan uzak durmanı istiyorum. Onu yanına yaklaştırmanı istemiyorum."

Malıma yaklaşma! Komikti, hem de saçmaydı. "Nasıl olacak bu? Mahkemeden yaklaşmama yasağı mı çıkartacağım? Belki de boynuma, 'bana yaklaşmak yasaktır' levhası asarım, ne dersin?"

"Neden dinlemiyorsun beni! Bütün hayatı boyunca beni kıskandı. Hep elimdekileri almaya kalktı."

Ayla'nın çığlığı ikisini de susturdu. Şimdi uzak, yabancı gelen bedeni, çığlığının ardından gidecekmiş gibi öne eğilmişti. Neredeyse ayağa fırlayacaktı. Yine üstten, uşak azarlayan zengin tavrı... Kadına baktı. "Sen bana aitsin, tıpkı bir eşya, bir oyuncak gibi... Kimse sana dokunamaz..." Az ötede öfkeyle bağıran kadının inandığı ve haykırdığı gerçek bu değil miydi?

Nefes borusundan aşağıya bir lav ırmağı akıyordu. Isıya aldırmadan yutkundu: "Kız kardeşini benden, daha doğrusu bizden uzak tutmak mümkün değil. Dışarı çıkması yasakmış, o yüzden köşkte olduğum saatlerde karşılaşmamız kaçınılmaz. Günün önemli bir kısmını, istesek de istemesek de aynı evde geçiriyoruz. Hayal, Naim'le ders biter bitmez yanımıza geliyor..."

"Onun adı Hülya... Hayal deme." Ayla bu kez ayağa fırlamıştı. İleriye doğru uzanan çenesi, açığa çıkan saldırganlığının, geçici bir öfkenin sonucu değil, bir karakter özelliği olduğunu gösteriyordu. Bir ara kızgınlığın onu yaşlandırdığını söylemeliydi. Bu konuşmanın sonu iyi bir yere varmayacak diye düşün-

dü. "O sapık, herkese ad uyduruyor. Ben Ayşe, babam Hasan... Sana ne ad taktı?"

Şimdi çılgın olan kardeşi değil oydu. Sıra ona gelmişti, sesini yükseltti: "Yerine otur!" Ayla kısa bir kararsızlığın ardından, dediğini yaptı. "Kız kardeşin, Naim'in tek arkadaşı, sürekli birlikte vakit geçiriyorlar. Kardeşin de ben Naim'in ödev yapmasını beklerken benimle konuşmak istiyor." Ellerini iki yana açma sırası ondaydı. "Sence ne yapabilirim? Onu sahibi olduğu, bana bir süre orada yaşadığını söylediği yerden mi kovayım? Bu arada benimkini değiştirmedi. Bana Emre diyor hem de art arda. Adım ona tiramisu tadı veriyormuş."

Ayla derin bir sessizliğe büründü. Sözlerinin mantıklı olduğunun tabii ki farkındaydı. Farkına varamadığı, karşısında azarlayabileceği uşağı ya da patronluk taslayacağı danışmanı değil, sevgilim diyemediği aşığının oturduğuydu. Budalalık diye düşündü. Her tartışmada ona bunu bir kez daha hatırlatmak gerekiyordu... "Ya bugün? Bugün baş başayken aşırı samimiydiniz?"

Acaba çifte standartlılık bir zenginlik özelliği miydi? "Neden yanımıza gelmedin?" dedi. "Kardeşin seni görünce korkup kaçıyor." Keşke pis pis sırıtabilseydi. "Tabii Sezai vardı... Eğer samimiyete bir ölçü bulacaksak, sana Sezai ile ilişkine bak derim."

Ayla güldü: "Sana söylemiştim. Sezai'nin benim için hiçbir önemi yok."

"Kız kardeşine göre, her ay Sezai ile birlikte en az beş kez yemeğe çıkar, üç sergi dolaşırmışsınız. Bir de adamı önemseseydin ne olurdu acaba?" Sırıtışını dudaklarından sildi. "Her sene İtalya'ya, Atina'ya konser için birlikte gidermişsiniz."

"O bir yılan! Söyledim sana... Hülya, onun olmayan her şeyi isteyen şımarık, açgözlü bir çocuk kadar arsızdır."

O da sesini yükseltecekti: "Bak Ayla Kösten!" Soyadı, tahmin ettiği gibi aralarına uyarıcı mesafe koydu. "Eğer bu tavrın kıskançlıksa, hatırlatırım, senin tanımınla biz sevgili değiliz. Dolayısıyla sevgili olmadan, sevgiliymiş gibi kıskançlık yapman anlamsız. Köşk dışında danışman şapkamı giymediğim, giymeyeceğim konusunda da anlaşmıştık. Azarlayabileceğin, emirler savuracağın biri ise hiç değilim." Sesini alçalttı. "Yatak arkadaşıysak, bunlara gerek yok. Ve kafana şunu yerleştir: Ben..." Bu kez adını söyleyecekti, "Hayal'in senin elinden alacağı bir oyuncak ya da köpek değilim. Kız kardeşinle asla yatmayacağımı tahmin edersin."

Tabii ki tahmin ediyordu: "Kiminle yatarsın? Fatma'yla mı?"

"Hayır, Fatma ile değil."

Hızlı cevap Ayla'yı şaşırtmıştı. Ürkek bir sesle sordu. "Ya kiminle yatarsın?"

Ayağa kalkmış, yanına gelmişti. Titriyordu. Birden fark etti: Çaresizliğini öfke ile bastırmaya çalışıyordu. Emindi, karşısındaki kadın kesinlikle Madam de Rênal'di. Ya Mathilde?"[40] Tekrar sırıttı. Neri mi? Hayır, O kısa anda ürperdi: Julien Sorel gibi fırsatçı ve... Düşüncelerini yarım bırakıp fısıldadı:

"Bak Ayla, eğer bu saçmalığı sona erdirmezsen bu gece, az önce oturduğun koltukta uyursun." Göz göze geldiler. Ona istediğimi yaptırabilirim diye düşündü. Karşısındaki kadının tutkusu, zengin kibrine boyun eğdiriyor, zayıflatıyordu. "Şimdi otur ve dinle. Benim de söyleyeceklerim var." Ayla bir süre, sanki o koltuğa otururs Madam de Rênal'e dönüşeceğini fark etmiş gibi kararsız bir halde bekledi. Sonra uysalca itaat etti.

40 Mathilde de la Mole. Stendhal'ın *Kızıl ve Kara* romanında, Julien Sorel'in, Madam de Rênal'den sonra baştan çıkardığı kibirli aristokrat karakteri.

"Birincisi, bugün Zerrin bana çıtlattı. Şirket merkezinde sekreterler senin yeni bir sevgili..." Sözcüğü vurguladı. "Yeni, evet yeni bir sevgili edindiğini ve haftanın üç gecesini onunla geçirdiğinden söz ediyorlarmış. Dedikodunun kaynağı nereden diye sorunca, köşkteki şoförler cevabını almış."

Ayla'nın şaşırdığını, irkilişini izledi: "Zerrin neden sana bu dedikoduyu iletti? Aramızdakileri o biliyor mu?"

"Hayır, tabii ki bilmiyor... Belki de seni uyarmak için en uygun kişinin ben olduğumu düşündü. İkinci haber, Mine Hoca onu aramamı istedi."

İkinci haber, Ayla'yı oturduğu koltukta geri itti. Dedikoduyu unutmuş gibi atıldı: "O ne istiyormuş?"

"Bilmiyorum. Aramadım henüz."

On beş dakika sonra yatakta Ayla hiçbir şey olmamış gibi yanına sokulduğunda kararlıydı: Bu gece ona parmağını dokundurmayacaktı. Ayla, yumuşak, uzlaşmak isteyen bir sesle mırıldandı:

"Senden bir şey istiyorum Emre, lütfen, n'olur, gelecek hafta o yat gezisine çıkma. Denizde midem bulanır, eve gitmem gerek, hastam var de. Bir şey uydur ama gitme! Lütfen!" İki cümlede, iki "lütfen". Madam de Rênal olmak onu kibarlaştırıyordu. Yine de başını eğdi. "Teşekkür ederim." Ayla iyice yakınındaydı şimdi. "Mine beni de iki kez aradı, bahane uydurup açmadım." Cevabından ürktüğü soru, kararsız bir duraklamanın ardından geldi: "Ne dersin, o da kuşkulanıyor mu sence?"

Bilmiyordu. "Belki," dedi. Onu ilgilendiren ilişkilerinin açığa çıkması değil, asistanlık konusundaki kararsızlığıydı. "Ben aldırmıyorum. Sen?"

"Çok garipseyecek. Ayıplayacak, bana öfkelenecektir de."

"Yine yaş meselesi mi?" Ayla cevap vermedi. O da Mine Hoca gibi düşünüyordu. "Kocan senden büyük müydü?" Ayla başını öne eğdi. "Kaç yaş?"

"Galiba on beş..."

"Sen benden on yaş büyüksün. On beş sorun değilse, on hiç değildir." Ayla cevap vermedi. Madem sözü açılmıştı, sırası gelmiş miydi? "Kocan yatağınızda intihar etmiş, öyle mi?"

"Yine mi o alçak?"

"Onu abin bulmuş." Ayla yine titremeye başladı. "Neden bana anlatmıyorsun?"

Ayla'nın bedeni çırpınır gibi iki yana savruldu. "Ne olur sorma. Hatırladıkça, kâbus görüyorum. Ben şahit olmadım..."

Sinir krizinin eşiğinde ileri geri sallanıyordu. "Peki sustum," dedi.

Ayla, epeyce sonra elini elinin üstüne koydu ve aşağıya doğru itti, incinmiş sesiyle mırıldandı. "Gitmeyeceksin değil mi? O yata binmeyeceğine söz ver."

Söz ver ve seviş benimle! Dudakları ve eli iki emri art arda sıralamıştı. Emirlerin tonu yumuşak olsa da içi öfkeyle doldu. Sevişmeyeceklerdi. Yat konusunda sözünde durabilirdi. Ayla'dan sonra baba Kösten'e katlanamazdı. Birden fark etti. Aralarında birlikteyken en çok eğlendiği Kösten, Hayal'di.

14

Geçen sene gittiği o mafya filmindekinin dışında hiç böyle araba görmemişti. Önlerinde, arabanın arkasıyla önünü birbirinden ayıran cam bir perde vardı. Zerrin, göz ucuyla yana baktı. O uzun boylu adam nedense oturduğu yerde kaybolmuş gibiydi... Önüne döndü. Hayatının gecesi biraz sonra sona erecek, yine çukura dönecekti. Ama bu kez oradan çıkış umudu hiç olmadığı kadar güçlüydü. Yanındaki adam veriyordu bu umudu ona. Kâbusla başlayan gün az sonra inanılmaz bir sonla bitecekti. Tanıdığı hiç kimsenin gitmediği, hayatta gidemeyece-

ği kadar lüks bir restoranda Nejat Kösten onu yemeğe çıkarmış, şampanya ve havyar ikram etmişti, şimdi de arabasıyla eve bırakıyordu. Gizlice gülümsedi. Ne garipti, o salak tecavüzcüye teşekkür borçluydu. Eğer önüne çıkmasaydı yanındaki adamla belki de hiç tanışmayacaktı. Emre'nin şansı sonunda ona da bulaşmıştı. İki abi iki kardeş... Köstenler ve Deliormanlılar... Bir an içinden çığlık çığlığa kahkahalar atmak geçti. Dudağını ısırdı. Bir dakikadır sessiz olan adama baktı. Kesindi: Onu ayakta görmeyi tercih ederdi. Yandan bakıldığında kamburu fark ediliyordu.

Küçük patron yemek sırasında onu seyretmenin yanında epeyce gevezeydi; ailesiyle ilgili bir sürü soru sormuştu. Hepsini savuşturmuştu: Çukurdaki kapıcı dairesini, 1. kata taşımış ve ablasının odasından sokağın görüldüğünü söyleyerek, arabanın sokağa girişini baştan önlemişti. Gerçekleri esnetmek sadece daire ile sınırlı kalmamıştı: Hayaletin hastalığını şekere çevirmiş, Cadı Esma'yı müşfik bir hastabakıcıya, koruyucu bir ablaya dönüştürmüş, babasını da emekli edivermişti. Cehenneminden söz edecek değildi. Cehennemde uzun kalan, zebani olur çıkar. Oysa Nejat Kösten bir meleğe bakar gibi bakıyordu ona.

Yana döndü, melek rolünü sevmişti, oynayacaktı. Adamın aç ama vaatkâr gözleri onu bekliyordu. Gülümsemesine karşılık verdi. Geceyle ilgili, tabii kokusu ve o kahkahası dışında, rahatsızlık veren tek şey, adamın merakının sadece onun üzerinde odaklanmaması, Emre ve Ayla Hanım'a kadar uzanmasıydı. O soruları da geçiştirmişti. Onu ilgilendiren, daha yemeğin başında nedenini söylemeden telefon numarasını almasıydı. Sevincini bastırıp, isteğin ardındaki niyeti sezmiş, utanmış gibi yapmıştı.

İçinden mırıldandı. "Eğer bu gece mesaj atarsan, bir daha başka kızlarla yemeğe çıkmayacaksın Nejat Kösten..." Atar-

san, kendi kendime gelin güvey olmadığımı anlayacağım... Neri'nin tanımıyla, güzelliğinin değerini verebilecek bir adamlaydı. Düşüncesini bir adım ilerletti: değerini ve bedelini verebilecek birisiyle. Aklını kullanıp onu... Keşke Semra Cadı'sını dinlemeseydi. Adama doğru eğilip alçak sesle konuştu:

"Size bir soru sorabilir miyim Nejat Bey?" Adam başını eğdi. "Bizim katta kısa etek giymek yasak mı?"

Adam önce yine o garip, ince sesle güldü. Sonra olmayan omuzlarını havaya kaldırdı: "Tabii ki değil. Semra mı söyledi?" Adamı onayladı. "Bacakları güzel olan neden giymesin?"

Çukurdaki Cadı'nın oynaşma dediği flörtleşmede iri bir adım daha atmışlardı. On dakika sonra köşe başındaki markete varacaklardı. Konuşmayı uzatmalıydı. "Sık sık yurtdışına gidiyor musunuz?"

"Evet." Kısa cevap!

Adam konuşmaktan değil onu seyretmekten hoşlanıyordu. "Ben hiç yurtdışına çıkmadım," dedi. Aslında hiç İstanbul dışına çıkmamış, hiçbir yer görmemişti. Ama bunu söyleyecek değildi. "Kaç ülkeye gittiniz?"

Adam, "Bilmem," dedi "Semra bir ara pasaportuma bakmış: Galiba 40'dan fazla."

"Uf ne kadar çok geziyorsunuz."

"Gezi sayılmaz. Çoğu iş nedeniyle..."

"Yalnız mı gidersiniz gezilere?"

Adam biraz bekledi, sonra kısık bir sesle karşılık verdi: "Şimdiye kadar tek başıma gittim."

Şimdiye kadar! Titredi. Yanılmış olamazdı. Bu açık bir davetti. Acaba Facebook'u var mı diye düşündü... Hayır, böylelerinin olmazdı. Umutlandırıcı sessizlik boyunca Emre'nin Mine Hoca'sını hayal etmeye çalıştı. Emre'ye soramazdı. Ayla Hanım gibi kaliteli biri olmalı diye düşündü. Düşünce keyfini kaçırdı.

Sonra toparlandı. Benim kadar genç olamaz diye geçirdi aklından... Az sonra arabadan iniyordu. Adama döndü, elini uzattı:

"Çok teşekkür ederim Nejat Bey. Benim için harika bir kutlamaydı. Ne mutlu size!" Hafifçe güldü. "Yani artık daha hürsünüz. Darısı başıma."

Adam avucunda tuttuğu eli ötekiyle kavradı ve okşar gibi sıktı: "Merak etme. Ne demişler: Evini kurana, mutlaka yardım edecek birileri çıkar."

Atasözü tam olarak böyle miydi, emin değildi ama bu gözlerini parlatmaya yetti. Bu bir gelecek sözü müydü? Yapmalı mıydı? Ani bir kararla uzanıp, ağır kokuya aldırmadan adamı yanağından öptü ve hemen arabadan indi. Nejat Kösten'in onu arkasından seyredeceğini biliyordu. İçinden sen beni bir de etekle gör diye geçirdi...

Adımlarını açtı. On adım sonra metrelerce uzaktan alacağı çukur kokusunu, is gibi bulaşan karanlığını, içeriye girer girmez karşılaşacağı Cadı'nın sorgulayıcı yüzünü hatırladı... Hayır, bu gece ne çukur ne de Cadı keyfini kaçırabilecekti. Gelecek umudu, henüz kendisinin görmediği ama falcının başının üstünde parladığına yemin ettiği ışık buna izin vermeyecekti. Yemek, şampanya değil, önemli olan içinde gelecek vaadi de olan imalı sözler...

İçi dopdoluydu. Yatağa girer girmez filmi geriye saracak, her şeyi an ana yeniden yaşayıp, değerlendirecekti. Telefonunun titrediğini giriş kapısına uzandığında fark etti. İki mesaj. Kalbi çarparak tanımadığı numaradan geleni açtı. ***"İyi geceler ufaklık..."***

Az kalsın çığlık atacaktı. Oydu... Nejat Kösten sadece iki dakika sabredebilmişti. Elleri titreyerek fotoğraf kutusunu açtı ve eski patronlarla diskoteğe gittikleri gece Neri'nin kıyafetleriyle çektiği fotoğrafı, ***"Sizce bacaklarım etek giyecek kadar***

güzel mi?" diye yazarak adama gönderdi. Esma'nın oynaş dediği oyun devam ediyordu ve adam evine varıncaya kadar telefonla sürecekti. Basamaklara vardığında Emre'nin mesajını hatırladı. Çabucak, ***"Evdeyim,"*** yazarak gönderdi. Çukurun dibinde kapıyı açacakken telefonu tekrar titredi. ***"Enfes, belki bir dahaki sefere giyersin..."*** Durup, karanlığa, kokuya aldırmadan derin bir soluk aldı. Artık şüphesi kalmamıştı. Heyecandan titriyordu. Falı kesinlikle çıkıyordu. Bu zayıf güçsüz görünen adam, istediklerini önüne serebilecek kadar güçlüydü. Durakladı... Sabırlı olmalıydı. Tek kullanımlık olmadığını anlamış olsa da biraz peşinden koşmalıydı.

Sihirli telefona baktı, ona şans kapısını açan anahtarı gülerek dudaklarına götürdü. Öpülmeyi hak etmişti. Öteki çukurda çekmezken şimdi HTC ile sabaha kadar mesajlaşacaktı. Kapıyı açarken fark etti. Birkaç hafta önce Küçük K bacaklarını sıkıştırmaya çalışırken az önce o bacaklar bir başka küçük K'yi, küçük Kösten'i baştan çıkarmıştı... Evdeki Deliormanlıların duymasına aldırmadan merdivenleri titreten bir kahkaha attı.

VI. BÖLÜM
(7 Haziran Pazartesi)

1

Ayla, arabaya binmeye hazırlanan Cemil Kösten'i öptükten sonra yana çekildi. Sıra, Nejat'taydı. Saat ondan beri Kösten Holding'in yeni yönetim kurulu başkanı ve CEO'su, abartılı bir biçimde kamburu çıkmış adama sarılıp öptükten sonra hazır olda bekleyen şoförden önce arabanın kapısını açtı. Göz ucuyla geriye baktı: İki yüzü aşkın merkez çalışanı, trafiği engelleyiklerine aldırmadan, uzun Mercedes'e binen patronlarını alkışlarla uğurluyor, iki ayrı televizyon kanalı kameramanı ve altı fotoğrafçı töreni kayıt altına almak için ileri geri koşuşturuyordu... Nejat, Cemil Kösten'i onore etmek için hiçbir şeyi ihmal etmemişti. Babası mutlu görünse de çevresindekileri de şaşırtan bu devir kararını neden böyle birdenbire aldığını hâlâ anlamış değildi. Nazan'la iki kez konuşmuş ama onun ağzından da bir şey alamamıştı... "Ayla kızım..." Geriye döndü. Mustafa Amca! "Seninle biraz konuşalım mı?"

Babasında daha yaşlı görünen Malatyalının koluna girdi. Cemil Kösten, boş yere "Onda çocukluğunda bile kırk yaşında birinin suratı vardı," demezdi. "Tabii amca... Sana bir kahve ikram etsem?"

Gazetecilerle konuşan Nejat'ı bırakıp, işlerinin başına dönen personelin arasından binaya girdiler, sadece 12. ve 13. katlara çıkan asansöre yöneldiler... Zerrin nasıl olmuşsa, onlardan önce kata çıkmayı başarmıştı. "Sade Türk kahvesi... Filtre falan değil."

"Bana da lütfen."

Kız gülümseyerek odadan çıktı. Mustafa Amca oturmak için izin bekler gibi ona bakıyordu: "Maşallah ne güzel bir mahluk bu." Gülümsedi. Adamın çapkınlığı dilindeydi, erkeksi ifade geniş yüzünde tutunamıyordu. Adam oturunca yüzünü hafifçe buruşturarak devam etti: "Babanın kararının hayırlı olmasını dilemekten başka bir şey gelmiyor elden."

"Babam emekli olmak istediğinden sana hiç bahsetti mi amca?"

Adam hiç düşünmeden, "Hayır," dedi. "Duyunca çok şaşırdım. Erken olduğunu söyledim ama dinletemedim." Demek Cemil Kösten'in kararı kendi başına, en yakınındakine bile danışmadan almıştı. "Neyse şimdi önümüze bakalım. Cemil'le senden, yönetim kurulundaki yeni görevinden söz ettik. Artık baban yok, karar alırken tek başınasın... Aklında olsun, ne zaman başın sıkışsa, kurulda desteğe ihtiyacın olsa bana geleceksin."

"Sağ ol amca. Varlığın bana güç verecek."

Mustafa Sapan, iltifata aldırmadan geriye yaslandı. "Aylacığım, seninle konuşmak istediğim konu yönetim kurulu meselesinin ötesinde. Son zamanlarda şirket politikasındaki beni

endişelendiren bazı açılımlar hakkında..." Sesi kuşkuluydu. "Babana da aktardım ama o pek aldırmadı. Konu özetle şu: Şirketin Afrika'daki ve Kırgızistan ile Kazakistan'daki bazı işlerinde anlaşılmaz, garip uygulamalar var. Aslında garipten de öte yanlış." Adamın sesi daha da inceldi: "Hatta kanunsuz işlemler olduğundan kuşkulanıyorum."

Dikkatini verdiğini belli etmek için oturuşunu dikleştirdi. Mustafa Amca aile yakını dosttan, mesleğine, maliye müfettişliğine geri dönmüştü. "Ne gibi işlemler?"

"Güney Afrika, Kenya, Senegal, Gine, Mali, Nijer... Sudan, Etiyopya, Kongo... Kırgızistan, Kazakistan'da... Arada belki unuttuklarım da vardır. Buralarda Kösten İnşaat'ın dişinin kovuğuna bile gitmeyecek, hiçbiri şirketin çapına uygun olmayan bir sürü küçük proje var. Çoğu okul inşaatı..."

Okul inşaatlarının ne garipliği vardı ki? Düşüncesini dile getirdi: "Her ülke baraj, yol, hastane yatırımı için finansman kaynağı bulamıyor amca. Babam bir keresinde toplantıda, az gelişmiş ülkelerdeki yerleşik yolsuzluk kültürü, kredi almasını zorlaştırıyor demişti." Mustafa Sapan'a işten anladığını kanıtlama fırsatı bulmuştu. Devam etti: "Alınan ilk işte, büyüklük değil, o ülkeyi öğrenmek önemlidir demezler mi?"

"Tabii önemlidir ama burada garip olan Kösten İnşaat'ın bu projeleri bağış sayılacak kadar küçük bedellerle yapması."

Bu gerçekten garipti. Tanıdığı Cemil Kösten de Nejat Kösten de bu kadar cömert değildi. "Vergiyi düşürmek için olabilir mi?" dedi.

Mustafa Sapan tekrar başını salladı. "Hayır, vergi kısmı önemli değil... Bana sorarsan, o okulları yaptıranlar, ki hemen hemen hepsinde işveren aynı vakıf, bu inşaatların bedelini burada ya da dışarıda, bir şekilde, muhasebeleştirmeden,

açıktan ödüyor." İrkildi. Konunun teknik ayrıntılarını, kanuni sakıncalarını tam olarak kestiremese de karşısındaki adamın bunu, hem de Nejat'ın CEO olarak işe başladığı ilk gün dile getirmesinin önemli olduğunu hissediyordu. Onu da mı uyarıyordu, yoksa Nejat'a karşı eline koz mu veriyordu, bu konuda kararsızdı. Adam devam ediyordu: "Babanın da resmi bir bütün olarak gördüğünü sanmıyorum. Ayrılmadan önce çıtlattım, koskoca Kösten İnşaat, o malum vakfın taşeronuna dönüştü dedim, bana, 'Merak etme, Nejat networking yapıyor,' dedi."

Adama baktı. Onu herkesin amcası yapan sevimli, el uzatan görünüşü aldatıcıydı. O maskenin altında kuşkucu, zeki, her işte bit yeniği arayan bir araştırmacı gizleniyordu. Cemil Kösten'in, lise arkadaşlığının ötesinde, onu yıllardır yanından ayırmamasının nedeni de bu değil miydi?.. Sorusunu Zerrin engelledi. İçeriye giren kıza baktı: Kahve tepsisini tutuşu beceriksiz görünse de kızın inanılmaz, karşı konulmaz bir zarafeti vardı. İçerisi adeta aydınlanmıştı. Kısa bir mutlulukla ürperdi. Aynı genetik mirası paylaşan abisi onundu. "Buyurun efendim."

Mustafa Sapan'ın seyir zevkini bölmeden, kız dışarıya çıkıncaya kadar bekledi. Kapı kapandığında, geciktirdiği soruyu sordu: "Peki, okulları, kültür merkezlerini yaptıran o vakıf neden herkes gibi sözleşme yapıp, ödeme yapmıyor? Yani, eğer bedelini ödüyorlarsa onlar açısından ne değişiyor ki?"

"Muhtemelen yurtiçindeki ya da dışındaki paraları, Türkiye'de kayda girmeden kullanma imkânı bulmuş oluyorlar." Cevabın hazır olması, Mustafa Sapan'ın da bu soruyu kendine sormuş olduğunun kanıtıydı. "Belki işin içinde bir miktar para aklama da var... Durum hiç hoş değil. Bunu ben sezebiliyorsam, yarın başkaları da keşfedebilir."

İlginç ve dikkatli olunması gereken bir durum. Babası Mustafa Amca'n sana yardım eder derken acaba bunu mu kastetmişti? Kahveyi dudaklarına götürdü. Şimdilik işine yaracak olan bilgileri almıştı: Nejat o vakfın para aklamasına yardım ediyor... Konuşma sevimli amcanın hayatındaki dramla sona erdi: Zihinsel özürlü kızının dört ay önce beklenen ölümüyle... Bir türlü geçmek bilmeyen yirmi dakikanın ardından Mustafa Sapan'ı ağırladı. Sıra dışı gün devam ediyordu: Önce Cemil Kösten'in veda töreni, ardından Nejat'la CEO olarak ilk karşılaşma, sonra da haftalardır yüz yüze gelmekten kaçındığı Mine ile yemek... Ya Emre! Gece Mine'den kurtulup ona gittiğinde karşısında ilk günlerdeki o tutkulu erkeği bulabilecek miydi? Heyecanı söndü! Fesat, alçak çatlak, sonunda aralarına soğukluk sokmayı başarmıştı. Birden şu anda ikisinin de köşkte yalnız olduklarını hatırladı.

Masaya döndü. Bir an Emre'yi aramayı düşündü ama sonra vazgeçti. Sersem, onu sık sık aramasından, "Beni kontrol mu ediyorsun," diyerek, hoşlanmadığını belirtmişti. Hem de iki kez... Acaba başkası mı var? Düşünce onu irkiltti. Onları kucaklayan yatakların, üstlerini örten gecelerin, isteksiz dudakların yalan söylemediğini Aykut ile geçirdiği yıllar öğretmişti. Geriye yaslandı. "Onu kıskanıyor muyum?" Mırıltısı küçültücüydü; bir süre sessizce düşüncelerini tarttı. Ya sevgi? Ayağa kalktı. Bilmiyordu. Ona yönelik duygularının arasında doğruluğundan emin olduğu tek şey, ona sahip olmaya bayıldığıydı. Genç, Adonis kadar yakışıklı ve güçlü bir erkek! Hayır, onu kimseye bırakmayacak, kimseyle de paylaşmayacaktı. Hayatın ona borcu vardı: Yitirdiği onca yılı Emre ödeyecekti ona... Odadan çıktı, Zerrin'e gülümsedi:

"Yukarıda, Nejat Bey'in yanındayım." Kapıdan çıkarken durdu. Soracaksa, şimdi sormalıydı: "Zerrin. Yanlış mı hatırlı-

yorum? Emre mi söz etmişti? Sizin Fatma adında bir yakınınız var mı? Yoksa köşkte, Pakize mi söylemişti, çıkaramıyorum. İş arıyordu da."

"Hayır Ayla Hanım, o adda bir yakınımız yok."

Kız, hayır derken hiç duraksamamıştı. Fatma, Emre'nin oyun sırasında, biraz da onu küçümsemek için uydurduğu rastgele bir addı... "Teşekkürler. Herhalde Pakize'ydi," dedi. Hızlı adımlarla Atrium'a yöneldi, aynı tempoyla basamakları tırmandı. Başkan odasının önündeki masada Semra oturuyordu. Alt kattan ön büroya hiç vakit kaybetmeden, hemen taşınmıştı. "İçeride kim var?"

Telaşla ayağa kalkan kadın, cevap verdi: "İrfan Bey... Mali koordinatör..."

Koordinatör! Babası o yılışık adama muhasebe müdürü derdi. Kapıyı vurmadan içeriye girdi. Nejat, yıllardır babasını otururken gördüğü masanın arkasındaydı. Kapının birden açılması onu şaşırtmıştı. Doğduğundan beri gördüğü bedenin çelimsizliği onu bir kez daha irkiltti. "Sana baba odası, hayırlı olsun demeye geldim."

Ona konumunu hatırlatmak için böyle demişti. Nejat ayağa kalktı. Şaşkınlığı devam ediyordu. "Sonra devam etsek İrfan Bey?" Adam hızla yerinden doğruldu, onu başıyla selamlayarak koşar adım odadan çıktı. "Ne o öyle, oda basar gibi içeriye dalmalar?" Nejat şakacı bir tavırla konuşuyordu ama durumdan hoşlanmadığı açıktı. "Soyguna mı geldin?"

Çok kısa bir an için onu çöp diyerek kızdırdığı çocukluk günlerini hatırladı. Yine o hazzı duyuyordu. Babasının itibarlı konuklarını davet ettiğinde kullandığı iki koltuktan pencereye bakanı seçerek oturdu. Okulları bitirememiş, hiç sevgili olmamış, evliliğini yüzüne gözüne bulaştırmış, veliaht edinememiş bir çöp! Hayat garipti. Karşısındaki adam başarısızlıklarını üst

üste koyarak bir merdiven yapıp, başarıya ulaşmıştı; olağanüstü bir beceriydi bu.

"Tam soygun sayılmaz, meblağ küçük," dedi. "Babam söylemiştir herhalde, Ayşin'le yeni bir iş kuruyoruz..." Meblağı biraz büyütebilirdi. "Acilen iki yüz elli bin dolara ihtiyacım var."

Nejat'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. Bir iş nasıl başlarsa öyle gider! Daha ilk günden ona patron muamelesi yapmasına izin vermeyecekti. "Hayırlı olsun." Nejat ayağa kalkmıştı. "Ancak Kösten Holding'in ortak olabilmesi için konunun yönetim kuruluna..."

Nejat'ın sözünü kesti. "Hayır! Projeye Ayla Kösten olarak ortak olacağım. Şirketin Kösten Holding'le bir ilişkisi olmayacak."

Nejat bir süre düşündü. "O zaman şöyle bir sorun var. Bu denli büyük bir meblağı sana açıktan vermek muhasebeleştirme açısından sorun çıkarır. Bildiğim kadarıyla şirketiniz daha kurulma aşamasında. İşlemler tamamlansın, Kösten Holding'e danışmanlık falan gibi bir hizmet sunarsınız biz de..."

Yokuşa sürüyor... Oturuşunu dikleştirdi. "Ben sermaye koymazsam, şirket kurulamaz." Uzatmamalıydı. "Yurtdışında kayda girmemiş..." "Para," diyecekti, "paramız," diye devam etti: "Yok mu? Afrika'da, Orta Asya'da bir sürü iş yaptık. Birkaç... milyon, hayır on milyon doları bir kenara koymuş olmalıyız, değil mi?" Nejat'ın yüzü değişti. Koltuğuna hızla geri dönüşü de telaşını ele veriyordu; kalesine sığınacaktı. "Tabii ki var. Yurtdışında iş yapan hangi müteahhit tüm kazancını buraya getirir ki? Enayi mi? Öyle değil mi Nejat?" Nejat bir süre düşündükten sonra başını eğdi. "Kimin adına? Senin mi? Babamın mı? İstersen ona sorayım?"

Bu kez cevap hemen geldi: "Üçü... Hayır, dördümüz adına. Babam, ben, sen ve Hülya."

Demek hesaba kaçık da dahildi. "Bana bunu ne zaman söyleyecektin?"

Nejat, "Uygun bir zamanda," dedi. "Odayı bastığında İrfan'la bu konuyu konuşuyorduk."

Yalancı! "Meblağ nedir?" Nejat'ın düşünmesine izin vermedi. "Rakamı babama teyit ettireceğimi biliyorsun."

"Dördümüze de sekizer milyon dolar." Biraz bekledi. "Hülya evleninceye kadar para çekmek isterse, senin onayın gerekiyor. Evlendiğinde parayı kullanmak da serbest olacak."

Bıçaklanmış gibi irkildi. Yine evlenme konusu! Cemil Kösten deli kızının Emre ile evleneceğini umut ediyor olmalıydı. Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak sordu: "Bunu o kaçığa söyledin mi?" Alaycı bir ifade ile gülümsedi. "Daha doğrusu söyleyecek misin?"

Nejat, sinirli bir kadını andıran o kahkahalardan birisini attı: Kahkahası kaslarını hareket ettirmiyor, ne dudaklarına ne de yüzüne yayılıyordu; sesten ibaretti. Yüzü, aklından sinsice bir şey geçtiği zamanlardaki gibi daha da incelmişti.

"Söylersek evlenmeye kalkar, değil mi?" Sıskanın güveni geri gelmişti: "Babam, Hülya'nın, Naim'in hocasını pek beğendiğini söyledi." Boyunu hatırlatmak istercesine, biraz daha ona yaklaştı. "Yarım saat senin hocayla konuşmuş. O da oğlanı beğenmiş." Cümlenin devamı, o sinir bozucu sesi tekrarlamasının ardından geldi! "Bir nevi mülakat yani."

Çığlık atmamak için dudaklarını ısırdı. Emre'nin tekne gezisine katılmasını engellemesi işe yaramamıştı. Hülya'nın ne kadar akıllı olduğunu unutmuştu. Buluşmayı o ayarlamış olmalıydı. Derin bir soluk aldı. Emre'nin peşinde kaçık tavırlarının altında geleceği için planlar yapan akıllı ve kurnaz bir kadın

vardı. Düşünce onu bir kez daha irkiltti. Hülya'yı ilk kez kadın olarak düşünmüştü. Ya Emre? Neden Cemil Kösten'le konuştuğunu ona söylememişti? İrkilmesi titremeye dönmek üzereydi. Yoksa o da bu plana dahil miydi? Kendini toparlamalıydı. "Hepsi bu kadar mı?" dedi

"Genel olarak öyle. Özel olarak ise..." Nejat, karşısındaki koltuğa oturacakmış gibi bir adım daha atarak yaklaştı. "İkimiz de küçük ve kaçık kızımızın aileye yeni birisini getirmesini istemeyiz değil mi? Durup dururken o yakışıklı ile evlenmesi kargaşa yaratır." Yine sırıttı: "Her açıdan."

Biliyor, diye düşündü. Belki de dedikoduların kaynağı oydu. Sakin olmalıydı. Oturuşunu dikleştirdi. "Yani?"

Nejat artık iyice yaklaşmış, leş yiyen bir kuş gibi üzerine eğilmişti. Şimdi tam kendine benziyordu; riyakâr bir zalime. Gülümsüyordu ama sözleri eli silahlı birisi gibi korkutucuydu. Ve o ağır parfüm... "Yani iş birliği yapmalıyız sevgili kardeşim. Hem aile meselelerinde hem de yönetim kurulunda."

Yönetim kurulu! Tekrar, "Yani," dedi.

"Hülya hiç evlenmemeli. Ne bugün ne de yarın. Servetimizin üçte birini bir yabancıya bırakmaya gönlümüz razı olur mu?"

Rahatlayabilirdi. Tepesindeki bu kokulu sinsinin, babası istese de Hülya'nın evliliğine engel olacak gücü olduğunun farkındaydı. Yutkundu. Acaba ne kadar ileriye gidecekti? "Devam et!" dedi.

"Haftaya yönetim kurulunda Kösten Holding'in tarihindeki en önemli kararı alacağız. Bize seviye atlatacak, ülkenin en büyük gruplarından birisine dönüştürecek bir karar... Şafak Medya'yı satın alma ve işlemler konusunda CEO'yu tam yetkili kılmak kararı. Senin de desteğini istiyorum." Omuzlarını silkmesi, onu gülünçleştiriyordu. "Babam, ebedi dostu dinozor

Mustafa'nın tereddütleri olduğunu söyledi ama kendisi satın almayı destekliyor."

Göz göze geldiler. Emre'yi o çatlağa bırakmayacaktı. Şimdilik önemli olan buydu. Bir de... Eliyle işaret edince Nejat geriye çekildi. "Şafak Medya konusunu babamla konuşacağım. Destek konusunu o zaman konuşuruz. Şimdi lütfen İrfan'a söyle. Hesabımdan iki yüz elli bin doları hemen istiyorum. İstersen ben talimat vereyim!"

Nejat, masasına dönecekken durakladı. Öfkelenmişti. Sinirlendiği zaman yumruklarını sıkardı. Nejat'a bakarak gülümsedi. Eline koz geçirdiğini biliyordu. Karşısındaki çöp adam, Mustafa Sapan ile birlikte hareket ettiğinde, yönetim kurulunda ona epeyce zorluk çıkarabileceğinin farkındaydı. Bakıştılar, sonra Nejat tıslar gibi konuşmaya başladı:

"Sana sevgilini elinin altında tutma fırsatını veriyorum, farkında mısın? Babamı desteklersem, Hülya bir haftada o yakışıklıyla evlenebilir." Nejat yanına varmadan ayağa kalktı. "Eğer niyetin pazarlıksa, elinde pek koz olmadığını hatırlatırım sana Ayla. Mustafa Amca'na çok güvenme, yönetim kurulundan o kararı, sizsiz de geçiririm!"

Geçirebilir miydi? Muhtemelen geçirirdi. İçinde bulundukları anın, Nejat'la ilerideki ilişkilerini belirleyecek an olduğunu hissetti. Eğer boyun eğerse, bundan sonra asla eşit muamele görmeyecekti. O zaman! O elinde ne olduğunu ona hatırlatmalıydı: "Ya Aykut konusu?"

Nejat arkasından biri tutmuş gibi durakladı. Abisinin tepkisinin şaşkınlıktan daha sarsıcı olduğunun farkındaydı. "Ne demek istiyorsun?" Sessizlik sırası ondaydı; zayıf yüzün derinliklerine çekilmiş gözlere bakarak sustu. "Ne varmış Aykut'ta? Ölümü mü?" Nejat, ellerini dengesini bulmak ister gibi iki yana

açtı. "Seni koruyan, başının derde girmesini engelleyen ben değil miydim? Saçmalıyorsun kardeşim."

Ona toparlanma fırsatı vermemeliydi. Yıllardır o geceyi düşündükçe zihninde büyüyen kuşkuyu dillendirmeye koyuldu: "Aykut, hasta, sarhoş gezen sadisttin tekiydi. Bunu bile bile beni onunla evlenmeye zorladınız. Şimdi adım gibi eminim, bu fikri babamın kafasına sokan sendin... Yoksa kim o sapık, kart arkadaşınla evlenirdi?" İnkâr safhası: Nejat başını yelpaze gibi sallıyordu: "Aykut ilk karısını dövdüğü için karakola düşmemiş miydi? Bilmemen mümkün mü? İçtiğiniz su ayrı gitmiyordu. Çapkın müteahhit veliahtları! Dedikodu dergileri böyle demiyor muydu size?"

Nejat'ın yüzü dalgalanıyordu, en çok da titreyen dudakları. "Kocan, tedavi gören bir bağımlıydı... Hatırla! Seni ben korumadım mı?"

Susmayacaktı. "Onunla evlenmem işinize geliyordu, çünkü o baraj işine ortak olmak istiyordun. Biz evlenir evlenmez, kayınpeder Hüseyin Ünsal'ın birdenbire, Kösten İnşaat'ı kendi başına aldığı o devasa baraj işine ortak etmesi bir rastlantı mıydı? Tabii ki değildi. Gördün mü, mantıklı düşünüp, olayları birbiriyle bağlayınca söylediklerim hiç de saçma değil."

Nejat tekrar yaklaşmak isteyince eliyle durmasını işaret etti. "O günün şartları altında kayınpederinin kararı gayet mantıklıydı. İşi bitirmek için geniş bir makine parkına ihtiyaçları vardı. Ama kredi limitleri dolduğu için ekipman ithalatı yapamıyorlardı. Tıkanmışlardı. Başka çareleri yoktu. Biz de bütün makine parkımızı projeye tahsis ettik: Ekskavatörler dozerler, mikserler, kamyonlar, tamirhane..."

Belki çöpün söyledikleri de mantıklıydı ama yıllardır içinde mayalanan kuşkuyu sonuna kadar dile getirecekti: "Desene Kösten İnşaat hızır gibi yetişti ve Ünsal İnşaat'ı kurtardı öyle

mi?" Nejat art arda yutkunuyordu. "Eğer o iş olmasaydı. Kösten İnşaat bugün bu kadar büyük olabilir miydi Nejat? Babam o işin bizi en az üç kez büyüttüğünü söylemedi mi?"

Nejat bir süre düşündükten sonra tekrar konuşmaya başladı. Sesi bu kez, yumuşak bile sayılabilirdi: "Dediğim gibi saçmalıyorsun Ayla. İş bitmiş, üzerinden bunca yıl geçmiş. Proje başarıyla tamamlanmış. İki taraf da iyi para kazanmış. Bu uydurma dedikoduları nereden çıkarıyorsun?"

"Hatırlıyorum. Çünkü ne zaman tartışsak, Aykut, bağıra bağıra bunu suratıma vururdu. Ölmeden önce sık sık, babasıyla konuşacağını, senin dalaverelerini tek tek anlatacağını, Kösten İnşaat'ın, Ünsal İnşaat'ı soyduğunu kanıtlayacağını söylüyordu."

Nejat birkaç adım daha geriledi. Yine kalesine sığınacaktı: "Kocan esrarkeşin tekiydi. Kafası uçukken sana neler yaptığını hatırla!"

O günlerin dehşetiyle ürperdi. Lav, nefes borusunu yakarak boğazına yükseldi. Şimdi o da bağırıyordu: "Söylesene... Hadi söyle! Aykut seni döverdi, her tarafını morartırdı, sonra da sana tecavüz ederdi desene!" Nejat, şimdi masanın arkasındaydı, eğilmişti, neredeyse görünmez olmak için çömelecekti. "Biliyordunuz. Babam belki haberdar değildi ama sen olup biten her şeyi duyuyordun çünkü alt katta yaşıyordun. Geceleri, o Hülya kaçığı gibi bizi dinlediğini biliyorum, inkâr etmeye kalkışma... Hülya her şeyi anlattı bana. Üst kata nasıl çıktığını, kapımızı dinlediğini."

"Ayla, sus!"

Susacak mıydı? Ya da susmalı mıydı? Masaya yaklaştı. "Yıllardır susuyorum. Onu ben öldürmedim. Bana vurmaya kalkışınca, yataktan kalkıp kaçtım. Evet, eminim, ben silah sesinden önce çıktım dışarıya. Silah sesini duyunca geri döndüm.

İçeri girdiğimde de..." Düşünce soluğunu kesti. "Başucunda sen vardın ve elinde..."

Susunca, uzun bir süre bakıştılar. Gözlerini açıp kapadı. Görüntüler kesik kesikti. Gerçeğin iki değişik açıdan görünüşü, tetiği ikisinin arasında kimin çektiğini ele vermiyordu! Ama artık emin olduğu bir şey vardı: Silah, o, odadan kaçtıktan sonra patlamıştı... Gerginliği Nejat sonlandırdı. Soluk soluğaydı.

"Sakin olmalıyız Ayla. İkimiz de. Özellikle de böyle bir günde. Hülya sinirlerimizi bozdu! Doğru düşünemiyorsun. Ben silahı, üzerinde senin parmak izlerinin olduğunu düşünerek alıp sildim, sonra da Aykut'un eline tutuşturdum. İkimiz de Aykut'un intihar ettiğini biliyoruz. Polis de savcı da aynı kanıda değil miydi? Kanındaki alkol ve uyuşturucu miktarını hatırlasana!" Nejat, elini kaldırarak onun araya girmesini engelledi: "Şimdi şöyle yapıyoruz. Az sonra İrfan'ı odana göndereceğim, İsviçre'deki hesapla ilgili bilgileri sana verir. İki yüz elli bin dolar da herhalde yarından sonra buradaki hesabına geçer. Ondan sonra istediğin gibi kullanırsın. Sen de babamla, Şafak Medya konusunu konuş. Öyle karar ver... Anlaştık mı?"

Tetiği kim çekmiş olursa olsun, Aykut ölümü hak eden bir alçaktı! Derin derin soluyarak Nejat'ı, onu parmağında oynatacak biri olmadığına anlamasına yetecek kadar beklettikten sonra başını eğdi. Sonra, "Bir konu kaldı," dedi. "Hülya'yı ne yapacağız?"

Karar anı! Şimdi tekrar göz gözeydiler: Çöp adamın bakışları iş birliği öneriyordu. "Hülya hasta Ayla. İkimiz de bunu biliyoruz. Aslında babam da farkında. Tedavisinin gözetim altında yapılması gerekir. Biraz zaman geçsin, babama onun yine krizler geçirmeye başladığını söylersin. Ben de desteklerim."

Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. Adı neydi? Biraz düşününce hatırladı: Temiz? Hayır, Meltem! Cemil Kösten'in

dünyanın bağışını yaptığı kliniğin başhekimini ziyaret etmesi iyi olacaktı. Kapıdan çıkarken, geriye dönmeden seslendi: "Akşam Mine ile yemek yiyeceğim."

Nejat, ellerini iki yana açtı. "Mahsuru yok. Protokolü iki hafta önce imzaladık. Keyfine bak!"

Çıkarken, budala diye mırıldandı. Ondan izin aldığını mı düşünmüştü?

2

11.30... Zerrin belki onuncu kez saatine bakıyordu. Altı buçuk, en fazla yedi saat! Sonra büyük kutlama başlayacak... Ayağa kalkıp vestiyer olarak kullanılan dolaba gitti. Duvarın ahşap kaplamasından ayırt edilemeyen sürgülü kapağı yana itti. Ayla Hanım'ın Burberry'si! Acaba kaç liraydı? Eliyle trençkotun yakasına dokundu. Ya yeşil çanta? Açıp markasını okumaya çalıştı. Bottega Veneta! Çanta ve Burberry'i kenara itip arkada, kılıfın içindeki takıma dokundu. Akşamki kombini... Etek ve ceket... O, şimdilik bunlarla yetinecekti. Yirmi gün önce ona Zara'dan alışveriş edeceğini söyleseler, gülerdi.

Öyle de yaptı. Gülümsedi. İnsan, asgari ücretin altı misli maaş alıyorsa, tabii ki Oxxo'dan Zara'ya terfi ederdi. Geçen hafta hayatında ilk kez Nişantaşı'ndaki mağazalardan alışveriş etmişti. Masaya geri döndü. Ya Emre? Acaba o kaç lira alıyordu? Sorduğunda söylememiş, onunkinin neredeyse mühendis maaşına denk geldiğini başına kakmıştı. Ama asıl sinirini bozan, maaşından evdeki Cadı'nın payını ödemesi gerektiğini hatırlatmasıydı... İçinden nankör diye geçirdi. Oysa onu uyarmış, Ayla Hanım'ın ona Fatma'yı sorduğunu mesajla iletmişti... Sessiz bir kahkaha attı. Patroniçenin sorusu dedikoduları resmileştirmişti. Deliormanlı abiye Kösten kız kardeş, Kösten abi-

ye Deliormanlı kız kardeş... Gülmekten hemen vazgeçti. Şimdi sadece akşamı, Nejat'la yapacakları kutlamayı düşünmeliydi. Söylediği gibi, birbirlerine şans getirmişlerdi!

Bugün, o ilk yemekten sonraki üçüncü haftaya başlıyorlardı ve üçüncü kez akşam yemeğe çıkacaklardı. Eğer Nejat Ankara'ya ve Özbekistan denilen o yere gitmeseydi en az iki kez daha çıkacaklarını biliyordu. Mesajların sayısını unutmuştu. Yemeği boğazda, bir yatta yemek! Pencereden dışarıya baktı. Havanın kapamaması için dua etse... Bu kez Emre'den yardım istemeyecekti. Cadı'ya mesaj yazacak, akşam gecikeceğini bildirmekle yetinecekti. Esma, artık elinden bir şey gelmeyeceğini kabul etmişti. Bir hafta sonra, çarşambayı 17 Haziran Perşembe'ye bağlayan gece, saat tam 00.01'de on sekiz yaşının ve özgürlüğünün ilk gününü kutlayacağının o da farkındaydı. Paydos! Yatalak altı temizlemeye, çamaşır, bulaşık yıkamaya, tokat yemeye, o çukura gömülmeye paydos...

Vestiyeri gizleyen sürgülü kapağı çekti. Çukurun kokusuna da elveda... Koku! Çantasını açtı. Geri vermediği Şaneli Kozmetik kimlik kartıyla Taksim'deki mağazadan elli liraya aldığı Ralph Lauren Polo'ya baktı. Uzak Doğu işiydi ama Nejat'ın fark edeceğini sanmıyordu. Geçen seferki yemekten sonra eve bırakırken onu ilk kez öptüğünde kararını vermişti kokusunu değiştirmeye... Yanakları kızardı. Nejat okşarken dizlerinde oyalanmamış, elini yukarılara götürmeye de çalışmıştı. Çantayı kapattı. Yukarısı için biraz daha bekleyecekti...

"Ayla Hanım yukarıda değil mi?" Kapıya döndü. Nazlı! Kız, cevap vermesine kalmadan devam etti: "Artık komşu olduk." İki yana açtığı kolları, yüzündeki ifade gibi çaresizlikle sallanıyordu. "Semra Hanım! Dakikasında yukarıya taşındı, beni aşağıya postaladı..."

"Hoş geldin! Bu katta kime bakacaksın?"

Nazlı omuzlarını silkti. "Şimdilik belli değil. Şimdilik Semra'nın yerinde oturacağım. Sonra bakarız dedi Murat Bey." Ayla Hanım her an gelebilirdi. Nazlı ne içeri giriyor ne de odadan çıkıyordu. Bir süre bakıştılar. "Sana yeni bir haber Zerrin. Bomba gibi! Nejat Bey galiba boşanıyormuş." Ne! Az kalsın bağıracaktı. "Galiba Mine Hanım'la protokol gibi bir şey hazırlamışlar. Hukuk müşavirinin sekreteri müsveddeyi görmüş."

Boşanıyor! Yani daha da özgür... Bu iyi haberdi ama neden sevinmemişti? Sevinmek bir tarafa, öfkelenmişti bile. Nejat ona ne zaman söyleyecekti? Belki bu akşam diye düşündü. "Yemekten önce bir sürpriz var ufaklık," derken bunu kastetmiş olabilir miydi?

Sonunda, "Yaa!" dedi. Nazlı'ya gülümsedi. "Ama beni Ayla Hanım ilgilendiriyor." Kıza doğru yürüdü. "O cepheden yeni haber var mı?"

Nazlı, başını salladı. "Pek yok. Köşkteki şoförleri değiştirmişler. Zaten görmedin mi, Ayla Hanım her yere o antikacıyla gidiyor. *Alem*'de *Maison Française*'de, *Şamdan Plus*'da, *Vogue Türkiy*e haziran sayısında birlikte fotoğrafları var. Hoş, eski dostlar deniyor ama, *Şamdan*'daki fotoğrafta ele eleler. *Alem*'de Sezai Kurtkan'ın galerisinde çok samimi pozları var."

O sırada telefon çalmasaydı Nazlı devam edecekti. Ama hemen ellerini sallayarak koridora çıktı ve uzaklaştı. Arayan, Semra'ydı. Patroniçenin odadan çıktığını haber veriyordu... Ayla Hanım az sonra içeri girdi. Yanakları kızarmıştı. Kadın, başıyla selam verip, hızlı adımlarla odasına geçti. Bu kadında Emre'yi etkileyen neydi? Diri bedeni, giyimi kuşamıyla oluşturduğu seçkinliği? Ve tabii parası. Nasıl onu çukurdan çıkaracak merdiven Nejat'sa, Emre'ninki de bu kadındı... Düşüncesini çabucak değiştirdi. Nejat merdiven değil, yönetim katınınki kadar hızlı bir asansördü...

Masaya oturdu. Nejat'ın ve Ayla Hanım'ın dünyasında neler olup bittiğinden haberdar olmak istiyorsa, belki, Nazlı'nın sözünü ettiği o dergileri almalıydı. Hepsini değil tabii, boşa para harcamaya niyeti yoktu... Nejat'ın haberini saklaması öfkelenecek bir şey değildi; uzun vadede iyi bir haberdi bu. Onu gökyüzüne taşıyacak asansörde, ikisinden başkası olmayacaktı. Sadece...

O sırada çekmecedeki telefonu titredi. Kimdi? Cadı ya da Emre... Telefonu çıkardı. Hayret. Nejat, kendi koyduğu, gündüz mesai saatleri içinde konuşmama, mesajlaşmama kuralını çiğnemişti. Merakla mesajı okudu: *"Ayla, Mustafa Sapan'la konuştu mu? Onun odasına girip çıkanları bana bildir!"* Sonra bir not: *"İşim bitmezse sen taksi ile 19.30'da alttaki adrese git... Giriş şifresi 1805..."*

Adrese baktı. *"Küçük Bebek Cad."* Neresi olduğunu çıkaramadı. Ama Boğaz'a yakın olmalıydı. Düşünce dudaklarında sese dönüştü: "Garsoniyeri!" Gülümsedi, sonra mırıldandı: "Yemekten önce tatlı ha..." Başını salladı. "Yağma yok! İstediğinizi o kadar kolay elde edemeyeceksiniz Nejat Bey."

Ardından, *"Evet"* ve *"Peki"* yazarak mesajı cevapladı.

3

Kerim, kafenin içinden, yazın yaklaşmasıyla kullanıma açılan bahçeye çıkan Füsun'u fark edince elini kaldırdı. Onu cenazeden beri görmemişti: Neredeyse üç hafta... Ayağa kalktı. Yaklaşan kadın ne solgun görünüyordu ne de yorgun. Karşısına geldiğinde izlenim daha da güçlendi: Yüzünde ölümün posası, o koyu hüznün izi yoktu; aksine, ışıldıyordu. Omuzlarından kalkan yük nedeniyle dikleşmiş, sanki boyu daha da uzamıştı.

"Merhaba..." Kadını dudaklarına yaklaşmadan, yanağından, dikkatlice öptü. "Hoş geldin."

"Hoş bulduk." Füsun otururken bahçeyi işaret etti: "Ne hoş, buralarda sokak aralarında böyle avlular varmış ha?"

"Öyle," dedi. "Çölde vaha gibi."

"İlk kez gelmiyorsun herhalde?" Füsun'un yüzünde muzip, ima eden bir gülümseme belirmişti. "Yoksa burası Ayşin'le gizli bahçeniz miydi?"

"Onunla sık sık gelirdik," dedi. "Mine'yle de Fazıl'la da. Özellikle öğlenleri."

Füsun'un merakı çabucak yatışmıştı. "Nasılsın?"

Durum şaşırtıcı sayılırdı: Karşısında dedesini yeni toprağa veren biri değil, adeta neşeli bir kadın vardı. "Haberler sende," dedi. "Neler yaptın?"

Füsun, omuzlarını silkti. "Veraset işlemleri tamamlandı. Vergi ve banka konuları da bitti sayılır. Kalanları Şefik Bey halledecek... Büroyu soruyorsan, galiba Şefik ve Haluk Bey'le ortak bir noktada buluştuk. Şöyle: Şirketi şimdilik kapatmayacağız. Maksimum yirmi dört ayda, eldeki davaları sonuçlandıracağız... Danışmanlıkları da yenilemeyeceğiz, bu yılın sonunda bitireceğiz." Ellerini iki yana açtı. "Staja da devam etmeyeceğim, çünkü bu ülkede avukatlık yapmayacağım... Zaten neden başladığımı da biliyorsun." Arkasına yaslandı ve aynı ifade ile gülümseyerek onu süzdü. Bir soru geliyordu: "Siz ne dersiniz? Emel Hanım'la sen. Büroyu size devredebilirim. Haluk'la Şefik Bey, ikisi de sizi önerdi."

Veda etmek için mi, yoksa bu teklifi yapmak için mi buluşmak istemişti? "Cevabım değişmedi. Deden de aynı teklifi iki kez yapmıştı, ikisini de reddetmiştik."

Füsun gülümsedi. "Anlıyorum... Ne dersin, bir şeyler yiyelim mi? Nasıl derler? Aslanlar gibi acıktım."

Füsun, yarım saat sonra, önündeki tabağı kenara ittiğinde artık gülümsemiyordu. İştahını abartmıştı. Aslanın, kurdunki bir tarafa, iştahı ancak tok bir kediyi doyururdu. Omletinin yarısı tabakta duruyordu. "Ne zaman uçuyorsun?"

"Yarından sonra..."

Garson tabakları alırken araya giren sessizlik, kızın tabaklarla uzaklaşmasından sonra da devam etti. İkisi de bir süre nereden başlayacaklarına karar verememiş gibi konuşmadan beklediler. Buluşmanın yersizliğini hissediyordu. Ortada acı ya da mutluluk verecek anılar yokken, vedalaşmak anlamsızdı. Elini kaldırıp garsona işaret etti: "Kahve içersin herhalde."

On dakika sonra Füsun kahveyi bitirirken, sordu: "Sen ne yapacaksın?"

Ne mi yapacaktı? Belki Mavna'yı tekrar boyardı. Ama bunu ona söylemedi. "Önce sınavlar. Haziran, yaz dönemi, sınav mevsimidir..." Sonra? Şaşırdı: Hiçbir planı yoktu. "Sonra bir iki dava hakkında mütalaa ve tabii Fazıl var." Füsun sorar gibi bakınca açıkladı: "Eğer son mahkûmiyet kararı Yargıtay'da onaylanırsa, epeyce hapis yatacak. Çünkü daha önce ertelenen, afla geri bırakılan mahkûmiyetleri de var." Kaygısının sesine yansıdığını fark edip toparlandı: "Eğer Yargıtay'dan karar çıkmazsa, adli tatil başladığında onunla yazlığa gideceğim." Güldü. "Gönüllü olduğumdan değil, söz verdim."

Garson fincanları alırken, Füsun uzanıp elini tuttu. "Çok teşekkür ederim." Teşekkürün nedenini de söyledi: "Hiçbir şeyi dramatikleştirmediğin için." Kendini savunur gibi geriye çekildi. "Azade, sizin birbirinize çok yakıştığınızı söyledi. Bence de öyle."

Yine Ayşin konusu... Göz göze geldiler. "Demek ofis dedikoduları devam ediyor?"

"Minik'in yan villaya transferi sırasında, alt katta Ayşin'in çok sözü edildi. O zaman söyledi."

"O konu kapandı" dedi. "Hem de tam iki yıl önce."

Füsun gülümsedi; gülümsemesi kuşkuluydu. "Sizi uzaktan tartışırken gördüğümü söylemiştim değil mi?" Söylemişti. "Hayatları birbirine dolaşmış insanlar gibiydiniz. Bana sorarsan, sorununuzu henüz halletmemişsiniz. İkiniz de birbirinize öfkeleniyordunuz. Öfke, hatta nefret, sevgiye aldırmazlıktan daha yakındır."

"Uzaktan epeyce şeyi çözmüşsün," dedi.

Füsun, "O seni incitti, sen de onu," dedi. "Bence durum berabere."

Saçmalıyordu. Merakını gizleyerek sordu: "Onu nasıl incitmişim?"

"Benimle. Bence aramızda olanları fark etti. İlk günden itibaren gözü sürekli benim üstümdeydi. Tabii senin de. Ne zaman bahçeye çıksam onu pencerede, cama yapışmış, dışarı bakarken görüyordum."

Ne diyebilirdi? "Azade ile çok vakit geçirmişsin," dedi.

"Emin ol dostum, bu konuda o da ben de yanılmıyoruz." Elinin dokunuşu ve gülümsemesi içtenliğini güçlendiriyordu: "Sans rancune..."[41] Nedense İngilizcesini de ekledi: "No hard feelings.[42] Zaten senin için ne anlam taşıdığımı biliyordum. Beni çapa olarak kullandın. Ona doğru sürüklenmemek için. Bana sorarsan o da bunu fark etmiştir. Üstünde durmayacaktır; ben olsam öyle yapardım."

Karşısındaki kadına, onu ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla baktı. Bu kez o uzanıp onun elini tuttu. "Benim için

41 (Fr.) Gücenme yok.
42 (İng.) Gücenme yok.

kaygılanma. Eski denizciyim ben. Sağlam demirlerim; sürüklenmem."

Hesabı ödedi. Dışarı çıktıklarında onu şehvetten yoksun bir öpücükle taksiye bindirip, yolcu etti. Ayşin'le ilişkisinin sona erip ermediğini bilmese de uzaklaşan kadınla çıktığı cinsel yolculuğun sona erdiğine emindi. Topu topu beş hafta sürmüş, tehlikesiz, konforlu bir kaçamağa kim serüven derdi ki? Taksi sokağın köşesinden dönüyordu. İçinden el sallamak bile gelmiyordu.

Ofiste odasına gitmeden önce Emel'in odasına uğradı. Öfkeli ortak telefondaydı. Eliyle işaret edince karşısına oturdu, kirpiklerini kapadı. Bir süre sonra gözlerinin önündeki karanlığın sağında Ayşin, solunda ise hatları belirsiz bir yüz belirdi. Sıçrayarak doğruldu. "Ne oldu? Ayakta mı uyuyorsun?"

Şaşkın bakışlarla onu süzen kadına, "Hiç," dedi. "Belki bana senin şu bitki çaylarından birisini ısmarlarsın." Emel düğmeye basarken sordu: "Toplantın nasıl gitti?"

Emel çayı ısmarladıktan sonra omuzlarını silkti: "Hayal kırıklığı, öfke..."

"Türk-İş?" Emel, başıyla onu onayladı. "Böyle yapacakları belliydi Emel," dedi. "Türk-İş ne zaman genel grevi[43] destekledi ki?"

"Ahh! 26 Mayıs işçi sınıfı için bir fırsattı. O fırsat kaçtı... Sorun Türk-İş'in şimdiki yönetimi değil. Bence sendikal yapı... Asıl, devletle, sermaye ile karşı karşıya gelmekten kaçınan, adeta utanan bu yapıyı tartışmak gerek..." Emel'in, sendikada

43 Tütün işletmelerinin özelleştirilmesine karşı çıkan, 15 Aralık 2009 tarihinde Ankara'ya doğru yürüyüşle başlattıkları, ardından da Ankara'da sürdürdükleri mücadeleleri yurt çapında yaygın destek gören TEKEL işçilerini desteklemek için, 26 Mayıs 2010 tarihinde ülke çapında iş bırakma çağrısı, Türk-İş'in eylemden çekilmesiyle, parçalı eylemlere dönüşerek başarısız oldu.

yapacağı konuşmayı prova ettiğinin farkındaydı. "Baştan yanlıştı. 22 Şubat'ta Ankara'daki oturma eylemini bitirirken alınan karar ne gerçekçiydi ne de samimi. Niyet samimi olsaydı, genel grev için üç ay sonrasına takvim verilmezdi." Emel, güldü. Gülümsemesi acıydı: "İlk kararda üretimden gelen gücün kullanılmasından, genel grevden söz edilirken 26 Mayıs öncesinde utangaç bir tavırla, 'mücadele günü' denmeye başlanmadı mı?"

Soru ona sorulmuş gibi, "Öyle oldu," dedi.

"Yazık! Oysa TEKEL direnişi, 1 Mayıs'ın o coşkulu kalabalığı, hepimize moral olmuştu. Düşünsene, 32 yıl sonra yeniden Taksim Meydanı'nda olmak. Timur Selçuk... Ruhi Su Korosu... On binlerin bir ağızdan söylediği 1 Mayıs Marşı..." Emel ellerini birbirine vurdu. "O coşku soldu gitti. Bir üst düzeye sıçratılması sağlanamadı. Hem de üretim artmış, istihdam ve ücretler böylesine düşmüş, konjonktür uygunken." Son derece kitabi, didaktik bir nutuk olsa da aynı fikirdeymiş gibi başını eğdi. "Artık grev yapmak hayal... Göreceksin, bundan böyle bütün grevler senin özgürlükçü AKP tarafından ertelenecek." Elini ağzına götürüp masaya bir çizgi çekti. "Bak, işte buraya yazıyorum."

Emel'in sesi kâhinin kehaneti gibi boğuktu. AKP'yi onun yapan sözlere aldırmadı, çayı içtikten sonra odasına geçti. Eski günlerdeki gibi karşı villanın penceresindeki gölgeyi görme umuduyla cama yaklaştı. Hayır, Ayşin odasında değildi. Dipteki kara tahtaya baktı. Rakam 193'te kalmıştı. Bir ara güncellemeliydi. Cebinden telefonunu çıkardı. Mine telefonu hemen açtı. "Cep telefonu ne büyük bir lüks değil mi Kerim? Beni düşündün, iki saniye sonra karşındayım."

"Beni dinle! O akşam. Fazıl, sen, ben ve bir de Ayşin, yemekteyken... Hani Cengiz Bey'in ölüm haberini aldığımız gece..."

Mine sabırsızlanmıştı. "Evettt."

"Kulağıma eğilip bana, hödüksün demiştin." Biraz bekledi. "Neden hödükmüşüm?"

Mine'nin cevabı hemen geldi: "Hödük derken kime baktığımı hatırlarsan, anlarsın."

Kapanan telefonu tekrar cebine koydu. Kime bakıyordu? Ona mı? Hayır. Fazıl'a? Sonra hatırladı: Ayşin'in karşısında oturuyordu.

4

"Hödük olan kim?"

Mine, Fazıl'a baktı. Karikatüre benziyordu. Bir an içinden üzerindeki ropdöşambırı yırtmak geçti. Kahve fincanını alıp koltuğa oturdu, sonra üzerinde hafifçe sıçradı: "Bu berjerin sahibi."

"Kerim mi?" Fazıl'ın sesi destekleyiciydi. "Bunu ne zaman keşfettin."

"Dördümüzün birlikte yemek yediği akşam," dedi. "Ayşin'e bakarken aklıma geldi."

Fazıl, içindeki son kurabiyeyi de alarak dakikalardır elinde tuttuğu plastik tabağı yandaki çöp kutusunun içine fırlattı. Atılabilir tabak, çatal kullanmak! Bu, bulaşık yıkamamak için bulduğu çarelerden birisiydi. Mutfaktaki yığıntı bir süredir eve kimsenin uğramadığının kanıtıydı. Ya Kerim'in sözünün ettiği bankacı sevgili! Fazıl'ı süzdü. Ayrılmış olabilirler mi? "Neden öyle desti izdivacıma talipmişsin gibi bakıyorsun Şeker Kız?"

Gülecekti, gülmedi, "Gelecek hafta başında boşanma tazminatının birinci taksitini alıyorum," dedi. "İlk dolarları ne için harcayacağım, biliyor musun?" Fazıl, başını salladı. "Rop-

döşambırlar için. Sana tam bir düzine alacağım; boy boy, renk renk..."

Fazıl saldırıya uğrayacakmış gibi geriye çekildi. "Olmayan Allah bozsun!" Üzerindeki müzelik paçavranın yağlı yakasını tutuyordu. "Bu benim uğurum. İyi bak! Bu tarihi üstlük, beni cezaevinden koruyor. Onu sırtıma geçirdiğimden beri hiç içeri girmedim."

Beslenmesi de kıyafetleri kadar berbattı. "Açıklıyorum Fazıl! Yeni dönemde verdiğim kararlardan birisi de seninle yakından ilgilenmek. Beslenmen ve... Tamam ev işine karışmayacağım, şimdilik dış giyiminle başlayabilirim. Sonra sonbahara, kalan mastır öğrencimi de mezun edip, akademik hayatımı sonlandıracağım ve hep aklımda olup da yazamadığım kitaplara eğileceğim." Boşalan fincanı aralarındaki sehpaya bıraktı. "İlk çalışmam, yazar Fazıl Erol incelemesi olacak. Hayatı, eserleri, Türk Edebiyatı'ndaki..."

"Hop hop..." Fazıl'ın yüzü kararmıştı. "Nereden çıktı şimdi bu? Ölmek üzereyim de haberim mi yok? Vazgeç! Övgüler, insanın ölümünden sonra yazılır."

"Öveceğimi de nereden çıkardın?" dedi. "Yerebilirim de."

"O zaman kesinlikle yasaklıyorum." Farkındaydı kurnaz Şeytan yeniden kurabiye arıyordu! "Kerim'e söyleyeceğim, mahkemeden benimle ilgili yazma yasağı çıkarsın."

"Tabii bunun için bir süre burada çalışmam gerekecek sevgili Fazıl Erol. Notlarını, elle yazdığın roman taslaklarını incelemem gerek. Yani arşivini." Fazıl'ın kütüphane dediği, kitaplarının, eski gazete ve dergilerin yığıldığı tozlu odayı işaret etti: "O yığıntılara ne kadar arşiv denirse, onları bana açmalısın."

Fazıl, "Başka?" dedi.

Uzun zamandır aklında olan konuyu seslendirdi: "*Özal Sonrası Türk Romanındaki Eksen Kayması ve 2000'li Yıllarda Romanımızda Toplumculuğun İzleri*... Bu tür araştırmalar."

Fazıl'ın yüzü daha da karardı. "Öyle bir iz kaldı mı ki araştırıyorsun Şeker Kız? Zaten merak eden de yok." Konuyu kapatmak ister gibi atıldı: "Daha başka neler yapmayı düşünüyorsun bakalım?"

Ne isterdi? "Gezmek," dedi. "Norveç fiyortları. Hatta Antarktika..." Uzanıp, sehpanın üzerindeki kurabiye kırıntılarını toplamaya çalışan Fazıl'ın eline vurdu: "Yeme şunları! Sen de gelirsin belki. Kerim'i de alırız."

Fazıl, parmağının ucunda kalan kırıntıyı ağzına attıktan sonra ellerini iki yana açtı. "Davet için teşekkürler ama yurtdışı çıkış yasağımı unuttun."

Unutmuştu! "Peki, o zaman yurtiçinde seyahat ederiz biz de. Bodrum, Kaş..." Güneyin hangi yönde olduğunu bilmiyordu ama eliyle yokuşu gören pencereyi işaret etti: "Güneydoğu'da Göbeklitepe diye bir höyük keşfedilmiş... Arkeoloji bölümünden bir arkadaş söyledi, tarihi değiştirecekmiş."

"Oraları boş geç! Gel, biz Eşendere'ye gidelim." Yine kendi cenneti! "Ne o, eskiden bayılırdın benimle gelmeye. Teyze'ne nasıl yalvarırdın unuttun mu?"

Suratını büzmüş olmalıydı. "O eskidendi," dedi.

"Belki yeni bir sevgili bulursan, yine gelirsin."

"Ne demek şimdi bu?"

"Eskiden benimle gelirdin çünkü Teyze'nden uzakta, oğlanlarla orada oynaşırdın. Geceleri beni uyutup, evden kaçtığını bilmediğimi mi sanıyordun?"

"Farkındaydın ha?" Fazıl, selam verir gibi başını öne eğdi. "Kerim boşuna sana Şeytan demiyor."

Bu denli çirkin bir adamı neden bu kadar seviyordu? Yerinden kalkıp, Fazıl'ın kımıldamasına izin vermeden atılıp, burnu engellemediği için, iki yanağından kolayca üçer kez öptü. "Çekil başımdan!"

Öyle demesine karşın Fazıl'ın ince kollarının onu kucaklamak için açıldığının farkındaydı. Çocukluğunda aldığı o kokuyu yeniden duydu. Acaba ona sarılmayalı ne kadar zaman olmuştu? Hatırlamaya çalıştı, sonra vazgeçti, derin derin soluk aldı. Ne ter ne parfüm ne de tütün kokusuydu. Karışımı neydi? Bakışları karşılaşınca bilmeceyi çözdü: Sevgi, şefkat ve güven kokteyliydi ve burnunu, ciğerlerini değil, benliğini dolduruyordu. İtiraz edeceğine aldırmadan kollarını biraz daha sıktı. Onsuz hayat ne kadar boş, sıkıcı olurdu. "Hey! Niyetin ne Şeker? Boğarak öldürmek mi?"

Ölecek! Hiç tatmadığı o korkuyla irkildi: Henüz tek başına kalma cesareti edinmemişken, onun ölmeye hakkı yok diye düşündü. Bakışlarını kırık burnundan uzaklaştırıp, gözlerine dikti: "Bak Fazıl Erol, ölmeye kalkışma! Bana tadını çıkarmam için..." Durdu. Otuz... Otuz belki fazla olurdu. "En az yirmi beş yıl gerekli. Seninle yapacak çok şeyimiz var daha."

Kahkaha onu bir el gibi geri itti. "Deli kız! Senin yapacağın iki şey var. "En az 80 beygir bir motoru olan tekne almak ve en kısa zamanda kendine bir yoldaş bulmak."

Sevgiliyi anlamıştı da! "Tekneyi ne yapacağım?"

"Yargıtay mahkûmiyetimi onaylarsa, onunla Sakız'a geçeceğim..." Ciddi miydi? Fazıl devam etti: "Sakız yakın. Yunanistan PEN'inde[44] tanıdıklar da var. Bana bir yerler ayarlarlar herhalde." Ellerini birbirine çarptı: "Bak, orada devreye sen girersin Şeker Kız. Atina'ya gelirsin. Ardından birlikte gezer, biraz Kösten parası ezeriz. Nasılsa o deyyuslar bizlerden çaldı

44 Yazarlar Derneği: PEN, İngilizce, poets (şairler), playwrights (oyun yazarları), essayists (denemeciler) ve novelists (romancılar) kelimelerinin baş harflerinden oluşmakta, kuruluşundan bu yana da bütün bu kelimeler yerine sadece kısaltması olan PEN kullanılmaktadır. PEN aynı zamanda İngilizcede "kalem" anlamına gelmektedir.

o paraları." Ardından slogan atar gibi bağırdı: "Zenginlerin servetlerinin ortağı... hayır, hayır, sahibidir yoksullar..."

Evet ciddiydi. "Aklında belli yerler var mı?"

Fazıl ayağa kalktı. Şaşılacak kadar heyecanlanmıştı. "Sence Fransızca konuşulan en kalabalık ülke ve şehir hangisidir Şeker Kız?" Tuzak soru! Başını salladı. "Kongo ve Kinşasa... Fransa ve Paris'ten daha kalabalık bir nüfus Fransızca konuşuyor orada." Sesi birden hüzünlenmişti. "Aslında Kongo Irmağı'nda tekneyle seyahat etmek isterdim. Afrika'daki, Asya'daki ve Güney Amerika'daki birçok ülkenin resmi dili, o ülkenin sömürgecilik tarihinin de belgesel resmi... Pakistan'a, Hindistan'a, Güney Afrika'ya bak! Ya zavallı Güney Amerika! Koskoca kıtada yerlilerin kendi dilinin konuşulduğu tek bir ülke yok." Ardından az önce coşkuyla fırladığı koltuğa geri oturdu. "Aslında iki Amerika kıtasında da yerli halk yok, kalmadı."

Fazıl sözlerini bitirince konuşmadan beklemeye koyuldu. Suratı asık mıydı yoksa öfkeli mi? Burnunun yokluğu sessizliğini bilmeceye mi çevirmişti?

"Anlaştık," dedi. "Motor alabiliriz ama yanında ropdöşambırlar da olacak, bilesin. Denizaşırı yolculuğa bu kıyafetlerle çıkamazsın." Parmağı ile Fazıl'ın üzerindeki yağlı şeyi işaret etti: "Bunu tutabilirsin ama bavulunda."

Fazıl, cevap vermeden fincanları alarak, kahveleri tazelemek için mutfağa gitti. Ayağa kalktı ve etrafa göz gezdirdi. Salondaki her şey, sahibi gibi eski görünüşlü ve tanıdıktı. Ama bu görüntünün kişilikli, anıları olan bir eskilik olduğunun farkındaydı. Kerim bir keresinde ona Fazıl'ın bu evi, borç ve harçla, onlar için aldığını söylemişti. Teyze'si, çocukları evsiz barksız bir adamın gezdirmesine karşı çıktığı için...

Boşanma tamamlanır tamamlanmaz Nejat'ın yatırım dediği, onun çiğ zevkini yansıtan, asla bir eve dönüşmeyen o daireyi

satacaktı. Yatırım değil, morg. Ama en az on milyon euroluk bir morg!

Masaya yaklaştı. Üstü, genellikle olduğu gibi, kitaplar ve kâğıtlarla kaplıydı. Kâğıtları karıştırdı. Fazıl'ın geçmişini, notlarını eşelemek giderek daha cazip geliyordu. En üstteki, sahibini bildiği, yatık el yazısı ile alınmış notlarına baktı. Sayfanın başında büyük harflerle **MAYIS SON HAFTA** yazıyordu.

1 Mayıs: 1 Mayıs yıllar sonra Taksim Meydanı'nda işçilerin, STK'ların, aydın ve sanatçılarla birlikte kalabalık bir halk kitlesinin katılımıyla coşku içinde kutlandı.

22 Mayıs: Cumhuriyet Halk Partisi Genel Başkanlığı'na Kemal Kılıçdaroğlu seçildi.

31 Mayıs: İskenderun'da bulunan deniz kuvvetlerine ait birliğe, erlerin nöbet değişimi esnasında roketatarlı saldırı düzenlendi. 6 asker öldü, 3'ü ağır 7 asker yaralandı.

26 Mayıs: Genel grev provası olması umut edilen tütün işçilerini destekleme eylemi, Türk İş'in geri çekilmesi yüzünden amacına ulaşmadı...

31 Mayıs: İHH İnsani Yardım Vakfı organizasyonuyla Gazze'ye insani ve tıbbi yardım götüren MV Mavi Marmara adlı gemiye uluslararası sularda İsrail ordusu tarafından çıkartma yapıldı. İsrail Savunma Kuvvetleri'nce «Deniz Meltemi Harekâtı» adı verilen Gazze filosu saldırısında 9 Türk vatandaşı hayatını kaybetti.

"Hey! Masamı karıştırma!"

Fazıl, kahve fincanları ile salon girişindeydi. Kâğıtları havaya kaldırıp gösterdi: "Bunlar ne?"

Fazıl, "Haftalık notlarım," dedi. Kahveyi eline tutuşturdu: "İleride gerekirse kullanmak için. Şimdi çekil oradan!"

Uyarıya uyarak masadan uzaklaştı. Kahveyi aldı. "O zaman söyle bakalım Fazıl! Bu yılın önemli olayları ne? Davalar! Ergenekon, Balyoz?"

Fazıl onaylayarak başını eğdi: "Tütün işçilerinin grevi." O da kahvesini dökmeden karşısına oturdu. "Tabii en önemlisi anayasa değişiklik referandumu. Çünkü onaylanırsa Türkiye'yi dönüştürecek. '*Minareler süngü, kubbeler miğfer, camiler kışlamız, mü'minler asker,*' diyen, açık açık niyetini ilan eden birisi, liberalleri ayarttı, liberaller de birtakım aymaz solcuları. Eğer başarırsa, 2010 yılı bir kırılma noktası olacak."

"Şiir Ziya Gökalp'e ait, değil mi? Neredeyse yüz yıllık. Şaşırdım! Söyler misin Fazıl, sen şiir okumayı ne zamandan beri suç sayar oldun?"

Fazıl elini kaldırdı. "Şiir okudu diye birisini hapse atmak, hele bu bir politikacıysa, saçmalığın dik âlâsı. Ben olayın suç olduğunu söylemiyorum. Söylediğim, böyle bir şiiri kalabalıkları coşturmak için okuyan birisinin, demokratik olabileceğini düşünmenin aymazlık olduğu." Öfkesi başını kaldırmaya hazırdı. "Sağcılar, 1997'de enternasyonal söyleyen birisine nasıl bakarsa, ben de o şiiri 1997'de okuyana öyle bakarım canım. Zaten o mısraların şiire sonradan eklendiğine ilişkin iddialar da var... Ama bu önemli değil, önemli olan adamın, 'Demokrasi bizim için asla amaç olamaz,' demiş olması..." Güldü. "Hoş, komünistler de aynı görüşte ama onlar bunu saklamıyorlar. Bizi seçerseniz şunları, bunları yapacağız, canınızı acıtacağız diyorlar. Neyse uzattım, benim gibi düşünenler Kassandra[45] lanetinin azabını yaşıyor."

Öfke onu yoruyordu. Telefonu çalmasa, bunu Fazıl'a söyleyecekti. Ekranda beliren ada baktı: Ayla! Yine mazeret mi? Açıp, konuşmadan onu dinledi. Kapattığında Fazıl merakla

45 Apollon'un laneti sonucunda geleceği görme yetisi kazanan ama olacaklar konusunda kimseyi inandıramayan, Troya Kralı Priamos ve Kraliçe Hekabe'nin kızı, Hektor ve Paris'in kız kardeşi. Kassandra, Paris'in Troya'nın yıkılışına neden olacağını görmüş ve söylemiş ama kimseyi inandıramamıştı.

ona bakıyordu. "Ayla," dedi. "Akşam yemek yiyeceğiz. Biraz gecikecekmiş." Belki gereksizdi ama ekledi: "Bugün kayınpeder, yönetimi Nejat'a devretti; eski kayınpeder yani."

"Sence Ayla resimden anlıyor mu?"

Sorunun amacı neydi? "Sen anlamadığını mı düşünüyorsun?" Fazıl, cevap vermedi. Demek anlamadığını düşünüyordu. "Köşkün salonundaki tabloların sigorta bedellerini duysan, bu soruyu sormazdın."

Fazıl, sesindeki alaycı tona aldırmadı. "Bak Şeker Kız! Eğer Ayla bugün sahip olduğu tabloları, ressamları daha ünlenmeden alsaydı, o zaman resimden anlıyor derdim."

Komik adamı süzdü. Kerim'in sözlerini hatırladı: "Biliyor musun Fazıl, konu zenginlik ya da zenginler olunca illa takacak bir kulp buluyorsun."

"Doğru. Pahalı nesnelerin koleksiyonunu yapanlar konusunda her zaman kuşku duymuşumdur."

"Neden? Fincanı yandaki üstü işlemeli sehpaya bıraktı. "Sence zenginler sanattan haz alamazlar mı?"

"Çoğu zengin için pahalı nesnelere, özellikle de sanat eserlerine sahip olma isteği, sadece estetik hazzın konusu değil bence. Özellikle de pahalı örneklerine duydukları merak. Bu haz, o şeyleri almaya gücünün yetiyor olmasının verdiği tatmin. Zenginliklerinin kanıtlanması, vurgulanması daha çok." Fazıl, sanki saat delisi Nejat'ı tarif ediyordu. "Pahalı sanat eserleri için para harcamak bazıları için ise bir yatırım alanı, bazı ikinci nesil zenginlerin taşralılıktan kentliliğe, burjuvalığa geçişlerinin ifadesi... Kartvizitlerinde yeni bir etiket, unvan." Fazıl dar omuzlarını silkti. Masayı işaret ediyordu: "Bak, notlarımda vardı... Hayır, orada değil, sanırım geçen senedekilerde... Şu en zengin, Karun deyince adı aklımıza gelen ünlü ailemiz, New York Metropoliten Müzesi'ndeki iki galeriye, on milyon dolar

vererek adlarını yazdıracak... On milyon dolar! Türkiye'de kazanılan para ile yurtdışında nam satın alma." Yine dudakları... "Üstelik de bu müze, Anadolu'dan kaçırılan bir sürü eseri sergilemeden bodrumlarında gizleyen, sabıkalı bir müze."

İnanılmaz birisiydi. Saçmalıyordu. "Fazıl sen Ortaçağ'da, Floransa'da yaşasaydın Medicilere ne derdin acaba? Onlar olmasaydı Rönesans olur muydu?"

"Leonardo, Botticelli, Michelangelo... Unuttuğum kaldı mı Şeker Kız?"

Var mıydı? "Donatello," dedi.

"Pekâlâ listeye onu da katalım. Bu sanatçıların ortak özellikleri neydi?" Tuzağa düşürmeye çalışıyor! Fazıl'a cevap vermedi. "Mediciler bu zatı muhteremlere parayı Floransa'da verdi, Roma, Paris ya da New York'ta değil."

Ne diyebilirdi? "Çekiştirdiğin aile, en az üç nesildir zengin. Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değiller," dedi. Üstelik kartvizitlerinde İstanbul ve Ankara'daki müzeleri de var."

Fazıl güldü: "O Türkçe kartvizitleri canım, onu misak-ı milli sınırları içinde kullanıyorlar. New York Metropolitan, İngilizce kartvizitleri için geçerli."

Ayağa kalktı. Bakıştılar. Şeytan! Ona yaklaşıp omzuna vurdu. Şakadan biraz daha ağır bir darbe olduğunun farkındaydı. Fazıl bağırdı. "Ne o? Önce boğmaya teşebbüs, şimdi de yumruklayarak linç mi?"

Bu adam nasıl oluyor da bu denli sevimli geliyordu ona? Dili... Dili hem sanat aleti hem de çirkinliğini örten bir maskeydi. "Akşama Ayla'ya seni gammazlayacağım," dedi. "Ona zevksiz, taşralı zengin dedin."

Fazıl da ayağa kalktı. Kahvesini yine tazeleyecekti. "Boşanmak için uygun zamanı seçtin," dedi. "Yoksa Ayla ile aran bozulacaktı."

Şimdi de Köstenler! "Nedenmiş o?"

"Kocan, yani eski kocan olacak o iştahlı, yakın bir gelecekte Ayla'yı soymaya kalkışacak, seninki de mahkemeye başvuracak. Boşanmamış olsaydın ilişkinizin etkileneceği açıktı."

Güldü. "Ne o, zengin düşmanlığından sonra şimdi de kahinliğe mi başladık?"

Fazıl kendinden emin bir sesle, "Sana yine arşivimi kurcala derim," dedi. "İstatistiki bilgi: Türkiye'de babadan kalan servetin ana hissedarlarının abi ve kız kardeş olduğu bütün durumlarda, kalan servetlerin yönetiminde, ki hemen hemen hepsinde, abiler şirket yöneticisidir ve her zaman miras kavgası çıkmıştır." Hınçla güldü. "Bak görürsün, seninkiler de birbirlerinin kirli çamaşırlarını nasıl ortaya saçacaklar... Hatırla, üç dört sene önce zeytinyağcı iki kardeş vardı. Abi aynı zamanda işadamlarının reisiydi. Kız kardeşinin onu soygunculukla suçladığını sen unuttuysan, arşiv unutmadı." Hınçla ekledi: "Şeker Kız, konu hırsızlıksa, zengin fakir hiç fark etmez... Pardon şöyle fark ediyor: Zenginlerin tepişmesi magazinsel ve daha mide bulandırıcı oluyor. Fakir fukaranınki ihtiyaçtan, Nejat gibilerininki ise açgözlülükten."

Biraz bekledi. "Kösten Holding, Şafak Medya'yı satın almak üzere. Dediklerin doğruymuş. İştahlının kartvizitindeki unvanlar daha da çoğalacak..." Merakını gizlemeyecekti: "Sence o kadar parayı nereden bulacaklar? Kim verecek?"

"Tabii ki sen ben Şeker Kız." Fazıl ardından hüküm vererek güldü. "Sen değil tabii, lafın gelişi, parayı bankalar verecek, tıpkı geçmişte olduğu gibi. Özel bankalar zırnık koklatmazlar, Köstenler krediyi muhtemelen kamu bankalarından alacaklar." Omuzlarını gülünç hareketle kaldırıp indirdi: "Üç beş yıl sonra, krediyi geri ödeme zamanı gelince de yan çizecekler..."

"Yani?

"Bak Şeker Kız. O kadar yıl zenginlerin arasında yaşadın ama hiçbir şey öğrenememişsin. Yanisi var mı? Tabii ki borçlarını ödemeyecekler." Peki o zaman ne olacak diye soracaktı ama Fazıl'ın hınzır bakışları onu susturdu: "Yoksul borcunu ödemezse, alacaklı icraya verir, sonra da gelip fukaranın donunu alır. Zengin ödemezse, sihirli formül devreye girer." Sihirli formülü heceledi: "Borcunu ya-pı-lan-dı-rır-lar."

"Ama yine de... Teminatlarını yitirecekler. Kerim öyle söylüyor."

"Yok canım, laf o. Birincisi işe yaramamışsa, ikinci yapılandırma devreye girer, o da olmazsa, elindeki teminatları değerlerinin çok üstünde gösterirsin, olur biter... Yani ceset büyükse, kimse kokutmaz. Hele bir de kamu bankaları üzerinde etkili olacak siyasi ilişkilerin varsa, hiç korkma. Baktın hâlâ olmadı, tüyersin, olur biter. Hatırla, Demirel'in, akrabaları ve ona çok yakın işadamlarıyla topluca çektirdiği şu ünlü fotoğrafı... O aile fotoğrafında Demirel'in yanında sırıtarak poz veren herkes sonradan ya içeri girdi ya da..." Islık gibi bir ses çıkardı: "Vıytt... Paris, Ürdün, Romanya, Amerika... İsviçre'deki paralar yedi göbek nesillerine yeter."

Söylediği hiçbir şey yeni ya da bilinmedik olaylar değildi, Fazıl'da rahatsız edici olan bunları zengin ve zenginlik aleyhtarı, hayır düşmanlığı olarak adlandırılabilecek bir çerçevede kompoze etmesiydi. Konu bir kere açıldı mı salvo ateşine başlıyordu. Salvoların arasında iki sözcük kulaklarına takılmıştı: İktidarla ilişkiler! Nejat'ın rastlantıyla duyduğu telefon konuşmalarını hatırladı. O dinci vakıf! Geriye çekildi. İşe dinciler karışınca tehlike önsezisiyle irkilmişti. Önyargılı bir tepki miydi gösterdiği? Adamlara, sırf Müslüman oldukları için mi tepki duyuyordu? Zihnini meşgul eden soruyu, kurtulmak istediği bir ağırlıkmış gibi dudaklarından bıraktı:

"Sence ilericiliğin sadece laikliğe indirgendiği görüşü doğru mu Fazıl? Yılların başörtüsü sorununun nedeni de bu değil mi? Acaba yüzünü batıya dönenlerin, dine karşı refleksi mi var?"

Fazıl, gözleri açtı. Konuşmanın neden birden laiklik konusuna geldiğini anlamamıştı. Yine de cevap verdi: "Unutma, Cumhuriyet'i kuranlar Rumelilerdi. Anadolu önce uzak durdu, sonra da isyan etti, ancak baskı ile kabullendi Cumhuriyet'i. Ama her halükârda son tahlilde, din problematik bir konu. Sadece afyon değil, örgütlendiği zaman bir kıyım nedeni. Aziz Barthelemy Katliamı'nı, Otuz Yıl Savaşları'nı, Kerbela'yı, engizisyonu, Maraş, Çorum, Sivas Katliamlarını hatırla. Kendi hesabıma cehennemde yanmayı, bu dünyadaki dehşete tercih ederim Şeker Kız." Fazıl'a baktı. Karşısındaki kılıksız palyaçonun, saldırgan, terbiye edilmez bir ruhu olduğunu bir kez daha kavrıyordu. "Bir şey daha söyleyeceğim. Ama senin de rızanı istiyorum Şeker Kız..." Fazıl rıza istiyor! Ellerini açarak ona istediği onayı verdi. "Artık zenginsin. Evet dersen, bu evi Kerim'e devretmek istiyorum. Baksana, Teyze'n benden inatçı, öleceği yok. Ama kitaplarım ve arşivim, kesinlikle senin. Dur, boğacaksın..."

Hayır, ondan ürkmüyor, onu çok seviyordu. Zayıf bedene tekrar sarıldı. İtiraz etmesine aldırmadan onu art arda öptü. Vekil Baba diyerek işine geldiğinde sevgisini hafife aldığı adamın yüreği iyi ki içine sığınabileceği kadar büyük, saklanabileceği kadar derindi. Onu böyle sevmesinin bir nedeni de şefkatini bir kadın gibi esirgemeden vermesi değil miydi? Aklına gelen düşünceyle kollarını açtı.

"Dinle! Neden bu evi hemen müze yapmıyoruz?" Eliyle havadaki hayali tabelaya yazdı: "Edebiyat zaferini Fazıl Erol Müzesi ile vurgulayalım."

Fazıl onu geriye itti; neredeyse sertçe. "Hah yine aynı hikâye! İki linç girişiminin ardından şimdi de hakaret! Utan!"

Yarı ciddi, yarı şaka bir kahkaha attı: "Adımı öyle mi ölümsüz kılacağım? Öğren, insan sağken kendi kendine gelin güvey olup, kendine müze açmaz. Kimse kendini bu kadar ciddiye almamalı..." Düşünmeden ekledi: "Hem bu yaşta elde edilmiş zafer sadece yüktür. Unutma, yakınlarımızın sevgisi bizi sadece onların gözünde yaşatır. Ölümsüz olabilmek içinse daha fazlasına gerek vardır. Aynı içgüdüsel kavrayışla bir araya gelen farklı insanlar... Hani halk diyorlar ya işte onların sevgisine..." Sözlerini bir soruyla bitirdi: "Ve müzeler iyi insanlar içindir. Sen hiç şeytan müzesi gördün mü?"

Uzun sayılabilecek bir süre boyunca karşısındaki adamı süzdü. "Biliyor musun Fazıl, galiba haklısın. Ben seni kötü biri, Kerim'in şeytanı olarak daha çok seviyorum."

5

"Bunun neresi cadde? Çok dar... Hem de çok yokuş."

Nejat, yanındaki kıza döndü. Bakar bakmaz onu ilk gördüğünden beri hiç sönmeyen, zaman zaman uysallaşan alev yeniden harlanıp, yanaklarını dağladı. Kısa eteğin, üzerinde bu kadar kışkırtıcı durduğu başka kadın var mıydı? Art arda soluk aldı. Ama ciğerlerine çektiği hava değil, lavdı. Son üç haftadır... Hayır tam olarak yirmi gündür, sabit bir fikre dönüşen düşünce bir kez daha kulaklarında yankılandı: "Onu istiyorum... Hayatta istediğim her şeyden fazla..." Arabaya bindiklerinden beri tuttuğu eli hafifçe okşadı. "Evet ama iki yandaki binaların harika Boğaz manzaraları var..." Bakalım villayı gördüğünde ne diyecekti? "Hele biraz daha inelim, görürsün."

Zerrin gülümsedi. Dudakları büküldüğünde gizli bir el gözlerinin içindeki ışığı açıyordu. Demek güzelliğin dili, dudaklar ve gözlerle konuşuluyordu. Neden yata değil de eve gidiyoruz diye sormamıştı? Ya vereceği hediye! Bu, bugüne kadar bütün

erkeklerden esirgediği şey miydi? Bedeni istekle titredi: Bekleyiş sona mı eriyordu? "Ne oldu? Üşüdün mü Nejat?"

Zerrin'e döndü. Kızın bakışları gölgelenmişti. Sol eli de şefkatle omzuna yaslanınca, o hep geride tuttuğu düşünce, alnını yaktı: Beni seviyor olabilir mi? "Hayır," dedi. "Galiba düşündüğümden daha çok yorulmuşum." Sözleri daha kulaklarında sönmeden pişman oldu. Zayıflığını, güçsüzlüğünü ele vermişti. "Yani, zihinsel olarak."

Önce hafif, ölçülü bir gülümseme, sonra vaat dolu sözler: "Kutlama seni dinlendirir Bay Başkan." Kutlama! Buluşmaların adı kutlamaya dönmüştü. Ama bu kez... Bu kez direnmeyecek, Bay Başkan'a istediğini verecekti. Onunla sırf kırk beş dakika daha uzun kalabilmek için Zekeriya Mucip denen o kasıntı ile randevusunu iptal etmişti.

"Evin anahtarı yerine şifresi mi var?" Zerrin'in sorusuna, başını eğerek cevap verdi. "Kasa mı bu? Şifre neden 1805?"

Saçları yanaklarını gıdıklıyor, dirseği taze memelerini eziyordu. Mutluluktan başı dönmeye başlamıştı. Kekelememeye çalışarak cevap verdi: "Bilmem. Şifreler genellikle dört rakamlı olur. Ondan mı?"

"Yalancı!" Zerrin, kolunu bırakıp, geriye çekilmişti: "18 günü... 5 de ayı gösteriyor. Yani 18 Mayıs... Yani ilk kutlama yemeği." Utanmış gibi kirpiklerini kapatarak gözlerini önüne eğdi: "İlk kısa etek giyme sözü. Ve..." Başını tekrar omzuna bırakarak, göğüslerini tekrar dirseğine yasladı. "Seni ilk kez öptüğüm gün."

Uzanıp kızın çenesini tutarak başını omzundan kaldırdı. Kasıkları, yanakları, ciğerleri... Her uzvu yanıyordu. "Yanaktan alınan verilen öpücük, öpüşme sayılmaz."

Zerrin bir süre onu süzdü. Sonra uzanıp dudaklarını adamın dudaklarına yapıştırdı ama hemen geri çekildi. "Sabırlı

olun Bay Başkan. Arabaya bindiğimizden beri bu üçüncü... Rujum silinecek."

Sonra hafifçe gülerek tekrar koluna sarıldı. Araba durmasaydı itiraz etmesine bakmadan dudaklarını kanatıncaya kadar emerdi. Merak ve şaşkınlıkla yan yana duran villaları izleyen Zerrin'i kolundan tutarak, baştaki kapıya çekti. İşaret edince kız yeni bir oyuncağı keşfeden çocuk merakı ile bahçe kapısının üzerindeki panele, 1805 sayısını girdi... Bir dakika sonra villanın içindeydiler. Işıklar yanınca, ileriye atılan Zerrin'i izledi: Kızın geniş salonu gözden geçirişi, Boğaz'ı sanki ilk kez görüyormuş gibi seyredişi, odaları, banyoları, televizyonları inceleyişi, sık sık arkaya dönerek ona gülümsemesi... O? O, şaşkındı. Hayatta ilk kez bir başkasının sevinci, mutluğu onu da mutlu ediyordu. Zerrin turu bitirdikten sonra yanına gelip gözlerini gözlerinin içine dikti. Dudakları yine muzip bir düşünce ile kıvrılmıştı: "Söyleyin bakalım Bay Başkan... Bu cennet köşesi garsoniyeriniz mi?"

"Ne biçim söz o?" Kapıyı işaret etti. "Şifrenin farkında değil misin? Her şey yeni."

"Peki burası ne için?"

"Burası senin oturacağın ev... İlk kutlamamızda, işe yakın bir yere taşınacağım demedim miydin?" Zerrin başını önüne eğdi. "Peki, ben ne demiştim?" Kız cevap vermedi. "Allah, ev kurana yardım eder."

Karşılık kısa bir sessizliğin ardından geldi: "Tövbe, tövbe de... Sen Allah mısın?"

"Burada yaşamak istemez misin?"

Cevap kısa kararsızlığın ardından geldi. "Kapatman mı olacağım? Karın var senin."

Kapatma mı? Beklediği sert cevap bu değildi. "O ne biçim laf?" Kekeleyerek açıklamaya koyuldu: "Boşanıyorum...

11 Haziran Cuma günü... Tek celsede." Zerrin susuyor, onu süzüyordu. Yaklaşıp kızı istekle kendine çekti. "Gel bana!"

Sevinmiş gibi görünmeyen kızın dudakları bu kez ürkek değildi. Ona istekle karşılık verdi. Ama ellerini kıvrımlı belinden aşağıya indirmeye kalkışınca korkuyla kendini geriye attı. "Hayır..." O da soluk soluğaydı. "Ben de istiyorum. Ama şimdi değil... Biliyorsun... Yaş günümde... Büyük kutlamada." Sesi inceldi. "Lütfen!"

Kollarını gevşetti. Sonunun nasıl biteceğini bildiği bu oyun onu hem geriyor hem de eğlendiriyordu. Demek büyük hediye? Birden irkildi. Ama... "17'sinde randevularım var... Ankara'da."

Zerrin'in yüzü asıldı. Haber gözlerinin içindeki, o hep yanık olmasını dilediği büyülü ışığı kapattı. Dudakları inceldi. Karşısında kız yarı yaşındaydı ama onu, yitirmekten korktuğu bir kadın gibi algıladığının farkındaydı. "İptal et... Sen artık büyük adamsın."

Mümkün değil! "Bakanla randevum var. Randevuyu ayarlamak için çok uğraştık... Ardından iki banka genel müdürü ile yemek yiyeceğim..." Faydasız... Onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı. "O günkü görüşmeler, Kösten Holding'in geleceği için çok önemli bebeğim." Zekeriya'yı hatırlayınca yüzünü buruşturdu: "Hem yalnız da olmayacağım. Buradan bir heyetle birlikte gideceğiz. O heyette yurtdışından gelenler de katılacak." İkna oluyor muydu? "Neden doğum gününü on sekizinde, cuma günü kutlamıyoruz. Hem ertesi gün de cumartesi. Ne dersin?"

"Hayır Nejat, doğum günümü vermem." Zerrin hayır diyordu ama bir yandan da gülüyordu: "Biliyor musun, çocukken, Ahmet, küçük abim, benim doğum günlerimi satın al-

mak isterdi." Gülümsemesi kahkahaya dönüştü: "Onunki 29 Şubat'tı."

Soluğunu tuttu. Bu bir fırsattı: "Peki sen satar mıydın?"

Zerrin sorunun devamı olduğunu anlamış gibi alçak, temposu düşük bir ritimle cevap verdi: "Bazen. Ahmet istediğimi vermeye razı olduğunda."

Sattığı, doğum günü değildi. Kendisi... Düşünce onu rahatsız etmedi, aksine rahatlattı... Mine, olduğuna inandığı asaletiyle aile adını, Melek, yalancı zevk iniltilerini, Zekeriya inancını, Murat sadakatini satmıyor muydu? Göz göze geldiler. Ama durum farklıydı: Karşısındaki benzersiz, el değmemiş kızın ilk alıcısı kendisi olacaktı. Hemen düzeltti: Tek alıcısı... Bunun için ne gerekiyorsa ödeyeceğim diye düşündü. Verdiği karar onu mutlulukla ürpertti, tıpkı ilk Patek Philippe'ini satın alırken olduğu gibi. Derin bir soluk aldı: "Zerrin Deliormanlı, doğum gününü bana satarsan, sana ne istersen veririm."

Çağrılı sessizlik boyunca göz göze beklediler. Kızın bakışlarında ne mutluluğun ne de rızanın belirtileri vardı. Konuştuğunda sesi soğuk, kararlı, istediğini alacağından emindi: "Bu evi en az üç yıllığına, aidatı dahil, bir liraya kiralamak istiyorum." İstek az kalsın kahkahaya boğacaktı onu. "Daha bitmedi! Araba kullanmayı öğrenmek istiyorum; ehliyet almak istiyorum, kattaki öteki kızlarınki gibi, kredi kartı istiyorum... Vapurla Boğaz'ı baştan sona geçmek, Kız Kulesi'ne gitmek, pasaport almak istiyorum... Sonra da dünyayı dolaşmak istiyorum." Ona doğru yaklaştı. "Şımartılmak istiyorum ama en çok sevilmek istiyorum. Hiç kimsenin sevilmediği kadar çok. Sevgilim sadece beni sevsin istiyorum." Şimdi sesi gizemli serüvenlere davet eden büyücü fısıltısına dönüşmüştü: Kızın tüm bedenini hissediyordu. "Doğum günümün... satış bedeli bu Bay Başkan..."

En az üç yıl benim! Karşısındaki kızın anlaşma süresinin uzunluğu konusunda berrak bir fikri vardı. Açık, mantıklı ve kararlı, diye düşündü. Kıza sarıldı. Duyduğu arzu derin bir şefkate dönüşmüştü. Burnuyla saçlarını aralayarak dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"Her şeye evet..." Antlaşmayı mühürleyen evetten sonra bir an için endişeyle durakladı: Kolları arasında tuttuğu mahlukun güzelliğinin özünün, ilk bakışta göze çarpan, budalalığı andıran saflığı olmadığını, ona istediği her şeyi yaptırabilecek kadar becerikli olduğunu hissediyordu. Öpücük sunar gibi, kendini sunar gibi bakıyordu ama bunun aldatıcı olduğunu, bakışlarının onu tuzağa çekmek, istediğine razı etmek için birer kement olduğunun farkındaydı. Aldırmıyordu, bu kızın gönüllü tutsağı olmaya razıydı. Karşılığını alabilirdi ondan... Herkesin çöp diye dalga geçtiği Nejat, dünyanın en güzel kızına sahip olacaktı. Derin derin soludu. Sesinin titremesine engel olmalıydı: "Doğum gününü 18'inde benim kollarımda, burada noktalayacaksın!" Onu alnından öptü. "Şimdi söyle bakalım bugün bana vereceğin hediye ne?"

Zerrin şaşkın bir ses çıkarıp geriye sıçradı ve çantasına koştu. Geri döndüğünde elinde bir kutu vardı.

"Bir koku... Artık bunu kullanmanı istiyorum. Benimleyken de bensiz de."

6

Emre, kapı açılınca bilgisayarı kapattı. Hanımefendi sonunda teşrif etmişlerdi. Son haftalarda geceler, hep aynı şekilde sona eriyordu: Evde bekleyiş, Ayla'nın gece yarısına doğru, genellikle yüzü asılmış bir halde eve gelişi... Kimlik değiştirmişti,

artık Madam de Rênal değildi. Âşık kadından, günün yorgunluğunu, metresini yatağa götürerek gidermeyi umut eden, sabırsız bir efendiye dönüşmüştü... "Merhaba!"

Yerinden kalkmadan cevap verdi: "Hoş geldin!"

Ayla hızlı hareketlerle üzerindeki pardösüye benzeyen ince kumaşı çıkarıp, L şeklindeki takımın üzerine attı. "Yorucu bir gündü... Önce merkezde devir, sonra toplantı. Akşam da Mine'yle yemek..." Afiyet olsun demesini mi bekliyordu? Ayla, öyle demesini bekliyormuş gibi bir süre sustu. Sonra suçlayıcı bir tonla, "İlişkimizi biliyor," dedi. "Durup dururken, sanki eskisi varmış gibi, yeni sevgilin kim, diye sordu. Ama seni ima ediyordu. Eminim."

Anlaşılan dedikodu köşk ve holding merkezinin dışına da yayılmıştı: Bir an Mine Hoca'ya ne diyeceğini düşündü. Sonra kararsızlığın anlamsızlığını hatırladı. "Sen ne dedin? Evet, Emre mi dedin?"

Ayla ellerini iki yana açarak oturdu. "Tabii ki, hayır? Genç birisiymiş dediği için, Sezai'nin yeğeni demek zorunda kaldım."

Sezai'den sonra şimdi de yeğeni! Omuzlarını kaldırdı: "İyi o zaman." Alay ettiğini belli edecek şekilde güldü: "Kolayı var. Bu hafta Sezai'yi ihmal eder, yeğeniyle birkaç kokteyle gider, fotoğraf çektirirsin, ha Sezai ha yeğen, sana inanırlar."

"Yapma lütfen!" Ayla öfkesini kontrol ediyordu. "Allah aşkına ben zevk aldığım için mi durmadan onunla geziyorum?" Sustu. Zihnindeki soruya cevap arıyordu: "Kimden öğrenmiş olabilir?"

Ayla'nın dik bakışlarına aldırmadan, "Mine Hoca'yla haftalardır konuşmadım," dedi.

Ayla yine sustu ve onu süzmeye koyuldu. Bakışlarının sihri olduğuna inanıyor olmalıydı. Hissediyordu, sessizliği, bakışları, dudaklarının iki yanındaki kıvrımlar adil değildi. Henüz

itham etmediği suçlamalarla doluydu. "Ama babamla konuşmuşsun." Ne demekti bu? "Hani bana söz vermiştin, onunla konuşmayacaktın."

Delirmiş olmalıydı. "Bak, o yat gezisine gitmememi istemiştin, mazeret uydurup gitmedim. Ama adam kendi evinde, ders sonrası yanımıza gelince kusura bakmayın, kızınız sizinle konuşmamı istemiyor deyip, kaçacak mıydım?"

Yeni soru kısa sessizliğin ardından geldi: "Neler konuştunuz?"

Onun Sezai'si de Hayal'di. Sözün sonunda oraya geleceğini bile bile, "Genel olarak matematik," dedi. "Baban lisede geometride ne kadar iyi olduğunu anlattı. Sen sormadan söyleyeyim, özel olarak da Naim'den söz ettik. Naim dedenin adıymış, onu öğrendim."

"Yanınızda başkası var mıydı?"

Başkası? İşte konu onun Sezai'sine gelmişti. "Hülya'yı kastediyorsan, Hülya yoktu."

Ayla yine sustu. Başlatıp sonlandırdığı, aralarına birbirlerine ulaşamayacakları öfke duvarları ören sessizlikler, ardından saçma sorularla devam eden konuşma küçültücü bir sorgulamaya dönüşmek üzereydi. Artık ona öfkelenmediğini fark etti. Garipti, yatakta mazoşistken, ayakta despot kesilen bu kadından, önüne serilen zenginlikten, etrafına geçirdiği parıltılı fanustan sıkıldığını hissediyordu. Dikkatle, belki uzun zamandır sürüyordu ama onun şimdi farkına vardığı yabancılaşmanın başkalaştırdığı, kadını süzdü. Çenesinin iki yanında, geç kalmış öfkenin çizgileri belirmeye başlamıştı. "Peki Hülya ile yalnız kaldığın oluyor mu?" Tabii ki oluyordu. Olduğunu belirtmek için başını eğdi. "Neler konuşuyorsunuz?"

"Havadan, sudan," dedi. "Bence çok zeki ve hoşsohbet. Üstelik kimsede olmayan bir özelliği var." Ayla sormadan ekledi: "Konuştuğu kişiyi sıkmama becerisi. Ve ne zaman gitmesi gerektiğini de gayet iyi biliyor."

"Demek iyi anlaşıyorsunuz?" Onu delirteceğini bilerek başını tekrar eğdi. "Babam da o deliye uydu. Aklı sıra kurnaz, niyeti deli kızını birine yamamak, sonra da rahat etmek. Anladın mı?"

Anlamasına anlamıştı ama, "Bunlar beni ilgilendirmez," dedi.

"Yakında yine delirirse şaşırma..." Şu anda çılgına benzeyen kardeşi değil, oydu. Cevap vermedi. Tek isteği kalkıp buradan çıkmak, sorgu masasını terk etmekti. "Mesajlaşıyor musunuz?"

Bakışları, sesi... Kendini birden işlemediği kabahat için azarlanan çocuk gibi hissetti. Karşısındaki mantıksız kadını süzdü. Mücevherleri, çantası, altı kırmızı olan ayakkabıları, üzerindeki pahalı giysiler onu, Esma Deliormanlı'nın deyimi ile, kenar mahalle yosması olmaktan korumuyordu. Kıskançlığın talepkâr olduğunu biliyordu ama Ayla'nınki arsız, obur ve mide bulandırıcıydı. İtici olmanın anlamını biliyor muydu acaba? "Hayır," dedi. "Onunla mesajlaşmıyorum."

"Ya Fatma ile."

"Fatma ile de mesajlaşmıyorum."

"Bana Hülya ile neler karıştırdığınızı söyleyeceksin Emre Bey!" Ayla ayağa fırlamak üzereydi. Bu isteri krizi acaba nasıl sonuçlanacak? Kendi sorusuna cevap verir gibi başını iki yana salladı, bilmiyordu. "Bana telefonunu ver! Kontrol edeceğim."

İşte soru cevaplanmıştı: Sonu kötü bitecekti. Onu uyarsa! "Ayla, saçmalama!" dedi. "Ciddi ol!"

"Ciddiyim. O telefon, şirketin malı. Ben verdim sana. Şimdi geri istiyorum."

Hanımefendi özüne dönmüştü: Sevgiliden, topunu geri isteyen zengin çocuğuna. Karşısında kibri, kirpinin dikenleri gibi ayaklanmış, batışı uzaktan bile hissedilen kadının kısılmış gözlerinin, büzülmüş dudaklarının, sıkılmış yumruklarının oluşturduğu resim, gözlerinin önündeki perdeyi yırtıp attı. Sakinken ona yakışan, yüzüne duru bir ifade iliştiren zenginliği, öfkelenince, takanı çirkinleştiren bir maskeye dönüşüyordu. Onu hediyelere boğmasına karşın bu kadın aslında cimrinin tekiydi; hiçbir zaman varlığını sunan bir sevgili gibi değil, her zaman borcunu tahsil etmeye gelen bir alacaklı gibi bakmıştı ona. Belki aşk kavgalarında taraflar acılarını haykırıyordu ama kıskançlık kavgalarında maksat karşı tarafa acı vermek, incitmekti. Kanıtı işte karşısında ayaktaydı. Aralarına giren yabancılığın artık giderilemeyeceğini hissediyordu.

Onun yanına gelmesine izin vermeden ayağa fırladı ve telefonu aldı, arkasındaki kartı çıkarıp, donmuş gibi onu izleyen Ayla'nın eline tutuşturdu, ardından koltuğun üzerindeki bilgisayarını alıp hızlı adımlarla kapıya yürüdü... "Hey! Nereye gidiyorsun?"

Cebindeki anahtarları girişteki tırnağa bıraktı. Bilgisayarı havaya kaldırdı. Evet duvar örülmüş, bitmişti. "Hatırla, telefonu iade etmek kaydıyla almıştım. Ama bu benimdi," dedi ve kapıyı açıp çıktı.

"Geri dön! Gidemezsin!"

Ayla'nın çığlıkları indiği merdivenlerde ayak sesleri gibi peşinden geldi, sokağa adımını attığında duyulmaz oldu. Haysiyetinin ne kadarını geride bıraktığını bilmiyordu ama yine de mutluydu. Eli karnındaydı. Arzu uyandıran bir bedenden, sevgili umudundan hadsiz bir despota dönüşmüş bu kadından

ayrılma fikri bir yerlerde, yavaş yavaş ama kararlı bir şekilde büyümüş, sonunda, az önce iltihaplı bir yara gibi patlamıştı. Aslında resim başından beri belirgin değil miydi? Ayla, tutkusuyla değil sadece zenginliği ile uyumlu birisiydi. Bu yüzden kendisi olduğunda çekiciliğini yitiriyor, kişiliğinin özünü, büründüğü seçkinlik bile gizleyemiyordu. Budala diye düşündü: Kıskançlığın, hele bu kıskançlık kibrin bir biçimiyse, gizlenmesi gereken bir şey olduğunu öğrenmemişti. Bir an durakladı. Peki, onu ne çekici kılmıştı? Bedeni, seçkinliği? Hayır. Ulaşılmazlığı, imkânsızlığı; onu elde etmenin, imkânsızlığı da aşmak anlamına geldiğini düşünmesi. Ne denli yanılmıştı, şimdi o imkânsızlığın maskelenmiş bir sıradanlık olduğunu kavrıyordu.

İşte onu böyle hatırlayacaktı... Epeyce yürüdükten sonra saate bakmayı akıl etti: Yirmi üç otuz beş. Otobüs ve dolmuşlarla en az iki saat, taksi ile otuz beş dakika. Taksiye karar verdi. Gece tarifesi başlamadan önce bir tane bulmalıydı...

Beş dakika sonra ön koltukta arkasına yaslandığında Ayla'nın haykırışları, sönmüş bir fırtınanın ölü dalgaları gibi, kulaklarını dövüyordu. Bir zamanlar kokulu cehennem dedikleri çukura geri dönüyor olmak az önceki serinlik kadar mutluluk vericiydi. Kabul etmeliydi: Hep yakındığı yoksulluk, hayatının sakin, güvenli merkezi olmuştu, oradan uzaklaşıp, dışa doğru yürüyünce cehennemin kapısıyla karşılaşmıştı. Aslında yoksulluk dediği aynı zamanda karşılıksız sevgi değil miydi?

Çukura yaklaştıkça mutluluğunun kaynağının sadece sükûnet olmadığını, özlemi de içerdiğini keşfetti: Ablası! İnsan incindiğinde, onu sevene sığınıyordu. Ama mutluluğu uzun sürmedi. Yitirme duygusu! Esma Deliormanlı da yakında gidecekti... Taksiden inince bir anlığına durdu: Sokağın yerleşik karanlığı, mahalleye geldiğini haber veren tabela gibiydi. Yavaş adımlarla yürüdü. Fatma'nın apartmanının önünden geçerken

yanaklarının kızardığını hissetti. Kıskanıldığından habersiz kadına haftalardır bir telefonu bile çok görmüştü.

Merdivenlerdeki koku bu kez midesini bulandırmadı. Daire numarası yine ters dönmüştü. Anahtarı çıkarıp, kapıyı dikkatle açtı. Kimseyi uyandırmamalıydı, yoksa gece yarısında neden birden geldiğini açıklamak zorunda kalacaktı. Babası girintide horlayarak uyuyordu. Yaklaşınca yoğun içki kokusunu aldı. Ablasının geceleri açmayı ihmal etmediği kırmızı ışıklı gece lambası, yer yatağının yanındaki, anlaşılan artık saklamaya kalkışmadığı boş şişeleri aydınlatıyordu. Buradan bir an önce kurtulmazsa, sonu küfeydi. Yavaş adımlarla evin karanlık kalbine... hayır, bağırsaklarına doğru ilerledi. Kalp atışları yine hızlanmıştı. Açık kapının önüne geldiğinde durdu. İçeriye bakmak istemiyordu ama yine de sanki birisi kulağından tutup, zorla başını çevirmiş gibi aralık kapıya yaklaştı.

Az daha çığlık atacaktı. Ablası hayaletin yanında yerde yatıyordu. Ölüm, yanlış bedeni mi ziyaret etmişti! Çığlık atacakken fark etti. Ablası kahırdan, umutsuzluktan, geç kalmış ölümü çağırmaktan yorgun düşmüş, annesinin yanında sızmıştı. Durumu daha da garipleştiren yanındaki yastıktı! Ablasının Bulgaristan'dan getirdiği çeyizinin kıymetli parçasına baktıkça, yastığın beyazlığı kararıp bir kuyu gibi derinleşti. Titreyerek geri çekildi.

Smürt! Ablasının, haftalar önce hayaletin kulağına üflediği, mistik bir dilde yaktığı ağıtı andıran bu sözcüğü duyduğunda, onun, annesine ölümünü telkin ettiğini sanmıştı. Hayır, şimdi kavrıyordu: Esma Deliormanlı'nın niyeti bunun bir adım ötesindeydi. Duyduğu dehşetin dışarıya çıkmasını engellemek için eliyle ağzını kapattı. Zavallı Esma, talihsiz kadın, Deliormanlı dramlarının nedenini ortadan kaldırmak istiyordu ama

son adımı atacak, yastığı hayaletin yüzüne bastıracak cesareti bulamıyordu.

Dehşeti çiğneyerek koşar adım odasına geçti, kendini yatağa bıraktı. Kaderinin içine hapsolmuş bir yaşam, ebedi esir: Esma Deliormanlı'nın yaşamının özeti bu değil miydi? Önce anne acısına, ardından ona biçilmemiş ama zorla sırtına yüklenilmiş anneliğe, sonra yoksulluğa ve hayaletin bakımına ve nihayet bu çukura esir olmuştu...

Duyduğu hüzün o kadar derin, öylesine acı vericiydi ki, içinde tutamadı. Yüzüstü, güneş görmeyen, üşüse üşüdüm demeyen, eli erkek eline değmeyen, bütün ailenin mutsuzluğunu tek başına sırtlayıp taşıyan, ruhu ağırlıktan çatırdarken tek damla gözyaşı dökmeyen kadının yerine, hıçkırıklarını yastığa gömerek, avaz avaz ağlamaya koyuldu. Gözyaşları, üniversiteden atılacağını öğrendiği andan dört yıl sonra, ilk kez yanaklarını ıslatıyordu. Çok sonra, çığlıkları kulaklarına erişmez olunca, başını gömdüğü yastıktan çıkardı. Yanaklarındaki başına buyruk yaşları silerek tavanı seyretmeye koyuldu.

Sonuçsuz çığlıklardan bıçaksı sorulara dönüşen hüzün onu kışkırtıyor, duyduğu o derin acıma, öfkeye dönüşüyordu. Ablası neden durumundan şikâyet etmiyor, neden o odadan çıkmayı, çukurdan kurtulmayı denemiyordu? Sorumluluk duygusu mu; yoksa kardeşlerine duyduğu sevgi mi? Onu hapishanesinde tutan zincirin halkaları... Acıya boyun eğme gücü, alışkanlığa evrildi, onu sonunda bir bağımlıya mı dönüştürdü? Belki de şikâyet ettiği hayaletin varlığı, bağımlılığını yatıştırıyordu.

Düşünceleri utanca dönüşmeye yüz tuttuğunda yataktan doğruldu. Esma Deliormanlı'yı tutsak eden güç, on sekiz yıl önce koma benzeri bir uykuya dalan kadından çok çaresizliği, eylemsizliğiydi. Evet! Bilmece çözülmüştü.

Yataktan kalktı. Yan oda boştu, Zerrin hâlâ gelmemişti. Başka zaman olsa meraklanırdı ama garipsemedi bile. Koridora çıktı. Çukura değil, hayatlarına çöken yoksulluk, karanlığı yoğunlaştırıyor, küflü nemse aksine sıvılaştırıyordu. Cıvalaşmış karanlığı geçti. Hayaletin odasına yürüdü, nefesini tutarak, aralık kapıyı itti.

Odada zaman donmuştu, kaynağı belirsiz ışıklara rağmen, başka bir iklime özgü, sağır, gri bir karanlık vardı... Bir süre, etraftaki sessizliğin koyuluğuna karışarak, seyretmeye koyuldu: Umutsuzluk, ablasının ölümünü prova eder gibi yerdeki hayaletin yanında baygın, hareketsiz yatışı, çürümüş et kokusu, nem ve mevsimsiz serinliğin oluşturduğu karışım içini dolduruyor, soluğunu kesiyordu. Bir an geri dönüp kaçmayı düşündü.

Ama kaçmadı, ablasının yanından, ona dokunmamaya çalışarak ilerledi. Ayakta olduğu zamanlar babasının Kevser'im diye çağırdığı, talihsizliği kader edinmiş kadın yatakta, sırtı kapıya dönük yatıyordu. Gölgeye dönüşmüş varlığa eğildi. Anıları artık belirsizleşmişti ama hatırladığı annenin, bu şekilsiz gölge olmadığı açıktı: Kuru kafayı andıran yüzü kaplayan, yanaklarına yapışmış deri sapsarıydı. Bir an irkildi. Gözleri açık mıydı? Eğildi. Hayır, bu ışıksız boşluklar görmeye yaramıyordu, ruhunun bedenini terk ettiği deliklerdi. İsyanla ürperdi: Ruh kaybolmuşken, beden neden direniyordu? Tanrı bize "İtaat et ve öl," derken, o neden ölmüyordu?

Pantolonunda hissettiği el onu havaya sıçrattı. Kim dokunmuştu bacağına? Korkuyla yatağın kenarına baktı. İskeletin adımını atmasını söyleyen eli...

İki adımda kenarları işlemeli, sert çeyizlik yastığını yerden aldı. Zihnindeki düşünce, kulaklarında yankılan sese dönüşmüştü: Sisifos kurtulmalı! Her insan içindeki kötülükle bir gün karşılaşır, o an işte bu andı; yastığı bastırırken çığlık attı. Ama

çığlığını ne ablası ne de kendisi duydu: Sessiz olduğundan değil, geleceğe atılmış bir çığlık olduğundan. Bir sınırdaydı; yaşamın, ölümün, belki ölümsüzlüğün, belki de kurtuluşun. Ama nedense ürpermiyordu. Özgürlüğü ile arasında bir sis perdesi vardı. Mırıltı dudaklarına döküldü: "Tüller hep yırtılır..."

Beş dakika sonra tekrar sokaktaydı. Titriyordu. İçinde hep var olan ama onun az öncesine kadar fark etmediği kötülük, kendini zekâsının altına mı gizlenmişti? Hangi lanetin kurbanıydı? Sessiz çığlıklarının yankılandığı ıssız ve loş sokağı boş gözlerle süzdü. Ne yapacaktı? Telefonu çıkarıp Fatma'yı aradı. Ayla'nın gizli rakibesi hemen cevap verdi. Sesi ne meraklı ne de sitemkârdı. Binaya girerken köşede arabadan inen silüeti fark etti. Zerrin! Başka zaman olsa belki yolunu keserdi ama iki kat aşağıda onu günahından arındıracak bir beden bekliyordu.

Ölüm haberini veren telefon, neredeyse bir saat sonra, Fatma'dan beklediğini aldıktan sonra geldi. Zerrin'di arayan. Sesi, beklediğinin aksine ağlamanın eşiğindeymiş gibi titriyordu. Bükülüp esneyen, sonra gerilen mırıltıların gerisinde ablasının çığlıkları vardı. Belki babası da ağlıyordu ama onun sesini kadınlar korosu arasında ayırt edemedi. Yas haykırışlarının aslında birer gizli sevinç çığlıkları olduğunu bildiğinden, aldırmadı. Sonunda herkesi o çukura bağlayan zincirler parçalanmıştı.

Felaket için her zaman dökülecek gözyaşı vardır. Ama o ağlamadı. Felaket ile kader nihayet buluşmuştu işte.

VII. BÖLÜM
18 Haziran Cuma

1

"Bana söz ver evladım! Daha çocuk o! Göz kulak olmak gerek." Emre, bakışlarını onuncu kez aynı tembihi tekrar eden ablasından kaçırdı. On gün süren kesintisiz ağlamanın ardından hâlâ akıtacak gözyaşı bulması şaşırtıcıydı. "Ahmet'i de boş bırakma, sık sık yokla. Talihsiz evladım!" Yine mi hıçkıracaktı? "Mektuplarını ihmal etme! Sizden haber almazsam ölürüm. Yemeklerini düzgün ye... Her gece dua edeceğim ataman yapılsın diye."

Esma Deliormanlı hayaletten kurtulmuştu ama şimdi de matemine, kaygılara tutsak olmaya hazırlanıyordu. Sisifos! Bazıları ebedi tutsaktır... Acaba kollarında tuttuğu bu kadın kendini zincirleyecek yeni bir acı, sırtlanacak yeni bir kaya bulmadan yaşamayı bilmiyor muydu?

Utanç veren düşüncelerini geri itti. Küçümsemesi hadsiz ve haksızdı: Esma Deliormanlı'nın ailenin vicdanı olduğunu unutmamalıydı. Sırtında taşıdığı kaya sadece kendisinin değil, tüm ailenin acısıydı. Ablasının omzunu okşadı. Zerrin için delilik, onun için geçmişe sığınma anlamını taşıyan Bulgaristan'a geri dönüş, o çukurdan çıkma şansı olmayan iki yolcu için belki de bir umuttu.

"Merak etme abla," dedi sonunda. "Ben onlarla ilgilenirim." Kollarının arasındaki bedeni sıktı. Bir daha duyamayacağı, onunla her kucaklaştığında o karanlığı aydınlığa, bulunduğu yeri cennete çeviren kokuyu içine çekti. "İşe girer girmez de annemin mezarı yaptıracağım."

"Hemen değil. Bir yıl geçsin... O zamana zaten ben de gelirim."

Muavin bağırınca ablasını Zerrin'e devredip, babasına sarıldı. İri adam yine kokuyordu. Güya cenazeden beri içmiyorum demişti... Kim bilir, baba ocağının anıları, kıymetini terk edince anladığı komünist gelenek ve alışık olduğu düzen belki de onu bu illetten kurtarırdı.

Az sonra uzaklaşan otobüsün penceresindeki el sallayan hüzünlü silueti görünmez oldu. Geçmişlerini, biriktirdikleri bütün anılarını uğurlamışlardı. Ablası her ne kadar her yıl en az bir kez geleceğine söz verse de Esma Deliormanlı'nın iyiliği, şefkati, sevecenliği ve fedakârlığı artık onların, hayır sadece onun belleğinin vefakârlığına teslimdi. Gözlerini kapayıp başını salladı; o görevini yapmıştı: Acı kaynağını kuruttuğunu, varlığı bilinen ama sürekli inkâr edilen hayaleti uzaklaştırıp, Esma Deliormanlı ile birlikte bütün aileyi çukura bağlayan zinciri parçaladığını kim inkâr edebilirdi? Vicdanı rahattı. Vicdanı rahattı, ama geceleri yatıştırması gereken bir suçluluk duygusu vardı içinde. Fatma ya da Neri... Derin bir soluk aldı.

"Taksiye binelim mi?" Zerrin'in ifadesiz yüzü, düşünceleri gibi duygularını da ele vermiyordu. Değişmişti! Ölüm, on gün içinde onu büyütmüştü. "Duymadın mı?" Arabaya bindikten az sonra Zerrin kolunu tutarak ona döndü. "Emre, sana bir şey söyleyeceğim... Ben taşınıyorum. Bu gece o çukurda kalmayacağım."

İrkildi! Taşınıyormuş! Ya ben? Yutkundu. "Nereye?"

Zerrin, "Bizim kızların yanına," dedi. "Semra ile Nazlı'nın... İşe yakın bir evde kalıyorlar."

Ablası haberi duysaydı nasıl bakarsa, o da Zerrin'in gözlerine öyle baktı: merakla, kuşkuyla ve koruma isteğiyle. Bir an beni yalnız bırakma demeyi düşündü ama sadece, "Onlar da kim?" diyebildi.

"Yönetim katının asistanları. İkisi de bekar, aklı başında kızlar. Yani kadınlar."

Kadın! Ben de artık on sekizime girdim mi demek istiyordu? "Kirayı karşılayabilecek misin?"

Zerrin'in yüzünde bir tebessüm belirdi. Küçümseme, sevgi? Hangisiydi, kestiremedi, gülüşünün nedeni belirsizdi. "Maaşım iyi biliyorsun. Seninki kadar olmasa da rahatça yeter." Ardından hafifçe güldü. "Nasılsa artık ablama pay da vermeyeceğim..." Devam etmeden önce şoförün söyleyeceklerini duymasını engellemek için ona doğru eğildi. "Ayla Hanım'la kavga mı ettiniz?" Madam de Rênal onu mu aramıştı? "Sana bir türlü ulaşamıyormuş. En son bu sabah mesaj atmış, onu mutlaka aramanı istiyor."

Ne diyebilirdi? "Okullar tatile girdi, artık ders vermeyeceğim. Sıkıldım. İki aydır gece gündüz çocukla ilgilendim."

Zerrin geriye çekildi. Aralarında en kararlı olan o değil miydi? Kendi başına kalmayı göze alıyordu. Ya ben? Başladığı yere geri dönmek üzereydi. Aklına güveneceğine şansına güven-

miş ve sonunda o çukurda hayal kırıklığı ile baş başa bulmuştu kendini.

"Ona ne diyeyim?" Yan gözle Zerrin'in kusursuz silüetine baktı. Madam de Rênal'e söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. "Cenazemiz var, babamlar da Bulgaristan'a geri dönüyor, ondandır de." Zerrin bu kez, şoförün söylediklerini duymasına aldırmıyor gibiydi. "Dedikodular doğruydu, sevgiliydiniz değil mi?" Göz göze geldiler. Yine cevap vermeyecekti. Zerrin üsteledi: "Az kalsın eve gelecekti, ama ben her gece dışarıda bir yerlerde yattığını gizlemek için, cenaze telaşımız çok dedim, engelledim." Yine kulağına eğildi. "Fatma'da da değilmişsin?" Kuşkuyla sordu. "Neredeydin? Senin erkek arkadaşın yok ki?" Zerrin'in susmaya niyeti yoktu: "Peki mezarlığa gelen, sonra da kaçar gibi uzaklaşan o zayıf kadın kimdi? Galiba onu bir ara Mine Hoca'yla birlikte gördüm."

Demek Hülya'yı fark etmişti. "Bilmiyorum," dedi.

Zerrin, "Keyfin bilir. Ama yerinde olsam, Ayla Kösten gibi birini geri çevirmem. Kadın, bugün holdingin başkan yardımcısı oluyor." Geç kalmış gibi saatine baktı. "Şu sıralar yönetim kurulunda ataması yapılıyor."

O da ne? Uzanıp Zerrin'in ince bileğine dokundu. "Saatin yeni mi?"

Zerrin, "Kendime on sekiz yaş hediyesi," dedi. "Taksitle aldım. Pahalı bir şey değil."

Yalan söylüyordu. Ablasının kuşkularını hatırladı. Ama o ne diyebilirdi? Artık reşitti, işte, yıllardır tekrarlayıp durduğu şeyi gerçekleştiriyor, on sekizine basar basmaz evden ayrılıyordu. "Kusura bakma. Yaş gününü kutla..."

Zerrin sözlerini kesti. "Biliyorum, evde dua okunuyordu, yas vardı, falan filan... Ama kimsenin aklına gelmedi." Omuzlarını kaldırıp indirdi. Hareketi hayal kırıklığından çok öfkesini

yansıtıyordu. "Zaten cenaze olmasaydı da evde kutlamayacaktım." Elini sallayıp konuyu kapattı. "Ahmet garaja gelmedi." Soru değildi. "Babama hâlâ küs, anladım. Ama ablama ayıp etti. Ona çok şey borçlu."

Ya kendisi? İçinden ağlamak gelirken gülecekti. Ufaklık, ablasının hakkını, o gittikten sonra teslim ediyordu. "Ahmet, ablamla dün uzun uzun vedalaştı," dedi. "Babam kahvedeyken."

Zerrin bir saat sonra, üstünkörü bir öpücüğün ardından çukuru gün ışığına, dış dünyaya bağlayan merdivenleri çıkıyordu. Aralık kapının ardından, giderek duyulmaz olan ayak seslerini dinledi. Her basamak bir sevdiğini daha uzaklaştırıyordu. Zerrin'in elinde sadece küçük bir çanta vardı. Anılarını, öfkesini, acılarını geride bırakmış, yanına umutlarını almıştı. En küçük olmasına rağmen hiç sarsılmamıştı? Gerektiğinden fazla acı çekmesini engelleyen bir mekanizma mı vardı içinde? Kalbiyle vicdanının gözünü kapatan bir perde...

Mutfağa geçti. Buzdolabını açtı. Ablası, dediği gibi içini yemeklerle doldurmuştu. Çoğunu yemeyeceğini biliyordu. Koridora çıkıp lacivert koyuluğu seyreltecek ışığı yaktı. Bu lambayı hiç söndürmeyecekti. Hayaletin terk ettiği odanın önüne gelince, kapıyı, geçmişin günahlarını mühürler gibi kilitledi. Uyumak istiyordu.

Ancak odaya girer girmez korkuyla irkildi. O yastık, kenarları işli... yatağın üzerinde duruyordu. Bir an ablasının her şeyi gördüğünü düşündü! Saçmalıyordu, Esma Deliormanlı çeyizinin en değerli parçasını ona bırakmış olmalıydı... Atılıp yastığı aldı, mutfağa gitti, ölü bir fareyi tıkar gibi çöp torbasının içine koyup, kapının önüne bıraktı. Karşı daireye, kendisiyle aynı seviyede gördüğünden olacak, genellikle esirgediği hizmeti bugün

lütfederse, kapıcı alıp atardı. Yine koşar adım odasına döndü, yatağa dokunmadan, kendini sandalyeye bıraktı.

"Suçsuzum ben!" Beyninde bu iki sözcük yankılanıyor, yankılar birbirinin içine geçiyordu. Herkesin aklından geçirdiği ama kimsenin atmaya cesaret edemediği o adımı atarak sadece ablasını değil, aslında hepsini kurtarmamış mıydı? Merhameti çukura inmeyen, onlara acımayan Tanrı'nın, tembel Azrail'in işini yapmış, Kevser Deliormanlı'nın on sekiz yıl önce kararlaştırılan ölüm kararını damgalayarak, kaderin tutsak ettiği mahkûmu özgürlüğü ile buluşturmuştu. Günah eşdeğeri olmayan bir eylem... Bütün ailenin borcunu toptan ödemişti ablasına.

Bilgisayarı o sırada fark etti. Emirgan'dan çıkıp geldiği günden beri ona dokunmamıştı. Yavaş hareketlerle kapağı açtı... Tam otuz altı okunmamış mail... Dokuzu Ayla'dandı. Açmalı mıyım? Kararsızlığı kısa sürdü. Ayla ilk iki mailinde öfkesini kusmuştu; sonraki üçü, başsağlığı dileklerini, cenazeye katılamadığı için özürlerini iletiyordu... Ardından pişmanlık, daha sonra da Yunan Adalarına yapılacak bir seyahatle ambalajlanan bir barışma teklifi ve son mailde, Naim'in onu nasıl özlediğinin ayrıntılarıyla birlikte aktarılması ve anılarla süslenmiş, üzeri örtülü, "sevgilim" sözcükleriyle dolu bir yalvarma. Son dilek: telefonda onu engellemekten vazgeçmesi isteği...

Telefona baktı. Telefon, sanki ondan söz edildiğini hisseden bir canlı gibi birden aydınlandı. Mesaj! Ekrana yaklaştı. Gülümseyen yüz! ***"Bu akşam da boşum..."*** Bir gece Fatma bir Neri... Utanması gerekiyordu ama utanmıyordu. Yatağa uzandı. Pikeyi kokladı. Yastığın kokusu sinmemişti. Gözlerini kapadı. Birkaç dakika sonra tekrar doğruldu. Bu gece de burada kalamayacaktı. Bir an Emirgan'daki dairenin rahatlığını hatırladı ama onu teslimiyete sürükleyen bu düşünceden hemen vaz-

geçti. Bankadaki parayı hatırlamaya çalıştı: İki, belki üç ayı sorunsuz geçirebilirdi... Ya sonrası? Asistan atamasının düşük bir ihtimal olduğunu artık kabulleniyordu. Ahmet'in dediği gibi, bu memlekette kapıları zekâ, başarı değil, torpil açıyordu ve o da Mine Hoca da o anahtarı bulamamışlardı... Torpil deyince aklına Zerrin geldi. Bir an için endişeyle irkildi. Neden daha önce düşünmemişti? Ayla onun işine son vermeye kalkar mı?

Sorunlar bitmiyordu: Durakladı, Zerrin bu olasılığı düşünmemiş olamazdı. Düşündüyse neden telaşlı değildi? Ayla ile barışması için başının etini yiyecekken üstelememiş, "Keyfin bilir... yerinde olsam..." ile yetinmişti. Bu umursamaz tavrı da pahalı saati kadar garipti. Hem de kira yüküne girmek üzereyken... Bunu onunla konuşmalıydı. Tekrar maillere döndü. Çoğu ıvır zıvırdı. Sadece iki ödev talebi... Biri mastır tezinin yazılması isteğiydi. Vakıf üniversitesi... Zengin çocuklar. İki, en az bir aylık parayı sadece bu ödevden kazanabilirdi.

O sırada yankılanan zil onu havaya sıçrattı. Bir an kımıldamadan bekledi. Zil, ikinci kez çalınca yerinden kalktı. Fatma! Gerek yok demesine rağmen yemek getiren o muydu? Hızlı adımlarla ışığı yanan koridoru geçti. Kapıyı açtı. Ahmet, yanında iki genç adam, endişeli gözlerle ona bakıyordu.

"Merhaba birader. Bir ara evde değilsin diye korktum." Karşılık vermesine fırsat kalmadan açıkladı: "Kontörlerimiz bitti, arayamadık."

Şaşkınlığını atınca üstünkörü, "Hoş geldiniz," deyip, kenara çekildi.

Ahmet içeri girip, o ikisini salon dedikleri girintiye gönderdikten sonra açıkladı: "Yürüyüşe katılmak için geldiler." Anlamadığını fark edince, sesini kısarak açıkladı: "13 Haziran. 1. Trans Onur Haftası sonundaki yürüyüş... Taksim'de biten..."

Kardeşinin sözünü kesti: "Anladım," dedi.

Ahmet sesindeki bıkkınlığı fark etmemişti, arkadaşlarına seslendi: "Yoldaşlar, solda mutfak var. Oraya geçin, ben geliyorum." Zayıf iki genç mutfağa girince tekrar ona döndü. "Bak böyle basar gibi geldik ama sadece birkaç gece kalacağız... Sorun olur mu?" Ona hayır demeyeceğini biliyordu. "Nerede olursa yatarlar... Ablamın odası da var nasıl olsa."

Korkuyla irkildi. O odayı açamazlardı. "Gerek yok," dedi, telaşını bastırarak. "Biri babamın yer yatağında yatar, öteki de Zerrin'in odasındakinde." Ahmet'in sormasına kalmadan devam etti: "Zerrin az önce taşındı. İş arkadaşlarıyla birlikte kalacağı bir yere." Ahmet başka soru sormadı. Küçük kardeşinin nerede kalacağı onu ilgilendirmiyordu. "Seninkilere çay yap... İsterseniz dolapta yiyecek de var. Ben odamdayım." Ahmet, yirmi dakika sonra geldi. Yorgundu. Yüzünün ince çizgileri esnemiş, aşağıya sarkmıştı. Ona bakarken küçük kardeşinin birkaç ay içinde on yaş yaşlandığını düşündü. Bir süre konuşmadan birbirlerini süzdüler. Ahmet de enerjisini tüketmişti. Yorgunluktan sızacak! "Hangisi sevgilin?"

Ahmet başını salladı. "İkisi de değil. Seyfi, Çukurova Eşcinsel İnisiyatifi'nden, Hamit de Devrimci Anarşist Faaliyet grubundan.

Coşkun'dan ayrılmış mıydı? Soracaktı, vazgeçti. "Sen benim yatakta yat," dedi. "Ben gece burada kalmayacağım."

Bakıştılar. Ahmet de nerede kalacağını sormadı. "Kapıda bir yastık var. Galiba yanlışlıkla kondu. Üç kişiyiz, alacağım."

Lanet yastık! Başını sallayarak atıldı: "Hayır!" Sesinin yüksekliği Ahmet'i şaşırttı. "O yastık..." Yutkundu. Nefesi kesiliyordu... "Zehirli."

2

"Olacağına inanmasam da hayırlı olsun demekten başka söyleyecek bir şey kalmadı bana. Bu kararı onaylamıyorum, bu nedenle de şu andan geçerli olmak üzere, on yedi yıldır sürdürdüğüm Kösten Holding yönetim kurulu üyeliğinden istifa ediyorum... Şafak Medya Grubu'nu satın almak hem ekonomik hem de politik olarak bizi... pardon, artık sizi ileride çok zor durumda bırakacak!"

Nejat, yardım ister gibi bakışlarını Ayla'ya çevirmiş olan Mustafa Sapan'ı süzdü. Ondan kurtulmak üzereydi. Hem de onun çekmesine kalmadan, bunak, kendi ipini kendisi çekmişti. Cemil Kösten devri, kader arkadaşlığı faslına elveda... Daha fazla konuşmasına izin vermeyecekti:

"Teşekkürler, Mustafa..." Ona artık amca demekten kurtulmuştu, "Bey," diyerek adamın sözlerini kesti. "Bu görüşlerinizi zaten yazılı olarak da bildirmiştiniz. Ama kurulun kararı kesin. Şafak Grubu'nu satın alıyoruz. Sözünü ettiğiniz finansman konusu da halledildi. Banka kredileri..."

"Kamu bankalarından hem de iki tanesinden kredi almak, boynuna tasma geçirilmesine razı olmaktır Nejat... Hükümet, devir alacağın gazetelerin, istediği minvalde yayın yapmasına müsaade ederler mi sanıyorsun? Er geç, onların politikalarına angaje olmak zorunda kalacaksın. Muhalif sesleri boğmak..."

Yaşlı bunak hem sözünü kesmiş hem de küçük yeğeniyle konuşur gibi, "beyi", "sizi" bir kenara bırakıp, ona sen diye hitap etmeye başlamıştı. Sıra ondaydı: "Anlaşıldı!" dedi. Sesinin, yeterince kalın olmasa da öfkesini yansıtacak kadar keskin olduğunu biliyordu. Sözünün bu şekilde kesilmesine alışkın olmayan dinozorun şaşkınlığı gülünçtü. Adama kapıyı işaret etti.

"Şu andan itibaren geçerli olarak istifanız kabul edildi..." Kısa bir süre bekledi. "Toplantıyı terk edebilirsiniz."

Şaşkınlığı süren Mustafa Sapan bir kez daha yana döndü. Ama bu boşuna bir yardım çağrısıydı. Öyle de oldu, Ayla'nın onu desteklemeyeceğini nihayet anlayınca hayal kırıklığını savurup atmak ister gibi başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. Kapıya doğru iki adım attı ama sonra karar değiştirerek durdu, geriye döndü, masaya yaklaştı.

"Pekâlâ akıllı çocuk... Ama unutma, artık tasman politikacıların, o ne idüğü belirsiz vakfın elinde. Seni istedikleri yöne çekiştirecekler." Sözleri iyi duyulsun diye bir adım daha attı. "Bol şanslar İrfan, bol şanslar Hikmet... Dikkat edin, kendinizi sağlama alın. Tasmalı köpek nereye giderse, kuyruk da o tarafa gider."

Sonra Ayla'ya bakmadan toplantı odasından çıktı. Dinozor, öfke ve hayal kırıklığının büyük kısmını ona fatura etmişti. Kapı kapanınca masaya döndü. Nihayet kuruldaki muhalefetsiz hakimiyeti sağlanmıştı. Şimdi adamın ortaya saçtığı zehri temizlemeliydi:

"Mustafa Sapan, onursal başkanımızla olan dostluğunu istismar etme alışkanlığı edinmiş birisi... Kösten Grubu'nda işler eskisi gibi yürümeyecek artık..." Önündeki dosyayı açtı. Sonra Yasemin'e bakarak, devam etti. "Raportörümüz bunu sağlık nedenleriyle istifa olarak kaydedecek." Başını eğdi. "Anlaşıldı mı?"

"Tabii efendim." Bu yeterli değildi. Kadın mesajı hemen anladı. "Anlaşıldı efendim."

Tekrar masadaki üç kişiye döndü: "Şimdi sıra, banka kefaletlerinde. Neleri ipotek ediyoruz, onları konuşacağız. İrfan Bey bize bir değerlendirme sunacak."

Kırk dakika sonra toplantı bitmişti. Telefonu çaldığında odada sadece Ayla vardı. Ekrana baktı. Açacaktı. "Merhaba baba..."

Konuşma uzun sürmedi. Bitirdiğinde Ayla onu bekliyordu. "Ne diyor?"

"Yine senin Mustafa Amca'n. Hemen onu aramış. Aynı şeyleri tekrarlamış." Biraz düşündü. "Ama burada söylemediği bir şey daha yumurtlamış." Ayla yaklaşırken babasının kucağına bıraktığı bombayı ona aktardı. "Senin Sapan Bey, babamı ikna edemeyince işe Hülya'yı da karıştırmış. Onunla konuşmak istiyormuş. Babam yatıştırmaya çalışmış ama mendebur herif, "O zavallı kızı korumak lazım," diyormuş."

"Ne yapabilir ki?"

Çok düşünmedi. Adamın ne yapacağını kestirebiliyordu. "Ben olsam, bizim kaçığın vekaletnamesini alırım. Hülya, annemden kalan payı ile şu anda bu holdingin yüzde sekizine sahip... Yani fesat Mustafa Sapan bu kez yönetim kuruluna dışarıdan atanan üye değil de hissedar vekili olarak girebilir." Omuzlarını silkti. "Girmese bile sürekli ensemizde olur."

Sessizliği, Ayla böldü. "Ne yapacağız?"

Ne yapılacağı, ne yapılması gerektiği ortada değil miydi? Onun hayal gücü hep kıttı. Küçümsemesini gizlemeden: "Hülya'nın adama vekaletname vermesini engelleyeceğiz tabii."

"Nasıl yaparız ki bunu?"

Ayla yanına gelmişti. Kokusunu alabiliyordu. O da kokusunu değiştirmişti. Günlerdir zihninde şekillenen düşünceyi fısıldadı: "Eğer Hülya'nın temyiz gücü..." Ayla anlamamıştı: "Ayırt etme gücü, idraki olmadığı kanıtlanırsa o zaman Mustafa Sapan avucunu yalar." Gerisini anlatmalı mıydı? Ayla'nın bakışlarındaki o gölgeyi görünce onu korkuttuğunu fark etti. Hafifçe gülümsedi. Gücünü anlaması, ileride işine yarayacak-

tı. "Kardeşimizi psikiyatrik gözetim altına aldırmalıyız." Hızla devam etti: "Babam müsaade etmez diyeceksen, konuyu ona gitmeden halledeceğimi söyleyeyim. Gereken, bizim çatlağın yine polisle başının biraz derde girmesi. Trafik cezası, sarhoş araba kullanma, uyuşturucu gibi... Gerisini polislerle, tanıdık bir sulh ceza hâkimi halleder."

"İyi de o polislerle hâkimi nereden bulacaksın?"

Ayla'nın dudaklarındaki inançsız gülümsemeye aldırmadı: "Ben değil, dostlarımız bulacak." Biraz daha açıklayabilirdi: "Mustafa Amca'nın ne idüğü belirsiz dediği, kredileri ayarlayan, koskoca Ayhan Şafak'ı elindeki şirketleri satmaya ikna eden dostlar."

Ayla'nın yüzü daha da gergindi şimdi. "O kadar marifetli mi bu adamlar?"

"Evet hem yurtiçinde hem de yurtdışında... Bir taşla iki kuş: Hem sorunsuz, uyumlu bir yönetim kurulu ile çalışacağız hem de Hülya'nın o yakışıklı sevgilinle evlenme hayalleri sona erecek."

Ayla bir süre konuşmadan onu süzdü. Sonra tekrar eski yerine, pencerenin önüne yürüdü. "O sevgilim değil... Artık Naim'e de ders vermiyor."

Demek, yakışıklı oğlan karşısındaki şaşkın aşığı terk etmişti? Biraz daha eğlenebilirdi. "Kardeşi de... Sekreterin de işten ayrılmış. Ailecek sana küstüler herhalde."

Ayla, elini salladı. "Anneleri ölmüş. Ablası, babası da Bulgaristan'a mı Makedonya'ya mı ne, oraya geri dönmüşler. Kızın sevgilisi de artık çalışmasını istemiyormuş. Öyle dedi ayrılmak istediğini söylediğinde."

Az daha havaya sıçrayacaktı. Demek Zerrin ona sevgilim diyordu. Sesinin titremesini engellemek için biraz bekledi. "Pa-

rayı henüz çekmemişsin. İrfan bilgi verdi. Ayşin'e mi aktaracaksın?"

Ayla cevap vermeden önce doğru cevabı bulmak ister gibi bekledi: "Evet ama durum biraz karıştı. Ayşin, Mine'yi de ortak olması için ikna etmiş." Şimdi o gülümsüyordu. Ama gülümsemesinde eğlencenin izi yoktu. "Senden aldığı para ile. Benim payım azalacak ama ne yapalım? Akşam belki onunla buluşurum..." Sonra, sanki ne yapacağını biliyormuş gibi sordu: "Sen akşam ne yapacaksın?"

Adı neydi o kızın. İlkokul beşte, yan sırada oturuyordu. Ona ilk ve son kez sevgilim diyen kız oydu. Gülümsedi, sonra bugüne kadar diye sessizce mırıldandı. "Kutlamam var..."

"Vakıftakilerle mi?"

Sevgilimle, bana sevgilim diyen kızla diyemeyeceğinden, "Evet," dedi. "Sanırım bu devir işleri bitince, ufukta bir Amerika seyahati görünüyor."

Ayla odadan çıktıktan sonra telefona uzandı. O Zekeriya denilen sahtekâra Mustafa Sapan'ın durumunu aktarmalıydı. Ama önce sevgilisi... Eli ahizeye dokunduğunda bedeni yine titremeye başladı. İşte yine oluyordu: Zerrin'i hatırlamak, içinde bilmediği yerlerde, daha önce hiç alev almamış yangınları tutuşturuyordu. Çekmeceyi çekti. Kutuyu açtı. On sekizinci yaşına, kuğu boynu gerdanlıkla süslenerek girecekti. Ermeni kuyumcu haklıydı: Taşlar dediği kadar ışıltılı ve saf görünüyordu. Belki gerektiğinden daha cömert davranıyordu ama bunu sorun etmeyecekti. Biliyordu, emindi, birkaç saat sonra onun olacak, el değmemiş sevgilisinde enerji, hayat ve tadılmamış hazlar vardı. Durakladı. Ardından mırıldandı: Belki de gelecek...

Koltuğuna oturup geriye yaslandı. Hiç kuşkusu yoktu, bu enfes yaratığın doğuracağı çocuklar da onun gibi kusursuz güzellikte olurdu. Çocuklar! Evet, bu kız yeni bir dünyaya aç-

madan, gözlerini hediyelere boyayacaktı. Omuzlarını silkti: Mine'ye dünyaları vermiş ama karşılığında kocaman bir hiçten başka ne almıştı? Alçak kısır, üstelik de saatlerinin yarısına el koymuştu... Tekrar telefona uzandı, tuşa basmadan önce hatırladı: Müberra; ilkokuldaki kızın adı buydu.

3

"Ayşin'den geldi." Kerim, Emel'in uzattığı dosyayı aldı. "Mine ve Ayla Kösten'le yaptığı ortaklık antlaşmaları. Sen bakar mısın? Ben sendikaya gidiyorum."

"Bakarım. Mine'ninkini zaten gördüm."

Emel kapıdan çıkarken durdu. "Haberin olsun, Azade'ye söyledim, bundan böyle bu büroya Taraf denilen o gizli servislerin aparatını sokmuyoruz. Şimdi de anayasa değişikliklerinin, adalet mekanizması üstündeki Alevi hegemonyasını kırmak için elzem diye tutturmuş. Pes!" İtiraz etmeye niyeti yoktu ama Emel sanki varmış gibi bakınca elini kaldırıp onu yatıştırdı. "Adamlarda haya, ölçü kalmadı. Ya tarikat hegemonyası olsa nasıl olurdu acaba?"

Emel çıkınca tekrar pencereye yaklaştı. Ayşin'in silüeti umduğu gibi karşıdaydı. Telefonla konuşuyor olmalıydı. Ayakta telefonla konuşurken asla hareketsiz durmazdı. Bir süre, bekledi. Sonra Ayşin'in onu görmesini istediğini fark edince, suçüstü yakalanmış gibi pencereden uzaklaştı. Nedenini bilmiyordu ama içi içine sığmıyordu. Telefona uzandı. Zili duyacağından emin değildi ama Fazıl telefonunu ilk çalışında açtı. "Ooo evlat... Nasılsın?"

Bugün evladı sorun etmeyecekti. "İyiyim," dedi. "Sen de iyiymişsin, Mine her gün rapor veriyor..."

"Şikayetçiyim! Şeker Kız mahremime saldırıyor. Şimdi de içeride geçmişimi deşmekle meşgul."

Lafı uzatacaktı. "Sana bir şey soracağım?" dedi ve Fazıl'ın sor demesini beklemeden devam etti: "Ayşin, İtalya'ya gitmeden önce sana gelmiş, sen de ona gitme diyerek yalvarmışsın... Neden?"

Fazıl'ın cevabı şaşkın bakışının ardından geldi: "Neden olacak? O gidince mutsuz olacağını, yönünü yitireceğini biliyordum evlat. O yüzden... Bak öyle de oldu, liberalin teki olup çıktın." İtiraz edecekti. Fazıl izin vermedi. Sesi incelmişti: "Farkında değil misin? Her şeye alışıyorsun, alışamadığın tek şey Ayşin'in yokluğu." İrkildi. Doğru muydu bu? "Bu sana bir şey anlatmıyor mu? Anlatmıyorsa, sana hödük dediğimizi hatırla... Dur, Şeker Kız'a da sorayım istersen."

Atıldı: "Saçmalama!"

"Bak evlat! Aşkın aklı ya geçmişin acılarında ya da geleceğin hayallerindedir. Aşk şimdiki zamanda genellikle kör ve sağırdır... Bir de ek: Aşka, hayal kırıklıkları, hüzün ve ayrılıklarla süslenmeden aşk denmez."

Ne demek istiyor? "Bulmaca gibi konuşma Fazıl." Öfkelenecekti: "Lütfen bir kez olsun açık cevap ver!"

"İyi de daha soruyu sormadın ki evlat. Neye cevap vereyim?"

Eziyet ediyordu, soruyu biliyordu. Yutkundu. Belki de ilk karşılaşmadan, Ayşin'i mavnanın başında gördüğü andan beri aklında olan düşünceyi seslendirdi: "Ona gitmeli miyim? Soru bu." Sonra boğazını parçalayan dikenli tele dönüşen soruyu çıkardı etinden: "Beni ister mi?"

Kendini alaycı kahkahaya hazırladı. Ama Fazıl kahkaha atmadı: "Serüvende olduğu gibi aşkta da elindeki kâğıtların neler olduğunu bilemezsin. Önemli olan, kozunun olup olma-

dığı." Derin, anılı bir iç çekişin ardından devam etti: "Şunu aklında tut evlat: Tutku, sevgiden güçlüdür." İflah olmaz bir geveze vardı karşısında. Hâlâ art arda bilmece... Fazıl, sözlerini trajik bir tiradı noktalar gibi dramatik bir vurguyla bitirdi: "Eppur si muove."[46]

"Açık konuş. Sen Galileo değilsin."

"Aşk, ancak sözü edildiğinde var olur sanılır. Oysa aşk, unutulmadığında aşktır, utanca da aldırmaz. Son sözüm bu evlat. Sadece aptallar aşkı kişilik, yani gurur meselesi yapar! Açık ol! İnsan yaşamının bir dokusu, nüvesi vardır. Benimki ne diye sor kendine... Her insan en az bir kez kendini kendinden kurtarmayı dener. Sen denedin mi? Bu da kendine soracağın ikinci soru... Bir de baba nasihati: Hiçbir şey göründüğü kadar kolay olmasa da sanıldığı kadar da zor değildir... Hatırla, sana ne demiştim?" Az daha gülecekti. Telefondaki Şeytan ona binlerce şey söylemişti. Hangisini hatırlayacaktı ki? "Herkes hayatında bir kez kaderin verdiği randevu ile karşılaşır."

Fazıl, cümlenin ardından, uzun konuşma adetinden vazgeçmiş gibi telefonu kapattı.

"Tutku sende yok ama Ayşin'de var: Seni istiyor, o nedenle geri döndü..." Şeytan'ın söylemek, anlatmak istediği, elindeki koz dediği bu muydu? Tekrar pencereye yaklaştı. Emin değildi. Ya gizlenen kişilik bilmecesi? Kimin kişiliği ortadaydı ki? İnsan denilen yaratık gerçek kişiliğini Yunan trajedileri icat edildiğinden beri maskelerin ardında gizlemiyor mu? Fazıl'ın maskesi romanları, Mine'ninki sevimli kız şirinliği, Emel'inki inatçı inancı, Ayşin'inki güzelliği... Ya benimki? Cevap ararken kulaklarını Mine'nin sözü doldurdu: Hödüklüğü...

---

46 Galileo'nun kilise mahkemesinden sonraki ünlü sözü: Yine de dönüyor.

Hâlâ elinde tutuğu telefonu cebine koyup koltuğa oturdu. Fazıl ne derse desin, Ayşin onu terk etmişti. Küçümsenmeyi, ağzı cehennemin içiymiş gibi dudaklarından dökülen her sözcüğün eridiği, kuşkularının yüreğini dağladığı günleri, konuşmamaya yemin ettiği günleri nasıl unutacaktı?

Azade'nin masaya bıraktığı, gazetelere uzandı. *Cumhuriyet*'in manşeti bir devrin bitişini ilan ediyordu: ***"Rahşan Ecevit, Demokratik Sol Halk Partisi'nin kapatılacağını söyledi. Bir zamanlar umut olan Ecevit'in hikâyesinin de sonu geldi..."***

Cep telefonu gazeteleri bitirdikten sonra çaldı. Mine'nin zamanlaması mükemmeldi. Ama sesi garipti. Konuşması mırıltıya dönüşmüş kardeşini dinlemeye koyuldu: "Şimdi sana bir romandan bir bölüm okuyacağım, kesmeden sonuna kadar dinleyeceksin... Anladın mı? Sakın bölme!"

Anlamamıştı ama, "Neden böyle kısık sesle konuşuyorsun?"

"Fazıl'ın duymasını istemiyorum. Ben arşiv dediği odadayım. Kesme, bölme, dinle!" Mine, sanki kesecekmiş gibi telaşla okumaya başladı: "Genç biri gibi içinden geleni söylüyor ve yapıyordu. O gün toplantıda tanıştırılmasam, onun farkına bile varmazdım. Bizde asalet unvanları olmadığı için asil sözcüğünün köklü bir aileye ve iyi eğitime yaslandırıldığını biliyordum, Güz, işte öyle bir aileden geliyordu. Annesi, zenginliklerinin dibine darı eken babasının intiharının ardından birdenbire ölünce, Güz, on dört yaşında İsviçre'deki okulundan apar topar geri çağrılmış, devlet lisesindeki eğitimini, kardeşlerinin koruyuculuğunu üstlenen akrabalarının yardımıyla tamamlamış, ardından burslu okuyarak müzisyen olmayı başarmıştı. Gizlese de asaleti, gizleyemediği hüznü, azmi, mesleği, çay ikram ettiği serinlik saçan porselen fincanları, zamanında sonlandırdığı,

saygı uyandıran sessizliği ve tabii adı. Bir süre sonra karşı koymaktan vazgeçtim ve kabul ettim: Zarafetinin karmaşası ilgi çekiciydi ve bu başımı döndürüyordu. Sanki çekimine tutsak bir uydu olmuştum. Bir süre, ince bir mandalina kabuğunun soyulurken yırtılma sırasında gösterdiği dirence benzeyen bir direnç gösterdikten sonra, ikimiz de birbirimize teslim olduk. Âşıkken uzun uzun birbirimizi süzer, her seferinde de kaderlerimizin, birbirimizin elinde rehin olmadığını fark ederdik. Evliliği bu yüzden düşünmedik... Asla, evli çiftlerin yaptığı gibi, utangaç, beceriksiz bir şekilde birbirimizin kalbini yoklamazdık. Kadın, ruhuyla taçlandığı zaman güzeldir. Güz bunun canlı kanıtıydı. Kusurları! Tabii vardı. En önemlisi, bir kadın için büyük kusur sayılabilecek beğenilme isteğinin olmaması..."

Her kitabın bir iç sesi vardır. Bazılarınınki duyulur, bazılarınınki hiç duyulmaz. Fazıl'ınki avaz avaz bağırırdı. Betimlemeleri duyar duymaz Mine'nin okuduğu metnin Fazıl'a ait olduğunu anlamıştı. Fısıltı sona erince, "Bu Fazıl'ın romanından, ama hangisinden hatırlayamadım," dedi.

Mine'nin cevabı yine fısıltıyla geldi ama onunki gizemliydi: "Hatırlayamazsın, çünkü yayınlamadığı, gizlediği bir roman bu. Adı *Güz*. Başlangıç tarihi Şubat 1991, sanıyorum o dört yıllık uzun mahkûmiyeti sırasında yazmış."

"Neden gizlesin ki?"

Mine'nin kısık sesi kısa bir sessizliğin ardından geldi: "Çünkü Güz'ün kim olduğu açığa çıkacak diye korkuyor."

Şeytan'la vakit geçire geçire o da dengesini yitirmişti. "Hiçbir şey anlamadım," dedi.

"Zaten kuşkulanıyordum, ama artık eminim." Mine'nin sesi heyecanla titriyordu: "Hatırlasana sana da söylemiştim: Ona, iki ay önce bana annemi anlat dediğimde, Fazıl bir solukta iki paragraf dolusu betimleme sundu. Şaşırmıştım o zaman!

Nasıl olur da ayaküstü, böyle imgeleri bir anda yan yana getirebilir diye." Sesi sır açıklar gibi iyice alçalmıştı: "Getirdi, çünkü daha önceden yazmıştı... Olay şu: Fazıl, anneme âşıktı. Babamdan önce. Romanın kahramanı olan Güz, annemiz! Romanın gerisini de bulunca kanıtlayacağım sana..." Mine hıçkırır gibi cümlesini tamamladı: "Bence hâlâ da âşık. Tanrım ne romantik..." Sesi yüzüne dönüşmüştü. Bütün duygularını sesinde seyrediyordu. "Biliyor musun Kerim, gerçek romantizm ayrılıklar ve hayal kırıklıklarının üzerine yapılanıyor..." Mine'nin mutlu sesi endişeye büründü: "Sus! Geliyor. Kapatıyorum, konuşuruz."

Telefon kapandıktan sonra bir süre bekledi. Garipti: Mine'nin keşfi onu da mutlu etmişti. Aşk bu denli uzun soluklu muydu? Kendini kendinden kurtarmak! Fazıl'ın ne demek istediğini şimdi anlamıştı... Yerinden kalkıp masaya yürüdü, Azade'yi aradı. İnsan olur da becerip, kendisine dışarıdan baktığında, ne kadar şaşırıyordu. "Bana önce geçen yıl kazanı taşırken çağırdığımız tır şirketini, sonra da kulübü bağla..." Kızın bu kadar uzun zaman sonra anlamayacağını tahmin etmeliydi. "Evet Azade, benim kulübü..."

Telefonu bıraktı. Şimdi sadece bekleyecekti. Koltuğuna oturup gözlerini kapadı. Kapar kapamaz kulaklarında yankılanan sesle doğruldu. Fazıl, anneme âşıksa neden Berlin'e gitmesine izin vermişti? Cevabı biliyordu: Ebedi muhalif Fazıl, sivri dili nedeniyle partiden dışlanmıştı da ondan.

4

Ayla, Nazlı'ya bakmadan odasına girdi. Basıncı silip atmak istercesine avucunu göğsüne bastırdı. Masaya oturdu. İtiraf etmek zor olsa da basınç yapan duygunun tedirginlikten öte, dü-

pedüz korku olduğunu biliyordu. Odasından çıkarken Nejat'ın üzerine diktiği bakışlarını hatırlayıp titredi: Yaşam enerjisini kötülükten alan birisi... Şefkati, keseceği hayvanı okşayan kasabınkine benziyordu.

Kökü, uzun, kâbuslu gecelere uzanan, kuşkuyla mayalanan düşünce göğsündeki basıncı oka çevirip başına sapladı: Aykut'u o öldürdü... Derin derin soluk aldı. Koltuğun kolçakları kavrayan ellerini gevşetti. Şimdi sıra Hülya'da... Ya ondan sonra? Bütün hayatı boyunca sıska dediği Nejat'tan ilk kez fiziksel olarak korktuğunu hissetti. Hiç abi demediği bu varlık, çocuklukta edindiği kin gütme yeteneğini ve nefretini bir dindar sabrıyla besleyip büyütmüştü... Ayağa kalktı. Mustafa Sapan'dan kurtulmakta acele etmişti. Nejat'ın alçaklığını sergilerken adama karşı takındığı nezaket, incitmekten çekinen sesi, yaptığından daha inciticiydi. Kapıya baktı. Paniğe kapılmak üzereydi. Belki de babam haklı diye mırıldandı: Evli olmak ona koruma sağlardı. Ama düşünce anında midesini bulandırdı: Sezai ile aynı yatağa girmek ve... Sevişmek, hayır sevişmek zorunda kalmak! Ani bir kararla telefonu aldı, düğmeye bastı. "Nazlı, bana Zerrin'i bağlar mısın?"

Sezai'nin elinden acı ve haz karışımı o eşsiz kokteyli asla tadamazdı... Göğsünden başına seken, başından göğsüne geri gelen o sivri basınç, öfkeye dönüşüyordu. Budala oğlan, neden kaçıp gittin? Onu özlemişti, hem de delicesine: Suyun üzerinde taş sekmesi gibi kısa aralıklarla art arda gelen orgazmları, kısa ya da uzun, keskin ya da hafif çığlıklarıyla söylediği o haz melodisini... Telefon çalınca düşüncelerini bıraktı: "Ayla Hanım, Zerrin'in telefonu cevap vermiyor... Mesaj yazıp, aramasını söyledim."

Ahizeyi vurur gibi yerine bıraktı. Kız da ona küsmüş olabilir miydi? Geriye çekildi. Atacağı çığlığı, öfkesini yatıştırmaya-

cağını bildiği için atmadı, yuttu. Keşke cenazeye gitseydi, Emre onunla konuşmaya mecbur olacaktı. Kendisi ve holding adına iki çelenk... Hayır, çığlığı atacaktı. Cep telefonunun ekranında beliren fotoğraf onu durdurdu. "Naim..."

Öteki tarafta küskün, talepkâr ses vardı: "Anne, Emre Abi'yi aradın mı?"

Ne diyecekti? Sesini kontrol etmeye çalışarak mırıldandı: "Söyledim ya canım... O şu an Makedonya'da. Ablası ve babasıyla."

"Hayır! Emre Abi bir yere gitmedi. Burada. Teyze'm onunla konuştu."

"Teyze'nle mi? Ne zaman?"

Bu sefer kendini kontrol edememişti. "Neden bağırıyorsun anne? Bilmiyorum ne zaman, ama bana merak etme, onu göreceğiz dedi"

Gizlice buluşuyorlar? Sinsi yılan yine arkasından iş çeviriyordu. Öfkesini tutarak sordu. "Teyze'n nerede?"

"Salonda, telefonla konuşuyor... Dedemle."

Onunla konuşuyor... "Tamam Naim. Ben birazdan geliyorum. Neden Emre Abi'ni birlikte aramıyoruz." Sonra aklına geleni söyledi. "Teyze'n de bizimle olur. Ne dersin? Bak ne diyeceğim, hafta sonu hava iyi olursa tekneyle bir tur atarız. Yüksel Kaptan'a şimdi telefon edip, hazırlık yapmasını söyleyeceğim."

Sözlerini bitirir bitirmez, vermeden telefonu kapattı. Bir an önce köşke dönüp o yılanın neyin peşinde olduğunu öğrenmeliydi. Ofisten, Nazlı'nın suratına bakmadan çıktı. Asansörde titriyordu. Hem Hülya hem de Nejat! İkisi de tehlikeliydi. Birisini bir an önce hastaneye tıkmak ötekisine karşı, kendini garantiye alacak bir hamle yapmak zorundaydı... Asansöre bindiğinde karar vermişti. Nejat'a artık o geceyi hatırladığını, Aykut'u onun öldürdüğüne emin olduğunu fısıldayacak, fısıltı-

ya bunu Naim ve kendi güvenliği için gerekirse bir koz olarak kullanmak üzere tedbiri aldığını da ekleyecekti. Ama bu adım için uygun zamanı kollamalıydı. Kime güvenebilirdi? Sezai'ye mi? Ağlamak üzereydi. Neden kıskançlık etmişti ki? "Sevgililerin gururlarını öldürmeden sürdürdükleri kavganın sonu ayrılıktır." O gururlu sersemin dediği gibi, sevgili olmadan sevgili gibi kıskanmak! Yaptığı yanlış buydu? Hem de yanlışların en büyüğü.

Arabada gözlerini kapadı: Faydasızdı. Karanlığın içinde beliren Emre'nin gövdesi, Tanrı elinden çıkmış kalıba dökülmüş tunçtan bir heykeli andırıyordu. Ardından gözlerinin önüne Nejat'ın ciğer yiyen akbabayı andıran yüzü geldi. Titredi. Nejat'ın görünüşünün değil, aklından geçirdiklerinin ürkütücü olduğunu biliyordu. Bunca kötülüğü kimden miras almıştı.

Bir an babasını düşündü ama sonra başını sallayarak aklına gelen düşünceden vazgeçti. Cemil Kösten kötü birisi değildi, sadece iyilik yapmayı sevmezdi.

5

Kerim, Azade'nin telefonunun ardından dışarı çıktığında yüzüne çarpan damlalarla durakladı. Bu dinmek bilmeyen ne hüznü ne öfkeyi ne de mevsimi anlatmayan yağmurlar yazı geciktiriyordu. Az ötede umulandan önce gelen çekici irisi vinç, bahçeye girmek için sokakta manevra yapıyordu. Minik, Azade, çaycılar bahçeden, sokaktan geçenler ise kapının önüne toplanmış ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Başını kaldırıp Ayşin'in onu pencereden seyredip seyretmediğine bakmadı. Ofisinde olup olmadığının bile farkında değildi. Tek belirti, Minik'in varlığı idi. O buradaysa Ayşin de buradadır diye düşündü...

Sadece kırk beş dakika sonra neredeyse iki yıllık esaretin ardından Mavna açık havada, çekicinin üstünde, kulübe doğru yola çıkmaya hazırdı. Ayakta atacağı o büyük adımın eşiğindeyken elini yasak cebe soktu, aylardır yanında taşıdığı paketi buldu. Tam zamanıydı. Sigarayı yaktı. Karar anı. Fazıl, Emel hatta Mine... Hiçbir zaman onlar gibi eylem insanı olmamıştı. Peki ya düşünce? Kendine düşünce adamı diyebilir miydi? Belki ama düşünceleri her zaman uysal, tehlikelerden uzakta gezinmemiş miydiler?

Ayşin'i o sırada gördü. Aralarında belki kırk metre vardı ama göz göze geldiklerinin farkındaydı. Mavna iki yana hafif hafif sallanarak bahçeden çıktı, acele etmeden sigarayı bitirdi, o süre içinde penceredeki silüet hiç kımıldamadı. Başkasının gözüyle de olsa işte kendine bakıyordu... Kaderinin verdiği randevuyu kaçırmayacaktı.

Yavaş adımlarla ama nereye gideceği bilerek, yürümeye koyuldu. Fazıl bir keresinde "Kendinle tanışmak istiyorsan, kendinle uzun bir yolculuğa çık," demişti. Aslında Ayşin yokken o yolculuğa çıkmıştı ve şimdi o yolculuğun sonuna gelmişti. Villanın arka girişine ulaşınca durakladı. Kapı, açılmıştı. Yüzünde, dudaklarının ve gözlerinin katılmadığı bir gülümsemeyle Minik, cehennemin kapısındaki zebani kadar iri, onu bekliyordu. Başardım diye mırıldandı deve bakarak. Düne kadar asla geçemeyeceğini düşündüğü, bilinmezliğe uzanan köprüyü aşması, sadece bir dakikasını almıştı.

Minik kenara çekilince içeriye girdi. "Gerçekle insan aklı, hele kalbi her zaman uyum içinde değil..." Kim söylemişti bunu? Hatırlamıyordu. Ama şimdi, şu anda, gerçekle aklı ve yüreği uyum içindeydi. Merdivenlerden üst kata çıktı. Ayşin'in odasının kapısı da açıktı. İçeri girdi ve onu görünce şaşkınlığı daha da arttı. Bu güzelliğin yokluğuna nasıl olup da dayan-

mıştı? Onun yokluğunda sarıldıklarının, karşısındaki kadının ancak soluk bir yansıması olduğunu fark ediyordu. Hiçbir şey derinlerinde her daim var olan güzelliğini, gölgeleyemiyor, saklayamıyordu; yokluğu bile. İkiz Villa davasını alması için onunla ilk buluştuğu günü, o anı hatırladı: Güzelliği yüksek dağı andırıyor; fethedilmez zirvesi hüzünle sisli... Böyle düşünmüştü. O zirve hâlâ çok yüksekti ama artık hüzünlü değildi.

Bir süre konuşmadan birbirlerini süzdüler. Karşısındaki sanat eserinin sessizliği birçok şeyi içeriyordu: Ya davet ya uzlaşma! Ya teslimiyet! Hayır, teslim olması gereken kendisiydi.

Acının bedenini sarıp sarmalaması şu anda hissettiği mutluluğu keskinleştiriyordu. Becerip beceremediğini bilmeden gülümsemeye çalıştı. Daha önce hiç farkına varmadığı şeylerin farkına varıyordu. Göz göze geldiler. En çarpıcı ilanlar gözlerle yapılanlar değil miydi?

"Mavna sonunda karadan demir aldı demek?" Ayşin'e başıyla cevap vererek, kokusunu duyabileceği sınıra kadar yaklaştı. "Bundan sonra ne yapacak?"

"Güney'e, Eşendere'ye yelken açacak," dedi.

"Bu haliyle mi? Donanımsız..."

"Onu bir ay içinde donatırım," dedi. Ayşin kaşlarını kaldırınca devam etti: "Yaza giriyoruz. Marmara'da Lodos olmaz. Kuzey Ege'de de poyrazdan korunacak çok koy var." Yine bir süre konuşmadılar. Uzun etek başka hiçbir kadında onda durduğu gibi durmazdı Fazıl'ın sözlerini hatırladı: "Giyinişi sanki onu zevksiz dış dünyadan ayırmak için bulunmuş, zarif bir keşif..." Göz göze geldiler. Beni tartıyor diye düşündü. Ayşin sonunda ölçüp biçmeyi bitirmiş gibi hafifçe başını sallayarak masasının karşısındaki koltuğa oturdu. "Gördük, Mavna demir aldı." Sonra o soru geldi. "Ya sen?"

Artık karşı çıkmayacaktı... Uzun yolculuk sona erdiğine göre, teslim olmanın zamanı gelmişti, apaçık ve koşulsuz. Yıllarca kollarının arasında tuttuğu kadına yaklaştı. Sonra engel olmayacağını bilmesine rağmen yavaş hareketlerle diz çöküp, başını kucağına bıraktı. "Seni... seviyorum..."

Bir an kendi sesini tanıyamadı; kupkuruydu: Dudakları sanki sözcüklerin nemini emmişti. Ayşin kımıldayıncaya kadar, o on belki yirmi saniye boyunca yüreği, savaşırken bile atmadığı kadar hızlı attı. Sonunda teslim olduğu kadının öfkesini hissettiği sesi duydu. "Birlikte olduğumuz dört yıl boyunca sanki bana yabancı kalmak için yemin etmiştin. Beni sevdiğini ya da ne kadar sevdiğini hiçbir zaman anlamadım ama ilginç olan, beni sevmediğini hiç düşünmemiş olmam."

Cevap vermeden başını Ayşin'in birbirinden hafifçe ayırdığı dizlerinin arasına gömdü. Fısıltıyla, "Ben de," dedi.

Ayşin onu geri itmedi. Onun yanında çaresizliğini emen sessizliğin sona ermesini istemiyordu. Unutmaya cüret ettiği kadının elini başında, saçlarında hissetti... Bir kez daha Fazıl: "Sevginin gizlenemez kanıtları olur..." İşte o kanıt, saçlarında gezinen parmaklardı.

"Bazılarını affetmek kolaydır; sanırım sen öyle birisin." Ayşin, uzun, kararlara gebe bir sessizliğin ardından kararlı sesle tekrar konuşmaya başladı: "Şartlarım var. Şimdi kalk, karşıma otur." Ayşin'in, yıllar önce kaplatmaya karar verdiğinde, fındık kabuğu rengini buluncaya kadar ne kadar uğraştığını bildiği deri koltuğa oturdu: Evet, kayıtsız şartsız teslim oluyordu ama bu teslimiyetin ona hayatının en büyük zaferini kazandıracağını seziyordu... Ayşin hızla, çoktandır unuttuğu elini de katarak konuştu: "Benimle evleneceksin, evleneceğimizi Eşendere'de, herkesin huzurunda ilan edeceksin vee... Vitrin'e ortak olacaksın!" Korkuyla irkildi. Birden onu bütünüyle tanımak zorunda

olduğunu kavramıştı. Bir süre bunun dehşetini yaşadı. Ayşin, uyarıcı bir sesle, "Biliyorum, paran yok ama Mine'den borç alabilirsin," diye ekledi. "Anlaşıldı mı Kerim Ertuğ?"

İlanlar farklıydı: O, aşkını etmişti, iki yılın soluklaştıramadığı, sökün eden anılarla her an daha da çekici bir kılığa bürünen karşısındaki enfes mahluksa, sözleşme şartlarını sıralıyordu. Aldırmayacaktı. Kaderin verdiği randevuyu kaçırmayacaktı. Doğruldu. Ayşin'in de ayağa kalkmasını bekledi. Kalkınca sarıldı. "Anlaşıldı... Ancak Eşendere'ye birlikte yelken açacağız," dedi ve o da aynı sözcüğü ekledi: "Anlaşıldı mı?"

Sonra bahar kokulu kadının anlaşıldı demesini beklemeden onu öptü. İlki nefes kesiciydi ama iki yılda kaçırdıklarını telafi etmek için daha binlercesine ihtiyacı vardı. İkincisinde fark etti: Aralarında ihanetin tortusu kalmayacaktı.

6

Zerrin, telefonda gülerek ona öpücük gönderen Neri'nin fotoğrafını inceledi. Şef, mutlu görünüyordu! Çıplak omuzlarına bakılırsa fotoğrafı çektiğinde giyinik değildi diye düşündü. Dağınık yatak... Yatak odası! Dikkatle bakınca gerideki gölgeyi fark etti: Yatakta yüzükoyun yatan, omuzları çıplak erkek! Omzundaki o doğum lekesi! Marifetli Neri, demek sonunda Emre'yi yatağa atmayı başarmıştı... Bir an onun yatak odası kadar büyük banyoda çektiği fotoğrafları kalleş şapşala göndermeyi düşündü ama bundan hemen vazgeçti. Çenesi düşük karının fotoğrafları hemen dört bir yana servis edeceğinden emindi.

Hem artık aynı ligde değillerdi. Emre'nin Fatma'da olmadığı gecelerde nerede kaldığı ortaya çıkmıştı. Don Juan işbaşında: Ayla Kösten, Neri ve Fatma! Beyefendi, zenginden fakiri-

ne bütün kadınların gözdesiydi... Fatma! Zavallı bütün hayatı boyunca yedek oyuncu olarak kalacaktı. Omuzlarını silkti. Fatma belki zavallıydı ama Emre de kesin budalaydı. İnsan Ayla Kösten gibi birini elinden kaçırır mıydı? Telefonu kapatmadan önce gelen mesajlara baktı. Ablası sınırdan çıkarken, ***"Sizler canımsınız,"*** diye yazmıştı. Cevap yazmayacaktı. İkincisi Emre'dendi. Ahmet'in eve döndüğünü haber veriyordu... Fotoğrafı ve mesajları sildi. Neri de Deliormanlılar da geçmişte, hayatının kapattığı bir daha da kapağını açmayacağı döneminde kalmıştı. Çukurla ilişkisi olanlarla işi bitmişti.

Bitmesine bitmişti ama açılışını yapmaya hazırlandığı yeni dönem için elindeki kartları iyi kullanması gerektiğinin farkındaydı... Kartlar deyince durakladı. Daha önce hiç oynamadığı bu oyunda çok da kartı yoktu; elinde sadece kendini tutuyordu. Bugüne kadar onu masaya sürmemişti ama bu gece elini açmak zorundaydı...

Cesareti havadan alacakmış gibi derin derin soludu. Nejat haftalardır peşinde olduğunu bu gece elde edecekti ama önce bunun için yüklü bir fatura ödeyeceğinin farkına varmasını, onun gibi bir erkeğin, benimle olması için zenginliğini cömertçe paylaşması gerektiğini anlamasını sağlamalıyım diye düşündü. Hem de bunu yatağa girmeden önce yapmalıydı.

Bileğine baktı. Nejat'ın gelmesine daha bir saat vardı. Yürüyüp pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Beklemek canını sıkıyordu. Ne yapabilirdi? Küvette banyo? Hayır, seyreden olmadığında filmlerde göründüğü kadar hoş bir şey değildi bu. Televizyonu kurcalayabilirdi. Bundan da vazgeçti. Mutfak da ağaç ve deniz karışımı enfes manzarasına rağmen, kimisi gömülü, kimisi tezgâhın üzerinde duran makine ve aletler yüzünden ürkütücüydü. Çoğunun ne işe yaradıklarını bile bilmiyordu...

Balkona çıksa ya da bahçeye inse... Öne doğru eğilip havuza baktı. Yakında orada yüzebilirdi ama...

Gülümsemesini önleyemedi. Havuzda kolluklarla yüzen ilk kız o olurdu herhalde. Alacağı derslere, yüzmeyi de eklemeliydi. Belki Ayla Kösten gibi bir spor salonuna da üye olurdu... Başka?

Ayağa kalktı. Yatak odasına döndü. Geniş yatağın üzerinde çukurdan gelen birkaç parça giysi duruyordu. Bir süre boş gözlerle onları izledi. Ardından ani bir kararla hepsini toparlayıp mutfağa geçti, elindekileri çöp torbasına doldurup borudan aşağıya attı. Hepsinden kurtulmuştu işte. Giysileri değil, geçmişini atmıştı çöpe.

7

Mine, kareli defterin tozunu silktikten sonra, az önce kıvırarak işaretlediği sayfayı açtı, saatlerdir masasından kalkmadan çalışan Fazıl'a yaklaştı, Fazıl başını kaldırdı: "Saramago bugün ölmüş," dedi.

"Saramago'yu sevdiğini bilmiyordum."

"Hayran olduklarımızı illa da sevmek zorunda mıyız? Sevgi cömerttir, insana hak ettiğinden daha fazla değeri bağışlar. Saramago, Tanrısız dünyanın büyüleyiciliğini, kaosunu ve hazlarını keşfeden biriydi."

Fazıl'ı süzdü. Saramago'da kendi zekâsının ve sivri dilinin eşdeğerini bulduğu için önemsiyordu onu. İkisi de aforoz edilmiş kâfirlerdi. Birisi dinden öteki toplumdan. Kâğıdı işaret etti: "Madem yazarlarla başladık. Bak notlarını buldum." Hızla okudu: "'Flaubert, Dostoyevski'nin aksine merhametsizdir...' Oscar Wilde'den alıntı. Tarih, 12 Nisan 1993." Fazıl onaylayarak başını eğdi. "Aynı notun altında Tolstoy ve yanında büyük

üç soru işareti var. On yedi yıl olmuş, Tolstoy hakkında bir karara vardın mı?"

Fazıl, başını kaldırdı: "İlla bir karar mı vermem gerekiyor? Kararsızlık da Anayasal bir haktır." Kaşlarını kaldırdı. "Tolstoy, bir kuyumcu ve bir kuyumcu ne kadar merhametliyse o da o kadar merhametli diye düşünüyorum."

"Değerini versen de ona kızıyor gibisin."

"Ustalığını kabul ederim ama onu sevmem. Neden mi? Anna Karenina'ya reva gördükleri için. Kadınlara uslu durun, evinizde oturun, görücü usulü evlenin diyen bir ahlakçı o."

İlginç bir bakış açısı! Alttaki nota geçti. "2005 Aralık tarihli not... Gününü yazmayı unutmuşsun. Okuyorum: 'Siyasal İslam'ın kültürel evrimi, imparatorluk mirasına ve zarafetine doğru mu, yoksa başka yöne doğru mu olacak' işte soru bu?'"

Fazıl masadan kalktı. Yine kurabiye yiyecekti. "Sence nereye doğru evriliyor?"

Omuzlarını kaldırdı: "Sen söyle! Not alan sensin."

"Taşra açgözlülüğüne, kuralsızlığına, aşiret kültürüne; yönü bu... Deniz Feneri olayına, rezalete bak! Adamlar Almanya'da yolsuzluktan mahkûm oluyorlar. Topladıkları on milyonlarca avro Türkiye'ye geliyor. Para yok oluyor. Yöneticiler burada, Almanya'dan belge, ihbar var. Yetkililerde tık yok. Neden? Çünkü aşiret mantığı: Onlar bizden." Haklı mıydı? "Bizdeki sorun, belki çatlak demeliyiz, daha derinlere gidiyor."

"Ne gibi?"

"Batıda din, edebiyatla, sanatla, felsefeyle uzlaşmanın hatta birleşmenin yolunu bulmuş. Ama bizde, İslamiyet'te durum böyle."

"Demek sence sorun Müslümanlık'ta?"

Fazıl düşüncelerini toplamak ister gibi düşündü. "Öyle dersek, haksızlık etmiş oluruz. Öteki dinler bunları daha önce

halletmiş olsalar da sorun dinden çok insanda. Biliyor musun Şeker Kız, bütün dinlerin ortak yanılgısı, Tanrı'nın insanı varlıkların en soylusu olarak yarattığı düşüncesi. Tanrı insana ederinin üstünde soyluluk biçmiş olarak." Bir soluk aldı. "Hani olmasa rahat edeceğiz diyorum ama Tanrı'nın yokluğunda yazarlar, hocalar, şunlar bunlar, kısaca insanlar olarak çok yalnız kalırdık." Sonunda hızla yürüyüp, kurabiyeyi bir ısırışta ağzına attı. "Velhasıl her şey, insan denilen mahluktan çıkıyor. O sorudan."

Fazıl'la kurabiyelerin arasına girmek için masanın öteki tarafına dolaşırken sordu: "Hangi sorudan?"

"Bence insanın bulduğu en yaratıcı soru, 'Bana ne olacak?'... Sanatı, felsefeyi, bilimi ve tabii dinle birlikte Tanrı'yı icat eden bu soru."

Bir adım daha attı. Fazıl'ın kurabiyelere giden yolunu kesmişti. Elini uzatıp Vekil Baba'nın omzuna koydu. Onunla konuşmak, denizde yolculuk yapmak gibiydi. Sarhoş olmadan sallanmak, içmeden haz almak gibi. Annesini de bu kıvrak kavrayış, bütünleyici bakış, keskin zekâ mı büyülemişti? Fazıl'a baktı... Acaba Suna ya da Güz ile tanıştıklarında burnu yerinde miydi? Birden aklına gelen soruyla durakladı. Yazdıkları iyimser bir hayal ürünün sonucu olabilir miydi? Fazıl, art arda sökün eden acabalı sorularını bölerek onu itti. "Kenara çekilir misin? Kurabiye yiyeceğim."

"Sürekli şekerli karbonhidrat yemek hastalığa davetiye çıkarmaktır Fazıl Bey. Biraz sağlıklı beslenmeye ne dersin?"

Fazıl güldü. "Arada hastalanmakta hiçbir beis yok Şeker Kız. Dinleniyoruz."

Bu adamla baş etmek... Yana çekildi. Fazıl, karbonhidrat ziyafeti ile meşgulken o iki adımda masanın öteki tarafına ge-

çip, Fazıl'ın ona ilham verdiğini söylediği ünlü koltuğuna oturdu... Hâlâ elle yazıyordu!

"Yeni roman mı?" Fazıl geriye döndü. Yüzü, masadaki müsveddeleri karıştırdığını görür görmez asılmıştı. Gönülsüzce başıyla onayladı. Tekrar sordu: "Konu?"

Fazıl, kurabiyeleri için terk ettiği mevzii tekrar geri almak istercesine masaya yaklaştı: "Kısaca kurtarıcılık kavramının kapsadığı alanın daralması, öznesinin tekleşmesi, bireye odaklanması üzerine..." Bu oldukça ketum bir açıklamaydı, hatta hiç âdeti olmayacak kadar da akademikti. "Artık kimse ülkeyle, insanlıkla ilgilenmiyor; kurtuluşunu dine, teknolojiye bıraktılar." Fazıl sustu bir süre en uygun sözcükleri torbadan seçip çıkarıyormuş gibi önüne baktı. "Heyhat! Büyük idealler, büyük kavgalar dönemi bitti. Kurtarıcılık ülkeden vazgeçti, kendine yöneldi. Herkesin tek önceliği, zenginleşmek. Kavramlar çürüdü, sığlaştı: Erdem, ayaktaki zincire, merhamet, lüks sayılıp sadakaya, vicdan yüke, dürüstlük enayiliğe dönüştü. Ya adalet! Adalet artık değer verilen bir kavram değil. Adil olmak da öyle... Soylu düşüncelerin, hayallerin sonu geldi. İkisine de el Fatiha!"

Fazıl yazdığı bir bildirinin sonuç paragrafını tekrarlar gibiydi. "Sence bu yüzden mi alt gelir grupları da AKP'ye oy veriyor?"

"Alt gelir grubu mu?" Neredeyse havaya sıçrayacaktı; Fazıl'ın narası onu gafil avlamıştı. "Bu tanım midemi bulandırıyor. Yoksulları, yoksulluğu gizlemek için uydurulmuş bir laf. Alt gelir grubu diye bir şey yok! Yoksullar var ve yoksulluk insanlık suçudur hanımefendi!" Şeker Kız yerine hanımefendi! Onu epeyce kızdırmış olmalıydı. "Bu ruhu olmayanların sözü. Evet, zenginlerin ruhu yoktur Şeker Kız. Varsa da bizimkine

benzemez..." Nefes nefese kalmıştı: "Anladık, zenginsin ama sakın zengin gibi konuşma benimle yoksa..."

Azarı işitmişti ama Şeker Kız geri dönmüştü! Koltuğuna kavuşan Fazıl'a gülümseyerek "Anlaştık," dedi. Vekil Baba'nın yine nutka dönüşen tepkisi komikti ama itirazının özünü, iskeletini oluşturan tepkinin soylu düşünceler olduğunu biliyordu. "Sen de bu kadar üzgün ve endişeli olma... Kalbine yazık."

"Eğer toplumsal vicdan sığlaşırsa, kapıyı despotlar, faşistler çalar Mine Hanım..." Nutku hâlâ bitirememişti. Fark etti: Öfkesi adeta onu tamir ediyor, canlandırıyordu. "Madem artık kapitalistsin, bunu unutma."

Göz göze geldiler. Yarısı kınama, yarısı şaka! Fazıl'ın melez cümlesinin içindeki mesajın farkındaydı. Aralık çekmecedeki fotoğrafı o sırada gördü. O muydu? Fazıl'ın hareket etmesine fırsat vermeden eğilip fotoğrafı aldı. "Şu meçhul hayranın mı bu?"

Fazıl, beklediğinin aksine tepki vermedi. Fotoğrafa eğildi. Sıradan bir yüz! Merakla Fazıl'a döndü. Acaba onu yazacak olsa nasıl betimlerdi? Fazıl ne beklediğini anlamıştı. "Evet, farkındayım o kadar güzel değil, beğenmedin ama günahkârlığı hem cömert hem de kavrayıcı."

Cevabı komikti. "Hayatına giren kadınlar adına kendimi küçümsenmiş hissettim Fazıl." Bir adım daha atabilir miydi? "Kimler olduğunu bilsem seni onlara müzevirlerdim." Fazıl cevap vermedi. Acaba Suna'yı hangi kategoriye sokuyordu? Suna Ertuğ'un onun hayatına haz aldığı bir kadın olarak mı girmişti yoksa duyguları platonik bir ilgi olarak mı kalmıştı, bilmiyordu? İşte soru buydu. Az önce bastırdığı gülümsemesini dudaklarına iliştirerek Fazıl'a baktı: "Kadınları boş vakitlerini dolduracak haz nesneleri olarak gördüğün için kendinden utanmalısın!"

Fazıl'ın cevabı el işaretinin ardından geldi: "Boş zaman mı? Acaba bu nasıl bir şey? Hayatımda hiç olmadı da."

Komik adamın neşesini çalan telefon böldü. Fazıl'ı bırakıp çantasını bıraktığı koltuğa yürüdü, telefonu aldı. Kapattığında şaşkındı. Fazıl endişeyle sordu: "Noldu?"

"Kerim," dedi. "Akşam hep birlikte yemek yiyelim diyor." Ardından şaşkınlığının nedenini açıkladı. "Davet, Ayşin'le birlikte yapılıyor... Yani ..."

Fazıl kısa bir sessizliğin ardından ayağa fırladı. Bir yandan sıçrar gibi kımıldıyor bir yandan da ellerini birbirine vurarak çırpıyordu. Palyaçoya mı, yoksa çizgi film kahramanına mı benziyordu, karar veremedi. "Oldu... Başardım..."

Dalgalanan bir ropdöşambıra dönüşen adam yanına gelince, onu omuzlarından tutarak durdurdu. "Neyi başardın?"

"Hödüğü harekete... geçirmeyi..." Fazıl'ın sözcükleri birbirine ekleyecek soluğu kalmamıştı. Bir süre bekledi. "Ona hiçbir şeyin göründüğü kadar zor olmadığını söyledim... Tanrı'ya şükür. Liberallik illeti beyninin tümünü kemirmemiş."

"Yani... Sen şimdi barıştılar mı diyorsun?"

"Yani Ayşin onu afetti mi? Ben olsam soruyu böyle sorardım."

8

Nejat, kucağındaki kutuyu yana koydu. Gülümseyerek geriye yaslandı. Bana uğur getirdi... Kesinliğe dönüşen düşünce onu gülümsetti. Tanıştıkları yani varlığından haberdar olduğu gün; Cemil, Kösten Holding'in yönetimini ona devretmeye karar verdiğini açıklamıştı. Babasıyla birlikte, Nazan'dan da kurtulmuştu, artist eskisinin artık evlenme hayalleri kuramayacağını biliyordu. Mine'den, tuzluya mâl olsa da pürüzsüzce bo-

şanmıştı. Ülkenin en büyük medya grubunu, hem de cepten bir kuruş bile çıkmadan, satın almak üzereydi. Ve en önemlisi, çok güçlü müttefikler edinmiş, o büyük şemsiyenin altına girmişti... Mustafa Sapan! Tabancasına o dinozor için attığı çentiği de unutmamalıydı. Ondan da kurtulmuştu. Bundan sonrası Zekeriya Mucip'e ait diye düşündü. "Merak etmeyin muhterem Nejat Beyciğim, biz o şahsı kontrol altında tutarız..." Telefonla uyardığında söylediği sözler acaba ne anlama geliyordu? Bir an meraklanır gibi oldu, ama hemen bundan vazgeçti. Bu gece aklını hiçbir şeyle meşgul etmeyecekti, hele endişe ile hiç. Sadece Zerrin ve bundan sonraki yeni hayatı...

Beklemek, para ya da kazanç için değilse, her zaman vakit kaybı gibi gelmişti ona. Ama bu kez farklıydı. Zerrin'in onun olacağını bilerek beklemek, onu fethetmek kadar haz vericiydi. Az sonra haftalardır, gördüğü andan beri aklından çıkmayan şeyi sonuçlandıracak, zaferlerini taçlandıracaktı. Bu kızı, bir erkeğin bir kadına karşı hissedebileceği en güçlü duyguyla, ne olursa olsun onu yitirmeme duygusuyla istiyordu. Böylesine tutku ile bağlanmanın tehlikeli olduğunun, Zerrin'in onun sabit fikri haline dönüştüğünün farkındaydı ama bu onu ürkütmüyor, aksine isteklerini kamçılıyordu.

"Sahip olduğun şey de sana sahip olur, unutma!" Belki Cemil Kösten haklıydı ama Zerrin'le, şimdiye kadar kadınlarla yapamadığı her şeyi yapacaktı. Derin bir soluk aldı. Birkaç dakika ötede onu olağanüstü, çok az kimsenin sahip olabileceği bir yaratık bekliyordu: Bir Venüs, hem de güzelmiş gibi davranmaya gerek duymadan güzel olabilen bir Venüs... Ona ne zaman baksa, kadın diye bir varlığı yarattığı için Tanrı'ya minnet duyuyordu...

Araba durunca doğruldu. Çantasını ve kuyumcunun verdiği gösterişli kutuyu alarak, şoförün açtığı kapıdan dışarıya çık-

tı. Doğrudan köşe villaya gitmek yerine birkaç adım gerileyerek üç binayı arkadan birbirine bağlayan düzlüğe çıktı. Yandaki ya da köşedeki villayı almak şimdi daha da iyi bir fikre benziyordu. Şoföre gidebileceğini işaret edip, binaya yürüdü.

Zerrin, gelişini dört gözle bekliyormuş gibi hemen kapının ardındaydı. Bir kez daha aynı şeyi düşündü: Saflığı, el değmemiş oluşu, su berraklığı... Evet, sevgilim diyeceği kadının güzelliğinin sırrı kendini sergileyişindeki saflığıydı. Kutuyu yandaki gösterişli tırnağa bıraktı. Göz göze geldiklerinde Zerrin, leziz bir armağanmış gibi yavaş adımlarla yaklaştı ve onu her zamanki gibi istekle öptü. Farkındaydı, Zerrin'in dudakları belki dünyanın en davetkârıydı ama en sahtekârlarıydı da. İçtenliği de inandırıcı değildi ama bunlara aldırmaya niyeti yoktu. Peşinde olduğu masumiyeti ya da içtenliği değil, kadınlığıydı. Ona ait olduğu sürece şikâyet etmeyecekti.

Onu omuzlarından tutup, hafifçe geriye iterek seyretmeye koyuldu. Özenle hazırlanmıştı. Yine de vakit geçirmeden bir alışveriş turuna çıkmalıydı. Evet, kendine göre bir kibarlığı vardı ama bu kibarlık Mine'ninkiyle Ayla'nınkine benzemiyordu. Ona hak veriyordu, bir süre yaşamının ona miras bıraktığı kabalığın sınırları içinde kalacaktı. Ama nasıl oluyor da böylesine, olduğundan daha kibar görünebiliyordu?

Zerrin elinden tutup onu çekerek koridora soktuğunda cevap ortada diye düşündü. Sıra dışı, taze güzelliği bütün kusurlarını örtüyor, görgüsüz, hatta çiğ denebilecek zevkini, kaba olmaktan uzak, kabul edilebilir bir zevksizliğe dönüştürüyordu. Etrafa yaydığı şehvetle masumiyeti... Onu benzersiz kılan bu çelişki olmalıydı.

Zerrin'in onu sürüklediği yer, yatak odasıydı. Ceketini çıkarmaya çalışan kızın kulağına eğildi: "Antredeki tırnağın üstünde doğum günü hediyen var... Yatağa girmeden boynuna

takmanı istiyorum..." Kız uysal bir tavırla başını eğdi. "Çantamda da kredi kartların... Pazartesi, fotoğraf çektirip pasaport için müracaat edeceğiz. Pasaportun çıktıktan sonra da vize alır almaz, birlikte Amerika'ya gideceğiz..."

"Peki... Pazartesi İngilizce derslerine ve ehliyet kursuna da başlamak istiyorum. Belki fitnessı da denerim." O da kulağına fısıldayarak konuşuyordu. "Bir şey daha Nejat... Arkadaki yatağa uzanmadan tekrarlıyorum: Kapatman ya da metresin değilim, asla da olmayacağım..." Sesi boğuktu artık. "Sevgilinim anladın mı, bana ona göre davran." Kulak memesini ısırıyordu. "Sevgilinmiş gibi davranmazsan çekip giderim."

Sevgilim! Doğruluğunu sorgulamayacağı sözcük onu mutluluktan çıldırtacaktı. Kulaklarında yankılanan ses diline indi: "Anladım sevgilim."

"Bu geceden sonra korunacağım. Nüfusa piç diye kaydedilecek çocuk doğurmaya niyetim yok." Çocuk! Yaptığı, elde ettiği her şeyi taçlandıracak bir Kösten. Dünyanın en güzel dişisinden bir varis edinmek. Düşünce onu tepeden tırnağa titretti. "Gezmek istediğim o kadar çok yer var ki..."

Sabaha kadar tekrarlayabileceği sözcükler dudaklarını araladı: "Peki sevgilim."

Zerrin sözlerini bitirince onu bırakıp dışarıya çıktı. Geri döndüğünde boynunda bir servet taşıyordu. Gerdanlıkla ilgili bir şey söylemeden soyunmaya başladı. Yüreği dışarıya fırlamak üzereydi. Onu buraya getirdiği ilk günü hatırladı. Hem soluk kesecek kadar güzel hem de açık açık pazarlık yapacak kadar kendinden emin, Cemil Kösten'in güvenilir iş ortağı olur dediği türden biri olduğunu düşünmüştü. Ya şimdi? Boğulacaktı: Hayatında hiç onunki kadar ayartıcı bir güzellik görmemişti. Bir an bir insanı bütünüyle tanımanın dehşetini yaşadı. Altına uzanan yeşil gözlü ilahenin kişiliğinde kim bilir başka

neler gizliydi? Zorlukla mırıldandı: "Seni seviyorum ufaklık. Çok güzelsin."

Zerrin'in gözleri ateş aldı: "Güzelim Nejat ama ben seninle daha da güzel olmak istiyorum. Bunu unutma. Falımda çıktı: Beni güzelleştireceksin, bu senin görevin!"

Emir, soluğunu bir kez daha kesti; sadece görevi değil kaderiydi de. Boğulur gibi hıçkırdı ardından çırılçıplak, yüzünde masumiyetinin iffetini parçalayan, müstehcenleştiren bir ifade ile sırtüstü yatağa uzanmaya hazırlanan kadına uyarak soyunmaya başladı...

9

İnsan hayal etmediğini yaşayamazmış. Zerrin, onu sevdiğini söyleyen adam zayıflığının üzerindeki son kabuğu utanarak çıkarırken, sözün doğruluğunun kanıtlandığını kavrıyordu. On sekizine girer girmez çukurdan kurtulmayı, toprak üstünde bir yerde yaşamayı, epilasyon yaptırmayı, kredi kartı sahibi olmayı, araba kullanmayı, İstanbul dışındaki yerleri görmeyi hayal etmişti... İşte üzerine eğilen, dokunsa kırılacakmış kadar ince görünen bu adam, hayal ettiği ve henüz etmediği ama görünce, duyunca edeceği her şeyi ona verecekti. Rıza'dan, Kamil ve Kazım'dan Nejat Kösten'e, çukurdan sonunda onun olacak Boğaz manzaralı villaya... İki ayda çok uzun ve çok dik bir yokuşu tırmanmıştı. Ajanstaki manken eskisi salağın dediği gibi, belki Türkan Şoray'ın Muhterem Nur'un zamanı geçmişti ama güzelliğin zamanı ebediydi. Kim bilir vakit bulursa, liseden bile mezun olurdu.

Nejat'a gülümsedi. Zevk umudu, sanki adamın bedenindeki bütün kanı zayıf yüzüne taşımış, soluk, çökük yanaklarını dağlayıp, kızartmıştı. Ya ben diye düşündü! O, Ahmet gibi

çarpılmadığından, âşık olmayı hiç hayal etmemişti, bu yüzden aşkın eksikliğini hissetmeyecekti. Sık soluklarını duyduğu, tepesinde iki yana sallanan adamı baştan çıkarmayı başarmıştı, sıra ona nasıl hükmedeceğini öğrenmekteydi. Yeni Zerrin'i, yeni kimliğini kendi başına elde etmiş, ederken de eline gelen ilk şeyi, kimseye teslim olmayan öfkesini, imrenerek beklediği geleceğini şekillendiren yapıtaşı olarak kullanmıştı. Ama şimdi, süreli de olsa, teslim olmayı öğrenmeliydi.

Bacaklarını birbirinden ayırdı. Çıplakken bir çocuk kadar güçsüz görünen adamla göz göze geldiler. Bir an Emre'nin Fatma'nın üzerine eğilen gösterişli bedenini hatırladı. Sonra gözlerini kapadı. Şimdi, Emre'nin var olduğunu söylediği, ama onun o güne kadar bir türlü bulup çıkaramadığı yeteneğinin ne olduğunu keşfediyordu: Erkekleri büyüleme yeteneği. Evet, bir büyücüydü o. Kötü birisi miydi? Aldırmıyordu. İçindeki, o duygunun her neyse, onu olgunlaştığını, güçlendirdiğini hissediyordu... Gizli bir zorunluluk mecbur etmiş gibi gözlerini aralayıp, alçak sesle, "Ben de seni seviyorum Nejat," dedi.

İşte, doğduğu ormana geri dönen o Cadı'nın dediği gibi "Güzelliğinin kıymetini bilmişti." Onaylanmak, kabul görmek, hükmetmek, hayatın tadını çıkarmak için güzelliğinden başka nesi vardı? Neri'nin denklemindeki eşitliğin, paranın karşısındaki en değerli erkeği de bulmuştu. Kendini satıyordu ama epeyce pahalıya gittiği kuşku götürmezdi. Aldırdığı yoktu, bugünün dünyasında kim kendini satmıyordu ki?

Canım acıyacak mı? Düşünceden çabuk kurtuldu. Korksa da gelecek, hem de en parlağı, o perdesinin ardındaydı. Gözlerini tekrar kapadı. Nedense aklına geldi. Kendine verdiği sözü unutmuş bilet almamıştı ama yine de piyangoda büyük ikramiye ona vurmuştu. Evet, Tanrı onu seviyordu, güzelliğini talih ile buluşturmuştu. İçi yırtılırken az daha kahkaha atacaktı.

10

Emre gözlerini açtı, saatine baktı. On biri iki geçiyor. Demek sadece on sekiz dakika olmuştu. Üçüncü kez aynı ses! Hayalete ait olamazdı. Annesinin atamadığı çığlığın sahibi ablası mıydı? Kulaklarını ovuşturdu. Fatma ya da Neri ile birlikteyken o sağır, dost sessizliğin içinde kaybolurken, neden tek başına olduğunda uyuyamıyor, sessiz karanlık o sivri çığlıklarla bölünüyordu? Keşke kendini kimsenin bulamayacağı gizli bir sürgüne gönderebilse, anıların kirletmediği bir yalnızlığın içinde kaybolabilse...

Ses bir kez daha tekrarlanınca, dudaklarında soru, soyunmadan uzandığı yataktan indi: Ne yapacağım? Kararsızlığı kısa sürdü. Bu gece burada kalamam... Ayağa kalktığında mırıltısı düşünceye dönüştü: Fatma? Hayır! Aldığı ve verdiği zevk, zor görevi çabucak tamamlamaya çalışanların telaşını andırıyor. Üstelik de çok soru soruyordu. Cevaplarını beklemese de soruları bıktırıcı, yatak arkadaşlığıysa sıkıcıydı... Neri? Daha renkliydi ama sabah gün doğmadan kalkıp, evden, sevgilisine yakalanma korkusuyla kaçarcasına çıkmak, yorucu gecenin üzerine çekilmiyordu...

Karşısında biri varmış, karar verdiğini belirtir gibi başını salladı. Her iki seçenek de sokakta sabahlamaktan daha çekici değildi. Koridora çıktı. Artık Zerrin'e ait olan olmayan komşu oda sessizdi. İçeriden yayılan o bahar esintili parfüm kokusu da kaybolmuştu. Geriledi. Acaba şu anda ne yapıyordu? Kaldığı ev? Rahat mıydı?

Bir an aklından geçen soruların aslında ablasına ait olduğunu fark etti. Esma Deliormanlı! Merak etmesi gereken o değil miydi? Yanındaki sarhoş adamla ne yapıyordu şu anda?

Sofya'ya varmış, onları baba ocağına götürecek otobüsü ayarlamaya çalışıyor olmalıydılar... Telefonunu kontrol ettikten sonra aralık kapıya yaklaştı. Ahmet'le peşine taktığı oğlanlar yatmış olmalıydı. Anarşistler, eşcinseller! Hızlı adımlarla mutfağa yürüdü. Ama köşeyi dönüp, kısa koridorla karşılaşınca sendeleyerek durdu. Anlaşılmaz fısıltılar da duyuyordu. Dudaklarını ısırdı. Şeffaf bir duvara çarpmış, çığlık atmasına ramak kalmıştı. Biri ışığı kapatmış... Yandaki düğmeyi el yordamıyla buldu ve ışığı açtı. Yanılmıştı, rahatladı: Hayaletin odasının kapısı açık değildi. Mutfağa geçti. Dar tezgâhın üstünde üç boş tabak, ağzı açık tencere duruyordu. Buzdolabını açtı, su alıp içti. Kararı kesinleşmişti. Geceyi burada bitirmeyecekti.

İki dakika sonra sokakta solgun, içine kapanık, nemin çürüttüğü gecenin içindeydi. Bir süre giriş kapısının önünde kımıldamadan bekledi. Fısıltılar peşini bırakmasına bırakmıştı yine de ışıkların yandığı, karanlığın gizlenemeyeceği aydınlık bir yere gitmeye karar verdi... Aklından bunları geçirirken bir çift ışık tokat gibi yüzüne çarptı. Elini gözlerine siper etmek için kaldırınca ışık söndü. Far! Aynı anda otuz metre ötede, cadde ile sokağın birleştiği yerde park etmiş duran arabanın kapısı açıldı. Tedirgin şaşkınlığı meraka dönüşmeden arabadan inen belirsiz silüetin sesini duydu:

"Emre... Seni bulduk Emre..." Acı yüklü, hüzünlü ezgileri hatırlatan sesinden tanımalıydı ama ona doğru koşar adım yaklaşan beyaz siluetin kimliğini ancak aralarındaki uzaklık yarılanınca çıkardı. Hülya! Şaşkınlığı tarifsizdi... Burada ne arıyor? Soruyu sormasına kalmadan ince kadın yanına varmıştı bile. "Beni duydu Emre... Tam iki saattir Tanrı'ya yalvarıyordum seni bulmak için Emre... İçim acıyor Emre. Varlığından habersiz olduğum bir kasın, organın kasılması, büzülmesi gibi."

Kadının sayıklamayı andıran sözleri dinip, solukları yatışınca kollarını, sanki camdanmış, kırılacakmış gibi dikkatle boynundan çözdü. Şaşkınlığı daha da derindi şimdi: "Beni nasıl buldun?"

"Aydın Emre... Gel!" Kadına itaat ederek uzattığı elini tuttu. "O getirdi Emre... Evi bilmiyormuş... O yüzden sokağı gözlüyorduk Emre. Sabaha kadar bekleyecektik."

İlk soru cevaplanmıştı. Ya ikincisi? "Gecenin bu saatinde burada ne arıyorsun?"

"Arabaya binelim mi Emre? Üşüyorum... Biliyorsun ben çok çabuk üşürüm Emre."

Yeniden başlayan Emre nakaratının uzamaması için arka koltuğa Hülya'nın yanına oturdu. Aydın önde, direksiyondaydı, adam onu selamlayıp, arabadan inince beklenmeyen ziyaretçiye döndü. Hülya'nın kadınsı çizgiler barındırmayan ince yüzünün ortasında, gözlerine göre göreceli olarak büyük görünen dudakları titriyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Bodrum'a gidiyorum Emre... Babamın yanına... Aydın beni çok sever Emre, o götürecek..." Bir yandan konuşuyor bir yandan ısınmak istercesine iki eliyle onun ellerini tutuyordu. Vedalaşmak için geldi diye düşündü. "Benimle gel Emre. Bodrum'da evlenelim..."

Gecenin yarısında, giderayak evlenme teklif etmek için mi arayıp bulmuştu onu? Attığı kahkaha Hülya'yı geriye sıçrattı. Arabanın önünde bekleyen Aydın bile duymuş olacak, geriye dönmüş, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Sonunda savrulmasına rağmen ellerini bırakmayan, geceyle birlikte varlığı iyice belirsizleşmiş kadına doğru eğildi. "Şaka mı bu?" Hülya'nın konuşmasına fırsat vermeden de atıldı. "Çünkü hep şakaydı... Ayla'yı öfkelendirmek için böyle söylüyordun."

"Hayır Emre! Şaka değil asla!" Hülya'nın sesi boğuktu. Birden şimdiye kadar onu hep neşeli gördüğünü fark etti. Demek o da hüzünleniyordu. "Babam hasta Emre... Gizliyor ama hasta. Bir daha kriz geçirirse."

"Hasta olduğunu nereden çıkardın?"

"Bana Nazan haber verdi Emre." Neredeyse ağlayacaktı. "Yakında ölecek... Ölecek ve beni koruyacak kimse kalmayacak. Çok korkuyorum." Neden korkuyor? Şaşkınlıkla irkildi. Otuz santim ötede oturan kadın tanınmaz haldeydi. Mantıksız bir dehşet, yüzünün olmayan çizgilerini eritmişti. "Babam seni çok beğendi... Ben de öyle Emre. Mustafa Amca ile konuştum o da babam gibi düşünüyor. Evlen dedi bana, korunmam gerek." Mustafa Amca da kimdi? Bir bilmece daha... Yemin ederim Emre... Babam ölürse beni hemen oraya tekrar kapatırlar Emre."

Adı nakarat tanımını aşmıştı, artık cümlelerinin sonunda nokta gibi kullanıyordu. Kim kendi adını onun kadar çok duymuş olabilirdi? Göz göze geldiler. Ürkek sesinde hemen fark edilen, onunkine benzer bir yalnızlık vardı: Geçmişten gelen, dramatik, zebaniye özgü bir yalnızlık. "Orası dediğin, neresi?" Hülya demedi, "Hayal."

"Meltem sinir hastalıkları hastanesi. Yani tımarhane Emre... Daha önce de babamı kandırıp beni oraya hapsettiler Emre." Kadın başını şiddetle iki yana salladı. "O kendini kolayca iyi adam olduğuna ikna eder, sonra tekrar kötülüğe geri döner. Alçaklığın ne olduğunu bilmeyenler onu görmemiş olanlardır Emre." Kim diye soracaktı ama Hülya ondan önce davrandı. "Nejat bir katil Emre. Onu gördüm, Aykut'u o öldürdü... Ayşe'nin kocasını Emre. Babamı Ayşe'nin öldürdüğüne ikna etti ama Ayşe katil olamayacak kadar sığdır Emre! Ben gözümle gördüm."

Suçluluk bir tokat gibi suratına çarpınca ellerini geri çekti. Katil sözcüğü önce kulak borusunu ardından beynini kavurdu... Delirmiş olmalıydı. Mantığın gem vuramadığı, başıboş bir aklı olan bu kadına nasıl inanabilirdi? Söylediklerinin tümünün kendine yakıştırdığı ad gibi hayal mahsulü olmadığı ne malumdu? Ama içinden bir ses, bu garip kadının kimsede olmadığı kadar keskin gözlere sahip olduğunu, herkesin içine bakabilme yeteneği olduğunu hatırlatınca sordu: "Bu, yani abinle ilgili söylediğin şey, doğru mu?"

"Yemin ederim doğru Emre... babama da söyledim... Bana çok kızdı."

Eğer dediği doğruysa... "Ya başkalarına?"

"Hayır Emre... Babam, konuşmamı yasakladı. Eğer olaydan söz edecek olursam beni tekrar..." Cümlesini yarım bıraktı. Geçmişle ilgilenmiyordu artık: "Dinle Emre! Benimle evlen. Evlenirsek bana dokunamazlar Emre. Senin iznin olmadan, kimse beni o deliğe tıkamaz... Vasim de olamaz..."

Saçmalık! Neden? "Neden ben. Benden daha uygun birisini bulabilirsin. Avukat falan!"

"Başkasıyla olamam Emre. Onlara katlanamam... Midem bulanır Emre. Hem seninle olmak yaşamı tatlandırıyor... Sen de hatırla, benimle iken hep gülüyorsun. Benimle konuşmaktan sıkılmıyorsun..." Sıkılmıyorsun dedikten sonra sol elini kaldırıp, kutsal bir şeye dokunur gibi dikkatle yüzüne doğru uzattı. "Dudağın kanamış Emre. Biri mi vurdu sana?"

Merakı ölçülü, edepliydi. Elinin tersi ile dudağını sildi. On dakika önce atmayıp, ısırarak dişlerinin arasında tuttuğu çığlığının geride bıraktığı kanlı iz, onu gerçeğe döndürdü. Bakışlarını Hülya'nın ışıksız gözlerine çevirdi. Az önce lanet ettiği şansı şimdi onu bir kez daha ayartmak için tekrar karşısına mı

çıkmıştı? Yutkundu. Şu anda, gecenin bu saatinde emin olduğu tek şey vardı: O çukurda uyuyamayacağı...

Derin sulara dalmak üzereymiş gibi derin bir soluk aldı: "Pekâlâ seninle Bodrum'a geleceğim..." İzzeti nefsinin hâlâ aşınmamış kısmına tutunarak, teklifin yarısını geri çevirecekti. "Ama evlilik konusu ayrı..."

Sözlerini bitirince geriye çekilerek Hülya'ya baktı. İçindeki o ses, şimdi de karşısındaki bu sıra dışı teklifin sahibi olan kadının, Ayla ile aralarında olup biten her şeyi bildiğini söylüyordu.

Bir kent, artık geleceği içermiyorsa onu terk etmek gerekir... Elini Hayal'e bıraktı. Yanılmıştı, eğer illa birisine yakıştıracaksa kesinlikle bu Neri değildi. Mathilde de la Mole, karşısındaki gülümseyen zayıf kadındı. Aklına gelen düşünceyi savurup atmak ister gibi başını iki yana salladı. Onunla gidecekti ama onu hamile bırakmaya niyeti yoktu.

VIII.BÖLÜM
(20 Temmuz Salı)

1

"Varoluşumuzu nasıl kabul edeceğiz veya nasıl meydan okuyacağız? İşte soru ya da sorun bu..." Mine, dakikalardır içinde oturduğu anılı sessizliği bölen Fazıl'a döndü. Fazıl'ın fısıltısı, ayaklarının birkaç metre aşağısındaki uysal sulara üflenmiş bir duayı andırıyordu. Gözleri kapalıydı: İnsanın kendi içine çekilmek istediği zaman yapacağı gibi. "Ne yazık, hepimiz çocukluğumuzdaki mutluluğumuzu unutuyoruz. Belki de bir daha öylesini yaşayamayacağımızdan."

Birbiriyle bağlantısı, filizlendiği beyinden başka beyinlerde kurulamayacak cümleler... "Felsefi düşünceler," dedi. "Nedeni de deniz, deniz seni felsefeyle buluşturdu."

Fazıl gülümsedi. İyi tarafı şu: Felsefede doğru ya da yanlış diye bir şey yok! Bildiğim bu..." Ardından dile getirmediği düşüncenin sonucunda vardığı kararı açıkladı: "Kar ve denizin belleği geçici... Onlara sırlarını emanet edebilirsin."

"Az önce ne düşünüyordun?" Kendi sorusunu Fazıl yerine cevapladı: "Hayatını mı?"

Aralarına tül gibi serilen loşluğa rağmen Fazıl'ın gülümsediğini görebiliyordu: "En azından bir bölümünü Şeker Kız... Derler ya hayatım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Ben de öyle bir film görüyordum ama..." Sesi birden eski alaycı tonunu buldu: "Benimki kötü montajlanmıştı..."

Üslubunu hayatına geçiriyor diye düşündü: Anlamlı, araştırıcı, ufuk açıcı tespitler ve eleştirel ironi: Fazıl'a döndü: "İroni ve tespit olmasa yazarken ne yapardın sen?"

"İyi tespit genellikle ironi barındırır; tabii ironiye ciddiyet kazandırırsan... Olayın, karakterlerin üzerindeki kılıfı, maskeyi yırtar, içeriği ortaya çıkarır."

Fazıl'ın sözlerinde, doğruları saflaştırıp berraklaştıran bir ton vardı. Ya varoluş konusu! Hâlâ cevaplanmamıştı: "Sen varoluşuna nasıl meydan okudun? Yazarak mı?"

Fazıl kısa bir süre düşündü: "Belki... Edebiyatın tanrıtanımaz ahlaksızlığını keşfedince hemen onu kuşandım." Gülümsemesi artık belirgindi: "Edebiyat beni hayal kırıklığına uğratmadı. Evet, hak ettiğimden daha çok mutluluk verdi bana diyebilirim."

"Ünle taçlanan bir mutluluk," dedi.

"Ünlü müyüm? Pek emin değilim: Ün, herkes tarafından kabul edilebilecek, kıskanılmayacak bir farklılık elde ettiğinde sağlanır..." Fazıl birden aklına gelmiş gibi uzanıp elini tuttu. "Ulusun dehasını yansıtabilmek... Bir yazarı ölümsüz kılan bence bu!" Ardından o alaycı, küçümseyici kahkahalarından birini attı: "Tabii önce yazarın dehası olmalı..."

Foça'ya doğru uzanan burnun ucunda, önceki günkü poyrazdan arta kalmış, uzak diyarlardan haber getiren ulaklar kadar yorgun dalgaların adeta okşarcasına çarptığı kayalığın

üzerindeydiler. Önlerindeki kanalın on beş mil ötesinde, güneydeki Gediz deltasıyla kuzeydeki Foça arasına sıkışmış olan loş ufukta bütün gece boyunca izlenen titrek ışıkların neredeyse tamamı sönmüş, gerideki alçak yükseltilerin tepeleri kızarmaya yüz tutmuştu. Ufuk bu haliyle karamsar bir ressamın, tablosunun ortasına çektiği koyu bir bandı hatırlatıyordu. On dakika önce boğuk, uzak öksürükleri duyulan balıkçı motorlarıysa artık yaklaşan, yaklaştıkça büyüyen gürültülü gölgelere dönüşmüştü...

Yarımada ile anakara arasındaki suyun üzerindeki kara peçe aralandı diye düşündü; balıkçılar avdan dönüyor, tablo renkleniyor, sesler canlanıyordu. Göz ucuyla yanındaki adama baktı. Belki de sormak için en uygun zamandı: "Sence roman yazmak nasıl bir şey Fazıl? Dediğin gibi bir hayatın içinde onlarca, yüzlerce yeni hayat edinmek mi demek?"

Fazıl, ona döndü. Artık yüzü seçiliyordu. Meraklı, belki biraz da hüzünlü bir ifadesi vardı bu yüzün. Peşinde olduğu sır hangisiydi? Roman yazmak mı, hayat edinmek mi? Emin değildi. Emin olduğu onun mutsuzluğuydu. Dakikalardır omzundaki kolunu kendine doğru çekerek ona sarıldı.

"Çocukken bu kayanın üzerinde, ne zaman poyraz esse, balık tutardım." Zihninden yüzüne vuran merakıyla bekledi. "Sana yirmiye yakın roman yazdım, hâlâ bir hayatım var mı bilmiyorum deseydim ne derdin?"

Ne garip, hiç Fazıl'ın bir çocukluğu olduğunu düşünmemişti. Balık tuttuğuna inanabilirdi ama ya hayatının olmadığına? "Herhalde, saçmalıyorsun Fazıl Erol derdim... Böyle bir şey söyleyecek son kişi sensin. O kadar çok şey biriktirdin ki, anı albümü gibisin. "Hafifçe silkindi. "Hem böyle avutur gibi sarılma, artık çocuk değilim."

"Söylemek istediğim şu: Yazdıklarım anılarımı örttü; o kadar az şey anımsıyorum ki." Onu tekrar kolunun altına çekti. "Sana birkaç satırda yazarken ne yaptığımı özetleyeyim... Bir: Olan her şey, olmasının bir önemi varsa, çelişkiye dayanır. Bence roman yazmanın varsa, sırrı budur. İkincisi ahlâk: Edebiyatın ahlakı bütün dinlerin ahlakından, bütün erdemlerden daha soyludur. Üçüncüsü dikkat: İnsan masal anlatırken ya da yalan söylerken, yani yazarken çok dikkatli olmalı, gerçeklik duygusunu uyandırmayı başarmalıdır. Oysa gerçek olayı anlatırken böyle bir sorununuz yoktur, yanlış yapsanız asla kanıtlanamaz." Ardından konuyu kapatmak istediğini belirtir şekilde sesini değiştirdi: "Saat kaç?"

Bu kez onu itmedi. İtiraf etmese de bilinç edindiğinden beri Fazıl ne zaman ona sarılsa içi sevinçle dolardı. Bileğine baktı: "5.50, belki de 52..."

Fazıl, "Birazdan başını çıkarır," dedi. "Bak Foça'nın üzeri kızarıyor."

Neden soruyu cevaplamaktan kaçınıyordu? Cevaptan hoşlanmadığını belirtmek için kanalın öteki tarafına dönmedi: "Beni buraya güneşin doğuşunu izlemek için mi getirdin?"

"Hayır Şeker Kız. İkimiz de uyuyamıyorduk... Yatakta tavan seyretmek yerine şafağı izlemek daha iyi fikir değil mi? Bak hava da çok latif. Kalkıp ortalıkta dolaşmaya başlasaydık, Kerim'le Ayşin'i de rahatsız ederdik..." Sesinin tınısı yine alaycıydı. "Farkına varmışsındır. Sabahları sevişmekten hoşlanıyorlar. Bırakalım biraz baş başa kalsınlar."

Ona inanamıyordu. "O zaman neden burada kalmaları için ısrar ediyorsun?" diyerek araya girdi. "Bıraksan, Kerim hemen Çeşme'ye kaçacak..." Umutla biraz bekledi: "İzin ver gitsinler. Arayı kapatacakları iki yıl var."

Fazıl'ın sesi sert, tonu yasaklayıcıydı: "Hayır, bir yere gidemezler. Daha geleli üç gün oldu. Hem Kerim'le işim var. Onunla anlaşma yaptık. En az on beş gün burada kalacak!" Ardından haykırdı: "Bak, doğuyor..."

Yine cevap vermemiş, kaytarmıştı. Ona döndü. Fazıl'ın yüzünde, ilk insanların gök cisimlerini seyrederken hissettikleri korku ve hayranlığı çağrıştıran garip bir ifade vardı: İlginç! "Fazıl Erol bu görüntüyü nasıl betimler. Hadi benim için güzel bir cümle söyle!"

Fazıl çok düşünmedi: "Uzak ufukta, erkenci, aceleci bir şafak... Bildiğim renk adlarından daha çok renk var bu gül parmaklı şafakta..." Beğendiğini belirtmek için Fazıl'ın elini sıktı: "Gün batımı tekdüze kızıllıkken, şafak her mevsimde göz alıcıdır. Ben yazların en çok bu saatlerini severim."

Kesin, bu cümleleri daha önce yazmıştır diye düşündü. "Keşke Eos, Homeros[47] seni duyabilseydi Fazıl. Cümle güzel ama mevsime itirazım var: Ben baharı, güneş ile yağmurun dengede olduğu mevsimi seviyorum."

Fazıl omzundaki elini çekti: "Dengeymiş! Bu sözcüğün ne kadar sefil bir sözcük olduğunu biliyor musun?" Sesindeki hayal kırıklığı öfkeli bir tona büründü: "Bu huy size o Hafize Cadı'sından geçti. Sana bir şey söyleyeyim mi Şeker Kız, Teyze'nin ölüm nedeni yorgunluk olacak. Çünkü..." Cümlesini taze sabahın sükûnetini dalgalandıran, öfkesini buharlaştıran kahkahasının ardından tamamladı: "Zavallının bütün hayatı kendine katlanabilme mücadelesi ile geçti; o yüzden toprağa girdiğinde çok yorgun olacak."

---

47 "Gül parmaklı Eos." Bu ifade, Şafak tanrıçası Eos'a atıfta bulunan Homeros destanlarında sıkça geçer.

Teyze'si! Ne garip, Onu çekilmiş bir çürük diş gibi aklından çıkarıp atmıştı. Dengeli olmak! Fazıl belki de haklıydı. Uzun zamandır zihninde mayalanan düşünceyi seslendirdi:

"Sence bu yüzden mi hayatım boyunca kendimi hep romanlardaki o yan karakterler gibi hissettim Fazıl? Nedense hiç başrol çalmaya çalışmadım. Sadece bir kez... Onun da nasıl sonuçlandığını biliyorsun. Bir itiraf, içimde geniş ve derin bir boşluk var."

Fazıl, ona döndü. Her insanın hayatında en az bir kez denediği şeyi yapıyordu: Hayatını gözden geçirmek... "Denemen o kadar da başarısız sayılmaz Şeker Kız. Bak, sonunda Teyze'nden de iştahlıdan da kurtuldun..." Fazıl bu kez öç alan bir sesle ekledi: "Ve bugüne bugün bana hızlı bir motor alacak kadar zengin bir kadınsın."

Bir süre bekledi. "Sen bu kaçma fikrinde ciddi misin?"

"Tabii ki ciddiyim," dedi.

Ona döndü. Espriyle yumuşatıyordu ama ciddiydi hem de dediğinden de fazla... Bir süre konuşmadan sabırsız şafağın sökmesini izlediler. Hava kapalı olsaydı tepeleri aşmayı başaran öncü ışıklarının bulutlardan yansıyarak kanalı da boyayacağını düşündü. Tablo o zaman monotonluktan kurtulurdu. Koyun öteki tarafına baktı: Dik yamaçlardan aşağıya inen, rüzgârın tarayıp geriye yatırdığı makilerin yoğun yeşilliği, denize varmadan önce beyaz düz bir çizgiyle kesiliyordu. Çizgiyi ne Tanrı ne de ressam çizmişti; hattı belirleyen, güçlü kuzeyli rüzgârların önlerine katarak dik yamaçlara ittiği kış dalgalarıydı. Dalgalar o denli güçlüydüler ki, denizden dört beş metre yükseklikteki o çizgiye kadar hiçbir canlı, varlığını sürdüremiyordu.

Fazıl'a baktı. Söyleyecekleri keyfini kaçırsa da artık içinde tutmayacaktı: "Doğadan sıkıldım Fazıl... Şaşırma, ciddiyim. Doğa ile Tanrı birbirine benziyor. Nasıl Tanrı'ya hem övgüler

yağdırır hem de ondan korkarsak, senin hayran olduğun doğa da beni her zaman korkutmuştur. Sus da beni dinle! Az önce roman yazmak nasıl bir şey diye sordum, beni geçiştirdin. Lütfen sorularıma dürüst cevaplar ver."

"Röportaj mı yapıyoruz Şeker Kız?"

"Henüz bilmiyorum ama olabilir," dedi. "Neden yazdığını biliyorum. Çünkü çaresizdin. Hayatın yazmaya mecbur bıraktı seni. Röportaj sorusu şu: İlk kez ne zaman yazacağını hissettin ya da yazmaya karar verdin?"

Fazıl bir süre küskün bir sessizliğin içinde kararsız, bekledi. Düşünüyordu. Konuşmaya başladığında sesi uzaktan geliyordu: "Çoğunlukla büyükleri hatırlarız ama genelde bütün yazarlar aslında birer hırsızdır Şeker Kız. Dostoyevski edebiyattan merhameti, Shakespeare, Balzac, Stendhal ise aşkı, kıskançlığı ve ihtirası çaldı. Evet, bu ünlü hırsızlar edebiyattan neredeyse bütün temaları çaldılar, bizi yoksun bıraktılar: Merhametten, kıskançlıktan, aşktan..."

Yine kaçamak cevap verecekti: "Ya sen ne çaldın Fazıl?"

Fazıl hatırlamıyormuş gibi bekledi. Konuştuğunda sesi yakınlaşmıştı ama hüzünlenmişti de: "Şurada eskiden bir kulübe vardı. Makilerin arasında kalmış iki zeytin ağacını görüyor musun, işte tam orada. Çalılardan yılanlardan korkmasan gider bakardık..." Titremesine aldırmadan devam etti: "Çocukluğumda orada bu yarımadanın en sakin, bir o kadar da garip adamı yaşardı. Lakabı deliydi, o yüzden adını hiç öğrenemedim. Bana bıraksalar, bilge ya da filozof adını takardım ona. Zararsız birisiydi, hayatı boyunca kimseyle tartışmamıştı. Bağından üzüm, kümesinden yumurta çalan çocuklara, sergisini talan eden domuzlara bile sesini yükseltmemişti. Sadece bir kez kulübesinin biraz ötesindeki çalıları kesmeye gelen çöpçüye, "Dokunursan seni öldürürüm," diye fısıldadığı rivayet edilirdi.

Belediye temizlikçisinden başka kimse duymamıştı bu sözleri ama nedense herkes dehşete düşmüş o adama inanmıştı. Belki de yalnız adamların tekin olmadığı düşüncesi... Neyse, dışarıdan bakıldığında olağan biri gibi görünürdü bizim deli ama gerçekten garipti. Saatlerce kulübesinin önünde, hiç kımıldamadan oturup, sürekli deniz seyreder, gelip geçenler, "Ne yapıyorsun?" diye sorduklarında hep aynı cevabı verirdi: "Arıyorum." Kimi diye sorduklarında da ya cevap vermez ya da başını sallayıp, "Siz tanımazsınız," derdi. İşi gücü olmayanların, çocukların eğlencesiydi... Sonra bir gün öldü. Oturduğu yerde... Aradan yıllar geçi, 1969'da hücremde, işkenceye götürülmeyi bekler ve tir tir titrerken birden bizim filozofun kimi aradığını anladım."

Fazıl duraklayınca merakla atıldı: "Kimi arıyormuş?"

"Kendini..."

"Kendini mi?" Fazıl başını eğdi. "Peki, bulmuş muydu?"

"Tabii ki bunu kimse bilmiyor," dedi. "Ama benim bir tahminim var: Deli, filozof, bilge, her kimse, çalıları kesmeye çalışan adamı öldürmesine ramak kala vazgeçtiği o cinayet teşebbüsünde bulmuştu kendini. İşte ben o soruyu çaldım ondan. Ya ben kimim, bana ne olacak? Az sonra işkencede öleceğimi düşündüğümde, hissettiklerimi kimsenin bilmeyeceğini, öğrenmeyeceğini keşfettiğimde buldum kim olduğumu: Ölüm korkusunu yazacak kişiydim ben..."

Uzun sessizliği sona erdirerek ikisini de o karanlık hücreden kurtardı: "Demek sen de kendi gerçeğini keşfedip, filozof oldun Fazıl?"

Fazıl balıkçı barınağına girmek üzere olan motorların gürültüsünü bastıracak bir sesle bağırdı: "Ne dedim sana Şeker Kız? Her dediğime, her yazdığıma inanma."

Başını salladı. "Bu kez sana inanıyorum. İtiraf içtendi."

"Öyle diyorsan öyle olsun. Ama sana bir nasihat, daha doğrusu kıssadan hisse: İnsan hep kendini arar, çoğunlukla bulamaz, bulan da tanıyamaz... Özetle kimim, hâlâ tam olarak çözebilmiş değilim. Her yaşamın sadece ve sadece tek seyircisi vardır: Kendisi! Bildiğim tek şey bu."

Fazıl'ın sesinden yayılan hüzün dağılırken uzanıp, her zaman kurabiye kokan adamı yanağından öptü. Sonraki on dakika boyunca konuşmadan, yan yana, birbirlerine değerek sessizce oturdular. Yanındaki, omuz verdiği adamı anlıyordu: Kaçmadan ya da sağ çıkacağına inanmadığı hapse girmeden önce çocukluğuyla, belki de yaşamında kendini mutlu hissettiği tek dönemle, sevdiği doğa ile vedalaşmak için gelmişti buraya... Birden feylesof kesilmesinin, yazma ile ilgili sırları paylaşmasının nedeni buydu.

Güneş bir tepsi gibi Foça'nın üzerine asılınca, kırk beş dakika önce alacakaranlıkta el ele indikleri patikadan yamacı tırmandılar. Güneşin ilk ışıkları altında rengi kırmızıya dönmüş yol, tepelerden aşağıya kan gibi akıyordu. Yürüyüş boyunca parçalanmış, soluk geçirmez burnuyla sadece ağzından nefes alabilen Fazıl'ın bu yokuşu nasıl olup da bir keçi becerisiyle tırmandığına şaştı. Kapalı alanı, sonradan eklenen bölümlerle yüz elli metreyi geçmesine rağmen Fazıl'ın hâlâ kulübe demekte ısrar ettiği eve vardıklarında ortalık sessizdi.

Ayşin'le Kerim neredeyse bir saat sonra uyandılar. Kahvaltı boyunca Fazıl'ın varlığına inanmadığı mutluluğun belirtilerini karşılarında kahve içen çiftin yüzlerinde izlediler. Ayşin, hep kontrol altında, aralık tuttuğu güzelliğinin peçesini açmıştı, sevdiği adamın yanında ışıltılı bir şekilde sergiliyordu. Bir an Kerim'in şansını kıskandığını hissetti. Yana döndü. Fazıl düşüncelerinden haberdarmış gibi şefkatle onu süzüyordu... Bu

evde pek yeri olmayan sessizliği Ayşin böldü: "Akşam dışarıda balık yiyelim mi? İskelede. Bugün Salı, çok kalabalık olmaz..."

Teklif oy birliği ile onaylandıktan sonra telefonunu buldu. Fakülte sekreteri onu aramıştı.

2

Aleksandrite lazer epilasyonunu tercih etmişti. Hem en çabuk tamamlananı hem de açık tenlilere en uygunu bu demişti dermatolog. Nejat'la ağustosta Yunan Adalarına gideceklerinden bunu seçmişti. Zerrin, koltuk altındaki acıya aldırmadan mutlulukla gülümsedi. Pasaportu geçen cuma gelmişti, epilasyon seansları da 4 Ağustos'ta sona erecekti. Yani ağustosun ikinci haftasındaki geziye hazır olacaktı... İngilizce! Dile kabiliyeti yoktu. Okuldan ayrılmadan önce suratına küfrettiği İngilizce hocası da aynı şeyi söylememiş miydi? "Almira ile anlaşırken çat pat öğrenirsin, dert etme!" Nejat'a göre Filipinli'den İngilizce öğrenmenin bir garipliği yoktu. Neden olmasın, çocuklar öğrenmiyor muydu? Evde Filipinli hizmetçi, mutfakta otelden ayartılmış aşçı...

İki buçuk katlı, Nejat'ın dediğine göre, üç yüz yirmi metrekarelik villaya hâlâ ev diyordu. Gülüşünü acı belirtisi sanan kadın duraklayınca, başıyla devam etmesini işaret etti. Bikini giydiğinde her yeri pürüzsüz olacaktı. Gülme isteğini yine zorlukla bastırdı: Yüzme bilmemesine rağmen, Nejat, üstünde bayılıyorum dediği için tam altı tane bikini almıştı. Bu seferlik teknede güneşlenmekle yetinecekti. Ev... villanın önündeki yüzme havuzunda da öyle yapmıyor muydu? Telefonu titreyince gözlerini açtı ve tekneden kliniğe döndü. Mesaj, Ahmet! *"Ablam sana ulaşamıyormuş... Merakta..."*

Yapışkanlar! Kadına uzaklaşmasını işaret etti, sonra hızlı aramadan Ahmet'i bulup, numarayı aradı. Telefon hemen açıldı. "Alo..."

"Vay, ufaklık... Sen bizi arar mıymışsın?"

Vakit kaybetmeyecekti: "O Cadı'ya söyle, beni rahatsız etmesin," dedi. "Anladın mı? Yeter artık!"

Ahmet'in sesi esnedi. Gülüyor olmalıydı: "Bu ne öfke kız? Sakin ol. Kadın seni merak ediyor, ne var bunda?" Ahmet'in gülümsemesinin yüzüne yayıldığını sanki karşısındaymış gibi görebiliyordu: "Cevap vermemekte inat edersen, vallahi geri dönüp, peşine düşecek, haberin olsun."

Nah düşer! "Gelsin de bulsun," dedi.

Ahmet'in sesi ciddileşti. "Sahi sen neredesin ufaklık?"

Soruyu soranın kim olduğunu bildiğinden, duymazlıktan geldi: "Asıl sen söyle. Neredesin, Çanakkale'de mi?"

Ahmet cevap vermeden önce bekledi: "Hayır... Şimdi Adana'yız."

Adana! O oğlanın peşinden gitti! "Hâlâ o haydutla mısın?"

Ahmet'in serinlik veren sesi sertleşti: "Coşkun haydut değil..."

"Peki..." Doktor epilasyonu yapan teknisyenin Rus olduğunu söylemişti ama kadın çat pat da olsa Türkçe anlıyordu sesini alçalttı: "Ama haberin olsun, polis iki kez evi basmış. Fatma söyledi," dedi. Gülme sırası ona gelmişti. "Fukaram arada arıyor. Hâlâ Emre'den umudunu kesmedi."

"Emre ondan yararlandı. Aşk da sınıfsal..."

Salak! Haline bakmadan yine ona buna atıp tutuyordu. "Polis seni neden arıyor? Askerlik mi?"

Ahmet o ikircikli sessizliğinin ardından cevap verdi: "Hıh!" Yalan söylüyor diye düşündü. Ama onunla uğraşacak değildi.

Onun gözetmeni Emre değil miydi? Ahmet düşüncelerini okumuş gibi, "Emre'den yakında haber aldın mı?" diye sordu.

"Galiba İstanbul dışında," dedi. "Bir kez konuştuk, ama nerede olduğunu söylemedi. Şurada buradayım, geziyorum diye geçiştirdi."

"Ben de nerede bilmiyorum. Arada konuşuyoruz..." Ahmet'in sürekli sessizliğin ardına saklanan sesi şimdi utangaçtı: "Para gönderdikçe. Ama galiba o ballı işten ayrılmış. Bu aralar çalışmıyormuş, paranı dikkatli kullan diye tembihliyor."

Ben de gönderebilirim... Dilinin ucuna kadar gelen cümleyi yuttu. Birine gönderecek kadar parası olması kuşku uyandırırdı. Sadece Ahmet'i değil, Emre'yi, ta Bulgaristan'dan onu korkutmayı başaran Cadı'yı da. Uzatmıştı! "Peki," dedi. "Şimdi kapatacağım Ahmet... İşim var."

"Dur kız! Ablamı anladım ama bana da nasıl olduğunu söylemeyecek misin? Ne yapıyorsun. Birlikte eve çıktığın arkadaşların falan..."

Oğuz Nejat'a, bu aptal da Cadı'ya laf taşıyordu: "Gayet iyiyim," dedi. "Merak etme... Bye..."

Gecikecekti. Konuşmanın bitmesini bekleyen kadına tekrar başlayabileceğini işaret etti. Telefonu yana bıraktı. Nejat, mesaja cevap vermemişti. Eğer sabah beyefendi evden... hay Allah şu laftan bir an önce kurtulmalıydı... villadan çıkarken uyanmış olsaydı, günü programını ona söyleyecekti ama şimdi telefonda uzun uzun açıklamak zorunda kalacaktı. Adamı yüz yüze ikna etmek, telefondakinden çok daha kolay oluyordu, hele yataktayken...

Kadın üzerine eğilirken gözlerini kapadı: Temmuz sıcağında bile her köşesi serin, mis kokulu, enfes manzarası olan bir sarayda, emrinde hizmetçiler, aşçılar, şoförlerle üç ay önce hayalinden bile geçiremeyeceği bir hayat yaşıyordu ama bu peri

masalını gölgeleyen bir şey vardı: Sıkıntı; hem de boğucu, durup dururken, yerli yersiz göğsünün üzerine çöken ağır bir sıkıntı... Ne kimseyle konuşuyor ne masalını birisiyle paylaşabiliyor ne de Nejat'la geceleri bir yere çıkabiliyordu. Eğer olur da çıkarlarsa Nejat mutlaka hep gözlerden uzak yerleri seçiyordu. Bir de eğer toplantısı yoksa, programı da uygunsa, pazar günlerine sıkıştırılan kısa yat gezileri.

Bu lazer seansları ve direksiyon kursları ve tabii alışverişler olmasa dışarıya çıkacağı yoktu. Şikâyet ettiğinde hep aynı cevabı alıyordu: "Sabır, şu Şafak işi hallolsun." Ne bitmek bilmeyen işmiş bu? Toplantı üzerine toplantı... Bir an aklına gelen düşünceyle durakladı. Nejat ondan utanıyor olabilir miydi? Çok düşünmedi: Hayır... Eğer utanacağı birisi varsa o kendisi olmalıydı. Yarı yaşında, genç ve güzel bir kadınla görünmekten...

O da budala diye düşündü; Karun olmuştu ama güzelliğin zenginlerin hakkı olduğunu hâlâ öğrenememişti. Bilekliğine baktı. Toplam 1,5 karatlık taş! Nejat verirken öyle demişti... Neredeyse haftada bir takıyla geliyor, her seferinde de fiyatını bir şekilde söylüyordu. İlk başlarda, on üçünden beri üç beş liraya alınan ıvır zıvırdan başka bir şey takmayan biri için sürekli pahalı hediyeler almak harikaydı ama şimdi mücevherleri ileride satmaya kalktığında değerinin çok altında para edeceğini biliyordu. Acı gerçeği, Nejat'ın laf arasında bedelini söylediği bileziği satsa, kaça geri alacaklarını sorduğu iki kuyumcunun verdiği fiyatları duyunca öğrenmişti. Nejat, her ay eski maaşının bankaya yatacağını, sigortasının da devam edeceğini söylüyordu ama... "Bana nakit gerek, biriktirebileceğim para... daha çoğu," diye fısıldadı.

Sağlık teknisyeni artık kendi kendine mırıldanmasına aldırmıyordu. "Her şeyi kredi kartıyla halledebilirsin. Hatta nakit de çekebilirsin..." Artık Nejat'ın tavsiyesine uyuyor dışarıya

çıktıkça, her fırsatta karttan para çekerek, dolar alıp, bankaya yatırıyordu. Nejat para ile ne yaptığını sorduğunda kardeşime gönderiyorum diyerek konuyu kapatmıştı.

Teknisyene belli etmeden gülümsedi. Nejat'ın merakının nedeninin kıskançlık olduğuna kalıbını basardı. Başka erkek! Kaygısı bu muydu? Belki... Oğuz her hareketini ona günü gününe rapor etmiyor muydu? Emindi, çünkü ne zaman habersiz bir yere gitse, bay kıskancın sonradan bir punduna getirip ağzından laf almaya çalıştığını fark etmişti. Akmerkez'deki Papermoon'a gittiğini başka nasıl öğrenebilirdi?

Ünlü görmek umuduyla çıktığı yemek macerası aklına gelince yanakları kızardı. Hem tek başına olması hem de yemek seçmedeki beceriksizliği yüzünden garsonlar ona müşteri bulmaya gelen fahişeye bakar gibi bakmışlardı... Rezil herifler diye mırıldandı. Ama bahşişi görünce nasıl da kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırdıklarını, uğurlarken yerlere kadar eğildiklerini de hatırlıyordu.

Bugün yerlere kapanma kapıda başlayacaktı. Güldü: Bahşiş garsonların boynunu büküyordu... Bir ara gözlerini kapadı. Kirpiklerinin ardındaki karanlık, çukuru, kokusunu, sonunda ölmeye karar veren hayaleti, babasını, Emre'yi hatırlattı... Ahmet yüzünden diye düşündü. Huzurunu bozmuştu. Sahi, Emre neredeydi? Gülümsedi. Ayla Hanım da peşine düşmekten vazgeçmişti sonunda.

Acayip karı! Davranışı gerçekten garipti. Daha geçen haftaya kadar iki günde bir mesaj atıp Emre'yi soruyor, Nazlı'yı araya sokarak ağzını aratıyor, hem de neredeyse her gece Sezai denilen adamla geziyor, mecmualarda çıkacağını bile bile fotoğrafçılara birlikte poz veriyordu. Sosyetenin gözde dulu Ayla Kösten eski sekreterinin, abisinin sevgilisi olarak karşısı-

na çıktığını görse nasıl tepki gösterirdi acaba? Kendini kontrol edemedi, güldü. Gülünce kadın geri çekildi. Ayla Hatun ona Nejat'ın sevgilisi diye mi bakacaktı? Hayır... Daha karşılaşmamışken sanki yüz yüzelermiş gibi, "Haklı," dedi. Sevgili değil, tam anlamıyla kapatma olmuştu. Hareketleri kontrol edilen, dışarıda dolaşması istenmeyen, kıskanılan, Nejat Bey'in akşam ziyafetine dönüşen bir kapatma... Buna son vermeliyim diye düşündü. Madem beni istiyor, sadece takılarla beni kapatamaz. Elini hızlı hızlı salladı... Kadın böyle ikide bir durursa, geç kalacaktı.

Yarım saat sonra arabadaydı. Telefonuna baktı, Nejat'tan hâlâ ses çıkmamıştı. Ön tarafa seslendi: "Oğuz!"

Kırklarının başında olmasına rağmen şakakları bütünüyle kırlaşmış iri adam geri dönmeden hemen cevap verdi: "Buyurun Zerrin Hanım."

Lafı uzatmayacaktı: "Benim şoförlüğümü yapmaktan memnun musun?"

Adam şaşırmıştı. Boyun eğen ama araştırıcı bir sesle cevap verdi: "Tabii efendim, çok memnunum."

"Öyleyse iyi," dedi. "Çünkü ben de memnunum." Bakalım lafın gerisini duyunca bay ispiyoncu ne diyecekti? "Böyle devam etmesini istersin değil mi?"

Yine aynı cevap; ama ses artık olması gerektiği gibi tedirgindi: "Tabii ki Zerrin Hanım."

Adam yeterince endişelenmişti: "Öyleyse bir soru: Her günün sonunda nereye gittiğimi, neler yaptığımı merkeze..." Biraz bekledikten sonra ekledi. "Nejat Bey'e bildiriyor musun?"

Sessizlik itiraf demektir. Adamın yutkunduğunu görebiliyordu. "Nejat Bey'e bizler ulaşamayız Zerrin Hanım... Biz Murat Bey'e rapor veririz," dedi. Adam kendini savundu. "Za-

ten arabanın günlük hareketleri izleniyor. Bütün araçlarda takip cihazı var."

Takip cihazı ha! Öfke şakaklarını uğuldattı. Nazlı'nın kendini sakın dediği Murat'ın marifeti olmalıydı bu. "Peki anladım... Sen de kimlerle buluştuğumu, neler yaptığımı aktarıyorsun." Adam art arda yutkununca, öfkesini bastırarak, sesini sır verir gibi alçalttı: "Raporlara devam et. Ama... Olur da ben, bunu es geç dersem, es geçersin. Anlaştık mı?"

Adam boğulmaktan kurtulmuş gibi atıldı: "Tabii efendim... Emrettiğiniz gibi..."

3

Karanlıktan korkuyordu; o koridordan korkuyordu, ya koku! O Koku onu boğuyordu... O el onu ürpertiyordu... O yastık onu... "Abla," diye inledi. "Abla..."

"Buradayım Emre. Hadi uyu!"

Arkasından ona yaslanan bedenin temasıyla rahatladı. Ablasının sabun ve şefkat kokan kokusunu içine çekmek için derin bir nefes aldı. Gözlerini aralamadan arkaya dönüp ona yaslanan vücuda sarıldı. Neredeyse kemikleri sayılıyordu. Deliorman onu zayıflatmıştı. O çukur... Düşünceleri aldığı kokuyla kesildi. Ablası parfüm mü kullanmaya başlamıştı? Bir an gözlerini açmayı düşündü ama sonra içinde hissettiği huzuru yitirmekten korkarak vazgeçti ve kollarının arasındaki bedeni kendisine çekti. Uyumak, hiç uyanmayacak gibi uyumak, onu bir yere götürmeyen hantal düşüncelerden ve korkunun karanlık dehlizlerinden uzak, huzurun bulutumsu beyazlığında, tüy hafifliğinde unutmanın, unutuluşun bağrında kaybolmak isti-

yordu... Ona istediklerini bağışlayan kadının kulağına eğildi. "Sakın gitme," diye fısıldadı.

Şefkatli el başını okşadı, ninniyi andıran fısıltı kulağına üflendi: "Gitmeyeceğim Emre, hep yanında olacağım Emre."

Rahatlayıp gözlerini sımsıkı kapadı ve kendini anı, korku, koku barındırmayan hiçliğin içine bıraktı. Keşke cesaret etse, gözlerini aralasa ve onu karşılıksız seven tek kişiye teşekkür edebilseydi... Cesaret edemedi, teşekkür de edemedi ancak saatler sonra gözlerini aralayabildi. Tanrı'ya şükür, gündüz olmuştu. Başını çevirdi: Yanındaki yastığın üzerinde oluşan çukuru görür görmez korku ve koku geri döndü. Ablası kaybolmuştu. Çığlık atmasını yumuşak ses engelledi. "Günaydın Emre!"

Hayal, yatağın ayakucunda, yüzünde bir gülümseme, ona bakıyordu. Yataktan yeni kalkmış olmalıydı, üzerinde kısa bir şort vardı. Ya ablası? Yoksa! "Gece... Sen?"

Hayal onun yarım bıraktığı cümleyi tamamladı: "Gece uyuyamadın Emre. Sesini duydum. Ben de yanına geldim Emre." Demek haftalardır peşinde koştuğu o anısız uykuyu bağışlayan oydu. "Sonra ikimiz de mışıl mışıl uyuduk Emre." Yatakta doğruldu. Gece boyunca karşısındaki ince bedenden ona akan şefkatli, yardımsever sevgi şimdi onu utandırıyordu. "Duştan sonra kahvaltıya gel, balkonda."

Hayal aklından geçeni yine anlamıştı, kadın kapıdan çıkmadan arkasından seslendi: "Babanlar döndü mü?"

"Dönmüşler. Saat on birde onlara gidiyoruz Emre; kahve içmeye, babam seninle konuşmak istiyor."

Ne konuşacaktı ki? Banyoya yürürken hesaplamaya çalıştı: 18 Haziran! İstanbul'dan apar topar, kaçarak Madam de Rênal'i geride bırakalı tam 32 gün olmuştu ama aşağıda ona kahvaltı hazırlamakta olan kadının Mathilde de la Mole olduğuna hâlâ kendini ikna edememişti... Duş başlığından fışkıran

soğuk suyu, yanaklarındaki utancı sileceğini umut ederek yüzüne tuttu. İnsan aynaya bakarken kendisi hakkında ani bir aydınlanma mı bekler? Parlak yüzeydeki bakışlarıyla karşılaşınca bir an kuyunun kenarına gelmiş gibi irkilerek geriledi. Belki de aynalar insanın içine açılan kapılardı... Ya Cemil Kösten? Topu topu dört gündür tanıdığı, sadece birkaç kez karşılaştığı adam, onunla ne konuşacaktı? 19 Haziran sabahı neredeyse sekiz saat süren yolculuğun ardından dört villadan oluşan Kösten Sitesi'ne geldiklerinde ikinci kez karşılaştığı adam onu güler yüzle karşılamış. Soru sormamış, onları en uçtaki villaya yerleştirdikten dört gün sonra da sevgilisiyle geziye çıkmıştı.

Yaşam amacını yitirmiş gibi hissettiği dört hafta... Son on yıldır hayatı ablasına ve ailesine destek olma fikri ve amacı etrafında kurgulanmıştı. Oysa şimdi ne ablası vardı ne de aile... Uykuya dönüşmeyen gündüz kestirmeleriyle bölünen, sürekli tembellik! Hayatının en aylak ayıydı. Gündüzleri serin salonda oturarak marinayı, koyu, girişteki adayı, havuzda yüzen Hayal'i seyretmek, ardından gün batımi ile başlayan ve neredeyse sızıncaya kadar süren şarap, viski seansları... Ama hiçbir içki onu sabaha kadar uykunun kollarında tutacak, gecenin bir saatinde o çukurun kokulu karanlığının içinden fırlayıp gelen hayaletin ziyaretini yasaklayacak denli güçlü değildi.

Bir an şaşkınlıkla durakladı. İlk kez dün gece uyanıp içkiden medet ummamıştı. Abla şefkati! Düşüncelerini düzeltti: Hayal'in şefkati... Odada giyinirken telefona baktı. Neri; mesajı okumadan sildi. Onunla alışverişi bitmişti... Ve Mine Hoca. Yanakları kızarırken mesajı okudu: *"Nihayet bir haber: Matematik bölüm sekreteri yazmış... Galiba atamalar yönetim kurulunun eylül ayındaki toplantısında görüşülecekmiş. Senin dosyan da gündemde... Ağustos toplantısı tatil nedeniyle yapılmayacakmış..."*

Aceleyle kadına cevap yazdı... Ablasından bu gece bir şey gelmemişti. Ahmet ise Zerrin'in arayacağını yazmıştı. Ahmet'in sadece Zerrin'i arayacağını söylemek için mesaj yazmayacağının farkındaydı. Yine parası bitti diye düşündü. Cemil Bey'le kahveden sonra Marina'ya inip ona para göndermeye karar verdi. Ayla artık yazmaktan vazgeçmişti. Gülümsedi, yatakta bile onu hatırlamıyordu. Ne onu ne de Neri'yi. Kâbuslar bedeninden hazzın anılarını soyup atmıştı.

Kahvaltı ve Hayal hazırdı. Denize sırtını dönmeden masaya oturdu. "Bu sabah ne istersin Emre?" Hayal cevabını beklemeden yanağını yanağına yaklaştırdı. Kadının niyetinin öpmek değil, onu koklamak olduğunu bildiğinden geri çekilmedi. "Oh... İştahımı açıyorsun Emre. Göreceksin, bu sabah da tıka basa yiyeceğim."

Gerçekten de kendi ölçülerine göre, dediği kadar çok yedi. Kahvaltının sonunda göz göze geldiler. Kadını alkışlar gibi gülümsedi. Bodrum'un onun korkularını yatıştıramadığını ama Hayal'i adeta tamir ettiğini fark etti: Tanımlayıcı sıfatlar değişmişti: Artık ona baktıkça zayıf yerine ince diye düşünüyordu. Alışılmışın dışında bir narinliği vardı ama sağlıklı görünüyordu.

Cemil Kösten'le Nazan, yamaca, cepheleri birbirlerine bakmayan, birbirlerinin manzarasını kapamayacak şekilde yerleştirilen dört villanın, öndeki, diğer ikisine nazaran daha büyük olanında yaşıyordu. Yürüyüşe çıktığı zamanlarda, geniş bahçenin ortasındaki yeşilliğin içinde hareketsiz yatan kara yılana benzettiği, iki yanına palmiye ağaçları dikilmiş parke taşlı yoldan aşağıya inerlerken, Hayal düşmekten korkuyormuş gibi kolunu tutarak ona sarılınca, geri çekilmedi. Gece boyunca ablasının sıcaklığını ona veren kadına borcunun bir kısmını ödeyebilirdi. Hayal ne zaman ona dokunsa, bedeninden kendi

bedenine enerji aktardığını söylüyordu... Derin bir soluk aldı. Neredeyse üç aydır Köstenlerin zenginliği ile içli dışlı bir hayat sürüyordu, bu süre içinde onu en çok etkileyen seçkinlik belirtisinin, ailenin yaşadığı iki sitenin bahçeleri olduğunu düşündü. Cennet kavramı ile yeşilliğin yakınlığına şaşmamak gerekiyordu.

Kolunda yürüyen kadının gerginliğini sessizliği ele veriyordu. İki dakika boyunca konuşmadan dikkatli adımlarla yokuştan aşağıya indiler, Hayal, onları karşılamak için alt terasa çıkan babasını görünce kolundan çıkıp, tepesi bükülmüş değneği andıran adama doğru koştu. Bu ailede bedeni normalliğin sınırları içinde kalan tek kişi Ayla diye düşündü. Nejat Kösten'le karşılaşmamıştı ama gazetelerdeki fotoğrafları, babasının genç kopyasını andırıyordu. Cemil Kösten'in arkasından Nazan da terasta belirince o da adımlarını açtı. İkisinin de ellerini sıktı. Yüz ifadelerine bakılırsa yolculuk ikisini de yormuştu.

Yirmi dakika sonra Cemil Kösten'le ön terastaydı. Adam, kahveler içildikten sonra puro içme bahanesiyle onu terasın yanındaki kameriyeye götürmüştü. Bir merasimi andıran puro hazırlama işlemlerini izlerken Cemil Kösten'in işaret ettiği koltuğa oturdu. Konuşma başlamak üzereydi. Ancak adam, beklentisinin aksine, ikisiyle birlikte değil, sadece onunla konuşmayı seçmişti. Sohbeti soruyla başlattı. "Aydın'a bakılırsa evden pek çıkmamışsınız..."

"Evet," dedi. "Hava sıcaktı." Çevreyi işaret etti. "Burası serin ve yeşil."

Adam aynı fikirdeymiş gibi başını eğdi. "Doğru, havuz da var..." Purosunu nihayet yakmıştı. "Bu arada ailenden yani ablanla babandan haber var mı? Şimdi neredeler?"

"İyiler," dedi. "Şumnu'dalar."

Cemil Kösten özür dileyen bir sesle sordu: "Onlar için yapabileceğimiz bir şey var mı? Ne olursa..."

Adamın cömertliğinin sınırsızlığını ima eden tavrı Ayla'yı hatırlatıyordu. Rahatsızlığını belli etmemeye çalışarak başını salladı. "Sağ olun efendim. Gayet iyiler."

Baba Kösten iki puro nefesinin ardından konuşmayı tekrar başlattı. "Hülya'yı her görüşümde, aslında ona her bakışımda aklımdan ne geçer biliyor musun? Hep aynı soru: Acaba zayıfladı mı?" Omuzlarını kaldırınca kamburu daha da belirginleşiyordu. "İnanmazsın ama gözlerim artık terazi oldu." Adamın kamburu birden düzeldi: "Biliyor musun, on beş yıldır ilk kez kilo almış. Tam dokuz yüz gram. Hem de sadece yirmi üç günde..." Cemil Kösten sevinince sesi kızınınki gibi inceliyordu. "Bu bir mucize!"

Hayal'in canlılığının ardında bu sihirli dokuz yüz gram mı vardı? İçinden gülmek geliyordu ama kendini tuttu. "Sevindim," dedi.

"Yanaklarının solukluğu gitmiş, onu hiç bu son bir aydaki kadar mutlu görmedim. Onunla her gün görüntülü konuştuk. Her gün mutluydu, neşeliydi. Tam üç hafta boyunca ne ilaç kullandı ne de en ufak bir çılgınlık krizi..." Adamın heyecanı şaşırtıcı olduğu kadar rahatsız ediciydi. "Lafı uzatmayacağım Emre, Hülya üçünün arasında en çok kızdığım, en çok öfkelendiğim... sana bir sır: ama en akıllı, en çok sevdiğim, çocuğumdur. En talihsizi o çünkü." Purosunu yana bıraktı. "Onunla evlen delikanlı! Hemen şimdi... Mümkünse yarın. Seninle bunu konuşmak istedim."

Evlenmek mi? Hayal'in şakası, Ayla'nın korktuğu olasılık somutlaşmış karşısına dikilmişti... Kösten geleneği diye düşündü. İstediğine şu ya da bu şekilde sahip ol. Art arda yutkundu. Daha az öne Hayal'in Mathilde de la Mole olmadığını düşün-

memiş miydi? Üstelik Mathilde de la Mole, Madam de Rênal'in kardeşi de değildi. "Ama," diyebildi.

Cevabının değil, çıkardığı garip sesin adamı şaşırttığının farkındaydı. Kahkahayı son anda diliyle ezip, hıçkırığı andıran bir çığlığa dönüştürebilmişti. "Bak Emre, Hülya ile ilgili bir şey daha ekleyeyim: O, çocuklarımın arasında en az bana benzeyenidir... Yani huy, tabiat olarak. Dolayısıyla ailenin en iyi kalplisi odur. Ablanla babanı düşünüyorsan dert etme, onları bir günde buraya getirebiliriz."

Demek onların nerede olduğunu bu yüzden sormuştu. "Bakın Cemil Bey... Durumumuzu biliyorsunuz." Başka ne diyebilirdi? "Siz, yani aileniz... Çok varlıklısınız. Bense, belki asistan atamam gerçekleşecek ama şu anda işsizim... Yani size pek uygun bir damat adayı sayılmam."

Adam şaşkınlıkla geriye çekildi. "Uygun ha! Yahu sen hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeksin... Bu sadece benim fikrim değil. Nazan da aynı şeyi söylüyor. Mine Hoca'na göre de çok zeki birisin... Hayal, sen yokken adını sayıklıyor, sayende sağlığına kavuştu... Daha ne olsun? Sen söyle, senden daha uygun bir damat adayı bulmamız mümkün mü?"

İyi de... Ya ötekiler? Haberi duyunca çıldıracak bir abla ve kötülük simgesi bir abi! Bunu adama nasıl söyleyebilirdi? "Böyle bir evliliği aileniz, çevreniz nasıl karşılar, düşündünüz mü? Hayal'le... pardon Hülya ile durumumuzda açık bir eşitsizlik var. Hani, davul dengi dengine derler... Kendimi biliyorum, eşitsizlik beni çok rahatsız eder." Omuzlarını silkti. "Hem ben kimsenin hükmü altına giremem." Karşısındaki adam da Ayla gibi öğrenmeliydi. "Hele paranın hiç!"

Adamın önce yüzü aydınlandı. Sonra ayağa kalktı, ona yaklaştı ve elini omzuna koydu."Yakışıklılık, zekâ bir tarafa, işte bu nedenle en iyi aday sensin Emre. Kişiliğin nedeniyle. Aile

maile, at bunları bir kenara. Ben elli yıl önce bakkallık, manifaturacılık yapan Malatyalı bir adamın oğluyum. Davul mavul bana vız gelir, tırıs gider..."

Nasıl söyleyebilirdi? "Bakın Cemil Bey, belki siz davula aldırmazsınız ama kızınız ve oğlunuz denklik meselesini önemsiyor olabilirler. Olabilir değil, önemseyeceklerine eminim."

"Yirmi gündür neredeydim dersin Emre?" Nice, Monaco... Hayal öyle demişti. Adam düşüncelerini okumuş gibi başını salladı. "Hülya'ya Avrupa'ya gidiyoruz dedik... İstanbul'daydım, otelde kaldık. Nejat'ın da Ayla'nın da haberi olmadı. Nazan'ın bir yakını vefat etti. Ben de..." Adam puroya baktı sonra kararlı bir hareketle yana bıraktı. "Ben de bazı tetkikler yaptırdım. Bak Emre, gerekli düzenlemeleri yapmalıyım... Bunların başında da Hülya'nın emniyeti geliyor. Onu birilerine emanet etmeliyim. Neden ben diye soracak olursan... Hülya'nın yıllardır yanına yanaştırdığı tek insan sensin... Bak erkek demedim, insan dedim. Ben ve Naim'in dışında ona yaklaşabilen tek kişi sensin. Kimleri denemedik ki." Emanet etmek! Ne demek istiyordu. Sormaya hazırlanırken adam tekrar konuştu: "Demek asistan olarak atanmayı bekliyorsun?"

Başını eğdi: "Evet."

"Neden üniversite?"

Bütün hayatımı ödev yaparak geçiremeyeceğime göre... "Doktora yapmak için asistan olmam gerek," dedi.

Adam, "Anladım," dedi. "Gel, sen de bırak şu davul işini, söylediklerimi iyice bir düşün. Çevre benim işim... Hah ne dersin?"

Gülümsemekle yetindi. Zenginlik, istediğini elde edinceye kadar ısrar demekti.

4

Zerrin, Neri'yi uzaktan fark etti: Giyimiyle hemen göze çarpıyordu. Saatine baktı: 12.35. Geç kalmıştı. Ama telaşlanmadı, aksine onu bekletmiş olmaktan zevk alıyordu. Neri'nin yemek davetini neden kabul ettiğini tahmin edebiliyordu. Belki Kösten Holding'de neler yaptığını merak ediyordu ama niyetinin Emre hakkında bilgi almak olduğunu geri zekâlılar bile fark ederdi.

"Oğuz, kaldırıma yanaş, dur dediğimde, dur! İşim bitince seni ararım. Herhalde bir buçuk, iki saat sürer." Araba Neri'nin önüne gelince, adama seslendi: "Dur ve korna çal." Araba durdu. "Akmerkez'de şık bir kadınla buluştu; akşam, Murat'a böyle dersin."

Arabadan indi, meraklı gözlerle önünde duran lüks arabadan inen kadını süzen Neri'ye seslendi: "Kusura bakma..." Artık ona şef demek zorunda değildi. "Canım..." Şaşkın kadına sarılarak onu öptü: "Trafik yüzünden geciktim."

Neri hemen cevap veremedi, verdiğinde sadece, "Zerrin, sen!" diyebildi.

Olmuştu. Günlerdir hayal ettiği karşılaşmayı sahnelemeye başlamıştı. "Evet, benim," dedi. Bir süre kadının şapşallığını izledi. Neri'yi bekleyecek olursa tempo düşecekti. Sahneyi hızlandırmaya karar verdi: "Karnın aç mı? Ben acıktım. Papermoon'a ne dersin?" Mutluluğu, Neri'nin yüzündeki şaşkınlık arttıkça derinleşiyordu. Ancak dergilerde görebileceği bir yerde ona yemek ısmarlama fikrinin ne kadar isabetli olduğu kanıtlanmıştı. "Hadi gel!" dedi.

On dakika sonra karşı karşıya oturuyorlardı. Neri bir süre çevreyi inceledikten sonra ona doğru eğilerek fısıldadı: "Kız neler oluyor? Buradaki fiyatlardan haberin var mı?"

Gülümsedi: "Sakin ol Neri! Tabii ki var." Masanın başındaki, muhtemelen bıraktığı bahşişi hatırlayan güler yüzlü mültefit garsona döndü. "Bize birer kadeh şampanya. Yemek siparişleri sonra."

Garson başını eğerek uzaklaştı. Neri'nin meraktan patlamak üzere olduğunu hissediyordu: Birkaç ay önce ona güzelliğinden başka bir şeyin yok diyen karşısındaki kadına hınç duyuyordu ama kendini kontrol edecekti.

"Şampanya ha? Mercedes arabalar... Üzerindekilere bak... Takılar... Papermoon'da yemek..." Neri telaşla devam etti: "Yemeği ödeyecek paran olduğuna emin misin?" Endişesini dağıtmak ister gibi güldü: "Sonunda bulaşık yıkatmasınlar bize."

"Çantamdaki kartla buradaki herkese yemek ısmarlayabilirim," dedi. Omuzlarını silkti: "Kredi kartımın limiti sonsuz."

Neri'nin gözleri garipleşmişti. Fal taşı dedikleri bu olmalı diye düşündü: "Neler olduğunu anlatmazsan çatlayacağım. Ne oldu? Piyango mu çıktı?"

"Hayır," dedi. "Piyangodan vazgeçtim." Neri, ellerini ee der gibi iki yana açtı. "Nişanlandım."

Neri önce, "Ne?" dedi. Arkasından kontrollü bir şekilde güldü. "Arap prensiyle mi?"

"Hayır, ama prens kadar zengin sayılır."

"Kim bu? Hadi söylesene kız! Çatlatma insanı!"

Kız lafından hoşlanmıyordu. Oğuz'un "hanımından", Almira'nın "leydisinden" sonra çok varoş geliyordu. Zerrin ya da Zerrinciğim olabilirdi. Yemeğin sonuna kadar bunu öğretecekti ona. "Şimdilik gizli tutuyoruz," dedi.

"Neden? Hadi anlatsana..."

Soğuk, daha fazla sormamasını ihtar eden bir sesle, "Bırak bunları," dedi. "Bak, geldi, şampanyanın tadını çıkar..."

Garson ince uzun kadehleri bırakıp uzaklaştıktan sonra kadehi kaldırarak içti. "Yemekten önce bayılıyorum."

Evet, belki pahalıydı, belki seçkinlerin içtiği bir şeydi ama o şampanyadan Nejat'ın dediği gibi öyle derin hazlar değil, sadece çocukluğunda çok sevdiği o Uludağ gazozunun tadını alıyordu. İkinci yudumun ardından karşısında, onu taklit eden kadını süzdü. Biraz yıpranmış mıydı? Bu, duyduğu o hınzır mutluluğu biraz daha artırdı.

"Eee anlat bakalım Neriman Hanım, senin cephede işler nasıl gidiyor? Senin odun Kamil ne yapıyor?" Ona, Neri yerine adını tam olarak söyleyerek hitap etmiş, senin sözcüğünü de bilerek vurgulayıp, kapatması olduğu adama da odun demişti. "Ne zaman İstiklal'e şef olacaksın?" Neri iki kez art arda yutkundu, yüzü tokat yemiş gibi kızarmıştı. Artık karşısında ufaklık olmadığını yavaş yavaş anlıyor olmalıydı. "Hadi senin prens neler yapıyor anlatsana!"

Neri bir süre karşı koyacakmış gibi gözlerini kısıp bakışlarını ona çevirdi ama sonra Papermoon'da yemek ısmarlayabilen birisine diklenemeyeceğini anladığından olacak, bakışlarını onunkinden kaçırdı:

"Sorma işler pek iyi değil." Sesi teslim oluyordu. Artık üstten, şef tavırları takınmayacaktı. "Geçen hafta imalathaneyi polis bastı. Kaçak içki imal ediyorlar diye bir ihbar olmuş. Senin budalayı da içeri aldırdılar. Hoş sonunda dışarı çıktı ama imalathane resmen kapandı. Parfüm üretimi için de ruhsat ve izin, atölye için de yangın söndürme sistemi falan gerekiyormuş. İzinler ne zaman çıkar Allah biliyor. Yani anlayacağın işler biraz kaput."

Bir süre, konuşmadan, sinirini bozacağını bilerek bakışlarını Neri'nin küçülmüş ürkek gözlerine dikti. Gelişme gösteriyordu: O da şimdiden patronlarına budala demeye başlamıştı.

Yelkenler suya iniyor... Mercedes, takılar, Papermoon ve şampanya varoşların şefini sindirmeye yetmişti. Bakışlarını kadının yüzünden çekti: "Sana bir soru soracağım Neri. Ama dürüst cevap vereceksin!"

İzin, karşısındaki kadının araştırıcı sessizliğinin ardından geldi: "Sor bakalım..."

"Kamil sana ne kadar aylık veriyor?"

Neri'nin bu kez sessiz bakışları değil, sesi araştırıcıydı. "2500... Satıştan da prim. Tabii ev de var; kirayı o ödüyor. Neden sordun?"

Neri'nin 1750, taş çatlasa 2000 aldığına yemin ederdi. Ama şimdi bunu tartışacak değildi. "Image maker diye bir şey var, biliyor musun?"

Neri sonunda rahatlamış gibi gülümsedi. Konuşma uzman olduğu konuya dönmüştü. "Tabii biliyorum."

"Diyelim ki sen bir image makersın. Hadi şöyle tepeden aşağı beni süz ve değerlendir. İstersen ayağa da kalkayım."

Neri elini kaldırdı. "Gerek yok." Demek çoktan süzmüş, değerlendirmişti. Şefin sesi tekrar kendine güvenen o küçümseyici tonu bulmuştu: "Daha önce de söylemiştim. Ten, göz ve saç renginin uyumu muhteşem. İlk not: O gözler varken dudaklarını bu kadar canlı tonlarla boyaman gereksiz. Saçlarını da böyle dalgalandırma. Yüzünü örtmesin... İki: Üzerindeki her şey gözlerinin yeşili ile uyumlu olmalı. Takıların, bluzun, eteğin, çantan, ayakkabın... Farkındayım giysilerin Massimo Dutti, Vakko... ama kombin olarak biraz..." Sakınmayacak, söyleyecekti. "Çiğ... Gösterişe kaçmış gibi. Bacaklarına herkes bayılıyor ama artık nişanlısın, bu kadar kısa etek seçme. En azından gündüzleri... Abiye giydiğinde."

Bu kadarı yeterliydi, elini kaldırıp Neri'yi susturdu. Yanılmamıştı. Karşısındaki kadın mükemmel bir değerlendirme sun-

muştu. "Tamam, şimdilik bu kadarı yeter!" Şampanya bitmişti. Bir kadeh daha içecekti. Neri'ye doğru eğildi: "Sana ayda, ev kiran da dahil, 5000 lira versem benim image makerım olur musun?"

Neri'nin şaşkınlığı o kadar büyüktü ki, bir an onun elindeki kadehi yere düşüreceğini düşündü. Şapşallaşmış kadın sonunda mırıldandı: "Ciddi olamazsın."

Çantasını alıp, içindeki zarfı çıkardı, sonra filmlerde olduğu gibi, masanın üzerinden ittirerek Neri'ye uzattı: "Al bunu. İçinde 2500 TL var. Akşam düşün, teklifimi kabul edersen, Kamil hödüğünden ne koparabilirsen kopar ve yanımda işe başla. Bu civarlarda ev de bakalım sana." Kadının kararsızlığını titreyen elinden fark ediyordu. "Yok, ben işimden memnunum diyorsan. Canın sağ olsun. Para senin, az önceki değerlendirmeye say."

Neri resmen donup kalmıştı. Bir süre hareketsiz bekledi. Hayatını değiştirecek kararı vermek üzere olduğunun farkındaydı. Karşısındaki kadının titreyen ellerine şimdi dudaklarının da eşlik ettiğinin farkındaydı. Anın tadını çıkararak geriye yaslandı. Piyangoda ikramiye isabet ettiğinin farkında mıydı? "Ben bir gazoz daha içeceğim, sen de ister misin?" dedi.

Neri, uzun süre su altında kalmış gibi derin soluğuna karışan, garip sesle birlikte atıldı: "Kabul!" Göğsü hızla inip kalkıyordu. Zarfı önüne çekti. "Beş bin beş yüz. Buralarda ev kiraları uçuk..." Zarfı çantasına atarken gülümsemeye çalıştı: "Tamam, ben de içerim."

Boş şampanya kadehini kaldırarak az ötede dikkatle masayı süzen garsona başıyla işaret etti. "Peki Neri!" Küçük bir kahkaha attı ardından özür dileyen sesle, "İnanabiliyor musun, yine buluştuk." Neri, gülümsemesine karşılık vererek başını

eğdi. Keşke ona "çabuk rahatlama güzelim" diyebilseydi. Zamanı gelince diye düşündü: "Buluştuk ama roller değişti. Bu kez patron benim. Neyse... İşte yeni gazozlarımız... Hadi, menüye bakalım."

Kırk dakika sonra Neri sakinleşmiş, duruma alışmış, yemeğine dönmüştü. O salatasını bitirmeden geriye yaslandı. Artık dışarıda et yemiyordu. On sekiz yıllık açlığını doyurmuştu. Sıranın buluşmanın son sahnesini oynamaya geldiğine karar vermişti. "Sana burada yemek ısmarlamamın nedenini biliyor musun Neri?"

Kadın bir süre onu süzdü, sonra omuzlarını kaldırdı. "Image makerlık konusu."

"Evet o da var ama bu yemeğin asıl nedeni, sana teşekkür etmek." Neri'nin cevabını bekledi, ama kadın susuyordu: "Neden teşekkür etiğimi sormayacak mısın?"

Neri'nin bakışları kararsızdı. Konuştuğunda sesi de başına gelecekleri tahmin ediyormuşçasına ürkekti: "Teşekkürünün nedeni ne?"

Gülümsedi. "İhanetin ve kalleşliğin için sana teşekkür ediyorum." Neri tuzağa düşmüş av gibi, irileşmiş gözlerle, kımıldamadan ona baktı: "Hadi, ne yaptım diye de sorsana!"

Neri sormadan önce yutkundu: "Ne yaptım?"

Arkasına yaslandı. Son sahne başlıyordu: "Kamil beni işten attıktan sonra nerede çalışmaya başladığımı hemen Şermin'e yetiştirdin. O şişko pezevenk de haberi tecavüzcü Rıza'ya geçti. Sonra... O alçak da bir sabah işe giderken yolumu kesti. İyi ki kesmiş! Neden mi dersin? Söyleyeyim, çünkü tam o sırada nişanlım ortaya çıktı ve beni o sülükten kurtardı. Tabii o sırada birbirimizi tanımıyorduk... Olay filmlerdeki gibi oldu yani." İşte göz gözeydiler. İnkâr edecek miydi? Hayır, etmeyecekti.

Neri'nin kaçak gözlerinin peşine düşmedi, ona kulakları gerekliydi: "Beni Rıza'ya sattın. Rezil pespaye bir herife. Bunu Şişko Şermin için mi yaptın? Yoksa sen de Şermin gibi taksitle telefon mu aldın ondan?"

Kıpkırmızı kesilen Neri epeyce sonra cevap verdi: "Çok üzgünüm, öyle olacağını düşünemedim."

"Hayır, özür dileme! Eğer beni ispiyonlamasaydın, nişanlımla tanışmayacak hâlâ orada sürünüyor olacaktım."

Neri gözlerini nihayet masadan kaldırdı. "Gerçekten çok ..." Sonra cümlesini yarım bıraktı. "Telefonu Kamil aldı."

İlk tokat yerini bulmuştu, "rahatlamasına izin vermeyeceğim" diye sessizce mırıldandı. Sözü kendisi Kamil'e getirmişti. "Biliyor musun Neri, senin Kamil bana kaç kez baş başa yemeğe çıkmayı teklif etti. Bir otelin tepesindeki Boğaz manzaralı lokantada hem de. Anlıyorsun değil mi?" Güldü. "Sen beni kardeşine pazarladın ama o açgözlü hödük, genç pilici kendine istedi. Bana öyle diyordu: 'Genç piliç'. Sana kart mı demek istiyordu yoksa?"

Neri kıpkırmızıydı; cevabı iki yudum şampanyadan sonra geldi. "Biliyorum."

"Peki ben onunla buluştum mu?" Cevabı kendisi verdi: "Buluşmadım! Neden? Çünkü sadakat diye bir şey var. Arkadaşımdın. Sense beni kıskanıp, kalleşlik yaptın. Bunları şunun için söylüyorum. Birlikte çalışacaksak sadakat önemli hem de çok..." Emreder gibi sert bir sesle sordu: "Anlaştık mı?" Neri başını kaldırıp hafifçe önüne eğdi. "Güzel, şimdi bir sorum var." Şaşkınlık, ardından da azarlarla art arda tokatlanan Neri umutla başını kaldırdı. "Aslında iki soru: Kaç kişiyle yattın? Hiç çocuk aldırdın mı?"

Neri, şaşkınlıkla geriye çekildi. "Neden soruyorsun? Hamile misin?"

"Hayır, değilim... Ama bu aralar, yani evlilikten önce hamile kalmak istemiyorum. Bir yerde okudum. Haplar da zararlıymış." Neri sorunu anlamış gibi hafifçe başını salladı. "Bir de... Canım acıyor... Anlıyorsun değil mi? O sırada yani... İçim zımpara gibi oluyor."

Neri bir süre düşündü. Az önce karşısında eğilip bükülen kalleşin sulanmış bir bitki gibi dikleştiğini fark etti: Kendine güveni geri geliyordu. Konu uzmanlık alanına girdiğinden.

Sorusu açık ve açıklayıcıydı: "Islanmıyorsun, öyle mi?" Başını eğdi. "İkisini de hallederiz..." Neri öne doğru eğildi. "Ben de bir soru sorabilir miyim?" Başını önüne eğince: "Artiz abin nerelerde? Sesi soluğu çıkmıyor bu aralar."

Gülümsedi. Sersem şey, hâlâ ona ulaşabileceğini sanıyordu. "Emre senin kıyından açıldı Neri."

Kadınla göz göze geldiler. Neri başını hafifçe öne eğip kaldırdı: Emre'nin yüzdüğü suyun boyunu aştığını anlamıştı.

5

Nejat, sürekli gözlükleriyle oynayan adama baktıkça ortaokuldaki o suratsız edebiyatçı kör Nusret'i hatırlıyordu. İçerideki her yere, her nesneye sinmiş koku da buna yol açıyordu. Kör Nusret ne zaman sınıfa girse peşinden o kokuyu da birlikte getirirdi.

"Nejat Bey!" Hilmi Giritli, on beş yıldır köşe yazılarıyla ülkenin gündemini belirlediğini düşünen adam! Adının ardına lütfen iliştirdiği "bey" lafında, Nusret'in "evladıma" yüklediği o küçümseme vardı: Bakışlarını kaçırdı. Ona efendim demeyi öğretecekti... Önündeki çayı kenara itti. Dün elinde Şafak'ta yapılması düşünülen değişikliklerle ilgili bir listeyle ziyarete gelen Zekeriya'ya sinirlenmişti ama sinsi yaver rolünü oynayan

adamın, karşısındaki bu kılıksız herif hakkında söyledikleri boş değildi. Acaba karşısında baba Kösten olsa, Hilmi Giritli ona efendim der miydi? Sanmıyordu... Kendine bile muhalif, sabahları aynaya baktığında görüntüsüyle kavga eden biri...

Adamın yükselen, perdesi tehditkâr bir tona tırmanan sesi düşüncelerini böldü: "Şu andaki durumumuz budur..." Bu kez "bey" bir tarafa, adını bile anmamıştı. "Şafak, Türk basınının amiral gemisidir, gücünü Cumhuriyet'in ilkelerinden almaktadır. Yüzü uygarlığa dönüktür."

Hadsiz budala, ne cesaretle... Bakışlarını sigara kokan odanın geniş duvarına asılmış Şafak'ın ilk nüshalarının yer aldığı panodan ayırdı, öfkesini küçük bir lokmaymış gibi çiğneyip yuttu. Artık bay kibre ders vermenin vakti gelmişti. Daha ilk toplantıda Şafak'ta kurduğu hegemonyanın sona erdiğini anlamasını sağlayacaktı.

"Teşekkürler Hilmi Bey... Sanırım yüzünüzün yönü ile söylediklerinizle kamuoyunda ve medya çevrelerinde dolaşan dedikoduları kastettiniz yanılıyor muyum?" Adamın cevap vermesine fırsat vermeden devam etti: "İzahatınızı bu sözlerle bitirdiğiniz için ben de oradan başlıyorum: Herkes rahat ve emin olsun! Kimse Şafak'ın yönünü değiştirmeyi düşünmüyor, en azından Kösten Grubu olarak bizim böyle bir niyetimiz yok... Ancak durumun bir de öteki cephesi var. Oldukça yüksek proje değeri olan bu operasyonun da Kösten Grup için, en azından zarar etmeyen bir yatırım olmasını arzu ediyoruz." Elini yana uzattı ve İrfan'ın hazırladığı dosyayı aldı. "Bu belge Mali İşler Koordinatörümüz İrfan Bey tarafından gazete muhasebesinden alınan bilgilere dayanılarak hazırlanan bir rapor." Keşke sesi biraz daha kalın olsaydı! Dosyanın içinden kâğıdı çıkardı. "Burada gazetemizin bir anlamda röntgeni var... Buna göre 2007'de, 2008'de ve 2009'da üç yıl üst üste zarar açıklanmış..." Kâğıdı

İrfan'a geri uzattı. "Az önce birlikte gezerken gördüm, bunda pek şaşılacak bir taraf yok, böylesine şişkin bir kadroyla zararın bu yıl da büyüyeceği ortada. Belki de katlanarak..."

"Basın, daha doğrusu medya, inşaat işleri gibi yüksek kârlar elde edilecek bir sektör değil Nejat Bey. Gazete satın almak, bir yatırım projesi ya da mali operasyon da değil, bunu göz önünde tutmalısınız."

Kendini beğenmiş herif! Ne cüretle sözünü kesiyordu? Elini tokat atar gibi savurup adamı susturdu. "Söyleyeceklerimin tamamını dinlemeden sözümü kesmeyin!" Adam bir an karşı koyacakmış gibi dudaklarını araladı ve sustu. "Evet tabii ki medyayı büyük kârlar elde edecek bir sektör olarak görmüyoruz ama sürekli tirajı düşen, zararının katlanarak büyüdüğü bir kara delik olmasına da göz yumamayız... Anlaşıldı mı?"

Adam kısa duraklamanın ardından cevap verdi: "Zararın nedeninin büyük ölçüde ilan gelirimizin azalması olduğunu herkes biliyor."

İnatçı herif! Hâlâ kuyruğunu dik tutmaya çalışıyordu. "Reklam gelirinin azalmasının nedeni açık değil mi? Tirajınız düşerse, ilan gelirleri de düşer Hilmi Bey. Artık en yüksek tirajlı gazete değiliz. İkinci... Hatta bazı günler üçüncüyüz."

Adam tekrar atıldı: "Tirajımız düşmedi Nejat Bey. İktidar yanlısı basının, tirajları suni olarak şişirildi. Yayınlanan rakamların doğruluğuna sadece saflar inanır..."

Saf ha! Evet kesinlikle ona sürekli dört veren o nemrut Nusret'e benziyordu karşısındaki hadsiz. "O zaman beni de o saflardan sayın."

"Estağfurullah..."

Bu kez elini daha hızlı daha sert bir hareketle kaldırdı. "Bakın! Yine sözümü kesiyorsunuz... Daha bitirmedim." Adamın sabrını test etmek için önündeki suyu yavaşça yudumlaya-

rak içti. "Son on yılda okuyucu profili değişti. Bugünün okuru günün haberlerini merak ediyor. Yönlendirici, modası geçmiş görüşlerin tekrarından, öğretmen tavrıyla ona dayatılmasından bıktı."

"Şafak ülkedeki en yaygın haber ağına sahip gazetedir... En ücra köşede bile bize haber geçen elemanlarımız var. Günü bizden daha iyi yansıtan hiçbir gazete yoktur."

Bu kez o, adamın sözünü kesti: "Ya Balyoz Davası? Şu karakol baskını..." Hatırlamaya çalıştı. Sabah birkaç kez tekrarlamıştı unutmayayım diye. "Hanif Karakolu..."

Hilmi Giritli tekrar araya girdi, "Hani," dedi, ardından alaycı bir dille cümlesini bitirdi: "Sözünü ettiğiniz karakolun adının doğrusu bu."

Laf ebesi! Öne doğru eğildi: "Dikkat Hilmi Bey! Şafak'ın yanında daha üç günlük gazete sayılan *Taraf* haberleri nasıl işliyor. Manşetlere bakın... Manşetler hangi haberleri ve o haberleri ne kadar önemsediğimizi göstermez mi? Karakol baskınına ait görüntüler var. Hemen hemen her gazete yayınladı. Ya biz?"

Hilmi Giritli tokat yemiş gibi geriledi. Şaşırmıştı: "Şafak'ın yeni *Taraf* olmasını beklemiyorsunuz değil mi?" Küstah adam onun cevap vermesini beklemedi: "O gazetenin tek amacı var Nejat Bey: Askerler! Bu yüzden çoğu haberinin doğruluğu hakkında da ciddi tereddütlerin olması normal. Askeri vesayete karşı duruyoruz laflarına pek aldırmayın siz. Askeri vesayetin yerine hangi vesayet peşinde olduklarını Tanrı bilir..." Gözlüğünü silip, eliyle anlaşılmayan bir işaret yaptı. "Haber kovalanır. Haber bavulla gazeteciye teslim edilmez. Edilmişse, bir bit yeniği vardır o işte."

Demek ısrarlıydı. Geriye çekilip, İrfan'a göz attıktan sonra başını salladı. "Sözleriniz bana *Taraf*'ın yaptığı gazeteciliği küçümseme gibi geldi... Peki ya öteki gazeteler? Neredeyse hep-

si, önemsemediğiniz o *Taraf*'tan yüzlerce, hatta binlerce alıntı yapmıyor mu? Ülkenin gündemini bizim dörtte birimiz büyüklüğündeki bir gazete belirliyor. Bu arada biz ne yapıyoruz? Bu ülkede darbe girişimleri olmamış, masum erler boşu boşuna ölmemiş gibi davranıyoruz. Şafak'ta *Taraf*'tan alıntı yapılan haber sayısı bir elin parmaklarını geçmez."

"*Taraf*'tan alıntı yapan iktidar yanlısı basın Nejat Bey. Ana akım medya, hâlâ bizim gibi temkinli."

Artık bu konuşmayı sonlandırmak gerekiyordu: "Pekâlâ, birbirimizi anladık Hilmi Bey," dedi. "Şöyle yapacağız. Farkındasınızdır," Bilerek o sözcüğü kullandı: "Şafak Grubu bildiğiniz gibi sadece bu gazete ile sınırlı değil. TV kanalları, dergiler de var... Kösten Grubu birkaç gün içinde hepsinin koordinasyonu için bir medya sorumlusu atayacak. Sizler de ona bağlı olarak, öteki unsurlarla eşgüdüm içinde çalışacaksınız. Kanallar, gazeteler ve dergiler her biri kendi meşrebine göre çalıp kendi oynamayacak. Nasıl bir orkestra içinde her enstrüman birbiriyle uyumlu ve aynı notalarla müzik icra ederse biz de aynı prensibi izleyeceğiz..." Adam artık gözlerini kaçırıyordu. Diklenmesi sona mı eriyordu? "İlk etapta acilen kadro şişkinliğini azaltacağız ve sisteme yeni kan enjekte edeceğiz..." Eliyle odada geniş bir daire çizdi. "Ve bana bu binada bir oda ayarlayın. Bir dahaki gelişimde sizleri orada kabul edeceğim, bu mezbelelikte değil."

Hilmi Giritli bir süre düşündü. Sonra başını sallayarak, yılgın bir sesle konuşmaya başladı: "Koordinatör olarak sağ basında sözü edilen kişi ya da kişiler mi düşünülüyor?" Cevap vermeyecekti. "Eğer öyleyse, bu yetmiş yıllık Şafak döneminin sonu demek. Anılan kişilerin görüşlerinin okuyucu profilimizle örtüşmediğinin farkındasınızdır. Örtüşmek ne kelime, taban tabana zıt..." Adam oturuşunu dikleştirdi. "Size bir öneri: 1991

yılında *Cumhuriyet* Gazetesi'nde neler oldu dönüp bakın, inceleyin." Alaycı bir sesle devam etti: "Atayacağınız koordinatörünüz de baksın! 1991 yılında gazete, Cumhuriyet'in kuruluşundan beri izlediği çizgiden Özal'ın liberal çizgisine çekilmek istendiğinde başta İlhan Selçuk ve Uğur Mumcu olmak üzere, tam seksen kişi gazeteden ayrıldı." Hilmi Giritli'nin oturuşu gibi şimdi sesi de dikleşmişti: "Ya sonrası? Tiraj yerlerde sürünmeye başlayınca liberaller pes ederek gazeteyi asıl sahiplerine geri verdi."

Ona metelik vermeyecekti, gülümsedi. "İsteyen istifa edip ayrılabilir, söylemiştim, zaten kadrolar şişkin."

Adam ayağa kalktı. O gülümsemiyordu. "Hep aynı avene... *Cumhuriyet* Gazetesi'ne yirmi yıl önce doldurulanlar liberaller, altı yıl önce Kıbrıs'tan da vazgeçilmesini istemişler, Denktaş'ı topa tutmuşlardı, bugünkü görevleri de 'yetmez ama evet,' davulunu çalmak... Olay meydanda. Mesaj alınmıştır Nejat Bey. Ben böyle, 'Hadi, anayasayı değiştirelim,'" sözcüğü vurguladı. "Operasyonuna alet olamam... Dikkat edin, medya, müteahhitlerin yutacağı lokmaya benzemez. Kayadan daha serttir, hazmettim sanırsınız, sonra bir bakmışsınız boğazınızda kalmış."

Adam sözlerini bitirir bitirmez arkasına bakmadan odadan çıktı. Hâlâ koltuklarında oturan iki yardımcı donmuş kalmışlardı. Yakındakine işaret etti. İkisinin arasında, adını hatırlamıyordu, o daha ürkmüş görünüyordu: "Görevi şimdilik siz devralın... Şafak, yarın hiçbir şey olmamış gibi çıkmalı!" Yan tarafı işaret etti: "İrfan Bey size gerekli talimatları iletir."

On beş dakika sonra arabadaydı. Belki mendebur Hilmi'ye efendim dedirtememişti ama vakıftakilerin rica ettiği her şeyi söylemiş, istenileni de umduklarından çok daha çabuk elde etmişti. Birden Zerrin'i ne kadar özlediğini hissetti. Mesajlarına

cevap verememişti. Elini cebine atarken telefon çaldı. Gülümsedi. Sabırsız, ondan önce davranmıştı bu kez... Ekrandaki adı görünce suratı asıldı. Mendeburdan kurtulmuştu, ama sinsi herif peşindeydi. Toplantının bittiğini nasıl öğrenmişti? Merakla tuşa bastı. "Buyurun Zekeriya Bey..."

"Nasılsınız muhterem Nejat Beyciğim..."

Ne şans? Zerrin yerine bu herif! "İyiyim ya siz?"

"Sağ olun sağ olun Allah'a şükür mirim... İnceleme, tanışma nasıl gitti? Tatmin oldunuz mu?"

Uzatmamalıyım diye düşündü. Ama öte yandan Hilmi'nin odayı terk ettiği anda filiz atan içindeki o zafer duygusunu belirtmeliydi. "Mehmet Kağan'ı yarın medya koordinatörü olarak atayacağım," dedi. "Siz de Abdürrahim Çınar'a söyleyin, o da yeni genel yayın yönetmeni olarak yarın gazetedeki altıncı kattaki ofisine yerleşebilir. Hilmi ukalası şimdi odasında, pılını pırtısını topluyor!"

"Ooo, muhteşem Nejat Beyciğim..." Adamın sinsi sesi ihtiyatla alçaldı: "

Sıfatların sonu gelmeyecekti. Adamın sözünü kesti. Zerrin hâlâ onu bekliyor olmalıydı. "Az önce istifasını kabul ettim," dedi.

"Maşallah. Münafık solcu, aşırı Kemalist Hilmi'yi yarım saatte def edebilmek! Bu ne çabukluk ne hüner! Ellerinize sağlık, çok kudretli ve azimli başladınız muhterem Nejat Beyciğim. Milletine dinine bağlı olanlar size minnettar olacaklar... Amerika'dakiler de..." Ardından ekledi. "Tabii bu operasyonu mümkün kılan dostlarımızı da katıyorum tebriğe. Afiyetler diliyorum size..."

O leş kokulu odada hissettiği o zafer duygusunu yitirmişti. Zekeriya'nın pelte gibi yumuşak ama yapışkan sesi nedense ona Mustafa Sapan'ın yönetim kurulundan istifa ederken söyledik-

lerini hatırlatmıştı. "Tasmalı köpek nereye giderse, kuyruk da o tarafa gider." Bunak dinozor diye mırıldanıp Zerrin'in numarasını buldu. Hemen aramadığı için hafif küskün hafif davetkâr sesi duymaya hazırlandı. Sesi bile ona canlılık veriyordu. Ya akşamlar... Anılar bedeninin alt tarafını gerdi.

Yine arayamadı. Bu kez Ayla'ydı. "Alo, Nejat!"

Sesindeki sıkıntıyı bastırmaya çalışarak cevap verdi: "Efendim Ayla.

"Sana bir soru: Babam Nice'e gidiyoruz demişti değil mi? Gittiklerinden emin misin?"

Bu nasıl bir soruydu? "Ne oldu? Neden sordun?"

"Vakıftan Huriye Hanım, Nazan'ı Ajia'da yemek yerken görmüş. Orası babamın yemek odası gibidir bilirsin. Nazan buradaysa, babam da buradadır."

Boşuna telaş ediyordu: "Nazan'ın eski bir dostu öldü, o nedenle gelmiştir," dedi.

"Ben Bodrum'dakileri bir sıkılayayım. Bunda bir gariplik var." Ayla'nın sesi inceldi: "Hülya nerede peki?"

"Neredeyse nerede," dedi. "Senin oğlandan uzakta ya. Sen ona bak."

Bekledi. Ayla bu kez Emre denilen o yakışıklının sevgilisi olduğunu inkâr etmemişti: "O da ortalıkta yok... İstanbul'da olmadığını biliyorum."

Telefonu kapattı. Hilmi Giritli'den, Zekeriya'dan, nefret ediyordu... Ayla'dan da... Üçü de kazandığı zaferin tadını çıkarmasına engel olmak için söz birliği etmişlerdi sanki. Sevgilim, diye düşündü. Onu özlemişti... Tuşa bastı. Murat'a şu Ajia işini araştırmasını söyleyebilirdi. Ne de olsa cenaze işleri ile o ilgilenmişti.

6

Ayla, cin toniği sehpadan alıp, adım adım bacaklarından yukarı tırmanan temmuz güneşinden kaçmak için havuz kenarındaki koltuktan kalktı, yavaş adımlarla sundurmanın gölgesine doğru yürüdü ve tavanına asılmış, geniş kanatları tembel bir yel değirmeni gibi dönen vantilatörün tam altında durdu. Naim'in kırk dakikadır kulaçlarından çok haykırışları ile süren dersi bitmek üzereydi. Serinliğin altında bir süre yanındaki kulvarda yüzen hocasıyla yarışan oğlunu izledi. Büyümüştü... Boyunun ne kadar uzadığı böyle daha belirgindi. Yüz ifadesinin de değiştiğinin farkındaydı. Giderek babasına benziyor!.. Düşünce irkilticiydi. Cin toniği yudumladı. İnsan her geçen gün yüz ifadesi kararlı bir biçimde ona yıllarca işkence eden birisine dönüşen, o alçağın kopyası olacağını bildiği birisini sevebilir mi? Soru da az önceki düşünce kadar irkilticiydi. Gözlerini kapasa, karanlığın içinde Aykut'un eli belirecekti: Ağzını tıkayacak, ardından onu sırtüstü yatıracak, sonra da tokatlaya tokatlaya bacaklarını zorla ayıracaktı... Önce leş gibi içki kokan ağır bir bedenin altında acıyla ezilmek, sonra tek başına kalınca, hazzı, acının içinde yine tek başına aramak...

Evliliği bu rezalet circle'ı[48] ve şimdi babasına benzemek için büyüyen bir çocuktan ibaretti. Rezalet! Evli kaldığı o süre; herkesin gözü gönünde olmasa da herkesin kulaklarında bu şekilde yankılanmıştı. Çığlıklarının bu evin her odasından duyulduğuna kalıbını basardı... Geçmişi her hatırlayışında olduğu gibi içi öfkeyle doldu. Nejat'la babası Ünsal ailesinden ne çaldılarsa bunu, o, bir psikopatın işkencelerine dayanırken başarmışlardı... "Anne!"

48 (İng.) Dairesi

Yatak odasına biri girmiş, tecavüze uğrayışını izlemiş gibi sıçrayarak gözlerini araladı. Her tarafından su sızan Naim karşısındaydı. "E-fen-dim..." Devam etmeden utancını yatıştırdı, sonra dudaklarındaki sözcüklerin tekrar birbirlerine bağlanmasını bekledi. "Ders bitti mi?"

"Evet... Sen de gelsene! Birlikte yüzelim." Mert Hoca giyinmek için havuz evine gidiyordu. Arkadan görünen sert, dışa çıkık kalçalar ve adaleleri belirgin bacaklar ona bir an Emre'yi hatırlattı. Adam içeriye girip kapıyı kapattı... "Hadi!"

Naim'e baktı. İçinden yüzmek gibi gülümsemek de gelmiyordu. Gülümsemedi. "Çok sıcak," dedi. Ardından günlerdir aklını kurcalayan soruyu sordu: "Naim, Emre Abi'nle hiç konuştun mu? Ya da Teyze'nle?"

"Teyze'm yurtdışında değil mi, dedemlerle? Emre Abi Çanakkale'ye gitmiş olabilir mi? Kardeşinin orada yaşadığını söylemişti."

Oğlunu süzdü, sonra geçiştirircesine başını okşadı. Naim havuza geri döndü. Evet, onu çocukken olduğu kadar seveceğine emin değildi. Bir süre bir şey düşünmemeye çalışarak tekrar gözlerini kapattı ve ses onu uyandırıncaya kadar gözlerini kapalı tuttu... "İyi günler Ayla Hanım!"

Gözlerini araladı. Mert Hoca giyinmiş arabasına yürüyordu. Elini kaldırıp adama doğru salladı. Acaba havuz evinde Emre'den iz kalmış mıydı? Bir an kalkıp, inatçı sersemin ortadan kaybolduğundan beri adımını atmadığı yere gitmeyi, o ilk gecenin anısını tekrar yaşamayı düşündü... İnatçı, nankör budala! Öfkesine rağmen bedenini ele geçiren o tanıdık istekle irkildi. İlk gece, telefon mesajındaki çağrıya boyun eğerek, yağmur altında o kapıya doğru yürürken onunla bedeninin haz kilidini açan acıları yaşayabileceğini umuyor muydu? Hayır, merakını yatıştırmak! Aklında, o yürüyüş sırasında genç bir er-

keğin dudaklarına iliştirdiği ısrarlı daveti sorgulamak vardı... Oraya gitsem?

Saçmalıyordu. Doğrulmak yerine telefonda biriken mesajlara baktı. Sezai: Evinde Taylandlı ünlü aşçı Dook'un onlara özel hazırlayacağı tadım menüsü için davet... Gülümsedi, belki Sezai için birçok şey söylenebilirdi ama kibarlığı tartışılmazdı. Seninle yatmak istiyorum demenin ince yolu. Keşke bunu becerebilse, keşke onun gibi uyumlu biriyle olabilseydi. Ama...

Düşünceleri tekrar Emre'ye dönecekken ikinci mesaja geçti. Gülseren, vakıf için 75000 TL'lik bağış taahhütnamesi göndereceğini söylüyordu. Hatırlamaya çalıştı. İki kez bağış yapmamış mıydı onlar için? Bu kadına sırf basınla arası iyi diye tahammül ediyordu. Belki de Sezai haklıydı, yedi göbek İstanbullu olmakla övünen başkan, bağışların bir kısmını kendi harcamaları için kullanıyordu... Ve Ayşin.

Hayır, yazmayacaktı. Tuşa bastı. Telefon hemen açıldı. "Alo Ayşin... Nasılsın?"

Hattın öteki ucundan ışıltılı, mutluluğunu gizlemeyen ses cevap verdi: "Ooo, iyiyim ortak... Sen?"

Geride gürültü vardı; hayır tartışma. "Ben de iyiyim, ne yapıyorsun?"

"Az sonra denize ineceğiz, Fazıl'ı bizimle gelmesi için kandırmaya çalışıyoruz." Ayşin'in gerideki eğlenceyi bırakıp ciddileşti. "Gönderdiğim linke baktın mı? Taslaklardan hangisini beğendin?"

Taslak! Vitrin'in web sayfası için hazırlanan ara yüzleri unutmuştu. Bıkkınlığını gizleyerek, "Hepsi benim için uygun," dedi. "Patron sensin, sen karar ver!" Sesini sanki Ayşin'in arkasındakiler duyacakmış gibi alçalttı: "Mine de sizinle değil mi? Ona sor."

Ayşin, "Hanımefendi de senin gibi kolayını buldu, kararı bana bıraktı," dedi.

Mine, hep korkuyla söz ettiği o kuş uçmaz kervan geçmez yerde ne yapıyordu? Birden fark etti: Boşanma olayından sonra sadece bir kez konuşmuşlardı. O da arkadaşlıklarının artık eskisi gibi olmayacağının farkındaydı. İkisi de aralarına giren soğukluğun nedeninin Nejat olmadığının biliyordu. Ayşin, düşüncelerinin sessizliğini böldü: "İstersen vereyim, sen konuş."

Telaşla atıldı. "Hayır, hayır, gerek yok!" Anlamsız telaşını bastırmak için sordu: "Ne zaman dönüyorsunuz?"

Ayşin'in sesi daha da kısıldı: "Aslında Fazıl bıraksa, hemen... Ama Kerim ona söz vermiş. En az bir hafta daha buradayız." Sesi yine o eski neşesini buldu. "Tutsağımsınız diyor."

Kerim'le mutlu... Göğsünü içine doğru bastıran duyguyla kıskandığı kadına iyi günler diyerek telefonu kapattı. Fazıl, Kerim, Ayşin ve Mine... Hepsi bir şey yapıyordu. Ya ben diye mırıldandı. Anlamsız bir şekilde, sağa sola bağış yapmanın, akşamları tatsız yemeklere çıkmanın dışında böyle hiçbir şey yapmadan, eylemsiz duruyordu. Telefonunu açtı, adres defterinden numarayı bulup, ekrana dokundu, hat açılınca da adamı selamlamadan konuşmaya başladı: "Murat Bey!"

"Buyurunuz Ayla Hanım!"

"Sizden benim için bir şey yapmanızı istiyorum. Biliyorsunuz danışmanım Emre Deliormanlı ile annesinin ölümünden sonra teması kaybettik. Emre, Naim için çok önemli. Telefonu cevap vermiyor. Adresini dosyalardan bulursunuz. Yaşadığı yere gidin, sorup soruşturun bir bakalım. Başlarına bir şey mi gelmiş? Babasıyla Bulgaristan'a mı dönmüş? Her şeyi öğrenin... Teşekkürler, sizden bilgi bekliyorum."

Karşı tarafın cevabını beklemeden telefonu kapattı. Adam kuşkulanacaktı. Omuzlarını silkti. Zaten bir kere dedikodu

malzemesi olmuştu, aldırmayacaktı. Sezai'ye cevap vermesi gerekiyordu ama Thai yiyip yememe konusunda kararsızdı.

Saate baktı. Az önceki telefon konuşmasını hatırladı: Nejat, gazete ziyaretini bitirmiş ama söz verdiği gibi ziyaret sırasında neler olup bittiğini ona aktarmamıştı.

Yalancı diye mırıldandı, Emre'ye geri döndü. Onun hakkında başka kimden haber alabilirdi? Zerrin! O görgüsüz de abisi gibi ortadan kaybolmuştu. Ya Naim, Mine Teyze'sini ararsa ve Emre Abi'sini çok özlediğini söylerse... Az daha çığlık atacaktı. Saçmalıyordu. Hızlı adımlarla köşke girdi. Bir cin tonik daha içecekti. Yeni kadehi yudumlarken karar verdi. Sezai'ye gidecekti. Soğutucuya doğru yürüdü. Babası neden onu aramıyordu. Günleri saymaya çalıştı... İçkiyi yudumlayarak tekrar sundurmanın altına çıktı. Telefonu aldı. Numarayı kaydetmiş miydi? Ajia... Evet kaydetmişti. Numaranın üzerine bastı.

"Alo... Ben Ayla Kösten... Maitre d'hotel lütfen."

Bir dakika sonra telefonu kapatırken şaşkındı. Demek Cemil Kösten Nazan'la Nice'e gitmemiş, tam on gün otelde kalmışlardı. Hem de onlara haber vermeden... Onlara! Durakladı. Yoksa Nejat'ın haberi var mıydı? Biraz düşündü, hayır, o sadece Nazan'ın geldiğinden haberdar olmalıydı... İyi de neden kendi evlerinde kalmak varken, oteli tercih etmişlerdi?

Gizleniyor! Neden? Daha sorunun cevabını araştırmadan üçüncü soruyla irkildi: Onlar buradaysa Hülya nerede? O da mı? Hızlı aramadan Cemil Kösten'i buldu... Telefon uzun uzun çalmasına rağmen açılmadı. Nazan'ı arasa? Hayır! Buraya Emre budalası ortaya çıkar diye tıkılıp kalmıştı. Daha fazla beklemeyeceğim diye mırıldandı. Neler olup bittiğini yerinde görecekti. İçinde, Hülya ile ilgili garip, açıklaması zor bir duyguyu yatıştırmanın en kestirme yolu buydu.

Bir içki daha! Akşama kadar ne yapsam? Herkes eğleniyordu, ona sıkıntıdan patlamak kalmıştı.

7

Ayşin sakin yemek konusunda yanılmıştı. Hafta sonlarının müdavimi olan şamatacı günübirlikçiler ortadan çekilmiş olsa da koy boyunca denize paralel olarak uzanan gezi yolu salı akşamında da neşeli ve hareketli bir kalabalıkla kaplanmıştı... Yer yer birbirine paralel, yer yer birbirinin içinden iki yöne akan kalabalığın arasında yürümeye koyuldular. Kerim karşıdan gelenlerden bazılarının Ayşin'i tanıdığını, dikleşen bakışlardan, yanlarındakine dönerek, Ayşin'i işaret etmesinden fark etti. Belki aptalca bir duyguydu ama kalabalığın yanındaki kadının güzelliğinin farkına varması onu mutlu etti. O enfes mahlukun ona ait olduğunu ilan etmek için elini uzatıp Ayşin'inkini tuttu. Ayşin, daha önce böyle yapmadığından olacak, bir an şaşırsa da uysal bir hareketle elini isteğine teslim etti.

Yan yana sıralanmış lokantalar kalabalıktı. Epeyce yürüdükten sonra, Fazıl'ın seçtiğinde karar kıldılar. Eşendere'deki esinti burada yoktu ama denizin yakınlığı, temmuz sıcağını terbiye etmiş, yatıştırmıştı. "Orta direk güçleniyor, baksana nasıl para harcıyor? Ne dersin ekonomist hanım? Sizin iş için iyi haber bu, değil mi?"

Ayşin, yerine yerleşirken Fazıl'a gülümseyerek karşılık verdi. Şeytan'ın takılmalarına o da alışmıştı. Az sonra koşarak yanlarına gelen işletme sahibi ve aşçı, Fazıl'ın neden bu lokantayı seçtiğini ortaya çıkardı. Tanınırlık: Ama bu kez söz konusu olan edebi tanınırlık değil, hemen hemen hepsi, birbirlerine uzak akraba ilişkisiyle bağlı olan kasaba hemşeriliğiydi... Fazıl çabucak standart siparişi verdi: Kalamar, karides, yerli otlarla

yapılan yoğurtlu mezeler ve yine mahalli peynirlerle, geldiklerinden beri sayıkladığı kabak çiçeği dolması. Siparişe bir de o günkü gazeteyi ekledi. Üçünün de ona bakışlarını fark edince, "Ben haberleri basılı görmeden inanmayan nesildenim," diyerek tartışmayı noktaladı.

Mine, meze ve içkilerden önce masaya gelen gazeteyi okumaya koyulan Fazıl'ın merakla üzerine eğildiği sayfaya göz attı. Şafak Medya! Başını kaldırınca Fazıl'la göz göze geldiler. "Şu kasıntı kocana bak!" Fazıl burunsuz yüzüne beceriyle bir küçümsemeyi yerleştirmişti. "Eskisi tabii." Fazıl, Mine'yi bırakıp gazeteyi ona uzattı. "Köstenlerin Şafak Medya üst yöneticileriyle bugün toplantısı varmış. Medya genel koordinatörü, iki gazete genel yayın yönetmeni, dergi grubu... Bla bla..."

Katlanmış sayfaya göz attıktan sonra gazeteyi geri uzattı. "Artık bizi ilgilendirmiyor. Tam on bir gün önce boşanma işlemleri tamamlandı."

"Evet Fazıl. Köstenlerin paralarını da senin deyiminle, kamulaştırdık." Mine gülerek devam etti: "Nejat'ın canını da yani saatlerini de aldık." Mine, Ayşin'e döndü: "Sitede satacağız, değil mi ortak?"

"Zevkle."

Fazıl masayı dalgalandıran neşeye aldırmadan ona seslendi. "Zahmet olmazsa ön sayfadaki manşete de göz atsaydın evlat."

Artık Fazıl'ın ona evlat diye hitap etmesine aldırmıyordu, omuzlarını silkti. "Vakit kaybı, nasılsa sen özetleyeceksin."

"Ergenekon 1,2,3'ten sonra şimdi de Balyoz iddianamesi mahkemece kabul edilmiş! Sistem tavuğa döndü: Günaşırı dava yumurtluyor... İki orduyu yönetecek kadar çok subay hakkında da yakalama emri çıkarılmış. Anlayacağınız plan adım adım uygulanıyor." Mine'ye dönerek, sanki hangi plan diye sormuş

gibi açıkladı: "TSK'yı uslandırma, tekrar NATO ordusu yapma planı. Amerika, Rusya ve İran'ı göz ardı etmemeliyiz diyen bir komuta grubuna tahammül etmedi."

"Fazıl, bu konuyu tartışmayı biraz erteleyebilir miyiz lütfen?"

Üçü de araya giren Ayşin'e döndüler. Fazıl kısa bir kararsızlığın ardından gülümsedi: "İsteklerine kim hayır diyebilir senin?" Gazeteyi katlayıp yana bıraktı: "Tabii ki."

Ayşin, "Kerim'in size söyleyecekleri var," diyerek ona döndü.

Şimdi hepsi ona bakıyordu. "Tartışmayı ertelemeni istiyoruz, çünkü yanımdaki bu eşsiz kadına evlenme teklif ettim, o da bir kez de sizin huzurunuzda tekrarlamamı istedi. Ve ben de tekrarlıyorum: Ayşin, benimle evlenir misin?"

Az önce ağzının fermuarını kapamış gibi bir hareket yapan Fazıl, sanki bıçağın üzerine oturmuş gibi yerinden doğruldu ve Ayşin'e sarıldı. "Çok teşekkürler canım, çok teşekkürler..."

Fazıl Ayşin'i öperken, bir yandan da onun sırtına vuruyordu. "Fazıl sakin olsana! Bırak kızı evet desin." Fazıl, Mine'yi duyunca Ayşin'i bıraktı.

Zaten Ayşin'in varlığı nedeniyle oturduklarından beri ilgi merkezi olan masa, bu abartılı neşe dalgasıyla, gözlerin biz kez daha onların üzerine çevrilmesine yol açtı. Fazıl nihayet sakinleşip yerine dönünce Ayşin, ona dönerek töreni tamamladı:

"Sanırım seninle evleneceğim Kerim Ertuğ..." Yanakları kızarmıştı. Ama gülümsüyor ve Fazıl'a bakıyordu: "Biliyor musun Fazıl, ablam bana tam sekiz yıl önce, şu bizim ünlü miras davası için Kerim'le ilk kez tanıştığımızda, daha ortada hiçbir şey yokken, birbirimizin sadece adını öğrenmişken, kâhin gibi bir gün senin evlatla evleneceğimizi söylemişti."

Yerinde zor duran Fazıl yine araya girdi: "Ne zaman yapıyoruz bu işi?"

Ayşin cevap vermeden önce onayını almak ister gibi ona baktı. "Sanırım İstanbul'a dönünce. Patırtısız, aile arasında nikâh. Öyle düşündük."

"Neden burada, hemen evlenmiyorsunuz? Zaten sizinki geç kalmış bir nikâh... İki, bilemedin, üç gün içinde. Bugün Salı. Çarşamba, perşembe... Bak üçüncü gün hayırlı cumaya denk geliyor." Fikir heyecanını daha da artırmıştı: "Ben her şeyi ayarlarım." Telefonunu cebinden çıkarmıştı bile: "Belediye reisi çocukluk arkadaşım."

Elini kaldırıp Şeytan'ı durdurdu: "Aile?"

Fazıl, "Aile biziz," diye çığlık attı. "Birbirimizden başka kimimiz var? Aylin ablan da katıldı mı, oldu bitti işte. Ha, isterseniz Emel'e de gel deriz. Atlasınlar uçağa."

Mine şaşkınlıkla Fazıl'a bakıyordu: "Sakin ol. İşi gücü vardır herkesin, öyle gel deyince gelirler mi?"

Fazıl onu dinlemiyordu. İkna etmesi gerekenin Ayşin olduğunun farkındaydı: "Aylin bana tam üç kez sizi incelemek istiyorum demişti. Şaka yapıyordu ama her şakada gerçek payı vardır. Benden ilginç vaka mı bulacak? Gelsin, söz, onunla yirmi dört saat kesintisiz konuşacağım."

Tartışmayı Ayşin'in sakin sesi sonlandırdı: "Cuma olabilir..." Ona onaylatacak mıydı? "Ama Emel'le Aylin'i zorlamayalım, dönüşte bahçede, hep beraber bir yemek yeriz." O ikna olmuştu. "Evet, kesinlikle iyi fikir. Reisi ara Fazıl!" "Ona bakarak başını salladı. Pekâlâ itiraz etmeyecekti. "Zaten İstanbul'da yapılacak çok iş var."

Fazıl'ın sevinç gösterisi tepsiyle masaya yaklaşan garson tarafından kesildi. Konuşma tekrar ancak sıcak mezelerin bi-

tirilmesinden sonra, yine Fazıl'la başladı: "Sessizlik lütfen! Cuma günü, nikâhtan sonra sizden yapmanızı istediğim bazı şeyler var Ertuğ Kardeşler." Herkes sustu; şaşırtıcı olan Fazıl'ın öyle bir günde bir şey isteyecek olması değil, sesindeki, az önceki coşkulu neşesini söndüren dramatik tondu. "Kerim, seninle birlikte tapuya gideceğiz, Eşendere'deki kulübeyi ve zeytinliği sana satacağım." Sonra kolunu yanındaki Mine'nin omzuna attı. "Sana da motor tedarikiyle birlikte bir görev daha düşüyor: Buraya gelmeden önce Emel'e, Tomtom'daki evi satması için vekaletname verdim. İkinize satacak. İtiraz istemem. Bu işi sen takip edeceksin Şeker Kız! Cuma günü de noterde, bütün kitaplarımın telif haklarını sana devredeceğim."

"Ne o, ölmeye mi karar verdin? Ben Şeytan ölümsüzdür sanıyordum."

Fazıl, ona dönerek başını salladı: "Hayır evlat, sadece tedbir alıyorum. Olur da sürgünde ölürsem evim maliyeye kalmasın." Ardından omuzlarını silkti. "Zaten doğal mirasçılarım sizlersiniz. Cumaya yapacağımız, bu işi burjuva miras hukukuna uygun hale getirmek."

Kısa ama üçünün de Fazıl'ın kaderinin karanlığını kavradıkları sessizliği Ayşin böldü: "Fazıl, bir soru sorabilir miyim?" Fazıl, Ayşin'e gülümseyerek izin verdi: "Aslında soruyu Mine'nin sorması gerekir ama onu tanıdığım için ben soruyorum. Zeytinliği ve ünlü kulübeni neden ikisine değil de sadece Kerim'e devrediyorsun?"

Fazıl omuzlarını kaldırdı: "Kerim'e devredeceğim çünkü Şeker Kız'ımın domuzlardan, yılanlardan, böcekten, kertenkelelerden hatta kaplumbağalardan ödü kopuyor. Benden sonra bırak yaşamayı, buraya uğramaz bile."

Ayşin önce ona baktı. Sonra gülümseyerek Fazıl'a cevap verdi: "Emin misin? Sence Kerim uğrar mı? Unuttun mu? As-

kerliği boyunca toprak bitleriyle uğraşmış, o da en az Mine kadar nefret eder böceklerden."

Fazıl, "Tabii ki unutmadım," dedi. "Ama umudum sensin. Sen Nikaragua cangıllarında yılanın çıyanın, jaguarların arasında o cip rallisinde yirmi gün geçirdin. Onu kulağından tutar buraya getirisin. Konu kapanmıştır. Kadastro ya da tapu kayıtlarında dedemin adında harf hatası varmış. Düzeltecekler, cumaya hallederler..."

Ortalığa çöken sessizliği yine Ayşin böldü. Masanın üzerinden uzanıp Fazıl'ın elini tuttu. "Bana güvenebilirsin..."

8

İki saat sonra ortadaki balıklar bitirilmişti. Telefonu titreyince Mine telefonu ters çevirdi. Mesaj! Fazıl'ın bakışları arasında mesajı okudu: ***"Çok teşekkürler hocam. İstanbul'da değilim. Yakında döneceğim, sizi arayacağım..."***

"Gecenin bu saatindeki mesajlar beni hep kuşkulandırmıştır... Yine ne peşindesin?"

Sır saklıyormuş gibi gülümsedi ama cevap verirken Fazıl'a değil, Ayşin'e bakıyordu. "Bizim Adonis... Senin çok beğendiğin, site yüzü olur dediğin çocuk."

"Adonis ha! Sizi gidi çapkınlar sizi! Söyleyin bakalım: Hanginiz Afrodit hanginiz Persephone?"[49] Fazıl sorusunun ardından kuşkuyla durakladı. "Zavallı çocuk, Zeus onu Ares'ten korusun!"

---

49 Yaşayan en güzel erkek olan Adonis'e âşık olan iki tanrıça arasında kavga çıkar. Zeus araya girer ve Adonis'in 4 ay Afrodit'in, 4 ay Persephone'nin yanında, 4 ay da istediğinin yanında kalmasına karar verir. Adonis, ikinci 4 ay için Afrodit'i seçer. Afrodit'i kıskanan Ares, yaban domuzu kılığına girip, av sırasından Adonis'i yaralayarak öldürür.

"Saçmalama Fazıl. Nihayet ataması olacak. Aylardır bekliyorduk."

"Adonis için teklif hâlâ geçerli Mine..." Ayşin, sözlerini ardından Fazıl'a döndü. "Şimdi izin verirsen Kerim'le biraz yürüyüş yapacağız. Malum, Eşendere'de yürüyecek düzlük yok."

İki dakika sonra Kerim ve Ayşin gezi yolundaki kalabalığa karışmak üzereyken arkalarından onları bir anne dikkatiyle izleyen Fazıl'a, "Kerim çok şanslı," dedi. "Ayşin'i çok ama çok seviyorum."

Fazıl, önce aynı fikirde olduğunu belirterek başını salladı, ardından elini onun omuzuna attı. Bakışlarından anladı; Fazıl, dedikodu edecekti:

"Öyle, bulunmaz bir gelin bu kız. Ah bir de hayatta başarılı olmayı zengin olmakla eş tutmasa... Nerede o serüveni seven eski Ayşin?" Aldığı zevki saklamayan bir kahkaha attı: "Şanslı sersemin burnu epeyce acıyacak. Fark etmedin mi? Sence Ayşin evlilik teklifini neden bizim önümüzde tekrarlattı?"

Geriye çekilerek Fazıl'ı süzdü: "Burnunu sürtmek için mi?"

Fazıl, başını sallamakla yetindi. Fesat adam haklı diye düşündü. Ayşin, üç yıl önce başka bir lokantada yine böyle sıcak temmuz akşamında Kerim'in evliliği diline almaya korkarak onu küçük düşürmesinin bedelini, ona bu akşam ödetmişti.

Omzunu silkti: "Varsın acısın, bence hak etti... Ayşin'in yerinde olsam, sürtmekle yetinmez, kırardım." Sonra aklına onlar masadan kalktığından beri zihninde dolaşan, aklından çıkarmazsa gece onu zehirleyeceğini bildiği soruyu sordu: "Sence ben neyi başardım Fazıl?" Soru onu güldürdü: "Tabii bir şey başardımsa."

Cevap hemen geldi: "Gayet iyi direndin Şeker Kız. Köstenlerin iştahından korudun kendini." Sırtına hafifçe vurdu.

"Yoksulluk seni safına katamadı ama para da düşüncelerini zehirleyemedi. Zihnin hâlâ özgür. Belki yazmayacaksın ama iyi bir edebiyat tarihçisi olacaksın. Umudum bu."

"Sağ ol... Bana güvendiğin için..." Gerindi; haklıydı. "Artık özgürüm. İstediğimi yaparım." Fazıl'ın yüzündeki çarpık ifadeyi görünce sordu: "Ne o? Yüzünde inançsızlık mı okuyorum?"

"Tam değil, yarı özgürsün Şeker Kız. Özgürlük ancak cinsel özgürlükle tamamlanır. Ve unutma cinsellik de bir yetenektir, köreltilmemelidir." Yaşlı Şeytan'a asker selamı verdi: "Bir de öfkeni boşalt!"

Sesinden mi çıkarmıştı öfkeli olduğunu? Hıçkırır gibi güldü. "Gayet sakinim, görmüyor musun?"

"Öfkeni fark etmiyoruz çünkü su sızıntısını andırıyor, coşkusuz. Bu olmadığını göstermez." Fazıl, itiraz etmesine izin vermeden devam etti: "Bak! Öfkeyi boşaltmak için yapılacak iki iyi şey vardır: A: İçmek; B: Yazmak. Ben ikisini birden yapıyorum, sen yazmakla yetinsen de olur."

Cevap vermesini masanın başında beliren birisi engelledi. Riyakâr bakışlı karanlık bir tip diye düşündü adamla göz göze gelince. Ne istiyor? Düşüncesini Fazıl'ın sözleri kesti: "Yusuf?"

"Evet abi, haber göndermişsin."

Fazıl, anladım dercesine başını eğdi ve adama oturması için az önce Kerim'in kalktığı sandalyeyi gösterdi. Sonra ona döndü. "Sen bir tur atıp gelir misin canım. Yusuf'la bir şey konuşmam gerek."

Soru sormadan, itiraz etmeden, çantasını alıp masadan kalktı. Kalabalığa karışırken geri dönüp baktığında adamla Fazıl'ı hararetli bir konuşmanın içinde gördü. Neyin peşindeydi? Oyalanmadı, adımlarını açtı. Belki Kerim'le Ayşin'i bulabilirdi... Ama beş dakika sonra umudunu esti. Kerim'le Ayşin,

kaçamak yapan genç âşıklar gibi ortadan kaybolmuşlardı. On beş dakika sonra lokantaya geri döndüğünde, adam hâlâ Fazıl'ın karşısındaydı. Aldırmayacaktı. Masaya yaklaştı ve bir şey söylemesine fırsat vermeden Fazıl'ın yanına oturdu. Fazıl kısa bir süre için yan gözle onu süzdü. Ardından adamla yarım kalan konuşmasını noktaladı: "Anlaştık! Senden haber bekliyorum."

Adam, ona bakmadan ayağa kalktı. "Tamam abi. İki güne sana haber ederim..."

İki adım atmıştı ki Fazıl'ın sesi onu durdurdu: "Dur bir dakika!" Yusuf durdu. "Sana kim olduğu mu söylediler değil mi?" Adam biraz bekledikten sonra başını eğdi. "Kimmişim?" Yusuf ona doğru kuşkulu bir bakış atınca, Fazıl konuştu: "Çekinme! Burada nasıl bilirlermiş beni?"

"Anarşistmişsin Fazıl Abi." Adam cesaretini toplamıştı. Yutkunup ekledi: "Adam vurup, banka soymuşsun."

"O zaman ona göre davran. Sakın yamukluk yapmaya kalkışma, kızarım."

"Estağfurullah abi..."

Yusuf uzaklaşınca Fazıl'ı omuzundan dürttü: "Neyin peşindesin? Kim bu yamuk adam?"

Fazıl omuzlarını silkti. "Sakin ol. Adam yamuk değil, oyun etmeye kalkışma demek istedim." Sonra, bakkala gidiyormuş der gibi sakin bir sesle, "Sakız'a gidip gelen biri," dedi. "Cümlesine buluşmanın sonucunu da ekledi: "Bize sessiz, hızlı bir tekne bulacak."

Az daha bağıracaktı. Defalarca sözü edilmiş olsa da Fazıl'ın yurtdışına kaçma fantezisinin sonunda bir varsayımdan gerçeğe dönüşmekte olduğunu, onsuz bir gelecekle yüz yüze kalacağını kavradığı andı bu. Suna ile Hayri'yi hatırlamıyordu ama şimdi, yıllardır ona babalık eden birisi tarafından da terk edileceği

düşüncesi dehşet vericiydi. Gerçek ya da vekil; babaları tarafından iki kez terk edilen biri? Derin bir soluk aldı. Dramatize etmeden sakin olmalıydı. Onun gibi, mesela şaka... "Demek yanımdaki bu yaşlı anarşist, adam vurup, banka da soydu, ha? Teyze'm duymasın!"

"Tabii ki ne adam vurdum ne de banka soydum Şeker Kız. Ama bırak öyle bilsinler. Korku, edebi namdan daha ikna edici bir silah... Bu arada Tomtom konusunda fikir değiştirdim. Yarısı senin olursa sen kitaplarıma kesin göz kulak olursun."

Rahatladı. Fazıl'ın her daim sözlerinde gezinen neşe onu karnındaki bıçaktan şimdilik kurtarmıştı: "Teyze'm dedim de Fazıl, acaba Kerim'in 'o mankenle' ondan habersiz evlendiğini duyunca ne yapacak?"

Kerim'le Ayşin masaya döndüklerinde hâlâ gülüyorlardı. Arabaya yürürlerken ani bir kararla telefonunu çıkarıp Emre'nin mesajını, gerekmese de gecenin on birinde cevaplandırdı: *"Anlaştık. İstanbul'a döndüğünde görüşelim."*

9

"Sana bir şey söylemek istiyorum."

Nejat bakışlarını kadehin içinde iki yana hafif hafif salınarak erimekte olan buz küpünden kaldırdı. Zerrin nihayet salona geri dönmüştü. Soluk kesici... Ne zaman onu böyle karşıdan görse aynı duyguyla ürperiyordu. Arkasına yaslanıp gülümsedi. "Seni dinliyorum." Sonra söylemekten bıkmayacağı sözü belki bininci kez tekrarladı: "Sevgilim."

Zerrin iki adım atarak karşısına geldi. Kucağına oturmayacaktı. Pekâlâ, viskisini bitirinceye kadar seyretmekle yetinebilirdi. "Bu eve... villaya birlikte ilk kez ne zaman geldik hatırlıyor musun?"

Neden bu kadar ciddi? Neden kapıdan girer girmez elinde tuttuğu bir çiçek buketini sunar gibi uzattığı o gülümsemesini, o çocuksu tebessümleri esirgemişti bu akşam... Tedbiri elden bırakmadan sanat eserini andıran kadını süzmeye devam ederek, yanlış cevap vermekten çekinen bir öğrenci tavrıyla yavaşça, "Bir aya yakın desem," dedi.

Zerrin başını iki yana salladı: "Tam otuz üç gün oldu. Neyse... Ya o akşam, senin doğum günümü satın almak istediğinde yaptığımız antlaşmayı, antlaşma şartlarını? Onları da hatırlıyor musun?"

Ayağa kalkacak gibi doğruldu. Sevgilisinin sesindeki gerginliği hissediyordu. Ellerini iki yana açtı. "Bu villayı en az üç yıllığına, ayda bir liraya kiralayacaktın, sonra kredi kartları, pasaport, sürücü dersleri vardı... Hepsi gerçekleşmedi mi?"

"Başka?" Zerrin, karşısında tembel öğrencinin soruyu cevaplandıramayacağını bilen öğretmen tavrıyla sözlerine ara vermeden devam etti: "Tabii ki hatırlamıyorsun... Ben hatırlatayım." Oturmayacaktı, en azından şimdi. Bu miniyi boşuna giymemişti. "Şımartılmak ama en çok, çok sevilmek istediğimi..." Sözü heceleyerek vurguladı... "Ka-pat-man değil, sevgilin olmak istediğimi söyledim." Derin bir soluk aldı: "Antlaşmanın şimdi unuttuğun ama o gün, söz verdiğin en önemli şartı buydu."

"Ama sevgilim seni... Ne biçim söz o! Tabii ki sevgilimsin. Sana günde kaç kez..."

10

Nejat'ın şaşkınlığı komikti. Şimdi ayağa kalkacak, yanına gelecek ve sözleriyle yapamadığını uzun boyuyla, ona tepeden

bakarak yapmaya çalışacak, sonra da onu boynundan öpecekti... Zerrin elini kaldırıp onu oturttu ve bir adım geriye çekildi.

"Madem sevgilinim, neden öyle hissetmiyorum Nejat? Neden kendimi şımartılan, el üstünde tutulan bir kadın gibi değil de köşede unutulmuş..." Sözcüğü yine parçaladı. "Bir ka-patma gibi hissediyorum..." Onu faka bastırmayı başarmıştı ama üzgünmüş gibi davranmayı becermeliydi. Sesini alçaltıp inceltti: "Bırak şımartılmayı, bu evde hapis gibiyim. Yapayalnızım, sabahtan akşama televizyon izliyorum. *Aşk-ı Memnu*'nun 52. bölümüne geldim. Önce boşanmayı bekle dedin, ardından Şafak işi bitsin dedin. Eee! İkisi de bitti. Ama ben hâlâ seninle bir yere gidemiyorum. Facebook'a, ilişkimiz ortaya çıkar diye hiçbir şey koyamıyorum... Sürekli gölgede kalmak, gizlenmek zorundayım. Oysa ben de her kadın gibi..." Sözcüğü de vurguladı. "Sevgilimle birlikte görünmek istiyorum." Kollarını, Neri ile yediği uzun yemeğin ardından eve döndüğünde aynanın önünde prova ettiği gibi iki yana açtı. "Anlamıyor musun, bu evde can sıkıntısından patlıyorum." Kollarını indirirken sustu, biraz bekledi, başını dikleştirip kararlı bir sesle sordu: "Acaba antlaşmayı bozalım mı demek istiyorsun Nejat? Kapatma olmamı bekliyorsan, durma, bozalım." Karşısındaki adamın şaşkınlığının paniğe dönüşmek üzere olduğunu görüyordu. Bekledi; ince beden bükülüyordu. Doğruluyor... Bu kez mâni olmayacaktı. İrileşmiş, dar yüzünün yarısını kaplamış gözleri, ne denli ürktüğünü ele veriyordu. Nejat onu omuzlarından tutarken, neyi hedeflediği fısıldayarak ilan etti: "Söyler misin? Benim, babanın Nazan'ından ne eksiğim var?"

"Sevgilim, canım, o nasıl söz? Hiçbir şeyi bozmuyorum... Tabii ki Nazan'dan hiçbir eksiğin yok... Fazlan var. Neden öyle..."

İlk etap geçilmişti. Derin bir soluk alarak başını adamın göğsüne yasladı. İç çeker gibi derin bir soluk aldı. Tanrı'ya şükür artık Nejat sadece onun hediye ettiği kokuyu kullanıyordu. "Öyleyse lütfen otur, konuşalım."

"Konuşalım sevgilim... Hadi gel... Sorun ne ise bana anlat. Hallederiz."

Beklemeden, "Sıkıntı," dedi. "Sorunum sıkıntı. Evet çok rahattım, her şey elimin altında ama ben on dört yaşından beri çalışıyorum; çünkü çalışmak zorunda kaldım. Son bir ayda anladım: Boş oturmak bana göre değil. Gezmek istiyorum ama sen meşgulsün..." Çok gevşememeliydi. "Ya da benden utanıyorsun, birlikte görünmek istemiyorsun."

Nejat, korkuyla geriye çekildi. "O ne biçim laf. Hiç..."

"Lütfen sözümü esmeden beni dinle Nejat! İstersen oturalım..." İkinci sahnenin koltukta, kucak kucağayken devam etmesi işleri kolaylaştırırdı. Oturup, bacaklarını adamın kemikli bacaklarının üstüne yerleştirdikten sonra konuşmayı tekrar başlattı: "Sana da hak veriyorum. Çok işin var. Bu yüzden inceleme yaptım Nejat. Acaba çok zenginler, yani karıları, eşleri neyle meşguller diye." Nejat'a baktı. Karı sözü onu irkiltmiş miydi? Hayır, Arap Prensi aksine gevşiyordu. Ayak bileklerini adamın kasıklarına doğru yaklaştırdı. "En zengin olanların karıları müzecilikle uğraşıyor... Ama o iş bana göre değil. Ötekilere baktım. İkinci kategoridekilerin arasında elbise mağazaları, garip ülkelerin yemeklerini yapan lokantaları, sağlıklı beslenme merkezleri, sanat galerileri olan kadınlar var... Hatta kafe evi açan biri bile var. Para kazanıyorlar mı bilmiyorum ama kendilerini oyalıyorlar işte."

Birden sustu. Nejat sordu, meraklanmıştı: "Yani?"

"Ben de dükkân açmak istiyorum Nejat."

"Dükkân mı, ne dükkânı?"

Adamın sesindeki alaycı tınıya, sorunun ardına gizlenmiş küçümsemeye aldırmadı: "Bakkal dükkânı değil tabii... Butik! Bak, Ayla Hanım da internetten kıyafet satacakmış, gazeteler öyle yazıyor, ben de bir AVM'de butik açmak istiyorum."

Nejat kısa, kısa tuttuğu için daha da tizleşen bir kahkaha attı: "Butik mi? Sen konfeksiyon ya da modadan anlar mısın ki?"

Az önce gizlemeye çalıştığı küçümseme şimdi apaçık ortadaydı. "Ben anlamasam da modadan anlayan bir tanıdığım var," dedi. "Eski iş yerimden. Bugün onunla yemek yedim." O da gülümsedi. Beyefendi yeterince gevşemişti, onu tekrar dürtmeliydi. "Murat sana rapor vermedi mi? Papermoon'daydık." Bacaklarını Nejat'ın kucağından çekti. Adamla göz göze gelince sordu: "Nejat, insan sevgilisini mi izletir, yoksa kapatmasını mı?"

Bundan sonraki adım ayağa kalkmak ve küskünlük sınırına kadar uzaklaşmaktı. İşe yarayacağına emindi; küçükken Ahmet'te sayısız kez yaramıştı... Ama kımıldaması gerekmedi. Nejat, teslim bayrağını hemen çekti: "Asla seni izlemek niyetinde değiliz sevgilim! Tedbir olarak bütün arabalara takılan..."

Elini kaldırarak onu susturdu. Hazır utanmış ve konu istediği noktaya gelmişken, Murat'la uğraşmayacaktı. "Neyse... Evet Nejat, iyi bir semt ve tercihen bir AVM'de butik açmak istiyorum. Sen de gizli ortağım olacaksın." Adamın konuşmasına izin vermedi. "Bak ne diyeceğim? Bana artık takı alma, onun yerine her ay, işe belli nakitle katkı yap. Kendi başıma ayakta kalmayı başarıncaya kadar. Daha yararlı. Dışarıda gösteremedikten sonra kolye, gerdanlık ne işe yarar ki?"

Nejat'ın düşünceli sessizliği kısa sürdü: "Peki arkadaşın ne diyor bu işe?"

"Adı Neri," dedi. "Yani Neriman. Onu bugün işe aldım... O da senin gibi şaşırdı. Sermayeyi şimdilik adı gizli, zengin Arap nişanlım verecek sanıyor."

Nejat gevşemişti. "Sen yok musun sen. Şeytana şapkasını ters giydirirsin. Bu yaşta hem de..."

Adam ona eğilirken gülümsedi. Saf! Şapkayı ters giyecek şeytanının kendisi olduğunu acaba ne zaman fark edecekti? "Anlaştık mı?"

"Anlaştık sev-gi-lim..."

Artık ikinci sahneyi kapatabilirdi. Karşısındaki adama gülümsedi. O iştahlı bakışlarının anlamını biliyordu.

"İyi," dedi. "Ama bu kez şartları unutma." Kıkırdadı. "Zaten her yatağa girişte hatırlatacağım, ezberleteceğim sana."

On beş dakika sonra üçüncü perde için yataktaydılar. Bu kez canım acımayacak diye düşündü. Kremi Neri'nin tarifine göre sürmüştü. Bacaklarını ayırdı ve Nejat üstüne gelirken, önünde beliren karanlığın içinde Fatma ile Emre'yi seçebilmek için gözlerini kapadı. Sıra burnuna halka geçirmeye gelmişti. "Nejat!"

Boğuk ses sabırsızdı: "Sevgilim."

"Yataktayken bana yalancıktan da olsa, karıcığım der misin?"

Bölünmüş, parçalara ayrılmış cevap, çabuk geldi: "Derim... karı...cığım..."

Tanımı tamamlayacaktı: "Ben de kocacığım diyeceğim sana."

Nejat inlemeye başlamıştı bile... Kollarıyla, üzerinde ağırlığını hissetmediği ince bedeni sarmaladı. Biçimli bir çift bacak, ayakta ya da yatakta, bir kadının en etkili müttefikiydi... Nejat'la yaptığı her pazarlık bunu kanıtlamıştı.

Gözlerini daha da sıkı kapadı. Fatma, Emre'nin önünde diz çöküyordu: Acaba Emre Neri ile sevişirken ona neler yapmıştı... Anlamıştı, iri, sert erkeklerden hoşlanacaktı.

11

"Emre... Emre... Uyan!"

Karanlığı, birdenbire beliren bir ışık hüzmesi gibi parçalayan sese yüklenmiş emre uyarak, kirpiklerini araladı. Aydınlık! Karanlık yok olmuştu, koridorda değildi. "Noldu?" diye fısıldadı.

Yumuşak ses cevap verdi: "Çığlık atıyordun."

Ablam! Yüzünü geniş göğüslerin arasına yerleştirmek için yana döndü. Ama... Durakladı. O yumuşak, sabun kokulu göğüs yerine sert, düz bir satıh vardı önünde. Gözlerini açtı... Yanında yatan ablası değil, Hayal'di. Kadının zayıf kollarını, yüzünü algıladıktan sonra fark etti: Sabahki gibi sadece yanına gelmekle yetinmemiş, bu kez sarılmıştı da... Bir süre sessizce bekledi. Yanındaki kadın ablasından en az yirmi beş kilo zayıftı, öyleyse neden bu ince kollar ona ablasını hatırlatıyordu? "Sesini duyunca gelip sana baktım Emre. Sonra da..."

Şefkat? Sevgi? Neden her neyse... Kâbusun eşiğindeyken daha fazla düşünmeyecekti; kollarının iki kez sarabileceği kadar ince bedeni kucakladı. "Dediğin gibi kâbus gördüm," dedi başını kemikli omuza yaslayarak. "Uyandırdığım için kusura bakma... Aynı günde bu ikinci kez."

Hayal bir süre cevap vermedi. Parmakları saçını okşuyordu. "Küçükken benim de hayaletlerim vardı Emre..." Nereden biliyordu? Başını kaldırınca Hayal açıkladı: "Hayalet diye sayıklıyordun." Parmakları şakaklarındaydı şimdi: "Ama benimkiler dostumdu."

"Dostun mu?"

"Evet Emre, çünkü yalnızlığıma sadece onlar eşlik ediyordu." Hayal, açıklamayı kendisi de komik bulmuştu; hafifçe güldü. "Ama ne yazık ki sadece geceleri." Sessizliği beklenen soruyu getirdi: "Sen kimin hayaletini görüyorsun Emre?"

Cevap vermeli miydi? Başka bir zaman olsa, sabah ya da öğlen, gün ışığında, bu soruya cevap vermezdi. Ama hissettiği rahatlamayı yitirmekten korkuyordu. "Annemin," diye mırıldandı.

Hayal şaşırmamıştı. O olsaydı şaşırırdı. Soran sesi düz, pürüzsüzdü: "Annen nasıl biriydi Emre?"

Başını geri çekti. Garipti. Şaşırmıştı. Bugüne kadar hiç annesinin nasıl biri olduğunu düşünmemişti. Çünkü! "Onu sağken, yani yatalak olmadan önce hatırlamıyorum," dedi. "Anılarım çok silik. Küçüktüm, ablam odasına kardeşimle... Ahmet'le girmemize izin vermezdi... Annem ölmeden önce, neredeyse on sekiz yıl yatağa tutsak biri olarak yaşadı, bilinci bulanıktı sonradan tamamen kapandı."

Ölmeden önce! Düşüncesizce, ağzından kurtulan iki sözcük bedenini baştan aşağıya titretti... "Ne oldu Emre?" Hayal, titrediğini fark etmişti. "Benim annem de bir çeşit tutsaktı. Hayatı boyunca sadakatinin kölesi olarak yaşadı. Önce annesine babasına, sonra kocasına sonra da biz çoçuklarına. Sonra da ölüverdi."

Ama ölürken senin elinde yastık yoktu... Zihnindeki düşünce sönünceye kadar konuşmadılar. Bu ince bedene sarılıyor olmak! Şu anda önemli olan, onu yatıştıran, hayaletten ve karanlıktan uzak tutan, sükûnet veren buydu... Serin sessizliği neden sonra Hayal'in sözleri böldü: "Babam sana benimle evlenmeni söylediğinde ona denklikten söz etmişsin Emre... Bence yanılıyorsun: Asıl biz sana denk değiliz."

Kollarını ince bedenden çözdü. Neden konuşmak istiyordu ki? "Baban tıpkı şirketine onun için çalışacak birisini işe alır gibi, damat almaya çalışıyor," dedi ona merakla bakan kadına. "Denk olmadığımızın kanıtı değil mi bu?"

Hayal, eşitsizliği kabullenmiş gibi bir süre sustu. Ardından sesini yükseltti: "Beni babamla tartmak bana haksızlık olur Emre."

Söylediklerinin doğruluğundan çok sesin içtenliği onu susturdu. Babasını tanımıyordu ama burnunun dibindeki, durmadan adını tekrarlayan bu kadın ailesinden ne kadar farklıydı. "Ablana hiç benzemiyorsun," dedi.

Tam olarak göremiyordu ama Hayal'in gülümsediğin hissetti. "Hafta sonunda geliyormuş." Geliyor! Tepkisini ele verme korkusuyla dudaklarını ısırdı. Ayla'nın gölgesi bir duvar gibi aralarına girdi. Gözlerini kapadı. Geçmişe ait, tıpkı o karanlık koridor gibi hatırlamak istemediği bir anı. Onunla karşılaşmayacaktı. "Naim'le birlikte... Biliyor musun Emre, Nejat ve Ayla, daha kıştan hafta sonları için Bodrum'a sezonluk uçak bilet aldırırlar. Cuma gidiş, pazartesi dönüş... Çoğunu kullanmazlar ama alırlar yine de."

Yutkundu: "Görüşemeyeceğiz, ben de perşembe İstanbul'a dönmeyi düşünüyordum..."

"Neden Emre?"

Neden? "Atamam için," diyerek doğru olmasa da dilinin ucuna geliveren mazereti salıverdi: "Mine Hoca yazmış, dosyam galiba sonunda fakülte yönetim kuruluna giriyormuş. Atamam olursa doktoraya başlayacağım..." Hayal cevap vermeyince ekledi: "Hem neredeyse bir aydır buradayım, babanlar da döndüler. Artık yalnız değilsin. Ben çalışmadan bu kadar uzun..."

"Ondan korkuyorsun değil mi?" Sorunun içerdiği kesinlik irkilticiydi. "Ben de ondan korkuyorum Emre. Ama birlikte olursak bize bir şey yapamaz. İnan Emre ne o ne de Nejat."

Konu neden buraya dönmüştü? "Ondan korkmuyorum," dedi. "Sadece karşılaşmak istemiyorum." Başka ne diyebilirdi? "Ders verme işi tatsız bitti."

"Tatsız olan hocalık mıydı?" Bakışlarını kaçırdı. İnkâr ederek onu küçültmeyecekti. Ama itiraf da etmeyecekti. "Ayla ile aranızda geçenleri, ondan ayrıldığını biliyorum Emre. Ama onu sevip sevmediğini bilmiyorum." Oldukça uzun bir süre sustu. Sonra başını iki yana salladı. Bu kadarlık bir açıklamayı günler sonra ona iki huzurlu gece bağışlayan bu garip kadına borçluydu... Sorusu düşüncelerini böldü: "Şu anda ne istiyorsun Emre?"

Sadece... "Sükûnet. Ve uyumak," dedi.

"Yurtdışında doktora yapacak olsan nerede yapardın Emre?

Bu soru uyumasına yardım mı edecekti? Gülecekti, gülmedi. "Cambridge'de," dedi.

"Neden Cambridge?"

Kendine de sorduğu bu soruya üç yıl önce cevap vermişti: "İki nedeni var," dedi. "Birincisi: Hocam Yüksel Yıldız da orada doktora yapmış. İkincisi ise Trinity College... Newton, 1661 yılında Trinity College'a sizar[50] olarak girmişti. Eğer İstanbul'da kalmak zorunda olmasaydım, burslu olarak müracaat edecektik ama..."

"Sizar ne demek Emre?"

Hayal'e baktı: Gerçekten merak mı ediyordu, yoksa onu uykularının rutin ziyaretçisi olup çıkan kâbusundan uzak tut-

50 Eğitimi sırasında okulda (Cambridge) maaşlı olarak çalışan öğrenci.

maya mı çalışıyordu onu? "Sizar bir nevi burs," dedi. "Yani okulda hem çalışıyor hem de okuyordu."

"Senin gibi!"

İlgisi gerçekti, başını eğip, devam etti: "Newton girdiğinde Cambridge'de, Kopernik ve Kepler'in teorileri göz ardı ediliyor, Galileo'nun çalışmaları tanınmıyordu ve ortama Aristoteles felsefesi hâkimdi..."

"Ne çok şey biliyorsun Emre. Sana bir sır vereyim mi?" Başını eğdi. Hayal hafifçe, bedeni sarsılarak güldü: "Aslında benim aklımın dışında pek sırrım yoktur. Cambridge'e gittim diyecektim... Çok güzel bir kasaba. Nehirde kayıklarla dolaşabiliyorsun. Ama ben binmemiştim Emre. Sudan korkarım!"

Gülme sırası ondaydı. "Komik," dedi. "Adını taşıyan tekne varken de mi?"

"Babam kaza dedi ama altı yaşındayken Nejat beni küvette boğmaya kalkıştı. O yüzden... Birlikte olursak korkmam., söz." Durakladı; ciddi miydi? "Birlikte olursak..." Ne demek istiyordu? Kuşkusunu soruya dönüştürmedi. Sessizlik, davetkâr, serinlik kadar çekiciydi. Solukları uykunun eşiğindeymiş gibi hafifleyip düzene girince Hayal'i duydu: "Yatağıma geri dönmemi istiyor musun?" Hayır, istemiyordu. Cevap vermedi. "İyi, kollarını çöz, izin ver. Yana döneceğim. Bana arkamdan sarıl... Evet öyle."

Yumuşak sese boyun eğişine şaşmadan Hayal'in dediklerini yaptı. Bir süre hiçbir şey düşünmedi. Kasıklarının arasına yerleşen kalçalar küçük, belirsizdi... Ama haftalardır unuttuğu, içindeki derin kuyuya çekilmiş duygunun kıpırdanışı belirgindi: İçine girebileceği bir kadına sarılıyordu. Bedenin hafızası, beyinden daha keskindi... Birden günler sonra Ayla'yı hatırladı. Acaba Sezai ile mi birlikteydi? Daha sönmeden düşüncesinin

saçmalığını kavradı. Ayla gibilerin hep kendileriyle olduğunu unutuyordu. Alışveriş onlar için tek taraflı, sadece almayı içeren bir iş olduğunu ondan iyi kim bilebilirdi.

IX. BÖLÜM
(24 Temmuz Cuma)

1

"Yukarda, kasabada bir adam vardı, Sakar Ahmet derlerdi. Sakar lakabı dedesi Mustafa'dan geliyormuş. Mustafa dede, okumayı yazmayı askerde öğrenmiş. Kasabaya döndükten sonra edindiği bu olağanüstü beceriyi kanıtlamak için işe, yaz kış giydiği bir ceket edinip, ceketin cebine bir gazete sıkıştırmakla başlamış. Ardından bununla da yetinmemiş, görünüşüne, nereden temin ettiği meçhul bir gözlük de eklemiş. Kimisi para vererek İzmir'e gidip işportadan aldığını, kimisi de ölen eski mal müdürünün olduğunu, gözlüğü oğlundan istediğini söylüyor ama bu konuda kesin bilgi yok... Tabii gözleri bozuk olmadığından gözlüğü takınca görüntüsü bulanıklaşmış, önünde çukurlar oluşmaya başlamış. Sonunda seninki her gün birkaç kez düşer olmuş. Sakar lakabı da ona bu yüzden yakıştırılmış... Nasıl, ilginç değil mi?"

Mine, Fazıl'a baktı. "İyi de bu pek romana benzemiyor."

Fazıl sanki ağırlık kaldırıyormuş gibi yüzünü buruşturarak omuzlarını silkti.

"Roman demedim ki! Sen bana ne yazıyorsun dedin, yazdığım bu."

Şaşırtıcı diye düşündü. Günlerdir akşamları bununla mı uğraşıyordu? "Ya daha sonra? Sakar Ahmet'in serüveni nereye varacak?"

"Hiçbir yere varmayacak, hepsi bu kadar."

Deniz sakin sayılırdı. Koyun içine sıkışmış suyun üstünde hangi yönden eseceğine karar verememiş şaşkın bir rüzgâr geziniyordu. Güneş pek de çaba sarf etmeden hızla tepelerine gelivermişti. Şimdi toprağı ısıtıyor, adeta mayalanmış bir hamur gibi kabartıyordu. Geriye yaslandı. Güneş doğarken ve öğleye doğru, Kerim'le Ayşin denize inerlerken Fazıl'la yan yana oturmak, onunla konuşmak, varlığını hissetmek sabah kahvesi gibi alışkanlığa dönüşmüştü. "Fazıl Erol hikâyeye mi dönüyor? Dergi için ilginç bir başlık olurdu."

Fazıl, "Hikâye değil," dedi çabucak. "Portreler. Eşendere'den İnsan Manzaraları. Tamamlayabilirsem adı bu olacak."

Tamamlayabilirsem! Gelecek konusunda kararsız! Kaygılı düşünceleri bırakıp sordu: "Sakar Ahmet'ten başka portre var mı aklında Fazıl?"

"Var sayılır. Patikaya bak! Kerim'le Ayşin'in indiği... Sağdaki evi görüyor musun? Denize sıfır... mavi boyalı olanı."

Ayşin'in vücudunun alımlılığı bu denli uzaktan bile belirgindi. Gözlerini el ele patikadan aşağıya inmeye devam eden çiftten ayırmadan Fazıl'a cevap verdi: "Evet."

"O evin yerinde eskiden bir kulübe vardı. Orada ünlü profesörümüz otururdu. Yani lakabı profesör olan birisi. Adamın lakabı profesördü ama hayattaki en büyük başarısının, oku-

mayı sökmek olduğu söylenirdi. Yazıp yazmadığını ise yalnızca Allah biliyordu."

"Çat pat okuyan bir Profesör? Bir ilginç başlık daha."

Fazıl, "Lakabı," dedi. "Bizimki... adını hatırlamıyorum... rivayet o ki, çocukken kahvede çırak olarak çalışırken ona büyüyünce ne olacağını sormuşlar o da nereden duymuşsa duymuş, profesör olacağım demiş, oradan geliyor."

"Portreler değil, Lakaplar olmalı kitabın adı."

Fazıl, sözünü kesmesine aldırmadan devam etti: "Hatırlıyorum, kendi halinde sevimli bir adamdı. Kasabanın Yunan işgalinden kurtuluş günlerinde, milli bayramlarda, dedesinden kalma, muhtemelen hiç kanla ıslanmamış kılıcı beline takar, en fazla yirmi kişinin oluşturduğu kortejin en önünde yürümeye bayılırdı. Görünüşte kasabanın eğlencesiydi. Ama ben asıl onun kasabalılarla eğlendiğini, bayramları, kurtuluş günlerini hepsini bir araya topladığı için tercih ettiğini biliyordum. Para pul bilmezdi. On liranın üstündeki her şey onun için aynıydı..."

Aşağıda Kerim suya girmişti bile. Ayşin'i bekliyordu. Bakışlarını yanındaki adama çevirdi. Elini uzatıp onunkini tuttu ve sıktı: "Sen gerçekten buraya aitsin Fazıl... Bunu şimdi çok iyi anladım."

Fazıl hemen cevap vermedi. Sanki anılarından çıkıp bulundukları ana geri dönmesi vakit alıyordu. "Biliyor musun Şeker Kız, 2010'u hiç sevmedim... Kötü bir yıl oldu... Korkarım eylülde daha da iç karartıcı bir hal alacak..." Elini aşağıya doğru uzattı: "Tek iç açıcı olay, bizim budalanın sonunda hayatının en doğru kararını vermesidir diyebilirim."

Eylül! Fazıl, referandumu kast ediyordu: Fazıl'ı dinlemekten vazgeçerek ortasına geldikleri yılı düşündü. Aynı fikirde

miydi? Boşanmak ona iyi gelmişti. "Sen hangisinin şahidi olacaksın?"

Fazıl soruyu bekliyormuş gibi, "Mecburen Kerim'in," dedi. "Ayşin'i tercih ederdim ama sizi kardeş kardeşe bırakmadım."

Ayşin nihayet suya girmişti. Saatine baktı. "Nikâh kaçta?"

Fazıl, "Saat dört buçukta. Reisin Mordoğan'da işi varmış, anca dönerim dedi." Güldü. "Nikâhı illa o kıyacakmış, bize iltifat ediyor. Saat birde buradan çıkarız. Çünkü saat bir buçukta tapuda randevumuz var. Sonra da kısa bir ziyaret yapacağız."

Fazıl susunca dayanamadı: "Ne ziyareti? Neden laflarını hep yarım bırakıyorsun?"

"Pekâlâ... Mezarlığı ziyaret edeceğiz."

Mezarlık! "Anneni mi?"

Fazıl, sabırsız bir hareketle iç çekti. "Hayır, kendi mezarımı," dedi. Sonra onun konuşmasına izin vermeden devam etti: "Size nereye gömüleceğimi göstereceğim. Belediye ile yazılı antlaşma yaptım, mezarlık tahsisi kesinleşti."

Delirmiş! "Ciddi misin sen?" Öfkeyle devam etti: "Bak Fazıl, zamansız ölmeye falan kalkarsan seni..." Ne yapabilirdi? "Arkandan şöhretini yerle bir edecek öyle şeyler yazarım ki."

Fazıl, elini kaldırıp onu susturdu: "Kerim'e de söyledim, sana da söylüyorum. Olur da yurtdışında ölürsem yine de buraya gömülmeyi istiyorum. Size zorluk olacak ama ne yapalım, getireceksiniz beni. Nasılsa paranız pulunuz var."

Ona sarılsa! Böyle düşünse de sarılmadı. İkisi de kendilerini yatıştırıcı sessizliğe bıraktılar. "Kısa bir ziyaret dedin. Mezarlıkta saat dört buçuğa kadar oyalanmayacağız, değil mi?"

"Programı şöyle, özetliyorum: Saat birde Ayşin burada kalacak, biz üçümüz tapuya gideceğiz. Ardından da mezarlığa, Kerim sonra seninle buraya dönecek ve saat dörtte Ayşin'i alıp,

belediyeye getirecek... Biraz gelgitli oldu ama elde tek araba olduğu için böyle olmak zorundayız."

Eğilip Fazıl'a yaklaştı. "Yani sen kaza merkezinde, o sıcakta, en az iki saat koyunlar gibi bir gölge bulup, pinekleyeceksin... Neden?"

Yine o kararsızlık! Artık emindi; kesin onlardan gizli bir şeyler çeviriyordu: "Pekâlâ meraklı. Yusuf'la buluşacağım. Oldu mu?"

"O yamuk adamla mı?" Fazıl başını eğdi. "Motor mu bulmuş?" Fazıl tekrar başını eğdi: "O zaman ben de dönmem, seninle kalırım." Fazıl kaşlarını kaldırmıştı o da elini kaldırdı. "İtiraz etme! "Hem parayı ben vermeyecek miyim? Ne alacağımıza bakacağım tabii."

Fazıl birden uzanıp kulağını tuttu. Kımıldamadı, Vekil Baba'nın çekmeyeceğini biliyordu; çocukluğunda da böyle yapardı: "Bakıyorum, zenginlerin dilini çabuk öğrenmişsin. Utan!"

Yine bir süre konuşmadılar. Aşağıda, Ayşin şimdi suyun içinde Kerim'in sırtına yaslanmış, altı saat sonra kocası olacak erkeğin onu bir römork gibi çekmesini bekliyordu. Yan gözle Fazıl'ı süzdü. Çarpık yüzünde çocuklarını izleyen babanın mutluluğu vardı.

"Artık gitmelerine izin verecek misin? Ayşin'in dünya kadar işi var. Web sayfası, tasarımcılarla toplantılar, bekleyen antlaşmalar. İtalya ve Fransa'ya da gidecekmiş."

"Kerim de Mavna'sını alsın, İstanbul'a geri götürsün. Tabii yolda batmazsa."

"Alay etme Fazıl. Buraya gelmek uğruna az kalsın denizin dibini boyluyorlardı."

Fazıl'ın Mavna'nın batmasına aldırdığı yoktu. "Hâlâ kendini yelkenci sanıyor. Tekneyi nerede bırakmışlar?"

"Assos'ta."

Fazıl bir süre Assos'u görecekmiş gibi koyun ötesindeki açık denize baktı. Sonra ona dönmeden fısıldadı: "İstersen sen de Ayşin'le İstanbul'a dönebilirsin. Ben sanırım referanduma kadar buradayım. Tabii Yargıtay'dan karar çıkarsa bilemem."

"Hayır," dedi. "Burada kalacağım. Seni o yamuk adamla bırakmam."

Fazıl, ona döndü. Yüzünde belirsiz bir şaşkınlık vardı. Bir süre düşüncelerini okumak istercesine bakışlarını gözlerine dikti: "Senin yapacak işin yok mu Şeker Kız? Bakıyorum, zengin olur olmaz çalışmaya paydos dedin."

Bakalım bu zengin lafından ne zaman vazgeçecekti? Başını salladı: "Paydos falan demedim Fazıl. Farkında değil misin, sürekli çalışıyorum."

"Sürekli peşimde dolaşmaktan başka ne yapıyorsun ki?"

Gülümsedi: "Seninle röportaj yapıyorum..." Fısıldadı: "Gizlerini çözüyorum."

Fazıl'ın sorusu, inanmayan kahkahasının ardından geldi. "Ne gizi?"

"Henüz bilmiyorum," dedi. "Ama söz, bulunca ilk sana söyleyeceğim."

Fazıl'ın yüzü birden asıldı. Göz göze geldiler. Kulaklarını yine o hüzünlü iç sesi doldurdu: "Gidecek, onu bir daha göremeyeceğim... Ve içimdeki o boşluk duygusu!"

2

İkna olması üç gün bile sürmemişti. Emre, kızaran yanaklarına soğuk suyu çarptı. Zayıflığı? Kâbuslarla gelen hayalet korkusu? Kolayı seçmek dürtüsü? Kendini yenik bir asker gibi, koşulsuz teslim etmesinin nedeni hangi sorunun cevabında giz-

liydi? Geceleri yatakta bulduğu, sirenler gibi onu çağıran sessiz şefkat mi yoksa hiçbir şey talep etmeyen zayıf ama sıcaklık saçan beden mi? Hafifçe yana döndü. Hayal de öteki aynada kendini seyrediyordu. Ezilmiş bir bahar yaprağı gibi, narin ama yıpranmış... Ona baktığında genellikle aklından böyle düşünceler geçerdi ama az ötede, aynadaki görüntüsünden cevap beklermiş gibi kımıldamadan duran kadın şu anda bu izlenime pek uymuyordu. Beyaz pantolon, beyaz gömlek ve beyaz ceket. Saksısından koparılmamış, ince, yeşili unutmuş bir çiçek... Hayır, ayakkabısı yeşildi; tezgâhın üzerinde duran çantası da.

Bakışlarını önüne çevirdi. Aynadaki adamın üzerindeki kıyafet ödünç alınmış gibi eğretiydi. Parmağındaki ışıltıya takıldı. O da yadırgatıcıydı. Dün akşam, babasının getirdiği kutudan çıkarıp vermişti Hayal. Çalan telefon düşüncelerini böldü. Ses, çantadan geliyordu. Hayal, aynanın içindeki görüntüsüyle yaptığı sessiz konuşmayı bırakıp sonra ona döndü: "Arayan babam!"

Sesi izin istemiyordu, tedirgindi, son dakikada ortaya çıkacak sürprizle karşılaşmış gibi gerilmişti. Hayal'i geride bırakarak geniş banyodan çıktı. Saat ona geliyordu. Terasa açılan, bütün cepheyi kaplayan sürgülü kapıya yaklaştı. Kanatlar, serinliği içeride tutmak için henüz açılmamıştı. Hava bulutsuzdu ama palmiyelerin tepesindeki güneş, başka bir enleme aitmiş gibi donuktu... "Emre!"

Geri döndü. Hayal arkasındaydı. Ağırlığı olmadığından yürürken ses çıkarmıyor diye düşündü. Ağlamak üzere gibi bir görünüşü vardı. Eğer yanaklarında gözyaşları belirirse, bu seyredeni ikna etmeyen telaşsız bir şekilde ağlama olur diye düşündü. Yine o ezilmiş bahar yaprağına dönüşmüştü. Ona doğru yürüdü... "Kötü haber mi?"

Hayal başını eğdi. "Daha çok utandırıcı. Ya da öyle olacağı, beni utandıracağı düşünülen bir şey... Nazan'la da ilgili." Hayal, karşısına gelince bölük pörçük, orasından burasından koparıp parçaladığı haberi birleştirdi. "Gazetelerde benim ve Nazan'ın fotoğrafları varmış." Omuzlarını silkti. "Yarı çıplak."

Birden Nazan'la Hayal'in birlikte Cemil Kösten'in villası önündeki havuzun başındaki güneşlendikleri anı hatırladı. "Nasıl çekmişler? Havuz dışarıdan gözükmüyor ki?"

"Benim fotoğraflar üç ay önce çekildi Emre. Bir gece kulübünde. Nazan'ınkiler ise on beş sene önce çevirdiği bir filmden alınmış." Neden, kim? Hayal soruyu duymuş gibi açıkladı: "Babam, Şafak'ı satın aldık diye yapıyorlar, diyor Emre."

Omuzlarını silkti. Ne söyleyebilirdi? "Aldırma," dedi.

"Ben aldırmıyorum ama babam tabii üzülmüş, öfkelenmiş de Emre." Hayal tekrar konuştu: "Bir çoğumuz hayat yerine arafı ya da cehennemi yaşamayı tercih ediyoruz." Şaşkınlıkla beyazlara bürünmüş kadının tekrar o sürprizlerle dolu kâhine dönüşmesini izledi. Nedense bir an kendini değil, onu kastettiğini düşünmüştü. Onu kastetmiş olsa bile haksız sayılmazdı. "Ben de onlardan birisiydim Emre. Hep aradaydım. Çok güçsüzdüm, kendimin bile efendisi olamıyordum. Fotoğraf o döneme ait. Ama artık değiştim Emre, inan bana! 18 Haziran saat 23.07'de sokağın köşesinde arabaya binip yanıma oturduğundan beri korkunun gölgesi kalktı üzerimden."

Birden haftalar önceki o geceye döndü; sokağın başındaki arabanın farlarından fışkıran ışığın yüzüne çarptığı ana... Karşısındaki kadının ablasıyla abisinden, onunsa hayaletten kaçtığı geceye... Saydı: Beş haftada her şey değişmiş, altüst olmuştu. Durakladı... Belki de altüst olmuş bir dünya, tekrar düzene giriyordu. Yutkundu: "Dedim ya aldırmıyorum." Sonra bunun

yeterli olmadığını anlamış gibi, "Sana inanıyorum," diye de ekledi.

"Öyleyse artık gidebilir miyiz Emre? Babam bizi bekliyormuş."

On dakika sonra villanın önündeydiler. Hayal'in dediği gibi Nazan ve baba Kösten onları bekliyordu. İkisi de Hayal'in kıyafetini göstererek elleriyle beğeni işareti yaptılar. Sadece üç dakika sonra kendini Cemil Kösten'le karşı karşıya buldu. "Gel bakalım Emre, biraz baş başa konuşalım. Nasılsın?"

Adamın yüzünde üçgen bir gülümseme belirmişti. Hiç yuvarlak hattı olmadığından diye düşündü. İstikamet gösteren eli izledi. Kabalık içermediğinden adamın buyurganlığı rahatsız etmiyordu, gösterdiği koltuğa oturdu."İyiyim," dedi. "Teşekkür ederim."

"Biz de iyiyiz yani iyi idik ama haberleri duydun herhalde. Hülya söylemiştir." Adamı onaylayarak başını eğdi. "Neyse, geçer." Cemil Kösten zorlama, köksüz bir neşe ile atıldı: "Hiçbir şey bu güzel günün keyfini kaçıramaz. Nikâh 13.30'da." Adam tekrar o neşeye sığındı: "Daha vaktimiz var; keyfimize bakalım... Sağ olsun belediye başkanı sizi hemen araya sıkıştırdı. Malum yazları çok nikâh oluyor... Yukarıda Sandima Köyü var. Eskiden Türkmenler otururmuş, altı yüz yıllık. Terk edilmiş, şu anda yıkık. Belediye orasını sanat köyüne dönüştürmek istiyor; tabii restore edip. Biz de Kösten İnşaat olarak yardım edeceğiz."

Cemil Kösten hiç duraksamadan konuştuğuna bakılırsa ya nikâh onu heyecanlandırmıştı ya da fotoğrafların şokundan kurtulamamıştı. Konuşmasında, söylediklerinin içeriğinden öte, farklı, rahatsız edici bir şey vardı. Bir süre sonra bunun, adamın konuşmasının ritminin aksak oluşundan kaynaklandığını fark etti. Doğruldu.

"İzniniz olursa size söylemek istediklerim var." Adam dilsiz birisi birden konuşmaya başlamış gibi şaşkınlıkla ona baktı. "Evlilik sözleşmesi. Hiç sözü edilmedi ama ben imzalamaya hazırım."

Cemil Kösten bir süre bekledi, ardından gülümseyerek şaşkınlığını savurup attı: "İlahi çocuk! Yine davul meselesi mi?" Öne doğru eğildi. "Bak Emre, sana açık davranacağım, ben de bu konuyu Hülya'ya hatırlattım. Özellikle annesinden ona kalan holding hisselerini de düşünerek. Şiddetle... Tekrarlayarak söylüyorum, şiddetle reddetti. Dolayısıyla gündemde ve ortada evlilik sözleşmesi diye bir şey yok." Adam elini kaldırdı. Avucu dur işaretini anımsatıyordu: "Bak, Ayla o peşindeki parazitle... adı Sezai mi ne, o herifle evlenecek olsa, onu sözleşme yapması için zorla da olsa ikna ederdim. Ama Hülya'ya güvenim tam."

"Ben onunla konuşurum," dedi. "Onu ikna edebilirim."

Adam belirsiz omuzlarını kaldırdı. "Boşuna nefes tüketirsin. Sana bir sır: Hülya'nın inanılmaz bir koku alma kabiliyeti var. Allah vergisi. Sadece eşyaların, yemeklerin ya da havanın değil, iyiliğin kötülüğün de kokusunu alır." Adam güldü; neşesi bu kez içtendi. "O sana notu ilk gün vermiş, o günden beri de sürekli kokluyormuş seni... Bu konu bence kapandı; nokta. Size...ço..."

Cemil Kösten, kızının rahminde çocuk büyütemeyeceğini düşündüğünden olacak, sözcüğü yarım bıraktı. O sırada içeriden yükselen gülüşlere döndü. Az geride Hayal'le Nazan bir şey kutlar gibi birbirlerine sarılmışlardı. Mecburen adama gülümsedi. Eğer serveti hakkında bir fikri olmasa, onu yoksul bir esnafa benzeteceğini düşündü. "Yine de..."

"Ben bir içeri bakayım... Sen de biraz Nazan'la sohbet et!"

Yoksul esnaf, koşar adım salona yürüdü. Kızının çocuk doğuramayacağı düşüncesi onu sarsmıştı. Nazan bir dakika sonra

yanındaydı. O da aynı soruyla başladı: "Nasılsın yakışıklı çocuk?

Kadının yapmacık olmadığını bildiği gülümsemesine karşılık verdi. Nedense onunla birlikteyken kendini zengin evini ziyaret eden uzak akraba gibi hissetmiyordu. "İyiyim, siz?"

Kadın omuzlarını kaldırdı. Hâlâ çok alımlıydı, gençliğinde söylenildiği kadar güzel olmalıydı. "Cemil iyi ise ben de iyiyim. Uzun zamandır derdi Hülya idi ama artık mutlu." Uzanıp elini okşadı. "Sağ ol! Hülya'yı da Cemil'i de çok mutlu ettin." Mutluluktan söz etmesine karşın sesinde belirgin bir hüzün vardı. Salondan az önceki gibi neşeli sesler yükselince ikisi de geriye döndüler. Açıklamayı Nazan yaptı. "Hülya, Cemil'e müjdeyi verdi galiba." Ne müjdesi? "Bizim kız 300 gram daha almış. Bu onlar için ne demek bilemezsin."

Sevinmiş miydi? Emin değildi. Yine de, "Sevindim," dedi. "Aileye yakıştırılan lakabı almaya niyetli herhalde."

Nazan başını salladı. Salona göz attıktan sonra, "Yanılma, Hülya onlara benzemiyor," dedi. "Cemil de dahil, ailedeki en iyi Kösten odur. Unutma olur mu?" Sözleri kararlı bir uzmanın dürüstlüğü ile titriyordu... Cevap bekleyen kadına baktı sonra isteğine uyacağını belli eden bir hareketle başını eğdi. "Güzel, Cemil'e nikâhı kimseye haber vermemesini söyledim." Yüzünde şimdi alaycı, hatta sinsi bir gülüş vardı. "Ayla akşam öğrendiğinde çok şaşıracak. Keşke Nejat da gelseydi."

Kadının yüzü, Nejat'tan söz ettiğinde alaycı değildi. Dudakları öfkeyle büzülmüştü. Ayla'yla dalga geçiyor, Nejat'tan nefret ediyor... Gerekmese de onunla aynı fikirdeymiş gibi başını eğdi: "Evet, keşke," dedi. "Tanışmış olurduk."

"Nasılsa tanışacaksın. Ne kadar geç, o kadar iyi. Kendini ondan koru." Ardından ekledi: "Hülya'yı da."

Kadına baktı. Yaşlanmak, güzelliğine kâhinlik de katmıştı.

3

Nejat önündeki üst üste duran gazeteleri bir iskambil destesi gibi eliyle masaya yaydı sonra en üstteki Şafak'ı aldı. Manşette Abdürrahim Çınar'ın yeni genel yayın yönetmeni olarak iki bakanla yaptığı röportajdan alıntılar vardı. Gülümsedi, bakanların aylardır Şafak'a uyguladıkları boykot kalkmıştı. Alt başlıklara baktı, nihayet İstanbul başsavcısının Balyoz Davası'na müdahalesi[51] hakkında ilk kez iki tarafın da görüşleri yansıtılmıştı. *Taraf* ve *Zaman*'a bakmadı, ötekiler, ana akım medya dedikleri?

Şafak artık sökmeyecek... Şafak'ın gerçek sahibi kim? Alttakileri aldı. **Yeni tanım: Müteahhit basını...** Komünistler de koroya katılmıştı: **Şafak'ta Kıyım... En büyük medya grubunun hükümete yakın bir müteahhittin eline geçmesinden sonra gazete ve televizyon kanalında yaprak dökümü devam ediyor. İşten çıkarılan ya da kendi isteği ile Şafak Grubu'ndan ayrılan basın ve televizyon çalışanın sayısı elliyi buldu.**

Cehenneme kadar yoları var diye mırıldandı. Ve magazin: Fotoğraflar! Aslında Hülya'ya da Nazan'a da aldırdığı yoktu ama işin ona, boşanmasına, ardından da yarı yaşındaki bir kızla birlikte yaşadığının ortaya çıkmasına kadar uzaması ihtimali uykularını kaçıracaktı...

Gazeteleri kenara itti. Mali raporu aldı. Tiraj kaybı, 110.000! Islık çalacaktı, kendini tuttu. Sadece üç günde bu

---

51 Sonradan FETÖ'cü oldukları ortaya çıkan ve meslekten ihraç edilerek, çoğu mahkûm olan bazıları da firar eden ve Balyoz Davası kapsamında yüksek rütbeli subayların tutuklanmasına yol açan savcılara müdahale eden İstanbul Başsavcısına karşı *Zaman* ve *Taraf* gibi gazeteler uzun süre kampanya yürütmüş ve bu olay 12 Eylül 2010 tarihindeki Anayasa değişikliği referandumunda Hâkimler ve Savcılar Kurulu değişikliği için bir neden olarak kullanılmıştır.

denli büyük düşüş nasıl açıklanabilirdi? Zekeriya denilen herif güya ilk haftada elli bin yeni abone sözü vermiş, önemli tiraj kaybı yaşanmaz demişti. Medya bataktır, servetleri yutar! Dinozor herifin kehaneti tutacak mıydı? İlanlardaki artış rakamları teselli ediciydi. Daha önce Şafak'a hiç ilan vermemiş üç büyük şirketle reklam bağlantısı yapılmıştı. Parantez içindeki açıklamaya baktı: (MÜSİAD üyesi) Yine de tiraj kaybı somuttu, ilan gelirlerinin artışı ise sadece projeksiyon... Yüreğini bastıran basınç onu koltuğunda geri itti.

Telefon çalmasaydı ayağa fırlayacaktı. Ahizeyi aldı: "Murat Bey geldi efendim."

"İçeri gönder." On saniye sonra Murat karşısındaydı. Cemil Kösten'in haklı olduğu ender konulardan birisi bu diye düşündü. Karşısındaki iri adam için kullanılacak en hafif sıfat sessiz büsttü. Ciddiyetin mi, yoksa duygusuzluğun mu? İşte bu belirsizdi. Koltuğu işaret etti: "Otur!" Murat oturunca. "Anlat bakalım," dedi.

"Cemil Bey dediğiniz gibi İstanbul'a gelmiş Nejat Bey. Hem de Nazan Hanım'ın Naci Katım'ın cenazesi için İstanbul'a gelişinden iki gün önce. Otelde kalmışlar; Ajia'da..." Başını eğerek adama devam etmesini işaret etti: "Cemil Bey bir hafta Amerikan Hastanesi'nde kalmış. Galiba bazı tetkikler yapılmış."

Kısa özete epeyce ayrıntı sığdırmıştı! "Bu bilgileri nereden, kimden aldın?"

Murat, "Burhan'dan," dedi. "Cemil Bey'in emekli olan eski şoförü." Adamın sadakatini nasıl kırdığını da açıkladı: "İki oğlu da biz de çalışıyor."

Akıllıca! "Ya Burhan nereden aklına geldi?"

"Ben de Cemil Bey'in yerinde olsam, ziyaretimi gizlemek istesem, babalık ettiğim eski şoförümü çağırırdım."

Babası hasta mıydı? Hastaysa neden hastalığını gizlemişti? "Neyse, hastane safhasını öğren... Neden yatmış? Ameliyat var mı? Yoksa, ne tetkikleri yaptırmış? Bu gizliliğin nedeni nedir, öğrenelim?"

Murat, "Peki efendim," dedi. "Önemli sayılabilecek bir gelişme daha var." Merakla adama baktı. "Cemil Bey, Mustafa Sapan'la da görüşmüş. Hastane ziyareti değil; otelde. Birlikte yemek yemişler. Burhan, Mustafa Bey'i evinden alıp geri bırakmış."

Gizemli bir ziyaret ve kuşku verici... hayır mide bulandırıcı bir buluşma... Endişeyle ürperdi. Malatyalı Napolyon geri dönmeyi mi planlıyordu? Benzerlik eli göğsündeki o duruşunun ötesine geçmişti: Bonapart Elbe'den çıkarma yapmıştı, Cemil Kösten ise Bodrum'dan... Durakladı! Cemil Bey Bonapart'a değil, daha çok oğlu Fatih'i tahttan indirmek için gelen II. Murad'a benziyordu. Keşfi kaslarını gerdi; yumruklarını sıktı. Neden daha odasındaki puro kokusunu yok edememişken geri dönmüştü? Korkuyu ayakta karşılamak daha kolaydı. Doğruldu. Murat'tan bugün sıkılmıştı. "Başka?"

Murat da onu izleyerek ayağa kalktı. "Bir de Neriman Şatır konusu vardı." O da kim? Belleğinde bir şey çağrıştırmayan ada yüz ararken Murat, "Zerrin Hanım'ın elemanı, eski iş arkadaşı. Oğuz, Zerrin Hanım'a bakan şoför, kadını fotoğrafından teşhis etti." Teşhis etti! Pencereye doğru yürüdü. Büst, hâlâ polis diliyle konuşuyordu. "Neriman Şatır, Zerrin Hanım'ın dediği gibi eski iş yerinde onunla birlikte çalışıyormuş. Şef yardımcısıymış, söylentiye göre parfümeri mağazasının sahibi olan kişiyle de ilişkisi varmış. İki gün önce işten birdenbire ayrılıvermiş."

"Peki bu bilgileri nereden aldın?"

Murat, "Mağazada çalışan asgari ücretli bir kızdan," dedi.

Asgari ücretle inşa edilen sadakatin surları, çabuk çöküyordu. Adama döndü. Göz göze geldiler. Birden karşısındaki polis eskisinin onun hakkında ne kadar çok şey bildiğini düşündü. Ya bir gün... "En yakınındakilere hiç kimsenin veremeyeceği kadar para ver..." Çakma Bonapart bu konuda haklıydı. Sevimsizin etrafına kimsenin parçalayamayacağı kadar sağlam sadakat surları inşa etmeliydi.

"Dediğim gibi. Peder neden yatmış, bunu araştır. Ama haber asla yayılmamalı." Murat, anlaşıldı demedi. Başını, selam verir gibi eğerek odadan çıkmaya hazırlandı. "Zerrin Hanım'ın arabasındaki izlemeye son ver. Bir de Antalya'daki tatil köyündeki villalar satışa çıkacak. Kendine bir tane seç. Ön sıradakilerden olmasın, onlar resmi kontenjana dahil. Anladın mı?"

Karanlık gözlerinde yanıp sönen ışıltı anladığını ele veriyordu. Murat, "Teşekkürler efendim," diyerek odadan çıktı; sesi her zamanki kadar tekdüze değildi.

Saate baktı. On bir! Şimdiden özlemişti. Son iki ayda yaptığı gibi gözlerini kapayıp, akşam tekrar kavuşacağı kadını düşündü: Açgözlü çocukluğu, seçkinliği eleştirmesi, hırslı öfkesi ve her an, her durumda, her açıdan ışıltılı güzelliği... Birkaç ay önce itiraf etmekten utanacağı, utanmak bir yana onu öfkelendireceğini bildiği gerçeği şimdi rahatça itiraf ediyordu: Onun tutsağıydı. Ayaktayken sevgilisi, yataktayken karısı olan bu kadın için her şeyi yapacağını biliyordu. Durakladı: Onun için mi, yoksa ona sahip olmak, aidiyetini ebedi kılmak için mi? Sadece kendine itiraf ediyor olsa da Zerrin'e sırılsıklam âşıktı. Duygularını açıklayacak başka sözcük yoktu. Ona âşıktı, onu seviyordu ve onu delice istiyor, onu kaybetmenin ölüme eşdeğer olduğunu hissediyordu...

Neden bu aptalca, çocukça düşüncelere kapılıyordu? Açıklaması yoktu. Zerrin'in varlığı ona canlılık, neşe, coşku veriyordu ancak korkutucuydu da: Kendinden başka biri için her şeyi göze

almak. Böyle bir durumun onu zayıf kılacağının, gözlerini körelteceğinin farkındaydı...

Ne çok şey değişmişti? İlk iki buluşmadan sonra öptüğü küçük kızın para harcayan erkekleri seven kadınlardan biri olacağını düşünmüştü. Oysa, işte iki ay sonra, artık harcayacağı parayı kendisi kazanmak isteyen hırslı biri olarak dikilmişti karşısına. Ne zaman yeni projesinden, para kazanmaktan söz etse, göz göze geldiklerinde, kararlılığını dik, esnemeyen bakışlarıyla desteklerken fark ediyordu o hırsı...

Vahşi, açgözlü kedim... Sanki odada başkası varmış gibi gizleyerek gülümsedi: İki ayda kat ettiği mesafeye bakarak söyleyebilirdi: Çok geçmeden terbiye edecekti ama görgüsüzlüğü sevimliydi, ona yakışıyordu. Kişiliğini ve kadınlığını da yavaş yavaş, sindirerek geliştirip, mükemmelleştireceğini de biliyordu. Durakladı. Bir an sevdiği kadına değil de büyüyen, gelişen kızına bakar gibi bakmıştı ona... Düşünce şaşırtıcıydı ama garip, o zamana kadar tatmadığı bir tatmin verdiğini de inkâr etmeyecekti. Evet, arada "bana kapatma muamelesi yapıyorsun" diye söylenerek onu bıktırıp, kızdırıyordu ama kızgınlığı her seferinde çabucak buhar olup uçuyordu. Çok az kimse de bulunan özelliği sayesinde: Kolay affedilen biriydi o.

Masaya döndü, Zerrin'in kapıdan çıkarken eline tutuşturduğu listeyi aldı. Bugünkü ödevi. Butik için uygun dükkân araştırması... Verilen görevi yerine getirmeliydi. Tuşa bastı. "Semra, emlak departmanının başındaki kadın kimdi... Tamam, onu çağır bana."

4

"İffet sağ ol. Hikmet, bavulları arabaya yerleştirsin, sen de Naim'e bakıver. Gereken her şeyi aldı mı? O sadece gitarını

kutusuna koymakla hazırlandım sanıyor. En az bir ay kalacak orada... Neslihan saat 12'de gelecek, güvenliğe haber veriver."

Kadın odadan çıkınca Ayla saate baktı. On bir buçuk. Duş, sonra Neslihan ve ekibi... pedikür, manikür, saç... İki buçuk gibi hazır olurum diye düşündü. Yatağa sırtüstü uzandı. Midesi hâlâ bulanıyordu. Hem yemek berbattı hem de o koku... Budala... hayır, budala olan kendisiydi. Neden onunla yatmaya kalkışmıştı ki? Yakışıklı bir yüzün erkeksiliği olmayan bir bedene iliştirilmesi. Ne ummuştu ki, ellisine yaklaşan bir adamın Emre gibi bir bedene sahip olacağını mı düşünmüştü? Ya ısır dediğinde Sezai'nin yüzünde beliren o ifade! Şaşkın! Dişleri yokmuş gibi eliyle ağzını kapamıştı.

Yüzü koyun döndü, kollarını açarak bedenini yatağa bastırdı. Anısız oda, anısız yatak... Neden Emre ile bu odada hiç sevişmemişti? Naim'in geziye gittiği o dört gün içinde bir gece pekâlâ... Hülya'nın yüzü gözlerinin önüne gelince yataktan kalktı... O hırsız deli ortalıkta olduğu sürece neyin zevkini çıkarmasına izin vardı ki? Bedeni Hülya'ya aldırmadan hatırladığı hazla ürperdi. Elini... Telefon çalınca suçüstü yakalanmış gibi sıçrayarak doğruldu. Yine mi Sezai? Hayır! "Efendim Murat Bey."

"İyi günler Ayla Hanım." Cevap vermedi. Onunla sohbet edecek değildi. "Emre Bey'le ilgili olarak aradım. Dediğiniz gibi, ailesi, daha doğrusu babasıyla ablası bir ay kadar önce Bulgaristan'a gitmişler. Zaten göçmenmişler... İki kardeşi de Emre Bey gibi mahalleden de evden de ayrılmışlar. Ev sahibi söyledi. Ama kira ödenmiş."

Dönecek! Anlamsız olsa da sevinçle titredi. Sesini kontrol etmeliydi: "Başka... Başka bilgi var mı?"

Kısa bir duraklamanın ardından adam cevap verdi: "Bilgi diyemeyeceğim ama bir iki dedikodu."

Murat susunca sabırsız sesle sordu: "Neymiş?"

Kendini kontrol edememiş, neredeyse bağırmıştı. "Emre Bey'in erkek kardeşinin gay olduğu, kendisinin de mahallede bir kadınla ilişkisi olduğu söyleniyor. Fatma, diye bir kadın. Otuz beşinde, boşanmış, annesiyle yaşayan eski bir tekstil işçisi."

Bir işçi! Demek o amele kılığına sokmuştu onu. Bağırmak üzereyken aklına gelen düşünceyle durakladı. O zaman öteki de... Art arda yutkundu. "Ya Neriman? Ya da Neri diye birisinden söz ettiler mi?" Çok konuşmuştu... "Galiba o adda bir akrabaları vardı?"

Adamın cevabı, sessizliğin ardından geldi: "Hayır Ayla Hanım."

Teşekkür etmeden, "Peki, Murat Bey," diyerek telefonu kapattı; gerektiğinden fazla açılmıştı adama.

Duyduğu öfke içine sığmıyordu. Alçak, saatlerce benim adım Fatma dedirtmişti ona... Artık... Kendini yatağa bıraktı ve bağıra bağıra ağlamaya başladı. Hıçkırıkları zaman zaman öfkesine, zaman zaman özleme ve çoğunlukla da pişmanlığına eşlik etti, telefon yeniden ötünce sustu. Sezai! Görmek istediği, konuşmak istediği son kişi... Tam dört kez açmamıştı. Neden anlamıyordu? Kadrana eğildi. Neyse, durumun farkına varmış gibi bu kez mesaj göndermişti.

Melpignano ve Salento! Bu yıl Notte della Taranta Festivali 13-28 arasında... Piyanist. Ludovico Einaudi... Not: Einaudi'nin babası yayıncıymış, İtalo Calvino Primo Levi gibi yazarlarla çalışmış... Gidiş dönüş için hangi tarihleri düşünürsün? Şarap, zeytinyağı, keçi peyniri... Polignano a Mare'ye geçeriz. Grotta Palazzese'de tadım menüsü.

Sebatkâr değil, yılışık Sezai. Takma adını değiştirmek gerekiyordu. Yataktan kaçtığını onu üzerinden savurduğunu ne çabuk unutmuştu? Birden gülmeye başladı. Ödlek herif, gerçekten Hülya'nın dediği kadar vardı: Malumatfuruş... Adını bile duymadığına emin olduğu piyanistle yetinmemiş, bir de adamın babasının işini araştırmıştı.

Kapı çalınmasa yataktan kalkmayacaktı. Eşikte İffet vardı. "Neslihan Hanımlar geldi efendim."

"Sen aşağıda onlara bir şeyler ikram et. Ben duşa gireceğim." Banyoya yürürken ekledi: "On beş dakika sonra buraya al."

Yirmi dakika sonra telefon tekrar çaldı. Ayşin! Bekletmeden açtı: "Ortak! Günaydın..."

"Günaydın Ayla... O sesler de ne?"

Elini kaldırınca Filipinli kadınlar durakladı. "Pardon canım. Akşama Bodrum'a geçeceğim de. Manikür pedikür... Saç." Eliyle Neslihan'a kadınları uzaklaştırmalarını işaret etti: "Dinliyorum."

"Peki. Şunu söyleyeceğim. Şirket kuruluşuyla ilgili bütün işlemler tamamlandı, bugün tabela da villaya takıldı... Sana hesap numaralarını göndereceğim. Dolar ve Türk lirası olarak. Sermaye payını yatırabilirsin. Mine de yatırdı. Bir de yeni bir ortağım daha var."

"Kim?"

Ayşin'in cevabı hemen geldi. "Kerim." Attığı çığlık Neslihan'ı korkutunca bakışlarıyla kadını yatıştırdı. Ayşin, "Birkaç saat sonra da evleniyoruz," diyerek haberi tamamladı.

"İnanmıyorum!" Bu kez atmadığı çığlığı tek sözcüğe sıkıştırmıştı. "Çok ama çok sevindim." Sonra durakladı. İstanbul'a döndünüz mü?"

Ayşin, "Hayır," dedi. "Hâlâ Karaburun'dayız. "Burada nikâhlanacağız. Tatil sırasında aradan çıkacak... Bu arada sana bilgi olarak grafikçinin dosyasını göndertecektim ama ne zaman dönersin bilmiyorum."

Beş dakika sonra Neslihan ve ekibi tekrar işe koyulduğunda hâlâ midesi bulanıyordu. Bir daha Thai yemeyecekti; kokusu hâlâ burnundaydı. Gözlerini kapadı. Garipti: Başkasının mutluluğu kendi mutsuzluğunu hatırlatıyordu. Alçak çocuk! Ona hizmetçi kadın muamelesi yapmıştı! Geriye yaslandı. Kızmasına kızıyordu ama şu anda yine Fatma olmak için neler vermezdi.

5

Zerrin, Neri'nin yüzündeki ifadeyi kaçırmak istemiyordu. Kapıdan adımını attığı anda dudaklarında ve gözlerinde beliren şaşkınlık, salona girdiklerinde yayıldığı yüzünü tamamen değiştirmişti. "Aman Tanrım... Ne manzara!" Neri'nin hayranlığı arttıkça, şaşkınlığı derinleştikçe mutluluğu, şansına duyduğu minnettarlık da artıyordu. "Aaa! Yüzme havuzu da var!"

"Öyle," dedi. "Arada güneşleniyorum."

"Yüzmüyor musun?" Yüzüyormuş gibi başını eğdi. Bir an Bebek'te de yat bağlı demeyi düşündü ama bunu gelecek sefere saklamaya karar verdi: "Patron, kim bu Karun söylesene Allah aşkına!"

İşte olmuştu: Patron! Zenginlik en iyi öğretmen diye düşündü. Neri'ye yeni sözcükler öğretiyordu. "Sabırlı ol, işimiz var. Önce yemek, sonra gardırobu gözden geçireceğiz."

"Ne zaman evleniyorsunuz?" Cevap yerine gülümsedi. "Biliyor musun bence nişanlın senin eski şirketten bir mühendis. İyi de neden etrafta hiç fotoğrafınız yok? Yoksa senin prens yüzünü gizliyor mu?"

Bir saat sonra giyinme odasındaki tasnif bitmişti. Neri'nin şaşkınlığı sürüyordu: "İnanamıyorum sana patron. İki ayda bir mağaza dolduracak kadar alışveriş yapmışsın."

Doğru, yapmıştı: "Giymediklerimi, sadece denediklerimi ayıralım, onları dükkâna koyarız diye düşündüm."

"Ciddi misin? Burada epeyce marka var." Neri'nin kaşları havadaydı. "Ya ayakkabılar; yani kullanmadıkların?" Kısa, çekingen bir kahkaha attı. "Burası stiletto mezarlığı olmuş."

"Onları da ayır Neri, ne kadar çok çeşit mal, o kadar iyi değil mi?"

Neri, "Öyle de," dedi. Fikri pek desteklemiyor gibiydi. "Bir iki imalatçıyla bağlantı kurmalıyız. Aklımda iki kişi var. Hatta biri televizyonda şu giyim kuşam programları var ya, onlara katılıyor." Sonra gerileyip sordu: "Dükkân konusunu ne yapacağız?"

"Hafta sonunda en geç ağustos başında tamam o iş." Neri'nin bakışlarındaki kuşkuyu fark edince, "Benimki tadilat, dekorasyon, her şeyi halledeceğini söyledi."

"Yahu bu ne harika bir nişanlı!"

"Hızır'a peygamber diyorlar ya Neri. Yanlış! Bence o Hızır olsa olsa, çok zengin bir adamdır."

Neri omuzlarını silkti: "Hızır iş başındaysa, belki eylülün ikinci yarısı gibi açarız diyorum. Sonbahar mevsimliklerini kaçırmadan."

"Hadi gidip kahve içelim," diyerek gülümsedi. Hedef konmuştu. "Yanında biraz tatlı şeyler de atıştırırız."

"Eylül gibi açacaksak, o zaman mal tedarikine başlamalıyız."

"Öyleyse işe başla Neri, durma!"

Neri ona kararsız, bir bakış fırlattı. "Ön ödemeler için para gerekebilir."

Paranın önemli olmadığını ne zaman anlayacaktı. Omuzlarını kaldırdı: "Aklımda bir iki kişi var diyordun ya, onlarla konuş, rakam al, sonra da bana rakamı söyle." Para bol olsa da onu uyarmalıydı. "Uyarmadı deme, hesap kitap konusunda dikkatli ol. Nişanlım cömerttir ama iş konusunda çok da titizdir... Yaptığımız her şeyi, her harcamayı kontrol ettirecektir..." Biraz bekledi. "Anlaştık mı?"

Neri beklemeden başını eğdi. "Anlaştık patron. Söyle nişanlına, merak etmesin... Her şey açık olacak."

"Havuz başında içelim mi kahveleri?" Neri kıyafetini işaret edince, "Ne var," dedi. "İlla bikini mi giymek gerek. Şemsiyenin altında otururuz. Seyyar vantilatör de var."

On dakika sonra Boğaz'ı seyreden Neri biden doğruldu: "Asıl yapmamız gereken patırtılı bir açılış."

Neri'ye döndü. Ona dünyanın parasını veriyordu ama bu işten anladığını kabul etmek gerekiyordu. "Kamil'le Kazım'dan ne haber? Senin geri zekâlılar imalathaneyi açabilmişler mi?"

Açılıştan biraderlere neden döndüğünü anlamamış olmalıydı: "Artık onlarla ilgilenmiyorum," dedi. Durakladı: "Sence kim ihbar etmiş olabilir imalathaneyi?"

Dudaklarını büktü. "Bilmem, ben etmedim," dedi; saate baktı. Vakit geliyordu. "Hadi toparlanalım... Programda direksiyon dersim var."

6

Araba siteye girer girmez Naim ona döndü. "Yemekten sonra havuzda yüzebilir miyim?"

Ayla, "Yarın," dedi. "Geç oldu. Hem havuz yerine belki deden bizi tekneyle Hacımelhem'e götürür. Ya da biz ikimiz gideriz."

Naim, asık suratıyla önüne döndü. İki saniye sonra tekrar heyecanla atıldı: "Belki Teyze'm de gelir. Ne dersin anne? Bak villasının ışığı yanıyor. Misafir villasının yanında."

Uçaktan indiklerinden beri susmayan oğluna baktı: Sadece büyümüyor, gevezeye dönüşüyor diye düşündü. Birkaç ay öncesine kadar bütün gün sadece gitarıyla meşgul olan, kimseyle konuşmayan o içine kapanık çocuğu özleyeceğini hiç düşünmemişti.

"Teyze'n denizden korkar, bilirsin," dedi. "Dediğim gibi biz kendimiz gideriz." Ardından şoföre seslendi: "Biz büyük villada ineceğiz. Sen bavulları bizimkine bırak... bekleyen biri vardır herhalde." Oğluna dönüp açıkladı: "Dedenler yemeğe bekliyorlar. Doğrudan bize gelin dediler."

Şoför arabayı yavaşlatarak yamaca yerleştirilmiş villaların en önündekinde durdu. Naim'i beklemeden arabadan indi ve derin derin soludu. Deniz havası Sezai'nin yemeğinden beri burnundan gitmeyen o kokuyu bastırınca, mutlulukla gerindi. Günün yorucu kısmını bitirmişti. Ya Hülya! O delinin varlığını hatırlayınca keyfi kaçtı ama belki de gazetelerdeki fotoğraflar onu bu günlük de olsa, kulübesinde tutardı... Villaya girerken sağdaki güvenlik kulübesinde Aydın'ı görünce şaşkınlıkla durakladı. Burada ne işi var? Nejat o dedikoducuyu işten çıkarmamış mıydı?

Terastan yükselen gürültüler sorularını cevapsız bıraktı. Naim, merdivenleri koşar adım çıkmış, dedesiyle buluşmuştu bile. Cemil Kösten'in neşesine bakılırsa Nazan'ın fotoğraflarına pek aldırmış görünmüyordu.

On dakika sonra bu sitede en çok sevdiği yerde oturmuş, yavaş yavaş kararan havayla birlikte yanmaya başlayan lamba ışıklarının gecenin koyuluğuna çizdiği resmi izliyordu. Aşağıdaki koyun sınırları anbean ortaya çıkıyordu. Naim, Nazan'la birlikte, sitenin yeni sakinleri, tavus kuşlarına bakmak için arka bahçeye geçmişti. Belli etmeden yan tarafa göz attı. Viski ve puro... Onun gibi, aşağıda, her geçen dakika ile birlikte belirginleşen gece manzarasını izleyen Cemil Kösten beklediğinin aksine, sıhhatli olmasa da neşeli ve keyifli görünüyordu. Yemek için her zamanki gibi salonun çıkışındaki masa yerine, sağda havuzun başındaki büyük masa hazırlanmıştı. Cemil Kösten'in sorusu onunkinden önce geldi: "Şirketin kuruluşu tamamlanmış, öyle mi kızım?"

"Evet, bugün ben de sermaye payımı yatırdım," dedi. "Vitrin resmen faaliyette. Bu arada unutmadan söyleyeyim bizim CEO evlenmiş. Kerim'le."

"Mine'nin kardeşiyle mi?" Başını eğdi. Cemil Bey'in yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti. "Mine ile aranız nasıl?"

"İyi sayılır. Yani eskisi kadar olmasa da normal. Mine de Vitrin'e ortak artık. Onunla da haftaya görüşeceğiz."

"Demek o da para batırmaya niyetli... Eee ne de olsa parası var, boşanma onu zengin etmiştir. Saatlerinden, kuledeki daireye kadar Nejat'ın her şeyini almış senin Kerim Efendi."

"Hamama giren terler," dedi. Sonra asıl konuya döndü: "Ben Ayşin'e inanıyorum baba. Göreceksin internet alışverişi dediği gibi çok büyüyecek." Babası elini kaldırınca tartışmaktan vazgeçti. Aklındaki soruya geri dönebilirdi: "Ne o? Yeni ihale mi aldık yoksa misafirhanede kodaman mı var? Bakıyorum protokol masası hazırlanmış?"

Cemil Kösten gülümsedi, viski bardağını havaya kaldırdı. "İhale de kodaman da yok. Varsa da artık ben ilgilenmiyorum.

Ama yine de bu akşam kutlama var..." Sürpriz açıklayacakmış gibi, ona pek de yakışmayan o anlamsız gülüşü vardı dudaklarında. "Hazırlık kardeşinle ilgili."

Babasının sözünü kesti: "Aslında bu akşam yas gecesi olmalı... Gazetelerdeki fotoğrafları görmedin mi?" Nazan'ı rezaletten ayrı tutmalıyım diye düşündü. "Nazan'ınkiler resmen zavallılık. Filmlerden alınmış ama ya Hülya'nınkiler?"

Cemil Kösten omuzlarını silkti. "Artık önemi yok." Biraz bekledi. Sonra gülümseyerek ona doğru eğildi. "Belki kendisi söylemek isterdi ama ben seni merakta bırakmayayım. Kardeşin de Ayşin gibi bugün evlendi. Onu kutlayacağız..."

Evlenmiş! Sözcük patlayıp dağılırken konuşmaya, çığlık atmaya, ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Uçurumdan aşağıya düşmeden önceki o anı yaşıyordu. "Kiminle?"

Dudaklarından çıkan sözcük değil, çığlıktı. Çığlığının yanındaki adama bir tokat gibi çarptığını hissetti. Sorusu aptalcaydı, damat ondan başka kim olabilirdi... Zehirli düşünceler hızla boşlukları doldurdu: Emre alçağını neden İstanbul'da bulamadıkları, bunca zamandır nerede saklandığı, kiminle olduğu işte ortaya çıkmıştı. Onu Hülya kaçırdı... Kölesini, efendisini haftalardır yokluğu ile işkence çektiği sevgilisini buraya o deli getirdi. Sevgilisi... "Neden bağırıyorsun kızım? Damat Emre. Senin akıllı hoca."

Boğulmamak için derin derin soludu. Onunla karşılaşmak! Geceler boyunca hayal ettiği, kavuşma ile bitecek o buluşma, evliliğini kutlama yemeğinde mi olacaktı? Babasıyla göz göze gelince dudaklarını ısırdı.

"Pardon, şaşırdım baba." Adam oturuşunu düzeltti. "Hem de çok... Sen böyle bir şeye nasıl izin verdin? O... o..." O'dan başka sözcük bulamayınca, "Adam," dedi. "Daha önce söylemiştim, uyarmıştım. Hem Hülya'dan yaşça çok küçük hem

de... işsiz güçsüzün teki." Aklından geçeni seslendirdi: "Servet avcısı olabileceğini hiç düşünmedin mi baba? Farkında değil misin? Hülya delisi vasıtasıyla aileye girecek."

"Sus!"

Babasının bedenini, bakışlarını ve sesini ele geçiren kızgınlığın derinliğini fark edince sustu. Öfke, adamın kamburunu arkadan öne, göğsüne itmiş, yüzünün yarısını kaplayan gözlerini dağlayıp, kızıla boyamıştı. Ama asıl irkiltici olan dudaklarıydı. İkisi de birer usturaydı artık... Usturanın keskinleştirdiği sözler onu doğradı:

"Ne biçim konuşma o öyle Ayla? Aklını mı kaçırdın? Gören de sen evleniyorsun sanır... Bu genç, şöyle iyi, böyle mükemmel diyen sen değil miydin? Allah Allah... Hem unutma, kardeşin, Hayal, evet artık ona Hayal diyoruz, bu ailenin belki de en akıllı ferdi. O kendine bu soruları sormamış mıdır sanıyorsun? İkincisi, servet avcısı dediğin genç adamı evliliğe ikna edebilmek için başına bir silah dayamadığımız kaldı. Evlilik teklifimizi reddetmek için bin bir dereden su getirdi." Babası durup soluklandı; kamburu yerine sırtına tırmandı. "Hem Emre işsiz falan da değil. Asistan olarak atanmak için, gün sayıyor."

Çıldıracaktı... Aykut'un ilk gece yataktaki ilk tokadı da dahil, hayatında bundan daha büyük bir şok, şaşkınlık yaşamış mıydı? Sadece bağırmak, bağırmak, bağırmak yine bağırmak istiyordu. Evlenmiş. Gerçek buydu... Artık benim değil. Boğulacaktı. Hıçkırır gibi sordu: "Nejat'ın haberi var mı?"

Cemil Kösten, "Hayır," dedi. "Ani karar verildi. Daha doğrusu Emre evet der demez hemen nikâhı kıydırttım ne olur ne olmaz." Evet der demez... Burada, şimdi çıldırmazsa başka zaman asla çıldırmazdı. "Şaşıracağına, ileri geri laflar edeceğine sevin. Artık 'benim başıma kaldı' diye şikâyet ettiğin bir dertten kurtuldun. Ne güzel işte!"

"Sen ne diyorsun baba! Bu evliliğin sonuçlarını düşündün mü? O delinin holdingde kendine ait hissesi var."

Cemil Kösten parmağını kaldırıp ona doğru tehditkâr bir tavırla salladı. "Senin ve abinin olduğu gibi. Nesi varmış? Hem bir daha kardeşine deli ya da şu bu dersen, seninle külâhları değiştiririz, ona göre Ayla."

Nejat haklıydı. Bu adam bunamıştı. Nasıl görmezdi? "Şimdi onu o fırsatçı adam kontrol edecek. Bari evlilik sözleşme..."

Babası bir kez daha sözünü kesti: "Emre, ben sözünü etmeden kendisi nikâhtan önce sözleşme yapılmasını önerdi, ben de destekledim, ama kardeşin böyle bir sözleşmeyi asla kabul etmeyeceğini söyleyerek reddetti... Emre, Hayal'e güç ve mutluluk veriyor. Neredeyse iki kilo aldı bir ayda. Yüzüne renk geldi, anlamıyor musun? Bu genç adam ona ilaç, şimdiye kadar gittiği bütün doktorlardan daha faydalı." Cemil Kösten methiyeye ara verdi, yana dönüp, içkisini aldı. "Merak etme. Hisseleri Emre ya da kardeşin kontrol etmeyecek. Ara çözüm buldum. Mustafa Amca'na rica ettik. O da önce reddetti ama sonra yönetim kurulunda Hülya'nın hisselerini temsil etmeyi kabul etti. Anlayacağın gerekli tedbirleri aldım... Sadece İsviçre'deki paranın kontrolü artık Hayal'in kendisinde olacak."

Sevgilim diyemediği ama sevgilisi olduğunu bildiği adamı, bütün hayatı boyunca oyuncaklarını çalan, oyunlarını bozan, köpeklerini elinden alan bir deliye kaptırmıştı. Şimdi de... Hayır, yemeğe katılmayacaktı. Midem, midem kötü diyebilirdi. Evet, hemen gidip yatacak, sabah da bulabildiği ilk şeyle İstanbul'a geri dönecekti.

Ama kaçarak, uzaklaşarak yüz yüze gelmek istemediği gerçek, beyninde yankılanan acı verici düşünceye dönüşmüştü: "Hülya belki deli ama ya ben? Ben de bir budalayım... Budala-

yım..." Evet budalaydı, canlılığını, mutluluğunu borçlu olduğu erkeği, saçma sapan bir kıskançlık nöbeti sonucunda kaybetmişti.

"Anne!" Uykudan uyanır gibi silkinerek geriye döndü. Naim, neşe ile ona doğru koşuyordu. "Emre Abi buradaymış. Teyze'mle."

Dehşet içinde ayağa kalktı. Onunla karşılaşamam! "Ne oldu kızım?"

Sese döndü. Cemil Kösten'in az önce öfke saçan gözleri endişeyle açılmıştı. Kendini kontrol etmeliydi: "Hiç," dedi. "Midem sabahtan beri kötü, banyoya gideceğim."

Sözlerini tamamlamadan çantasını alıp koşar adım merdivenlere atıldı. Yanından geçerken Naim'in başını okşadı ve kendini banyoya attı... On yıl yaşlanmış bir yüz, ışıksız gözler, mutsuz kocaman anlamsız bir yüz: Aynadaki kadının görünüşü buydu. Herkesin iyi koruduğunu, imrenerek baktığını söylediği bedeni bile şeklini yitirmişti. Lavaboya eğilip öğürdü. İçini boşaltabilse, kusabilse...

Kusamayınca hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yeryüzünde ondan daha mutsuz başka kadın var mıydı? Keşke bayılabilseydi. Tekrar öğürdü... Ne kusabiliyor ne de bayılabiliyordu. Tanrı'm, nasıl bir gün! Huzur bulmak, Emre saplantısından uzaklaşabilmek için geldiği yerde ne bulmuştu? Dakikalar sonra, kapının vurulmasıyla kendine geldi. "Ayla, iyi misin canım?" Nazan! "Hadi, seni bekliyoruz. Herkes toplandı."

İyi mi? Yok oluyorum... Çıldırmak üzereyim... Yine de çöktüğü yerden doğruldu. Kendimi toparlamalıyım! Aynadaki görüntü şimdi daha da yaşlıydı. Rimeli akmış, allak bullak, alacalı peçeli bir surat...

Yapabileceği tek şey vardı: Öfkesinden güç almak; mutsuzluğunun üstünü örtmek. Çantasına uzandı. "Geliyorum, Nazan; iyiyim."

Birkaç dakika sonra merdivenlerden iniyordu. Basamakların ortasında durakladı. İşte oradaydı. Naim'in yanında. İlk düşüncesi ne kadar yakışıklı oldu, ikincisi, daha da rahatsız ediciydi: Onu istiyorum. "Gel gel... Nasıl oldun?" Cemil Kösten elini kaldırmış, onu çağırıyordu.

Dudaklarını ısırarak masaya yaklaştı. Önce babasını öptü, ardından Hülya'ya yaklaştı ve şaşkın bakışlarla onu süzen kardeşine yaklaşıp doğrulmasına izin vermeden onu da öptü. "Tebrikler... Hepimizi şaşırttın." Ardından Naim'i atlayıp Emre'ye elini uzattı. "Seni de tebrik ederim Emre... Ne hoş sürpriz oldu."

Sonra gülümseyerek onu izleyen Nazan'ın yanına oturdu. İşte olmuştu, bayılmadan atlatmıştı. Kutlama başlamak üzereydi. Kadehlere şarap konmuştu bile. Hülya'ya göz attı. Karşıdan bakıldığında yüzündeki değişiklik fark ediliyordu. Yanaklarına renk gelmiş! Gözlerindeki o ölü bakışı yerini canlı bir ışıltıya bırakmıştı. Düşünce bedenini bıçak gibi kesti. Onunla, Emre'yle yatıyor... Cemil Kösten'in çağrı dolu, mutlu sesi düşüncelerini böldü: "Hadi bakalım şimdi sıra evlilere kadeh kaldırmaya geldi."

İşkence kırk dakika sürdü. Bu süre içinde bakışlarını genellikle önünde tuttu, yanındaki Nazan'la konuştu. Yine de arada merakına yenilerek gizlice masayı izledi. Hülya tedirgin ama mutlu, Emre ise dalgın ve sessizdi. Cemil Kösten'in durumu şaşırtıcıydı: Yıllardır azarladığı, sık sık eve hapsettiği çatlak kızının evliliği onu mutluluktan sarhoş etmişti. Nazan'ın yemek

boyunca sorduğu sorulara kaçamak cevaplar verdi. Eğer bu uğursuz evlilik olmasaydı niyeti babasının da katıldığı esrarengiz İstanbul seyahati konusunda bilgi almaktı. Ama güçlükle bastırdığı öfke, duyduğu hayal kırıklığı dikkatini toplamasına engel oluyordu. Şu anda yapmak istediği tek şey, onu öldüremeyeceği için, taze koca, hain âşığa haddini bildirmekti.

Beklediği fırsat yemeğin sonunda Cemil Kösten'in puro içmek için masadan kalktığında, Emre'nin çalan telefonuna cevap vermek için masadan uzaklaşmasıyla yakaladı.

7

Emre, telefonu açtı: "Ahmet!"

"Nasılsın birader?"

"İyiyim," dedi. "Sen?" Ahmet cevap vermedi. Sessizliği endişe vericiydi. "Bir şey mi var?"

"Bir şey yok; arkadan gürültüler geliyor... Neredesin?"

Ona söylemeli miydi? Söylemedi. "Dışarıdayım," dedi. "Parayı aldın mı?"

"Sağ ol, aldık..." Çoğul eki... Demek sevgilisiyle hâlâ birlikteydi. "Bir Urfa yapıp geldik."

Sessizliği bu kez uzun sürecekti. Sonunda hep aklında olan soruyu seslendirdi: "Polis peşinizde mi?"

"Yok canım, nereden çıkardın? Polis burada bizi nereden bulacak? Zaten tekrar Çanakkale'ye geçeceğiz." Güldü. "Zerrin'i aradım, keyfi yerinde gibi konuştu. Ama ablamı aramıyormuş. Sen de ufaklığı bir sıkıştır diye aradım seni.

Kardeşi karşısındaymış gibi başını salladı. "Ablam bana da şikâyet etti ama bu Zerrin işte. Ona laf anlatmak zor."

"Böyle herkesten uzakta kiminle konuşuyorsun bakalım."

Kimi göreceğini bilerek geriye döndü. Ayla, arkasından sessizce yaklaşmış, o üsten bakışla onu süzüyordu. Telefona eğildi. "Tamam, ben seni sonra ararım."

"Komşun Fatma'yla mı?"

Telefonunu cebine koydu. Hayal'in dediği gibi eninde sonunda onunla karşılaşacaktı. İşte o an gelmişti. Ayla'ya baktı, daha önce de fark etmişti. Öfke yüzündeki zenginliğin ışıltısını silince sıradan bir yaygaracı kadına dönüşüyordu. Bu kez ona söyleyecekti. "Öfkelenmek seni yaşlandırıyor Ayla."

Kadın üzerine atılacakmış gibi ona doğru bir adım attı: "Fatma benden genç mi ki?"

Omzunu silkti. "Değil ama daha güler yüzlü."

"Karına işçi parçalarıyla yatıp kalktığını söyledin mi?" Sadece gülümseyecekti. "Ne sırıtıyorsun? Ya benimle olanları, yatakta bana neler yaptığını, nasıl peşime düşüp beni..." Ayla uygun sözcüğü arıyormuş gibi bekledi. Bulunca adeta tısladı: "Ayarttığını."

"Anlatmama gerek kalmadı. Zaten farkındaymış. Öyle anlaşılıyor ki babandan başka herkes neler olup bittiğinden haberdarmış." Ayla'nın gözleri açılınca ekledi: "Ne utanç verici değil mi?" Utanç verici olan kısmı da ekledi: "Senin evinde, hem de bir işçi parçasının oğluyla."

Ayla bir süre sustu. Aslında dudakları kıpırdıyordu ama sanki söyleyeceklerini sese dönüştürecek soluğu yitirmişti. Çığlığı neden sonra, yangından sıçrayan bir alev gibi dudaklarından kopup, geceyi dağladı:

"Alçaksın... Nasıl onunla..." Ayla, sözcük donup kalmış gibi, dudakları aralık, onu süzdü. Buz çözüldüğünde sesi öfkenin gizleyemediği bir pişmanlıkla titriyordu: "Neden beni bı-

raktın? Neden bana cevap vermedin? Neden benimle değil de onunla? Ne..."

Elini kaldırıp kadını susturdu: "Yoksa sen mi evlenme teklif edecektin bana... Bir göçmenin, bir işçinin oğluna."

Ayla, ellerini sanki ıslakmış gibi silkti. "Hayır, tabii ki evlenmekten söz etmiyorum." Çaresiz diye düşündü. Karşısındaki kibirli kadının silkip atmaya çalıştığı çaresizliği onu mutlu ediyordu. "O deliyi hiç çıplak gördün mü? Ona nasıl dokunacaksın? Miden bulanacak. Bak benimki şimdiden bulanıyor." Ayla bir adım daha atıp yaklaştı: "Yatakta bana yaptıklarını ona yapabilecek misin? Paramparça olur!"

Ayla ikinci adımı atmaya hazırlandığını fark edince onu uyardı: "Senin yerinde olsam sakin olur ve kendimi daha fazla rezil etmezdim. Bak baban bizi çağırıyor."

"Bu iş kapanmadı Emre! Sakın Köstenlerin pastasından bir dilim de ben ısırırım diye heveslenme. Bekle, daha Nejat'la tanışmadın."

"Bilirsin tatlı, hele pasta sevmem," dedi. "Herhalde küçükken çok yemediğimden."

Ayla gerilemeden önce onu bir süre süzdü: "Sen Julien Sorel değilsin Emre Deliormanlı... Sadece bir fırsatçısın." Gülme sırası ona gelmişti. "Hem romanı sonuna kadar okuduysan kahramanının başına gelenleri unutmamanı salık veririm sana."

Bakışları Julien Sorel'in başını kesen giyotin kadar keskindi. Cevap vermeden Ayla'yı geride bırakarak havuzun başında toplanan küçük kalabalığa doğru yürüdü. Cemil Kösten sabırsız bir sesle bağırdı: "Ne yapıyorsunuz orada bakayım. Gelin, asıl patırtı burada."

Hayal'e bakarak gülümsedi. Yanına giderek kolunu kadının kemikli omzuna attı. Hayal, dudaklarındaki fısıltıyla ona

doğru eğildi: "Teşekkür ederim Emre." Sonra bakışlarını ablasınınkilerden ayırmadan kolunu Emre'nin beline doladı: "Ayşe, Emre'ye Naim'in başarısını anlatıyormuş baba."

Ayla kıpkırmızıydı. "Anne, Emre Abi... hayır artık eniştemmiş, bizimle köşkte mi yaşayacak?"

Cevabı Hayal verdi: "Hayır Naim. Biz sanırım Emre enişstenle yakında İngiltere'ye gideceğiz."

"İngiltere'ye mi? Ne yapmaya?"

Hayal, cevabı soruyu soran babasına değil, Ayla'ya bakarak verdi: "Emre Cambridge'te doktora yapacak. Newton'un doktorasını yaptığı kolejde. Bir süre orada yaşayacağız." Bakışlarını üzerine çevrilmiş gözlerden kaçırarak yanındaki ince kadına baktı. Şaşırmıştı; belki kolunun altındaki varlığı belirsizdi ama cesareti ve zekâsı, bulundukları küçük meydanı kaplayacak kadar genişti. Hayal'le göz göze geldiler. Cevap beklemiyordu, gözlerinde geleceği okumuş birisinin bakışları vardı. "Öyle değil mi sevgilim."

Sevgilim! Ayla'nın ondan esirgediği sözcüğü cömert karısı, talep edilmeden ona uzatmıştı. Onu incitebileceğine aldırmadan kolunu sıktı. Pek isteyerek olmasa da sandığından çok daha akıllı ve öngörülü bir kadınla evlenmişti. Sonra ve zengin diye ekledi. Nedense Hayal'in zenginliği Ayla'nınki kadar itici değildi.

8

Nejat, Murat'ın mesajını tekrar okudu: Yeni iki bilgi. 1: Neri/Neriman Şatır'ın Emre Deliormanlı ile ilişkisi olduğuna dair duyumlar var. 2: Emre Deliormanlı'nın erkek kardeşinin homoseksüel / gay olduğu, mahallede Kız Ahmet diye tanındığını ve asker kaçağı olarak arandığı...

Deliormanlılar! Kabul etmeliydi: Hepsi birbirinden ilginçti. Telefonu kapattı. Asker kaçağı, gay bir kardeş! Neden Zerrin hiç onlardan söz etmiyordu? "Geldim." Başını çevirdi. "Nasılım?" Soluk kesiciydi. Nereden buluyordu bunları? "Madem jartiyerlerden hoşlanıyorsun bak bakalım." Elini uzatınca Zerrin geri çekildi. "Bu akşam ve birkaç gün bakmakla yetineceksiniz Nejat Bey." Yanına gelip, onu yanağından öptü. "Malum sebepler yüzünden."

Kışkırtıcı, aklını başından alan kadını elinden tutarak yanına oturttu. Sadece böyle bir mahluku seyretmek bile eşsiz bir şölen değil miydi? Neri'nin gerçekten zevkli bir kadın olduğunu kabul etmeliydi. Gülümseyerek ona yaslandı. "Bugün galiba yorgunuz Bay CEO?"

"Sinir bozucu bir gündü," dedi. Konunun eninde sonunda oraya geleceğini bildiğinden sordu. "Fotoğrafları gördün mü?"

Zerrin başını hızlı hızlı aşağı yukarı salladı. "Nazan gerçekten çok güzel kadınmış. Kardeşin de harika dansçı. Keşke ben de öyle dans edebilsem. Belki ders alırsam... Becerir miyim, ne dersin?"

"Seninkiler nasıldı? Kardeşlerin demek istiyorum. Emre... Öteki?"

Zerrin; "Ahmet," dedi. Merak ya da kuşku, ikisinden biri belki de ikisi de birlikte, bakışlarını gölgelemişti. "Neden sordun?"

"Benimkiler hep derttir de ondan," dedi. "İkisi de birbirinden dengesizdir."

Göz göze geldiler. İkisinin de birbirinin kardeşleri hakkında neler bildiğini ölçmeye çalıştıklarının farkındaydı. İlk adımı o atacaktı: "Ayla berbat bir evlilik yaptı; manyağın tekiyle. Sarhoş, sadist birisiydi. Sonra..." Zerrin'in bakışları meraklanmıştı. "Bir gece herif yatakta kendini vurdu... Hülya ise ka-

fadan çatlaktır. Annemin ölümünden sonra sinir krizi geçirip bir süre hastanede yattı. Sarhoşken kaza yaptı. Hapisten zor kurtardık."

Sıra ondaydı, Zerrin bakışlarıyla vardıkları anlaşmaya uydu: "Ablam Cadı'dan farksızdır. Son on yılda her günü burnumdan fitil fitil getirdi. Emre çok iyidir, çok da akıllı. Görebileceğin en akıllı kişi olabilir rahatlıkla. Ahmet..." Zerrin dudaklarını büktü. "O, ne desem? Fazla yakışıklı... Yani güzel... Öff, yani pek erkeğe benzemez o. Anladın mı?"

Bu kadar açıklama yeterliydi. Anlamış gibi başını önüne eğip, uzun bacakları kucağına çekti. Onu böyle dokunarak seyretmeye bayılıyordu. Hele jartiyer giymişken... "Ya Neri? O nasıl birisi?"

Zerrin'in gözlerindeki yeşillik koyulaştı. Bir süre bekledi. Düşünüyordu. Sonra sordu: "Yoksa onu araştırdın mı?"

"Tabii ki araştırdım sevgilim." Kucağındaki ayakların parmaklarını sıkıp gevşetmeye koyuldu. "En değerli varlığımı emanet edeceğim biri hakkında her şeyi bilmek hakkım."

Zerrin, sanki klitorisi ayak parmaklarındaymış gibi gözlerini kapatıp derin bir iç çekti. "Nejat Kösten, laftan sıyrılmayı senin kadar iyi kim bilir?" Doğrulup onu öptü. "Neri'yi tanıyorum ve gözlerimi dört açıyorum." Hafifçe güldü. "Hatta nişanlım, her şeyi kontrol eder, çok dikkatli ol deyip, gözdağı da verdim. Merak etme, ben herkese hak ettikleri kadar güvenirim."

Bu ona da bir mesaj mıydı? "Peki, Neri'nin Emre ile ilişkisi olduğundan da haberin var mıydı?"

Zerrin başını eğdi: "Evet," dedi, "Ciddi bir şey değildi, çok da kısa sürdü. Zaten artık Emre İstanbul'da değil. Nerede olduğundan haberim yok." Gözlerini araladı. Kısa süren kararsızlığın ardından mırıldandı: "Hiç kabullenmedi ama bence Emre'nin asıl Ayla Hanım'la ilişkisi vardı."

Sevgilisi samimiyet testinden geçmişti. "Biliyorum," dedi. Ona güvenebilir miydi? Ufaklığın sözü aklına geldi: 'Hak ettiği kadar...' Neredeyse kucağına çıkan eşsiz varlığa gülümsedi. "Gelelim bendeki haberlere... Bizimkiler Akmerkez de dahil üç AVM'de araştırma yaptılar. Onlara sorarsan butik için en iyi yer, Nişantaşı; hatta Abdi İpekçi'de uygun bir yer bulmuşlar..."

"Canımmm!"

Üzerine atılan Venüs'ü kucakladı. Bu kedinin, hayır leoparın her şeyini seviyordu: Bedenini, bacaklarını, yüzünü, benzersiz yeşillikteki gözlerini, neşesini; en çok da para ile hemen mutlu oluşunu... Başını geriye çekti: "O zaman yarın söylüyorum, mekânı satarlar mı bilmiyorum ama satmazlarsa da hemen kiralasınlar."

"Yaşasın... Eylülde açmak istiyorum." Zerrin ayağa fırlamış neredeyse dans edecekti. Evet Venüs; hem de kırmızı jartiyer giymiş bir Venüs! Bu gece onunla sevişemeyecek olması ne şanssızlıktı! "O zaman patırtılı bir açılış yaparız... Bu arada aklıma ne geldi biliyor musun Nejat?" Zerrin tekrar yanına geldi. "Senin kanalda bir program var... Sen seyretmemişsindir, öğleden sonra kuşağında. 'Bugün ne giyiyorum?'"

Sırıttı. "Hiçbir şey," dedi. "Çıplak sayılırsın."

"Üff Nejat! Bu programın adı. Orada yarışmacılar, değişik kombinlerle jüri önüne çıkıyor ve puan alıyorlar. Hem de birbirlerinin hakkında konuşuyorlar, her programda bir yandan da kavga ediyorlar." Biraz geriye çekildi. "Reytingleri öyle yüksek ki, bilemezsin. Yarışmacıların bazıları, mesela Doğa, sonra Yasemin... bu kadınlar Beren Saat'ten, Bergüzar Korel'den daha meşhur. İnan bak!" Sorar gibi gözlerini açınca, Zerrin başını eğdi. "Evet, açılışa o kadınlar ve mümkünse jüriden de sinir bir Cadı var, onu istiyorum... Tabii açılış kokteyli sizin gazetenin magazin sayfasında, bir de Günlerimiz'de yayınlana-

cak." Sözlerini bitirince ayağa fırladı. Işıltılı yeşilliğin içinde, pek rastlamadığı o çapkın bakış vardı: "On beş yirmi dakika sonra yatağa gel..." Kulağına eğildi. "Seni mutlu etmenin bir yolunu buluruz."

Sözlerini bitirince koşar adım uzaklaştı. Onu salondan çıkıncaya kadar seyretti. Mutlu ama tedirgindi. Mutluydu çünkü Zerrin akşamları gün boyu biriktirdiği sıkıntıları, gerginlikleri alıyor, uysal bedeniyle onu canlandırıyordu. Tedirgindi, çünkü ona bağlandıkça içinde onu kaybetme korkusu da ölüm düşüncesi gibi büyüyordu...

Telefonun sesi onu kendine getirdi. Yana döndü, ekrandaki adı gördü. "Alo, Ayla..."

Karşıda boğulmakta olan birinin sesi vardı. Ekranda adını görmese onu tanıyamazdı: "Nejat, beni dinle. Bodrum'dayım. Az önce kutlama yemeğinden kalktım. Bil bakalım neyi kutladık?"

Hiçbir fikri yoktu ama Ayla'nın sesi, müjde değil, felaketi haber veriyordu. Mırıldandı: "Neyi?"

"Hülya'nın evliliğini."

"Ne!" Çığlık atmıştı; eliyle ağzını kapadı.

Ayla, hıçkırarak devam etti: "Evet, bizim çatlak bu sabah evlenmiş. Hem de babam evlendirmiş onları. Emre ile... Bu kadar da değil... Kaçığın hisselerini Mustafa Sapan temsil edecekmiş yönetim kurulunda..." Arkadan sesler yükselince Ayla telaşla mırıldandı. "Şimdi kapatıyorum, yarın konuşuruz."

Mustafa Sapan! Ve Emre: Cemil Kösten! Malatya'da bir köyün derebeyi bile olamayan Napolyon sürgüne razı olmuyor, oradan bile işlerine burnunu sokuyordu. Düşüncelerini düzeltti: Soktuğu burnu değil, çomaktı. Ya Emre! Ne vardı bu adamda? Şeytan tüyü mü? Hangi arada Hülya ile...

"Ne oldu? Bağırdın?" Salonun girişine döndü. Zerrin, neredeyse çırılçıplak, şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. Ne diyebilirdi? Samimiyet testini alma sırası ona gelmişti. Nasılsa öğrenecekti. Ayağa kalkıp karşısındaki, kadına doğru yürüdü. Güzelliği her şeyi önemsizleştiriyordu: "Abin, kardeşimle evlenmiş."

Zerrin'in dudaklarından da aynı çığlık yükseldi: "Ne! Ayla ile ha!"

"Hayır, Hülya manyağı ile. Babam evlendirmiş onları..."

Zerrin az önceki tek sözcüklü çığlığı tekrarladı: "Ne!!" Bir süre birbirlerini süzdüler. Donmuş sessizliği Zerrin'in bu kez çığlığı yerine kahkahası parçaladı: "Sen benimle yemeğe çıkmaya utanıyorsun ama bak kız kardeşlerin, baban, Deliormanlıları bağrına basıyor."

Zerrin sustuğunda yüzünde, daha önce görmediği bir ifade vardı. Küçümseme? Öfke? Hangisi olduğunu bilmiyordu ama ikisi de sevdiği kadını ondan uzaklaştırıyordu. Eğer aşk, korku ve iki kişinin tek olması ise durum açıktı: Bu kıza kesinlikle âşıktı... İçi terk edilme korkusuyla doldu. Her an dokunabildiği, hazlarını tadabildiği bu güzelliğin kaybolması... daha da korkuncu, başkasına ait olması... Hayır, asla katlanamazdı. Hızlı adımlarla yürüyüp yüzü başkalaşan kadına sarıldı. Bu kız onu değiştirmişti ve değiştirmeye devam ediyordu: "Haklısın sevgilim. Artık her şey değişecek."

Geriye çekildi. Terk edilme korkusu onu terbiye ediyordu. Zerrin'in bakışları ısınırken düşündü: Köstenler ve Deliormanlıların kaderleri kesişiyor, birbirlerine karışıyordu. Eğilip kadının omzundan öptü. Tanrı'nın onlar hakkındaki planlarını bilmek için neler vermezdi.

"Ben de büyük haberi vereyim Nejat Bey: Bugün arabayı geri geri park etmeyi başardım. Sürücü eğitmeni, direksiyon hakimiyetiniz mükemmel dedi."

Zerrin'e baktı. Sonra gülümsedi. Dünya onun etrafında dönüyordu...

9

Ay iyice alçalmıştı. Neredeyse dağın tepesine oturacaktı. Gümüşi ışık geceyi değiştirmiş, sanki yamaçtaki zeytinlikler komşuluğa gelmişti. Mine başını geriye yasladı. Ay, karanlık gecelerde ışık bahçesine dönüşen gökyüzündeki yıldızları soldurmuştu. Bacaklarını tamamen örtünün altına sokmuş, yanına Fazıl'ın kokusunu sevmezler dediği iki fesleğen saksısını da almıştı ama yine de hava kararır kararmaz ortaya çıkan sivrisineklerden korunmak mümkün değildi... Fazıl on metre ötede, yeni evlileri esir almıştı. Saate baktı. Yaklaşık yirmi dakikadır konuşuyordu. "Şarabın keskinliği peynirin lezzetini pek desteklemiyor ama yine içmeye devam edelim bakalım..."

Neden bu kadar çok konuşuyordu? Oysa birkaç saat önce gömüleceği yeri gösterirken ne kadar sessizdi. Bir yanı Kuzey'e, Midilli'ye, bir yanı Güneydeki Bozdağ'a bakan, selvi ağaçları ile gölgelenen, ağustos böceklerinin ötüşlerinden başka ses duyulmayan, deniz manzaralı bir mezar. Acaba oraya gömülmeye ne zaman karar vermişti?

"Karayeli, poyrazı, lodosu, imbatı... Homeros'un bütün rüzgârlarını kucaklayan bir tepe. Burada terlemem," demişti Fazıl mezarlığa girerlerken. Birkaç metre önündeydi, Kerim'in koluna girmişti. O an kapıldığı o garip duyguyu hatırladı: Sanki ikisi onu unutmuşlardı...

Fazıl ötede, susmuyordu: "İkinci kadehi genellikle birinci kadehten daha lezzetli bulmuşumdur, üçüncü kadeh ise her zaman bir ümittir..."

Gözlerini kapadı, akşamüstüne döndü. Fazıl, bakımlı bir mezarın başında durmuş, kitabeye eğilmiş, yazıyı okumaya çalışıyordu... "Neden mezar taşı ediniriz biliyor musunuz? Hatırlanmayı sadece yakınlarımızın alicenaplığına bırakmamak için." Onun mezar taşında romanlarının adları yazılı olmalı... Bunu orada, Fazıl iki büklüm yazıları silinmiş kitabeye eğilmişken düşünmüştü. Hâlâ ilk kadehi ile oyalandığı şarabı, Fazıl'ın öykülerinden ödünç aldığı hüzünle yudumladı. Aynı fikirde değildi. Onun dediği kadar keskin değildi damağında kalan tat... Yüzünü buruşturunca, nikâh kıyarken belediye reisinin şaşkın yüzü gözlerinin önüne geldi. Adam, Ayşin'in güzelliği karşısında çarpılmıştı... Yana döndü. Ayşin mutluydu. Kerim? Biraz şaşkındı ama kesinlikle rahatlamıştı... Ya Fazıl? Onu tanımasa, yüksek tavanlı odanın loşluğunda yanaklarında beliren ışıltının, gözyaşlarının izi olduğunu söylerdi. Terlemiş olmalı diye düşündü. "Hu hu... Şeker Kız. Buraya gelsene!"

Sükûnetin sonu! Eğer o ikisini kurtarmak söz konusu olmasa, asla yerinden kalkmazdı. Ama Kerim'den çok, zaferinin tadını çıkarmak yerine Fazıl'ı dinlemek zorunda kalan Ayşin'e acıyordu. Yerinden doğrulup, az önce kalktığı masaya döndü. Mecburen Fazıl'ın yanına oturacaktı. "Bak dinle Mine, Fazıl harika şeyler anlatıyor..."

Yanılmıştı. Ayşin'in ışıltılı gözleriyle karşılaşır karşılaşmaz Fazıl'a haksızlık ettiğini anladı; sıkılmak bir yana, sohbetten, saklamadığı kadar zevk alıyordu. Neşelerine katılacağını vaat ederek gülümsedi: "Ne anlatıyormuş?"

Kerim, "Tahir Bey'i," dedi.

Anlaşılan o da karısı gibi Şeytan'ının büyüsüne kapılmıştı. Fazıl, kadehini doldurması için ona uzatırken yarım kalan hikâyeyi anlatmaya devam etti: "Tahir Bey'in seksen beş yıllık ömründe hiç şaşırtıcı bir şey olmamıştı. Sağlıklı bir çocukluk

geçirmiş, beklenen yaşta buluğ çağına girmiş, cinselliği genelevde tatmış, evleninceye kadar da öyle sürdürmüş, zamanı gelince onu reddetmeyeceğinden emin olduğu bir kadınla evlenmiş, bu evlilikten iki çocuğu olmuş, bu çocuklar sorunsuz büyüyüp evlenmişler, hiç kimseye muhtaç olmadan yaşamışlar, Tahir Bey'e torunlar vermişler, kahramanımız karısı artık ilgilenmez olunca, erken sayılabilecek bir yaşta hayatının, zaten pek de tutkulu olmayan cinsel boyutunu kapatmış, gel zaman git zaman, Tahir Bey'in aile büyükleri de birer birer, zamanı geldikçe, sırasıyla, sorunsuz bir şekilde, kimseye yük olmadan ölmüşler ve Tahir Bey'in, bütün evlatlar için hep zorlu olan bu son sınavı da hasarsız geçmesini sağlamışlar... O ve karısı emekli olduktan sonra neredeyse hiçbir ciddi hastalık geçirmeden yetmişlerini devirmişler, oğullarının da yardımıyla karşı yamaçtaki teras çatılı, enfes manzaralı evde yaşamaya başlamışlardı. Tahir Bey'in Eşendere portrelerine girmesinin nedeni hayatının bundan sonrasıyla ilgili..."

Fazıl susup bekleyince, dayanamayıp ilk soran Ayşin oldu: "Sonra ne oldu?"

Fazıl yansız bir sesle, gazeteden haber okumuş gibi cevap verdi: "Kahramanımız, bir gün burun ucundaki yamaçta, kayaların dibinde ölü bulundu. Gün doğumunu seyrederken başı dönmüş, tepeden aşağıya düşmüş dediler... Kalp krizi geçirdi diyenler de var." Fazıl yine bir süre sustu, ardından o vurgusuz sesle devam etti: "Neden her neyse, aşağıya düşüp parçalanmış."

Fazıl üçüncü kez susunca bu kez Kerim sordu: "İyi de hikâye olayın neresinde? Bu, daha çok bir özgeçmiş... Yani pek de çekici olmayan bir hayatın özeti."

Fazıl başını salladı, gülümseyerek cevap verdi: "Bir olayı hikâye yapacak şey onu nasıl anlattığımız ya da anladığımızdır.

Bir soru sorsam size... Olay bir kaza değil, Tahir Bey intihar etti desem ve neden etti diye bir de soru eklesem cümleye."

Yanındaki Şeytan'ı o kadar iyi anlıyordu ki. Sıradanlık sıkıntısı. Bir an ben de Tahir Bey olacağım diye düşündü. Abisine baktı: Onu Teğmen Drago olmaktan Ayşin kurtarmıştı. "Neden intihar etsin ki?"

Tuzağa düşen Ayşin'di. Fazıl gelinine gülümsedi. Ama kolunu sırrı çözdüğünü biliyormuş gibi Şeker Kız'ının omzuna attı. "İşte hikâye burada, bu sırrın çözülmesinde..." Ona döndü. "Victor Hugo'nun Javert'i,[52] Schoendoerffer'in Ferguson'u[53] neden intihar ettiyse belki de o yüzden ya da Simenon'un zararsız öğretmeni Spencer Ashby,[54] durup dururken evindeki genç kızı neden öldürdüyse o sebepten." Söyleyeceklerinde emin bir tavırla omuzlarını kaldırıp sorusunun cevabını verdi: "İnsanı kim anlayabilir?"

İyi de... "Javert, Albay Ferguson, Spencer Ashby... Tahir Bey onlarla aynı hamurdan mı?"

"İnsanın hamurunu kestirmek mümkün değil Şeker Kız... İnsan denen mahluk, her şeyi yapabilir."

Eli hâlâ omzunda olan çaresiz adama baktı. Aslında yazdığı her şeyin gerisinde bu soru vardı: İnsan kimdir! Alçak sesle sordu: "İnsandan umudunu kestin mi Fazıl?"

Fazıl ona döndü. Gözlerinde minnet vardı. O anda en çok istediği şeye kavuşmuştu: anlaşılmak. Kerim'le Ayşin'i unutmuşlardı. "Sanırım umudumuzu kesmememizin nedeni de küçük bir umut..." Ardından kendini yalanlamaya koyuldu. Sesi gölgelenmişti: "Ama ne zaman insanın onurlu bir varlık olduğunu düşünmeye kalksam, biraz umutlansam mutlaka bir

52 Victor Hugo, *Sefiller*, Jan Valjan'ın peşindeki polis kahramanı.
53 Schoendoerffer'in *Krala Veda* romanının kahramanlardan biri.
54 *Simenon'un Bella'nın Ölümü* adlı romanın kahramanı

şey beni yalanlıyor." İnanmasını ister gibi ellerini iki yana açtı: "Kimseden nefret etmemek için o kadar uğraşmama rağmen mesela gazetelere göz attığımda bütün çabalarımın boşa gittiğini anlıyorum."

Aralarına çöken karamsar sessizliği Kerim böldü. "İlginç sözler." Hemen hakkını vererek ekledi: "Her zamanki gibi. Ama biraz kibirli birine ait gibi geldi bana..."

Ayşin, Kerim'i sıradanlıktan kurtarabilecek mi? Fazıl, Şeker Kız'ının düşüncelerinden haberdarmış gibi hafifçe bacağına dokunup tekrar Kerim'e döndü: "Tanrıların yakınması kibirli olur evlat... Çünkü Tanrı, kibrini mesleğinin bir parçası olarak görür. Yazarların, Tanrı mesleğini yeryüzünde icra edenler olduğunu hatırlarsak, onlara bazı ayrıcalıklar bağışlama cömertliğini göstermeliyiz."

Fazıl yine hedefi on ikinden vurmuştu. Birden bir kez daha onunla yan yana olmanın, onu dinlemenin, duygularının, zekâsının derinliğini keşfetmenin o kimsenin bilmediği hazzını hissetti. Kuşku yoktu, varlığını ele geçiren bu entelektüel tatmin, çoktandır unuttuğu cinsel hazdan daha baskındı. Ya Kerim! Onun kulakları hâlâ keskinleşmemişti. "Anlaşıldı... Bize biraz izin verir misiniz? Hazır mehtap da varken, insan olmanın tadını çıkaralım. Ayşin'le aşağıya inip ayaklarımızı suya sokacağız."

Fazıl eliyle işaret edince Kerim Ayşin'i elinden tutup ayağa kaldırdı. Taze evliler çabucak ortadan kayboldular. Sormadan önce Fazıl'ın şarabını bitirmesini bekledi. "Kendinde en çok beğendiğin ne Fazıl? Tanrı vekilliği mi?"

Fazıl uzun düşünmedi: "Galiba başkalarıyla aynı fikirde olmama huyum."

Tam düşündüğü gibi: Uzun sayılmayacak yaşamında kimseye benzememe gibi olağanüstü bir şeyi başarmıştı. Gülümse-

di: "Şeker Kız olmam bir kenara, benim hakkımda ne düşünüyorsun?" Fazıl'ın irkildiğini fark edince, "Dürüst cevap bekliyorum," dedi. "Hâlâ küçük kız mıyım ben? Büyümedim mi?"

Fazıl bir süre sustu. Söze başladığında onu kırmaktan korkuyormuşçasına dikkatliydi. "Bana sorarsan, fırsat bulamadığından olgunlaşamadın. Kişiliklerin gelişme öncesi mayalanıp kabarması için, önce yoğrulması gereklidir. Bunu aşktan daha iyi ne yapabilir? Çabaladın ama âşık olmadın. Eksikliğin bu..." Sesi hüzünlendi: "Sonra da Teyze'ne teslim oldun... Ancak!.. Hâlâ aynı fikirdeyim: Sen Kerim'den daha öndesin."

Karışık, ketum bir cevaptı bu. "Neden? Bende olup da Kerim'de olmayan ne var?"

"Tutku!" Sonra tutkunun önemini anlatmaya koyuldu: "Mesleğiniz ne, ne ile uğraşıyorsunuz, diye soranlara, tutku ile derim." Güldü. "Bilirsin mesleğimi çok önemserim."

Ona baktı. Yine onu anladığını hissettiği anlardan biriydi bu. Göz göze gelince sevginin sıcaklığı kayboluverdi. Gidecek! Ölüm düşüncesi birden somutlaştı. "Sana bir şey söyleyeceğim Fazıl. İyi dinle!" Fazıl, uyarıdan çok sesinin ciddiyetinden olacak, merakla geriledi. "O yamuk adamla bir daha konuşmayacaksın. Yasaklıyorum o adamı! Hem neden biz kendimiz yurtdışına çıkmıyoruz? Hemen bir yat bulalım, Sakız'a geçelim, Yargıtay kararını orada bekleyebiliriz."

Fazıl, başını yana eğip, onun omzuna değdirdi. "Hakkımda yurtdışı yasağı var Şeker Kız, unuttun mu? Hem referandumda oy kullanmadan hiçbir yere gitmem. Eylül başına kadar buradayım, sonra ver elini İstanbul."

Ortalık sessizleşmişti. Dağın arkasında kaybolan ay, koyun bütün seslerini de yanına alıp gitmişti. Habersiz çöken karanlıkla ürperdi. Sanki gecenin büyük bir gözü vardı da

arkalarında durmuş, onları izliyordu. "Ne yapacaksın burada yalnız başına?"

Fazıl gülümsedi. "Yalnızlık benim en iyi arkadaşım." Gülümsemesi kahkahaya dönüştü: "Hem eminim sen yakamı bırakmazsın." Omuzlarını silkti. "Sana itiraf edeyim: Burada, bir süre hiçbir şey yapmadan sadece dinlenmek istiyorum. Sanırım bu adına yaşlılık dediğimiz, artık sadece hayatta kalma mücadelesinin başladığı dönem olmalı."

"Saçmalama! Sen ölümsüzsün!"

Göz göze geldiler. Saçmalamıyordu. Karanlığa baktı; gözlemekle yetinmemişti, şimdi de sanki dili varmış gibi konuşuyordu. Fazıl'ın deyimiyle "kalan rüzgârla" bastıran sıcak, geceyi genişletmiş, ayın kaybolmasının ardından tavana yerleşen yıldızları uzaklaştırmıştı. Gözlerini kapattı...

Fazıl saat on bir buçukta, Ayşin'le Kerim geri döndükten sonra odasına çekildi. Bir süre, başının etrafında vızıldayan sivrisineklere aldırmadan kanalın ötesinde belirecek koyuluğu bekledi. "Bu poyrazın habercisidir; poyraz da serinlik, zeytinler ve üzümler için hayat öpücüğü demektir." Poyrazdan umudu kesince toparlandı... Ama hasır koltuktan kalkamadı. Kerim, yanı başında belirmişti. Göz göze geldiler. Sonra neredeyse aynı anda, konuşmadan birbirlerine sarıldılar. Abisinin kulağına fısıldadı. "Çok mutluyum. Senin ve Ayşin için." Sonra kapı dışında kalmış gibi telaşla ekledi: "Fazıl ve benim için de hepimiz için."

"Sen kalacak mısın?" Başını eğdi. "Ona göz kulak ol. Çok içmesine izin verme."

Kerim'in loşlukta yüzündeki kararlılığı seçip seçemeyeceğini bilmeden, "Bundan sonra bensiz sadece nefes alabilir," dedi. Bir süre yan yana oturdular. "Sana bir şey soracağım..."

Kerim ona dönünce haftalardır zihninde gezen, Fazıl'a sorsa, doğru cevap alamayacağını bildiği soruyu sordu: "Biliyorsun, Teyze'm bütün fotoğrafları yakmış... Babam nasıl birisiydi? Hatırlıyor musun?"

Kerim'in sesi anıları kadar uzaktı: "Belli belirsiz," dedi. "Ama sertti... bir de çok okuduğunu hatırlıyorum. Onu ne zaman düşünsem, gözlerimin önüne kitaplar gelir."

"Ya yüzünü? Saçı, gözleri ne renkti?"

Kerim bir süre onu süzdü. Kararsızdı sonra cesaret isteyen bir adım atacakmış gibi derin bir nefes aldı. "Görüntüler silik..." dedi. "Sanırım babamın yüzüne pek bakmazdım. Ama kayboldukları güne, son ana kadar bakışlarında sevginin şefkatine rastladığımı hatırlamıyorum. Nedense her zaman kavgaya hazır bir yüz, gözlerinde hep anlamsız öfkeler... Belki belleğindeki belirsiz resmi daha da bulanıklaştıracak, Fazıl'ın çizdiği resmi bulanıklaştıracağım ama bana sorarsan bizim Şeytan pek gerçek olmayan bir Hayri ve Suna miti yarattı. Mahsus, onlardan nefret etmeyelim diye yaptı bunu..." Omuzlarını silkti. "Biz de ya da ben, seni katmıyorum, annesiz babasız kalmanın faturasını ona, kaçıp gidenlerin vekiline yükledim! Haksızdım... Ama Fazıl bu öfkeyi sevinerek yüklendi; yoldaşlarını korumak pahasına." Cümlesinin sonu mırıltının içinde yok oldu. "Tıpkı gerçek bir baba gibi."

Bir süre sustular. Abisine baktı: Belki de ilk kez içinden geçenleri bastırmadan, saklamadan açıklamıştı ona. Elini uzatıp yanağına dokundu. Belki kendine de ilk kez açık olmuştu.

Sessizlik uzayınca konuyu değiştirdi. "Gazeteleri gördün mü? Nazan'la Hülya'nın fotoğrafları var... Yarı çıplak." Kerim haberle ilgilenmemişti. "Bizim boşanma haberi de yakında manşet olursa şaşırmam."

"Küçük iştahlı, koskoca Şafak'ı yutunca hiç gurultu çıkmayacak mı sanıyordu?"

Kerim kaybolunca, koya döndü. Neden öyle kaçmıştı ki, tam da hava serinlerken. Fazıl'ın sulamayı ihmal ettiği begonvilden kopan kurumuş çiçekler, fuşya renkli fareler gibi terasta rüzgârın önünde amaçsızca dolaşıyordu. Geriye yaslandı, Fazıl'ın dostu poyraz, Çandarlı'dan yola çıkmış olmalıydı. Geceye baktı: Az önce dili olan gece şimdi hiçbir şeyi açıklamıyordu.

10

Emre parmağına baktı: Hayatında bir sayfa kapanırken yenisinin açıldığı inanılmaz gün sona eriyordu. Evlilik, öfke, küçümsenme, pişmanlıkla dalgalanan kaçınılmaz karşılaşma ve Hayal'in son dakikadaki sürprizi! Hasır koltuğu esneterek oturduğu yerde geriye yaslandı. Gözü yandaki kadehe takıldı. İkram edilmiş gibi başını salladı, yemekte yeteri kadar şarap içmişti. Sola döndü. Bedenini, düşüncelerini saran tedirginliğin Ayla'nın elli metre ötedeki, ışıkları söndürülmüş villasından buraya kadar yayılıyor olması şaşırtıcıydı. İkinci bir hayalet daha mı edinecekti?

Bakışlarını aşağıdaki ışıklı koya çevirdi. Marinadaki teknelerin direklerinin tepesindeki ışıklar hafif hafif sallanıyordu. Denize bir kez girmiş ama suyun sıcaklığından hoşlanmamıştı. Suyu değil, geceleri ortaya çıkan esintileri seviyordu. Aslında rüzgârlara yeni yeni alışıyordu. Bütün hayatını rüzgârların erişemeyeceği kadar derin bir yerde geçiren biri için bu o denli şaşırtıcı değildi. Adını bilmediği sadece yönünü kestirebildiği esintiyi, Ayla'nın dili ve bakışlarıyla üzerine kustuğu zehri te-

mizlemesini umarak içine çekti. Onu gördüğü anda kapıldığı garip, irkiltici şaşkınlığı hatırladı: Bir zamanlar biçimli bedenine karşı duyduğu arzu geceleri onu uykusuz bırakırdı, oysa şimdi? Sadece sıkıntı ve tedirginlik... Ve biraz da utanç; birlikte işlenmiş bir günahın ona düşen payı...

"Yanına oturabilir miyim Emre?" Sese döndü. Hayal, onun aksine elbisesini çıkarmıştı. Şortun altındaki bacaklarının inceliğinden rahatsız olacağı için gözlerini kaçırdı. Yandaki koltuğu, işaret etti. "Pişman mısın Emre?"

"Onu karım olarak kabullenecek miyim?" Aklından geçen soru buydu. Kendi sorusunun cevabını bilmiyordu, peki, pişman mıydı? "Hayır," dedi. "Değilim." Daha çok olup bitenden şaşkınım. Her şey çok hızlı oldu."

Hayal, elini uzatıp onunkinin üstüne koydu. "Anlıyorum Emre."

Acaba neyi anlıyordu? Ya da ne kadarını anlıyordu? Onun anlamak, sırlarını keşfetmek istediği tek konu vardı: Ayla! "Ayla birden yanımda belirdi," dedi.

"Emre! Açıklaman gereksiz... Yine de teşekkür ederim."

Varlığı belirsizleşmiş, adeta gecenin loşluğuna karışmış kadına baktı. Adını ilk kez cümlenin sonu yerinde başında kullanıyordu. Yine de açıklamaya koyuldu: "Çok öfkeliydi." dedi. "Beni fırsatçı olarak gördüğünü söyledi." Omuzlarını silkti: "Belki de haklıdır. Sanırım acı çekiyordu."

"Benim gibi yap Emre: Ayşe'ye aldırma." Adı yerine, cümlenin sonuna geri dönmüştü: "Sana bir bilgi vereyim: Onun için acı, ruhsal, duygusal özü olan bir durum değildir Emre. O, ruhsal acı çekmez, sadece öfkelenir, kıskanır ya da hayıflanır." Gözlem gücünün bıçaksı keskinliği korkutucuydu: Bakıp tarttığı kişinin zırhlarını kesip atıyor, onu çırılçıplak bırakıyordu. Sözlerini daha da inandırıcı kılan sesiydi. Sesinde hiçbir

şey yoktu: Duygu, öfke, kınama: Sadece söylemek istedikleri vardı. "Ayşe kimseye acıyamıyor; vicdanının girişi dar Emre... Korkutucu olan bu. Sanırım Aykut'tan korumak için vicdanını ruhunun derinliklerine gömdü. Şimdi kendisi de ulaşamıyor... Merak etme yakında Sezai'ye gidecektir. Söylemiştim Sezai onun için en mükemmel koca adayı Emre. Adamın can sıkıcılığa tahammül eşiği yüksek."

Hâlâ elini tutan kadına baktı. Abla, abi korkusunun inandırıcı bir temeli var mıydı? Emin değildi. Bu denli zeki, çevresini ve kişileri bu denli kolayca çırılçıplak bırakma becerisi olan, iki cümleyle silahlarından arındırabilen biri kimden korkardı ki? Acaba! "Biliyor musun benim hakkımda ne düşündüğünü bayağı merak ediyorum?"

İnce kadın elini bırakıp geriye çekildi. İrkilmiş miydi? Hayır, soru onu şaşırtmıştı o kadar. Ama şaşkınlığı onun hakkında hazırladığı ödevi açıklamasını engellemeyecekti. Dürüst olması gerektiğinin farkındaydı:

"Senin vicdanın da ruhun da var Emre. Ancak onları gereksiz yüklerden kurtarmalısın. Sen gerekeni yapan birisin... Unutma yanında ben varım." Hayal sözlerini bitirince koltuktan kalktı. "Ben yatacağım Emre."

Sonra gülümseyerek sürgülü kapıyı açıp içeriye girdi. Ruhunun, vicdanının yükleri ve gerekeni yapmak! Çok geçmeden, yalnız kaldığında gereğini yapmanın faturası sökün edince yerinden kalktı, içki şişesini alarak içeriye girdi. Viskiyi sehpaya bıraktı, yatak odasına geçti. Hayal'in sözleri, öğrencilik yıllarında, çözemediği problemlerle karşılaştığında duyduğu o kuşkuyu canlandırmıştı. "Artık yanında ben varım." Ne demek istemişti? Bu kadın, kirli ruhunu temizleyebilir, korkularından arındırabilir miydi onu?

Soyunurken yatağı, sanki bir çukurmuş gibi, içine düşmekten korkarak izledi. Elini yastığa uzattığında tedirginliğinin nedenini çözdü. Hayal'in parıltılı, keskin kavrayışından uzaklaşmak, onun koruyucu şefkatinden mahrum olmak... Tedirgin edici olan buydu. Ne garipti! Hayal korunmak için ona, o ise korkularından uzak durmak için onun ince varlığına muhtaçtı. Yeni bir keşif daha... İlişkileri karşılıklı bağımlılığa dönüşmüştü.

Odadan çıktı, koridora saptı, salondan yayılan serin havayı da peşine takarak ilerledi. Kapı açıktı, içeriye girince Hayal pikeyi açtı. Solda, komodindeki, şapkasının üzeri yeşil ve kırmızı ejderha motifleriyle süslenmiş abajurdan yayılan ölgün ışık, ince bedeni aydınlattı. Davet beklemeden yatağa girdi, konuşmadan, neden orada olduğunu bilen kadına, ablasının hiç unutmadığı, sabun kokulu şefkatini bulma umuduyla sarıldı. Kollarının arasındaki beden, zayıflığına karşın ona güç veriyor, onu her şeyin eskisi gibi olacağına inandırıyor, kaygılarını yatıştırıyor, korkularını örtüyordu. Dakikalar süren sessizliğin ardından Hayal dudaklarını uzatınca onu öptü. Aldığı tat değişikti: İnce, belirsiz dudakları aşk ya da şehvet değil, içten bir dostluk ve şefkat sunuyordu. Bir süre Hayal'e eşlik ederek kımıldamadan bekledi. İçindeki erkek canlanınca, ellerini, dudaklarını zayıf ama orantılı bedende gezdirdi. Belki eti Ayla, Neri, Fatma kadar lezzetli değildi ama ruhunun doyurucu olduğuna kendini inandırmaya hazırdı.

İçine girince Hayal hafifçe inledi. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Sanki bedeninin ona haz vereceğinden habersizdi. Bir süre hareketsiz kaldı. Cinsellik aklını karıştırmıştı, ne söyleyeceğini araştırıyordu. Kararsızlığı geçince ince kollarından umulmayacak bir güçle ona sarıldı. Ne denli yanıldığını şimdi kavrıyordu. Onun Mathilde olmayacağını hem kendine hem de

Ayla'ya defalarca tekrarlamasına rağmen işte içindeydi... Hem de muhtemelen onlardan nasıl intikam alacağını düşünen bir kadından çok da uzakta olmayan bir yatakta.

Onun orgazmı utangaç bir sessizlik, Hayal'inki ise belirtisi kaslarında görülmeyen bir güçle doluydu... Bir süre dengeli bir durgunluk içinde beklediler. Üzüntüye uğramadan düşünme molası. Hayal, abajuru kapattığında konuştu. Sesi önermiyordu, kararını vermişti.

"Ne yapalım biliyor musun Emre? Yarın arabayı alıp buradan ayrılalım. Kıyıyı izleyerek, Çanakkale'ye kadar çıkıp, İstanbul'a dönelim. Ne dersin Emre? Beğendiğimiz yer olursa, biraz mola verir, birkaç gün kalırız."

Onu kâbuslardan, uzak tutacak her öneriyi, her kararı kabul edecekti. Çanakkale öneriyi daha çekici kılıyordu. Belki Ahmet'i de görürdü. Fısıltıyla, "Olur," dedi.

Gecenin son sözü yine Hayal'indi: "Hayat, yirmi yedi yıldır esirgediği borcunu seninle ödeyecek bana Emre..."

X. BÖLÜM
(2 Ağustos Salı)

1

Mine, kapıyı vurmadan içeriye girdi. Fazıl, geniş pencerenin önüne, aşağıdaki koyu görecek şekilde yerleştirilmiş masanın başında, sırtı kapıya dönük, yazıyordu. Odanın batı cephesindeki pencerenin panjurları, saat on bir gibi dikleşerek arka tarafa geçecek güneşin ışıklarından korunmak için henüz açılmamıştı... Geniş olmayan bir yatak, oldukça eski, odayı daraltan dört ayaklı bir gardırop... Gardırobun iki yanındaki, odayı daha da küçültülen alçak kütüphaneler sanki kitaplardan çok bu köhne, antik çağdan kalan dolabın yere yığılmasını engellemek için yerleştirilmişti... "Günaydın, kahve getirdim." Fazıl, teşekkürden çok homurtuyu andıran bir ses çıkardı. "Kırık burun seni zaten tam zamanlı asık suratlı yapıyor Fazıl, boşuna yorulma. Sıkıldığın belli olmuyor."

Fazıl, "Surat asmadım," dedi. "Bu kadar erken kalkmana şaşırdım."

"Galiba sana baka baka karardım," dedi. "Aslında ben de mutsuzum, hiç uyuyamadım." Nihayet, Fazıl'ın ilgisini çekmişti. Yatağın üzerine oturdu. "Emre, neden durup dururken buraya, bizi ziyarete geliyor? Durumda bir gariplik var. Yıllarca İstanbul'dan dışarıya adımını atmamış biri, önce ortadan kayboluyor sonra da bu ücra yerde ortaya çıkıyor."

"Biraz sabret, nasılsa öğreneceksin!" Göz göze geldiler. Fazıl kalemini bıraktı. "Pekâlâ geveze... Başka ne var? Bizimkilerle konuştun mu?"

"İyilermiş," dedi. "Tekne de nihayet İstanbul'a ulaşmış. Bir haber daha: Ayşin ısrar edince, Kerim geçen perşembe onu Teyzemlere götürmek zorunda kalmış. Hafize Hanım, üstünkörü tebrikten sonra Ayşin'e önce kaç yaşında olduğunu sormuş, ardından da kaç çocuk düşündüğünü."

"İyi ki yatırıp muayene etmeye kalkışmamış." Karşısındaki yüzün asık olup olmadığını çıkaramıyordu ama kırık burnu, merakını gizlemiyordu. "Bak, benim yaşımda her dakikanın kıymeti var Şeker Kız; hele yazarken. O yüzden uzatmadan aklındakini söyle de bitirelim şu işi."

"Pekâlâ," dedi, sabahlığının cebinden kâğıdı çıkardı. "Dinle öyleyse!"

Öyle demesine karşın bir süre karşısındaki adamı süzdü: Fazıl, yüz metre aşağıda, ağustos sıcağını bastıracak serin rüzgârı bekleyen kıpırtısız koyun üzerine iliştirilmiş eğreti bir resme benziyordu. Sonunda doğrularak metni okumaya başladı:

"Önümüzde gizemli, hilebaz bir gece bizi bekliyordu. Loşluğa bürünen ıssız koyun etrafını çeviren defneler, iri nisan papatyaları, mor katır tırnakları sanki varlıklarını bahara değil, ona adamış, onun güzelliğini süslemek, taçlandırmak için açmıştı... Ona sen bir sanat yapıtısın dediğimde başını sallıyordu:

'Âşık kadın asla bir sanat yapıtı değildir, çünkü sanat yapıtı herkese aittir. Oysa ben...' Birlikte, sadece bize ait olan, adını bir zamanlar coşkunluğundan alan kayıp bir derenin aktığı koya bakan kulübemizde geceleri sevişiyor, günün hayallere, rüyalara yabancı olduğu saatlere kadar uyuyorduk. Mevsim erkendi, poyrazlar hâlâ dinmemişti, balıkçılar, yerliler dağın yamacındaki köylerinden koya inmemişti; sadece biz vardık. O ıssızlığın ortasında bile, gizli tutmak istiyormuş gibi, aşkını hep fısıltıyla ilan ederdi. İtiraf edemediğimiz aşkımızı kayalara işledik. Sürekli birlikte, hep yalnız, sonsuza kadar birbirimizin tutsağı olarak kalmak istiyorduk. Dünyaya özgürlük vaat ediyorduk ama bunu birbirimizden esirgiyorduk... Bu bizi utandırıyor, masum bir suçluluk duygusu altında eziyordu..."

"Nereden buldun onu?"

Bakışlarını kâğıttan Fazıl'a çevirdi. Karşısındaki yüz allak bullaktı: Sadece burnu değil gözleri, kaşları, dudakları, hatta kulakları bile yerlerinde değildi. Sakin bir sesle, "Evrakı metrukenin arasından," dedi. "Hatırladın mı, bana arşivim dediğin o tozlu odaya girme izni vermiştin."

Fazıl işaret edince Vekil Baba'sına karşı koymadan elindeki kâğıdı uzattı. Fazıl'ın yüzünde, on yaşındaki Şeker Kız'ı, hatırlamadığı annesini sevmediğini söylediğinde azarladığı andaki o korkutucu ifade vardı. Ama bu kez ağlamayacaktı. Yanılmamıştı, haftalardır aklını kurcalayan bilmeceyi çözmenin mutluluğunu yaşıyordu. Zaten otuz yıl önce Fazıl o korkutucu yüzle üzerine eğildiğinde suçsuz olduğunu düşünmüştü: İnsan hatırlamadığı, zihninde bir resmi bulunmayan, kokusunu, dokunuşunun yumuşaklığını duymadığı, hissetmediği birisini nasıl sevebilirdi?

Sakin bir sesle konuştu: "Belki sen hatırlamıyorsun ama ben hatırlıyorum Fazıl. O yazı... On iki yaşındaydım, sen yine hapisten çıkmıştın, bizi Teyze'mden kurtarıp buraya getirdiğin

o temmuzu. Kerim karşı kayalıklarda, köylü çocuklarla balık avlıyordu, sen ve ben güneşin doğuşunu seyrettiğimiz o burundaydık, ben sana sorular soruyordum, sense arkadaki düz kayayı, sanki içinde define gizliymiş gibi gözden geçiriyordun. Sonra bana döndün. Silmeye çalıştın ama ben gözyaşlarını gördüm... İlk kez bir yetişkinin ağladığına tanıklık ediyordum. Şaşkındım. Ne oldu dedim, sen cevap vermedin, gelip beni kucakladın. O anı, o günü hiç unutmadım Fazıl, çünkü hayatımın en mutlu anlarından birisini yaşadığım gündü o gün... Hiç kimse bana senin o gün sarıldığın gibi sarılmadı. Duyduğun sevgi o denli büyük, o denli farklıydı ki, beni hem şaşırtmıştı hem de mutluluktan gözyaşlarına boğmuştu. Sonra nasıl birlikte ağladığımızı hatırlıyor musun?"

Sözlerine ara vererek ayağa kalktı. Fazıl'ın yüzündeki o ürkütücü ifade yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Ona yaklaştı. Fazıl, yumuşak bir sesle, "Sus artık," dedi; sesi teslim olmuştu, bilmeceyi çözdüğünü biliyordu.

"Az önce, bu metni okuduktan sonra buruna gittim... Evet tek başıma; yılanlara aldırmadan. 1987'de, o gün arkamızdaki o kayada ne aradığını bilerek." Kollarını omuzları düşmüş adamın boynuna doladı. Yirmi üç yıl önce ondan aldığı sevgiyi şimdi ona vermek için nelerden vazgeçmezdi. "Bence harfler hâlâ okunuyor Fazıl: S ve F..." Yanağını adamın yanağına dayadı. "Yayınlamadığın, herkesten gizlediğin romanın kahramanı Güz, aslında Suna, öyle değil mi?" Fazıl cevap vermedi; onun sessizce hıçkırdığını, gizli gözyaşlarıyla ağladığını biliyordu. "Onu çok sevdin. Onunla buraya geldin, bu kulübede ilanı aşk ettin ve seviştin."

Fazıl dakikalar sonra konuştu. İnkârı ve öfkeyi geride bırakmıştı. Şimdi sadece hüzünlü bir âşıktı. "Nasıl anladın? Nereden bulup çıkardın?"

Fazıl'ın ellerini bırakmadan keşif serüvenini anlatmaya koyuldu: "Sırrını sen ele verdin... İpuçları betimlemelerinde gizliydi. Yazdıklarını hatırla: Hem Suna'nın hem de Güz'ün en göze çarpan karakter özellikleri, ciddiyetleriydi. Sana, Nejat'tan boşanacağımı düşündüğüm gece telefon etmiştim... Babamın izlerini romanlarındaki karakterlerden görüyorum ama annemden hiç iz yok dediğimde onu bana bir solukta betimlerken ne demiştin? Kelimesi kelimesine aklımda çünkü beynime kazındı: 'Evet zevkleri Teyze'ninki kadar kasvetli değildi ama yeterince havai ve neşeli de değildi...' Peki, Güz için ne yazmışsın? '... Kusuru, aydınlığı ile uyumsuz ciddiyetiydi... Kadın ruhuyla taçlandığında güzeldir... Beğenilme isteğinin olmaması...'"

Fazıl ellerini geri çekti: "Kanıtların sadece birkaç cümle mi?"

Uzanıp, düşünceleri uzaklarda gezinen yorgun adamı öptü. Yanağı ıslanmış, Ağlaması açığa çıkmıştı! Görüntüsü bulanıklaşınca, aradaki gözyaşlarının kendi gözlerinden döküldüğünü fark etti... "Asıl kanıt sevgiydi Fazıl; bana, bize karşı duyduğun sevgiydi: Karşılıksız, hatta zaman zaman anlamsız bulduğum, zaman zaman da bıktırıcı olduğunu düşündüğüm sevgin. Tıpkı bir babanın çocuklarını sevmesi gibi. 1987'de bana sarıldığın anda hissettiklerimden daha güçlü bir kanıt olamaz." Geri çekildi; dizlerinin üzerine çöktü, tekrar Fazıl'ın ellerini tuttu. Onları bırakmayacaktı. Gözlerinin içine baktı. Direnmeyecek, inkâra kalkmayacaktı... "Onu çok mu sevdin? Burada, belki bu odada..."

Fazıl'ın parmağı uzandı, dudaklarını susturdu. "Onu, seni ve Kerim'i... Bütün hayatım üçünüzden ibaret Şeker Kız'ım."

Saçlarının dibine kadar ürperdi. Fazıl, belki de ilk kez adının sonuna iyelik eki iliştirmişti. "Fazıl, şimdi kalkıp kendime de kahve koyacağım, sonra karşına geçeceğim ve sen de bana

annemle nasıl tanıştığını, onunla neden... Neyse, itiraz istemem. Hazır ol, iki dakika sonra buradayım."

Ancak on dakika sonra geri dönebildi. Konuşmasına engel olacak mutluluk gözyaşlarını engellemek bu kadar sürmüştü. Mutlu olmasının iki nedeni vardı. İlki, bir gizi aydınlatmanın mutluğu ise, diğeri de bu gizin Fazıl'la aralarındaki bağı daha da güçlendirdiğinin bilincine varışıydı... Fazıl, bıraktığı koltuğunda değildi, sıcağa aldırmadan kanadını açtığı pencerenin önünde ayakta duruyordu. Adamın aşağıdaki kıpırtısız koyu, karşı kıyıdaki yarları ya da uzaklarda kulübesini serinletecek dost rüzgârları değil, anılarını seyrettiğini bilerek, geriye dönüp, "Otur bakalım," demesine kadar sessizce bekledi.

Kahvesini şarap kadehiymiş gibi havaya kaldırıp, yatağa oturdu. "Sen anlatmadan önce söyleyeyim. Seni vekil değil, hep gerçek babam gibi sevdim Fazıl: hoyratça, bencilce, bazen de tek taraflı. Biliyorum ki az sonra, ne anlatırsan anlat, sevgim daha da artacak."

Fazıl gülümsedi. "Güz'ü, annenin aramızdaki kod adı buydu, ilk kez 1970'te gördüm. İGD[55] daha sonra, ben hapisten çıktığımda kuruldu, yetmişlerde parti sempatizanlarının toplandıkları mahaller, kültür mahfilleriydi. Ben de amatör bir yazar olarak o çevrelerde dolanıyordum. Yirmi yaşındaydım, Güz benden iki yaş büyüktü... Görür görmez ona âşık oldum. O..." Güldü. "O epeyce direndi... İlişkimizi herkesten gizledik..." Masaya oturdu. "Şu ana kadar sadece dört kişinin bildiği bir sırdı bu... Güz'le ben, Hayri, Teyze'n ve listeye az önce de sen katıldın..." Güz! Sevdiği kadını hâlâ, onun yapan, ona ait kılan adla çağırıyordu. Kahveyi yudumladı. Tadı berbattı. Kahve onun işi diye düşündü. Fazıl devam ediyordu: "Biz gizli

55 İGD: İleri Gençlik Derneği, TKP'nin gençlik teşkilatı.

sevgililerdik. Çünkü o zamanlar partide gönül ilişkileri, burjuva hevesleri olarak görülüyordu. Buna bir de Güz'ün benden daha büyük ve parti üyesi olması katılınca hep suspus olduk. O tarihte ben üye değildim, sadece sempatizandım... Neyse, 1971'de faşist darbe olunca dağıldık. İkimiz de aranıyorduk, annende bazı belgeler vardı, onlarla birlikte o yıl, nisanda buraya geldik. Haziran ortasına kadar da bu kulübede kaldık. Huzursuz bir yazdı, geceler olgunlaşmadan bitiveriyordu ama biz o ham geceleri sevişerek, oburca tüketiyorduk... Annen, senin aksine, yılandan, akrepten, domuzdan korkmazdı. O iki ay boyunca kendi yarattığımız cennette yaşadık. Adlarımızı kayalara, denizin altındaki kumlara..." Eliyle batıyı gösterdi, Saip Kayası'nın tepesinde yüzyıllık bir manastır yıkıntısı vardı, o taşların altına kazıdık."

Fazıl, gerideki yüzlerce metre yükseklikteki dağa az önce tırmanmış gibi soluk soluğaydı: "Sonra ne oldu..."

"Biri bizi ihbar etti, yakalandık ve İstanbul'a götürüldük." Sözlerinin burasında birden gülümsedi. Yersiz ve yarım bir gülümsemeydi bu. "Kimin gammazladığını tabii ki hiç öğrenemedik ama ben nedense... hep Tahir Bey'den kuşkulandım."

Şaşkınlıkla durakladı. Kahveyi öteki eline alıp, pencereden görünen karşı yamacı işaret etti. "Şu Tahir Bey... Yazdığın öyküdeki, intihar eden adam mı?"

Fazıl, başını eğdi: "Evet! Benimki yakıştırma belki de ama Schœndœrffer'in nasıl Ferguson'u varsa benim de Tahir'im var... Neyse, Güz, dört ay sonra serbest bırakıldı. İfademde, yanımızda bulunan belgelerin bana ait olduğunu söylediğim için. Evraklar da benim evimde bulunmuştu zaten, bana altı yıl verdiler... Bu da az önce çözdüğün aşk hikâyesinin sonu oldu. 1976'da kırık burunla tahliye edildiğimde Kerim dört, sense bir yaşındaydın Şeker Kız. Artık parti üyesiydim. Bir süre bana

kahraman muamelesi yapıldı ama sonradan sivri dilim keyifleri kaçırdı, Güz ile Hayri'nin Berlin'e gitmesinin ardından da beni partiden uzaklaştırdılar. Eleştirilerin dozu iyice artınca da burjuva özentisi yazar diyerek kapının dışına koydular. İşte bütün hikâye bu."

Uzanıp, kahveyi masaya bıraktı. Öykü romantikti ama sonu hayal kırıcıydı. Genç âşık işkenceye dayanıyor, sevgilisini koruyor, hapse giriyor, ama sevdiği kadın o hapisteyken başkasıyla evleniyor... Yoksa Suna, Fazıl'ın adını dağa taşa kazıdığı, cümleleriyle çizdiği o resimdeki kadın değil miydi? Tahir Bey'den Ferguson yarattığı gibi, Suna'dan da Güz mü yaratmıştı? "Peki, Güz, sana hiç açıklama yapmadı mı Fazıl? Mesela bir mektup ya da."

Fazıl, "Gerekmezdi," dedi. "Onun başka sorumlulukları vardı."

Bir süre hayal kırıklığı ile katılaşan sessizlikte konuşmadan beklediler. Güneş ışıkları, sıcağı yanına almış, odaya sızmaya çalışıyordu; batı penceresinin kepenklerini kapattı. "Sen ona Güz diyordun... Senin kod adın neydi?"

"Ke..."

Sözcüğün sadece ilk harfini ağzından kaçırdıktan sonra gerisini yuttuğunda, Fazıl'ın gözleri daha önce hiç görmediği kadar açılmıştı. Sanki görünmeyen birisi tarafından arkasından bıçaklanmıştı. Zihnini kateden şimşek de o bıçakla aynı anda başına saplandı... Fazıl'ın ağzından kaçırdığı yarım sözcük tamamlandı ve bir bütün olarak zihninde yankılandı... Kod adı Kerim! Fazıl'ın telaşının başka nedeni olamazdı. Fazıl'ın ilk hecesini duyar duymaz şakaklarına giden ellerini indirdi. İkisi de titriyordu... Demek Kerim, adını Fazıl'dan almıştı. Suna aşkının adını, oğlunda sürdürmüştü... Şimşek sönmüştü ama zihnindeki o sıçrama sona ermemişti: Beynindeki arşivi yaka-

rak tarıyordu: 1971 Haziran'ında tutuklandılar. Suna dört ay sonra tahliye oldu... Yani 1971 Ekim'inde... Peki Kerim! O ne zaman...

"O şubatta doğdu! 23 Şubat 1972'de..." Şimşek tekrar zihnini biçince bu kez bağırdı: "Kerim, senin! Senin... Senin..." Aynı sözcüğü art arda tekrarlayıp sustuğunda durumun garipliğini fark etti. Ayaktaydı, kendini korumak ister gibi büzülen Fazıl'ın üstüne eğilmişti ve bağırıyordu. Durumu fark edince sıçrayarak geriye çekildi. "Aman Tanrım!"

Yapabileceği, yapmak zorunda olduğu, yapmak istediği tek şey vardı, onu yaptı: Atılıp adama sarıldı. Hüznünü, mutluluğunu, kendisinin hiç tadamadığı aşkını tatmak, paylaşmak, belki de bilinçli olarak hiç sarılamadığı annesine sarılmak için: Dakikalar sonra Fazıl hikâyenin, aslında hikâye değil, hayatının, hayır sadece kendi hayatının değil, üçünün hayatlarının en önemli olayının sonunu getirdi. Sesi yenik değildi ama daha önce duymadığı kadar yumuşaktı:

"Annen hamile olduğunu tutukluğunun üçüncü ayında fark etmiş. Salıverildiğinde neredeyse beş aylık hamileydi. Hayri, yakın arkadaşıydı. Sert ama çok fedakâr, sorumluluk sahibi ve güvenilir bir yoldaştı. Benden yıllarca ümit yoktu. Parti de böyle bir olayı kabullenmezdi, sorunu o çözdü. Ocak sonunda evlendiler." Hemen ekledi. "Benim rızamla."

"Ya sen?"

Omuzlarını silkti. "Hazmetmek, bu haşarı yüreğimi yatıştırmak kolay olamadı. Ama aşk acısı beni yazar yaptı... Ne demişler? Bir kadını unutmak ya da anılaştırmak istiyorsan, onu yaz! Ben de onu yaptım. Evrakların arasından didikleyip çıkardığı müsveddeler o günlerden kalma."

"Ama bunları yayınlamadın. Neden sırrını sakladın Fazıl?"

"Günahlar ve sırlar olmasa hayat yaşamaya değer mi Şeker Kız? Bir de annenle babanın düşeceği durumu hayal et." Fazıl, elini uzatıp saçını okşadı. "Hem bu sır, ikinizin üzerinde hak iddia etmemi kolaylaştırdı." Bir kahkaha attı: "Teyze'ne, eğer sizi görmeme mâni olursa, Kerim için babalık davası açacağımı, aile şerefini paramparça edeceğimi söyledim. Ödü koptu."

Gözyaşlarını kurutacakmış gibi gülümsemeye çalıştı: "Demek Cadı Hafize'yi böyle korkutuyordun?" Sonra irkildi. Asıl soru hâlâ cevapsızdı: "Kerim biliyor mu?"

Fazıl başını salladı: "Hayır, söylemeye de niyetim yok... Ona benimle ilgili başka sorumluluk yüklemeyeceğim. Beni gömsün, yeter!" Neşelendi. "Biliyor musun, beni ilk gördüğünde ne yaptın?" Konuyu kapatıyordu. Sorusunun cevabını kendisi verdi: "Küçücük ellerinle burnumu düzeltmeye çalıştın." Az önceki kahkahayı tekrarladı. Neşesi her zamanki gibi yardımına koşuyordu. "Tam dört yaşına kadar da vazgeçmedin bu tamirat hevesinden."

Kerim'den söz etmeyecekti. Bir süre sustular. Aklına gelen yeni soruyla doğruldu: Ya Suna! "Sonra ne oldu, sen hapisten çıktığında... Yani, hiç mi?"

Fazıl başını salladı: "Hayır, artık sevgili sayılmazdık, aramızda, dostluğun hazzını andıran bir bağ oluştu. Hayri de bunu sorun etmedi. Laf aramızda, babana çok saygı duyardım."

Bu kez, bir süre denemeyecek kadar uzun süren sessizliği yine o sona erdirdi: "Fazıl, içimden geçeni söylüyorum. Kerim'i çok kıskandım... Keşke benim..."

Saçmalama... Zaten öyleyim. Lafını sen icat ettin ama beni birine tanıştırırken ne zaman Vekil Baba'm Fazıl Erol desen, içimden, asaleten babası diye düzeltirdim. Benim açımdan değişen bir şey yok." Onu kaldırıp kendine çekti: "Sen Kerim'den

daha çok benim çocuğumsun Şeker Kız... İnan, hak ettiğimden daha fazla mutlu ettin beni."

Fazıl'ın kollarında, 1987'de, daha burnu kırılmamışken âşık olduğu kadının adını kazıdığı kayanın üzerinde ona sarıldığında hissettiği o tanımsız duyguyla bir kez daha ürperdi. Kolları şefkat ve sevgi doluydu ama kulağına fısıldadığı sesinde, Kerim'in Şeytan'ın üfürüğü dediği o tını vardı: "Bu müsveddeleri yayınlamanı yasaklıyorum Şeker Kız! Bu emir, ben öldükten sonra da geçerlidir. Anladın mı?"

Anlamıştı: Kerim'in babası sandığı adamdan daha fazla nefret etmemesi için... İtaatkâr bir çocuk gibi başını eğdi. "Anladım..." Baba diyecekti, diyemedi.

2

"Benim bugün iki toplantım var. Senin programın nasıl?"

Kerim, aynanın önünde makyajını tamamlayan Ayşin'i süzdü. "Önce fakülte, öğleden sonra büroya döneceğim." Toplantı için gerektiğinden fazla şık değil miydi? "İkisi de burada mı?" Ayşin neden sordun der gibi bakınca açıkladı: "Minik nakliye şirketini ayarladı. Ayırdığımız eşyaları bugün getirecekti. Sizi bölmesin."

Ayşin gülümsedi: "İki koltuk, bir çalışma masası ve kitaplar değil mi hepsi? Hiçbir şeyi aksatmaz canım..." Gülümsüyordu. Ona doğru yürüyen kadını süzdü. Soluk yeşil pantolon, beyaz gömlek... Aslında bu giysileri üzerinde daha önce defalarca görmüştü. O kutsanmıştı, ne giyerse giysin, seçkin ve çekici görünmenin sırrını çözmüştü. Ruju yüzünden öpmeyeceği için Ayşin burnunu onunkine dokundurdu. "Fazıl'la konuştun mu?"

Fazıl mı? "Fazıl'la ne konuşacaktım?"

Ayşin aynaya yürüdü. Makyajını, hızlı hareketlerinden son kez olduğu anlaşılıyordu, kontrol ederken gülümsedi: "Ne bileyim, Tomtom'daki evi boşalttığını haber verirsin diye düşünmüştüm. Ne de olsa yirmi yıldır komşusunuz."

Belki haklıydı ama... Yatakta doğruldu. "Saçmalama," dedi. "Karımın yanına taşınmak için ondan izin almam gerektiğini ima etmiyorsun herhalde?"

"Tabii ki hayır. Ne bileyim, en yakının Mine ve o, unutma." Tekrar ona döndü. "Hem artık kalksana, bak saat sekizi geçti... Ben bahçede yarım saat yoga yaptım."

"Sen benden gençsin."

Ayşin güldü. "Ne düşündüm, biliyor musun? Eğer itirazın olmazsa, atölyeyi basit bir spor merkezi yapalım... İki villadaki herkes kullanabilsin. Tabii kızağa yeni bir tekne koymayacaksan."

"Alay etme. Nasıl Penelope'nin kilimi varsa benim de Mavna'm vardı. Yokluğuna nasıl dayandım sanıyorsun?"

Ayşin güldü. "Fazıl'ın hazırcevaplığı oğluna da geçmiş."

Oğlu! Evlat kabul edilmişken bu yeni sözcük ikisini de şaşırttı. Ama nedense bundan söz etmediler. "İyi fikir," dedi. "Belki ben de bu evlilik tembelliğini üzerimden atarım."

"Bir şey daha var. Hiç kullanmayacak olsan da sana şirket kartviziti hazırlatacağım." Ayşin, karşı çıkmasını engellemek ister gibi geri dönerek yatağa yaklaştı. "Mine ve Ayla'ya hazırlattığım gibi."

Ne diyebilirdi. "Peki," dedi. "Fazıl'ı da arayacağım. Merak etme, zaten elinden gelseydi çoktan beni buraya gönderirdi."

Ayşin durakladı. Kuşkuyla onu süzdü. "O da çocuk meselesini merak ediyor, değil mi?"

Biraz bekledi. Sonra omuzlarını silkti. "Teyze'min patavatsızlığına bakma. Sen ne karar verirsen kabulüm."

Ayşin'in kuşkusu artıyordu. "Ne o... Yoksa çocuk istemiyor musun?"

Çok garipti. Yıllar sonra çocuk konusu ilk kez açılıyordu. "Dediğim gibi, karar senin. Sen bana yetersin."

"Şaşırdım, ben öyle düşünmemiştim..." Merakla yaklaştı: "Neredeyse altı yıl sürdü. Sorun, bu değil mi?" Sonra açıkladı: "Seviyor ama bağlanamıyorsun." Tekrar omuzlarını silkti. "Belki de korkuyorsun."

"Psikiyatr olan kim? Ablan mı sen mi?"

"Kerim Ertuğ sana sinirlenmek üzereyim!" Ayşin sesini yükseltmişti: "Hem iş hayatında başarılı olmak istiyorum hem de çocuk sahibi olmak... En erken iki, en geç dört yıl içinde. Ama first things first[56]... Understood?" [57] Neredeyse kulağını çekecekti. Ama çekmek yerine, rujunun bozulmasına aldırmadan onu dudaklarından öptü. "Kaç tane yapacağımıza ilkinden sonra karar veririz. Bak ne diyeceğim... Ayla benimle İtalya'ya gelecekti ama bir türlü iyileşemedi. Neden sen gelmiyorsun? Adli tatildeyiz, Emel'le konuşsana bugün. Sana biraz izin versin."

"Emel burada değil, İnegöl'de," dedi. Ayşin sorar gibi bakınca, "Ailesi oralı," diye açıkladı. "Geçen haftaki olayları hatırlıyorsun... Emel, bir Türk-Kürt çatışması provası yapıldığını söylüyor." Sıkıntıyla ellerini iki yana açtı. "Bizimki, durumu yerinde inceleyecek."

Ayşin bir süre düşündü: "Hâlâ tartışıyor musunuz?" Hafifçe gülümseyerek başıyla onayladı. "Biliyor musun Kerim, beni kötü alıştırdın." Bekledi; ardından gülümseyerek edindiği alışkanlığı mırıldandı: "Beni sevdiğini söylemene."

---

56 Her şey sırasıyla.
57 Anlaşıldı mı?

Alışkanlık, ihtiyaç değil. Bastıran korkuyu bastırarak, itaatkâr bir sesle, "Seni seviyorum," dedi.

İki yıl önce, sadece kendisiyle beslenemediğini keşfettiğinde, ona kendisini vermediği, veremediği için sevdiği erkeği terk eden kadın, şimdi ağzına kadar tıka basa onunla doluydu. Farkındaydı: Artık varlığı bir ihtiyaç değil, sadece alışkanlıktı. Gizlice tebessüm etti. Bu yıl Mine ve Kerim Ertuğ kardeşlerin, Ayşin Ertuğ'un peşine takılarak kapitalizme teslim oldukları yıldı. Bunu Fazıl'a söylemeliydi. Sonra düşüncesini düzeltti: Ayşin Süzen! Karısı soyadını değiştirmemiş, onunkini de sonuna eklememişti.

3

"Sağ olsunlar, neredeyse her gün bir bakandan özel röportaj alıyoruz ama siz de görüyorsunuz, tiraj hâlâ düşüyor Zekeriya Beyciğim. Ne derseniz deyin, millet, iktidarlara destek olanı değil, muhalefet edeni okuyor." Elini yeter der gibi kaldırdı: "Güya kadroyu budayacaktık ama sağ olsunlar, her gün, siz ve hatırını kıramayacağımız kişilerden yeni birileri öneriliyor. Bu gidişle kadronun eskisi kadar şişeceğini söylüyor arkadaşlar."

"Ne yapalım Nejat Beyciğim? Şafak çok itibarlı bir gazete. Herkes bu gemide yer almak istiyor."

Riyakârın yüzünü kaplayan ifade onu buldoğa çevirmişti. Bir an adamın dilini çıkarıp derin derin soluk almaya başlayacağını düşündü. "İyi güzel de gemi bu kadar yükü kaldıramaz, batar Zekeriya Bey. O küstah Hilmi Giritli'nin laneti peşimizde. Bu gidişle kredi borcunun ilk ödemesini yapmakta zorlanacağız."

"Aman Mirim, Nejat Beyciğim, daha yeni kule bedellerini koydunuz kasanıza, unuttunuz mu?"

Acaba bir gün bu adamlarla iş yaptığına pişman olacak mıydı? "İyi de açıktan alınan paranın muhasebeleştirilmesinin ne denli zor olduğunun farkında mısınız Zekeriya Bey? Kim yetmiş milyon doları saklayabilir ki?"

"Biz şöyle düşündük... Afrika'daki inşaatlarla ilgili ayrı bir sözleşme yapalım. Belki o zaman muhasebe formalitelerini halledebilirsiniz. Kim koca kıta Afrika'yı dolaşıp, tek tek ihale büyüklüklerini kontrol edecek."

Belki de doğru söylüyordu... Karşısındaki buldoğu süzdü. Gözlerinde kör adamın, yönü kestirilemeyen bakışları vardı. Acaba bu kez önerisinin ardında ne vardı? Ayağa kalktı. İki adım atarak ona yaklaştı: "Size durumu aksettirmiştim Zekeriya Bey. Küçük kardeşim yönetim kurulunda temsili için Mustafa Sapan'ı aday gösterecek. O dinozorun ne denli başımızı ağrıtacağını bilemezsiniz. Her adımımızı dikkatle inceleyecektir. Değil Afrika'ya, gerekirse Mars'a bile gider o herif."

"Sakin olun Nejat Beyciğim, arkadaşlar ilgileniyorlar, bugün yarın o konuyu gündemimizden çıkaracağız. Dediğim gibi bize güvenin, sakin ve emin olun... Şu kredi ilk taksiti için de şöyle bir adım atabiliriz. Elinizde işe yaramaz bir şeyler yok mu? Arsa falan gibi. Onları satabiliriz." Sırıttı. "Tabii değer fiyatına..."

Yaramaz şeyler! "Elde ne kaldı ki Zekeriya Bey? Dağ taş dışında her şey ipotekli."

Adam ayağa kalkacakmış gibi koltuğunda doğruldu. Gülümsemesi yüzündeki o buldok ifadesini örtmüyordu: "Nerede bu dağ taş?"

Nerede mi? "Malatya'da," dedi. "Dağ dediğim çorak tepeler."

"Çorak tepeler ha..." Adam biraz bekledi. "Bana tapu bilgilerini verirseniz baktırırız. Malatya, siz benden daha iyi bi-

lirsiniz, deprem bölgesi. Devlet orada, sağlam zeminli arazilerde depreme dayanıklı konutlar yapmak ister herhalde." Hepsi karşısındaki bu para sever adam gibi miydi? O yönsüz bakan gözleri irileşmişti. Önüne yeni fırsat çıkınca iştahı açılıyor olmalıydı. "Başka böyle arsalarınız varsa da haberimiz olsun... Gerekirse yenilerini alın, portföye katın, tekrar değerlendiririz." Niyetini belli eden bir yılışıklıkla gülümsedi: "Pazarlarız."

Şaşkınlık, biraz da korkuyla adamı süzdü. Söylediklerinin ne kadarını gerçekleştirecek güçteydi? Aslında sorusunun yersiz olduğunun farkındaydı. Bu adamlar şimdiye kadar söyledikleri her şeyi yapmışlardı. "Arkadaşlara direktif vereceğim," dedi. "Bakıp araştırsınlar."

"Bu arada Amerika seyahatinin zamanı konusunda hâlâ bir karar vermediniz mi?" Sinsi adamın sesi davetkâr olmaktan çok uyarıcıydı: "Biliyorsunuz, bekleniyorsunuz."

Uzatma gel! Başlarda övgülere, ricalara sarılarak sunulan davet, iki ay içinde bu iki kelimeye sıkıştırılmıştı... "Yeni işleyişin rayına girmesini bekliyorum Zekeriya Bey. Biliyorsunuz devirden sonra holdingde de düzenlemeler yapılıyor."

"Haklısın Nejat Bey. Ama sizinle tanışmak isteyen muhterem zatlar, alimler var, onları da çok bekletemeyiz." Adam nihayet ayağa kalktı. "Bir de gitmeden önce... Affınıza sığınarak sorabilir miyim? Ben de, yani biz de merak ettik, şu dün yayınlanan fotoğraflarda yanınızda görünen genç hanım kim acaba?"

Şimdi de özel hayat sorgulaması! Ne diyebilirdi? "Sözlüm," dedi. "Daha doğrusu nişanlım. Yakında açıklayacağız."

"Çok sevindik Nejat Beyciğim. Demek boşanmanın akabinde yeniden evlilik var ufukta. Çok iyi. Evli olan Allah katında daha değerlidir... Peygamber efendimiz de bekarlığın kişiyi günaha düşürebileceğini söylemiştir. Hadiste bize bunları söyler... Allah tamamına erdirsin inşallah."

Her düşünceyi, her konuyu çoğul olarak ifade eden, biz diye konuşan, her fırsatta arkasındakileri de vurgulayan ağzı kalabalık adam odadan çıkınca derin bir soluk aldı. Eli boynuna gitti: İlk kez, Mustafa Sapan'ın yönetim kurulundan sepetlendiği gün sözünü ettiği o tasmayı boğazında hissetmişti... Masaya yürüdü, gazeteyi aldı. Fotoğrafı ilk gördüğünde zihninden geçen düşünceyle bir kez daha irkildi: Yanımda harika bir kadın var... Zerrin'in gençliği, fotoğraf uzaktan çekilmiş olsa da belli oluyordu. Fotoğraftan ilk söz eden Zekeriya olmuştu... Mine, Hülya, yeni damat... Onlar da gazeteyi görmüş müydü? Ya Cemil Kösten?

Masanın üzerindeki telefona uzandı, numarayı çevirdi. Her zamankinin aksine babasının telefonu hemen açıldı. "Ooo... Ben de ne zaman arayacak diye bekliyordum." Cemil Kösten'in sesi, alaycı açılış cümlesinin gerisinde gizli bir onay içeriyordu. "Bakıyorum Nejat Bey gazete manşetlerinden inmez oldu. Hoş, bu kez magazin sayfasında ama... Ne yapacaksın, Nazan, Hülya, şimdi de sen, sıra Ayla'da... Bakalım o seninki kadar güzel birini bulabilecek mi?" Babası art arda sıraladığı cümlelerini soruyla noktaladı: "Kim o kadın?"

Kadın? Demek Zerrin'in yeni imajı, arzu ettiği kadar kadınsıydı. Hattın öteki ucundan gelen meraklı ses, onay değildi ama beğenisini de saklamıyordu. Kısa bir an için gözlerini kapadı; artık kaçamazdı. "Baba, şimdi söyleyeceklerim seni çok şaşırtacak, ama kesmeden dinle..." Kızın diyecekti, son anda kendini tuttu. "Kadının adı Zerrin..."

Cemil Kösten, sonraki üç dakika boyunca açıklamasını bölmeden, onu dinledi. O, sözlerini bitirdikten sonra da bir süre sessizliğini korudu. Konuştuğunda merakı, şaşkınlığını örtmüştü. "Kim biliyor yanındaki kadının, Zeh... neydi, Zerrin'in Emre'nin kardeşi olduğunu?"

"Zerrin'den sadece sana söz ettim baba. Zaten ilk kez evvelsi gün birlikte dışarıya çıktık." Biraz bekledi. Cemil Kösten'i nasıl ikna edeceğini biliyordu. Malatyalı Napolyon da onun gibi bakmıyor muydu kadınlara? "Emre'den daha güzel bir mahluk baba." Ölçülü olmasına dikkat ederek babasının az önceki kahkahasına karşılık verdi. "Galiba Tanrı Köstenlerle Deliormanlıların genlerini karıştırmaya kararlı."

Cemil Kösten'in cevabı yine kararsız bir sessizliğin ardından geldi: "Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ama galiba haklısın..." Sonra birden canlandı: "Niyetin ciddi mi?"

Şaşırma sırası ona gelmişti. Zerrin'e cevap veriyormuş gibi kekeledi: "Da...ha erken ama öyle görünüyor baba."

"Kaç yaşında bu Zerrin?"

On sekiz diyemeyeceğinden işi şakaya vurdu: "Benden epeyce genç olduğunu söyleyeyim. Biliyorsun kadınlar yaşlarını..."

Cemil Kösten sözünü kesti: "İyi! Beni dinle! Eğer evleneceksen gecikme. Kırk beşten sonra çocuk patırtısına katlanmak zordur... Gücün kuvvetin varken, yapabildiğin kadar çocuk yap! Kösten soyunu biraz güçlendirip, güzelleştirelim."

Derin bir soluk aldı. Onayı almıştı. Cemil Kösten güzel kadınları onaylıyordu ama asıl onayladığı yeni varis olasılığıydı. Asalet devşirdikleri kadından varis edinecekleri kadına çabuk ve kolayca geçmişlerdi. "Emir alınmıştır baba. Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Olayı uzatma Nejat. Yoksa yine o eski günlerdeki gibi çapkın müteahhit veliahtları lafları ayyuka çıkar. Zaten bütün gözler üstünde, elini çabuk tut." Napolyon planlama safhasına geçmişti. "Bu arada, Hülya reddetti ama sen mutlaka evlilik sözleşmesi yap!"

Evlilik sözleşmesi! Bunu Zerrin'e nasıl açıklayacaktı? "Tamam baba, aklımda tutacağım." Endişe etmesine gerek yoktu. Konu Zerrin olunca her şey yoluna giriyor, rast gidiyordu. "Bu arada baba, ben seni asıl başka konu için aramıştım... Malatya'da bizim tepelerdeki o tarlaların dışında arsalarımız var mı?"

"Var ama biliyorsun, çoğu Aşağıbağlar tarafında. Geniş olanlar hisseli. Halalar, amcalarla, onların çocukları falan... Neden sordun?"

"Arsa toplayalım diye düşündüm... Malatya'da toplu konut yaptırılacakmış."

Cemil Kösten konuşmadan önce yine bir süre sustu. Kuşkulanmış mıydı? "Bilgi ya da haber yine malum dostlardan mı?"

Evet, kuşkulanmıştı: "Evet," dedi.

"Gazetenin durumu nasıl? Tiraj kötü düşmüş diye haberler dolaşıyor ortalıkta." Cemil Kösten, onun konuşmasına izin vermeden devam etti: "Bu gidişle kredi geri ödemeleri sorun çıkartmayacak mı?"

"Merak etme baba. Tiraj biraz sarsıldı ama ilan gelirleri dörde katlandı. Tüm kamu kuruluşları, bankaları reklamlarını bize çevirdiler. Televizyondaki reklam gelirleri çok iyi... Geri ödemeleri de aklına takma, daha zaman var." Babasının duymak istemediği haberi de verdi: "Olmazsa, uygun koşullarda yeniden yapılandırırız."

"Yeniden yapılandırma mı? Yani geri ödemede temerrüde düşeceğiz demenin Türkçesi... Bu Kösten Holding için bir ilk olur, farkında mısın Nejat?"

Tabii ki farkındaydı... "Devirler değişti baba. Artık yeniden yapılandırılmayan büyük kredi mi var? Adı sanı bilinen kim varsa, hepsi yapıyor bunu. En zenginler bile. Yapmayan enayi."

Sessizlik Cemil Kösten'in ikna olmadığını ele veriyordu: "Peki öyle olsun. Şimdi gitmem gerek. Naim'le balığa çıkacağız... Bu arada neden hafta sonu yeni arkadaşını alıp buraya gelmiyorsun? Zerrin Hanım'la tanışır, güzelliğini temaşa ederdik. Hatta Ayla'ya da haber ver o da gelsin. Hülya'nın nikâhına gelmişti ama hastalanıp apar topar geri döndü."

Ayla! Babasının sözlerini kesti. "Hülyalar nasıl baba? Hâlâ..."

"Evet hâlâ balayında sayılırlar. Araba ile geze geze İstanbul'a dönüyorlar. Gelecek hafta çarşamba Mustafa Amca'nla buluşacaklar."

"Vekaletname için mi?" Malatyalı Napolyon cevap vermeyince devam etti: "Baba bunu iyi düşündün mü? Yönetim kurulunun ahengini..."

"Konu kapanmıştır Nejat. Uzlaşmanın yolunu bul. Zaten adamın sadece bir oyu var."

Ya! "Sağlınız nasıl baba? Senin, Nazan'ın."

"Gayet iyiyiz, keyfimiz yerinde."

Demek neden İstanbul'a geldiğini açıklamayacaktı. Murat beceriksizi de hastane araştırmasından bir şey çıkaramamıştı.

Telefonu kapatınca sessizce küfür etti. Sonra son iki ayda her bunaldığında yaptığı gibi Zerrin'i düşündü. O, neşe, gelecek umudu ve güç veriyordu ona. Birden saatlerin akıp gitmesini, bir an önce akşam olmasını diledi... Küçük kedi, acaba şu anda ne yapıyordu? Tekrar telefona uzandı. Haberi ona alıştıra alıştıra verecekti.

4

Zerrin, saate baktıktan sonra Neri'ye döndü: "Beklediğimiz tasarımcı Vakko'da Beymen'de vitrin düzenlemesi yapmış." Madem bekliyorlardı, iç mimardan öğrendiklerini sata-

bilirdi. "Vitrin düzenlemesi de neymiş, deyip geçme. Batıda bu konuda üniversitelerde tez bile yapılıyormuş. Tüketici eğilimi alıcıyı vitrine getirirmiş, vitrin de içeriye sokarmış." İki adım geriye çekildi. "Adam..." Beni diyecekti, Neri'yi süzdü. Onu dışarıda bırakmamalıydı: "Bizi yansıtacak tema konusunda fikir oluşturmak için tanışmak istemiş. Bence, kalite, modernlik ve farklılık üzerinde durmalıyız. Ne dersin?"

Neri başını eğdi. "Tam isabet derim patron, müthiş!" Patron! Karşısındaki kadının itaatkâr gülümsemesine karşılık verdi. Çok inanarak söylemediğini biliyordu ama yine de patron sözcüğünü onun ağzından işitmesi, üç ay içinde bulundukları yeri birbirlerine hatırlattığı için hoşuna gidiyordu. "Bir şey daha söyleyeyim mi?" Neri ona yaklaştı, elini yüzüne doğru uzattı. "Bu kısa saç sana inanılmayacak kadar çok yakıştı. Bambaşka biri oldun. Yani daha..."

Neri uygun sözcüğü bulamayınca fısıldadı: "Kadınca..." Ardından, söyleyeceğinin ikisinin arasında kalması gerektiğini belirten sessiz bir bakış attı: "Hatta bir parça da şıllık." Biraz da iltifat. Neri'nin saçlarındaki elini okşadı. "Senin eserin image maker'ım, sayende en az beş yıl aldım."

Neri, gizlilik antlaşmasına uyacağını belirten bir hareketle göz kırptı: "Birisi de beğenmiştir inşallah."

"Bayıldı," dedi. "Bu akşam yine yemeğe çıkıyoruz. Aslında bir kokteyle, bilmem kimin kızı nişanlanıyormuş, sosyetenin yarısı orada olacakmış."

"Demek prensimiz artık gizlilik perdesini tamamen kaldırdı?" Başını eğdi. "Desene yarın yine gazetelerde boy boy resmin olacak!" Neri, eliyle havaya uzun bir çizgi çizdi. "Manşetler belli: Eşinden yeni boşanan Kösten Grubu CEO'su Nejat Kösten, genç bir kadınla görüldü."

"İnan bu da sıkıcı olacak. İki kez çıktık, ikisinde de bir sürü adam kim olduğumu öğrenmek için gizli açık bir sürü soru sordu. Benim derdim, gazoz..." Bir kahkaha attı: "Milletin derdiyse şu referandum. Ne vereceksin? Evet mi? Hayır mı? Konu bu."

"Ne oyu vereceksin?"

Şaşırtmıştı, Neri'ye baktı. O da mı modaya uyuyordu? "Bana kalsa o pazar havuz başında güneşlenirim," dedi. "Ama Nejat evetçi, mecburen ona uyacağım."

"Peki işini sorduklarında ne diyorsun?"

Güldü: "Nejat Bey'le ortaklık düşünüyoruz, giyim sektörüne yatırım yapacağız... Aynen böyle diyorum."

Neri de cevabını eğlenceli bulmuş gibi güldü: "Zekice bir karşılık." Gerçekten mi? Neri'nin beğenisiyle iltifatlarının yarısının sahte, sadakatininse neye bağlı olduğunu biliyordu ama Nejat'ın dediği gibi, iyi para ödeyerek satın alınan şeylere güvenmek akıllıcaydı. "Mutlu son konusunda belirlediğiniz bir tarih var mı?"

"Henüz yok." Sonra aklından geçeni söyledi: "Çok uzamayacak sanırım. Nejat, Amerika'ya gidelim diyor ama ben butik açılmadan bir yere kımıldamam. Öncelik burada."

Telefon titremeseydi, Daha devam edecekti. Mesajın Nejat'tan geldiğini düşünerek telefonu açtı ama ekranı görür görmez çantaya geri attı. Neri şaşırmıştı. "Ne oldu? Kötü bir haber mi? Sapsarı kesildin."

Sert bir sesle, "İyiyim," dedi. "Kardeşim... Başı dertteymiş."

"Emre mi?"

Kadın aklını Emre'yle bozmuş! Tekrar başını salladı. Bir an önce kendini dışarıya atmalıydı. "Benim çıkmam gerek Neri. Sen dekoratörü bekle, onu oyala... Bir saate dönerim."

"Ne oldu?"

Sana ne? "Sorma Neri, aile meselesi dedim. Sen söyleneni yap!"

Sokağa çıktığında yüzü yanıyordu. Ellerinin titremesini engellemek için tırnaklarını avuçlarına batırarak yumruklarını sıktı. Ne yapacağım? Her şey tam yoluna girmişken... Derin bir soluk aldı: Nejat olsa ne yapardı? Soruyu tekrarladı: Ne yapardı? Tabii ki... Telefonuna atıldı.

Telefon hemen açıldı: "Alo... Evet benim... Sizi görmem gerek... Hemen şimdi!" Bekledi ama hattın öteki ucundan ses çıkmayınca devam etti: "Dükkândan çıktım, Şişli'ye doğru yürüyorum. Yüz metre kadar yukardayım. Yanınıza şoför almayın..." Yutkundu. Başka çaresi yoktu; öyle yapacaktı: "Konu özel, şimdilik Nejat'ın haberi olmasına da gerek yok."

Murat on beş dakika sonra kaldırıma yanaştı. Audi'nin kapısını açıp koltuğa oturdu ve adama bakmadan konuştu: "Sakin bir yer bulun! Çok uzaklaşmayalım. Geri döneceğim."

İri adam başını eğdi, arabayı hareket ettirdi ve birkaç dakika sonra da Fulya'ya inen yokuşlardan birindeki küçük bir kafenin önüne park etti. Kenara çekilen adamın önünde kafeye girdi. İçerisi serin ve boştu, sadece bir masada oturan, bir kadın vardı. Dipteki masaya seçer seçmez, sevimli, tombul bir adam yanlarında bitti.

"Kahve ve su diyerek," adamı savuşturdu. Murat bir şey ısmarlamayınca, çantasından telefonu çıkarıp uzattı. Adam telefona değil ona bakıyordu: "Altı ay kadar önce, Nejat'ı tanımazken, bir arkadaşımın önerisiyle tanınmış bir manken ajansına başvurdum. Ajans benden özel çekim fotoğraflar istedi ve bir stüdyo önerildi. Ama orası pahalıydı, ben de arkadaşımın önerdiği daha ucuz bir fotoğrafçıda çekim yaptırdım. Adam sonrası için böyle pozlar da gerek diye, işte bunun gibi birkaç

fotoğraf daha çekti." Omuzlarını kaldırdı: "Daha sonra iş olmadı, ajanstan kabul alamadım..." Adam nihayet ekrana göz attı. Sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Şimdi o ekstra çekimdeki fotoğrafların bazılarını bana göndermiş."

Adam bir süre konuşmadı. Sonra sordu: "Ne istiyor?"

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece bu iki fotoğrafı göndermiş."

Murat biraz düşündü, ardından, "Şimdilik," dedi. "Anlaşılan gazetelerde fotoğrafınız çıkınca dikkat çektiniz. Bana fotoğraf stüdyosunun adresini verin, ilgileneyim."

İlgileneyim! Hepsi bu kadar mıydı? Ya sonra ne olacak? Dilinin ucuna gelen asıl soruyla irkildi: Nejat bu ilgilenmenin neresinde olacak? Karar vermeliydi. Adamın ifadesiz yüzüne baktı. Ona güvenmekle kumar oynamış olacaktı ama başka seçeneğinin olmadığının da farkındaydı. Dirseklerini masaya koydu, ardından adama doğru eğildi. Garipti: Korkudan çok bozuk parayı kazı kazanın ince zarının üzerine bastırdığı anda olduğu gibi bir heyecan duyuyordu.

"Bakın, belki farkındasınız, Nejat'la ilişkimiz gelişiyor." Hayır daha açık konuşmalıydı. "Onunla kışa girmeden evleneceğim. Nejat, bundan sonra sözlerime daha çok kulak verecek. Yani onun yakın çevresi benim de yakın çevrem olacak... Önerilerim olabilir. Mesela Semra'dan pek hazzetmiyorum. Onu uzaklaştırmasını isteyebilirim." İlk kez adamın dudaklarının ucunda belli belirsiz bir bükülme ortaya çıktı. Hayır, onu korkutmaya çalışmak budalalık olacaktı. Sadakatini kazanmalıydı. "Uzatmıyorum. Bu olaydan Nejat'ın haberi olmamalı."

Adamın dudaklarının ucundaki bükülme değişmemişti. Ona Nejat'ın sadakatini göz ardı etmesi için ne önerebilirdi? Para! Hayır, Nejat'la boy ölçüşemezdi. Hele patronu ona bir-

kaç hafta önce Antalya'da bir villa bağışlamışken... Geriye çekildi. Parayla satın alamayacağını neyle satın alabilirdi? Acaba!

"Anlaştık mı?" Adam sessizliğini sürdürünce, villa yerine ona verebileceği, şimdiye kadar istediği her şeyi elde etmesine sağlayan tek şeyi masaya sürdü: "Sana borçlanırım, dost oluruz." Ardından koşulsuz, uzun süreli suç ortaklığı öneren gizli bir fısıltıyla pazarlığa nokta koydu: "Borçlarıma sadık olduğumu biliyorsun."

Adam hep yaptığı gibi yine sustu, sonra, dostluğunu talep edip etmediğini, borcunu tahsil edip etmeyeceğini ele vermeyen bir sesle, "Anlaştık," dedi.

O da siz demeyi bırakmıştı. Karşısındaki adamın elini uzatmadan, onunla el sıkıştığını hissetti. Bir adım daha atabilirdi: "Bak Murat! Üç ay önce kot altındaki bir delikte yatıp kalkıyordum. Şimdi nerede yaşadığımı biliyorsun... Üç ay önce işsizdim, telefon yüzünden başım beladaydı, az önce Nişantaşı'nda butikteydim, eylülde açacağız. Kimse Nejat'la arama giremez ama böyle olaylar beni geciktirir. Anlıyor musun? Hiçbir..."

Adam az önce uzatmadığı elini kaldırdı: "Dediğim gibi, adla, adresi istiyorum."

Eğer edindiyse çok konuşmaktan hoşlanmayan bir dost edinmişti; Anladığını belirtmek için başını eğerken adamın iriliğinin ve sertliğinin etkileyiciliğini hissetti.

5

Emre, hafifçe yana dönerek bütün dikkatini önündeki yola vermiş görünen Hayal'e baktı. Gerçekten babasının söylediği gibi kilo mu alıyordu? İlk karşılaştıkları andan beri, ona her baktığında beyninde yankılan bir sese dönüşen 'ince' sözcüğü bir haftadır duyulmaz olmuştu. Cemil Kösten'in yola arabayla

çıkacaklarını öğrenince kapıldığı heyecanı hatırlayınca gülümsedi. Hayal onu bir kez daha şaşırtmıştı. Şoförlüğü etkileyiciydi. Bodrum, Didim, Kuşadası, Çeşme ve şimdi de bu art arda virajlarla uzayan dar asfalt yolda pek de yorulmuşa benzemiyor, arada önlerine çıkan arabaları ustaca manevralarla kolaylıkla geçiyordu. Sağda, art arda gelen koylarla bölünen deniz manzarası ilgi çekiciydi ama yol için aynı şey söylenemezdi.

Araba hafifçe savrulunca geriye yaslandı. Aralarındaki, varlığını fark ettiğinde şaşırdığı o simbiyotik bağ, güçlenerek sürüyordu. Kaygı cehenneminde yaşayan biri, kendi içinde kaybolmuş başka birisinin uzattığı eli kavramış, onunla el ele kuyudan çıkıyordu. Beraberlikleri, Hayal'in parçalanmış özgüvenini tamir ederken onun kâbuslarını soluklaştırdığını hissediyor, arada da olsa, umudun ikisinin de yüzlerinde bir filiz gibi boy attığını izliyordu.

Kabul etmeliydi, Hayal iki taraf içinde kazançlı bu çözümü ondan çok önce sezmişti. Karım demediği kadının, iyice yakınına gelinceye kadar ifşa etmediği, kendine özgü kuralları ve yönlendirici sıra dışı bir sezgisi vardı... Bundan rahatsız mıydı? Değildi; onun başa kakmadığı, fatura talep etmediği, aksine beceriyle gizlediği şefkati sayesinde uykularına kavuşmuş, hayaletten kurtulmuştu. Ancak Hayal'in bu zarif şefkatinin hükmedici olduğunu da hissediyordu. Yanındaki, dikkatini yola vermiş, ince kollarıyla direksiyona ustalıkla hükmeden kadın iyi birisi miydi? Emin değildi. Kime iyi denebilirdi ki? Belki onun da yaşamı çoğu insan gibi, çocuklara özgü dengeli bir iyilik ve kötülük içinde geçmişti.

"Sana kardeşin, Ahmet'le ilgili bir soru sorabilir miyim Emre." Gafil avlanan bir suçlu gibi bakışlarını kaçırdı "Ahmet tehlikede mi?" Kim söylemişti ona? Hayal, sessiz soruyu

duymuş gibi, gözlerini hâlâ kıvrıla kıvrıla tükettikleri yoldan ayırmadan, "Biliyorsun, geceleri sayıklıyorsun Emre," dedi.

Demek derin, kâbussuz uykusunun sessizliği, onunkinin yerine Hayal'in kulaklarına ulaşan seslerle bölünüyordu. Ona ne anlatabilirdi? Bir süre düşündü. Belki her şeyi... Sonraki on dakika içinde Ahmet'in yirmi yıllık serüvenini, hayatını aktardığında Hayal, uzun açıklamasına, "İstanbul'a döndüğümüzde belki ona yardım edebiliriz Emre," diyerek karşılık verdi.

Nasıl diye sormadı. Hayal'in sesi onaylamıyor ama yargılamıyordu da. Sadece yapabileceğini belirtiyordu. Ona teşekkür eder gibi gülümsedi. Gözlerini kapattı ve bir süre ritmini hızlandırarak yirmi güne sıkışan olayları düşündü. Hayal, Hayal ve yine Hayal... Ondan başka hiçbir şey yoktu bu üç haftanın içinde. Her gün şaşırtıcı bir yönünü keşfettiği kadın, her şeyi değiştiriyordu: önce hayatı, sonra algıları, ardından da kavramlarını... İlk kez güzelliğin illa bedensel olması gerekmediğini fark etmişti. Şimdiye kadar göz ardı ettiği ince bedenin içi vardı. Ama Hayal'in iç güzelliğini ortaya çıkarmak zahmetli diye düşündü: Ona ulaşmak için önce demirin üstünü kaplayan pas gibi, varlığını belirsizleştiren hüznü kazımak gerekiyordu.

Araba yavaşlayınca gözlerini açtı. Yana döndü. Onu beğeniyor muydu? Soru şaşırtıcıydı, bu yüzden cevap aramadı. Varlığı huzur veriyordu; özellikle de geceleri. Önemli ve hayati olan bu değil miydi? Fedakârdı da: Uykusunun kelebek kanadı gibi ince, tülümsü dokusu olmasına, en ufak kımıltıda uyanmasına, her sabah uyuyamadığını itiraf da etmesine rağmen ısrarla yanında yatıyordu... Mahremiyeti gerektiğinden daha çıplak, neredeyse şeffaftı ve çoğu insanınki gibi utanma duygusu ile örtülü değildi. Sadece, belki de hiç sevilmemiş ve sevmemiş olduğu için, sevgi ile ilgili sözcükleri utangaçtı. Dudaklarında

belirdiğinde hemen kayboluyordu. Arada, Fatma ve Neri'nin anılarıyla uyanan cinselliğini paylaşmadığının farkındaydı. Geceleri boğuştuğu kâbusları, kovmaya çalıştığı hayaletleri yüzünden onu uykudan mahrum eden erkeğin isteklerine sadece bacaklarının arasındaki adamın ona ait olduğunu kanıtladığı için katlanır gibiydi.

Hafifçe gerindi. Önlerindeki, körfezi izleyerek ilerleyen yoldaki trafik azalmıştı. Yana dönünce ona gülümsedi. Artık biliyordu, eğer varsa, Hayal'in büyüsü yalnızlığını doldurmasıydı. Oysa Ayla, yalnızlığını derinleştirmiş, yeniden oluşturmuştu. Ablası bedelini ödediği her şeyi tırnaklarını geçirerek sahiplenen, tüketen birisiyken, Hayal tokgözlüydü; yıllar sonra elde ettiği mutluluk ve güvene bir arsız gibi sarılmıyor, ihtiyatla yaklaşıyordu... "Biliyor musun, istersen Bulgaristan'a da gidebiliriz Emre... Ablan bizi davet ediyor."

Bakışlarını, önündeki sonu gelmeyen virajdan Hayal'e çevirdi. "Onunla mesajlaşıyor musun?"

Hayal, "Evet," dedi. "İki üç günde bir senden haber veriyorum. Fotoğraf gönderiyorum." Viraj nihayet sona ermişti. "Bir sakıncası mı var Emre?"

Ablası evlilik haberini şaşkınlıkla karşılamış ama sonra Ahmet ona Kösten soyadını açıklayınca mutluluğunu art arda gelen mesajlarla belirtmişti. Asıl garip olan Zerrin'in kısa bir tebriğin ardından sessizliğe bürünmesiydi ama artık bunun nedenini biliyordu... "Sakıncası yok," dedi. "Ama önce bir İstanbul'a dönelim." Ardından konuyu değiştirdi. "Fazıl Erol! Mine Hoca'nın yakınıymış, onu tanıyor musun?"

Hayal başını salladı. "Hayır, hiç karşılaşmadık Emre. Benim açımdan adı da sorunsuz, Fazıl, çiçek gibi kokuyor. Umarım sesi de öyledir."

"Ben ona birkaç ay evvel, ödev yaparken internette rastladım. Çok saldırgan, sivri dilli ama çok zeki bir adam olduğu da kesin. İnsanı, inandığını sorgulamaya zorlayan bir sesi var."

"Babamla Nejat'ın ondan pek hazzetmediklerine bakılırsa, sıkı biri olmalı."

Sıkı biri! Hayal'in pek sık kullanmadığı sıfat onu gülümsetti. "Oraya varmadan sana bir şey daha söylemem gerekiyor." Hayal'in başını ona doğru çevirdiğini görünce telaşla atıldı... "Lütfen önüne bak!" Hayal, önüne döndü. "Dün bana abinin gazetedeki fotoğrafını göstermiştin." Hayal bu kez başını döndürmeden hafifçe öne eğdi. "Yanındaki kız... Yani kadın, kız kardeşim, Zerrin. Saçlarını kestirmiş ama onu tanıdım."

"Ne!" Araba da Hayal'in çığlığıyla birlikte yalpaladı... "Nasıl olur Emre?" Direksiyona sarılmıştı. Ardından soru geldi: "Kardeşin kaç yaşında?"

Hayal sakinleşince cevap verdi: "18 Haziran'da on sekizine girdi. Ayla'nın asistanıydı. Orada tanışmış olmalılar."

Hayal bir süre sustu, ardından gülümsedi: "Tanrı planı ya da başka bir şey de Emre... Deliormanlılar ile Köstenlerin kaderleri bir şekilde kesişiyor." Araba tekrar sarsıldı: "Ama onu uyarmalısın Emre. Abim..."

Hayal'in sözlerini böldü: "Sanıyorum artık geç. Zaten Zerrin beni dinlemez." O da güldü. "Merak etme, Zerrin çetin cevizdir. Kendini korumasını bilir."

Araya giren sessizlik, girişinde Mordoğan yazan düz bir yola kadar sürdü: "O da senin gibi..."

Hayal'in yarım bıraktığı cümleyi tamamladı. "Çok güzel bir kızdır. Fotoğrafa bakılırsa oldukça çekici bir kadına da dönmüş."

Hayal düz yol boyunca, belki de hızını artırdığından sustu, yol yeniden kıvrılmaya başlayınca, "Yaklaşıyoruz Emre," dedi.

Ama söylemek istediği bu değildi. "Acaba Mine durumu nasıl karşılayacak... Ona söyleyecek misin?"

Söyleyecek miydi? Bilmiyordu: "Bilmiyorum," dedi. "Aslında seninle... birlikte..." Saçmalıyordu. Bir türlü dudaklarının ucuna gelmeyen sözcüğü damağında yapıştığı yerden koparıp seslendirdi: "Evlendiğimizi de söylemedim daha." Sonra aklına gelen düşünceyle sordu: "Sen haber verdin mi?"

Hayal'in dudaklarının ucunda silik bir tebessüm belirdi: "Hayır," dedi. Ardından kısık bir kahkaha attı: "Çok şaşıracak Emre, hem de art arda..."

"Eğer ısrar etmeseydin uğramazdık... Sahi ona neden uğramamızı istedin?"

Hayal'in ince omuzları havaya kalktı: "Bilmem. Yol üstündeydi... Galiba evlendiğimizi aileler dışında açıklayacağımız ilk kişi olacak. Pardon, Fazıl da var, unuttum, kişiler onlar olacak Emre. Belki yasağı kaldırmaya onlarla başlayabiliriz."

Yasak! Birbirlerine baktılar. İkisi de aynı kişiyi düşünüyordu; Ayla'yı.

6

Bu garip şeye neden çatal deniyordu? Ayla yıllar önce, utancını yenerek, Malatyalı kızdan İstanbullu bir kıza dönüşme yolculuğunda, Mine'yle birlikte ilk jinekolojik randevusunu, bu muayene masasına oturuşunu hatırladı. Kaç yaşındaydı? On dokuz...

"Her şey yolunda görünüyor Ayla Hanım... Operasyon gayet başarılı..." Kadın geriye çekildi. Her zaman otoriter, yasaklayıcı geldiğini düşündüğü sesi bağışlayıcı bir tona dönüştü: "Partnerinizle ilişki konusundaki sınırlama on beş gün sonra

kalkıyor. Normal olarak otuz günün ardından tekrar adet görmeye başlayacaksınız."

Partneriniz! On dakika sonra arabada, gözyaşlarını şoföre fark ettirmeden silerken çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Onu hamile bırakıp, bir sıskayla evlenen o alçaktan sonra kiminle yatağa girebilirdi ki? Telefonu çantasından çıkardı. Aylin! İtalya'ya Kerim'le gideceğini haber veriyordu. Cevaplamayacaktı. Naim'den bugün de fotoğraf gelmişti. Dedesi ve tutulan balıklar... Burnu akıyordu... Hayır, gözyaşları... Tuşa bastı. Telefon açılınca şaşırdı. Naim'in ilk arayışta cevap vermesine pek alışık değildi. "Anne!"

Gözyaşlarını sildi. Oğluna cevap verdi. Nasıl olduğunu sorduktan sonra sustu. Beş dakika boyunca Naim'in tekne ve balıkçılık maceralarını dinledi. Keşke onunki gibi her şeyi hemen unutabilecek, sığ, genç bir belleği olsaydı. İki ay önce Emre Abi diyerek uyanan, onun adını anarak, ertesi gün gelip gelmeyeceğini sorarak yatağa giren çocuk ondan söz etmez olmuştu. Artık dayanamayacaktı. "Teyzenler döndü mü?"

"Hayır..."

Konuşmayı uzatmadı. Kapattı. Merak ediyorsa haberi evliliğe izin verenden almalıydı. Tuşa tekrar bastı. Cemil Kösten Naim'in aksine, Neredeyse kapatmak üzereyken telefonu açtı: "Ayla..." Babası acelesi varmış gibi onu beklemeden devam etti: "Nasılsın? Miden iyileşti mi?"

Midede cenin büyümüyor! "İyiyim baba. Az önce doktordayım, tamamen iyileştiğimi söyledi." Biraz eğlenebilirdi. "Hatta on beş güne perhize de son verebilirmişim."

"İyi... Sevindim. Öyle apar topar geri dönünce bizi telaşlandırdın. Neyse, Nejat'ın fotoğraflarını gördün mü?" Oğlunun mirasyedi çapkınlığına geri dönüşü sonunda belgelenmişti.

O fotoğraftan söz ediyor olmalıydı. Ama bu kez öldürdüğü arkadaşı yanında değildi. "Kadını, kızı tanıdın mı?"

Dün sabah üstünkörü baktığı fotoğrafı gözünün önüne getirmeye çalıştı. Ya fahişedir ya da mesleğini modellik etiketinin arkasına gizleyen servet avcısı. "Hayır," dedi. "Tanımam mı gerekiyor?"

Cemil Kösten'in kahkahasına kurtulabilen sözleri kulağını tırmalayıncaya kadar yüzünü hatırlayamadığı kadının mesleği ile ilgilendi. "Damadın kardeşiymiş, senin sekreter."

Damat! Emre! Zerrin! "Ne!"

"Bir şey mi var efendim!"

Arabayı yavaşlatıp geriye dönen şoföre devam etmesini işaret etti. "Evet, ben de çok şaşırdım." Ama babasının neşeli sesi şaşkınlığını değil, memnuniyetini, onayını yansıtıyordu. "Sizin katta karşılaşmışlar."

"Baba ne diyorsun? Kız bırak uygunsuzluğunu, reşit bile değil. Onu işe aldığımızda on sekizine girmemişti. Ben onu..." Hayır, o alçağın adını anmayacaktı: "Hatır için işe aldım. Biliyorsun!"

"Neden bağırıyorsun kızım! Nejat bu sefer ciddi. Yakında bir evlilik haberi daha alırsak şaşırma."

Bu adam bunamış! Aklından geçen ilk düşünce bu oldu. "Baba, damadının ve bu kızın erkek kardeşi, bir eşcinsel. Bu kadar da değil, asker kaçağı. Aranıyor. Ailemize kimleri soktuğunun farkında mısın? Önce Emre sonra bu kız!"

Önce abisi şimdi de bu. Köstenlere musallat olan parazitler, iki sıskanın zaafından yararlanacaklar diyecekti, Cemil Kösten'in sert sesi onu susturdu. "Kızım senin neyin var?" Bir süre ikisi de beklediler Ardından babasının sakinleşen sesi duyuldu. "İki kardeşin de evlendi evlenecek, sen ikisinde de... Seni

tanımasam, kıskanıyorsun diyeceğim. Bırak bunları, sen de bul birini, 2010 yılı uğurlu yılımız olsun. Bir yılda üç evlilik..."

Babası telefonu kapatır kapatmaz arkasından iş çeviren sinsiyi aradı ama Nejat telefonu açmadı. Şimdi öfkesi sadeleşiyor, kaynağına yöneliyordu: Her şeye neden olan Emre değil miydi? Ona rastlamasaydı... Hayır, birisine cevap veriyor gibi başını sert bir şekilde iki tarafa salladı. Emre ile geçirdiği o iki aydan asla vazgeçemezdi... Yine de alçağı incitmek, onun çektiği acıları biraz olsun denkleştirip, yatıştıracak acılara mahkûm etmek için neler vermezdi? İyi de nasıl? Damat artık Cemil Kösten'in ve sıska Hülya'nın etekleri altındaydı. Zerrin! Ona ilişemezdi. Ya öteki, Ahmet... Neredeydi acaba? Çanakkale!

Arkasına yaslandı. Telefonun ekranına baktı: Bugün ağustosun ikisi... Ayrılmalarının üzerinden neredeyse iki ay geçmişti. Bu süre içinde Ne kadar çok şey değişmişti hayatında... Sahip olduğu her şeyin elinin altından kayıp gittiğini hissediyordu. Onun için çıldırdığı adam, mutluluğu, huzuru, hatta geleceği çalıp gitmişti... Durakladı. Şaşırmıştı. Aslında Emre ile hiç gelecek düşünmediğini fark etti. Bir süre gözlerini kapadı. Ya babası! Hayatta en değerli şeyi serveti olan, parasını kendinden bile kıskanan adama ne olmuştu da böyle birdenbire telaşa kapılıp, çocuklarını evlendirmeye kalkışan yaşlı bir emekliye dönüşmüştü...

Yoksa bir ayağı öteki tarafta mı? Düşünce onu irkiltti: İlkini izleyen düşünce daha da korkutucuydu: Nejat'ın insafına, tek başına, kalmak. Yalnızlık...

Telefona uzandı. Tuşa bastı. Hat açılır açılmaz konuşmaya başladı: "Sezai... İyiyim, konuşma, beni dinle! Benimle evlenmek ister misin?.. Ne o, nutkun mu tutuldu? İyi, bunu evet olarak kabul ediyorum. Ama şartlarım var! Evlilik sözleşmesi yapacağız. Karşılığında senden her yıl en az dört tablo alırım...

Sergine de sponsor olurum... Ama seninle yatmam, biliyorsun yatamıyorum. Olur da yatarsam, yatakta istediğimi yapacaksın... Şaşırdın... Her şeyin eylülün ortasına kadar bitmesini istiyorum, anlaşıldı mı? Ramazan mı? İyi bayramdan sonra."

Telefonu kapattı. Bu budala, yüzme hocasından daha iyi bir seçenekti. İlginç! Demek Sezai ramazanın farkındaydı. Ramazan ve oruç Köstenler için Malatya'da kalmıştı.

7

Demek öve öve bitiremedikleri mekân buydu. Zerrin, yerleştikleri locaya benzeyen yerden, ortada dans edenleri izlemeye koyuldu. Kalabalığın üstünde dumanlı bir kızıllık vardı. Bir an kendileriyle tek başına olmaktan mutlu, kendi kendilerine sallananlar arasında olmayı hayal etti. Ama önce dans dersleri alması gerekecekti. Bir süre sonra mayası tutmamış hamur gibi iki yana saçılan kalabalığı bırakıp, ortadaki kadınları seçmeye çalıştı. Neri olsa, oradakilerin kaçta kaçının onlardan alışveriş edeceğini kestirirdi. Muhtemelen çoğu yurtdışından giyiniyordu. Bakışlarını ortadaki dikdörtgenden Boğaz'a çevirdi. Işıklı köprü geceye asılmış gerdanlığı, altındaki sular altın renkli, oynak halıyı andırıyordu. Acaba Kız Kulesi buradan gözüküyor muydu? Birden haftalar önce Emre ile Taksim'deki otelde, Boğaz'da vapurla yapmayı planladıkları geziyi hatırladı: Her şey ne kadar çabuk değişmişti? O gün, bugün burada ona bütün Boğaz'ın ayaklarını dibine serileceğini kim düşünebilirdi?

"İşte dünyanın en pahalı gazozu!" Bakışlarını masaya çevirdi, Nejat'ın uzattığı şampanyayı aldı. Şampanyayı neden böyle ince, küçük, hemen bitiveren kadehlere koyuyorlardı? "Bak bu hafta ikinci kez dışarı çıktık. Neden yüzün asık? Yir-

mi dakika önce kapıdaki magazinciler fotoğrafını çekerlerken gülümsüyordun?"

Dükkânı diyecekti, Kendine son anda hâkim oldu. "Butiği düşünüyorum. Eylüle yetişecek mi?" Gazozu yudumladı. İyi de o neden sırıtıyordu? "Ya siz? Siz neden bu kadar mutlusunuz Nejat Bey?"

İnce adam omuzlarını kaldırdı. "Yanımda dünyanın en güzel, en çekici kadını var, yetmez mi?"

"Dün de güzeldim ama sen somurtuyordun."

Nejat teslim olmuş gibi ellerini iki yana açtı: "Pekâlâ küçük hanım, bir sivrisinekten kurtulduk. Buraya gelmeden az önce haber aldım. O nedenle memnunum desek."

"Kimmiş bu sivrisinek?"

"Tanımazsın." Ama ardından tanırmış gibi anlatmaya koyuldu: "Mustafa Sapan diye bir asalak... Uzun yıllar bizimle çalıştı. Rezil herif meğerse pedofilin tekiymiş." Anlamayacağını düşünmüştü, öne doğru eğilerek fısıldadı: "Küçük çocuklara düşkün... Anlıyorsun ya." Anlıyormuş gibi başını salladı. "Polis, ihbar üzerine evine baskın yapmış, bilgisayarından bir sürü çıplak küçük kızla, erkek çocuk fotoğrafı çıkmış." Çıplak fotoğraf! Üzerine buzlu su dökülmüş gibi titredi. Sarsıntısı Nejat'ın dikkatinden kaçmamıştı. "Noldu canım? Üşüdün mü?"

Kendine hâkim olmalıydı. Başını salladı. "Hayır, çok gürültü var da."

"Eee, ille Reina diyordun, işte sana Reina. Burada yer bulmak için en az on gün önceden yer ayırtmak gerek. Ben, bugün öğleden sonra karar verdim." Övünmese olmazdı. "Burası eskiden yüzme havuzuymuş... İstersen az ötede Laila diye bir yer var, yarın da oraya gideriz." Gürültüde bile fark edilen o ince kahkahayı attı. "Eee, 2010'dayız. İstanbul, fırsatlar ocağı da

artık bir megapol. New York, Londra gibi... Ülke gibi o da değişti, gelişti... İnşallah daha da gelişecek. Yeni Türkiye'ye adım atıyoruz."

Değişen, gelişen, büyüyen, yeni megapolde bir hafta içinde üçüncü kez dışarıda yemek? "Bakıyorum artık her gece dışarı çıkalım diyorsunuz Nejat Bey. Eskiden kuytulardaki restoranlara gider, gözden uzak masalarda saklanırdık. Farkındayım artık birlikte görülmekten çekinmek bir yana, fotoğrafçılara poz bile veriyorsun."

"Sana sabret demiştim sevgilim. Boşanma meselesi, Şafak Medya devri... O işler tamamlandı, sivrisineklerden de kurtulduk." Nejat, kadehini yudumladı. İçtiği viski mi yoksa konyak mıydı? "Hem gezeceksen bu ay gezeceğiz sevgilim. Eylülde, ramazan geldi mi, yemeklere paydos."

Ramazan! Şaşırmıştı, merakla adama baktı. "Ramazan'da oruç mu tutarsın?"

Nejat, "Yok canımmm, tabii ki hayır," dedi. Sırıttı. "Ama iyi iftar açarım... Hem de neredeyse her akşam. Son yıllarda moda, herkes neredeyse her akşam bir otelde iftar yemeği verir. Ramazan'ın ikinci cuma iftarı da Kösten Holding'in." Elini aldırma dercesine salladı. "Bak sana ne diyeceğim..." Dinlediğini belirtmek için gazozu masaya bıraktı. "Bu hafta sonu Bodrum'a gitmeye ne dersin? Babamlara, daha doğrusu bizim siteye." Telaşla ekledi: "Tabii ayrı villamız var. Cuma akşam gider, pazartesi döneriz."

Bodrum! Ürperdi; sevinçten mi yoksa tedirginlikten mi bilmiyordu ama ürperiyordu işte. Kadehte kalan gazozu bir dikişte bitirdi. Gülümsedi: "Babana beni ne diye tanıştıracaksın? Ortağım! Sevgilim!"

"Sözlüm..." Sözünü kesen Nejat'a baktı. Kaynağını seçemediği ürpertisi sevince dönüşüyordu. "Hatta oraya gitmişken nişan işini de aradan çıkarırız. İstersen davet de veririz. Biraz patırtı olur. Patırtı ister misin?" Patırtı! Ayla Hanım ve Emre demekti bu. İkisiyle karşılaşmak için henüz vakit erken... Başını salladı: "Sevinmedin mi?"

Sevinmişti ama bunu ona göstermek niyetinde değildi. "Tabii ki sevindim Nejat." Garsonun boşalan kadehe gazoz doldurmasını bekledi. "Ama sana şunu söyleyeyim, daha doğrusu itiraf edeyim, eğer yılbaşından önce nişanlanmasaydık, seni terk ederdim."

Nejat sanki onu yarın terk edecekmiş gibi telaşla atıldı. "Terk mi?"

İnce yüzü darmadağın olmuştu. "Evet, sana asla kapatman olmayacağım Nejat demiştim, unuttun mu?"

"Unutur muyum sevgilim. Tabii ki unutmadım. İşte görüyorsun."

Onun ödünü koparan sihirli sözcük, terkti! Gülümsedi. Yeterince korkutmuştu. Biraz da şefkat! Evde olsalardı ayağını kasıklarına uzatırdı ama burada, kaçmasını engellemek ister gibi ona doğru uzanan kemikli elini okşamakla yetindi. "Peki, sence baban nasıl karşılar beni?"

"Nasıl mı? Gözleri fal taşı gibi açılacak. Sonra bir fırsatını bulup, Nazan'a duyurmadan, sana gördüğü en güzel kadın olduğunu söyleyecek."

Şefkatin üzerine biraz da gülümseme ekleyebilirdi. Kadehi dudaklarına kaldırırken kıkırdadı. "Ya daha sonra."

"İddiaya girerim, hemen evlenin, ben ölmeden en az üç torun yapın diyecek."

Torun! İçinden gelmese de tekrar gülümsedi. Nejat'ın rahatlığının nedeni ortadaydı. Korkak tavuk! Nişan, evlilik, torun... Önce babacığından onay almıştı.

"Babanın acelesi olduğuna bakılırsa düğün de yakın. Öyle mi?" Nejat cevap vermeden devam etti: "Haberin olsun, butik işi yoluna girmeden evlenemeyiz Nejat." Biraz daha gazoz içebilirdi. "Ve torun meselesi de ancak biraz gezdikten sonra mümkün... Sana daha hiç İstanbul dışına çıkmadığımı söylemiştim değil mi?"

Nejat'ın hatırladığına emin değildi ama adam başını eğdi: "Bir haber daha güzel kedicik. Şu referandum işinden sonra, eylül bitmeden birlikte Amerika'ya gidiyoruz. Butik deme, sen yokken işleri Neri rahatlıkla götürür... Zaten mağaza müdürü değil mi?"

Neri! "Sana bir şey soracağım. Murat evli mi?"

Nejat, şaşkınlıkla durakladı: "Değil, neden sordun?"

Gülümsedi: "Neri'ye uygun birisini arıyorum da ondan." Nejat tekrar kadehini aldı. "Torun meselesine gelince. Ben babanı en az bir yıl beklemesi için ikna ederim. Onu bana bırak."

Araya giren sessizliği kadehindeki içkiyi bitirdikten sonra Nejat sonlandırdı. Sesi, az önceki neşeyi yitirmişti: "Bir mesele daha var. Tatsız ama holdingi de ilgilendirdiğinden bir mecburiyet!" Söylemekte zorlanıyordu. Zorluğu aşması zaman aldı. "Evlilik sözleşmesi yapmak zorundayız."

Neri'nin uyardığı konu! "Şu zenginlerin evlenirken paracıklarını kaptırmamak için imzalattıkları sözleşme mi?" Nejat kısa bir kararsızlığın ardında dudaklarını kımıldattı. Ona fırsat vermeyecekti. "Bence sorun yok. Ama evlilikte benim de garantilerim olmalı. Haksız mıyım? Ya sonra, baban istediği torunları alınca beni bırakıp gidersen ne yapacağım?" Biraz sinirleriyle oynayacaktı. "Başka adam mı arayacağım?"

Nejat hıçkırır gibi, "Asla," dedi.

Asla terk etmeyeceğim mi yoksa asla başka erkekle olamazsın mı demek istemişti. Çok düşünmedi, ikisi de aynı ka-

pıya çıkmıyor muydu? "Bir kadını terk ettin Nejat. Benim de kendimi garantiye almak istememi sen de baban da anlarsınız herhalde..." Şaşkın aşığa baktı. Karşı çıkmayacaktı. "Nişan hediyesi ile başlayalım o zaman. Oturduğumuz villaya ne dersin?"

Nejat, yine o kimseye ait olmadığını haber veren ses tonuyla konuşan kadına baktı. Başından sonuna şahit olduğu, ilgiyle izlediği ve sadece üç aya sığan değişiklik hayret vericiydi. Onu ilk gördüğü anı hatırladı: Sokakta, annesini kaybetmiş gibi korkuyla etrafına bakan, ürkmüş bir çocuk. Oysa şimdi... Şimdi karşısında onunla eşitiymiş gibi konuşan, önüne çıkan her fırsatta pazarlık eden bir kadın vardı. Ona neden katlanıyordu? Güzelliği, renk ve biçim dışında tanımlayan başka bir ölçüt var mıydı? Benzersiz gözlerini, içindeki tropik orman yeşilliğini, sütun başlığını andıran başını taşıyan, uzun beyaz boynunu seyretti bir süre. Onu tanıştıkları, o tecavüzcü heriften kurtardığı ilk gün odasında alıcı gözüyle süzerken güzelliğinin bir üslubu olmadığını düşünmüştü. Bu saçlarla, üzerindekilerle ve kendine güveniyle baştan aşağıya bir üsluptu işte... Ne zaman aç gözlülüğünden bıksa, kendi kendine tekrarladığı cümleyi sessizce mırıldandı: "Gülü seven maliyetine katlanır..." Seyretmeye doyamadığı gülle evlenmek de dikenli boşanma kadar pahalıya mal olacaktı... Aslında ona hak vermiyor değildi. Yerinde olsa, o da fırsattan yararlanır, muhtemelen onun gibi kendini garantiye alırdı. Napolyon'un da itiraz edeceğini düşünmüyordu. Cemil Kösten'in Hülya çatlağına yaptıramadığı evlilik sözleşmesini o yapacaktı işte. Uzatmayacaktı: "Anlaştık," dedi. "Gelecek pazartesi, nişandan sonra işlemlere başlarız."

"Oldukça uzun düşündün Nejat. Villanın sadece nişanla ilgili olduğunu unutma. Evlilik sözleşmesini, zamanı gelince konuşuruz... Mesela Antalya'da şu her gün reklamını yayınla-

dığınız siteden bir ya da iki villa ile başlayabiliriz... Ön taraftan tabii."

Gülümsedi. Elde ettiği her şeyi emlake yatırmak! Alt sınıf refleksi. Hayal kırıcı pazarlıkçılığı, terbiye edilmemiş, arsızca sergilediği açgözlülüğü, sahte ama kibirsiz gülümsemesi... Göz göze geldiler. Karşısındaki küçük Şeytan'ın bakışlarının ucunda çengeller vardı: Gözlerinden içeriye giriyor, başkaldırmaya niyetlenen öfkesini, hayal kırıklığını filizlenen yerinden çekip alıyordu. Gülümsemesinin sevgiden yoksun olduğunu hissediyor ama aldırmıyordu. Bu afete, en çok eksikliğini çektiği emniyet duygusunu ve mülk verdikçe onu asla terk etmeyeceğini biliyordu.

Kahkaha atacaktı. Öyle de yaptı. "Hep sıkı pazarlık edersin değil mi?"

Gülümsedi. "Madem bir Kösten olacağım, ben de bir iştahlı olmalıyım, değil mi?"

İştahı açılmıştı bile, içi içine sığmıyordu. Karşısındaki adamla, Neri'nin sözünü ettiği o orgazm meselesi dışında istediği her şeyi elde edecekti... Nejat'ın sözleri onu geri çağırdı. "Ne düşünüyorsun? Dudaklarını ısırınca genellikle aklından muzır bir şeyler geçiyordur."

Kaybettiği, kaybedeceği paraları ona unutturmalıydı. "Bu geceyi, yataktaki..." diyecekti, çantasındaki titremeyi fark edince telefonu çıkardı. Murat! Nejat'a baktı. Yalandan kim ölmüştü ki. "Neri... Neyse lafı tamamlayayım: Gece yatakta bacaklarımın arasına alacağım adamı düşünüyordum."

Nejat'ın titrediğini fark edince geriye yaslandı. Tam orgazm lafını ederken Murat'ın ortaya çıkışı bir rastlantı mıydı? Biraz daha gazoz? Acaba Laila daha mı az gürültülüydü? "Abinlerden haber var mı?"

Nejat'a merakla baktı. Neden sormuştu ki. Omuzlarını kaldırdı. "Yok! Sadece bir kez konuştuk."

"Ya gazetedeki fotoğrafları görmedi ya da seni tanımadı."

"Ya da artık aldırmıyor," dedi. "Deliormanlılar darmadağınık..." Göz göze geldiler. Nejat'ın da Emre'ye aldırdığı yoktu, kardeşini, Hülya'yı merak ediyordu... Yoksa o da bir sivrisinek mi? "Sivrisinekleri duvarda öldürme! Kanı badanayı kirletir..." Cadı arkasındaymış gibi ürperdi. Kendisi gitmişti ama lafları hâlâ Şumnu'dan buraya geliyordu. Zayıf adamı süzdü: Mutluydu, hayır ok mutluydu... Acaba Mustafa dediği adamı nerede ezmişti? Ona kanın sıçrayacağını söylemeli miydi? Söylemedi, ayağa kalktı. "Makyajımı tazeleyip geleceğim."

Neri işeyeceğim demenin kibar hali demişti. Tuvalette mesajı okudu: ***"Malatya'ya gidiyorum, iki gün sonra döneceğim. Konu ile ilgileniyorum..."***

Bunu haber vermek için mi gecenin bu saatinde mesaj göndermişti. Hem de nerede, kiminle olduğunu bildiği halde. Kısa bir kararsızlığın ardından, ***"Peki... Dönünce haberleşelim,"*** yazıp mesajı gönderdi. Aynadaki kısa saçlı kadına gülümsedi. Dizideki o lafı hatırlamıştı: "Geceler gün batımı ile değil, günah isteğinin filizlenmesiyle başlar." Telefonu çantasına attı. Bugünlerde telefonlar günahlara kapı açmıyor muydu, özellikle de geceleri gelen mesajlar? Neri haklıydı: Aşk mektupları devri sona ermişti.

8

Mine, önce uzattığı şarabı geri çeviren Hülya'ya, ardından terasın öteki ucunda Fazıl'ı ilgiyle dinleyen Emre'ye baktı. Hülya aklından geçenleri okumuş gibi gülümsedi: "Aile dışında ilk kez sana, yani size açıkladık... İnanılmaz değil mi?"

Üç saat önce arabadan birlikte indiklerini gördüklerinde kapıldığı şaşkınlığı inkâr ederek, "Bugün her şeye inanabilirim canım," dedi. "Ciddiyim, 2 Ağustos 2010 büyük sırların ortaya çıktığı bir gün." Hülya'nın ona kuşkuyla baktığını görünce şarabını yudumlayıp, sordu. "Sizinkiler nasıl karşıladı kararınızı?"

"Bizimkiler mi? Herhalde Ayla'yı soruyorsun? Babam zil takıp oynayacaktı. Benden umudunu kesmişti zavallıcık. Görsen, Emre'yi ikna etmek için epeyce dil döktü. Ayla! Tahmin edebileceğin gibi, yine malum nedenlerden dolayı, çok öfkelendi tabii..." Hülya ikisinin de bildiği sırrın örtülerini aralayarak devam etti: "Aslında Emre ondan annesinin ölümünden önce ayrılmıştı." Ardından hâlâ yemeklerin durduğu masayı işaret etti. "Biz de öteki tarafa geçelim mi? Haremlik, selamlık gibi oldu."

Onaylayıp başını eğince, birlikte terasın dağ tarafındaki köşesindeki hasır koltuklara geçtiler. Sordu: "Demek Emre, Ayla'dan ayrıldıktan sonra seninle. Yoksa daha önce mi?"

Hülya, kastettiğini anlamıştı. "Hayır, İstanbul'da onu ben buldum, benimle birlikte Bodrum'a gelmeye ikna ettim. Annesi ölmese, ailesi Bulgaristan'a dönmese aramızda hiçbir şey olmazdı. Depresyondaydı, kâbuslarında kaybolmuştu, birisine ihtiyacı vardı ve benden daha iyisini... hayır, daha uygun olanı bulamazdı. Sonra da el ele verdik ve kendimizi Köstenlerden korumak için evlendik..." Hülya güldü. "Yani özetle benim amacım buydu."

"Ya onun amacı?" Hülya hiç beklemeden cevap verdi:

"Uyuyabilmek, geçmişin anılarından kurtulmak, kendinle barış yapmak." Sonra ekledi: "Belki de suçunu bağışlatmak için." Onun ne soracağını biliyormuş gibi ekledi: "Suçu ne bilmiyorum. Ama herkesin bir suçu vardır, değil mi? O suç her

neyse, sormadım, ben onu siliyorum. Yalanına inandırıyorum onu. Kendimce; mümkün olduğunca az fatura çıkararak seviyorum onu."

Hülya'yı süzdü. Kabul etmeliydi, karşısında Ayla'nın çılgın kardeşi değil, ne istediğini bilen bir kadın vardı. Düşüncelerine bir adım daha attırdı: Bilen, isteğini tasarlayan ve tasarladığını yapan bir kadın. Sadece, "İlginç," dedi.

"Bana güven, onu koruyacağım Mine. Buna mecburum, çünkü beni ondan başka kimse koruyamaz. Şimdilik üzerimizde babamın kalkanı var ama kalktığında ne olacağını biliyorum."

Göz göze gelince, "Nejat mı?" dedi.

Hülya başını eğdi. "Sen kurtuldun ama insan kardeşini boşayamıyor. Bazı hayvanlar yavrularını yerler ya, Nejat da kartal yavruları gibi, kardeşlerini öldüren bir tür. Eğer evlenmeseydim, babam ölür ölmez ilk işleri beni bir tımarhaneye kapatıp, vesayet altına almak olacaktı. Şimdi alabileceğim yani koparabileceğim ne varsa alacağım ve Kösten dünyasından mümkün olduğu kadar uzağa kaçacağım."

Kaçmak! Merakla sordu. "Bu kadar mı..."

"Evet Mine, ondan korkuyorum... onun onun..." Hülya, heyecanla sözünü kestikten sonra tedirginlikle, sanki içinde gizlenenleri görmek ister gibi, terasın ötesindeki karanlığı süzdü. "Şuradaki karanlıktan daha koyu bir kötülük var içinde."

Karşısındaki bu yeni kadının kişiliğinde keşfettiği yeniliklere şaşarak sordu: "Ne planlıyorsun?"

"Önce şunu itiraf edeyim... Her ne kadar Emre seni arayıp, İstanbul'a geçerken size uğramak istiyorum dese de fikir benimdi. Onu ısrar ederek ben ikna ettim buraya uğramamız için... Baş başa konuşmamız gerekiyordu."

"Seni dinliyorum."

"Newton nerede doktora yapmış?" Hülya, cevabını beklemeden devam etti: "Cambridge'de. Meğerse Emre de orada doktora yapmak istermiş. Newton gibi burslu."

Konu giderek ilginçleşiyordu. "Devam et," dedi.

"Ama bu devirde bir yabancı olarak İngiltere'de burs bulmak çok zor. Bunu biliyoruz. O yüzden, diyorum ki, Emre'ye neden siz vakıf olarak, senin bursunu karşılarız demiyorsunuz? Belki burs talebi olmadan doktora programına kabul alması, çok daha kolay olur."

Eğer ağzında şarap olmasa "Ne," diye bağırırdı. Çılgın mıydı bu kadın? Topu topu elli öğrenciye zar zor para bulurken yurtdışı eğitimi için, hem de daha önce böyle bir uygulamanın örneği yokken... Düşüncelerini kesip, durakladı. Yoksa! "Sen mi?"

Hülya başıyla onayladı. "Evet, şu anda yurtdışında kullanabileceğim sekiz milyon dolarım var. Ama Emre'ye gel paramız var desem, asla kabul etmeyeceğini biliyorum. Bodrum'dan buraya gelinceye kadar, pansiyonlarda kalmaktan perişan oldum. Neden, çünkü yeme içme ve konaklama hesaplarını ortak ödüyoruz, oteller de pahalı. Hâlâ İstanbul'a dönünce ödev hazırlamaktan söz ediyor."

Bir süre sustular. Sonunda sözü o başlattı: "Bugün artık şaşırmam diyordum ama beni art arda şaşırttığını itiraf etmeliyim Hül... Pardon Hayal." Gülümsedi. "Bu kadar ayrıntılı bir gelecek planı yaptıysan herhalde vakıftakileri de ikna edecek bir yol bulmuş olmalısın."

Hülya yüzünü genişletmeyen bir tebessümle başını eğdi: "Dört yıllık burs karşılığını dörtle çarpıp, o rakamı, adı açıklanmayan bir bağışçı olarak vakfın hesabına, karar çıktığı gün yatıracağım." Hülya omuzlarını kaldırdı. "Ve bu sadece ikimizin arasında kalacak."

Ne diyebilirdi? "İnanılmaz bir... kadınsın sen! Çok değişmişsin, bambaşka biri olmuşsun."

Hülya başıyla onayladı: "Neredeyse iki buçuk kilo aldım." Ardından önüne eğilerek fısıldadı "Cemil Kösten alacağım her kiloya bir milyon vereceğini söyledi... Utanç verici değil mi? Bir gram etim, bin lira... Bu ülkede asgari ücret aylık kaç para biliyor musun?" Sorusunu kendisi cevapladı: "Bir gram etimden daha ucuz!"

Bir gram zengin eti! İş insanlarının, sanayicilerin, tüccarların, politikacıların şunun bunun her yıl artmasını engellemek için meydan savaşı verdikleri ücretin, terazi değişince, ederi onu dehşete düşürdü. Yanakları da kızarmıştı. Bir an damarlarında Fazıl'ın o dinmez öfkesini hissetti. Haklıydı; zenginler Shylock'tan[58] daha insafsızdı...

Utançla masadan şişeyi alarak kadehini tazeledi: "Peki bunu Emre'ye nasıl kabul ettireceğiz?"

Hülya, cevap vermeden önce Fazıl'la Emre'ye baktı, eliyle hafifçe bir işaret yaptı. "Birazdan oraya, yanlarına gideceğiz, sen sözü bir ara atamaya, doktora konusuna getireceksin ve Emre'ye neden hiç yurtdışında yapmayı düşünmediğini soracaksın." Kemikli omuzlarını kaldırdı. "Gerisini ben getiririm. Daha doğrusu birlikte getiririz... Bence asistanlık ataması bile kesin değil."

Hülya'nın işaret ettiği tarafa baktı. "İyi anlaşıyor görünüyorlar."

"Zeki insanlar her zaman akrabadır Mine... En azından zihinsel olarak. Emre Fazıl'la ilk kez ödev hazırlarken tanışmış, o zaman notunu vermiş."

---

58 Shakespeare'in *Venedik Taciri* adlı oyununda, Antonio'ya borç veren tefeci. Aralarındaki antlaşmaya göre, borç ödenmezse, Antonio borcunu bedeninden kesilen 1 libre (yarım kilo) etle ödeyecektir.

Doğruydu. Şimdi farkına varıyordu. Herkesin çatlak diye tanıdığı bu kadın da Emre'ye zekâsını kullanarak yaklaşmış olmalıydı. Bakışlarını Hülya'nın gözlerine çevirdi. "Ya iyi insanlar?"

Hülya soruyu anlamıştı: "Ben yeterince iyiyim Mine, kendimi tehlikeye atacak kadar değil... Ama sana şunu söyleyeyim, Emre'yi asla incitmem, zaten incitemem... Onunla dünyaya kök salıyor, besleniyorum. Özetle birlikte olmak, şu an için ikimiz için de yaşamsal... Yeni bir hayata geçiş sevinci içindeyim. Bu sevinç beni hiç olmadığım kadar kararlı yapıyor. Eğer becerebilirsem doğum yapacağım, olmazsa, şöyle ya da böyle, gerekirse taşıyıcı anne de kullanarak bir, ya da birden fazla çocuk sahibi olacağım. Niyetim, tam bir Deliormanlı olmak." Hülya terasın öteki ucundan duyulmasına aldırmadan sesini yükseltti: "Babam Deliormanlı soyadının bana yakıştığını söylüyor. Galiba içinde deli sözü var diye..."

O da kadına uydu! Terasın ötesindeki karanlığı geriye iten güçlü bir sesle kahkaha attı. "Gerçekten delisin sen."

"Bizimkilerin yanına gitmeden sana söylemem gereken bir şey daha var Mine. Bugün kaç kez şaşırdığını bilmiyorum. Ama sonuncusuna hazır ol." Hülya'nın sesi ciddiydi, merakla ona doğru eğildi. "Nejat'ın gazetelerde çıkan fotoğrafını gördün mü?"

Bu muydu? Onu rahatlatacak bir ifadeyle koluna dokundu. "Nejat defterini kapattım canım, o iştahlı..." Sıska diyecekti, "Muhteris," dedi. "Artık beni ilgilendirmiyor. İstediği mankenle dolaşabilir. Zaten eskiden uzmanlık konusu bu değil miydi?"

"Konu Nejat değil Mine. Yanındaki kız! Yani kadın... O manken, Emre'nin kız kardeşi."

"Ne!"

XI. BÖLÜM
(20 Ağustos Cuma)

1

Emre, dost sağırlığına sığınarak düşündü: İlk kez ne zaman öğrenmişti? Şubattı, 2003... Belki de 2002. Afyon'daki depremde iki akrabası öldüğü için ablasıyla baş sağlığı ziyaretine gittikleri akşam, onu bir ara mutfakta sıkıştırıp pantolonunun fermuarını açmaya çalışan, amcasının oğullarının ölümüne pek de üzülmüş görünmeyen Fatma'nın kulağına fısıldadığı o cümleyle: "Sen Ahmet gibi değilsin, değil mi güzel çocuk?" Fatma'nın neyi kastettiğini anlasa da o geceden sonra o sözlerini beyninin karanlığına hapsetmiş, genç dulun ona sunduğu cömertliği ile sarhoş olmuş, Ahmet'le ilgilenmemişti. Ta ki... AKP'nin seçimi kazandığı gün, babasının kahvedekilerle içmeye gittiği gece, Ahmet'i berber Levent'le, dükkânın koyuluğunda öpüşürken görünceye kadar...

Onu ilk ve son kez o akşam dövmüştü. Önce dövmüş, sonra da üç hafta küsmüş, ablasının ısrarına rağmen ağzından Ahmet'le ilgili tek kelime çıkmamıştı. "İnsanlık hali..." Ahmet'in yeni kimliğini kabul etmesine, anlamını çözemese de

yine, ona kadın bedeninin gizlerini, haz kapılarını, sabırlı olmasını öğreten Fatma'nın sözleri neden olmuştu...

Gözlerini etrafta gezdirdi. Bir avuç kalabalık dedikleri bu olmalıydı: Zerrin, yanındaki babası olacak yaştaki uzun boylu, yüzü Hayal'inkine benzeyen adam, nişanlısı ünlü Nejat Kösten olmalıydı, arkalarında göz göze gelmek için bakışlarını onun üzerinden ayırmayan Neri, yanında kim olduğunu bilmediği karanlık yüzlü iri bir adam, solunda Mine Hoca, mahalleden birkaç kişi, marketle manav çırakları ve Fatma... Kadınla göz göze gelince yanakları kızardı. Fatma küs gözlerini yana, çelenklere çevirdi. Onu da sadece bir elin parmakları kadar kişinin katıldığı bir cenazeye bu kadar çok çiçek gönderilmesi şaşırtmış olmalıydı...

Kolu çekilince sessizlik perdesi yırtıldı; tekrar duymaya başladı. Hayal'di; hoca duasını tamamlamış olmalıydı. Gözyaşlarını sildi. Önce babası ve ablası, şimdi de Ahmet hayatından çıkıp gitmişti... Boşuna olduğunu bile bile, yalnızlığın içinde tanıdık bir bakış umuduyla Zerrin'i aradı. Evin pamuk prensesi, sanki kestirdiği saçlarıyla birlikte yok olmuştu. Yanındaki adamın koluna asılmış gibi görünen kadın, yabancı biriydi. Sadece sesi! Bir an kuşkuyla irkildi: Acaba ona sarıldığında döktüğü gözyaşları sahici miydi? Yana döndü, Hayal'e baktı. En duru düşünen oydu ve duru düşünenler gibi haklıydı: Bir an önce bu ülkeden çekip gitmeliydiler. Cambridge olmazsa başka bir üniversite diye aklından geçirdi... Peki ablası! Ona ne diyecekti? Hem Zerrin'e hem de Ahmet'e göz kulak olacağına söz vermişken... Hayal'e döndü. "Benim ablama gitmem gerek..."

Hayal başını eğdi. "Gideriz... Önce şuraya ilerleyelim, ayrılanları geçirelim..."

Geçirmek! Herhalde uygun söz bu değildi ama Hayal'in aklına başka bir şey gelmemişti... Emre'yi kolundan tutarak,

cenazenin yasını bile seyrelten güzelliği ile göz kamaştıran kardeşinin yanına götürdü. Nejat'la göz göze geldiler. Artık ondan ürkmüyordu. Kocasını, abisinin nişanlısının yanına bırakıp, kenara çekildi. Umduğu gibi bir dakika sonra Nejat yanındaydı. Nasılsa konuşacaklardı, belki de Emre gidelim diye tutturmuşken, bunu burada, şimdi yapmak en iyisiydi. "Evlilik nasıl gidiyor deli kız?"

Lafı uzatmayacaktı. "Gayet iyi gidiyor katil Nejat!"

Nejat, tokat yemiş gibi geriledi. Herhalde ondan duymayı beklediği en son karşılık buydu. "Ne diyorsun sen?"

"Cinayet işleyene başka ne denir?" Sonra yıllardır dilinin ucunda bekleyen cümleyi saldı: "Aykut'u öldürdüğünü gördüm."

"Yalan... Hiçbir şey görmedin. Aykut'a elimi bile..."

Boyu mu kısalmıştı yoksa sonraki darbeden korunmak ister gibi önüne mi kıvrılmıştı belirsizdi. Abisinin sözünü kesti: "Eğer ifade verecek olursam, sanırım Ayla'da beni destekler. Onun da kuşkulandığından eminim." Rolleri değişmişlerdi, Nejat'ın korkması ona garip bir zevk veriyordu. "Ayrıntıları anlatmamı ister misin katil abicim?"

"Neler saçmalıyorsun sen?"

Doğrulmuştu. Şimdi yine tepeden bakıyordu ona. Gerisini de getirebilirdi: "O gece neler olup bittiğini babama da anlattım," dedi. "Yani o da biliyor. Bu arada, eğer benim için de Mustafa Sapan'ın başına gelen gibi bir şey planlıyorsan, seni uyarayım, ifadem bir zarf içinde avukatımda." Mutlulukla gülümsedi. Bütün hayatı boyunca bu anı beklemişti. "Avukatım kim diye soracaksan söyleyeyim, eski karının abisi, yani eski kayınbiraderin."

Biraz geriye çekildi. Bir süre Nejat'ın haberi sindirmesini, kendine gelmesini bekleyecekti. "Ne istiyorsun Hülya?"

İşte bildiği en iyi şeyi yapmaya başlamıştı: Pazarlık! "Mustafa Sapan'ı kurtarmanı," dedi beklemeden. "Tutuklanmadan önce onunla konuşmuştuk. Yönetim kurulunda beni temsil edecekti."

Nejat kollarını iki yana açtı. "Ben ne yapabilirim? İşin içinde polis..."

Abisinin sözlerini bir kez daha kesti: "İnkâr etmeye kalkma, bu işte parmağın olduğuna eminim. Ve bana öyle geliyor ki, zavallı adamı, başına ördüğün o çoraptan bir şekilde kurtarabilirsin." Artık bakışlarından da korkmuyordu. "Bak, eğer bu sorun çözülürse annemden kalan hisselerimi satmaktan vazgeçebilirim." Sırada onu daha da korkutacak haber vardı: "Yok, Sapan konusunu halledemem diyorsan, Köstenlerin yüzde sekiz buçuğuna öldürdüğün adamın babası, seni çok seven Bay Ünsal sahip olur. Ne dersin?" Nejat'ın diyecek lafı yoktu, duyduğu dehşet yüzünü genişletmişti. Onun bir süre konuşamayacağını bildiğinden ekledi: "Babamın çok zamanı kalmadığından benim de haberim var. Öyle değil mi? Durup dururken neden ikimizi de bir an önce evlendirmeye kalkışsın? Özetle, farkında olduğun gibi Kösten Holding'i kontrol etmek için yakında bana ihtiyacın olacak. Çünkü çoğunluk hisselerini babamınkiler olmadan kontrol edemezsin... Ayla'ya ne kadar güvenebilirsin? Bana gelince, artık evli birisiyim, beni vesayet altına da alamazsınız. İyi düşün, tart, sana bir hafta süre... Sonra burada olmayacağız, yurtdışına çıkacağız." Artık bu konuşmayı bitirmeliydi: "Son soru: Ahmet'in tutuklanmasında da parmağın var mı?"

Nejat'ın gözleri açılınca Mine'nin yanına yürüdü. Aynı soruyu ona sorabilirdi: "Kerim bir şey bulabilmiş mi?"

Mine başını iki yana salladı: "Polisin açıklamasına göre onu koğuştaki tacizden korumak için tek kişilik bir yere al-

mışlar orada çarşafla..." Sözlerini hıçkırık kesti. "Çok zavallı çocuk..." Arkasından ekledi. "Zavallı Emre."

Aynı fikirdeymiş gibi başını eğdi. Mine onu dinliyor ama başka yöne bakıyordu. O yana döndü. Emre hâlâ kız kardeşinin yanındaydı. "Elti mi, görümce mi, ker kimse çok güzel bir kız," dedi. "İnşallah Nejat onu soldurmaz." Sonra özür diler gibi Mine'nin koluna dokundu. "Yani..."

Mine omuzlarını kaldırdı: "Tamamen aynı fikirdeyim. Kız bir sanat eseri. Nejat'ın aklını başından almış görünüyor. İlginç bir karışım... Tutku ve güzelliğin kötülükle buluşması..." Hafifçe gülümsedi. "Nejat kıza saatine bakar gibi bakıyor. Umarım onu da saati gibi kaybetmez. Neyse... Siz ne yapacaksınız?"

"Bir an önce buradan uzaklaşmalıyız," dedi. "Hem Emre hem de benim için en iyisi bu. Bağlantısız, sakin, matematik ve sanatla dolu bir hayat... En azından bir süre..."

Emre, elini uzatıp Zerrin'in yanaklarındaki yaşları sildi. "Nasıl olmuş bu abi? Neredeydi ki? Nasıl yakalamışlar?"

"Çanakkale'de," dedi. "Anlaşılan orada biri ihbar etmiş. Sevgilisi..." Adını hatırlıyordu. "Coşkun kaçmış ama Ahmet gizlenememiş." Dayanamayacaktı. Kardeşine sarıldı. "Kendine çok dikkat et!" Neri'nin yanındaki karanlık görünüşlü adamla konuşan Nejat Kösten'e baktı. "Nişanlın pek tekin biri değilmiş. Mutlaka..."

"Merak etme abi. Kendimi korumasını bilirim..." Zerrin geriye çekildi. "Ya sen, sen ne yapacaksın?"

O da katılır mıydı? Göz göze geldiler. Hayır, katılmazdı. "Ablamlara gideceğim," dedi. "Onu haftalardır geçiştirip duruyorum. Meraktan çıldırıyor." Zerrin, Hayal'e doğru bakınca, "O da benimle gelecek," dedi. "Görünüşüne aldanma, abisine benziyor ama o iyi birisi."

Nejat, Murat'a işaret etti. Adam yanına gelince hızlı bir şekilde konuştu: "Zerrin'i sen geri götür. Benim acele Ankara'ya gitmem gerekiyor." Adam emri aldığını belirterek başını eğince Zerrin'e doğru yürüdü. Emre, yanından ayrılmış, ilerdeki mahallelilerle konuşuyordu. Zerrin'in elini tuttu. "Canım, benim acil toplantım çıktı. Sen Murat'la dön, oldu mu?" Uzanıp onu yanağından öptü. "Oradan da Ankara'ya geçeceğim."

Arabaya doğru yürüdü. Sürpriz! Üç adım sonra yolunu Mine kesti. "Nasılsın, Nejat?"

Önce çatlak, şimdi de bu karı! Cenazeye katıldığı için bir kez daha kendine lanet etti. Sırf Zerrin benden utanıyorsun demesin diye gelmişti buraya. Yutkundu. Neden bu kısır kadından hâlâ ürküyordu? Duruşunu dikleştirdi: "İyiyim, sen nasılsın?"

"Ben iyi değil, çok iyiyim." Gülümsüyordu. Gerçekten iyi görünüyordu. Yoksa o da... Mine düşüncelerini böldü. "O gül yağı kokun gitmiş, bu koku enfes... Kesin nişanlının zevkidir... Neyse, seni tutmayacağım; Sadece haber vermek istedim. Belki biliyorsundur, Ayla söylemiştir, eylül ortası gibi Vitrin'i açıyoruz. Senin Nautilus da satışta olacak. İstersen VIP buyer[59] olabilirsin."

Mine, haberin ardından bir şey söylemesine fırsat vermeden geri dönüp uzaklaştı. İçinden küfürler savurarak arabaya yürüdü, biner binmez telefonu çıkardı. Tuşa bastı. "Alo! Zekeriya Bey... Acilen konuşmamız gerek."

Zerrin, Nejat'ın uzaklaşan arabasını izledi. Onu ne telaşlandırmıştı? Düşüncelerini kulağının dibindeki ses böldü: "Zerrin Hanım, ne zaman isterseniz dönebiliriz. Ben arabadayım."

Zerrin yanına gelen iri adama döndü. Kalabalık içinde siz, telefon mesajlarında sen diyen adam ifadesiz yüzüyle ona ba-

59 (İng.) Öncelikli alıcı.

kıyordu. İsabet diye düşündü. "Hallettin mi?" Adam çok hafif bir şekilde başını eğdi. "Peki, burada işim bitince gelirim... Yolda anlatırsın."

Emre, aralarında bir adım kalmasına rağmen hâlâ ona bakmayan Fatma'ya sarıldı. Bu utangaç kadın ona sadece hazzın kapıları açmakla kalmamış, dostluğunu, gerektiğinde sevgi ve şefkatini de karşılıksız sunmuştu. "Başınız sağ olsun."

"Sağ ol," diye fısıldadı. "Nasılsın?"

Kadın omuzlarını silkti. "Bildiğin gibi."

Geriye çekildi. Göz göze geldiler. Yabancılaşmışlardı, artık yoksulluk, ortak kaderleri değildi. Utançla kızardı. Aklına başka bir şey gelmediğinden, "Yakında ablamlara gideceğiz," dedi. "Bulgaristan'a, ziyarete."

"Selam söyle." Belki çoğul ekini kullandığından, Fatma Hayal'i işaret etti. "Zerrin söyledi, karınmış, biraz yemek yesin. Hiç eti budu yok!"

Haklıydı. Hiç kimsenin, Neri'nin bile onun kadar çekici kalçaları yoktu. Bugün geçmişiyle, anılarıyla vedalaşma günüydü. Bir an Neri ile de konuşması gerektiğini düşündü. 2010 hayatının altüst olduğu yıldı, hiç unutmayacaktı. Ya Ahmet için... Yirmi yıllık kısa bir ömrün sonu.

Hıçkırarak geriye çekildi ve arkasını döndü: Fatma'ya bir de acısını yüklemeyecekti.

2

Zerrin, direksiyonun başındaki adama baktı. Nasıl oluyor da geceleri ona gerekli gereksiz mesaj atan birisi yalnızken bir heykel kadar sessiz olabiliyordu? Ağustos başında, o küçük kafede ona iş birliği önerdiğinden bu yana sessiz, günahsız bir suç ortaklığı yürütüyorlardı. "Anlatmayacak mısın?"

Murat, emir almış gibi başını eğdi: "Adam borsada oynamış, epeyce borç yapmış, iş de alamaz olunca, bu numaralara kalkışmış. Elindeki fotoğraflar arasında senden başka ünlü ya da zengin olan kimse yokmuş."

Sıra soruya gelmişti. "Fotoğrafları aldın mı?" Murat, başını eğdi. "Onda bir şey kalıp kalmadığından emin misin? Negatifler, dijital kayıtlar olurmuş."

"Hepsini aldım."

"Kaç para verdin?"

"İstediğinin yarısını." Murat eliyle yan tarafı işaret etti. "Paranın kalanı torpido gözünde."

Önündeki gözü açtı. Zarf oradaydı. Kapağı geri itti. Yirmi bin lira. Eskiden olsa bu para için adam öldürebilirdi. Ama şimdi. "Bir daha para istemeye kalkışır mı?"

Murat başını salladı: "Ona karısının, çocuklarının, annesiyle babasının fotoğraflarını gösterdim. Adreslerini tekrarladım. Nereye giderse gitsin, onu bulacağımı da ekledim."

Hafifçe yana döndü. Düzgün ama iri bir burun, geniş alın, herkesten daha büyük bir kafa, asla dökülmeyecek gibi gözüken kıvırcık siyah saçlar ve insanı rahatsız edecek kadar geniş omuzlar... Murat'ı, gören herkesin, tehdidin gerçek olduğunu anlayacağından emindi. Hele bir de ayaktaysa. "Aldığın fotoğraflar, negatifler?"

Murat, "Konuştuğumuz gibi," dedi. "Yaktım."

Ona inanabilir miydi? Geriye yaslandı. Ben olsam ne yapardım? Dijital kayıtları tutardım diye düşündü. O da muhtemelen böyle yapmıştı. Evet, bir şantajcıdan kurtulmuştu ama şimdi de geleceği Murat'ın sıkı ağızlılığına bağlıydı. O herife git, ona git! Şermin orospusu! O kışkırtmıştı durup dururken... Bir kez daha adamı süzdü. Sıkı ağızlığına ne kadar güvenebilirdi? Belki aralarında suç ortaklığına benzeyen garip bir ilişki

vardı ama bu ilişkide suçu işleyen kendisiydi, ortaklık tartışmalıydı. Onu bulaştırabilse... Sorular sorular... Bu garip adam neden ya da kimden korkardı? Nejat! Aklına ondan başkası gelmiyordu. Belki... "Fotoğrafların hepsine baktın mı? Yani yakmadan önce."

Adam başını eğdi. Sessizlik uzayınca sordu: "Nereye gidiyoruz?"

Yutkundu, yapacak başka şeyi kalmamıştı. Yeni, onu başka yöne götürecek bir kavşakta olduğunun farkındaydı. Merak da ediyordu ya...

"Beni nereye götürmek istiyorsan oraya," dedi. "Adam ilk kez ona döndü. Gözleri hafifçe açılmıştı. Anlamamış mıydı? "Borçlarıma sadık olduğumu söylemiştim; hatırlamıyor musun?"

Adam onu tanıdığından beri ilk kez gülümsedi. "Emin misin?" Anlamıştı; bakışları onu, tadını bilmediği bir ürpertiyle titretti. Borcunu tahsil edecekti.

3

Kerim, masasından kalkıp kapıdaki Fazıl'a doğru ilerledi. İyi görünüyordu. "Nasılsın?"

Fazıl, elini görünmeyen birini tokatlar gibi ileriye savurdu: "Kim olursa olsun, biri, bir daha nasılsın diye sorarsa onu döveceğim." Onu iterek, kendini koltuğa bıraktı. "İyiyim... İyiyim ve bir daha, iyiyim." Öfkelenmemeliydi, Yatışması için elini kaldırdı, masasına döndü. "Hasta değilim. Bu patırtının nedeni Şeker Kız!"

"Kalp krizi geçirmişsin, başka ne yapabilirdi?"

Fazıl, "Külliyen yalan," dedi. "Sadece içkiyi kaçırdım, basit bir spazm... Senin telaşe, beni apar topar alıp bu sıcak,

rutubetli yere getirdi..." Omuzlarını kaldırdı: "Hem işimi kimseye bırakmaktan hoşlanmam; hele Tanrı'ya hiç. Eğer beni öldürmek istiyorsa, neden ben elimi ondan çabuk tutmayayım?" Sesini kıstı. "Bak Evlat, Şeker Kız'ı başımdan alırsan, ne istersen yaparım. Tam iki aydır sabah akşam tepemde." Farkındaydı; esas sorun Mine'nin ona içkiyi yasaklamasıydı. "Yahu el ele verdiniz kocasını soydunuz, artık zengin bir kadın... Harcayacak tonla parası var. Peki o ne yapıyor?" Avuçlarını açarak havaya kaldırdı. "Kafasını benimle bozmuş... Yediklerimi bir görsen." İçeri girdiğinden beri ilk kez gülümsedi: "Ona Aylin'le birkaç seans ayarlasana. Ciddiyim, bak, o gitmese baldızının hastası ben olacağım... Yarın tamirci bekliyorum. Salona soğutucu takılacakmış. Tövbe tövbe..."

Böyle virgül, nokta koymadan kesintisiz konuşmayı becerdiğine göre gerçekten iyi olmalıydı. Saatine baktı. "Mine saat üç gibi burada olacak. Saat dörtte ilk ortaklar toplantısı var. Ona anlatırsın."

"Cenazede mi?" Başını eğdi. "Nereye defnediyorlar?"

"Zincirlikuyu'ya."

Fazıl bir ıslık çaldı: "Tabii Köstenler devreye girdi, değil mi? Zincirlikuyu'da boş yer bulmak Boğaz'da kelepir yalı bulmaktan zor." Boğaz'a bakacakmış gibi ayağa kalkıp pencereye yürüdü: "Zavallı çocuğun, maço, ataerkil, taşra sosuyla yoğrulmuş bir memlekette yaşamak için pek şansı yoktu." Geri döndü. "Mine, konunun araştırılması için müracaat ettiğini söyledi." Başıyla onaylayınca Fazıl sesini yükseltti: "Hiçbir şey çıkmayacağını biliyorsun değil mi?"

Bir süre konuşmadılar. Tavandaki vantilatörü çalıştırdı. Mine haklıydı, bu aletler süstü; havayı serinlettiği falan yoktu. Ya Fazıl konusunda? Durumu abartıyor olabilir miydi? Şeytan dediği kadar iyi görünüyordu. Mine'nin sürükleye sürükleye

götürdüğü iki doktor da aynı teşhisi koymuştu: İçki ve sıcağın tetikledi spazm! Ve ciddi bir kas kaybı... Fazıl'a fark ettirmeden gülümsedi: Dil kaslarının erimediği ortadaydı. "Atölyede faaliyet var..." Fazıl'a döndü: Sırıtıyordu. "Bu kez batmayan bir mavna mı kızağa koyacaksın?"

"Mini spor salonuna dönüştürüyoruz."

"Eee, tabii her an formda olman gerekiyor değil mi evlat?" Gülümsemeye benzetmeye çalıştığı o ifade vardı yüzünde: "Yoksa İtalya'da çok mu spagetti, pizza yediniz?"

"Ayşin'in fikri." Fazıl'ı sinirlendireceğini bilerek, sordu: "Saatte bir su içiyor musun? Mine tembih etti." Şeytan'ın yüzünü görünce gülümsedi: "Yoksa hayranların ya da hayranın ziyaretine gelemiyor diye mi sinirlisin?" Fazıl cevap vermedi. Demek bu da öfkesinin nedenlerinden birisiydi. "Bu hanımefendinin ne özeliği var? Ondan hiç söz etmedin."

Fazıl bir süre düşündü ardından ekledi: "Mine'ye söyledim... Harika bir briç partneri... Ortağının hatalarını, oyunu kaybetmelerini tepkisiz karşılıyor." Muzip bir sesle güldü. "Bunun nedeni sabrı mı, yoksa yüzünün yapısı mı dersen, henüz çözemedim."

Yüzünde hiç kas yok, yanakları elmacık kemiklerine tutturulmuş, sarkık torbaları andırıyor... Gözlerinin önüne gelen resmi telefon sesi böldü. Ahizeyi aldı. Emel'i dinledikten sonra yerine bıraktı.

"Toplantı on dakika sonra başlayacaklarmış." Fazıl odadan çıkmak için toparlanınca eliyle adama durmasını işaret etti. "Sakın gerektiğinden fazla sinirlenme! Ve artık şu işi bitirin!" Bir süre birbirlerini, tartarak, süzdüler. Sordu: "Mine'ye söyledin mi?" Fazıl'ın neyi diye sormasını beklemedi: "Yurtdışına çıkmaktan vazgeçtiğini." Fazıl cevap vermedi. Vermesi de

gerekmezdi. Sessizliği açık bir cevaptı. "Bence kendine gerektiğinden fazla görev yüklüyorsun."

"Sanatçılar susar, yazarlar kalemi bırakırsa, toplum sağırlaşıp, körleşir evlat..."

O sırada cep telefonu çınladı. Ayşin'i görmek için ekrana baktı. Füsun! "Evlenmişsin, tebrikler. Sana bitmediğini söylemiştim!"

Kimden almıştı haberi? Azade! Demek hâlâ burada neler olup bittiğini merak ediyordu... Uzun düşünmedi: Cevap vermeyecekti; mesajı sildi.

4

Zerrin uzandığı yataktan doğruldu ve çıplak bedenine baktı. Sinirleri, kasları, kemikleri, eti... her şeyi erimişken nasıl olmuştu da doğrulmayı başarabilmişti? Duvara iliştirilmiş, çukurdaki gibi kenardaki sırları erimiş aynadaki kadını görünce şaşkınlığı daha da arttı. Yeşil ateş! Alev almış gözleri dışında karşısındaki yüz tanımadığı, yorgun bir kadına aitti... Derin bir soluk aldı. Demek Neri'nin sözünü ettiği, Fatma'ya Emre'nin altındayken çığlık attıran şey buydu!

Gülümseyince tebessümü eski yüzünü geri getirdi. Yorgundu ama iyi bir alışverişi tamamlamıştı. Hem Murat'a borcunu ödemiş, onu inkâr edemeyeceği bir suça ortak ederek dilsizleştirmiş hem de hâlâ ağırlığını üzerinde hissettiği iri adamdan, Nejat'ın ona asla veremeyeceği şeyi almıştı: İlk kez tattığı o yeni, tekrarlanmasını, bitmemesini istediği kasılmaları!

Yanakları yandı, kabul etmeliydi, Murat, onu on üçünden beri mutlu eden parmaklarından çok daha marifetliydi... Gülümseyen yüzündeki yabancı gözlerin kararlığı ile karşılaşınca ilk kez ne yaptığının bilincine vardı. Nejat'ı aldatmıştı; gele-

ceğini tehlikeye atarak... Bir an korkuyla ürperse de çabucak yatıştı. Hayır, geleceğini kurtarmıştı. Zaten hiç Nejat'a hayatı boyunca sadık olacağını düşünmemişti ama attığı adımın erken olup olmadığı konusunda da kararsızdı. Bir anlık tedirginliğin, korkunun mükafatı, gelecekte onu bekleyen hazlar değil miydi?

Murat'la sadece borcunu ödemek, suç ortağı ve koruyucu edinmek için mi yatmıştı? Çok düşünmedi. Kendisinden bile gizleyerek büyüttüğü öfkenin kararını kolaylaştırdığının farkındaydı. Nejat, elde etmek için her şeyi yapacağı, yakında paylaşacak olsa da bütün hayatı boyunca asla akraba olamayacağını bildiği zenginliği temsil etmiyor muydu? "Telefonuna bak!" Geriye döndü. Murat, gözleri önüne eğilmiş, eşikte duruyordu. "Giyininçe kapıyı çek, aşağıya gel! Ben arabadayım!"

Emir verir gibi konuşmasını rağmen, bakışlarını çıplak bedeninden kaçıran adamı süzdü. Ona istediklerini yaptırabilir miydi? Nasıl başlarsa öyle gider! Deneyecekti. "Buraya gelir misin? Gözlerini de yerden kaldır, nasılsa göreceğini gördün." Adam yaklaşınca tekrar aynaya döndü. "Sırtımda, arkamda iz var mı? Kızarıklık, morarma... Etim çabuk morarır." Aynadan Murat'ın bedenini incelediğini görebiliyordu. "İyi bak, kalçalarımı çok sıktın."

Eğer yüzü bu kadar esmer olmasaydı belki kızardığını görebilirdi. Murat, incelemesini bitirip başını sallayınca adama gidebileceğini işaret etti. Giyinmeden önce aynaya göz attı. İlk kez kendini, erkeklere verdiği kadarını onlardan almayı başaran bir kadın gibi hissediyordu. Fatma gibi, Neri gibi, Ayla gibi, Nazan gibi...

Çantasını açıp telefonunu kontrol etti. Düşündüğü gibi Nejat aramıştı hem de iki kez. Giyinip aşağıya indi. Murat arabayı çalıştırmış ve soğutmuştu. Telefonu gösterdi. İri adam, "Beni de aramış," dedi.

Tuşa bastı. Telefon çalar çalmaz açıldı. "Nejat, sevgilim beni aramışsın..." Yan taraftaki adama hareket etmesini işaret etti. "Anladım. Evdeydik... Yani bizim eski evde. Evet, artık kalan kimse yok, ilişkiyi kestik ama dağıtılacak eşyalar vardı..." Başını salladı. "Evet o çukurda çekmez... Hıh... Murat Bey de yanımdaydı. Eşyaları taşıyordu... Şimdi butiğe geçiyorum... Ben de seni." Telefonu kapatıp çantasına attı. Murat, ifadesiz yüzle önüne bakıyordu. "Konuşmayı duydun. Eşyaları ve anahtarı Fatma adındaki komşuya verdik... Hikâyemiz bu. Anladın mı?" Adam başını hafifçe önüne eğdi. Neden hiç konuşmuyor? Kadınlardan utanıyor olabilir mi? Yatakta pek öyle görünmüyordu. Komodinin gözündeki malzemeler, garsoniyerinin sık sık kullanıldığını ele vermiyor muydu? "Evinin başkasında anahtarı var mı?" Adam başını iki yana salladı. "Oraya başka kimleri götürüyorsun?"

Murat başını çevirdi. Bir süre bekledi, sonra cevap verdi: "Sadece bir kişi."

"Merkezden mi?" Sessizlik itiraftır. "Cevap bekliyorum!"

"Nazlı."

Nazlı? Herkes hakkında dedikodu eden o sahtekâr! Yattığı adam hakkında da "Tehlikeli tip, uzak dur" dememiş miydi? "O evi kapat," dedi adama bakmadan. "Yeni bir yer bul! Nazlı'yı da unut!" Biraz bekledi. Bir emir olduğunu anlamasını istediği sözcüğü ikinci kez tekrarladı. "Anladın mı?"

Adam arabayı ışıkta durdurdu. Tekrar ona döndü. Az önce olup bitenin sadece bir kerelik borç ödemesi olmadığını, tekrar buluşacaklarını, yatağa gireceklerini ama asıl önemli olan, uzun süreli bir suç ortaklığı önerisiyle karşı karşıya olduğunun farkındaydı.

Adamın, sevişmenin sonunda bedeni kasılırken yaptığı gibi gözlerini kıstığını fark etti. Hazla ürperdi; hatırlıyordu, onu sırt

üstü yatırıp üzerine eğilirken gözlerinin içine dimdik, yapacaklarını haber veren o kısık ışıltılı bakışı kışkırtıcıydı: Emre'nin Fatma'ya "Yat," deyişi gibi. Sorsalar o bakış için kesinlikle ahlaksız, edepsiz derdi. Göz göze geldiler. Eğer uzlaşacaklarsa, o an şimdiydi.

Murat, "Anlaşıldı," dedi. Arabayı tekrar hareket ettirdi. "Yarın Malatya'ya gideceğim. Haftaya hallederim."

Yine Malatya! "Bu Malatya'da ne var Allah aşkına? Hazine mi? Nejat da söz ediyor."

"Arazi alınıyor." Sır açıklıyordu: "Epeyce büyük alanlar."

"Neden? Kösten İnşaat için mi?"

Murat sözünü kesti: "Kösten İnşaat değil, arazileri Nejat Bey alıyor." Adam, aklından geçen soruyu da cevapladı: "Gizli ortağı olmalı... Parayı onlardan geliyor."

"Malatya'da araziyi ne yapacak ki?" Murat, omuzlarını silkti: Gizli ortak! Her kimse, öğrenmeliydi. Ama şimdi! Önce öteki işler! "Neyse, sen gecikmeden ev işini hallet. Butiğe yakın olsun." Ekledi: "Zemin katlara bak, giriş çıkışta göze çarpmayız."

Adam başını eğince zafer duygusuyla titredi. Hem büyük balıklarla dolu bir denizde, yanında duracak iri bir köpekbalığı edinmişti hem de yatakta haz devşirebileceği bir beden. Ya omuzlarında göğüslerinde, karnında ürpertiler büyütüp, sonunda ıslak kasıklarında duraklayan, o çalıyı andıran sert saçlar! Kesindi, bu adam yatakta Nejat'ın bildiklerinden, denediklerinden çok daha fazla şey vaat ediyordu. Onunla birlikte keşfedeceklerini hayal edince tekrar ürperdi. Göz göze geldiler. Onu çözmüştü: Adamın sertliği, ikna edici gücü, cevapsız sessizliğindeydi.

"Aslında yeni ev için vaktin var. Nejat'la evleninceye kadar bir daha görüşmeyeceğiz... Ama Nazlı ile işini hemen bitir!"

Şimdi sıra anlaşmada patronun kim olduğuna karar vermeye gelmişti. "İlk karşılaştığımız o gün, Nejat'ın odasında bana nasıl baktığını hatırlıyorum." Adamı biraz bekletti: "Ölçüp biçiyor, hüküm veriyordun. Ne düşünmüştün? Işıkta durunca bana bakarak cevap ver!

Araba ışıkta durunca Murat ona döndü. "Hiçbir şey," dedi.

Soruyu Murat'ın suratına attığı tokattan sonra tekrarladı: "Ne düşünmüştün dedim?"

Murat'ın o sabah verdiği hüküm, şaşkınlığı geçer geçmez geldi: "Şıllık!"

İşte böyle... Gülümsedi. Bu kez adamın yanağını okşadı. "Adım prenses. Bana bundan sonra yalnızken prenses de olur mu adam? Senin adın da Adam!"

Murat, olur demedi ama başını eğdi. Geriye yaslanıp gözlerini kapadı. Ama kapar kapamaz korkuyla tekrar açtı. Karanlık ona Ahmet'i hatırlatmıştı. Günaha mı girdim? Onun öldüğü gün, daha toprakta çürümemişken... Telefonunu çıkardı. Murat'a açıkladı: "Abimi arayacağım. Belki akşam birlikte yemek yeriz."

"Cemil Bey'in evinde kalıyorlar."

Her şeyden haberi var! O zaman... "Nejat'ın gizli ortağı kim? Şu vakıftaki adam mı?" Murat cevap vermedi ama bu yeterince açık bir cevaptı. "Pekâlâ Adam, bir konu daha var: Neri'yi tanıyorsun." Murat bu kez döndü. "Neler yaptığını bilmek istiyorum. Gözünü ondan ayırma."

Murat, "Peki..." dedi. Sonra adını, sadakat yemini gibi, boyun eğişine ekledi: "Prenses."

Ona sunulan yeminin değerini vererek, cömertçe gülümsedi. Doğrulanmıştı, başı olmasa, bu adam konuşamayacaktı... Ama prensesler karşısında hep baş eğilmez mi? Neri'nin pat-

ronu, bu iri adamın prensesi ve yakında Köstenlerin sahibinin karısı olacaktı. Kendini bir erkek kadar güçlü hissediyordu... Ah keşke mümkün olsaydı da bu uğurlu yılı, 2010'u uzatabilse, on sekiz, yirmi, hatta yirmi dört aya çıkarabilseydi.

Ama dileği daha zihninde sönmemişken, buzdan bir hançerle bıçaklandı. Az daha çığlık atacaktı: Biri, 2010 yılının uğursuz olduğunu mu söylüyordu?

5

"Kerim, Aylin ve ben; aile toplantısı gibi oldu. Web sayfamız çalışmaya başladı, bu akşamdan itibaren satışlar başlıyor... Ayla toplantıya katılmadı. Ezeli ve ebedi talibi Sezai ile ekim ortasında evleniyormuş. Anlaşılan elini Nejat'tan çabuk tutacak."

Fazıl, sesi kadar neşeli görünmeyen Mine'ye baktı. "İştahlı Kösten, gönül eğlendiriyor olmasın Şeker Kız."

"Kızı görseydin! Gözlerindeki yeşilin daha koyu olduğu bir Ava Gardner hayal et, boyu, on santim daha uzun. İşte öyle bir mahluk. Bakanın soluğu kesilir. Onu daha önce annesinin cenazesinde görmüştüm. O zaman Yeşilçam filmlerinin kenar mahalle dilberlerini andırıyordu. İnanılmaz bir değişiklik."

"Desene, taşra açgözlülüğü ile gecekondu izdivacı ufukta. Zamanımızın ruhuna uygun bir eşleşme. Taşra merkeze yaklaşıyor diyorlar ya işte o duruma uygun bir izdivaç."

Arabayı hızlandırdı: "Kerim bildiri konusunda anlaşmaya varmak üzere olduğunuzu söyledi... İnsan hakları beyannamesini yazmak daha kısa sürmüştür." Üstüne vazife değildi ama yine de ekledi: "Bana öyle geliyor ki kimseyi ikna etmeye niyetli değilsiniz. Sanki niyetiniz liberallere, ya da evet diyecek solcularla, komünistlere öfkenizi iletmek."

Fazıl biraz düşündü: "Bir de tarihe not düşmek... Aslında beni öfkelendiren ne biliyor musun Şeker Kız? Bazılarının, evet oyu kullanmalarını Marksist tahlillerle doğrulama çabaları... Yahu şu işe Marx yoldaşı bulaştırmasanız olmaz mı?" Bu kez gülümsemeyi başardı. "O komünistler var ya onlar utanmayı unuttular. Eğer varsa, Tanrı beni utanç duygumu yitirmekten korusun... Gözlerinin önündeki tehlikeyi neden göremiyorlar biliyor musun? Hınçlarına yenildiklerinden: Askerlere duydukları öfkenin tutsağı olup, bütün grevleri erteleyen bir iktidarla iş birliği yapıyorlar.

Fazıl'ın öfkesi, geniş oktavlı bir ses aralığında gibi kâh tizleşiyor kâh pes bir tona bürünüyor inip çıkıyordu. Onun sadakati, erdemli oluşu kadar, narsistliğinin de sonucuydu. Hiçbir kurbanı kayıp saymayan Şeytan'ın, kendine tapınan hayranlığı, saldırganlığa mı dönüşüyordu? Omuzlarını kaldırdı: "Belki de yenik hayatları kurtarma çabası."

Fazıl karşı koydu: "Bu oldukça haşin bir yorum Şeker Kız. Ben o kadar ileriye gider miyim, emin değilim."

Yokuşa gelinceye kadar konuşmadılar. "Kerim'e söyleyecek misin?" Fazıl sormadan ekledi: "Gerçeği... Bilmeye hakkı var."

"Durdur arabayı!" Şaşırsa da Fazıl'ın emrine uydu: "Ona değil ama sana söyleyeceklerim var: Bir: O bu sırrı öğrenmeyecek, bu ikimizin arasında kalacak! İki: Fikrimi değiştirdim, yurtdışına falan gitmiyorum." Ciddi miydi? "Ciddiyim, öleceksem burada ölmeye karar verdim. Ve üç: Artık seni yanımda istemiyorum. Evine dön, o gökdelende futbol sahası kadar dairen var, benim kulübem iki kişiye küçük..." Fazıl emirlerini sıralamayı bitirince eliyle arabayı hareket ettirmesini işaret etti: "Asla umutsuzluğa kapılmayacağım. Umutsuzluk bir korkaklık özelliğidir..."

XII. BÖLÜM
(13 Eylül Pazartesi)

Kapı açıldı; Fazıl, kolunun altına gerçekleşmemiş hayallerini doldurduğu eski bir çanta sıkıştırmış, eşikte çıkıp gitmek ister gibi öylece duruyordu. Kerim, korkuyla ürperdi. Bir an, yaşlı dostunun yeterince sevmediği, sevemediği hayatını terk etmeye hazırlandığını düşündü. Tanrı, onlara düşmanlık taşımayan öfkesiyle bakan bu adama zarafetle yaşlanmayı çok mu görmüştü?

Fazıl, üçünü de ayrı ayrı süzdükten sonra manşetinde referandum sonucu olan gazeteyi onlara doğru uzattı.

"Cehenneme hoş geldiniz!" Sesi duyduğu kederden de koyuydu: "Henüz birincisindesiniz, daha inilecek sekiz kat var..." Gazeteyi, telaşla çantanın içine tıktı. Fermuarı kapatırken elinde bir kâğıt belirmişti. "Yarın yapacağım açıklama için az önce yazdıklarımı okuyorum size: Nietzsche, Spinoza'nın aksine umut konusunda karamsardır. Kant ise umudun ahlakın zorunlu bir varsayımı olduğunu söyler... Aristo! O, gelecek için cesaretin gerekliliğini vurgular..." Kâğıdı bıraktı. Bağırarak, yönü belirsiz bir suçlamayla, kimsenin ısmarlamadığı, nutkuna ezberden devam etti: "Ben Kant ve Aristo'dan yanayım... On

kez söyledim, tekrarlıyorum: Kader ve tarih ikisi birden yanlış karar verdi. Bellek ayrıntıları siler, anıları sadeleştirir ama ben unutmayacağım, unutturmayacağım..." Eliyle yüzünü işaret etti: "Suratım için affola: Hüzün kederli bir ressamdır; aydınlık, ışıltılı yüzler çizemez... Hanımlar ve beyler! Referandumlar çağına merhaba deyiniz. Bakalım bunun ardından hangisi gelecek?"

Kerim, önce Mine'ye sonra Ayşin'e baktı, ardından Fazıl'a döndü: Geçmiş gibi gelecek de onun için inanç kesinliğiydi. Art arda sıralanmış sloganları andıran nutku kibirliydi ama dramatik vurgusu etkileyiciydi. Bir an, artık sevdiğini inkâr etmeyeceği Şeytan'ı anladığını düşündü. Zavallı, gördüğü rüyaya teslim olmayanların yaşadığı bu asra aşina değildi.

Yorgun, bundan böyle kendine dünya nimetlerini esirgemeye karar vermiş adam arkasını döndü, onları eşikte bırakarak, evin yalnızlığında onu bekleyen kendi yalnızlığına doğru, yapayalnız uzaklaştı. Yanında kendisi bile yoktu.

Yenik bir adamı seyrettiğini düşündü: Vekil Baba'nın bedeni, umudu kadar dirençli değildi. Girişin loşluğunda, peşinden sürüklediği hüznü bir gölge gibi uzayıp, onlara kadar ulaşıyor, üçüne de suçluluk duygusu yüklüyordu.

Kerim, taşınamayacak kadar ağır o suçluluk duygusuyla büküldü. Garipti, Fazıl'ın cehennemine ayak bastıkları bugün, kendini, daha önce hiç olmadığı kadar onun evladı hissediyordu.

Ocak 2024-Aralık 2025

Bu romana, araştırmaları ve düzeltmeleriyle katkısı için Füsun Iğdır'a teşekkür ederim.

2010, "Yetmez ama Evet" sloganıyla somutlaşan Anayasa Referandumu üzerinden toplumun kutuplaştırıldığı günlerde, İstanbul'da kaderleri birbiriyle kesişen üç ailenin var olma çabalarını, tutkularını ve umutlarını anlatıyor.

Genç, güzel ve hırslı Zerrin Deliormanlı "çukurda" diye adlandırdığı yaşamından ne pahasına olursa olsun kurtulmayı hedeflerken, aileyi ayakta tutmaya çalışan ağabeyi Emre Deliormanlı ise parlak eğitiminin bir işe yaramadığını keşfeder ve tutkunun izinden giderek Köstenlerin dünyasına girer. Daha iyi bir hayat istemekle, kendini inkâr etmek arasındaki sınır giderek silinir.

Kökleri Osmanlı sarayına kadar uzanan İstanbullu bir ailenin mensubu, mutsuz akademisyen kardeşler Mine ve Kerim Ertuğ, aşk acıları, liberal fikirleri ve çocukluklarından beri yanlarında olan yaşlı komünist yazar Fazıl Erol ile girdikleri bitmez tartışmaların eşliğinde bir şeylerin sonsuza dek değişmekte olduğunu hissederler.

Anadolu'dan gelerek kısa sürede zenginleşen babasını aşarak, Köstenler Grubu'nu bir imparatorluğa dönüştürmek için açık ve gizli siyasi bağlantılara girmekten çekinmeyen Nejat ise bir varis edinme peşindedir.

Usta yazar Mehmet Eroğlu'nun 24. romanı *2010*, üç ailenin, onlara hem sığınak hem hapishane olan, hem cennetin hem de cehennemin kapısını açan, bir yandan vaat ederken bir yandan da inkâr ederek yeni bir çağa hazırlanan bir şehrin, bir kuşağın ve dönüm noktasında olan bir ülkenin hikâyesi.

ISBN: 978-975-10-5006-9
9 789751 050069

THG
0750216
ZKZ

-470.00

/inkilapkitabevi
/inkilapkitabevi
/inkilapkitabevi
Kitap alışverişi: inkilap.com